R.
#

[illegible]

[illegible]

[illegible] 3,25

[illegible]

CONSTANTINI LASCARIS BYZANTINI GRAMMATICAE COMPENDIVM.

Adiectis in fine quibusdam opuſcu-
lis, ad græcæ linguæ ſcien-
tiam aptiſsimis.

*Cum latina interpretatione è regione
appoſita, ut conferri à quo-
uis tyrone poßint.*

AL DVS

Apud Paulum Manutium, Aldi F.
VENETIIS, MDLVII.

ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΩΝ ΟΚΤΩ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ μερῶν, καὶ ἄλλων τινῶν ἀναγκαίων, συντεθεῖσα παρὰ Κωνσταντίνου Λασκάρεως τοῦ Βυζαντίου.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ γραμμάτων.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Γράμμα ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον φωνῆς ἀδιαίρετον. εἰσὶ δὲ γράμματα εἰκοσιτέσσαρα. α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. τούτων φωνήεντα μὲν ἑπτά. α ε η ι ο μικρὸν, υ ψιλὸν, καὶ ω μέγα. σύμφωνα δὲ δεκαεπτά. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ. τῶν δὲ φωνηέντων μακρὰ μὲν δύο, η καὶ ω μέγα. βραχέα δὲ δύο, ε ψιλὸν καὶ ο μικρόν. δίχρονα δὲ τρία, α ι υ. ἐξ ὧν δίφθογγοι κυρίως μὲν ἓξ γίνονται, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. καταχρηστικῶς δὲ τέσσαρες, ᾳ ῃ ῳ υι. τῶν δὲ συμφώνων, ἡμίφωνα μὲν ὀκτὼ, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. ὧν διπλᾶ μὲν τρία, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα δὲ τέσσαρα, λ μ ν ρ. ἄφωνα δὲ ἐννέα, β γ δ, κ π τ, θ φ χ. ὧν ψιλὰ μὲν τρία, κ π τ. δασέα δὲ τρία, θ φ χ. μέσα δὲ τρία, β γ δ. ἐκ τῶν διῃρημένων δὲ τῶνδε γραμμάτων αἱ συλλαβαὶ γίνονται, οἷον πε. ὅθεν αἱ λέξεις, οἷον πέτρος. ἐξ ὧν ὁ λόγος, οἷον ὁ πέτρος ἀναγινώσκει.

ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Συλλαβή ἐστι σύλληψις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ φωνήεντα συλλαβαὶ λέγονται· διαιρεῖται δὲ ἡ συλλαβὴ εἰς τρία. εἰς μακρὰν, οἷον ἥρως· εἰς βραχεῖαν, οἷον λόγος. εἰς κοινὴν, οἷον ἄρης.

De dictione.

Dictio est pars minima constructæ orationis diuisibilis.

De oratione.

Oratio est dictionũ cõpositio, sentẽtiam perfectam declarans. Huius aũt partes octo: Nomen, Verbũ, Participium, Articulus, Pronomen, Præpositio, Aduerbiũ, Coniunctio. Harum declinabiles quidem quinq;: Nomen, Verbũ, Participiũ, Articulus, Pronomen. Indeclinabiles aũt tres Præpositio, Aduerbium, Coniunctio.

De nomine.

Nomen est pars orationis declinabilis, substantiam propriam uel cõmunem significans. Accidunt aũt ipsi quinq;: Genus, Species, Figura, Numerus, Casus.

De generibus.

Genera quidem sunt quinque: masculinum, ut hic bonus femininum, ut hæc bona. neutrũ, ut hoc bonum. commune, ut hic & hæc homo. promiscuum, ut hæc aquila, & hæc hirundo: quòd una uoce & uno articulo masculino uel feminino declarat duo genera.

De speciebus.

Species autem duæ: Primitiua, ut magnus: Deriuatiua, ut magnanimus.

De figuris.

Figuræ autem tres: Simplex, ut equus. Composita, ut Philippus. Decomposita, ut philippides.

De numeris.

Numeri autem tres: Singularis, ut bonus. Dualis, ut boni, bonos. Pluralis, ut boni.

De casibus.

Casus aũt quinq;: nominatiuus, genitiuus, datiuus,

accu-

ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΣ.

Λέξις ἐςὶ μέρος ἐλάχιςον τοῦ συντακτικοῦ λόγου διαιρετικόν.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΥ.

Λόγος ἐςὶ λέξεων σύνθεσις, διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. τούτου δὲ μέρη ὀκτώ. ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος. τούτων κλιτὰ μὲν πέντε. ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. ἄκλιτα δὲ τρία πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος.

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Ονομά ἐςι μέρος λόγου κλιτὸν, οὐσίαν ἰδίαν ἢ κοινὴν σημαῖνον. παρέπονται δὲ αὐτῷ πέντε. γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Γένη μὲν εἰσὶ πέντε. ἀρσενικὸν, οἷον ὁ ἀγαθός. θηλυκὸν, οἷον ἡ ἀγαθή. οὐδέτερον, οἷον τὸ ἀγαθόν. κοινὸν, οἷον ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, οἷον ὁ ἀετὸς, καὶ ἡ χελιδών. ὅπερ μιᾷ φωνῇ καὶ ἑνὶ ἄρθρῳ ἀρσενικῷ ἢ θηλυκῷ δηλοῖ τὰ δύο γένη.

ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΝ.

Εἴδη δὲ δύο. πρωτότυπον, οἷον μέγας. παράγωγον, οἷον μεγαλόψυχος.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχήματα δὲ τρία. ἁπλοῦν, οἷον ἵππος. σύνθετον, οἷον φίλιππος. παρασύνθετον, οἷον φιλιππίδης.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Αριθμοὶ δὲ τρεῖς. ἑνικὸς, οἷον ὁ ἀγαθός. δυϊκὸς, οἷον τὼ ἀγαθώ. πληθυντικὸς, οἷον οἱ ἀγαθοί.

ΠΕΡΙ ΠΤΩΣΕΩΝ.

Πτώσεις δὲ πέντε. ὀνομαςικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ

accusatiuus, & uocatiuus. quorum recti et directi duo uocantur, nominatiuus & uocatiuus: recte enim stantes, rectam substantiam significant. alij autẽ obliqui.

De accentibus.

Accentus est extensio uocis literatæ. Sunt autem accentus decem: Acutus ´: Grauis `: Circunflexus ~: Longus ¯: Breuis ˘: Aspiratus ‘: Tenuis ’: Inuersio ’: Subunio ‿: & Subdistinctio. ,

De articulo.

Articulus est pars orationis declinabilis, præposita declinationi nominum, & postposita. huius aũt aliqui præpositiui: ut hic, hæc, hoc. aliqui suppositiui: ut qui, quæ, quod. Accidunt aũt ei tria: genus, numerus casus.

Articuli præpositiui masculini.

Nominatiuus, *hic. gtũs, huius. datiuus, huic. accũs, hunc.* Ntũs & *accũs, hi, hos. genitiuus & datiuus, horũ, his.* Ntũs, *hi. gtũs, horum. datiuus, his. accũs, hos.*

Articuli feminini. Hæc, *huius, huic, hãc. hæ, has, harum, his. hæ, harũ, his, has.* Articuli neutri. Hoc, *huius, huic, hoc. hæc, horum, his. hæc, horum, his, hæc.*

Articuli suppositiui masculini.

Qui, cuius, cui, quem. qui, quos. qui, quorum, quibus, quos. Feminini. *Quæ, cuius, cui, quam. quæ, quas. quæ, quarum, quibus, quas.* Neutri *Quod, cuius, cui, quod. quæ, quæ. quæ, quorum, quibus, quæ.*

Vocatiuus autem nullus articulum habet: ò enim aduerbium est uocandi.

De diuisione nominum.

Nominũ *aliqua quidẽ flectuntur æquisyllabice, ut æneas æneæ. aliqua uerò inæquisyllabice, ut aiax, aiacis.*

κή, καὶ κλητική. ὧν ὀρθαὶ καὶ εὐθεῖαι δύο καλοῦνται, ὀνομαστικὴ καὶ κλητική. ὀρθῶς γὰρ ἱστάμεναι, ὀρθὴν τὴν οὐσίαν σημαίνουσιν. αἱ ἄλλαι δὲ πλάγιαι.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. εἰσὶ δὲ προσῳδίαι δέκα, ὀξεῖα ´: βαρεῖα `: περισπωμένη ῀: μακρὰ ¯: βραχεῖα ˘: δασεῖα ῾: ψιλὴ ᾿: ἀπόστροφος ᾽: ὑφὲν ‿: καὶ ὑποδιαστολή.,

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΟΥ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. τούτου δὲ τὰ μὲν προτακτικὰ, οἷον, ὁ, ἡ τό. τὰ δὲ ὑποτακτικά. οἷον ὅς, ἥ, ὅ. παρέπονται δὲ αὐτῷ τρία, γένος, ἀριθμὸς, πτῶσις.

Ἄρθρα προτακτικὰ, ἀρσενικά.

Ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ. ἡ γενικὴ, τοῦ. ἡ δοτικὴ, τῷ. ἡ αἰτιατικὴ, τόν. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, τώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν. ἡ ὀνομαστικὴ, οἱ. ἡ γενικὴ, τῶν. ἡ δοτικὴ, τοῖς. ἡ αἰτιατικὴ, τούς. Ἄρθρα θηλυκά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. τὰ, ταῖν. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Ἄρθρα οὐδέτερα. τὸ, τοῦ, τῷ, τό. τὼ, τοῖν. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Ἄρθρα ὑποτακτικὰ, ἀρσενικά.

ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. ὥ, οἷν. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. ἅ, αἷν. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. ὥ, οἷν. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Κλητικὴ δὲ οὐδεμία ἄρθρον ἔχει. τὸ γὰρ ὦ, ἐπίρρημά ἐστι κλητικόν.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ὀνομάτων.

Τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν κλίνονται ἰσοσυλλάβως, οἷον, αἰνείας, αἰνείου. τὰ δὲ περιττοσυλλάβως, οἷον, αἴας, αἴαντος.

cis. & æquisyllaba declinantur quadrifariam, sed inæquisyllaba unice. quapropter & quinq; declinationes sunt, quarum alia prima uocatur, alia secunda, alia tertia, alia quarta. sed quinta inæqualium syllabarũ.

Prima declinatio.

Prima *declinatio æquisyllabicorum est masculinorum nominũ in as desinentium, & in is masculinorum & cõmuniũ quorũ gtũs in u desinit, dtũs in alpha uel in ita, secundũ uocalẽ nominatiui: accũs in n, cũ uocali nominatiui.* Nominatiuus, *hic* Aeneas. *gtũs, huius* Aeneæ. *dtũs, huic* Aeneæ. *accusatiuus, hunc* Aeneã. *uocatiuus, ò* Aenea *cõmuniter, & ò* Aeneas *attice.* Ntũs *& accusatiuus,* Aeneæ, Aeneas. *genitiuus & datiuus,* Aenearũ, Aeneis. *uocatiuus, o* Aeneæ. Nominatiuus, *hi* Aeneæ. *genitiuus, horum* Aenearum. *datiuus, his* Aeneis. *accusatiuus, hos* Aeneas. *uocatiuus, o* Aeneæ.

Hic *chryses, huius chrysæ, huic chrysæ, hunc chrysen, o chryse communiter, & o chryses attice. hi chrysæ, & hos chrysas, horum chrysarum, & his chrysis, o chrysæ. hi chrysæ, horum chrysarum, his chrysis, hos chrysas, o chrysæ.*

Hic *& hæc latro, huius latronis, huic latroni, hũc & hanc latronem, o latro. hi & hæ, hos & has latrones, horum & harum latronum, his latronibus, o latrones. hi & hæ latrones, horum et harum latronum, his latronibus, hos & has latrones, o latrones.*

Secunda declinatio.

Secũda declinatio æquisyllaborũ est femininorum nominũ in alpha et in ita desinentiũ, quorũ gtũs in is, dtũs in ita, accusatiuus in n cum uocali nominatiui.

Hæc

τος. καὶ τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα κλίνονται τετραχῶς. τὰ δὲ περιττοσύλλαβα μοναχῶς. διὸ καὶ πέντε κλίσεις εἰσὶν, ὧν ἡ μὲν πρώτη καλεῖται, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη, ἡ δὲ τετάρτη. ἡ δὲ πέμπτη περιττοσύλλαβος.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πρώτη κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐστὶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς ας ληγόντων, καὶ εἰς ης, ἀρσενικῶν καὶ κοινῶν. ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου λήγει, ἡ δοτικὴ εἰς ᾳ ἢ εἰς ῃ, κατὰ τὸ φωνῆεν τῆς ὀνομαστικῆς, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαστικῆς.

Ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ αἰνείας. ἡ γενικὴ, τοῦ αἰνείου. ἡ δοτικὴ, τῷ αἰνείᾳ. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν αἰνείαν. ἡ κλητικὴ, ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, τὼ αἰνεία. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰνείαιν. ἡ κλητικὴ, ὦ αἰνεία. ἡ ὀνομαστικὴ, οἱ αἰνεῖαι. ἡ γενικὴ, τῶν αἰνειῶν. ἡ δοτικὴ, τοῖς αἰνείαις. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς αἰνείας. ἡ κλητικὴ, ὦ αἰνεῖαι.

Ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα. οἱ χρύσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας, ὦ χρύσαι.

Ὁ καὶ ἡ ληστὴς, τοῦ καὶ τῆς ληστοῦ, τῷ καὶ τῇ ληστῇ, τὸν καὶ τὴν ληστὴν, ὦ ληστά. τὼ καὶ τὰ ληστὰ, τοῖν καὶ ταῖν ληστaῖν, ὦ ληστά. οἱ καὶ αἱ λησταὶ, τῶν ληστῶν, τοῖς καὶ ταῖς λησταῖς, τοὺς καὶ τὰς ληστὰς, ὦ λησταί.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

Δευτέρα κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐστὶ θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς α καὶ εἰς η ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ης, ἡ δοτικὴ εἰς ῃ, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαστικῆς.

Ἡ μοῦ.

Hæc musa, huius musæ, huic musæ, hanc musam, ò musa. musæ, musas, musarum, musis, ò musæ. hæ musæ, harum musarum, his musis, has musas, ò musæ.

Hic honor, huius honoris, huic honori, hunc honorem, ò honor. hi, hos honores, horum honorum, his honoribus, ò honores. hi honores, horum honorum, his honoribus, hos honores, ò honores.

Nota quòd sola in alpha longũ, & in alpha purum, et in ra, et in da, et in tha desinẽtia nomina feminina, seruãt alpha in genitiuo & datiuo, ut minerua, mineruæ, mineruæ. maia, maiæ, maiæ. dies, diei, diei. leda, ledæ, ledæ. martha, marthæ, marthæ. Alia autem omnia mutant alpha in ita in genitiuo & datiuo, ut musa, musæ, musæ. sitis, sitis, siti. fames, famis, fami.

Tertia declinatio.

Tertia declinatio æquisyllaborum est masculinorum, & femininorum, communium, & promiscuorum nominum atticorum, desinentium in os, & neutrorum in on. Quorum genitiuus & datiuus in o, accusatiuus in n, cum uocali nominatiui.

Hic menelaus, huius menelai, huic menelao, hunc menelaum, ò menelaë. hi menelai, hos menelaos, ò menelai. hi menelai, horum menelaorum, his menelais, hos menelaos, ò menelai.

Hæc area, huius areæ, huic areæ, hanc aream, ò area. hæ areæ, has areas, ò areæ. hæ areæ, harum arearum, his areis, has areas, ò areæ.

Hic & hæc ferax, huius & huius feracis.

Hoc ferax, huius feracis, huic feraci, hoc ferax, ò ferax. hæc & hæc feracia, ò feracia. hæc feracia, horũ

Η μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Η τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή. τὰ τιμὰ, ταῖν τιμαῖν, ὦ τιμά. αἱ τιμαὶ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμὰς, ὦ τιμαί.

Σημείωσαι ὅτι μόνα τὰ εἰς α μακρὸν, καὶ εἰς α καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς δα, καὶ εἰς θα λήγοντα ὀνόματα θηλυκὰ, φυλάττουσι τὸ α ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, μαῖα, μαίας, μαίᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. τὰ δὲ ἄλλα πάντα τρέπουσι τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ. πεῖνα. πείνης, πείνῃ.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τρίτη κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐστὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων ἀττικῶν, ληγόντων εἰς ως, καὶ οὐδετέρων εἰς ων. ὧν ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ εἰς ω, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαστικῆς.

Ο μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. τὼ μενέλεω, τῶν μενέλεῳν, ὦ μενέλεω. οἱ μενέλεω, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεῳς, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεω.

Η ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως. τὰ ἅλω, ταῖν ἅλων, ὦ ἅλω. αἱ ἅλω, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως, ὦ ἅλω.

Ο καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω.

Τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων, ὦ εὔγεων. τὼ εὔγεω, τοῖν εὔγεῳν, ὦ εὔγεω. τὰ εὔγεω, τῶν εὐγέων,

feracium, his feracibus, hæc feracia, o feracia.

Quarta declinatio.

Quarta declinatio æquisyllaborũ, est masculinorũ, et femininorũ, cõmunium, & promiscuorũ nominũ, desinentiũ in os, et neutrorũ in on. quorũ genitiuus in u, datiuus in o, accusatiuus in n, cum uocali nominatiui.

Hic *sermo, huius sermonis, huic sermoni, hunc sermonem, o sermo communiter, & o sermo attice. hi & hos sermones, o sermones. hi sermones, horum sermonum, his sermonibus, hos sermones, o sermones.*

Hæc *uia, huius uiæ, huic uiæ, hanc uiam, o uia communiter, & o uia attice. hæ uiæ, has uias, o uiæ. hæ uiæ, harum uiarum, his uijs, has uias, o uiæ.*

Hic *& hæc homo, huius hominis, huic homini, hunc & hanc hominem, o homo, & o homo.*

Hæc *aquila, huius aquilæ, huic aquilæ, hãc aquilã.*

Hoc *lignũ, huius ligni, huic ligno, hoc lignum, o lignum. hæc ligna, horum lignorum, o ligna. hæc ligna, horum lignorum, his lignis, hæc ligna, o ligna.*

Nota *autem, quòd in neutris nominibus tres casus sunt similes in omni numero, nominatiuus, accusatiuus, & uocatiuus.*

Quinta declinatio.

Q*uinta declinatio est omniũ inæqualiũ nominũ masculinorũ, & femininorũ, & neutrorũ, communium, & promiscuorũ, diuersas terminationes habentiũ. quorũ genitiuus in os, dtũs in iota, accusatiuus in alpha.*

Hic *aiax, huius aiacis, huic aiaci, hũc aiacẽ, o aiax cõmuniter, & o aiax attice. hi & hos aiaces, o aiaces. hi aiaces, horũ aiacũ, his aiacibus, hos aiaces, o aiaces.*

Hæc

τοῖς εὔγεως, τὰ εὔγεω, ὦ εὔγεω.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τετάρτη κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐστὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων ληγόντων εἰς ος, καὶ οὐδετέρων εἰς ον, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου, ἡ δοτικὴ εἰς ῳ, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαστικῆς.

Ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδὲ κοινῶς, καὶ ὦ ὁδὸς ἀττικῶς. τὼ ὁδὼ, ταῖν ὁδοῖν, ὦ ὁδώ. αἱ ὁδοὶ, τῶν ὁδῶν, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοὺς, ὦ ὁδοί.

Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ὦ ἄνθρωπος.

Ὁ ἀετὸς, τοῦ ἀετοῦ, τῷ ἀετῷ, τὸν ἀετόν.

Τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον. τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐν τοῖς οὐδετέροις ὀνόμασι τρεῖς πτώσεις εἰσὶν ὅμοιαι ἐν παντὶ ἀριθμῷ, ὀνομαστικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητική.

ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πέμπτη κλίσις ἐστὶ πάντων τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ οὐδετέρων, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων, διαφόρους καταλήξεις ἐχόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ος, ἡ δοτικὴ εἰς ι, ἡ αἰτιατικὴ εἰς α.

Ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Ἡ τρυ-

Hæc turtur, turturis, turturi, turturem, ò turtur. hæ has turtures, ò turtures, turturum, turturibus. hæ turtures, turturum, turturibus, turtures, ò turtures.

Hic gradus, huius gradus, huic gradui, hũc gradũ, ò gradus. hi gradus, horũ graduũ, ò gradus. hi gradus, horum graduum, his gradibus, hos gradus, ò gradus.

Hic et hæc amãs urbis, huius et huius amãtis urbis.

Hic coruus, huius corui.

Terminationes diuersæ nominum quintæ declinationis.

Masculina.

Hic thoas, huius thoantis, huic thoanti, hunc thoantem, ò thoan, & ò thoas.

Hic laches, huius lachetis, huic lacheti, hunc lachetẽ, (ò laches.

Hic paris, huius paridis, huic paridi, hunc paridem, & parin, ò pari, & ò paris.

Hic gratiosus, huius gratiosi, huic gratioso, hunc gratiosum, ò gratiose, & ò gratiose.

Hic uelox, huius uelocis, huic ueloci, hunc uelocem, & uelocem, ò uelox.

Hic racemus, huius racemi, huic racemo, hũc racemũ.

Hic bos, huius bouis, huic boui, hunc bouem, ò bos.

Hic sudor, huius sudoris, huic sudori, hunc sudorem.

Hic heros, huius herois, huic heroi, hũc heroẽ, ò heros.

Hic sal, huius salis, huic sali, hunc salem, ò sal.

Hic tiryns, huius tirynthis, huic tirynthi, tirynthem.

Hic pæan, huius pæanis, huic pæani, hunc pæanem.

Hic pastor, huius pastoris, huic pastori, hũc pastorem.

Hic græcus, huius græci, huic græco, hunc græcum.

Hic delphin, huius delphinis, delphini, delphinem.

Hic

Η τρυγὼν, τῆς τρυγόνος, τῇ τρυγόνι, τὴν τρυγόνα, ὦ τρυγών. τὰ τρυγόνε, ταῖν τρυγόνοιν, ὦ τρυγόνε. αἱ τρυγόνες, τῶν τρυγόνων, ταῖς τρυγόσι, τὰς τρυγόνας, ὦ τρυγόνες:

Τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. τὼ βήματε, τοῖν βημάτοιν, ὦ βήματε. τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς βήμασι, τὰ βήματα, ὦ βήματα.

Ο καὶ ἡ φιλόπολις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπόλιδος.

Ο κόραξ, τοῦ κόρακος.

ΚΑΤΑΛΗΞΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΟΝΟμάτων τῆς πέμπτης κλίσεως.

ΑΡΣΕΝΙΚΑ.

Ο θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, τὸν θόαντα, ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχης.

ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χάριεν.

ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέως, τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα, καὶ ὠκὺν, ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυα.

ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, τῷ βοῒ, τὸν βοὰ, καὶ βοῦν, ὦ βοῦ.

ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, τὸν τίρυνθα.

ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα.

ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, τῷ ποιμένι, τὸν ποιμένα.

ὁ ἕλλην, τοῦ ἕλληνος, τῷ ἕλληνι, τὸν ἕλληνα.

ὁ δελφὶν, τοῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τὸν δελφῖνα.

ὁ φόρ-

Hic phorcyn, huius phorcynis, phorcyni, phorcynem.
Hic theon, huius theonis, huic theoni, theon, o theon.
Hic xenophon, huius xenophontis, huic xenophonti.
Hic thorax, huius thoracis, huic thoraci, thoracem.
Hic rapax, huius rapacis. hæc formica, huius formicæ.
Hic ſtimulus, huius ſtimuli, huic ſtimulo.
Hic perdix, huius perdicis.
Hoc cocleare, huius coclearis, huic coclear.
Hic lepus, huius leporis, huic lepori, hunc leporem.
Hæc peluis, huius peluis, huic pelui, hanc peluim.
Hic æther, huius ætheris.
Hic iber, huius iberis, huic iberi.
Hic neſtor, huius neſtoris, huic neſtori, hunc neſtorē.
Hic arabs, huius arabis.
Hic aphricus, huius aphrici, huic aphrico.
Hic homo, huius hominis, huic homini.
Hic cyclops, huius cyclopis, huic cyclopi, hunc cyclo-pem, o cyclops.

Feminina. *(agragantem.*

Hæc agragas, huius agragantis, huic agragāti, hanc
Hæc trœzen, huius trœzenis, huic trœzeni.
Hæc ſalamin, huius ſalaminis, huic ſalamini. (tynem.
Hæc gortyn, huius gortynis, huic gortyni, hanc gor-
Hæc columba, huius colūbæ, huic colūbæ. (philomelā.
Hæc philomela, huius philomelæ, huic philomelæ, hāc
Hic ſulcus, huius ſulci, huic ſulco, hunc ſulcum.
Hæc calx, huius calcis, huic calci, hanc calcem.
Hæc uulpes, huius uulpis, huic uulpi.
Hoc poculum, huius poculi, huic poculo.
Hoc flagellum, huius flagelli, huic flagello.

ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυος, τῷ φόρκυι, τὸν φόρκυα.
ὁ θέων, τοῦ θέωνος, τῷ θέωνι, τὸν θέωνα, ὦ θέων.
ὁ ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι.
ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα.
ὁ ἅρπαξ, τοῦ ἅρπαγος. ὁ μύρμηξ, τοῦ μύρμηκος.
ὁ βουπλὴξ, τοῦ βουπλῆγος, τῷ βουπλῆγι.
ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος.
ὁ δοίδυξ, τοῦ δοίδυκος, τῷ δοίδυκι.
ὁ πτὼξ, τοῦ πτωκὸς, τῷ πτωκὶ, τὸν πτῶκα.
ὁ λουτὴρ, τοῦ λουτῆρος, τῷ λουτῆρι, τὸν λουτῆρα.
ὁ αἰθὴρ, τοῦ αἰθέρος.
ὁ ἴβηρ, τοῦ ἴβηρος, τῷ ἴβηρι.
ὁ νέστωρ, τοῦ νέστωρος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα.
ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος.
ὁ λὶψ, τοῦ λιβὸς, τῷ λιβί.
ὁ μέροψ, τοῦ μέροπος, τῷ μέροπι.
ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, τῷ κύκλωπι, τὸν κύκλωπα, ὦ κύκλωψ.

ΘΗΛΥΚΑ.

ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος, τῇ ἀκράγαντι, τὴν ἀκράγαντα.
ἡ τροιζὴν, τῆς τροιζῆνος, τῇ τροιζῆνι.
ἡ σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος, τῇ σαλαμῖνι.
ἡ γόρτυς, τῆς γόρτυος, τῇ γόρτυι, τὴν γόρτυα.
ἡ τριήρων, τῆς τριήρωνος, τῇ τριήρωνι.
ἡ ἀηδὼν, τῆς ἀηδόνος, τῇ ἀηδόνι, τὴν ἀηδόνα.
ἡ αὖλαξ, τῆς αὔλακος, τῇ αὔλακι, τὴν αὔλακα.
ἡ χάληξ, τῆς χάληκος, τῇ χάληκι.
ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, τῇ ἀλώπεκι.
ἡ κύλιξ, τῆς κύλικος, τῇ κύλικι.
ἡ μάστιξ, τῆς μάστιγος, τῇ μάστιγι.

Hæc flamma, huius flammæ, huic flammæ.
Hic currus, huius currus, huic currui.
Hæc uxor, huius uxoris, huic uxori.
Hæc manus, huius manus, huic manui, hanc manum.
Hæc mater, huius matris, & matris, huic matri, & matri, hanc matrem, o mater.
Hæc lampas, huius lampadis, huic lampadi.
Hoc conuiuium, huius conuiuij.
Hic puer, hæc puella, huius pueri, huius puellæ.
Hic amor, huius amoris, huic amori.
Hæc ira, huius iræ, huic iræ, hanc iram, & iram.
Hic puluis, huius pulueris, huic pulueri.
Hæc clauis, huius clauis, huic claui, hanc clauim, & clauim.
Hæc chlamys, huius chlamydis, huic chlamydi.
Hæc erinnys, huius erinnyis, huic erinnyi.
Hæc gena, huius genæ, huic genæ.
Hæc uxor, huius uxoris, huic uxori.
Hoc mare, huius maris.
Hæc tiryns, huius tirynthis. Hæc *uox, huius uocis.*
Hæc uena, huius uenæ, huic uenæ.

Neutra.

Hic gradus, huius gradus, huic gradui, hunc gradũ.
Hoc mel, huius mellis, huic melli.
Hic grex, huius gregis, huic gregi.
Hæc hasta, huius hastæ, & hastæ.
Hoc omne, huius omnis. Hoc *atrum, huius atri.*
Hoc gratiosum, huius gratiosi. Hoc *positum, huius positi.*
Hoc uerberaturum, huius uerberaturi.
Hoc iungens, huius iungentis.
Hoc maius, huius maioris. Hoc *felix, huius felicis.*

Hæc

ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογί.
ἡ ἄντυξ, τῆς ἄντυγος, τῇ ἄντυγι.
ἡ δάμαρ, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι.
ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα.
ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα, ὦ μῆτερ.
ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι.
ἡ δαὶς, τῆς δαιτός.
ὁ καὶ ἡ παῖς, τοῦ καὶ τῆς παιδός.
ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι.
ἡ μῆνις, τῆς μήνιδος, τῇ μήνιδι, τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν.
ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ.
ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν.
ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, τῇ χλαμύδι.
ἡ ἐριννὺς, τῆς ἐριννύος, τῇ ἐριννύϊ.
ἡ γένυς, τῆς γένυος, τῇ γένυϊ.
ἡ δάμαρς, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι.
ἡ ἅλς, τῆς ἁλός.
ἡ τίρυνς, τῆς τίρυνθος. ἡ ὄψ, τῆς ὀπός.
ἡ φλέψ, τῆς φλεβὸς, τῇ φλεβί.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα.
τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τὸ μέλιτι.
τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος, τῷ πώεϊ.
τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, καὶ δουρός.
τὸ πᾶν, τοῦ παντός. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος.
τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.
τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.
τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος.

Hæc eſca, huius eſcæ.	*Hoc hepar, huius hepatis.*
Hoc nectar, huius nectaris.	*Hoc cor, huius cordis.*
Hic ignis, huius ignis.	
Hic tractus, huius tractus.	*Hæc aqua, huius aquæ.*
Hic animus, huius animi.	*Hic ſal, huius ſalis.*
Hæc maſſa, huius maſſæ.	*Hic murus, huius muri.*
Hoc uerberans, huius uerberantis.	
Hoc lumen, huius luminis.	

Et hæc quidem de ſimplicibus declinationibus. nunc autem de contractis dicamus.

De contractis declinationibus.

Sunt et aliæ quinque declinationes, cõtractæ appellatæ, à quinta declinatione per ſynæreſin et craſin factæ. Synæreſis quidem eſt duarum uocalium ſeruatarum coniunctio, ut demoſtheni, ni. Craſis autem eſt duarum uocalium mutatarũ coniunctio, ut demoſthenem, nem. uel unius, ut demoſthenis, nis.

Prima flexio.

Prima declinatio contractorũ, eſt maſculinorũ, & femininorũ, & communiũ nominũ deſinentiũ in is, & neutrorum in es, & in os: quorum genitiuus per eos exiſtens ionice, in us communiter contrahitur.

Hic demoſthenes. demoſthenis, nis, demoſtheni, ni. demoſthenẽ, nem. ò demoſthenes, nes. hi demoſthenes. demoſthenum, num. ò demoſthenes, nes. hi demoſthenes, nes. demoſthenum, num. demoſthenibus. demoſthenes, nes. ò demoſthenes, nes.

Hæc triremis. huius triremis, is. huic triremi, i. hanc triremem, mem.

Hic

τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος. τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος.
τὸ νέκταρ, τοῦ νέκταρος. τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς.
τὸ πῦρ, τοῦ πυρός.
τὸ ἕλωρ, τοῦ ἕλωρος. τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος.
τὸ ἦτορ, τοῦ ἦτορος. τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος.
τὸ σαῖς, τοῦ σαιτός. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.
τὸ φῶς, τοῦ φωτός.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἁπλῶν κλίσεων. νυῦ δὲ περὶ τῶν συνηρημένων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ κλίσεων.

Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πέντε κλίσεις συνηρημέναι καλέμεναι, ἀπὸ τῆς πέμπτης κλίσεως κατὰ συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν γινόμεναι. Συναίρεσις μὲν ἐστι δύο φωνηέντων φυλαττομένων συναλοιφὴ, οἷον δημοσθένεϊ, ει. Κρᾶσις δὲ, δύο φωνηέντων ἀλλοιουμένων συναλοιφὴ, οἷον δημοσθένεα, η. ἢ τοῦ ἑνὸς, οἷον δημοσθένεος, ους.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πρώτη κλίσις τῶν συνηρημένων ἐστὶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν ὀνομάτων, ληγόντων εἰς ης, καὶ οὐδετέρων εἰς ες καὶ εἰς ος. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ εος οὖσα ἰωνικῶς, εἰς ους κοινῶς κιρνᾶται.

Ο δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, ους. τῷ δημοσθένεϊ, ει. τὸν δημοσθένεα, η. ὦ δημόσθενες, καὶ ὦ δημοσθένης. τὼ δημοσθένεε, η. τοῖν δημοσθενέοιν, οῖν. ὦ δημοσθένεε, η. οἱ δημοσθένεες, εις. τῶν δημοσθενέων, ῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, εις. ὦ δημοσθένεες, εις.

Η τριήρης. τῆς τριήρεος, ους. τῇ τριήρεϊ, ει. τὴν τριήριαν, η.

Hic & hæc uerax.huius ueracis,cis.huic ueraci, ci. hunc & hanc ueracem, cem.o uerax,& o uerax.hi & hæ ueraces.horum & harum ueracium.o ueraces, ces. hi & hæ ueraces,horum & harum ueracium,his ueracibus,hos & has ueraces,ces.o ueraces, ces.

Hoc uerax.huius ueracis,cis.huic ueraci,ci.hoc uerax.o uerax. hæc ueracia, horum ueracium, o ueracia. hæc ueracia, horum ueracium, his ueracibus, hæc ueracia, o ueracia.

Hic murus.huius muri, ri.huic muro,ro.hunc murum.o mure. hi muri,horũ murorum,o muri.hi muri, horum murorum, his muris,hos muros,o muri.

Secunda declinatio.

Secũda declinatio contractorũ, est masculinorum, & femininorum, & cõmunium, & promiscuorũ nominũ in is desinentiũ,et neutrorum in i. quorũ genitiuus per ios communiter,& eos ionice,& eos attice fit.

Hic serpens.huius serpentis cõmuniter, & serpẽtis ionice,& serpentis attice.huic serpẽti. hũc serpẽtẽ solum.o serpẽs cõmuniter,& o serpẽs attice. hi serpentes.horũ serpentũ.& serpentũ,et serpentũ.o serpẽtes, & serpẽtes. hi serpẽtes. horũ serpentũ, & serpentũ, & serpentum.his serpentibus,& serpentibus. hos serpentes,& serpentes.o serpentes,& o serpentes.

Hæc ciuitas.huius ciuitatis cõmuniter, & ciuitatis ionice,& ciuitatis attice.huic ciuitati,& ciuitati.hãc ciuitatẽ solũ.o ciuitas,& o ciuitas. hæ ciuitates.harũ ciuitatũ,& tatum,& tatum.o ciuitates, & ciuitates. hæ ciuitates,& ciuitates.harum ciuitatum, & ciuitatum,& ciuitatũ.his ciuitatibus,& tatibus.has ciuitates,

Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ούς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, εῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, ῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθής. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, ῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, οῖν. ὦ ἀληθέε, ῆ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, εῖς. τῶν ἀληθέων, ῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, είς. ὦ ἀληθέες, εῖς.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, οῦς. τῷ ἀληθέϊ, εῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. τὼ ἀληθέε, ῆ. τοῖν ἀληθέοιν, οῖν. ὦ ἀληθέε, ῆ. τὰ ἀληθέα, ῆ. τῶν ἀληθέων, ῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα, ῆ. ὦ ἀληθέα, ῆ.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, ους. τῷ τείχεϊ, ει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος. τὼ τείχεε, η. τοῖν τειχέοιν, οῖν. ὦ τείχεε, η. τὰ τείχεα, η. τῶν τειχέων, ῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα, η. ὦ τείχεα, η.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

Δευτέρα κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐστὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων εἰς ις ληγόντων, καὶ οὐδετέρων εἰς ι. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ι. καὶ ὄφεϊ, ει. τὸν ὄφιν μόνως. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. τὼ ὄφιε, καὶ ὄφεε, η. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων. ὦ ὄφιε, καὶ ὄφεε, η. οἱ ὄφιες, ις. καὶ ὄφεες, εις. τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ις. καὶ ὄφεας, εις. ὦ ὄφιες, ις. καὶ ὦ ὄφεες, εις.

Ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, ι. καὶ πόλεϊ, ει. τὴν πόλιν μόνως. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. τὰ πόλιε, καὶ πόλεε, η. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ὦ πόλιε, καὶ ὦ πόλεε, πόλη. αἱ πόλιες, ις. καὶ πόλεες, εις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις. καὶ

 πόλεας,

tes,tes.& ciuitates,tes.ò ciuitates,tes.et ciuitates,tes.

Hoc *sinapi.huius sinapis cõmuniter, et sinapis ionice,& sinapis attice.huic sinapi, & sinapi. hoc sinapi. ò sinapi. hæc sinapia,& sinapia. horum sinapium. his sinapibus, & sinapibus. ò sinapia, & sinapia. hæc sinapia, & sinapia. horum sinapium, & sinapium. his sinapibus, & sinapibus. hæc sinapia, & sinapia. ò sinapia, & sinapia.*

N*ota autem,quòd contracto singulari genitiuo,ut in prima declinatione, contrahitur & genitiuus dualis & pluralis: illo autem non contracto, sicut in secunda declinatione, neque ipsi contrahuntur.*

Tertia declinatio.

T*ertia declinatio est contractorum masculinorum nominum in eus desinẽtium, quorum nominatiuus per eos communiter, & ios ionice,& eos attice fit.*

Hic *rex.huius regis communiter,& regis ionice,& regis attice. huic regi, regi, & regi. hunc regem,& regẽ. ò rex,& ò rex. hi reges,& reges,reges.horum regum, & regum. ò reges, & reges, reges. hi reges, reges, & reges.horum regum, & regum. his regibus, & regibus.hos reges,reges,& reges. ò reges, reges, & reges.*

Quarta declinatio.

Quarta declinatio est contractorum femininorum nominum in ω & in os desinentium, quorum genitiuus per os cum sit, in us per crasin fit.

Hæc *latona,huius latonæ,huic latonæ,hãc latonã, ò latona.hæ latonæ,harũ latonarũ, ò latonæ. hæ latonæ,harũ latonarũ,his latonis,has latonas, ò latonæ.*

Hic

πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες, πόλις. καὶ ὦ πόλεες, πόλεις.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, ι. καὶ σινήπεϊ, ει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. τὼ σινήπιε, καὶ σινήπεε, η. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων. ὦ σινήπιε, καὶ ὦ σινήπεε, η. τὰ σινήπια, ι. καὶ σινήπεα, η. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, ι. καὶ σινήπεα, η. ὦ σινήπια, ι. καὶ ὦ σινήπεα, η.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι συναιρουμένης τῆς ἑνικῆς γενικῆς, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πρώτης κλίσεως, συναιρεῖται καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντική, ἐκείνης δὲ μὴ συναιρουμένης ὥσπερ ἐπὶ τῆς δευτέρας κλίσεως, οὐδὲ αὗται συναιροῦνται.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τρίτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνῃρημένων ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς. ευς ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ εος κοινῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται.

Ο βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς. τῷ βασιλέϊ, εῖ. καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ, καὶ ὦ βασιλεῦς. τὼ βασιλέε, καὶ βασιλῆε, ῆ. τοῖν βασιλέοιν, καὶ βασιλήοιν. ὦ βασιλέε, καὶ ὦ βασιλῆε, ῆ. οἱ βασιλέες, εῖς, καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας, εῖς. καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες, εῖς. καὶ βασιλῆες.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τετάρτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνῃρημένων θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς ω καὶ εἰς ως ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ οος οὖσα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν γίνεται.

Η λητώ. τῆς λητόος, οῦς. τῇ λητόϊ, οῖ. τὴν λητόα, ώ. ὦ λητοῖ. τὰ λητώ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λητοί.

Η αἰδώς.

Hic pudor, huius pudoris, huic pudori, hūc pudorē, ò pudor. hi pudores, horum pudorū, ò pudores. hi pudores, pudorum, pudoribus, pudores, ò pudores.

Quinta declinatio.

Quinta declinatio contractorū, est neutrorum nominum in as & in ras desinentium. quorum genitiuus per atos communiter, & aos ionice, & os atticè fit.

Hæc *caro. huius carnis communiter, & carnis ionicè, & carnis atticè. huic carni, & carni, & carni. hanc carnem. ò caro. hæ carnes, & carnes, & carnes. harū carniū. his carnibus. ò carnes, & carnes, & carnes. hæ carnes, & carnes, & carnes. harū carnium, & carniū, & carniū. his carnibus. has carnes, & carnes, & carnes. ò carnes, & ò carnes, & ò carnes.*

Hoc *cornu. huius cornu communiter, & cornu ionicè, & cornu atticè. huic cornu, & cornu, & cornu. hoc cornu. ò cornu. & reliqua similiter carni.*

Nota *quòd in oos nomina contrahuntur in omnibus casibus.*

Hæc *mens, huius mentis, huic menti, hanc mentē, ò mens. hæ mentes, harum mentiū, ò mentes. hæ mentes, harum mentiū, his mentibus, has mentes, ò mētes.* Sic *& nauigatio, & fluxus, &* color. *& simplex, & duplex, & triplex, quorum & neutra contrahuntur.*

Hoc *simplex, huius simplicis, huic simplici, hoc simplex. hæc simplicia, horum simplicium, his simplicibus, hæc simplicia, ò simplicia.*

I*tem contrahuntur & in ys acutisona & grauisona. acutisona, hic suauis. suauis. suaui, & suaui. suauē, & suauē. ò suauis, & suauis. hi suaues, suauium, suauibus, ò*

Η αἰδὼς. τῆς αἰδόος, οῦς. τῇ αἰδόϊ, οῖ. τὴν αἰδόα, ῶ. ὦ αἰδοῖ. τὼ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ. αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοί.

ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πέμπτη κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐστὶν οὐδετέρων ὀνομάτων εἰς ας καὶ εἰς ρας ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ατος κοινῶς, καὶ αος ἰωνικῶς, καὶ ως ἀττικῶς γίνεται.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν. καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ ὦ κρέαε, καὶ ὦ κρέα. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ ὦ κρέαα, καὶ ὦ κρέα.

Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος κοινῶς, καὶ κέραος ἰωνικῶς, καὶ κέρως ἀττικῶς. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως τῷ κρέατι.

Σημείωσαι, ὅτι τὰ εἰς οος ὀνόματα συναιροῦνται ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν.

Ο νόος, οῦς. τοῦ νόου, οῦ. τῷ νόῳ, ῷ. τὸν νόον, οῦν. ὦ νόε, οῦ. τὼ νόω, ῶ. τοῖν νόοιν, οῖν. ὦ νόω, ῶ. οἱ νόοι, οῖ. τῶν νόων, ῶν. τοῖς νόοις, οῖς. τοὺς νόους, οῦς. ὦ νόοι, οῖ. Οὕτω καὶ ὁ πλόος, οῦ. καὶ ῥόος, οῦς. καὶ χρόος, οῦς. καὶ ἁπλόος, οῦς. καὶ διπλόος, οῦς. καὶ τριπλόος, οῦς. ὧν καὶ τὰ οὐδέτερα συναιροῦνται.

Τὸ ἁπλόον, οῦν. τοῦ ἁπλόου, οῦ. τῷ ἁπλόῳ, ῷ. τὸ ἁπλόον, οῦν. τὰ ἁπλόα, ᾶ. τῶν ἁπλόων, ῶν. τοῖς ἁπλόοις, οῖς. τὰ ἁπλόα, ᾶ. ὦ ἁπλόα, ᾶ.

Ετι συναιροῦνται καὶ τὰ εἰς υς ὀξύτονα καὶ βαρύτονα. ὀξύτονα μὲν, ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. τῷ ἡδέϊ, καὶ ἡδεῖ. τὸν ἡδέα, καὶ ἡδιώ. ὦ ἡδὺ, καὶ ὦ ἡδύς. τὼ ἡδέε, τοῖν ἡδέοιν, ὦ

bus, ò suaues. hi suaues, suauium, suauibus, suaues, ò suaues. Grauisona *uero: hic racemus, racemi, racemo, racemum, ò raceme. hi racemi, racemos, ò racemi. hi racemi, racemorum, racemis, racemos, o racemi.*

H*æc nauis. huius nauis, & nauis, et nauis. huic naui, & naui. hãc nauẽ, & nauẽ, & nauẽ. o nauis, & nauis. hæ naues, & naues, & naues. harum nauium, et uium, & uium. his nauibus, & uibus, & uibus. has naues, & ues, & ues, & ues. ò naues, & naues, et naues.*

H*æc anus. huius anus, & anus. huic anui, & anui. hanc anum, & anũ. o anus, & anus. hæ anus, & anus. harum anuum, & anuum, & anuum. his anibus, et anibus, & anibus. has anus, & anus. ò anus, & anus.*

De contractionibus & mistionibus.

E *et o in u diphthongum miscẽtur, ut demosthenis, nis.* Long*ũ o & e in u miscentur, ut boues.* E *& i in e iota contrahũtur, ut demosstheni, ni.* E *& a in singulari accusatiuo in ita uertũtur, ut demosthenem, nem.* I*n plurali uero in e iota dipht. ut demosthenes, nes.* Duo *ee in ntõ duali in ita uertuntur, ut demosthenes, nes.* I*n plurali uero, in e iota, ut demosthenes, nes.* E *& o iota, in o iota uertũtur, ut demosthenũ, num.* E *et o mega in ω uertuntur, ut demosthenũ, num.* E *et a in nominatiuo & accusatiuo & uocatiuo contractorum neutrorum in ita commiscentur, ut hi muri, ri. hæc uera, ra.* Duo *breuia iota, in unum longum conuertuntur, ut huic serpẽti, ti.* I *& e, in iota longũ uertuntur, ut serpentes, tes.* I*ota & alpha, in iota lõgum contrahuntur,*

ἡδέε. οἱ ἡδέες, καὶ ἡδεῖς. τῶν ἡδέων. τοῖς ἡδέσι. τοὺς ἡδέας, καὶ ἡδεῖς. ὦ ἡδέες, καὶ ὦ ἡδεῖς. Βαρύτονα δὲ, ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυα, υν. ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς. τὼ βότρυε, τοῖν βοτρύοιν, ὦ βότρυε. οἱ βότρυες, υς. τῶν βοτρύων, τοῖς βότρυσι, τοὺς βότρυας, υς. ὦ βότρυες, υς.

Η ναῦς. τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναῒ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ νηῦς. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσι. τὰς νῆας, καὶ ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Η γραῦς. τῆς γραὸς, καὶ γρηός. τῇ γραῒ, καὶ γρηΐ. τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς, καὶ γρηῦς. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσὶ, καὶ γρηυσὶ, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΡΕΣΕΩΝ καὶ κράσεων.

Τὸ ε καὶ ο, εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεος, ους. Τὸ ο καὶ ε, εἰς ου κιρνᾶται, οἷον βόες, βοῦς. Τὸ ε καὶ ι, εἰς ει συναιρεῖται, οἷον δημοσθένεϊ, ει. Τὸ ε καὶ α, ἐν μὲν τῇ ἑνικῇ αἰτιατικῇ εἰς η κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεα, η. ἐν δὲ τῇ πληθυντικῇ, εἰς ει δίφθογγον, οἷον δημοσθένεας, εις. Τὰ δύο εε, ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ δυϊκῇ, εἰς η κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεε, η. ἐν δὲ τῇ πληθυντικῇ, εἰς ει, οἷον δημοσθένεες, εις. Τὸ ε καὶ οι, εἰς οι κιρνᾶται, οἷον δημοσθενέοιν, οῖν. Τὸ ε καὶ ω, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον δημοσθενέων, ῶν. Τὸ ε καὶ α ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, καὶ αἰτιατικῇ, καὶ κλητικῇ τῶν συνῃρημένων οὐδετέρων, εἰς η κιρνᾶται, οἷον τὰ τείχεα, η. τὰ ἀληθέα, ἀληθῆ. Τὰ δύο βραχέα ιι, εἰς ἓν μακρὸν κιρνᾶται, οἷον τῷ ὄφιϊ, ὄφι. Τὸ ι καὶ ε, εἰς ι μακρὸν, κιρνᾶται, οἷον ὄφιες, ὄφις. Τὸ ι καὶ α, εἰς ι μακρὸν κιρνᾶται,

buntur, ut serpẽtes, tes. Duo *oo in u cõtrahuntur, ut la tonæ, næ.* O *& iota in o iota contrahuntur, ut latonæ, næ.* O *& a, in o miſcẽtur, ut latonã, nã.* A *et o, in o miſcẽtur, ut carnis.* Iota *& alpha, in alpha lõgũ miſcentur, ut carni, ni.* A *et e, in a lõgum cõmiſcentur, ut carnes, nes.* A *& o, o iota diphthõgi in o mega conuertuntur, ſed iota adſcribitur, ut carniũ.* A *et o in o mega cõuertũtur. ut carniũ, um.* Y *et e in y longũ uertũtur, ut racemi, mi.* Itẽ *y pſilon & alpha, ut racemos, racemos.*

De numeralibus nominibus.

His *ſic dictis ſcire oportet, quòd unum ſignificantia numeralia nomina, ſingulariter ſolum flectuntur: quæ uero duo, dualiter: quæ autẽ plura, pluraliter, ſic.*
V*nus, unius, uni, unum.* V*na, unius, uni, unam.*
V*num, unius, uni, unum.* D*uo, duorum, & duarum in feminino. & duo, non ſolum dualiter dicitur, ſed et pluraliter, ſic:* Hi *duo, hæ duæ, hæc duo, duorum, duobus, duos, duas, duo.*
T*res, trium, tribus, tres.* T*ria, trium, tribus, tria.*
Q*uatuor, quatuor, quatuor, quatuor.*
Q*uatuor, quatuor, quatuor, quatuor.*

A *quatuor autem uſque ad centum omnis numerus indeclinabilis eſt.* Ab *articulis uero diſcernimus genera & caſus, ut:* Hi *quinque, horum quinq;, his quinq;, hos quinque. hæ quinq;, harũ quinque, his quinq;, has quinq;. hæc quinq;, horũ quinq;, his quinq;, hæc quinq;* Similiter *& ſex, & ſeptẽ, & octo, & nouẽ, & decem, & reliqua.* A *ducentis autem declinatur omnis numerus pluralis trigeneriter, ut hi ducenti, horum ducentorum,*

ϛᾶται, οἷον ὄφιας, ις. Τὰ δύο οο, εἰς οῦ κιρνᾶται, οἷον λητό ος, οῦς. Τὸ ο καὶ ι, εἰς οι συναιρεῖται, οἷον λητόϊ, οῖ. Τὸ ο καὶ α, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον λητόα, ώ. Τὸ α καὶ ο, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον κρέαος, έως. Τὸ ι καὶ α, εἰς α μακρὸν κιρνᾶται, οἷον κρέαϊ, κρέα. Τὸ α καὶ ε, εἰς α μακρὸν κιρνᾶται, οἷον κρέαε, κρέα. Τὸ α καὶ ο τῆς οι διφθόγγου, εἰς ῳ κιρνᾶται, τὸ δὲ ι προσγράφεται, οἷον κρεάοιν, κρεῷν. Τὸ α καὶ ω, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον κρεάων, ῶν. Τὸ υ καὶ ε, εἰς υ μακρὸν κιρνᾶται, οἷον βότρυες, βότρυς. ἔτι τὸ υ καὶ α, οἷον βότρυας, βότρυς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ὀνομάτων.

Τούτων οὕτως εἰρημένων, εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ ἓν σημαίνοντα ἀριθμητικὰ ὀνόματα ἑνικῶς μόνον κλίνονται. τὰ δὲ δύο, δυϊκῶς. τὰ δὲ πλείω, πληθυντικῶς, ὧδε.

Εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα. Μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Δύο, δυῖν, καὶ δυεῖν ἐπὶ θηλυκοῦ. καὶ τὸ δύο, οὐ μόνον δυϊκῶς λέγεται, ἀλλὰ καὶ πληθυντικῶς, οὕτως.

Οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο, τῶν δύο, τοῖς δυσὶ, τοὺς δύο, τὰς δύο, τὰ δύο.

Τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς. Τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία.

Τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας.

Τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα.

Ἀπὸ δὲ τῶν τεσσάρων μέχρι καὶ ἑκατὸν, πᾶς ἀριθμὸς ἄκλιτος τυγχάνει. ἀπὸ τῶν ἄρθρων δὲ διακρίνομεν τὰ γένη, καὶ τὰς πτώσεις, οἷον. Οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε. αἱ πέντε, τῶν πέντε, ταῖς πέντε, τὰς πέντε. τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε. ὁμοίως καὶ ἓξ, καὶ ἑπτὰ, καὶ ὀκτὼ, καὶ ἐννέα, καὶ δέκα, καὶ τὰ λοιπά. ἀπὸ δὲ τῶν διακοσίων κλίνεται πᾶς ἀριθμὸς πληθυντικὸς τριγενῶς, οἷον, οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων,

torum, his ducentis, hos ducentos. hæ ducentæ, harum ducentarum, his ducentis, has ducentas. hæc ducenta, horum ducentorũ, his ducentis, hæc ducenta. Similiter *& trecenti, quadringenti, quingenti, ſexcenti, ſeptingenti, octingenti, noningenti, mille, duo millia, tria millia, quatuor millia, quinque millia, & reliqua.*

De terminationibus adiectiuorum.

Adiectiuorũ *aliqua quidẽ in as, ut hic omnis, huius omnis. hæc omnis, huius omnis. hoc omne, huius omnis.* Aliqua *autẽ in is, ut hic & hæc uerax, ueracis. & hoc uerax, ueracis.* Aliqua *aũt in in, ut hic & hæc mollis, huius mollis, & hoc molle, huius mollis.* Aliqua *aũt in is, ut hic gratioſus, gratioſi. hæc gratioſa, gratioſæ. hoc gratioſum, gratioſi.* Aliqua *aũt in is, ut hic & hæc amans patriæ, huius amãtis patriæ. & hoc amans patriæ, huius amãtis patriæ.* Aliqua *aũt in os, ut hic fortis, huius fortis. hæc fortis, huius fortis. hoc forte, huius fortis.* Hic *ſapiens, hæc ſapiens, hoc ſapiens. & attice,* Hic *& hæc philoſophus, & hoc philoſophum.* Hic *& hæc elegãs, & hoc elegãs.* Oportet *aũt ſcire, quòd in os purum adiectiua faciunt femininum in a, ut fortis, fortis. eloquens, eloquens. præter octauus, octaua.* Q*uæ autẽ non in os purũ, in ita, ut ſapiẽs. bonus, bona. præter habẽtia rho, ut terribilis, terribilis.* Aliqua *uero in us, ut hic & hæc multipes, huius multipedis. & hoc multipes, multipedis.* Simplex *aũt ſic declinatur:* Hic *ſimplex, huius ſimplicis, huic ſimplici, hunc ſimplicẽ. & reliqua, ut dictũ eſt. hæc ſimplex, ſimplicis. hoc ſimplex, ſimplicis. ſimiliter & aureus, aurea, aureum.*

argen-

σίων, τοῖς διακοσίοις, τοὺς διακοσίους. αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακοσίας. τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια. ὁμοίως καὶ τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, διχίλιοι, τριχίλιοι, τετρακιχίλιοι, πεντακιχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ τῶν ἐπιθέτων.

Τῶν ἐπιθέτων τὰ μὲν εἰς ας, οἷον ὁ πᾶς, τοῦ παντός. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. Τὰ δὲ εἰς ης, οἷον ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, οῦς. καὶ τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, οῦς. Τὰ δὲ εἰς ην, οἷον ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. καὶ τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. Τὰ δὲ εἰς εις, οἷον ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. Τὰ δὲ εἰς ις. οἷον ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. Τὰ δὲ εἰς ος, οἷον ὁ ἀνδρεῖος, τοῦ ἀνδρείου. ἡ ἀνδρεία, τῆς ἀνδρείας. τὸ ἀνδρεῖον, τοῦ ἀνδρείου. ὁ σοφὸς, ἡ σοφὴ, τὸ σοφόν. καὶ ἁπλικῶς. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, καὶ τὸ φιλόσοφον. ὁ καὶ ἡ φιλόκαλος, καὶ τὸ φιλόκαλον.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς ος καθαρὸν ἐπίθετα, ποιοῦσι θηλυκὸν εἰς α, οἷον ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. λόγιος, λόγια. πλὴν τοῦ ὄγδοος, ὀγδόη. Τὰ δὲ μὴ εἰς ος καθαρὸν, εἰς η, οἷον σοφὸς, σοφή. ἀγαθὸς, ἀγαθή. πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ρ, οἷον φοβερὸς, φοβερά. Τὰ δὲ εἰς ους, οἷον ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. καὶ τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. ἁπλοῦς δὲ, ἁπλῆ, ἁπλοῦν, οὕτω κλίνεται. ὁ ἁπλόος, οῦς. τοῦ ἁπλόου, οῦ. τῷ ἁπλόῳ, ῷ. τὸν ἁπλόον, οῦν. καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἴρηται. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. ὁμοίως καὶ χρυσοῦς, χρυσῆ, χρυσοῦν.

argenteus, argentea, argenteũ. æneus, ænea, æneum. plumbeus, plumbea, plumbeum. quæ ionice, aureus, aurea, aureum dicuntur: & argenteus, argentea, argenteum. Aliqua *uero in ys, ut hic dulcis, hæc dulcis, hoc dulce. hic & hæc illacbrymis.* Aliqua *aũt in on, ut hic & hæc felix, huius felicis. & hoc felix, huius felicis.* Aliqua *autem in os, ut hic & hæc ferax, huius feracis. & hoc ferax, huius feracis.* Solum *uero quidam tres suscipit articulos:* Quidam, *cuiusdam, cuidã, quendã. quædam, cuiusdam. quoddam cuiusdam.* Sed *de declinatione nominum satis. nunc autem de uerbo dicamus.*

De uerbo.

Verbũ *est pars orationis declinabilis, cũ diuersis tẽporibus actionẽ, uel paßionẽ, uel neutrũ quiddã significãs.* Accidũt *aũt ipsi octo. modus, genus siue affectus, species, figura, numerus, persona, tẽpus, & cõiugatio.*

De modis.

Modi *sunt quinque.* Indicatiuus, *ut uerbero.* Imperatiuus, *ut uerbera.* Optatiuus, *ut utinam uerberem.* Subiũctiuus, *ut si uerberẽ.* Infinitiuus, *ut uerberare.*

De generibus.

Genera *sunt quinque.* Actiuũ, *ut uerbero.* Paßiuũ, *ut uerberor.* Neutrum, *ut sanus sum.* Commune *uel medium, ut uiolo, uiolor.* Deponens, *ut pugno.*

De speciebus.

Species *autem duæ.* Primitiua, *ut rigo.* Deriuatiua, *ut irrigo.*

De figuris.

Figuræ *autem tres.* Simplex, *ut fero.* composita, *ut infero.* Decomposita, *ut adinfero.*

De nu-

ἀργυροῦς, ἀργυρᾶ, ἀργυροῦν. χαλκοῦς, χαλκῆ, χαλκοῦν, μολιβδοῦς, μολιβδῆ, μολιβδοῦν. ἅτινα ἰωνικῶς, χρύσεος χρυσέα, χρύσεον λέγεται. καὶ ἀργύρεος, ἀργυρέα, ἀργύρεον. Τὰ δὲ εἰς υς, οἷον ὁ ἡδὺς, ἡ ἡδεῖα, τὸ ἡδύ. ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, καὶ τὸ ἄδακρυ. Τὰ δὲ εἰς ων, οἷον ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος: καὶ τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος. Τὰ δὲ εἰς ως, οἷον ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. καὶ τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω. Μόνον δὲ ὁ δεῖνα, τρία ἐπιδέχεται ἄρθρα. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων ἱκανῶς: νῦν δὲ περὶ τοῦ ῥήματος λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμά ἐστι μέρος λόγου κλιτὸν, μετὰ διαφόρων χρόνων ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον. Παρέπεται δὲ αὐτῷ ὀκτώ. ἔγκλισις, γένος, εἴτε διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ.

Ἐγκλίσεις εἰσὶ πέντε. ὁριστικὴ, οἷον τύπτω. προστακτικὴ, οἷον τύπτε. εὐκτικὴ, οἷον εἴθε τύπτοιμι. ὑποτακτικὴ, οἷον ἐὰν τύπτω. ἀπαρέμφατος, οἷον τύπτειν.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Γένη εἰσὶ πέντε. ἐνεργητικὸν, οἷον τύπτω. παθητικὸν, οἷον τύπτομαι. οὐδέτερον, οἷον ὑγιαίνω. κοινὸν ἢ μέσον, οἷον βιάζομαι. ἀποθετικὸν, οἷον μάχομαι.

ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΝ.

Εἴδη δὲ δύο. πρωτότυπον, οἷον ἄρδω. παράγωγον, οἷον ἀρδεύω.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχήματα δὲ τρία. ἁπλοῦν, οἷον φέρω. σύνθετον, οἷον ἐπιφέρω. παρασύνθετον, οἷον προσεπιφέρω.

De numeris.

Numeri autem tres. Singularis, ut uerbero. Dualis, ut uerberatis. Pluralis, ut uerberamus.

De perſonis.

Perſonæ autem tres. Prima, ut uerbero. Secunda, ut uerberas. Tertia, ut uerberat.

De temporibus.

Tempora aũt ſex. Præſens, ut uerbero. Præteritum imperfectũ, ut uerberabã. Præteritum perfectũ, ut uerberaui. Præteritũ pluſquãperfectũ, ut uerberaueram. Indefinitum, ut uerberaui. Futurum, ut uerberabo.

De coniugationibus.

Cõiugationes aũt tredecim. ſex grauiſonorũ uerborum, tres circunflexorũ, & quatuor uerborũ in mi.

Grauiſonorum prima.

Prima coniugatio eſt grauiſonorum uerborum deſinentium in uita, pi, phi, pi taſ: ut libo, delecto, ſcribo, uerbero. quorum futurum in pſi, ut libabo, delectabo, ſcribam, uerberabo. Præteritum perfectum in phi, ut libaui, delectaui, ſcripſi, uerberaui.

Secunda.

Secunda eſt deſinentium in gamma, cappa, chi, cappa taſ: ut dico, plico, curro, pario. quorum futurum in xi, ut dicam, plicabo, curram, pariam. Præteritum perfectum in chi, ut dixi, plicui, cucurri, peperi.

Tertia.

Tertia eſt deſinentiũ in d, th, t: ut cãto, impleo, perficio. quorũ futurũ in ſ, ut cãtabo, implebo, perficiam. Præteritum perfectum in c, ut cecini, impleui, perfeci.

Quarta.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς. ἑνικὸς, οἷον τύπτω. δυϊκὸς, οἷον τύπτετον. πληθυντικὸς, οἷον τύπτομεν.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΠΩΝ.

Πρόσωπα δὲ τρία. πρῶτον, οἷον τύπτω. δεύτερον, οἷον τύπτεις. τρίτον, οἷον τύπτει.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΩΝ.

Χρόνοι δὲ ἕξ. ἐνεστὼς, οἷον τύπτω. παρατατικὸς, οἷον ἔτυπτον. παρακείμενος, οἷον τέτυφα. ὑπερσυντελικὸς, οἷον ἐτετύφειν. Ἀόριστος, οἷον ἔτυψα. Μέλλων, οἷον τύψω.

ΠΕΡΙ ΣΥΖΥΓΙΩΝ.

Συζυγίαι δὲ δεκατρεῖς. ἓξ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων, τρεῖς τῶν περισπωμένων, καὶ τέσσαρες τῶν εἰς μι.

ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ
πρώτη.

Πρώτη συζυγία ἐστὶ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων τῶν ληγόντων εἰς β, π, φ, πτ. οἷον λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. ὧν ὁ μέλλων εἰς ψ, οἷον λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. ὁ παρακείμενος εἰς φ, οἷον λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δευτέρα ἐστὶ τῶν ληγόντων εἰς γ, κ, χ, κτ. οἷον λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. ὧν ὁ μέλλων εἰς ξ, οἷον λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. ὁ παρακείμενος εἰς χ, οἷον λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

ΤΡΙΤΗ.

Τρίτη ἐστὶ τῶν ληγόντων εἰς δ, θ, τ. οἷον ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. ὧν ὁ μέλλων εἰς σ, οἷον ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. ὁ παρακείμενος εἰς κ, οἷον ᾖκα πέπληκα, ἤνυκα.

Quarta.

Quarta est in z,& duo ſſ cõmuniter,& duo tt attĩce, ut dico, ſodio, & fodio. Et *uerba in zo, interdũ quidẽ xi in futuro habẽt, ut ludo, ludã. clamo, clamabo. iugulo, iugulabo. pugno, pugnã. gemo gemam. ploro, plorabo. ſuſpiro, ſuſpirabo. firmo firmabo. lamẽtor, lamentabor. populor, populabor. ululo, ululabo. quorum præteritũ perfectũ chi habet.* Interdũ *aũt ſigma in futuro habẽt, ut dico, dicã. condo, condã. porto, portabo. uado, uadam. certo, certabo. græciſſo, græciſſabo. philippiſſo, philippiſſabo. quorũ præteritum perfectũ cappa habet.* Sed *in ſſo uel in tto, ut plurimũ in xo futurũ faciunt, ut fodio, & fodio, fodiã. percutio, & percutio, percutiã. quorũ præteritũ perfectũ chi habet, ut fodi, percuſſi.* Ex *cipiũtur hæc, in ſo futurũ faciẽtia, ut loro uerbero, loro uerberabo. do fortitudinẽ, dabo fortitudinem. fingo, fingã. ſpargo, ſpargã. uideo, uidebo. remigo, remigabo. quorum præteritum perfectum cappa habet.*

Quinta.

Quinta eſt quatuor immutabiliũ, lambda, mi, gni, rho, ut canto, paſco, iudico, ſemino. quorum futurum per eandẽ immutabilẽ circunflexũ eſt, penultimã breuem habẽs, immutabilẽ uel iota diphthongon abijciẽs, ut cantabo, paſcã, iudicabo, ſeminabo. præteritũ perfectum in cappa, ut cecini, paui, iudicaui, ſeminaui.

Sexta.

Sexta *eſt in o mega purũ, ut equito, nauigo, regno, audio. quorum futurũ in ſigma, ut equitabo, nauigabo, regnabo, audiã. præteritũ perfectũ in cappa, ut equitaui, regnaui, audiui communiter, & audiui attice.*

His

ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τετάρτη ἐστὶ τῶν εἰς ζ, καὶ δύο σσ κοινῶς, καὶ δύο ττ ἀττικῶς, οἷον φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω. Καὶ τὰ μὲν εἰς ζω, ποτὲ μὲν τὸ ξ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσιν, οἷον παίζω, παίξω. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. στίζω, στίξω. τρύζω, τρύξω. οἰμώζω, οἰμώξω. στενάζω, στενάξω. στηρίζω, στηρίξω. αἰάζω, αἰάξω. ἀλαπάζω, ἀλαπάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει. ποτὲ δὲ τὸ σ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσιν, οἷον φράζω, φράσω. κτίζω, κτίσω. κομίζω, κομίσω. βαδίζω, βαδίσω. ἀγωνίζω, ἀγωνίσω. ἑλληνίζω, ἑλληνίσω. φιλιππίζω, φιλιππίσω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ κ ἔχει. τὰ δὲ εἰς σσω, ἢ εἰς ττω, ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν, οἷον ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω, ὀρύξω. πλήσσω, καὶ πλήττω, πλήξω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει, οἷον ὤρυχα, πέπληχα. ἐξαιρεῖται τὰ εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιοῦντα, οἷον ἱμάσσω, ἱμάσω. ἱνάσσω, ἱνάσω. πλάσσω, πλάσω. πάσσω, πάσω. λίσσω, λίσω. ἐρέσσω, ἐρέσω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ κ ἔχει.

ΠΕΜΠΤΗ.

Πέμπτη ἐστὶ τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων, λ μ ν ρ. οἷον ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. ὧν ὁ μέλλων διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμεταβόλου περισπώμενός ἐστι τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν ἔχων, ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι τῆς διφθόγγου ἐκβάλλων, οἷον ψαλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. ὁ παρακείμενος εἰς κ, οἷον ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

ΕΚΤΗ.

Εκτη ἐστὶ τῶν εἰς ω καθαρὸν, οἷον ἱππεύω, πλέω, βασιλεύω, ἀκούω. ὧν ὁ μέλλων εἰς σ, οἷον ἱππεύσω, πλεύσω, βασιλεύσω, ἀκούσω. ὁ παρακείμενος εἰς κ, οἷον ἵππευκα, βεβασίλευκα, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς.

His ſic habentibus ſcire oportet, quòd omne uerbum uel in o grauiſonũ deſinit, ut uerbero, ſcribo. uel in o circunflexum, ut facio, clamo. uel in mi, ut pono, ſto. de quibus dicendum, & primum de declinatione barytonorum.

Verbum indicatiuum actiuum coniugationis primæ grauitonorum.

Præſens.	*Verbero, uerberas, uerberat.* *uerberatis, uerberant.* *uerberamus, uerberatis, uerberant.*
Præteritum imperfectum.	*Verberabã, uerberabas, uerberabat.* *uerberabatis, uerberabant.* *uerberabamus, uerberabatis, rabant.*
Præteritum perfectum.	*Verberaui, uerberauiſti, uerberauit.* *uerberauiſtis, uerberauerunt.* *uerberauimus, uerberauiſtis, rarunt.*
Et medium per pi.	*Verberaui, uerberauiſti, uerberauit.* *uerberauiſtis, uerberauerunt.* *uerberauimus, uerberauiſtis, rarunt.*
Præteritum pluſquamperfectum.	*Verberaueram, uerberaueras, uerat.* *uerberaueratis, uerberauerant.* *uerberaueramus, raueratis, rauerant.*
Et medium per pi.	*Verberaueram, uerberaueras, uerat.* *uerberaueratis, uerberauerant.* *uerberaueramus, raueratis, rauerãt.*
Indefinitum primum.	*Verberaui, uerberauiſti, uerberauit.* *uerberauiſtis, uerberarunt.* *uerberauimus, uerberauiſtis, rarunt.*

Inde-

Τούτων οὕτως ἐχόντων, εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἢ εἰς ω βαρύτονον λήγει, οἷον τύπτω, γράφω. ἢ εἰς ῶ περισπώμενον, οἷον ποιῶ, βοῶ. ἢ εἰς μι, οἷον τίθημι, ἵστημι. περὶ ὧν λεκτέον, καὶ πρῶτον περὶ τῆς κλίσεως τῶν βαρυτόνων.

ΡΗΜΑ ΟΡΙΣΤΙΚΟΝ ΕΝΕΡΓΗΤΙκὸν συζυγίας πρώτης τῶν βαρυτόνων.

Ἐνεστώς. Τύπτω, τύπτεις, τύπτει.
τύπτετον, τύπτετον.
τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Παρατατικός. Ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε.
ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

Παρακείμενος. Τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.
τετύφατον, τετύφατον.
τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

Καὶ μέσος διὰ π. Τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.
τετύπατον, τετύπατον.
τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασιν.

Ὑπερσυντελικός. Ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει.
ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

Καὶ μέσος διὰ π. Ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει.
ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.
ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Ἀόριστος α. Ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.
ἐτύψατον, ἐτυψάτην.
ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Ἀόρι-

Indefinitum	*Verberaui, uerberauisti, uerberauit.*
secundum.	*uerberauistis, uerberarunt.*
	uerberauimus, uerberauistis, uerunt.
Futurum	*Verberabo, uerberabis, uerberabit.*
primum.	*uerberabitis, uerberabunt.*
	uerberabimus, uerberabitis, rabunt.
Futurum	*Verberabo, uerberabis, uerberabit.*
secundum.	*uerberabitis, uerberabunt.*
	uerberabimus, uerberabitis, rabunt.

Imperatiua actiua.

Præseus & præ	*Verbera, uerberet.*
teritũ imperf.	*uerberate, uerberent.*
	uerberate, uerberent.
Præteritũ per	*Verberato tu, uerberato ille.*
fect. & plusq.	*uerberatote, uerberanto.*
	uerberatote, uerberanto.
Et medium	*Verberato tu, uerberato ille.*
per pl.	*uerberatote, uerberanto.*
	uerberatote, uerberanto.
Indefinitum	*Verberato tu, uerberato ille.*
primum.	*uerberatote, uerberanto.*
	uerberatote, uerberanto.
Indefinitum	*Verberato tu, uerberato ille.*
secundum.	*uerberatote.*
	uerberatote, uerberanto.

Optatiua actiua.

Præsens &	*Verberarẽ, uerberares, uerberaret.*
præteritũ im	*uerberaretis, uerberarent.*
perfectum.	*uerberaremus, uerberaretis, rarent.*

Præte-

Αόριστος β.	Ετυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
	ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
	ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.
Μέλλων α.	Τύψω, τύψεις, τύψει.
	τύψετον, τύψετον.
	τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.
Μέλλων β.	Τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
	τυπεῖτον, τυπεῖτον.
	τυποῦμεν, τυπεῖτε. τυποῦσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	Τύπτε, τυπτέτω.
	τύπτετον, τυπτέτων.
	Τύπτετε, τυπτέτωσαν.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τέτυφε, τετυφέτω.
	τετύφετον, τετυφέτων.
	τετύφετε, τετυφέτωσαν.
Καὶ μέσος. & διὰ π.	Τέτυπε, τετυπέτω.
	τετύπετον, τετυπέτων.
	τετύπετε, τετυπέτωσαν.
Αόριστος α.	Τύψον, τυψάτω.
	τύψατον, τυψάτων.
	τύψατε, τυψάτωσαν.
Αόριστος β.	Τύπε, τυπέτω.
	τύπετον, τυπέτων.
	τύπετε, τυπέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.	Τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι.
	τύπτοιτον, τυπτοίτην.
	τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Παρα-

Præteritum	*Verberauissem, uerberauisses, uisset.*
perfectum &	*uerberauissetis, uerberauissent.*
plusquãperf.	*uerberauissemus, uissetis, uissent.*
Et medium	*Verberauissem, uerberauisses, uisset.*
per pi.	*uerberauissetis, uerberauissent.*
	uerberauissemus, uissetis, uissent.
Indefinitun	*Verberauissem, uerberauisses, uisset.*
primum.	*uerberauissetis, uerberauissent.*
	uerberauissemus, uissetis, uissent.
Aeolice.	*Verberauissem, uerberauisses, uisset.*
	uerberauissetis, uerberauissent.
	uerberauissemus, uissetis, uissent.
Indefinitũ 2.	*Verberauissem, uerberauisses, uisset.*
Futurum 1.	*Verberem, uerberes, uerberet.*
Futurum 2.	*Verberem, uerberes, uerberet.*

Subiunctiua actiua.

Præsens &	*Si uerberem, uerberes, uerberet.*
præteritũ im-	*si uerberetis, uerberent.*
perfectum.	*si uerberemus, uerberetis, uerberent.*
Præteritum	*Si uerberauerim, uerberaueris, uerit.*
perfectum &	*si uerberaueritis, uerberauerit.*
plusquãperf.	*si uerberauerimus, ueritis, uerint.*
Et medium	*Si uerberauerim, uerberaueris, uerit.*
per pi.	*si uerberaueritis duo, rint duo.*
	si uerberauerimus, ueritis, uerint.
Indefinitũ 1.	*Si uerberauero, uerberaueris, uerit.*
Indefinitũ 2.	*Si uerberauero, uerberaueris, uerit.*

Infinitiua actiua.

Præsens & preteritum imperfectum. *Verberare.*
Præteritũ perfectũ & plusquamperf. *Verberauisse.*

Et me-

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. τετύφοιτον, τετυφοίτην. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.
Καὶ μέσος. διὰ π.	Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. τετύποιτον, τετυποίτην. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.
Αόριστος α.	Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. τύψαιτον, τυψαίτην. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.
Αἰολικῶς.	Τύψεια, τύψειας, τύψειε. τυψείατον, τυψειάτην. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.
Αόριστος β.	Τύποιμι, τύποις, τύποι.
Μέλλων α.	Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.
Μέλλων β.	Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.	Εὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. ἐὰν τύπτητον, τύπτητον. ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσιν.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Εὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. ἐὰν τετύφητον, τετύφητον. ἐὰν τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσιν.
Καὶ μέσος διὰ π.	Εὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. ἐὰν τετύπητον, τετύπητον. ἐὰν τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσιν.
Αόριστος α.	Εὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.
Αόριστος β.	Εὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός. Τύπτειν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός. Τετυφέναι.

Καὶ μέ-

Et medium per pi.	Verberauisse.
Indefinitum primum.	Verberare.
Indefinitum secundum.	Verberare.
Futurum primum.	Verberaturum esse.
Futurum secundum.	Verberatum ire.

Nota, quòd plurali prima persona actiuorum & neutrorum uerborum in men desinente, deficit dualis prima persona. In super plurali tertia persona desinente in iota, uel in alpha iota, duales secundæ & tertiæ personæ similes sunt. quando autem aliter habẽt, dißimiles sunt. Insuper futura imperatiuis & subiunctiuis non sunt: indefinita autem futurorum significationem habent.

De participio.

Participium est pars oratiõis declinabilis, proprietatis nominis & uerbis particeps. Accidunt autem ei octo: genus, species, figura, numerus, casus, tempus, affectus, & coniugatio.

Participia actiua.

Præsens & præteritũ imperfectum.	Hic uerberans, huius uerberantis. hæc uerberans, huius uerberantis. hoc uerberans, huius uerberantis.
Præteritũ perfectũ & plusquãperfectũ.	Qui uerberauit, eius qui uerberauit. quæ uerberauit, eius quæ uerberauit. quod uerberauit, eius quod berauit.
Et medium per pi.	Qui uerberauit, eius qui uerberauit. quæ uerberauit, eius quæ uerberauit. quod uerberauit, eius quod berauit.
Indefinitum primum.	Qui uerberauit, eius qui uerberauit. quæ uerberauit, eius quæ uerberauit.

quod

Καὶ μέσος διὰ π. Τετυπέναι.
Αόριςος α. Τύψαι.
Αόριςος β. Τυπεῖν.
Μέλλων α. Τύψειν.
Μέλλων β. Τυπεῖν.

Σημείωσαι, ὅτι τοῦ πληθυντικοῦ πρώτου προσώπου τῶν ἐνεργητικῶν καὶ οὐδετέρων ῥημάτων εἰς μεν λήγοντος, ἀπολείπει τὸ δυϊκὸν πρῶτον πρόσωπον. Ετι τοῦ πληθυντικοῦ τρίτου προσώπου λήγοντος εἰς ι ἢ εἰς αι, τὰ δυϊκὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὅμοια εἰσίν. ὅτε δὲ ἄλλως ἔχει. ἀνόμοια διατελοῦσιν. Ετι μέλλοντες ἐν τοῖς προςακτικοῖς καὶ ὑποτακτικοῖς οὐκ εἰσίν. οἱ ἄριςοι δὲ τὴν τῶν μελλόντων σημασίαν ἔχουσιν.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Μετοχή ἐςι μέρος λόγȣ κλιτὸν, τῆς ἰδιότητος τοῦ ὀνόματος κὶ τȣ̃ ῥήματος μετέχον. Παρέπεται δὲ αὐτῇ ὀκτώ. γένος, εἶδος, χῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις, χρόνος, διάθεσις, καὶ συζυγία.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατατικός. Ο τύπτων, τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός. Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.

Καὶ μέσος διὰ π. Ο τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.

Αόριςος α. Ο τύψας, τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.

τὸ τύ-

quod uerberauit, eius quod uerberauit.

Indefinitum secundum. Qui uerberauit, eius qui uerberauit.
quæ uerberauit, eius quæ uerberauit.
quod uerberauit, eius quod uerberauit.

Futurum primum. Hic uerberaturus, huius raturi.
hæc uerberatura, huius uerberaturæ.
hoc uerberaturum, huius uerberaturi.

Futurum secundum. Hic uerberaturus, huius raturi.
hæc uerberatura, huius uerberaturæ.
hoc uerberaturum, huius uerberaturi.

Oportet aũt scire quòd participia actiua et neutra in masculino et neutro genere secũdũ quintã simplicẽ declinãtur declinationẽ, sed feminina secundũ secundã.

Indicatiua passiua.

Præsens. Verberor, uerberaris, uerberatur.
uerberamur, uerberamini, rantur.
uerberamur, uerberamini, rantur.

Præteritũ imperfectum. Verberabar, uerberabaris, batur.
uerberabamur, uerberabamini, bãtur.
uerberabamur, uerberabamini, bãtur.

Præteritum perfectum. Vapulaui, uapulauisti, uapulauit.
uapulauimus, uapulauistis, uerunt.
uapulauimus, uistis, uerberati sunt.
& ionice, uapulauerunt.

Paulopost fut. Verberabor, uerberaberis, bitur.

Præteritum plusquamperf. Vapulaueram, uapulaueras, uerat.
uapulaueramus, ueratis, uerant,
uapulaueramus, uapulaueratis, uerberati erant, & ionice uapulauerant.

Nota aũt, quòd singulari tertia persona passiui præteriti

τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Αόριστος β. Ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Μέλλων α. Ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Μέλλων β. Ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι αἱ μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ καὶ οὐδέτεραι ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει, κατὰ τὴν πέμπτην ἁπλῆν κλίνονται κλίσιν. αἱ δὲ θηλυκαὶ, κατὰ τὴν δευτέραν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται.
τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.
τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

Παρατατικός. Ετυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος. Τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται.
τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.
τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.
καὶ ἰωνικῶς, τετύφατε.

Μετ' ὀλίγον μέλ. Τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται.

Υπερσυντελικός. Ετετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.
καὶ ἰωνικῶς, ἐτετύφατο.

Σημειώσῃ δὲ, ὅτι τοῦ ἑνικοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητι-

teriti perfecti & plusquamperfecti ante taf consonan tem habente, propter inconcinnitatem non fit tertia persona pluralis. usus autem eam supplet per participium & substantiuum uerbum.

Indefinitum. primum.	*Vapulaui, uapulauisti, uapulauit.* *uapulauistis, uapulauerunt.* *uapulauimus, uapulauistis, uerunt.*
Et secundum per pi.	*Vapulaui, uapulauisti, uapulauit.* *uapulauistis, uapulauerunt.* *uapulauimus, uapulauistis, uerunt.*
Futurum 1.	*Verberabor, uerberaberis, rabitur.*
Et 2. per pi.	*Verberabor, uerberaberis, rabitur.*
Medium inde finitũ primũ.	*Verberaui, uerberauisti, uerberauit.* *Verberauimus, uerberauistis, uerunt.* *uerberauimus, uerberauistis, uerunt.*
Mediũ indefinitum secundum.	*Verberaui, uerberauisti, uerberauit.* *uerberauimus, uerberauistis, uerunt.* *uerberauimus, uerberauistis, uerunt.*
Mediũ fut. 1.	*Verberabo, uerberabis, uerberabit.*
Mediũ fut. 2.	*Verberabo, uerberabis, uerberabit.*

Imperatiua pasiua.

Præsens & præteritũ imperfectum.	*Verberare, uerberetur.* *uerberamini, uerberentur.* *uerberamini, uerberentur.*
Præteritũ perfectũ & plusquãperfectũ.	*Verberator tu, uerberator ille.* *uerberaminor, uerberantor.* *uerberaminor, uerberantor.*
Indefinitum primum.	*Verberator tu, uerberator ille.* *uerberaminor, uerberantor.* *uerberaminor, uerberantor.*

Et se-

κοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, πρὸ τοῦ τ σύμφωνον ἔχοντος, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν οὐ γίνεται τρίτον πρόσωπον πληθυντικόν. ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος.

Αόριστος α.	Ετύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.
	ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
	ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.
Καὶ δεύτερος	Ετύπην, ἐτύπης, ἐτύπη.
διὰ π.	ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
	ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.
Μέλλων α.	Τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.
Καὶ δεύτερος διὰ π.	Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται.
Μέσος ἀόριστος α.	Ετυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
	ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
	ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.
Μέσος ἀόριστος β.	Ετυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο.
	ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
	ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.
Μέσος μέλλων α.	Τύψομαι, τύψῃ, τύψεται.
Μέσος μέλλων β.	Τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.	Τύπτου, τυπτέσθω.
	τύπτεσθον, τυπτέσθων.
	τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τέτυψο, τετύφθω.
	τέτυφθον, τετύφθων.
	τέτυφθε, τετύφθωσαν.
Αόριστος α.	Τύφθητι, τυφθήτω.
	τύφθητον, τυφθήτων.
	τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Et ſecundum per pi.	*Verberator tu, uerberator ille.*
	uerberaminor, uerberantor.
	uerberaminor, uerberantor.
Medium indefinitum primũ.	*Verbera, uerberet.*
	uerberate, uerberent.
	uerberate, uerberent.
Mediũ indefinitum ſecundum.	*Verbera, uerberet.*
	uerberate, uerberent.
	uerberate, uerberent.

Optatiua paſsiua.

Præſens & præteritũ imperfectum.	*Verberarer, uerberareris, retur.*
	uerberaremur, uerberaremini, rẽtur.
	uerberaremur, uerberaremini, rẽtur.
Præteritum perfectum & pluſquãperf.	*Verberatus eſſem, eſſes, eſſet.*
	uerberati eſſetis, eſſent.
	uerberati eſſemus, eſſetis, eßent.
Paulo poſt futurum.	*Verberer, uerbereris, retur.*
Indefinitum primum.	*Vapulauiſſem, uapulauiſſes, uiſſet.*
	uapulauiſſetis, uapulauiſſent.
	uapulauiſſemus, uapulauiſſetis, uißẽt.
Et ſecundum per pi.	*Verberer, uerbereris, uerberetur.*
	uerberemini, uerberentur.
	uerberemur, uerberemini, uerberẽtur.
Futurũ primũ.	*Verberer, uerbereris, uerberetur.*
Futurũ ſecundũ.	*Verberer, uerbereris, uerberetur.*
Medium indefinitũ primũ.	*Verberauiſſem, uerberauiſſes, uiſſet.*
	uerberauißemus, uiſſetis, uiſſent.
	uerberauiſſemus, uiſſetis, uiſſent.
Mediũ indefinitũ ſecundũ.	*Verberauiſſem, ßes, ſſet.*
Medium futurum primũ.	*Verberem, uerberes, ret.*

Καὶ δεύτερος διὰ π.	Τύπηθι, τυπήτω.
	τύπητον, τυπήτων.
	τύπητε, τυπήτωσαν.
Μέσος ἀόριστος α.	Τύψαι, τυψάσθω.
	τύψασθον, τυψάσθων.
	τύψασθε, τυψάσθωσαν.
Μέσος ἀόριστος β.	Τυποῦ, τυπέσθω.
	τύπεσθον, τυπέσθων.
	τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.	Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο.
	τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
	τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.
	τετυμμένω εἴητον, εἰήτην.
	τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο.
Αόριστος α.	Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.
	τυφθείητον, τυφθειήτην.
	τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.
Καὶ β. διὰ π.	Τυπείην, τυπείης, τυπείη.
	τυπείητον, τυπειήτην.
	τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.
Μέλλων α.	Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο.
Μέλλων β.	Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
Μέσος ἀόριστος α.	Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο.
	τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
	τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.
Μέσος ἀόριστος β.	Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.
Μέσος μέλλων α.	Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

Medium futurum secundum. Verberem, uerberes, ret.

Subiunctiua pasiua.

Præsens & præteritũ imperfectum.	*Si uerberer, uerbereris, uerberetur. si uerberemur, uerberemini, rentur. si uerberemur, uerberemini, rentur.*
Præteritum perfectum & plusquamperf.	*Verberatus si fuerim, fueris, fuerit. si fueritis, fuerint. uerberati si fuerimus, fueritis, fuerint.*
Indefinitum primum.	*Si uapulauero, uapulaueris, uerit. si uapulaueritis, uapulauerint. si uapulauerimus, ueritis, uerint.*
Et secundum per pi.	*Si uapulauero, uapulaueris, uerit. si uapulaueritis, uapulauerint. si uapulauerimus, ueritis, uerint.*

Medium indefinitum primum. Si uerberauero, ris, rit.
Medium indefinitum secundũ. Si uerberauero, ris, rit.

Infinitiua pasiua.

Præsens & præteritũ imperfectum.	*Verberari.*
Præteritũ perfectũ & plusquamperf.	*Vapulauisse.*
Paulo post futurum.	*Vapulatũ ire.*
Indefinitum primum.	*Vapulauisse.*
Et secundum per pi.	*Vapulauisse.*
Futurum primum.	*Verberatũ iri.*
Futurum secundum.	*Verberatũ iri.*
Medium indefinitum primum.	*Verberare.*
Medium indefinitum secundum.	*Verberare.*
Medium futurum primum.	*Verberatũ ire.*
Medium futurum secundum.	*Verberatũ ire.*

Participia pasiua.

Præsens & Hic uapulans, huius uapulantis.

præte-

Μέσος μέλλων β. Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατικός.	Ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται.
	ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.
	ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τετυμμένος ἐὰν ὦ, ἦς, ἦ.
	τετυμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον.
	τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσιν.
Ἀόριςος α.	Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.
	ἐὰν τυφθῆτον, τυφθῆτον.
	ἐὰν τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.
Καὶ β. διὰ π.	Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
	ἐὰν τυπῆτον, τυπῆτον.
	ἐὰν τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

Μέσος ἀόριςος α. Ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται.

Μέσος ἀόριςος β. Ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατικός. Τύπτεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός. Τετύφθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.	Τετύψεσθαι.
Ἀόριςος α.	Τυφθῆναι.
Καὶ δεύτερος διὰ π.	Τυπῆναι.
Μέλλων πρῶτος.	Τυφθήσεσθαι.
Μέλλων δεύτερος.	Τυπήσεσθαι.
Μέσος ἀόριςος α.	Τύψασθαι.
Μέσος ἀόριςος β.	Τυπέσθαι.
Μέσος μέλλων πρῶτος.	Τύψεσθαι.
Μέσος μέλλων δεύτερος.	Τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεςὼς καὶ πα- Ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου.

præteritum im-perfectum.	*hæc uapulans, huius uapulantis.* *hoc uapulans, huius uapulantis.*
Præteritum *perfectum & plusquãperf.*	Hic *uerberatus, huius uerberati.* *hæc uerberata, huius uerberatæ.* *hoc uerberatum, huius uerberati.*

Paulo *post futurum.* Hic *uerberandus, hæc uerberanda, hoc uerberandum.*

Indefinitum *primum.*	Hic *uerberatus, huius uerberati.* *hæc uerberata, huius uerberatæ.* *hoc uerberatum, huius uerberati.*
Et *secundum per pi.*	Hic *uerberatus, huius uerberati.* *hæc uerberata, huius uerberatæ.* *hoc uerberatum, huius uerberati.*

Futurum *primum.* Hic *uerberandus, hæc uerberanda, hoc uerberandum.*

Et *secundum per pi.* Hic *uerberandus, hæc uerberanda, hoc uerberandum.*

M*edium indefinitum primũ.* Qui *uerberauit, quæ uerberauit, quod uerberauit.*

M*edium indefinitum secundum.* Qui *uerberauit, quæ uerberauit, quod uerberauit.*

M*edium futurum primum.* Hic *uerberaturus, hæc uerberatura, hoc uerberaturum.*

M*edium futurum secundũ.* Hic *uerberaturus, hæc uerberatura, hoc uerberaturum.*

Nota *quòd participia paßiua, & cõmunia, et deponentia, in masculino et neutro genere declinantur secundum quartã simplicẽ declinationẽ, præter primum & secundũ aoristum inæqualiter declinatos in masculino & neutro genere. feminina secundum secundam simplicem.*

ρατατικός.	ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
	τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.
Παρακείμενος	Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου.
καὶ ὑπερσυν-.	ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης.
τελικός.	τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ο τετυψόμενος, ἡ τετυψομένη, τὸ τετυψόμενον.

Αόριςος α.	Ο τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος.
	ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης.
	τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.
Καὶ δεύτερος	Ο τυπεὶς, τοῦ τυπέντος.
διὰ π.	ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
	τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.
Μέλλων α.	Ο τυφθησόμενος, ἡ τυφθησομένη,
	τὸ τυφθησόμενον.

Καὶ δεύτερος διὰ π. Ο τυπησόμενος, ἡ τυπησομένη. τὸ τυπησόμενον.

Μέσος ἀόριςος α. Ο τυψάμενος, ἡ τυψαμένη, τὸ τυψάμενον.

Μέσος ἀόριςος β. Ο τυπόμενος, ἡ τυπομένη, τὸ τυπόμενον.

Μέσος μέλλων α. Ο τυψόμενος, ἡ τηψομένη, τὸ τυψόμενον.

Μέσος μέλλων β. Ο τυπούμενος, ἡ τυπουμένη, τὸ τυπούμενον.

Σημείωσαι, ὅτι αἱ μετοχαὶ παθητικαὶ, καὶ κοιναὶ, καὶ ἀποθετικαὶ, ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει κλίνονται κατὰ τὴν τετάρτην ἁπλῆν κλίσιν, χωρὶς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίςου, περιττοσυλλάβως κλινομένων ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει. αἱ θηλυκαὶ δὲ κατὰ τὴν δευτέραν ἁπλῆν.

simplicem. Et *de declinatione barytonorum satis. nunc autem de circunflexis dicamus.*

De circunflexis uerbis.

Circunflexa uerba, à sexta coniugatione barytonorum per synæresin fiunt, ut à facio, facio. Sunt *autem horum coniugationes tres, quarum prima per eo profertur, ut facio, facio. & in penultima futuri, & omnium præteritorum, præter præteritum imperfectum, ita habet, ut feci, fecerã, feci, faciam. præter quædam per eso futurũ facientia, uelut perficio, ut perficiã. perdo, perdam. sapio, sapiam, & sapiam. laudo, laudabo, & laudabo. sufficio, sufficiam, uoco, uocabo. induor, induar, & induar. laboro, laborabo, & laborabo.*

Indicatiua actiua.

Præsens. Facio, *facis, facit. facitis duo, faciunt duo. facimus, facitis, faciunt.*

Præteritũ imperfectũ. Faciebã, *faciebas, faciebat. faciebatis duo, faciebãt duo. faciebamus, faciebatis, bãt.*

Præteritum perfectum. Feci, *fecisti, fecit.*

Præteritũ plusquãperfectũ. Feceram, *feceras, fecerat.*

Indefinitum primum. Feci, *fecisti, fecit.*

Futurum. Faciam, *facies, faciet.*

Imperatiua actiua.

Præsens. Fac, *faciat. facite duo, faciant duo. facite, faciant.*

Præteritum perfectum. Facito *tu, facito ille.*

Indefinitum. Facito *tu, facito ille.*

Optatiua actiua.

Præsens. Facerem, *faceres, faceret. faceretis, facerent.*

ἁπλῆν. Καὶ περὶ μὲν τῆς κλίσεως τῶν βαρυτόνων ἅλις. νῦν δὲ περὶ τῶν περισπωμένων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ῥημάτων.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων κατὰ συναίρεσιν γίνεται, οἷον ἀπὸ τοῦ ποιέω, ποιῶ. Εἰσὶ δὲ τούτων αἱ συζυγίαι τρεῖς, ὧν ἡ πρώτη διὰ τοῦ εω προφέρεται, οἷον ποιέω, ποιῶ. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος, καὶ πάντων τῶν παρῳχημένων, πλὴν τοῦ παρατατικοῦ, τὸ η ἔχει, οἷον πεποίηκα, ἐπεποιήκην. ἐποίησα, ποιήσω. πλὴν τινῶν διὰ τοῦ εσω τὸν μέλλοντα ποιούντων, οἷον τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. ἀρκῶ, ἀρκέσω. καλῶ, καλέσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ποιέω, ῶ. ποιέεις, εῖς. ποιέει, εῖ. ποιέετον, εῖτον. ποιέετον, εῖτον. ποιέομεν, οῦμεν. ποιέετε, εῖτε. ποιέουσι. οῦσι.
Παρατ. Ἐποίεον, ουν. ἐποίεες, εις. ἐποίεε, ει. ἐποιέετον, εῖτον. ἐποιεέτην, είτην, ἐποιέομεν, οῦμεν. ἐποιέετε, εῖτε, ἐποίεον, (ουν.
Παρακείμενος. Πεποίηκα, πεποίηκας, πεποίηκε.
Υπερσυντελικός. Ἐπεποιήκειν, ἐπεποιήκεις, ἐπεποιήκει.
Αόριςος α. Ἐποίησα, ἐποίησας, ἐποίησε.
Μέλλων. Ποιήσω, ποιήσεις, ποιήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς. Ποίεε, ει. ποιεέτω, είτω. ποιέετον, εῖτον. ποιεέτων, είτων. ποιέετε, εῖτε. ποιεέτωσαν, είτωσαν.
Παρακείμενος. Πεποίηκε, πεποιηκέτω.
Αόριςος. Ποίησον, ποιησάτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ποιέοιμι, οῖμι, ποιέοις, οῖς. ποιέοι, οῖ. ποιέοιτον, οῖτον.

rent.faceremus,faceretis,facerent.

Præteritum perfectum. Fecissem,*fecisses,fecisset.*

Indefinitum. Fecissem,*fecisses,fecisset.*

Et æolice. Fecissem,*fecisses,fecisset.*

Futurum. Faciam,*facias,faciat.*

Subiunctiua actiua.

Præsens. Si *faciam, facias, faciat. si faciatis, faciant. si faciamus,faciatis,faciant.*

Præteritum perfectum. Cum *fecerim, feceris, fecerit.*

Indefinitum primum. Si *fecero,feceris,fecerit.*

Infinitiua actiua.

Præsens. Facere.

Præteritum perfectum. Fecisse.

Indefinitum primum. Fecisse.

Futurum. Factum *ire.*

Participia actiua.

Præsens. Hic *faciens,huius facientis.hæc faciens, huius facientis.hoc faciens,huius facientis.*

Præteritum perfectum. Qui *fecit, eius qui fecit. quæ fecit,eius quæ fecit.quod fecit,eius quod fecit.*

Indefinitum primum. Qui *fecit, quæ fecit, quod fecit.*

Futurum. Hic *facturus,hæc factura, hoc facturum.*

Indicatiua pasſiua.

Præsens.	Fio, *fis, fit.*
	fimus duo,fitis duo,fiunt duo.
	fimus, fitis, fiunt.
Præteritum imperfectum.	Fiebam, *fiebas, fiebat.*
	fiebamus, fiebatis, fiebant.
	fiebamus, fiebatis, fiebant.

præte-

τον. ποιεοίτην, οίτην. ποιέοιμεν, οῖμεν. ποιέοιτε, οῖτε. ποιέοιεν, οῖεν.

Παρακείμενος. Πεποιήκοιμι, πεποιήκοις, πεποιήκοι.

Αόριϛος. Ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι.

Καὶ αἰολικῶς. Ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε.

Μέλλων. Ποιήσοιμι, ποιήσοις, ποιήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεϛ. Εὰν ποιέω, ῶ. ποιέῃς, ῇς. ποιέῃ, ῇ. ἐὰν ποιέητον, ῆτον. ποιέητον, ῆτον. ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν. ποιέητε, ῆτε. ποιέωσι, ῶσι.

Παρακείμενος. Εὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ.

Αόριϛος α. Εὰν ποιήσω, ποιήσῃς, ποιήσῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεϛώς. Ποιέειν, εῖν. Παρακείμενος. Πεποιηκέναι.

Αόριϛος α. Ποιῆσαι. Μέλλων. Ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεϛώς. Ο ποιέων, ῶν. τοῦ ποιέοντος, οῦντος. ἡ ποιέουσα, οῦσα. τῆς ποιεούσης, ούσης. τὸ ποιέον, οῦν. τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

Παρακείμενος. Ο πεποιηκὼς, τοῦ πεποιηκότος. ἡ πεποιηκῦα, τῆς πεποιηκύας. τὸ πεποιηκὸς, τοῦ πεποιηκότος.

Αόριϛος α. Ο ποιήσας, ἡ ποιήσασα, τὸ ποιῆσαν.

Μέλλων. Ο ποιήσων, ἡ ποιήσουσα, τὸ ποιῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεϛώς. Ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ῇ. ποιέεται, εῖται. ποιεόμεθον, ούμεθον. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιεόμεθα, ούμεθα. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιέονται, οῦνται.

Παρατατικός. Εποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, οῦ. ἐποιέετο, εῖτο. ἐποιεόμεθον, ούμεθον. ἐποιέεσθον, εῖσθον. ἐποιεέσθην, είσθην. ἐποιεόμεθα, ούμεθα. ἐποιέεσθε, εῖσθε. ἐποιέοντο, οῦντο.

Παρα-

Præteritum perfectum. Factus sum, factus es, factus est.
facti sumus, estis, sunt.
facti sumus, estis, sunt.

Postpaulo futurum. Fiam, fies, fiet.

Præteritũ plusquãperfectum. Factus fueram, ras, rat.

Indefinitum primum. Factus fui, fuisti, fuit.

Futurum primum. Fiam, fies, fiet.

Medium indefinitum primum. Feci, fecisti, fecit.

Medium futurum primum. Faciam, facies, faciet.

Imperatiua pasiiua.

Præsens. Fi, fiat, fite duo, fiant duo. fite, fiant.

Præteritum perfectum. Fito tu, fito ille.

Indefinitum primum. Fito tu, fito ille.

Medium indefinitum primum. Facito tu, facito ille.

Optatiua pasiiua.

Præsens. Fierem, fieres, fieret. fieremus duo, fieretis duo, fierent duo. fieremus, fieretis, fierent.

Præteritum perfectum. Factus essem, esses, esset.

Postpaulo futurum. Fiam, fias, fiat.

Indefinitum primum. Factus essem, esses, esset.

Futurum primum. Fiam, fias, fiat.

Medium indefinitũ primũ. Facerem, faceres, faceret.

Medium futurum primum. Fiam, fias, fiat.

Subiunctiua pasiiua.

Præsens. Si fierem, fieres, fieret.
si fieremus duo. retis duo, rent duo.
si fieremus, retis, rent.

Præteritum perfectũ. Si factus fuerim, fueris, fuerit.

Indefinitum primum. Si factus fuero, fueris, fuerit.

Medium

Παρακείμενος. Πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον.
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.
Μετ' ὀλίγον μέλ. Πεποιήσομαι, πεποιήσῃ, πεποιήσεται.
Ὑπερσυντελικός. Ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
Ἀόριστος α. Ἐποιήθην, ἐποιήθης, ἐποιήθη.
Μέλλων α. Ποιηθήσομαι, ποιηθήσῃ, ποιηθήσεται.
Μέσος ἀόριστος α. Ἐποιησάμην, ἐποιήσω, ἐποιήσατο.
Μέσος μέλλων α. Ποιήσομαι, ποιήσῃ, ποιήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ποιέου, οῦ. ποιεέσθω, είσθω. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιεέσθων, είσθων. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.
Παρακείμενος. Πεποίησο, πεποιήσθω. Ἀόριστος α. Ποιήθητι, ποιηθήτω. Μέσος ἀόριστος α. Ποίησαι, ποιησάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, οῖο. ποιέοιτο, οῖτο. ποιεοίμεθον, οίμεθον. ποιέοισθον, οῖσθον. ποιεοίσθην, οίσθην. ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.
Παρακείμενος. Πεποιήμην, πεποιῇο, πεποιῇτο.
Μετ' ὀλίγον μέλ. Πεποιησοίμην, πεποιήσοιο, πεποιήσοιτο.
Ἀόριστος α. Ποιηθείην, ποιηθείης, ποιηθείη.
Μέλλων α. Ποιηθησοίμην, ποιηθήσοιο, ποιηθήσοιτο.
Μέσος ἀόριστος α. Ποιησαίμην, ποιήσαιο, ποιήσαιτο.
Μέσος μέλλων α. Ποιησοίμην, ποιήσοιο, ποιήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ῇ, ποιέηται, ῆται. ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. ποιέησθον, ῆσθον. ποιέησθον, ῆσθον. ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.
Παρακείμενος. Ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
Ἀόριστος α. Ἐὰν ποιηθῶ, ποιηθῇς, ποιηθῇ.

Μέσος

Medium indefinitum primum. Si factus fuero, ris, rit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens.	*Fieri.*
Præteritum perfectum.	*Factum fuiſſe.*
Paulopoſt futurum.	*Factum iri.*
Indefinitum primum.	*Fieri.*
Futurum primum.	*Factum iri.*
Mediũ indefinitũ primũ.	*Facere.*
Medium futurũ primũ.	*Facturum eſſe.*

Participia paſsiua.

Præſens. *Qui fit, eius qui fit.*
quæ fit, eius quæ fit.
quod fit, eius quod fit.

Præteritum perfectum. Hic *factus, hæc facta, hoc factum.*

Paulopoſt futurum. Hic *faciendus, hæc facienda, hoc faciendum.*

Indefinitum primum. Hic *factus, hæc facta, hoc factum.*

Futurum primum. Hic *faciendus, hæc facienda, hoc faciendum.*

Medius aoriſtus primus. Q*ui fecit, quæ fecit, quod fecit.*

Medium futurum primum. Hic *facturus, hæc factura, hoc facturum.*

De ſecunda coniugatione circunflexorum.

Secunda coniugatio circunflexorum per ao profertur, ut clamo, facio. & in penultima futuri ita uel alpha habet, ut clamabo, faciam.

Indi-

Μέσος ἀόριστος α. Ἐὰν ποιήσωμαι, ποιήσῃ, ποιήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ποιέεσθαι, εῖσθαι.
Παρακείμενος. Πεποιῆσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Πεποιήσεσθαι.
Ἀόριστος α. Ποιηθῆναι.
Μέλλων α. Ποιηθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριστος α. Ποιήσασθαι.
Μέσος μέλλων α. Ποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς. Ὁ ποιεόμενος, ούμενος. τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ουμένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον. τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
Παρακείμενος. Ὁ πεποιημένος, ἡ πεποιημένη,
τὸ πεποιημένον.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ὁ πεποιησόμενος, ἡ πεποιησομένη,
τὸ πεποιησόμενον.
Ἀόριστος α. Ὁ ποιηθείς, ἡ ποιηθεῖσα,
τὸ ποιηθέν.
Μέλλων α. Ὁ ποιηθησόμενος, ἡ ποιηθησομένη,
τὸ ποιηθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος α. Ὁ ποιησάμενος, ἡ ποιησαμένη,
τὸ ποιησάμενον.
Μέσος μέλλων α. Ὁ ποιησόμενος, ἡ ποιησομένη,
τὸ ποιησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ
τῶν περισπωμένων.

Ἡ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ αω προφέρεται, οἷον βοάω, ῶ. δράω, ῶ. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ η ἢ τὸ α ἔχει, οἷον βοήσω, δράσω.

Indicatiua actiua.

Præsens. *Clamo, clamas, clamat.*
clamatis, clamant.
clamamus, clamatis, clamant.

Præteritũ imperfectum. *Clamabam, clamabas, clamabat.*
clamabatis, clamabant.
clamabamus, clamabatis, clamabãt.

Præteritũ perfectũ. Clamaui, clamauisti, clamauit.

Præteritum plusquamperfectũ. Clamaueram, ras, rat.

Indefinitum primum. Clamaui, clamauisti, clamauit.

Futurum. *Clamabo, clamabis, clamabit.*

Imperatiua actiua.

Præsens. *Clama, clamet.*
clamate, clament.
clamate, clament.

Præteritum perfectum. Clamato tu, clamato ille.

Indefinitum primum. Clamato tu, clamato ille.

Optatiua actiua.

Præsens. *Clamarem, clamares, clamaret.*
clamaretis, clamarent.
clamaremus, clamaretis, clamarent.

Præteritum perfectum. Clamauissem, uisses, uisset.

Indefinitum primum. Clamauissem, uißes, uisset.

Aeolice. *Clamauissem, clamauisses, uißet.*

Futurum. *Clamem, clames, clamet.*

Subiunctiua actiua.

Præsens. *Si clamem, clames, clamet.*
si clamemus, clametis, clament.
si clamemus, clametis, clament.

Præteritum perfectum. Si clamauerim, ueris, uerit.

Inde-

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Βοάω, ῶ. βοάεις, ᾷς. βοάει, ᾷ.
βοάετον, ᾶτον. βοάετον, ᾶτον.
βοάομεν, ῶμεν. βοάετε, ᾶτε. βοάουσι, ῶσι.

Παρατατικός. Ἐβόαον, ων. ἐβόαες, ας. ἐβόαε, α.
ἐβοάετον, ᾶτον. ἐβοαέτην, άτην.
ἐβοάομεν, ῶμεν. ἐβοάετε, ᾶτε. ἐβόαον, ων.

Παρακείμενος. Βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε.

Ὑπερσυντελικός. Ἐβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις, ἐβεβοήκει.

Ἀόριστος α. Ἐβόησα, ἐβόησας, ἐβόησε.

Μέλλων. Βοήσω, βοήσεις, βοήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Βόαε, α. βοαέτω, άτω.
βοάετον, ᾶτον. βοαέτων, άτων.
βοάετε, ᾶτε. βοαέτωσαν, άτωσαν.

Παρακείμενος. Βεβόηκε, βεβοηκέτω.

Ἀόριστος α. Βόησον, βοησάτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Βοάοιμι, ῷμι. βοάοις, ῷς. βοάοι, ῷ.
βοάοιτον, ῷτον. βοαοίτην, ώτην.
βοάοιμεν, ῷμεν. βοάοιτε, ῷτε. βοάοιεν, ῷεν.

Παρακείμενος. Βεβοήκοιμι, βεβοήκοις, βεβοήκοι.

Ἀόριστος α. Βοήσαιμι, βοήσαις, βοήσαι.

Αἰολικῶς. Βοήσεια, βοήσειας, βοήσειε.

Μέλλων. Βοήσοιμι, βοήσοις, βοήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ἐὰν βοάω, ῶ. βοάῃς, ᾷς. βοάῃ, ᾷ.
ἐὰν βοάητον, ᾶτον. βοάητον, ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν. βοάητε, ᾶτε. βοάωσι, ῶσι.

Παρακείμενος. Ἐὰν βεβοήκω, βεβοήκῃς, βεβοήκῃ.

Indefinitũ primũ. Si clamauero, clamaueris, uerit.

Infinitiua actiua.

Præsens, Clamare. *Præteritũ perfectũ,* Clamauisse.
Indefinitũ primũ, Clamauisse. *Futurũ,* Clamatũ ire.

Participia actiua.

Præsens. Hic clamans, huius clamantis.
hæc clamans, huius clamantis.
hoc clamans, huius clamantis.

Præteritum perfectum. Qui clamauit, quæ clamauit, quod clamauit.

Indefinitũ 1. Qui clamauit, quæ clamauit, quod clama(uit.
Futurum. Hic clamaturus, hæc clamatura, hoc turum.

Indicatiua passiua.

Præsens. Clamor, clamaris, clamatur.
clamamur, clamamini, clamantur.
clamamur, clamamini, clamantur.

Præteritum imperfectum. Clamabar, clamabaris, clamabatur.
clamabamur, clamabamini, bantur.
clamabamur, clamabamini, bantur.

Præteritum perfectum. Clamatus sum, es, est.
Paulo post futurum. Clamabor, clamaberis, bitur.
Præteritum plusquamperf. Clamatus fuerã, ras, rat.
Indefinitum primum. Clamatus fui, fuisti, fuit.
Futurum primũ. Clamabor, clamaberis, clamabitur.
Mediũ indefinitũ primũ. Clamaui, clamauisti, auit.
Mediũ futurũ primũ. Clamabo, clamabis, clamabit.

Imperatiua passiua.

Præsens. Clamare, clametur.
clamenini, clamentur.
clamemini, clamentur.

Præte-

Αόριϛος α. Εὰν βοήσω, βοήσῃς, βοήσῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεϛώς. Βοάειν, ᾶν.

Παρακείμενος. Βεβοηκέναι.

Αόριϛος α. Βοῆσαι.

Μέλλων. Βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεϛώς. Ο βοάων, ῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος.
ἡ βοάουσα, ῶσα. τῆς βοαούσης, ώσης.
τὸ βοάων, ῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος.

Παρακείμενος. Ο βεβοηκὼς, ἡ βεβοηκυῖα, τὸ βεβοηκός.

Αόριϛος α. Ο βοήσας, ἡ βοήσασα, τὸ βοῆσαν.

Μέλλων. Ο βοήσων, ἡ βοήσουσα, τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεϛώς. Βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, ᾷ. βοάεται, ᾶται.
βοαόμεθον, ώμεθον. βοάεσθον, ᾶσθον. βοάεσθον, ᾶσθον.
βοαόμεθα, ώμεθα. βοάεσθε, ᾶσθε. βοάονται, ῶνται.

Παρατατικός. Εβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ῶ. ἐβοάετο, ᾶτο.
ἐβοαόμεθον, ώμεθον. ἐβοάεσθον, ᾶσθον. ἐβοαέσθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα, ώμεθα. ἐβοάεσθε, ᾶσθε, ἐβοάοντο, ῶντο.

Παρακείμενος. Βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Βεβοήσομαι, βεβοήσῃ, βεβοήσεται.

Υπερσυντελικός. Εβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.

Αόριϛος α. Εβοήθην, ἐβοήθης, ἐβοήθη.

Μέλλων α. Βοηθήσομαι, βοηθήσῃ, βοηθήσεται.

Μέσος ἀόριϛος α. Εβοησάμην, ἐβοήσω, ἐβοήσατο.

Μέσος μέλλων α. Βοήσομαι, βοήσῃ, βοήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεϛώς. Βοάου, ῶ. βοαέσθω, άσθω. βοάεσθον, άσθον. βοαέσθων, άσθων. βοάεσθε, ᾶσθε. βοαέσθωσαν, άσθωσαν.

Præteritum perfectum. clamator tu, clamator ille.
Indefinitum primum. clamator tu, clamator ille.
Medium indefinitũ primũ. Clamato tu, clamato ille.

Optatiua paſsiua.

Præſens. *Clamarer, clamareris, clamaretur.*
clamaremur, clamaremini, rentur.
clamaremur, clamaremini, rentur.
Præteritum perfectum. Clamatus eſſem, eſſes, eſſet.
Paulo poſt futurum. Clamer, clameris, clametur.
Indefinitum primum. Clamarer, clamareris, retur.
Futurum primum. Clamer, clameris, clametur.
Mediũ indefinitũ primum. Clamem, clames, clamet.
Medium futurum primum. Clamem, clames, clamet.

Subiunctiua paſsiua.

Præſens. *Si clamarer, clamareris, clamaretur.*
ſi clamaremur, clamaremini, rentur.
ſi clamaremur, clamaremini, rentur.
Præteritũ perfectũ. Si clamatus fuerim, fueris, rit.
Indefinitum primũ. Si clamatus fuero, fueris, fuerit.
Medium indefinitum primum. Si clamauero, ris, rit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens. *Clamari.*
Præteritum perfectum. *Clamatum eſſe.*
Paulo poſt futurum. *Clamatum iri.*
Indefinitum primum. *Clamatum eſſe.*
Futurum primum. *Clamatum iri.*
Medium indefinitum primum. Clamauiſſe.
Medium futurum primum. Clamatum iri.

Participia paſsiua.

Præſens. *Qui clamatur, eius qui clamatur.*

quæ

Παρακείμενος. Βεβόησο, βεβοήσθω.
Αόριστος α. Βοήθητι, βοηθήτω.
Μέσος ἀόριστος α. Βόησαι, βοησάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Βοαοίμην, ῴμην. βοάοιο, ῷο. βοάοιτο, ῷτο.
βοαοίμεθον, ῴμεθον. βοάοισθον, ῷσθον. βοαοίσθην, ῴσθην.
βοαοίμεθα, ῴμεθα. βοάοισθε, ῷσθε. βοάοιντο, ῷντο.
Παρακείμενος. Βεβοῄμην, βεβοῇο, βεβοῇτο.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Βεβοησοίμην, βεβοήσοιο, βεβοήσοιτο.
Αόριστος α. Βοηθείην, βοηθείης, βοηθείη.
Μέλλων α. Βοηθησοίμην, βοηθήσοιο, βοηθήσοιτο.
Μέσος ἀόριστος α. Βοησαίμην, βοήσαιο, βοήσαιτο.
Μέσος μέλλων α. Βοησοίμην, βοήσοιο, βοήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Εάν βοάωμαι, ῶμαι, βοάῃ, ᾷ. βοάηται, ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον. βοάησθον, ᾶσθον. βοάησθον, ᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα, βοάησθε, ᾶσθε. βοάονται, ῶνται.
Παρακείμενος. Εὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται.
Αόριστος α. Εὰν βοηθῶ, βοηθῇς, βοηθῇ.
Μέσος ἀόριστος α. Εὰν βοήσομαι, βοήσῃ, βοήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Βοάεσθαι, ᾶσθαι.
Παρακείμενος. Βεβοῆσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Βεβοήσεσθαι.
Αόριστος α. Βοηθῆναι.
Μέλλων α. Βοηθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριστος α. Βοήσασθαι.
Μέσος μέλλων α. Βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο βοαόμενος, ώμενος. τοῦ βοαομένου, ωμένου.

quæ clamatur, eius quæ clamatur.
quod clamatur, eius quod clamatur.

Præteritum perfectum. Hic *clamatus, hæc clamata, hoc clamatum.*

Paulo post futurum. Hic *clamandus, hæc clamanda, hoc clamandum.*

Indefinitũ I. Hic *clamatus, hæc clamata, hoc clamatũ.*

Futurum primum. Hic *clamandus, hæc clamanda, hoc clamandum.*

Medium indefinitum primum. Qui clamauit, quæ clamauit, quod clamauit.

Medium futurum primum. Hic *clamaturus, hæc clamatura, hoc clamaturum.*

De tertia coniugatione.

Tertia coniugatio circunflexorum per oo profertur, ut inauro, et in penultima futuri o mega habet, ut inaurabo. præter aro, arabo. iuro, iurabo. quatio, quatiam. pasco, pascam. contemno, contemnam.

Indicatiua actiua.

Præsens.	I*nauro, inauras, inaurat.*
	inauratis duo, inaurant duo.
	inauramus, inauratis, inaurant.
Præteritum imperfectum.	I*naurabam, inaurabas, inaurabat.*
	inaurabatis, inaurabant.
	inaurabamus, inaurabatis, inaurabãt.

Præteritum perfectũ. I*nauraui, inaurauisti, rauit.*

Præteritũ plusquãperfectũ. I*nauraueram, ras, rat.*

Indefinitũ primũ. I*nauraui, inaurauisti, inaurauit.*

Futurum. I*naurabo, inaurabis, inaurabit.*

Impe-

ἡ βοαομένη, ωμένη. τῆς βοαομένης, ωμένης.
τὸ βοαόμενον, ώμενον. τοῦ βοαομένου, ωμένου.
Παρακείμενος. Ο βεβοημένος, ἡ βεβοημένη, τὸ βεβοημένον.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ο βεβοησόμενος, ἡ βεβοησομένη, τὸ βεβοησόμενον.
Αόριστος α. Ο βοηθεὶς, ἡ βοηθεῖσα. τὸ βοηθέν.
Μέλλων α. Ο βοηθησόμενος, ἡ βοηθησομένη, τὸ βοηθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος α. Ο βοησάμενος, ἡ βοησαμένη, τὸ βοησάμενον.
Μέσος μέλλων α. Ο βοησόμενος, ἡ βοησομένη, τὸ βοησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΥζυγίας.

Η τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων, διὰ τοῦ όω προφέρεται, οἷον χρυσόω, ῶ. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ ω ἔχει, οἷον χρυσώσω. πλὴν τοῦ ἀρόω, ἀρόσω. ὀμόω, ὀμόσω. ἐννόω, ἐννόσω. βόω, βόσω. ὀνόω, ὀνόσω.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Χρυσόω, ῶ. χρυσόεις, οῖς. χρυσόει, οῖ. χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον. χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι.
Παρατατικός. Εχρύσοον, ουν. ἐχρύσοες, ους. ἐχρύσοε, ου. ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην. ἐχρυσόομεν, οῦμεν. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, ουν.
Παρακείμενος. Κεχρύσωκα, κεχρύσωκας, κεχρύσωκε.
Υπερσυντελικός. Εκεχρυσώκειν, ἐκεχρυσώκεις, σώκει.
Αόριστος α. Εχρύσωσα, ἐχρύσωσας, ἐχρύσωσε.
Μέλλων. Χρυσώσω, χρυσώσεις, χρυσώσει.

ΠΡΟΣΤΑ-

Imperatiua actiua.

Præsens. *Inaura, inauret.*
inauretis, inaurent.
inaurate, inaurent.
Præteritum perfectum. Inaurato tu, inaurato ille.
Indefinitum primum. Inaurato tu, inaurato ille.

Optatiua actiua.

Præsens. *Inaurarem, inaurares, inauraret.*
inauraretis, inaurarent.
inauraremus, inauraretis, inaurarent.
Præteritum perfectum. Inauraui∫∫em, ui∫∫es, ui∫∫et.
Indefinitum primum. Inauraui∫∫em, ui∫∫es, ui∫∫et.
Aeolice. *Inauraui∫∫em, ui∫∫es, ui∫∫et.*
Futurum. *Inaurem, inaures, inauret.*

Subiunctiua actiua.

Præsens. *Si inaurem, inaures, inauret.*
∫i inauretis, inaurent.
∫i inauremus, inauretis, inaurent.
Præteritū perfectum. Inaurauerim, inauraueris, rit.
Indefinitum primum. Inaurauero, inauraueris, rit.

Infinitiua actiua.

Præsens. *Inaurare.*
Præteritum perfectum. *Inauraui∫∫e.*
Indefinitum primum. *Inauraui∫∫e.*
Futurum. *Inauratum ire.*

Participia actiua.

Præsens. *Hic inaurans, huius inaurantis.*
hæc inaurans, huius inaurantis.
hoc inaurans, huius inaurantis.

Præte-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρύσοε,ου.χρυσοέτω,ούτω.
χρυσόετον,οῦτον. χρυσοέτων,ούτων.
χρυσόετε,οῦτε.χρυσοέτωσαν,έτωσαν.
Παρακείμενος. Κεχρύσωκε,κεχρυσωκέτω.
Αόριςος α. Χρύσωσον, χρυσωσάτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσόοιμι,οῖμι.χρυσόοις,οῖς.χρυσόοι,οῖ.
χρυσόοιτον,οῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.
χρυσόοιμεν,οῖμεν. χρυσόοιτε,οῖτε. χρυσόοιεν,οῖεν.
Παρακείμενος.Κεχρυσώκοιμι,κεχρυσώκοις,κεχρυσώκοι.
Αόριςος α. Χρυσώσαιμι,χρυσώσαις,χρυσώσαι.
Αἰολικῶς. Χρυσώσεια,χρυσώσειας,χρυσώσειε.
Μέλλων. Χρυσώσοιμι,χρυσώσοις,χρυσώσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν χρυσόω,ῶ.χρυσόῃς,οῖς.χρυσόῃ, οῖ.
ἐὰν χρυσόητον,ῆτον. χρυσόητον, ῆτον.
ἐὰν χρυσόωμεν,ῶμεν. χρυσόητε,ῆτε.χρυσόωσι, ῶσι.
Παρακείμεν. Εὰν κεχρυσώκω,κεχρυσώκῃς,κεχρυσώκῃ.
Αόριςος α. Εὰν χρυσώσω,χρυσώσῃς,χρυσώσῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσόειν,οῦν.
Παρακείμενος. Κεχρυσωκέναι.
Αόριςος α. Χρυσῶσαι.
Μέλλων. Χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο χρυσόων,ῶν.τȣ̃ χρυσόοντος, οῦντος.
ἡ χρυσόουσα,ȣ̃σα.τῆς χρυσοούσης,ούσης.
τὸ χρυσόον,οῦν.τοῦ χρυσόοντος, οῦντος.

Παρα-

Præteritum perfectum. Qui inaurauit, eius qui inaurauit. quæ inaurauit, eius quæ inaurauit. quod inaurauit, eius quod inaurauit.

Indefinitum primum. Qui inaurauit, eius qui inaurauit. quæ inaurauit, eius quæ inaurauit. quod inaurauit, eius quod inaurauit.

Futurum. Hic inauraturus, huius inauraturi. hæc inauratura, huius inauraturæ. hoc inauraturum, huius inauraturi.

Indicatiua paſsiua.

Præſens. Inauror, inauraris, inauratur. inauramur, inauramini, inaurantur. inauramur, inauramini, inaurantur.

Præteritum imperfectum. Inaurabar, inaurabaris, inaurabatur, inaurabamur, inaurabamini, bantur. inaurabamur, inaurabamini, bantur.

Præteritum perfectum. Inauratus fui, inauratus fuiſti, inauratus fuit.

Paulopoſt futurum. Inaurabor, inauraberis, rabitur.

Præteritũ pluſquamperf. Inauratus fueram, ras, rat.

Indefinitum primum. Inauratus fui, fuiſti, fuit.

Futurum primum. Inaurabor, inauraberis, rabitur.

Mediũ indefinitũ primum. Inauraui, inauraviſti, uit.

Medium futurũ primum. Inaurabo, inaurabis, rabit.

Imperatiua paſsiua.

Præſens. Inaurare, inauretur. inauraminor, inaurantor. inauraminor, inaurantor.

Præteritum perfectum. Inaurator tu, inaurator ille.

Indefinitum primum. Inaurator tu, inaurator ille.

Mediũ indefinitũ primũ. Inaurato tu, inaurato ille.

Opta-

Παρακείμενος. Ὁ κεχρυσωκὼς, τοῦ κεχρυσωκότος.
ἡ κεχρυσωκυῖα, τῆς κεχρυσωκυίας.
τὸ κεχρυσωκὸς, τοῦ κεχρυσωκότος.
Αόριστος α. Ὁ χρυσώσας, τοῦ χρυσώσαντος.
ἡ χρυσώσασα, τῆς χρυσωσάσης.
τὸ χρυσῶσαν, τοῦ χρυσώσαντος.
Μέλλων. Ὁ χρυσώσων, τοῦ χρυσώσοντος.
ἡ χρυσώσουσα, τῆς χρυσωσούσης.
τὸ χρυσῶσον, τοῦ χρυσώσοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Χρυσόομαι, οῦμαι. χρυσόῃ, οῖ. χρυσόεται, οῦται. χρυσοόμεθον, ούμεθον. χρυσόεθον, οῦθον. σόεθον, οῦθον. χρυσοόμεθα, ούμεθα. χρυσόεθε, οῦθε. χρυσόονται, οῦνται.
Παρατατικός. Ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, οῦ. ἐχρυσόετο, οῦτο. ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. ἐχρυσόεσθον, οῦσθον. ἐχρυσοέσθην, ούσθην. ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. ἐχρυσόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, οῦντο.
Παρακείμενος. Κεχρύσομαι, κεχρύσωσαι, κεχρύσωται.
Μετ' ὀλί. μέλ. Κεχρυσώσομαι, κεχρυσώσῃ, κεχρυσώσεται.
Ὑπερσυντελικός. Ἐκεχρυσώμην, ἐκεχρύσωσο, χρύσωτο.
Αόριστος α. Ἐχρυσώθην, ἐχρυσώθης, ἐχρυσώθη.
Μέλλων α. Χρυσωθήσομαι, χρυσωθήσῃ, χρυσωθήσεται.
Μέσος ἀόριστος α. Ἐχρυσωσάμην, ἐχρυσώσω, ἐχρυσώσατο.
Μέσος μέλλων α. Χρυσώσομαι, χρυσώσῃ, χρυσώσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Χρυσόου, οῦ. χρυσοέσθω, ούσθω. χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσοέσθων, ούσθων. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσοέσθωσαν, ούσθωσαν.
Παρακείμενος. Κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω.
Αόριστος α. Χρυσώθητι, χρυσωθήτω.
Μέσος ἀόριστος α. Χρύσωσαι, χρυσωσάσθω.

Optatiua passiua.

Præsens. Inaurarer, inaurareris, inauraretur.
inauraremur, inauraremini, rentur.
inauraremur, inauraremini, rentur.

Præteritum perfectum. Inauratus essem, esses, esset.

Paulo post futurum. Inaurer, inaureris, inauretur.

Indefinitum primum. Inauratus, essem, esses, esset.

Futurum primum. Inaurer, inaureris, inauretur.

Medium indefinitum primũ. Inaurem, inaures, ret.

Medium futurũ primũ. Inaurem, inaures, inauret.

Subiunctiua passiua

Præsens. Si inaurer, inaureris, inauretur.
si inauremur, inauremini, inaurẽtur.
si inauremur, inauremini, inaurẽtur.

Præteritũ perfectũ. Si inauratus fuerim, fueris, rit.

Indefinitum primum. Si inauratus fuero, fueris, rit.

Medium indefinitum primũ. Si inaurauero, ris, rit.

Infinita passiua.

Præsens. Inaurari.

Præteritum perfectum. Inauratum esse.

Paulo post futurum. Inauratum iri.

Indefinitum primum. Inauratum esse.

Futurum primum. Inauratum iri.

Medium indefinitum primum. Inaurauisse.

Medium futurum primum. Inauratum ire.

Participia passiua.

Præsens. Qui inauratur, eius qui inauratur.
quæ inauratur, eius quæ inauratur.
quod inauratur, eius quod inauratur.

Præte-

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, οῖο. χρυσόοιτο, οῖτο. χρυσοοίμεθον, οίμεθον. χρυσόοιθον, οῖθον. χρυσοοίθην, οίθην. χρυσοοίμεθα, οίμεθα. χρυσόοιθε, οῖθε. χρυσόοιντο, οῖντο.

Παρακείμενος. Κεχρυσώμην, κεχρύσωο, κεχρύσωτο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλ. Κεχρυσωσοίμην, κεχρυσώσοιο, σώσοιτο.

Αόριςος α. Χρυσωθείην, χρυσωθείης, χρυσωθείη.

Μέλλων α. Χρυσωθησοίμην, χρυσωθήσοιο, χρυσωθήσοιτο.

Μέσος αόριςος α. Χρυσωσαίμην, χρυσώσαιο, χρυσώσαιτο.

Μέσος μέλλων α. Χρυσωσοίμην, χρυσώσοιο, χρυσώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. Ενεςώς.

Εὰν χρυσόομαι, ῶμαι. χρυσόῃ, οῖ. χρυσόηται, ῶται. ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. χρυσόηθον, ῶθον. χρυσόηθον, ῶθον. ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. χρυσόηθε, ῶθε. σόωνται, ῶνται.

Παρακείμενος. Εὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ, κεχρυσῶται.

Αόριςος α. Εὰν χρυσωθῶ, χρυσωθῇς, χρυσωθῇ.

Μέσος αόριςος α. Εὰν χρυσώσωμαι, χρυσώσῃ, σώσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσόεσθαι, οῦσθαι.

Παρακείμενος. Κεχρυσῶσθαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Κεχρυσώσεσθαι.

Αόριςος α. Χρυσωθῆναι.

Μέλλων α. Χρυσωθήσεσθαι.

Μέσος αόριςος α. Χρυσώσασθαι.

Μέσος μέλλων α. Χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο χρυσοόμενος, ούμενος. τοῦ χρυσοομένου, ουμένου. ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τῆς χρυσοομένης, ουμένης. τὸ χρυσοόμενον, ούμενον. τοῦ χρυσοομένου, ουμένου.

Παρα-

Præteritum perfectum. Hic *inauratus*, *hæc inaurata*, *hoc inauratum*.
Paulopost futurum. Hic *inaurandus*, *hæc inauranda*, *hoc inaurandum*.
Indefinitum primum. Hic *inauratus*, *hæc inaurata*, *hoc inauratum*.
Futurum primum. Hic *inaurandus*, *hæc inauranda*, *hoc inaurandum*.
Medium indefinitum primum. Qui inaurauit, quæ inaurauit, quod inaurauit.
Medium futurum primum. Hic *inauraturus*, *hæc inauratura*, *hoc inauraturum*.

Oportet autem ſcire, quòd raro inueniuntur media præterita perfecta, & ſecundi aoriſti in prima & ſecunda coniugatione circunflexorum, ut pulſo, pulſaui, pulſaui. ſtrepo, ſtrepui, ſtrepui. reſono, reſonui, reſonui. iuuo, iuui. labor, lapſus ſum. pecco, peccaui. germino, germinaui. expello iuuans, expuli iuuans. Sed *in tertia nequaquam.*

De uerbis in mi.

In mi uerba, à circunflexis uerbis fiunt. Sunt *autem horum coniugationes quatuor, quarum prima à prima circunflexorum fit, ut pono, pono*. Habet *uero ita in penultima actiui: e autem in penultima paßiui, ut pono, ponor.*

Indicatiua actiua.

Præſens. Pono, *ponis, ponit.*
ponitis, ponunt.
ponimus, ponitis, ponunt.
& ionice, ponunt.

Præte-

Παρακείμενος. Ο κεχρυσωμένος, ἡ κεχρυσωμένη, τὸ κεχρυσομένον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ο κεχρυσωσόμενος, ἡ κεχρυσωσομένη, τὸ κεχρυσωσόμενον.

Αόριστος α. Ο χρυσωθεὶς, ἡ χρυσωθεῖσα, τὸ χρυσωθέν.

Μέλλων α. Ο χρυσωθησόμενος, ἡ χρυσωθησομένη, τὸ χρυσωθησόμενον.

Μέσος ἀόριστος α. Ο χρυσωσάμενος, ἡ χρυσωσαμένη, τὸ χρυσωσάμενον.

Μέσος μέλλων α. Ο χρυσωσόμενος, ἡ χρυσωσομένη, τὸ χρυσωσόμενον.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι σπανίως εὑρίσκονται μέσοι παρακείμενοι καὶ δεύτεροι ἀόριστοι ἐπὶ τῆς α. καὶ β. συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον κτυπῶ, ἔκτυπα, ἔκτυπον. δουπῶ, δέδουπα, ἔδουπον. μυκῶ, μέμυκα, ἔμυκον. χρεισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης οὐδαμῶς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ εἰς μι ῥήματα, ἀπὸ τῶν περισπωμένων ῥημάτων γίνονται. Εἰσὶ δὲ τούτων αἱ συζυγίαι τέσσαρες, ὧν ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων γίνεται, οἷον τιθέω, ῶ. τίθημι. ἔχει δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ ε δὲ ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον τίθημι, τίθεμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τίθημι, τίθης, τίθησι.
τίθετον, τίθετον.
τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι.
καὶ ἰωνικῶς, τιθέασι.

Præteritum imperfectum.	*ponebam, ponebas, ponebat.*
	ponebatis, ponebant.
	ponebamus, ponebatis, ponebant.

Præteritum perfectum. posui, posuisti, posuit.
Præteritum plusquã perfectũ. posuerã, posueras, rat.
Scribuntur aũt per e iota diphthongũ, more Bœotico.
Indefinitum primum. posui, posuisti, posuit.
Pro posui extra regulam, similiter & dedi, & misi, & tuli, & dixi. hæc enim non seruauerunt consonantem proprij futuri.

Indefinitum secundum.	*posui, posuisti, posuit.*
	posuistis, posuerunt.
	posuimus, posuistis, posuerunt.
Futurum.	*ponam, pones, ponet.*

Imperatiua actiua.

Præsens.	*pone, ponat.*
	ponite, ponant. ponite, ponant.

Præteritum perfectum. ponito tu, ponito ille.
Indefinitum secundum. ponito, uel ponito, ponito.

Optatiua actiua.

Præsens.	*ponerem, poneres, poneret.*
	poneretis, ponerent.
	poneremus, poneretis, ponerent.

Præteritũ perfectũ. posuissem, posuisses, posuisset.
Indefinitum secundum. posuissem, posuisses. posuisset.

Futurum	*ponam, ponas, ponat.*

Subiunctiua actiua.

Præsens.	Si *ponam, ponas, ponat.*
	si ponatis, ponant.
	si ponamus, ponatis, ponant.

Præte-

Παρατατικός. Ετίθην, ἐτίθης, ἐτίθη.
ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.
Παρακείμενος. Τέθεικα, τέθεικας, τέθεικε.
Υπερσυντελικός. Ετεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει.
Γράφονται δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔθει βοιωτικῷ.
Αόριστος α. Εθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε.
ἀντὶ ἔθησα, ἔξω τοῦ κανόνος. ὁμοίως καὶ ἔδωκα, καὶ ἧκα, καὶ ἤνεγκα, καὶ εἶπα. ταῦτα γὰρ οὐκ ἐφύλαξαν τό σύμφωνον τοῦ οἰκείου μέλλοντος.
Αόριστος β'. Εθην, ἔθης, ἔθη.
ἔθετον, ἐθέτην.
ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.
Μέλλων. Θήσω, θήσεις, θήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τίθετι, τιθέτω. τίθετον, τιθέτων.
τίθετε, τιθέτωσαν.
Παρακείμενος. Τέθεικε, τεθεικέτω.
Αόριστος β'. Θέτι, ἢ θὲς, θέτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τιθείην, τιθείης, τιθείη.
τιθείητον, τιθειήτην.
τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.
Παρακείμενος. Τεθείκοιμι, τετείκοις, τεθείκοι.
Αόριστος α. Θείην, θείης, θείη.
Μέλλων. Θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Εὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.
ἐὰν τιθῆτον, τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Præteritum perfectũ. Si *posuerim, posueris, posuerit.*
Indefinitũ secundũ. Si *posuerim, posueris, posuerit.*

Infinitiua actiua.

Præsens, ponere. *Præteritum perfectum, posuisse.*
Indefinitum secundum, posuisse. *Futurũ, positurũ esse.*

Participia actiua.

Præsens. *Qui ponit, eius qui ponit.*
quæ ponit, eius quæ ponit.
quod ponit, eius quod ponit.
Præteritũ perfectũ. qui posuit, quæ posuit, quod posuit.
Indefinitum 2. Qui posuit, quæ posuit, quod posuit.
Futurũ. Hic *positurus, hæc positura, hoc positurum.*

Indicatiua pasſiua.

Præsens. Ponor, *poneris, ponitur.*
ponimur, ponimini, ponuntur.
ponimur, ponimini, ponuntur.
Præteritum imperfectum. *ponebar, ponebaris, ponebatur.*
ponebamur, ponebamini, ponebantur.
ponebamur, ponebamini, ponebantur.
Præteritum perfectum. *positus sum, es, est.*
Paulo post futurum. *ponar, poneris, ponetur.*
Præteritũ plusquãperf. *positus fueram, ras, rat.*
Indefinitum primum. *positus fui, fuisti, fuit.*
Futurum primum. *ponar, poneris, ponetur.*
Medium indefinitum secundũ. posui, posuisti, posuit.
Medium futurum primum. ponam, pones, ponet.

Imperatiua pasſiua.

Præsens. *ponere, ponatur.*
ponimini, ponantur.
ponimini, ponantur.

Præte-

Παρακείμενος. Εὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ.
Αόριστος β. Εὰν θῶ, θῇς, θῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς, Τιθέναι. Παρακείμενος, Τεθεικέναι.
Αόριστος β. Θεῖναι. Μέλλων, Θήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο τιθεὶς, τοῦ τιθέντος.
ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης.
τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.
Παρακείμενος. Ο τεθεικὼς, ἡ τεθεικυῖα, τὸ τεθεικός.
Αόριστος β. Ο θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θέν.
Μέλλων. Ο θήσων, ἡ θήσουσα, τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται.
τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.
τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.
Παρατατικός. Ετιθέμην, ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο,
ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.
Παρακείμενος. Τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται.
Υπερσυντελικός. Ετεθείμην, ἐτέθεισο, ἐτέθειτο.
Αόριστος α. Ετέθην, ἐτέθης, ἐτέθη.
Μέλλων α. Τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.
Μέσος ἀόριστος β. Εθέμην, ἔθεσο, καὶ ἔθου, ἔθετο.
Μέσος μέλλων α. Θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τίθεσο, καὶ τίθου, τιθέσθω.
τίθεσθον, τιθέσθων.
τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Præteritum perfectum. ponitor tu, ponitor ille.
Indefinitum primum. ponitor, ponitor.
Medium indefinitum primũ. ponito, & ponito, ponat.

Optatiua paſsiua.

Præſens. ponerer, ponereris, poneretur.
poneremur, remini, rentur.
poneremur, poneremini, ponerentur.
Præteritum perfectum. poſitus eſſem, eſſes, eſſet.
Paulo poſt futurum. ponar, ponaris, ponatur.
Indefinitum primum. poſitus eſſem, eſſes, eſſet.
Futurum primum. ponar, ponaris, ponatur.
Medium indefinitum 2. poſuiſſem, poſuiſſes, poſuiſſet.
Medium futurum primum. ponam, ponas, ponat.

Subiunctiua paſsiua.

Præſens. Si ponar, ponaris, ponatur.
ſi ponamur, ponamini, ponantur.
ſi ponamur, ponamini, ponantur.
Præteritum perfectũ. Si poſitus fuerim, fueris, rit.
Indefinitum primum. Si poſitus fuero, fueris, fuerit.
Medium indefinitũ 2. Si poſuero, poſueris, poſuerit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens. poni.
Præteritum perfectum. poſitum eſſe.
Paulo poſt futurum. poſitum iri.
Indefinitum primum. poſitum eſſe.
Futurum primum. poſitum iri.
Medium indefinitum 2. poſuiſſe.
Medium futurum 2. poſiturum eſſe.

Participia paſsiua.

Præſens. Qui ponitur, quæ ponitur, quod ponitur.

Præte-

Παρακείμενος. Τέθεισο, τεθείσθω.
Αόριστος α. Τέθητι, τεθήτω.
Μέσος αόριστος β. Θέσω, καὶ θοῦ, θέσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τιθείμην, τίθειο, τίθειτο.
τιθείμεθον, τίθεισθον, τιθείσθην.
τιθείμεθα, τίθεισθε, τίθειντο.
Παρακείμενος. Τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο.
Αόριστος α. Τεθείην, τεθείης, τεθείη.
Μέλλων α. Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο.
Μέσος αόριστος β. Θείμην, θεῖο, θεῖτο.
Μέσος μέλλων α. Θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Εὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.
ἐὰν τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.
Παρακείμενος. Εὰν τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται.
Αόριστος α. Εὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ.
Μέσος αόριστος β. Εὰν θῶμαι, θῇ, θῆται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Τίθεσθαι.
Παρακείμενος. Τεθεῖσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Τεθείσεσθαι.
Αόριστος α. Τεθεῖναι.
Μέλλων α. Τεθήσεσθαι.
Μέσος αόριστος β. Θέσθαι.
Μέσος μέλλων α. Θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Præteritũ perfectũ. Hic *positus, hæc posita, hoc tum.*
Paulo post futurum. Hic *ponendus, hæc ponenda, hoc ponendum.*
Indefinitum 1. Hic *positus, hæc posita, hoc positum.*
Futurũ 1. Hic *ponendus, hæc ponenda, hoc ponendum.*
Medium indefinitum secundum. Qui posuit, quæ posuit, quod posuit.
Medium futurum primum. Hic *positurus, hæc positura, hoc positurum.*

De secunda coniugatione uerborum in mi.

Secunda coniugatio uerborum in mi, fit à secunda circunflexorum. ut statuo. Habet *autem ita in penultima actiui, alpha uero in penultima paßiui: ut statuo, statuor.*

	Indicatiua actiua.
præsens.	*Statuo, statuis, statuit.*
	statuitis, statuunt.
	statuimus, statuitis, statuunt.
Præteritum	*Statuebam, statuebas, statuebat.*
imperfectum.	*statuebatis, statuebant.*
	statuebamus, statuebatis, statuebant.

Præteritum perfectũ. Statui, statuisti, statuit. et non extiti, ad differentiam extiti ab existo facti. similiter & præteritũ plusquamperfectum, statuerã, ras, rat.
Indefinitum primum. Statui, statuisti, statuit.

Indefinitum	*Statui, statuisti, statuit.*
secundum.	*statuistis, statuerunt.*
	statuimus, statuistis, statuerunt.
Futurum.	*Statuam, statues, statuet.*

Impe-

Παρακείμενος. Ο τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Ο τεθεισόμενος, ἡ τεθεισομένη, τὸ τεθεισόμενον.
Αόριστος α. Ο τεθεὶς, ἡ τεθεῖσα, τὸ τεθέν.
Μέλλων α. Ο τεθησόμενος, ἡ τεθησομένη, τὸ τεθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος β. Ο θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον.
Μέσος μέλλων α. Ο θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥγίας τῶν εἰς μι.

Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι, γίνεται ἀπὸ τῆς δευτέρας τῶν περισπωμένων, οἷον ἱστάω, ῶ. ἵστημι. ἔχει δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ α δὲ ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον ἵστημι, ἵσταμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ιστημι, ἵστης, ἵστησι.
ἵστατον, ἵστατον.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.
Παρατατικός. Ιστην, ἵστης, ἵστη.
ἵστατον, ἱστάτην.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.
Παρακείμενος. Εστακα, ἕστακας, ἕστακε. καὶ οὐχ ἕστηκα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἕστηκα, ἀπὸ τοῦ ἑστήκω γινομένου. ὁμοίως καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει.
Αόριστος α. Εστησα, ἔστησας, ἔστησε.
Αόριστος β. Εστην, ἔστης, ἔστη.
ἔστητον, ἐστήτην.
ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.
Μέλλων. Στήσω, στήσεις, στήσει.

ΠΡΟΣΤΑ-

Imperatiua actiua.

Præsens.	*Statue, statuat,*
	statuite, statuant.
	Statuite, statuant.
Præteritum perfectum.	*Statuito tu, statuito ille.*
Indefinitum primum.	*Statuito tu, statuito ille.*
Indefinitum secundum.	*Statuito tu, statuito ille.*

Optatiua actiua.

Præsens.	*Statuerem, statueres, statueret.*
	statueretis, statuerent.
	statueremus, statueretis, statuerent.
	& statuerent.
Præteritum perfectum.	*Statuissem, statuisses, isset.*
Indefinitum primũ.	*Statuissem, statuisses, statuisset.*
Aeolice.	*Statuissem, statuisses, statuisset.*
Indefinitũ secundũ.	*Statuissem, statuisses. statuisset.*
Futurum.	*Statuam, statuas, statuat.*

Subiunctiua actiua.

Præsens.	*Si statuam, statuas, statuat.*
	si statuatis, statuant.
	si statuamus, statuatis, statuant,
Præteritum perfectũ.	*Si statuissem, statuisses, isset.*
Indefinitum primũ.	*Si statuero, statueris, statuerit.*
Indefinitũ secundũ.	*Si statuero, statueris, statuerit.*

Infinitiua actiua.

Præsens.	*Statuere.*
Præteritum perfectum.	*Statuisse.*
Indefinitum primum.	*Statuisse.*
Indefinitum secundum.	*Statuisse.*
Futurum.	*Statutum ire.*

Parti-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

νεστώς.	Ἵσταθι, ἱστάτω.
	ἵστατον, ἱστάτων.
	ἵστατε, ἱστάτωσαν.
Ιαρακείμενος.	Ἕστακε, ἑστακέτω.
ιόριστος α.	Στῆσον, στησάτω.
ιόριστος β.	Στῆθι, στήτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
	ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
	ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.
	καὶ ἱσταῖεν.
Ιαρακείμενος.	Ἑστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι.
Αόριστος α.	Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι.
Αἰολικῶς,	Στήσεια, στήσειας, στήσειε.
Αόριστος β.	Σταίην, σταίης, σταίη.
Μέλλων.	Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ.
	ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον.
	ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.
Ιαρακείμενος.	Ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ.
Αόριστος α.	Ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ.
Αόριστος β.	Ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.	Ἱστάναι.
Παρακείμενος.	Ἑστακέναι.
Αόριστος α.	Στῆσαι.
Αόριστος β.	Στῆναι.
Μέλλων.	Στήσειν.

Participia actiua.

Præsens. Hic ſtatuens, huius ſtatuentis.
hæc ſtatuens, huius ſtatuentis.
hoc ſtatuens, huius ſtatuentis.

Præteritum perfectum. Qui ſtatuit, quæ ſtatuit, quod ſtatuit.

Indefinitum 1. Qui ſtatuit, quæ ſtatuit, quod ſtatuit.

Indefinitum 2. Qui ſtatuit, quæ ſtatuit, quod ſtatuit.

Futurũ. Hic ſtatuturus, hæc ſtatutura, hoc turum.

Indicatiua paſsiua.

Præſens. Statuor, ſtatueris, ſtatuitur.
ſtatuimur, ſtatuimini, ſtatuuntur.
ſtatuimur, ſtatuimini, ſtatuuntur.

Præteritum imperfectum. Statuebar, ſtatuebaris, ſtatuebatur.
ſtatuebamur, ſtatuebamini, bantur.
ſtatuebamur, ſtatuebamini, bantur.

Præteritum perfectum. Statutus ſum, es, eſt.

Paulo poſt futurum. Statuar, ſtatueris, ſtatuetur.

Præteritũ pluſquãperf. Statutus fueram, ras, rat,

Indefinitum primum. Statutus fui, fuiſti, fuit.

Futurum primum. Statuar, ſtatueris, ſtatuetur.

Medium indefinitum 1. Statui, ſtatuiſti, ſtatuit.

Medium futurum 1. Statuam, ſtatues, ſtatuet.

Imperatiua paſsiua.

Præſens Statuere, ſtatuatur.
ſtatuimini, ſtatuantur.
ſtatuimini, ſtatuantur.

Præteritum perfectum. Statuitor tu, ſtatuitor ille.

Indefinitum primum. Statuitor tu, ſtatuitor ille.

Medium indefinitum 1. Statuito tu ſtatuito ille.

Opta-

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος.
ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης.
τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακείμενος. Ο ἑστακὼς, ἡ ἑστακυῖα, τὸ ἑστακός.

Αόριστος α. Ο στήσας, ἡ στήσασα, τὸ στῆσαν.

Αόριστος β. Ο στὰς, ἡ στᾶσα, τὸ στάν.

Μέλλων. Ο στήσων, ἡ στήσουσα, τὸ στῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ισαμαι, ἵστασαι, ἵσταται.
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικός. Ιστάμην, ἵστασο, καὶ ἵστω, ἵστατο.
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Παρακείμενος. Εσαμαι, ἕστασαι, ἕσταται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Εστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται.

Υπερσυντελικός. Εστάμην, ἕστασο, ἕστατο.

Αόριστος α. Εστάθην, ἐστάθης, ἐστάθη.

Μέλλων α. Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται.

Μέσος ἀόριστος α. Εστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο.

Μέσος μέλλων α. Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ισασο, καὶ ἵστω, ἱστάσθω.
ἵστασθον, ἱστάσθων.
ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

Παρακείμενος. Εστασο, ἑστάσθω.

Αόριστος α. Στάθητι, σταθήτω.

Μέσος ἀόριστος α. Στῆσαι, στησάσθω.

ΕΥΚΤΙ-

Optatiua paſsiua.

Præſens. *Statuerer,ſtatuereris,ſtatueretur.*
ſtatueremur,ſtatueremini,rentur.
ſtatueremur,ſtatueremini,rentur.

Præteritũ perfectũ.Statutus fuiſſem,fuiſſes,fuiſſet.

Paulo poſt futurum. Statuar, ſtatuaris, ſtatuatur.

Indefinitum primum, Statutus eſſem, eſſes,eſſet.

Medium indefinitum 1. Statuiſſem,ſtat uiſſes, iſſet.

Futurum primum.Statuar,ſtatuaris,ſtatuatur.

Medium futurum primum.Statuam,ſtatuas,ſtatuat.

Subiunctiua paſsiua.

Præſens. *Si ſtatuar,ſtatuaris,ſtatuatur.*
ſi ſtatuamur,ſtatuamini, ſtatuantur.
ſi ſtatuamur,ſtatuamini,ſtatuantur.

Præteritũ perfectũ.ſi ſtatutus fuiſſem,fuiſſes,iſſet.

Indefinitum primum.Si ſtatutus ero,eris,erit.

Mediũ indefinitũ 1.Si ſtatuero,ſtatueris,ſtatuerit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens.	*ſtatui.*
Præteritum perfectum.	*ſtatutum eſſe.*
Paulo poſt futurum.	*ſtatutum iri.*
Indefinitum primum.	*ſtatutum eſſe.*
Futurum primum.	*ſtatutum iri.*
Medium indefinitum 1.	*ſtatuiſſe.*
Medium futurum 1.	*ſtatutum eſſe.*

Participia paſsiua.

Præſens. *Qui ſtatuitur,quæ ſtatuitur, quod ſtatuitur.*

Præteritum perfectum.Hic ſtatutus,hæc ſtatuta, hoc ſtatutum.

Inde-

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ιςαίμην, ἵςαιο, ἵςαιτο.
ἱςαίμεθον, ἵςαισθον, ἱςαίσθην.
ἱςαίμεθα, ἵςαισθε, ἵςαιντο.
Παρακείμενος. Εςαίμην, ἑςαῖο, ἑςαῖτο.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Εςασοίμην, ἑςάσοιο, ἑςάσοιτο.
Αόριςος α. Σταθείην, ςαθείης, ςαθείη.
Μέσος αόριςος α. Στησαίμην, ςήσαιο, στήσαιτο.
Μέλλων α. Σταθησοίμην, σταθήσοιο, σταθήσοιτο.
Μέσος μέλλων α. Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Εὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται.
ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστῆσθον, ἱστῆσθον.
ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστῆσθε, ἱστῶνται.
Παρακείμενος. Εὰν ἑστῶμαι, ἑστᾶ, ἑστᾶται.
Αόριστος α. Εὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ.
Μέσος αόριστος α. Εὰν στήσομαι, στήσῃ, στήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ιστασθαι.
Παρακείμενος. Εστάσθαι.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Εστάσεσθαι.
Αόριστος α. Σταθῆναι.
Μέλλων α. Σταθήσεσθαι.
Μέσος αόριστος α. Στήσασθαι.
Μέσος μέλλων α. Στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη, τὸ ἱστάμενον.
Παρακείμενος. Ο ἑσταμένος, ἡ ἑσταμένη, τὸ ἑσταμένον.

Αόρι-

Indefinitum primum. Hic ſtatutus, hæc ſtatuta, hoc ſtatutum.

Futurum primum. Hic ſtatuendus hæc ſtatuenda, hoc ſtatuendum.

Mediū indefinitū I. Hic ſtatutus, hæc ſtatuta, hoc ſtatutum.

Medium futurum I. Hic ſtatuturus, hæc ſtatutura, hoc ſtatuturum.

De tertia coniugatione uerborum in mi.

Tertia coniugatio uerborum in mi, fit à tertia circunflexorum, ut do, do. Habet autem o mega in penultima actiui, ſed o micron in penultima paßiui: ut do, dor.

Indicatiua actiua.

Præſens. Do, *das, dat.*
datis duo, dant duo.
damus, datis, dant.
& ionice, dant.

Præteritum imperfectum. Dabam, *dabas, dabat.*
dabatis, dabant.
dabamus, dabatis, dabant.

Præteritum perfectum. Dedi, *dediſti, dedit.*

Præteritum pluſquamperfectum. Dederam, *ras, rat.*

Indefinitum primum. Dedi, *dediſti, dedit.*

Indefinitum ſecundum. Dedi, *dediſti, dedit.*
dediſtis, dederunt.
dedimus, dediſtis, dederunt.

Futurum. Dabo, *dabis, dabit.*

Impe-

Αόριστος α. Ὁ σαθείς, ἡ σαθεῖσα,
τὸ σαθέν.
Μέλλων α. Ὁ σαθησόμενος, ἡ σαθησομένη,
τὸ σαθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος α. Ὁ στησάμενος, ἡ στησαμένη,
τὸ στησάμενον.
Μέσος μέλλων α. Ὁ στησόμενος, ἡ στησομένη,
τὸ στησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΥζυγίας τῶν εἰς μι.

Ἡ τρίτη συζυγία τῶν εἰς μι, γίνεται ἀπὸ τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων, οἷον διδόω, ῶ. δίδωμι. ἔχει δὲ τὸ ω μέγα ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ δὲ ο μικρὸν ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον δίδωμι, δίδομαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
δίδοτον, δίδοτον.
δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι.
καὶ ἰωνικῶς, διδόασι.
Παρατατικός. Ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδωσαν.
Παρακείμενος. Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.
Ὑπερσυντελικός. Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.
Αόριστος α. Ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε.
Αόριστος β. Ἔδων, ἔδως, ἔδω.
ἔδοτον, ἐδότην.
ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδωσαν.
Μέλλων. Δώσω, δώσεις, δώσει.

Imperatiua actiua.

Præsens.	*Da, det.*
	date duo, dent duo.
	date, dent.
Præteritum perfectum.	*Dato tu, dato ille.*
Indefinitum secundum.	*Dato tu, uel dato, dato.*

Optatiua actiua.

Præsens.	*Darem, dares, daret.*
	daretis duo, darent duo.
	daremus, daretis, darent.
	& darent.
Præteritum perfectum.	*Dedissem, dedisses, dedisset.*
Indefinitum secundum.	*Dedissem, dedisses, dedisset.*
Futurum.	*Dem, des, det.*

Subiunctiua actiua.

Præsens.	*Si dem, des, det.*
	si detis duo, dent duo.
	si demus, detis, dent.
Præteritum perfectum.	*Si dederim, dederis, dederit.*
Indefinitum secundum.	*Si dedero, dederis, dederit.*

Infinitiua actiua.

Præsens.	*Dare.*
Præteritum perfectũ.	*Dedisse.*
Indefinitum secũdũ.	*Dedisse.*
Futurum.	*Daturum esse.*

Participia actiua.

Præsens.	*Hic dans, hæc dans, hoc dans.*
Præteritũ perfectũ.	*Qui dedit, quæ dedit, quod dedit.*
Indefinitũ secundũ.	*Qui dedit, quæ dedit, quod dedit.*
Futurum.	*Hic daturus, hæc datura, hoc daturum.*

Indi-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.	Δίδοθι, διδότω.
	δίδοτον, διδότων.
	δίδοτε, διδότωσαν.
Παρακείμενος.	Δέδωκε, δεδωκέτω.
Αόριςος β.	Δόθι, ἢ δὸς, δότω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.	Διδοίην, διδοίης, διδοίη.
	διδοίητον, διδοιήτην.
	διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.
	καὶ διδοῖεν.
Παρακείμενος.	Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι.
Αόριςος β.	Δοίην, δοίης, δοίη.
Μέλλων.	Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.	Εὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ.
	ἐὰν διδῶτον, διδῶτον.
	ἐὰν διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.
Παρακείμενος.	Εὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ.
Αόριςος β.	Εὰν δῶ, δῷς, δῷ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς.	Διδόναι.
Παρακείμενος.	Δεδωκέναι.
Αόριςος β.	Δοῦναι.
Μέλλων.	Δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς.	Ο διδοὺς, ἡ διδοῦσα, τὸ διδόν.
Παρακείμενος.	Ο δεδωκὼς, ἡ δεδωκῦα, τὸ δεδωκός.
Αόριςος β.	Ο δοὺς, ἡ δȣ̃σα, τὸ δόν.
Μέλλων.	Ο δώσων, ἡ δώσουσα, τὸ δῶσον.

Indicatiua paſsiua.

Præſens.	Dor, *daris, & dare, datur.*
	damur duo, damini duo, dantur duo.
	damur, damini, dantur.
Præteritum imperfectum.	*Dabar, dabaris, & dabare, dabatur.*
	dabamur, dabamini, dabantur.
	dabamur, dabamini, dabantur.
Præteritum perfectum.	Datus *ſum, es, eſt.*
Paulo poſt futurum.	Dabor, *daberis, dabitur.*
Præteritũ pluſquãperf.	Datus *fueram, ras, rat.*
Indefinitum primum.	Datus *fui, fuiſti, fuit.*
Futurum primum.	Dabo, *dabis, dabit.*
Medium indefinitum 2.	Dedi, *dediſti, dedit.*
Medium futurum 1.	Dabo, *dabis, dabit.*

Imperatiua paſsiua.

Præſens.	Dare, *& dare, detur.*
	demini, dentur.
	demini, dentur.
Præteritum perfectum.	Dator *tu, dator ille.*
Indefinitum primum.	Dator *tu, dator ille.*
Medium indefinitum 2.	Da, *& da, det.*

Optatiua paſsiua.

Præſens.	Darer, *dareris, daretur.*
	daremur, daremini, darentur.
	daremur, daremini, darentur.
Præteritum perfectũ.	Datus *fuiſſem, fuiſſes, fuiſſet.*
Paulo poſt futurum.	Der, *deris, detur.*
Indefinitum primũ.	Datus *fuiſſem, fuiſſes, fuiſſet.*
Futurum primum.	Der, *deris, detur.*
Medium indefinitũ 2.	Dediſſem, *dediſſes, dediſſet.*

Medium

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Δίδομαι, δίδοσαι, καὶ δίδου, δίδοται.
διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.
Παρατατικός. Εδιδόμην, ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.
Παρακείμενος. Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται.
Υπερσυντελικός. Εδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο.
Αόριςος α. Εδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη.
Μέλλων α. Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται.
Μέσος ἀόριςος β. Εδόμην, ἔδοσο, καὶ ἔδου, ἔδοτο.
Μέσος μέλλων α. Δόσομαι, δόσῃ, δόσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω.
δίδοσθον, διδόσθων.
δίδοσθε, διδόσθωσαν.
Παρακείμενος. Δέδοσο, δεδόσθω.
Αόριςος α. Δόθητι, δοθήτω.
Μέσος ἀόριςος β. Δόσο, καὶ δοῦ, δόσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Διδοίμην, δίδοιο, δίδοιτο.
διδοίμεθον, δίδοισθον, διδοίσθην.
διδοίμεθα, δίδοισθε, δίδοιντο.
Παρακείμενος. Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο.
Αόρισος α. Δοθείην, δοθείης, δοθείη.
Μέλλων α. Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο.
Μέσος ἀόριςος β. Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Medium futurum primum. Dem, des, det.

Subiunctiua passiua.

Præsens. Si der, deris, detur.
si demur, demini, dentur.
si demur, demini, dentur.
Præteritum perfectū. Si datus fuerim, fueris, fuerit.
Indefinitum primum. Si datus fuero, fueris, fuerit.
Medium indefinitum 2. Si dedero, dederis, dederit.

Infinitiua passiua.

Præsens. Dari.
Præteritum perfectū. Datum esse.
Paulo post futurum. Datum iri.
Indefinitum primum. Datum fuisse.
Futurum primum. Datum iri.
Medium indefinitū 2. Datum esse.
Medium futurum 1. Daturum esse.

Participia passiua.

Præsens. Qui datur, quæ datur, quod datur.
Præteritū perfectū. Hic datus, hæc data, hoc datum.
Paulo post futurū. Hic dandus, hæc dāda, hoc dandū.
Indefinitum primū. Hic datus, hæc data, hoc datum.
Futurum primū. Hic dādus, hæc danda, hoc dandum.
Mediū indefinitū 2. Qui dedit, quæ dedit, quod dedit.
Mediū futurum 1. Hic daturus, hæc datura, hoc turū.

De quarta coniugatione uerborum in mi.

Quarta coniugatio uerborum in mi, fit à sexta coniugatione barytonorum uerborum in yo desinentium, ut iungo, iungo. Habet autem y psilon in penultima actiui & paßiui, ut iungo, iungor.

Indi-

Μέσος μέλλων α. Δοσοίμην, δόσοιο, δόσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς. Εὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Παρακείμενος. Εὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται.

Αόριστος α. Εὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ.

Μέσος ἀόριστος β. Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεσώς. Δίδοσθαι.

Παρακείμενος. Δεδόσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Δεδόσεσθαι.

Αόριστος α. Δοθῆναι.

Μέλλων α. Δοθήσεσθαι.

Μέσος ἀόριστος β. Δόσθαι.

Μέσος μέλλων α. Δόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεσώς. Ο διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Παρακείμενος. Ο δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.

Μετ' ὀλίγ. μέλ. Ο δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ μένον.

Αόριστος α. Ο δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθέν.

Μέλ. α. Ο δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.

Μέσος ἀόριστος β. Ο δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Μέσος μέλλων α. Ο δοσόμενος, ἡ δοσομένη, τὸ δοσόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ τῶν εἰς μι.

Η τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι, γίνεται ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων εἰς υω ληγόντων, οἷον ζεύγνύω, ζεύγνυμι. ἔχει δὲ τὸ υ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ, οἷον ζεύγνυμι, ζεύγνυμαι.

Indicatiua actiua.

Præsens. Iungo, iungis, iungit.
iungitis, iungunt.
iungimus, iungitis, iungunt.
& ionice, iungunt.

Præteritum imperfectum. Iungebam, iungebas, iungebat.
iungebatis, iungebant.
iungebamus, iungebatis, iungebant.

Alia autem tempora defecerunt. nam ea quæ quartæ, usque ad præteritum imperfectum inflectuntur.

Imperatiuum. Iunge, iungat.

Infinitiuum. Iungere.

Participiũ. Hic *iungens, hæc iungens. hoc iungens.*

Indicatiua passiua.

Præsens. Iungor, iungeris, iungitur.
iungimur, iungimini, iunguntur.
iungimur, iungimini, iunguntur.

Præteritum imperfectum. Iungebar, iungebaris, iungebatur.
iungebamur, iungebamini, iũgebãtur.
iũgebamur, iungebamini, iungebãtur.

Imperatiuum. Iungere, iungatur.
iungimini, iungantur.
iungimini, iungantur.

Infinitiuum. Iungi.

Participia. Qui iungitur, quæ iungitur, quod iungitur.

Substantiuum uerbum.

Præsens. Sum, es, est.
estis, sunt.
sumus, estis, sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.
καὶ ἰωνικῶς, ζευγνύασι.

Παρατατικός. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐξέλιπον. τὰ γὰρ τῆς τετάρτης, μέχρι παρατατικοῦ κλίνονται.

Προςακτικόν. Ζεύγνυθι, ζευγνύτω.

Απαρέμφατον. Ζευγνῦναι.

Μετοχή. Ο ζευγνὺς, ἡ ζευγνῦσα, τὸ ζευγνύν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Παρατατικός. Εζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Προςακτικόν. Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Απαρέμφατον. Ζεύγνυσθαι.

Μετοχαί. Ο ζευγνύμενος, ἡ ζευγνυμένη, τὸ ζευγνύμενον.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ.

Ενεςώς. Εἰμὶ, εἶ, ἐςί.
ἐςὸν, ἐςόν.
ἐσμὲν, ἐςὲ, εἰσί.

Παρατα-

Præteritũ imperfectum & perfectum.	*Fui, fuiſti, fuit, & fuit. & fuiſtis, fuerunt. fuimus, fuiſtis, fuerunt.*
Præteritũ pluſquãperfectũ.	*Fueram, fueras, fuerat,*
Futurum.	*Ero, eris, erit, & erit. erimus, eritis, erunt. erimus, eritis, erunt.*

Imperatiuum.

Es, eſto.
eſte, ſint.
eſte, ſint, & ſint.

Optatiuum.

Eſſem, eſſes, eſſet.
eſſetis, eſſent.
eſſemus, eſſetis, eſſent.
& eſſent.

Futurum.	*Sim, ſis, ſit. ſimus, ſitis, ſint. ſimus, ſitis, ſint.*

Subiunctiuum.

Si fuero, fueris, fuerit.
ſi fueritis, fuerint.
ſi fuerimus, fueritis, fuerint.

Infinitiuum.

Eße.

Futurum.	*Fore.*

Participia.

Hic ens, huius entis.
hæc ens, huius entis.
hoc ens, huius entis.

Futurum,

Παρατατικὸς καὶ παρακείμενος. ἦν, ἦς, ἦ, καὶ ἦν.
ἦτον, ἤτην.
ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Ὑπερσυντελικός. Ἤμην, ἧσο, ἧτο.

Μέλλων. Ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, καὶ ἔσαι.
ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.
ἐσόμεθα, ἔσεσθαι, ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ἔσο, ἔστω.
ἔστον, ἔστων.
ἔστε, ἔστωσαν, καὶ ἔστων.

ΕΥΚΤΙΚΟΝ.

Εἴην, εἴης, εἴη.
εἴητον, εἰήτην.
εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
καὶ εἶεν.

Μέλλων. Ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ἐὰν ὦ, ἦς, ἦ.
ἐὰν ἦτον, ἦτον.
ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσιν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Εἶναι.

Μέλλων. Ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ὁ ὢν, τοῦ ὄντος.
ἡ οὖσα, τῆς οὔσης.
τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Futurum. Hic futurus, huius futuri. hæc futura, huius futuræ. hoc futurum, huius futuri.

Sed de declinatione uerborum satis. Nunc autem de coniugatione temporum, & mutationibus uocaliũ & diphthongorum, & formatione temporum, & quibusdam necessarijs regulis dicamus.

DE COGNATIONE TEMporum, & mutabilibus et immutabilibus uocalibus & diphthongis, & de formatione temporum, & nonnullis regulis necessarijs.

DE COGNATIONE temporum.

Cum tria sint principalia tempora, uidelicet præsens, præteritum perfectũ, & futurum, à quibus fiunt alia tria, præteritũ imperfectũ, præteritũ plusquãperfectum, & indeterminatũ, tres cognationes sex uidentur temporum, præsentis, & præteriti imperfecti, præteriti perfecti, & plusquamperfecti, futuri, & indefiniti. Vnde & præteritum imperfectũ præsentis seruat consonãtem, ut scribo, scribebã. præteritum plusquam perfectum, præteriti perfecti: ut scripsi, scripserã. indefinitum, futuri: ut scribam, scripsi. Sunt autem finales futuri tres, psi, xi, sigma. præter immutabiles. & tres præteritorum perfectorũ, phi, chi, cappa. Vnde si futurũ psi habet, præteritũ perfectũ phi: ut scribã scripsi. Si uero futurũ xi, præteritum perfectũ chi: ut dicã, dixi. Si autẽ futurũ sigma, præteritũ perfectũ cappa: ut implebo, impleui. Et in immutabilem, & etiam contracta, & in mi, in ca faciunt præteritum perfectum.

De-

Μέλλων. Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη, τῆς ἐσομένης. τὸ ἐσόμενον, τοῦ ἐσομένου.

Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς κλίσεως τῶν ῥημάτων ἅλις. νῦν δὲ περὶ τῆς συγγενείας τῶν χρόνων, καὶ μεταβολῶν τῶν φωνηέντων καὶ διφθόγγων, καὶ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων, καί τινων ἀναγκαίων κανόνων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΧΡΟνων, καὶ μεταβολικῶν καὶ ἀμεταβόλων φωνηέντων, καὶ διφθόγγων, καὶ περὶ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων, καί τινων κανόνων ἀναγκαίων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ χρόνων.

Τριῶν ὄντων τῶν ἀρκτικῶν χρόνων, δηλονότι ἐνεστῶτος, παρακειμένου, καὶ μέλλοντος, ἀφ' ὧν γίνονται ἄλλοι τρεῖς, παρατατικὸς, ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριστος, τρεῖς συγγένειαι τῶν ἓξ φαίνονται χρόνων, ἐνεστῶτος, καὶ παρατατικοῦ, παρακειμένου, καὶ ὑπερσυντελικοῦ, μέλλοντος, καὶ ἀορίστου. ὅθεν καὶ ὁ παρατατικὸς τὸ τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττει σύμφωνον. οἷον γράφω, ἔγραφον. ὁ ὑπερσυντελικὸς, τοῦ παρακειμένου. οἷον γέγραφα, ἐγεγράφειν. ὁ ἀόριστος, τοῦ μέλλοντος. οἷον γράψω, ἔγραψα. Εἰσὶ δὲ τελικὰ τῶν μελλόντων τρία, ψ, ξ, σ. πλὴν τῶν ἀμεταβόλων. καὶ τρία τῶν παρακειμένων, φ, χ, κ. ὅθεν εἰ μὲν ὁ μέλλων τὸ ψ ἔχει, ὁ παρακείμενος τὸ φ. οἷον γράψω, γέγραφα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ ξ, ὁ παρακείμενος τὸ χ. οἷον λέξω, λέλεχα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ σ, ὁ παρακείμενος τὸ κ. οἷον πλήσω, πέπληκα. καὶ τὰ εἰς ἀμετάβολον δὲ, καὶ ἔτι τὰ συνῃρημένα, καὶ τὰ εἰς μι, εἰς κα ποιοῦσι τὸν παρακείμενον.

ΠΕΡΙ-

De omni uerbo.

Omne uerbum uel à uocali incipit, uel diphthōgo, uel consonante. Si *à uocali, uel mutabili, uel immutabili.*

De uerbis ab immutabilibus uocalibus incipientibus.

Si *ab immutabili, uidelicet ita, iota, y, o magno, nulla mutatio fit in præteritis, ut resono, o. resonabā, bam. resonui, resonueram, resonui. aucupor, aucupabar, aucupatus sum, fueram, fui. iniuriam facio, iniuriam faciebam, iniuriam feci, iniuriam feceram, iniuriā feci. iuuo, iuuabam, iuui, iuueram, iuui.* H*æ tamen & immutabiles appellatæ sunt, quoniam non mutantur.* Si *uero uerbum incipit à uocali mutabili, siue uertibili, uidelicet a, e, o, fit mutatio in præteritis, quod temporale augmentum uocamus.* Et *si incipit ab alpha, mutatur communiter alpha in ita, ut perficio, perficiebam, perfeci, perfeceram, perfeci.* Excipitur *desuesco, desuescebam. & abhorreo, abhorrebam. propter concursum duorum ita. & spiro, quod spiro, spirabam, ne coincidat in ibam. & audio, quod audio, audiebam, ne coincidat in ibam, quod ibā.* Si *autem ab e incipit, similiter mutatur e in ita, ut misereor, miserebar, misertus sum, fueram, sum.* Præter *notata, in quibus manēs e psilon, assumit & iota: ut habeo, habebam. dico, dicebam. capio, capiebam. sto, stabam. sequor, sequebar. dimitto, dimittebam. conuiuor, conuiuabar. serpo, serpebam. serpo, serpebam. traho, trahebā. traho, trahebā. traho, trahebam. consuesco, consuescebam. consuesco, consueui. induo, indutus sum. operor, operabar.* Si *ab o micron,*

ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΟΣ ΡΗ-
ματος.

Πᾶν δὴ ῥῆμα ἢ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἢ διφθόγγου, ἢ συμφώνου. εἰ μὲν ἀπὸ φωνήεντος, ἢ μεταβολικοῦ, ἢ ἀμεταβόλου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΑΜΕΤΑΒΟ-
λων φωνηέντων, ἀρχο-
μένων.

Εἰ μὲν ἀπὸ ἀμεταβόλου, δηλονότι η ι υ ω, οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις. οἷον ἠχέω, ἠχῶ. ἤχεον, ἤχουν. ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξάω, ἴξαον, ἴξακα, ἰξάκειν, ἴξασα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ. ὠφέλεον, ουν. ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. ταῦτά τοι καὶ ἀμετάβολα προσηγόρευται, ὡς μὴ τρεπόμενα. εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος μεταβολικοῦ, εἴτουν τρεπτοῦ, δηλονότι α ε ο, γίνεται τροπὴ ἐν τοῖς παρῳχημένοις, ἣν χρονικὴν αὔξησιν καλοῦμεν. καὶ εἰ μὲν ἄρχεται ἀπὸ τοῦ α, τρέπεται κοινῶς τὸ α εἰς η, οἷον ἀνύω, ἤνυον. ἤνυκα, ἠνύκειν, ἤνυσα. ἐξαιρεῖται τὸ ἀηθέσσω, ἀήθεσσον. καὶ ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο η η. καὶ ἄω, τὸ πνέω, ἄον, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἦον. καὶ ἀΐω, τὸ ἀκούω, ἄϊον. ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἤϊον, τῷ ἐπορευόμην. Εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται, ὁμοίως τρέπεται τὸ ε εἰς η, οἷον ἐλεέω, ἐλεῶ. ἠλέεον, ἠλέουν. ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, ἐν οἷς μένον τὸ ε, προσλαμβάνει καὶ ι, οἷον ἔχω, εἶχον. ἔπω, εἶπον. ἕλω, εἷλον. ἑστήκω, εἱστήκειν. ἕπομαι, εἱπόμην. ἐάω, ἐῶ. εἴαον, εἴων. ἑστιῶ, εἱστίων. ἑρπύζω, εἵρπυζον. ἕρπω, εἷρπον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἐρύω, εἴρυον. ἐθίζω, εἴθιζον. ἔθω, εἴωθα. ἕω, εἷμαι. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. Εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ο μικρὸν,

o micron, mutaturo o micron in o mega: ut nomino, no minabã, nominaui, nominauerã, nominaui. Apud poetas autẽ hæc ſine augmento, ſiue immutabilia manent propter metrũ more ionico: ut audiuit, pro audiuit. equitabat, pro equitabat. nominauit, pro nominauit.

De attico præterito perfecto.

Quando autem uerbũ incipit à mutabilibus his uocalibus, Attici faciunt proprium præteritũ perfectum actiuum, paſſiuum, & medium, principales duas literas præſentis addentes communi præterito perfecto, & tertiam ſyllabam corripientes tetraſyllabi, ſi longa ſit: ut audio, audiui communiter, & audiui attice. ungo, unxi communiter, & unxi attice. uenio, ueni communiter, & ueni attice, medium præteritum perfectum. fero, tuli communiter, & tuli attice. iuro, iuraui communiter, & iuraui attice. perdo, perdidi, & perdidi. fodio, fodi, & fodi. perdo, perdidi, medium præteritum perfectum, & attice perdidi. Similiter & in paſſiuis, ut unctus ſum, unctus ſum. firmatus ſum, firmatus ſum. In quibuſdam uero ſolum addunt e, ut impulſus ſum, impulſus ſum. emi, emi, emebam, emebam. uidi, uidi, uidebã, bam. apertus ſum, apertus ſum. Sed intellexit, & dixit, poetica. Inueniuntur autem quædam, quorum tertia ſyllaba non corripitur: ut erraui. firmaui, à firmo. & excitaui, excitaui, ab excito.

De uerbis incipientibus à diphthongis.

Si autem à diphthongo incipit uerbum, uel à mutabili,

ο μικρὸν, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα. οἷον ὠνομάζω, ὠνόμαζον, ὠνόμακα, ὠνομάκειν, ὠνόμασα. Παρὰ ποιηταῖς δὲ τὰ τοιαῦτα ἀναύξητα, εἴτε ἄτρεπτα μένουσι διὰ τὸ μέτρον ἔθει ἰωνικῷ. οἷον ἄκουσεν, ἀντὶ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ ὠνόμηνε.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ ΠΑ-
ρακειμένου.

Ὅτε δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ τῶν μεταβολικῶν τούτων φωνηέντων, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐνεργητικὸν, καὶ παθητικὸν, καὶ μέσον, τὰ ἀρκτικὰ δύο γράμματα τοῦ ἐνεστῶτος προσιθέντες τῷ κοινῷ παρακειμένῳ, καὶ τὴν τρίτην συλλαβὴν συστέλλοντες τοῦ τετρασυλλάβου, εἰ μακρὰ εἴη. οἷον ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς, ἐλεύθω, ἤλευθα κοινῶς, καὶ ἐλήλυθα ἀττικῶς, μέσος παρακείμενος. ἐνέγκω, ἤνοχα κοινῶς, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς. ὀμῶ, ὤμοκα κοινῶς, καὶ ὀμώμοκα ἀττικῶς. ὀλέω, ὀλῶ, ὤλεκα, καὶ ὀλώλεκα. ὀρύσσω, ὤρυχα, καὶ ὀρώρυχα. ὄλλω, ὦλα, μέσος παρακείμενος, καὶ ἀττικῶς ὤλωλα. ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς. οἷον ἤλειμμαι, ἀλείλιμμαι. ἤρεισμαι, ἐρήρεμαι. ἐν ἐνίοις δὲ μόνον προσιθέασιν ε, οἷον ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἐώνημαι. ὠνούμην, ἐωνούμην. ὥρακα, ἑώρακα. ὥρων, ἑώρων. ἀνῶγα, ἀνέωγα. Τὸ δὲ ξυνέηκε, καὶ ἔειπε, ποιητικά. Εὕρηται δὲ καί τινα, ὧν ἡ τρίτη συλλαβὴ οὐ συστέλλεται. οἷον ἀλήλημαι. ἐρήρεικα, ἀπὸ τοῦ ἐρείδω. καὶ ὤρηκα, ὀρώρηκα, ἀπὸ τοῦ ὀρῶ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ
ἀρχομένων ῥημά-
των.

Εἰ δὲ ἀπὸ διφθόγγου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ἢ ἀπὸ τρέ-

bili, uel ab immutabili. Si ab immutabili, uidelicet ι, ει, ου, nulla mutatio fit: ut dormio, dormiebam, & dormiebam attice. coniector, coniectabar. mingo, mingebam. Si autem è mutabili, uidelicet αι, αυ, οι, fit eadem mutatio mutabilium uocalium. Et si ab αι, mutatur alpha in ita, & iota subscribitur. unde & ῃ diphthõgus est impropria, ut tollo, tollebam, sustuli, sustuleram. Si autẽ ab αυ, mutatur alpha in ita, ut modulor, modulabar, modulatus sum, fueram, sum. Si aũt ab οι, mutatur o micron in o mega, & iota subscribitur, unde & ῳ diphthongus est impropria, ut misereor, miserebar, misertus sum. Præter excepta immutabilia, ut solus sum, solus fui. cõcito, cõcitaui. ebrio, ebriaui. uinũ emo, uinnm emi. insanio, insaniui. auguror, auguratus sum. auguror, auguratus sum. auguror, auguratus sum. temonem rego, rexi. temonem dirigo, direxi. Quidam uero & tumeo, & domum guberno notauerunt.

De uerbis à consonantibus incipientibus.

Si uero à consonante incipit uerbum, præteritum imperfectum, & aoristus primus & secundus assumunt e, quod syllabicum incrementũ uocamus: ut scribo, scribebam, scripsi, scripsi.

De præterito perfecto, & quando geminatur.

Quando autem præteritum imperfectum horũ incipit à longa natura, uel positione, ab eadem incipit & præteritum perfectum, ut emebam, emi. rumpebã, rupi. seminabam, seminaui. Quando autem incipit à breui, uel communi, geminatur præteritum perfectum

πλῆς, ἢ ἀπὸ ἀτρέπλου. εἰ μὲν ἀπὸ ἀτρέπλου, δηλονότι ᾳ, ει, ου, οὐδεμία τροπὴ γίνεται. οἷον εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἁπλικῶς. εἰκάζω, εἴκαζον. οὐρέω, ῶ. οὔρεον, ουν. εἰ δὲ ἀπὸ τρεπλῆς, δηλονότι αι, αυ, οι, γίνεται ἡ αὐτὴ τροπὴ τῶν μεταβολικῶν φωνηέντων. Καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ αι, τρέπεται τὸ α εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ὅθεν καὶ τὸ ῃ δίφθογγός ἐστι καταχρηστική. οἷον αἴρω, ἦρον, ἦρκα, ἤρκειν. Εἰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ, τρέπεται τὸ α εἰς η. οἷον αὐλέω, ῶ. ηὔλεον, ουν. ηὔληκα, ηὐλήκειν, ηὔλησα. Εἰ δὲ ἀπὸ τῆς οι, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ὅθεν καὶ τὸ ῳ δίφθογγός ἐστι καταχρηστική. οἷον οἰκτείρω, ᾤκτειρον, ᾤκτειρα. Πλὴν τῶν σεσημειομένων ἀτρέπλων. οἷον οἰοῦμαι, οἰώθην. οἰμῶ, οἴμησα. οἰνῶ, οἴνησα. οἰστρῶ, οἴστρωσα. οἰωνίζομαι, οἰωνισάμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα. οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα. ἔνιοι δὲ καὶ τὸ οἰδαίνω, καὶ οἰκουρῶ ἐσημειώσαντο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΣΥΜΦΩνων ἀρχομένων ῥημάτων.

Εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύτερος προσλαμβάνουσιν ε, ὅπερ συλλαβικὴν αὔξησιν καλοῦμεν. οἷον γράφω, ἔγραφον, ἔγραψα, ἔγραφον.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ, ΚΑΙ ΠΟτε ἀναδιπλασιάζεται.

Ο τε δὲ ὁ παρατατικὸς τούτων ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς φύσει ἢ θέσει, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος. οἷον ἠγόραζον, ἠγόρακα. ἔφθειρον, ἔφθαρκα. ἔσπειρον, ἔσπαρκα. ὅθε δὲ ἄρχεται ἀπὸ βραχείας ἢ κοινῆς, ἀναδιπλασιάζεται ὁ

ctum per consonantem præsentis: ut uerberabam, uerberaui. dicebam, dixi. libabam, libaui. scribebam, scripsi. sculpebam, sculpsi. lauabam, laui. Præter *incipientia à gno & gri: ut cognosco, cognoscebam, cognoui. uigilo, uigilo. uigilabam, uigilabam, uigilaui. propter enim malum sonum non geminantur.* Et *incipientia à rho: ut exerceo rhetoricam, exercui rhetoricam.* Sed *maculata, & alia, poetica.* Et *incipientia à duplicibus zita, xi, psi. ut uiuo, uixi. rado, rasi. canto, cecini.* Sed *ab aspiratis thita, phi, chi incipientia geminantur quidem, sed uertũtur aspiratæ in tenues. quorum thita in taf uertitur: ut speculor, speculatus sum. phi in pi: ut uoco, uocaui. chi in cappa: ut digero, digeßi.* Cum *uerò præsens incipit à lambda uel mi,* Attici *faciunt proprium præteritum perfectum, abiectione primi lambda & mi, & abundantia iota. ut capio, capiam, cepi communiter, & cepi atticè. sortior, sortiar, sortitus sum, & sortitus sum. sortior, sortiar, sortitus sum, & sortitus sum. unde fatum.* Cum *uerò præteritum perfectum incipit à consonante, breuem habet incipientem, uel communem.* Notantur, *extensus sum, cecidi, possedi, memini. licet enim non habeant mutã ante immutabilem tamen faciunt communem syllabam.*

De præterito plusquamperfecto.

Præ*teritũ plusquãperfectũ uerò assumit e augmentum: ut scripsi, scripseram. uerberaui, uerberaueram.*

De augmento compositorum uerborum.

Istis *sic habentibus, oportet scire, quòd cum præpositiones nil plus uerbo significant in compositione, fit*

consuetum

παρακείμενος διὰ τοῦ συμφώνου τοῦ ἐνεστῶτος. οἷον ἔτυπτον, τέτυφα. ἔλεγον, λέλεχα. ἔλειβον, λέλειφα. ἔγραφον, γέγραφα. ἔγλυφον, γέγλυφα. ἔπλωον, πέπλυκα. Πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ γνω καὶ γρη. οἷον γνωρίζω, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα. γρηγορέω, γρηγορῶ. ἐγρηγόρεον, ἐγρηγόρουν, ἐγρηγόρηκα. διὰ γὰρ κακοφωνίαν οὐκ ἀναδιπλασιάζονται. Καὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ. οἷον ῥητορεύω, ἐρρητόρευκα. Τὰ δὲ ῥερυπωμένα, καὶ ἄλλα, ποιητικά. Καὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ διπλῶν ζ, ξ, ψ. οἷον ζῶ, ἔζηκα. ξέω, ἔξεκα. ψάλλω, ἔψαλκα. Τὰ δὲ ἀπὸ δασέων θ, φ, χ ἀρχόμενα, ἀναδιπλασιάζονται μὲν, τρέπονται δὲ δασέα εἰς ψιλά. ὧν τὸ θ εἰς τ τρέπεται. οἷον θεωρέω, θεωρῶ, τεθεώρηκα. τὸ φ εἰς π. οἷον φωνέω, φωνῶ, πεφώνηκα. τὸ χ εἰς κ. οἷον χωνεύω, κεχώνευκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ λ, ἢ μ, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσι τὸν ἴδιον παρακείμενον, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου λ, καὶ μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. οἷον λήβω, λήψω, λέληφα κοινῶς, καὶ εἴληφα ἀττικῶς. λήχω, λήξω, λέληχα, καὶ εἴληχα. μείρομαι, μεροῦμαι, μέμαρμαι, καὶ εἵμαρμαι. ὅθεν εἱμαρμένη. ὅτε δὲ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, βραχεῖαν ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ἢ κοινήν. Σεσημείωται τὸ πέπταμαι, πέπτωκα, κέκτημαι, μέμνημαι. εἰ γὰρ καὶ οὐκ ἔχουσιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, πλὴν ποιοῦσι κοινὴν συλλαβήν.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ο ὑπερσυντελικὸς δὲ λαμβάνει τὸ ε αὔξησιν. οἷον γέγραφα, ἐγεγράφειν. τέτυφα, ἐτετύφειν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΞΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΥΝθέτων ῥημάτων.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δεῖ εἰδέναι, ὅτι ὅτε αἱ προθέσεις οὐδὲν πλέον τοῦ ῥήματος σημαίνουσιν ἐν τῇ συνθέσει, γίνεται ἡ

consuetum augmentum in principio uerbi antè præpositionem: ut dico, dicebam. dormio, dormiebam. purgo, purgabam. Cum *uero plus eo significant, fit augumentum post præpositionem in principio uerbi: ut obaudio, obaudiebam. peiero, peierabam. laudo, laudabam. describo, describam. significo, significabam. in his enim ingrediente augmento, abijcitur uocalis præpositionis.* Sed *incipientia à præpositionibus, more attico extrinsecus faciunt augmentum: ut supplico, supplicabam. dubito, dubitabam.* Sed *turbo, turbabam. & corrigo, corrigebam. & tolero, tolerabam. & debacchor, debacchabar, et debacchatus sum. et iudico ut arbiter, iudicaui ut arbiter, duplex augmentum faciunt.* Item *quædam à dys & eu incipientia, intrinsecus augẽt: ut facile credo, facile credebã. placeo, placebã. bene iuro, bene iurabã. beneficio afficio, beneficio afficiebam. nuncio, nunciabam.* His *sic dictis, formanda essent & tempora specialiter, & quædam regulæ maxime necessariæ manifestandæ.*

De formatione temporum.

A *uerbero, præteritum imperfectum uerberabam, mutatione o in on, addito e augmento: uel à uerberãtis, adiectione tos, & additione e. seruat autem omnia præsentis.*

De præterito perfecto.

Præ*teritũ perfectũ à futuro, mutatione o in alpha, & psi in phi.* Vnde *quãdo futurũ psi habet, præteritũ perfectũ phi. habet autẽ eandem penultimã futuro: ut uerberabo, uerberaui. scribã, scripsi. faciã, feci. dabo,*

dedi.

φωνήεις αὔξησις ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ῥήματος πρὸ τῆς προθέσεως. οἷον ἐνέπω, ἤνεπον. καθίζω, ἐκάθιζον. καθαίρω, ἐκάθαιρον. ὅτε δὲ πλέον αὐτῷ σημαίνουσι, γίνεται ἡ αὔξησις μετὰ τὴν πρόθεσιν ἐν ἀρχῇ τοῦ ῥήματος. οἷον παρακούω, παρήκουον. ἐπομνύω, ἐπώμνυον. ἐπαινῶ, ἐπῄνουν. καταγράφω, κατέγραφον. ἐπιστέλλω, ἐπέστελλον. ἐν τούτοις γὰρ εἰσερχομένης τῆς αὐξήσεως, ἀποβάλλεται τὸ φωνῆεν τῆς προθέσεως. Τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ προθέσεων, ἔθει ἀττικῷ ἔξωθεν ποιοῦσι τὴν αὔξησιν. οἷον ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν. Τὸ δὲ ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. καὶ ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. καὶ ἀνέχομαι, ἠνεσχόμην. καὶ παροινῶ, ἐπαρῴνουν, καὶ πεπαρῴνηκα. καὶ διαιτῶ, δεδιῄτηκα, διπλῆν τὴν αὔξησιν ποιοῦσιν. Ἔτι ἔνια τὰ ἀπὸ τοῦ δυς καὶ εὖ ἀρχόμενα, ἔσωθεν αὐξάνουσιν. οἷον δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. εὐορκῶ, εὐώρκουν. εὐεργετῶ, εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην. Τούτων οὕτως εἰρημένων, σχηματιστέον ἂν εἴη καὶ τοὺς χρόνους εἰδικῶς, καί τινας κανόνας ἀναγκαιοτάτους ἐκδοτέον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ τῶν χρόνων.

Ἀπὸ τοῦ τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον, τροπῇ τοῦ ω εἰς ον, προστιθεμένου τοῦ ε τῆς αὐξήσεως. ἢ ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, ἐκβολῇ τοῦ τος, καὶ προθέσει τοῦ ε. φυλάττει δὲ πάντα τοῦ ἐνεστῶτος.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ὁ παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, τροπῇ τοῦ ω εἰς α, καὶ τοῦ ψ εἰς φ. ὅθεν ὅτε ὁ μέλλων τὸ ψ ἔχει, ὁ παρακείμενος τὸ φ. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν τῷ μέλλοντι. οἷον τύψω, τέτυφα. γράψω, γέγραφα. ποιήσω, πεποίηκα. δώσω,

dedi. Præter *disyllaba uerba quintæ coniugationis, e penultimantia. hæc enim e futuri in a uertunt in præterito perfecto: ut tondeo, tōdebo, totondi. semino, seminabo, seminaui. mitto, mittā, misi. interficio, iuterficiam, interfeci.* Et *præter disyllaba primæ & secundæ coniugationis barytonorum. hæc enim mutant e in o, more attico: ut dico, dicam, dixi communiter, & dixi attice. plico, plicabo, plicui communiter, & plicui attice. mitto, mittam, misi communiter, & misi attice. irrigo, irrigabo, irrigaui communiter, & irrigaui attice.* Omne *autem præteritum perfectū in ça longa penultimans, si abijcit cappa, corripit penultimam more ionico: ut sto, steti. ascendi, ascendi. mortuus sum, interij. timui, timui. genui, genitus sum.*

De medio.

Medium *præteritū perfectū, uerberaui, per pi. de quo sciendū, quòd quando præsens per unā simplicem consonantē profertur, per eandē et mediū præteritum perfectū: ut dico, dixi. suadeo, fretus sum. linquo, liqui.* Quando *autem præsens per duas consonantes profertur, tunc mediū præteritū perfectum seruat consonantem uerbalis, quod à præsenti deducitur: ut à furor, furtū uerbale, mediū præteritū perfectū, furatus sum.* À *uerbero, forma, medium præteritū perfectū, uerberaui. à noceo, nocumentū, nocui, mediū præteritum perfectum, quod & ab obsum nascitur.* Si *aūt uerbale duas consonātes habet ex præsenti, seruat easdē et mediū præteritū perfectū: ut à sterto, sternutamētum, mediū præteritū perfectū stertui.* Cum *uero præsens finiens in zita, uel duo sigma, in xi futurū facit, tunc*

medium

δέδωκα. Πλὴν τῶν δισυλλάβων ῥημάτων τῆς πέμπτης συζυγίας τῶ ε παραληγόντων. ταῦτα γὰρ τὸ ε τοῦ μέλλοντος εἰς α τρέπουσιν ἐν τῷ παρακειμένῳ. οἷον κείρω, κερῶ, κέκαρκα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. σέλλω, σελῶ, ἔσαλκα. κτείνω, κτενῶ, κτακα. Καὶ χωρὶς τῶν δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων. ταῦτα γὰρ τρέπουσι τὸ ε εἰς ο ἔθει ἀττικῷ. οἷον λέγω, λέξω, λέλεχα κοινῶς, καὶ λέλοχα ἀττικῶς. πλέκω, πλέξω, πέπλεχα κοινῶς, καὶ πέπλοχα ἀττικῶς. πέμπω, πέμψω, πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. βρέχω, βρέξω, βέβρεχα κοινῶς, καὶ βέβροχα ἀττικῶς. Πᾶς δὲ παρακείμενος εἰς κα μακρᾷ παραλήγων. εἰ ἀποβάλει τὸ κ, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἔθει ἰωνικῷ. οἷον ἕσακα, ἕσαα. βέβηκα, βέβαα. τέθνηκα, τέθναα. δέδοικα, δέδια. γέγηκα, γέγαα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΥ.

Ο μέσος παρακείμενος, τέτυπα διὰ π. περὶ οὗ ἰστέον ὅτι ὅτε ὁ ἐνεστὼς δι' ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον λέγω, λέλεγα. πείθω, πέποιθα. λείπω, λέλοιπα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. οἷον ἀπὸ τοῦ κλέπτω, κλοπὴ τὸ ῥηματικὸν, ὁ μέσος παρακείμενος κέκλοπα. ἀπὸ τοῦ τύπτω, τύπος, μέσος παρακείμενος τέτυπα. ἀπὸ τοῦ βλάπτω, βλάβη, βέβλαβα μέσος παρακείμενος. ὃς καὶ ἀπὸ τοῦ βλάβω γίνεται. Εἰ δὲ τὸ ῥηματικὸν δύο σύμφωνα ἔχει ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος, φυλάττει αὐτὰ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, ῥόγκος, ὁ μέσος παρακείμενος ἔρρογκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς λήγων εἰς ζ, ἢ εἰς δύο σσ, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τότε ὁ

μέσος

medium præteritum perfectũ gamma habet: ut clamo, clamabo, clamaui. percutio, percutiã, percußi. Cũ uero præsens in ʒo desinens, in sigma futurũ facit, delta mediũ præteritũ perfectum habet: ut dico, dicã, dixi. Quando aũt præsens pure profertur, & mediũ præteritũ perfectũ similiter: ut audio, audiui cõmuniter, & audiui attice. Penultimã aũt eãdẽ habet mediũ præteritũ perfectũ primo præterito perfecto: ut uerberaui, uerberaui. percußi, percußi. neui, neui. Quãdo aũt inuentũ fuerit e in disyllabo futuro, si solũ, mutatur in o in medio præterito perfecto: ut dicã, dixi. pariã, peperi. gignã, genitus sum. seminabo, seminaui. corrupã, corrupi. Si aũt cum iota in diphthõgo e iota, similiter mutatur in o, & iota adscribitur: ut suadeo, suadebo, suasi, fretus sum. cognosco, cognoscam, cognoui. scio, cedo, cedã, ceßi, & attice uisus sum. Sed disyllaba in unũ l, seruant e etiã in medio præterito perfecto: ut curo, curabo, curaui, & curaui, conuersione e in ita, unde curans. finiã, finiui. Quando aũt præsens per duas immutabiles profertur, tunc medium præteritum perfectũ alpha immutabilẽ habet: ut laboro, laboraui. incido, incidi. Quãdo aũt præsens αι diphthongo penultimat, conuertitur alpha in ita in medio præterito perfecto, & iota subscribitur: ut appareo, apparui. oscito, oscitaui. furo, insaniui. scio, sciui. Cum uero futurum superat syllabis præsens, tunc præteritum perfectum, medium præteritum perfectũ: ut strepo, strepam, strepui, strepui. pulso, pulsabo, pulsaui, pulsaui. impero, imperabo, imperaui, imperaui. Item sæpe eadem sunt prima preterita & media: ut scripsi, unxi.

De

μέσος παρακείμενος τὸ γ ἔχει. οἷον κράζω, κράξω, κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς εἰς ζω λήγων, εἰς σ τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τὸ δ ὁ μέσος παρακείμενος ἔχει. οἷον φράζω, φράσω, πέφραδα. Ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς καθαρῶς προφέρεται, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος ὁμοίως. οἷον ἀκούω, ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Παραλήγουσαν δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει ὁ μέσος παρακείμενος τῷ πρώτῳ παρακειμένῳ. οἷον τέτυφα, τέτυπα. πέπληχα, πέπληγα. νένηκα, νένηθα. ὅτε δὲ αἱρεθῇ ε ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι, εἰ μὲν μόνον, τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ. οἷον λέξω, λέλογα. τέξω, τέτοκα. γενῶ, γέγονα. σπερῶ, ἔσπορα. φθερῶ, ἔφθορα. Εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι ἐν διφθόγγῳ ει, ὁμοίως τὸ ε τρέπεται εἰς ο, καὶ τὸ ι προσγράφεται. οἷον πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα. εἴδω, εἴσω, εἶκα, οἶδα. εἴκω, εἴξω, οἶκα, καὶ ἀττικῶς ἔοικα. Τὰ δὲ δισύλλαβα εἰς ἓν λ, τηροῦσι τὸ ε καὶ ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ. οἷον μέλω, μελῶ, μέμελα, καὶ μέμηλα, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. ὅθεν μεμηλώς. τελῶ, τέτελα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ α ἀμετάβολον ἔχει. οἷον κάμνω, κέκαμα. τέμνω, τέταμα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγει, τρέπεται τὸ α εἰς η ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. οἷον φαίνω, πέφηνα. χαίνω, κέχηνα. μαίνω, μαίμηνα. δαίω, δέδηα. ὅτε δὲ ὁ μέλλων περιττοσυλλαβεῖ τοῦ ἐνεστῶτος, τότε ὁ παρακείμενος τοῦ μέσου παρακειμένου. οἷον δουπῶ, δουπήσω, δεδούπηκα, δέδουπα. κτυπῶ, κτυπήσω, ἐκτύπηκα, ἔκτυπα. ἀνωγῶ, ἀνωγήσω, ἠνώγηκα, ἤνωγα. ἔτι πολλάκις οἱ αὐτοί εἰσι πρῶτοι παρακείμενοι καὶ μέσοι. οἷον γέγραφα, ἤλειφα.

ΠΕΡΙ

De præterito plusquamperfecto.

Præteritum plusquamperfectum à præterito perfecto, mutatione alpha in in, adiuncto e augmento : ut uerberaui, uerberaueram, uerberaui, uerberauerã. seruat autem omnia præteriti perfecti.

De indefinito primo.

Primum indefinitum à primo futuro, mutatione o in alpha: ut uerberabo, uerberaui. Habet autem eandem penultimam futuro, & uel natura longa penultimat, ut feci. uel posit one, ut plicui. uel natura & positione, ut retribui. uel positione apud poetas, ut finiui. Habet autem finales semiuocales septem: psi, ut uerberaui. xi, ut dixi. sigma, ut feci. lambda, ut misi. mi, ut tribui. gni, ut iudicaui. rho, ut seminaui. Seruat autem semper consonãtem futuri: ut dicam, dixi. faciam, feci. Notantur dedi, posui, tuli, misi, dixi, extra regulam. Veniebam autem pro ueniebam, Bœotiorum, mutatione cappa in xi. ut similes sunt, pro similes sunt. Notabis autem & quintæ coniugationis aoristos primos, natura longa penultimantes. quando enim futurum eorum circunflexum habet e, aoristus assumit i: ut pascã, paui. seminabo, seminaui. mittã, misi. corrumpam, corrupi. Cum uero alpha solum habet futurum, mutat ipsum in ita aoristus: ut cantabo, cantaui. armabo, armaui. Cum autem alpha ab alpha iota diphthongo præsentis, similiter uertit ipsum ita, uel seruat ipsum longũ: ut appareo, apparebo, apparui. hio, hiabo, hiaui. significo, significabo, significaui, & significaui, & calefeci, & tepefeci, alpha longo ente.

De

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ο ὑπερσυντελικὸς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ α εἰς ειν, προτεθέντος τοῦ ε τῆς αὐξήσεως. οἷον τέτυφα, ἐτετύφειν. τέτυπα, ἐτετύπειν. φυλάττει δὲ πάντα τὰ τοῦ παρακειμένου.

ΠΕΡΙ ΑΟΡΙΣΤΟΥ πρώτου.

Ο πρῶτος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ πρώτου μέλλοντος, τροπῇ τοῦ ω εἰς α. οἷον τύψω, ἔτυψα. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν τῷ μέλλοντι. καὶ ἢ φύσει μακρᾷ παραλήγει, οἷον ἐποίησα. ἢ θέσει, οἷον ἔπλεξα. ἢ φύσει καὶ θέσει, οἷον ἤμειψα. ἢ θέσει παρὰ ποιηταῖς, οἷον ἐτέλεσσα. ἔχει δὲ τελικὰ ἡμίφωνα ἑπτά. ψ, οἷον ἔτυψα. ξ, οἷον ἔλεξα. σ, οἷον ἐποίησα. λ, οἷον ἔστειλα. μ, οἷον, ἔνειμα. ν, οἷον ἔκρινα. ρ, οἷον ἔσπειρα. φυλάττει δὲ ἀεὶ τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος. οἷον λέξω, ἔλεξα. ποιήσω, ἐποίησα. Σεσημείωται τὸ ἔδωκα, ἔθηκα, ἤνεγκα, ἧκα. εἶπα, ἔξω τοῦ κανόνος. Τὸ δὲ εἶξον ἀντὶ εἶκον, βοιωτῶν, τροπῇ τοῦ κ εἰς ξ. ὥσπερ τὸ εἴξασιν ἀντὶ εἴκασι. Σημειώσῃ δὲ καὶ τοὺς τῆς πέμπτης συζυγίας ἀορίστους πρώτους, φύσει μακρᾷ παραλήγοντας. ὅτε γὰρ ὁ μέλλων αὐτῶν περισπώμενος ἔχει ε, ὁ ἀόριστος προσλαμβάνει ι. οἷον νεμῶ, ἔνειμα. σπερῶ, ἔσπειρα. στελῶ, ἔστειλα. φθερῶ, ἔφθειρα. ὅτε δὲ τὸ α μόνον ἔχει ὁ μέλλων, τρέπει αὐτὸ εἰς η ὁ ἀόριστος. οἷον ψαλῶ, ἔψηλα. ἀγαλῶ, ἤγηλα. ὅτε δὲ τὸ α ἀπὸ τῆς αι διφθόγγου τοῦ ἐνεστῶτος, ὁμοίως τρέπει αὐτὸ εἰς η, ἢ φυλάττει αὐτὸ μακρόν. οἷον φαίνω, φανῶ, ἔφηνα. χαίνω, χανῶ, ἔχηνα. σημαίνω, σημανῶ, ἐσήμηνα, καὶ ἐσήμανα, καὶ ἐθέρμανα, καὶ ἐχλίανα, τοῦ α μακροῦ ὄντος.

De ſecundo aoriſto.

Secundus aoriſtus in on deſinit: ut uerberaui, ſeruans conſonantẽ medij præteriti perfecti. Quæcunq; igitur dicta ſunt de eo, & de aoriſto ſecũdo dicentur. Cum præſens per unam ſimplicẽ conſonantem profertur, per eandem & ſecundum præteritũ perfectũ, & ſecũdus aorictus: ut relinquo, reliqui, reliqui. Cũ uero præſens per duas conſonantes profertur, per quã uerbale profertur, per eandẽ & mediũ præteritum perfectum, & ſecundus aoriſtus: ut fodio, effoſſio, fodi, effodi. noceo, nocumentũ, nocui, obfui. Cum uero præſens in ζο uel in ſſo deſinens, in xi futurũ facit, mediũ præteritum perfectũ & ſecundus aoriſtus gãma habent: ut clamo, clamabo, clamaui, clamaui. fodio, fodiã, fodi, fodi. Cum uero præſens in ζο deſinens, in ſo futurum facit, delta medium præteritum perfectum & ſecũdus aoriſtus habẽt: ut dico, dicam, dixi, dixi. Cum uero medium præteritum perfectum pure profertur, ſimiliter & aoriſtus, ut audiui, audiui. Itẽ cum ſecũdus aoriſtus à barytono themate factus, æquiſyllabat primo: ut uerberaui, uerberaui. audiui, audiui. Sed à circunflexo factus minuitur: ut ſtrepo, ſtrepui, ſtrepui. mugio, mugiui, mugiui. iuuo, iuui, iuui. labor, lapſus ſum, lapſus ſum. ſtrepo, ſtrepui, ſtrepui. iubeo, iuſſi, iuſsi. Item ſecundus aoriſtus diſyllabus & hyperdiſyllabus, ſiue à barytono, ſiue circũflexo themate fit, breui deſinit ancipiti penultimãs: ut uerberaui, ſcripſi, reliqui. Et ſi eſt ᾶ diphthongus in præſenti, abijcitur e eius in ſecundo aoriſto: ut fugio, fugi. compos ſum, compos fui. uenio, ueni. Si autem αυ, y: ut

ΠΕΡΙ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ.

Ο δεύτερος ἀόριστος εἰς ον λήγει. οἷον ἔτυπον, φυλάττων τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. ὅσα οὖν εἴρηται ἐπὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀορίστου δευτέρου ῥηθήσεται. ὅτε ὁ ἐνεστὼς δι' ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος. οἷον λείπω, λέλοιπα, ἔλιπον. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, δι' οὗ τὸ ῥηματικὸν ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος. οἷον σκάπτω, σκαφὴ, ἔσκαφα, ἔσκαφον. βλάπτω, βλάβη, βέβλαβα, ἔβλαβον. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς εἰς ζω, ἢ εἰς σσω λήγων, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιεῖ, ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος τὸ γ ἔχουσιν. οἷον κράζω, κράξω, κέκραγα, ἔκραγον. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα, ὤρυγον. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς εἰς ζω λήγων, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τὸ δ ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος ἔχουσιν. οἷον φράζω, φράσω, πέφραδα, ἔφραδον. ὅτε δὲ ὁ μέσος παρακείμενος καθαρῶς προφέρεται, ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριστος. οἷον ἤκοα, ἤκοον. ἔτι ὅτε ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ βαρυτόνου θέματος γινόμενος, ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ. οἷον ἔτυψα, ἔτυπον. ἤκουσα, ἤκουον. Ἀπὸ δὲ περισπωμένου γινόμενος, ἐλαττοῦται. οἷον δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. μυκῶ, ἐμύκησα, ἔμυκον. χαισμῶ, ἐχαίσμησα, ἔχαισμον. ὀλισθῶ, ὠλίσθησα, ὤλισθον. κτυπῶ, ἐκτύπησα, ἔκτυπον. ἀνωγῶ, ἠνώγησα, ἤνωγον. Ἔτι ὁ δεύτερος ἀόριστος δισύλλαβος καὶ ὑπερδισύλλαβος, εἴτε ἀπὸ βαρυτόνου, εἴτε περισπωμένου θέματος γίνεται, βραχυπαραληκτεῖ διχρόνῳ παραλήγων. οἷον ἔτυπον, ἔγραφον, ἔλιπον. καὶ εἰ μὲν ἐστιν ἡ δίφθογγος ἐν τῷ ἐνεστῶτι, ἀποβάλλεται τὸ ε αὐτῆς ἐν τῷ δευτέρῳ. οἷον φεύγω. ἔφυγον. τεύχω, ἔτυχον. ἐλεύθω, ἤλυθον. εἰ δὲ αυ, τοῦ.

ut ſedo,ſedaui. Similiter *ſi eſt e iota,abijcitur e: ut relinquo,reliqui.perſuadeo,perſuaſi.iuuo,iuui.* Etiam *ſi eſt alpha iota,abijcitur iota: ut oſtendo, oſtendi. uro, uſſi.ſcio,ſciui.* Si *uero eſt ita,mutatur in alpha: ut capio,cepi.patior,paſſus ſum.ſortior,ſortitus ſum.comedo,comedi.mordeo,momordi.* Cum *uero mediũ præteritum perfectum alpha immutabilẽ habet, à præſenti duas immutabiles habẽte factũ,ſimiliter & indefinitũ ſecundũ alpha habet:ut laboro,laboraui,laboraui. domo,domui,domui.incido,incidi,incidi.* Quando *autem in diſyllabis præſentibus inuentũ fuerit e pſilon,uel ſolum, uel cum iota,immutabili precedẽte uel ſubſequẽte,ut plurimũ uertitur e pſilon in alpha in ſecũdo indefinito:ut mitto,miſi.incido,incidi. excorio, excoriaui. populor,populatus ſum,& populatus ſum.uideo,uidi, & uidi.furor,furatus ſum.plico, plicui. uerto, uerti. nutrio,nutriui. irrigo, irrigaui. tondeo, totondi. corrumpo,corrupi.ſemino, ſeminaui.* His *ſic habentibus, inuenta ſunt indefinita ſecunda à circunflexis longa penultimãtia:ut iuuo,iuui.labor,lapſus ſum.germino, germinaui.expello,expuli.pecco,peccaui.ſtrepo, ſtrepui.iubeo,iuſſi.* Et *etiam à barytonis:ut dixi,cepi, traxi,uidi,ueni,inueni,ueni,egi,tuli, uulneratus ſum corporaliter,ſtupui autem anima,occidi.*

De primo futuro.

Futurũ *primũ fit à præſenti,& coincipit ei:ut ſcribo,ſcribã.dico,dicã.eaſdẽ ſyllabas habens.* Sed *in unũ lambda deſinentia barytona,ſuperans futurũ faciunt: ut curo, curabo. uolo, uolam. debeo, debebo.* Etiam *augeo, augebo facit. & elixo, elixabo. & auxilior,*

auxilia-

οἷον παύω, ἔπαον. ὁμοίως εἰ ἔστιν ει, ἀποβάλλεται τὸ ε. οἷον λείπω, ἔλιπον. πείθω, ἔπιθον. ὀφείλω, ὤφιλον. ἔτι εἰ ἔστιν αι, ἀποβάλλεται τὸ ι. οἷον φαίνω, ἔφανον. καίω, ἔκαον. δαίω, ἔδαον. εἰ δέ ἐστιν η, τρέπεται εἰς α. οἷον λήβω, ἔλαβον. πήθω, ἔπαθον. λήχω, ἔλαχον. φήγω, ἔφαγον. δήκω, ἔδακον. ὅτε δὲ ὁ μέσος παρακείμενος τὸ α ἀμετάβολον ἔχει, ἀπὸ ἐνεστῶτος δύο ἀμετάβολα ἔχοντος γινόμενος, ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος τὸ α ἔχει. οἷον κάμνω, κέκαμα, ἔκαμον. δάμνω, δέδαμα, ἔδαμον. τάμνω, τέταμα, ἔταμον. ὅτε δὲ ἐν δισυλλάβοις ἐνεστῶσιν εὑρεθῇ τὸ ε, ἢ μόνον, ἢ μετὰ τοῦ ι, ἀμεταβόλου προηγουμένου ἢ ἐπιφερομένου. ὡς ἐπιτοπλεῖστον τρέπεται τὸ ε εἰς α ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ. οἷον στέλλω, ἔσταλον. τέμνω, ἔταμον. δέρω, ἔδαρον. πέρθω, ἔπαρθον, καὶ ἔπραθον. δέρκω, ἔδαρκον, καὶ ἔδρακον. κλέπτω, ἔκλαπον. πλέκω, ἔπλακον. τρέπω, ἔτραπον. τρέφω, ἔτραφον. βρέχω, ἔβραχον. κείρω, ἔκαρον. φθείρω, ἔφθαρον. σπείρω, ἔσπαρον. Τούτων οὕτως ἐχόντων, εὕρηνται ἀόριστοι δεύτεροι ἀπὸ περισπωμένων μακροπαραληκτοῦντες. οἷον χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλιθῶ, ὤλιθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. δουπῶ, ἔδουπον. ἀνωγῶ, ἤνωγον. καὶ ἔτι ἀπὸ βαρυτόνων. οἷον εἶπον, εἷλον, εἷλκον, εἶδον, ἧκον, εὗρον, ἦλθον, ἦγον, ἤνεγκον, ἔπληγον σωματικῶς, ἔπλαγον δὲ ψυχικῶς, ἔπεφνον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

Ὁ μέλλων πρῶτος γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ συνάρχεται αὐτῷ. οἷον γράφω, γράψω. λέγω, λέξω, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἔχων. τὰ δὲ εἰς ἓν λ λήγοντα βαρύτονα, περιττεύοντα μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον μέλω, μελήσω. θέλω, θελήσω. ὀφείλω ὀφειλήσω. Ἔτι τὸ αὔξω, αὐξήσω ποιεῖ. ἕψω, ἑψήσω. ἀλέξω,

auxiliabor. quoniam apud antiquos circunflexa existentia, Athenienses barytona fecerunt. retinent tamen circunflexorum declinationem. Etiam omnia circunflexa: ut facio, faciam. clamo, clamabo. inauro, inaurabo. Sed in mi contrariũ patientia, abijciunt in principio geminationem in futuro: ut sto, stabo. do, dabo. Retinet uero futurum penultimam proprij præsentis, ut scribo, scribam. relinquo, relinquã. Præter quintæ coniugationis barytonorũ: huius enim futura abijciunt unã immutabilem, uel iota diphthongi, ut penultimam ipsorum breuem faciant: ut cano, canam. uulnero, uulnerabo. ostendo, ostendam. semino, seminabo. & præter notata: ut nauigo, nauigabo. fluo, fluam. fundo, fundam. spiro, spirabo. nam horum futura assumũt e psilon ab antiquis præsentibus facta, nauigo, fluo, fundo, spiro. Etiam & uro, uram. & ploro, plorabo, uel ab uro & ploro fiunt: uel quoniam Atheniensibus abijcientibus iota præsentis, uro & ploro dicentibus, superabundat y psilon in futuro. Etiam Athenienses in zo barytonis superbissyllabis, breue iota habentibus, abiectione sigma, circunflexum futurum faciunt: ut puto, putabo communiter, & putabo attice. porto, portabo, portabo. exerceor, exercebor, exercebor. uado, uadam, uadam.

De secundo futuro.

Secundum futurum uerberabo circunflexum, à secundo indefinito, unde & consonantem ipsius semper retinet. coincipit autem primo futuro. Et quidem de actiuis satis. nunc autem de passiuis dicamus.

ἀλεξήσω. ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς περισπώμενα ὄντα, οἱ ἀθηναῖοι βαρύτονα πεποιήκασι. φυλάττουσι μέν τοι τὴν τῶν περισπωμένων κλίσιν. Ετι πάντα τὰ περισπώμενα. οἷον ποιῶ, ποιήσω. βοῶ, βοήσω. χρυσῶ, χρυσώσω. Τὰ εἰς μι δὲ τοὐναντίον πάσχοντα ἀποβάλλουσι τὴν κατ᾽ ἀρχὴν ἀναδίπλωσιν ἐν τῷ μέλλοντι. οἷον ἵστημι, στήσω. δίδωμι, δώσω. Φυλάττει δὲ ὁ μέλλων τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἰδίου ἐνεστῶτος. οἷον γράφω, γράψω. λείπω, λείψω. Πλὴν τῶν τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων. ταύτης γὰρ οἱ μέλλοντες ἀποβάλλουσιν ἓν ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι τῆς διφθόγγου, ἵνα τὴν παραλήγουσαν αὐτῶν βραχεῖαν ποιήσωσιν. οἷον ψάλλω, ψαλῶ. βάλλω, βαλῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Καὶ πλὴν τῶν σεσημειωμένων. οἷον πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. χέω, χεύσω. πνέω, πνεύσω. οἱ γὰρ τούτων μέλλοντες προσλαμβάνουσιν υ ἀπὸ ἀρχαίων ἐνεστώτων γινόμενοι, πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω. Ετι καὶ τὸ καίω, καύσω. καὶ κλαίω, κλαύσω, ἢ ἀπὸ τοῦ καύω καὶ κλαύω γίνονται. ἢ ὅτι τῶν ἀθηναίων ἐκβαλλόντων τὸ ι τοῦ ἐνεστῶτος, κάω καὶ κλάω λεγόντων, πλεονάζει τὸ υ ἐν τῷ μέλλοντι. Ετι οἱ ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν εἰς ζω βαρυτόνων ὑπερδισυλλάβων, βραχὺ τὸ ι ἐχόντων, ἀποβολῇ τοῦ σ, περισπώμενον μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον νομίζω, νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. κομίζω, κομίσω, κομιῶ. ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι. βαδίζομαι, βαδίσομαι, βαδιοῦμαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ μέλλοντος.

Ο δεύτερος μέλλων τυπῶ περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ ἀεὶ φυλάττει. συνάρχεται δὲ τῷ πρώτῳ μέλλοντι. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν ἱκανῶς. νῦν δὲ περὶ τῶν παθητικῶν λέγωμεν.

De formatione paſsiuorum.

Præſens uerberor, à uerbero, mutatione o magni in o paruum, & additione me.

De præterito imperfecto.

Præteritum imperfectum, ab actiuo præterito, imperfecto, additione mi: ut uerberabam, uerberabar. Ponitur autem incipientibus à conſonantibus e pſilon augmentum. Sed Attici augmentum ſuper augmẽtum facientes, uolebam pro uolebam, & poteram pro poteram, & etiam debebam pro debebam dicunt.

De paſsiuo præterito perfecto.

Paſsiuum præteritum perfectum, ab actiuo, mutatione pha in me: ut uerberaui, uerberatus ſum. Cum uero actiuum ante alpha phi habet, paßiuum deſinens ſemper in me, ante mi aſſumit aliud mi: ut ſcripſi, ſcriptus ſum. uerberaui, uerberatus ſum. Cum uero actiuum habet chi, paßiuum aſſumit gamma: ut plicui, implicitus ſum. Cum autem actiuum habet cappa, ſiquidem longa penultimat, à circunflexo themate exiſtens, paßiuum nihil aſſumit: ut facio, feci, factus ſum. clamo, clamaui, clamatus ſum. Si autem breui penultimat paßiuum, aſſumit ſigma: ut perficio, perfeci, perfectus ſum. Item cum in ca præteritum perfectũ à barytono themate fit tertiæ & quartæ coniugationis, ſimiliter paßiuum aſſumit ſigma: ut perſuadeo, perſuaſi, perſuaſus ſum. calcitro, calcitraui, calcitratus ſum. Quintæ autem coniugationis ab in lo & rho facti, ante mi ſeruant immutabilem: ut cano, cantatus ſum. ſemino, ſeminatus ſum. Sed in no, ut plurimum mutant gni in gamma in actiuo præterito perfecto.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ παθητικῶν.

Ο ἐνεςὼς τύπτομαι, ἀπὸ τοῦ τύπτω, τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρὸν, καὶ προσθέσει μαι.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ.

Ο παρατατικὸς, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρατατικοῦ, προσθέσει μην. οἷον ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Τίθεται δὲ τοῖς ἀρχομένοις ἀπὸ συμφώνων, ε αὔξησις. οἱ ἀττικοὶ δὲ αὔξησιν ἐπ' αὐξήσει ποιοῦντες, ἠβουλόμην, ἀντὶ ἐβουλόμην, καὶ ἠδυνάμην, ἀντὶ ἐδυνάμην, καὶ ἔτι ἤμελλον, ἀντὶ ἔμελλον λέγουσι.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ο παθητικὸς παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τροπῇ τοῦ φα εἰς μαι. οἷον τέτυφα, τέτυμμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς πρὸ τοῦ α φ ἔχει, ὁ παθητικὸς λήγων ἀεὶ εἰς μαι, πρὸ τοῦ μ λαμβάνει καὶ ἕτερον μ. οἷον γέγραφα, γέγραμμαι. τέτυφα, τέτυμμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει χ, ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει γ. οἷον πέπλεχα, πέπλεγμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει κ, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγει, ἀπὸ περισπωμένου θέματος ὢν, ὁ παθητικὸς οὐδὲν προσλαμβάνει, οἷον ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι. βοῶ, βεβόηκα, βεβόημαι. Εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγει ὁ παθητικὸς, προσλαμβάνει σ. οἷον τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. ἔτι ὅτε ὁ εἰς κα παρακείμενος ἀπὸ βαρυτόνου θέματος γίνεται τῆς τρίτης καὶ τετάρτης συζυγίας, ὁμοίως ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει σ. οἷον πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. λακτίζω, λελάκτικα, λελάκτισμαι. Οἱ δὲ τῆς πέμπτης συζυγίας ἀπὸ τῶν εἰς λω καὶ ρω γινόμενοι, πρὸ τοῦ μ φυλάττουσι τὸ ἀμετάβολον. οἷον ψάλλω, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρμαι. Τὰ δὲ εἰς νω ὡς ἐπιτοπλεῖστον τρέπουσι τὸ ν εἰς γ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ.

Quoniam gni ante gamma, uel cappa, uel xi, uel chi, in gamma mutatur: ut fœdo, fœdaui. inquino, inquinaui. Hoc autem conuersum gamma in gni, uertitur communiter in mi in passiuo præterito perfecto: ut fœdaui, fœdatus sum. pollui, pollutus sum. Attici uero mi in sigma uertentes, fœdatus sum & pollutus sum dicunt. Sed sextæ coniugationis præteritorum perfectorum hæc quidē assumūt sigma: ut extinguo, extinctus sum: rado, rasus sum. iubeo, iussus sum. pulso, pulsatus sum. hæc uero non: ut regno, regnatus sum. Semper autem passiuum præteritum perfectum ab ijs quæ in o mega factum, eandem penultimam habet actiuo: ut uerberaui, uerberatus sum. feci, factus sum. persuasi, persuasus sum. Præterea quæ facta sunt à disyllabis primæ & secundæ coniugationis barytonorum. hæc enim accipiunt penultimam præsentis, quæ uertitur in o micron in actiuo præterito perfecto, ut dictum est, more attico: ut dico, dixi, dictus sum. furor, furatus sum, furatus sum, & furatus sum inuenitur. Et item præter habentia rho cum complicatione consonantis. horum enim passiua præterita perfecta mutant e psilon in alpha: ut uerto, uerti, uersus sum. nutrio, nutriui, nutritus sum. uerto, uerti, uersus sum. Notatur irrigo, irrigaui, irrigatus sum. & item dedi, datus sum.

De præterito plusquamperfecto.

Præteritum plusquamperfectum, à præterito perfecto, conuersione me in min. Assumit autem e psilon augmentum, ut & actiuum, retinens omnia præteriti perfecti: ut uerberatus sum, uerberatus fueram, scriptus sum, scriptus fueram.

De

ἐπειδὴ τὸ ν πρὸ τοῦ γ, ἢ κ, ἢ ξ, ἢ χ, εἰς γ τρέπεται. οἷον μιαίνω, μεμίαγκα. μολύνω, μεμόλυγκα. Τοῦτο δὲ τὸ τραπὲν γ ἀπὸ τοῦ ν, τρέπεται κοινῶς εἰς μὲν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον μεμίαγκα, μεμίαμμαι. μεμόλυγκα, μεμόλυμμαι. Οἱ δὲ ἀττικοὶ τὸ μ εἰς σ τρέποντες, μεμίασμαι, καὶ μεμόλυσμαι λέγουσι. Τῶν δὲ τῆς ἕκτης συζυγίας παρακειμένων, οἱ μὲν προσλαμβάνουσι σ. οἷον σβέω, ἔσβεσμαι. ξέω, ἔξεσμαι. κελεύω, κεκέλευσμαι. κρούω, κέκρουσμαι. οἱ δὲ οὔ. οἷον βασιλεύω, βεβασίλευμαι. Ἀεὶ δὲ ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἀπὸ τῶν εἰς ω γινόμενος, τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ ἐνεργητικῷ. οἷον τέτυφα, τέτυμμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. πέπεικα, πέπεισμαι. Πλὴν τῶν γινομένων ἀπὸ δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων. οὗτοι γὰρ ἀναλαμβάνουσι τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἐνεστῶτος, ἥτις τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ὡς εἴρηται ἔθει ἀττικῷ. οἷον λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι, καὶ κέκλαμμαι εὕρηται. Καὶ ἔτι πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου. τούτων γὰρ οἱ παθητικοὶ παρακείμενοι τρέπουσι τὸ ε εἰς α. οἷον στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέθρεφα, τέθραμμαι. τρέπω, τέτρεφα, τέτραμμαι. Σεσημείωται τὸ βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι. καὶ ἔτι δέδωκα, δέδομαι.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕλικοῦ.

Ο ὑπερσυντελικὸς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς μην. Προσλαμβάνει δὲ τὸ ε αὔξησιν, ὥσπερ καὶ ὁ ἐνεργητικὸς, φυλάττων πάντα τὰ τοῦ παρακειμένου. οἷον τέτυμμαι, ἐτετύμμην. γέγραμμαι, ἐγεγράμμην.

De paſsiuo primo indefinito.

Paßiuum primum indefinitum, à paßiuo præterito perfecto, mutatione me in thin, deſinens ſemper in thin. Et *ſiquidem præteritũ perfectũ incipit à uocali, uel diphthongo abuſiua, coincipit ipſi & indefinitũ: ut armatus ſum, armatus ſum. electus ſum, electus ſum.* Si *aũt incipit præteritũ perfectũ à cõſonãte, abijcit indefinitum conſonantẽ geminationis: ut factus ſum, factus fui. uerberatus ſum, uerberatus fui. & inuentam cõſonantẽ ante mi paßiui præteriti perfecti retinet: ut tonſus ſum, tonſus fui. cantatus ſum, cãtatus fui. raſus ſum, raſus fui.* Niſi *fuerit mi uel gãma. cũ enim inuẽtũ ſit mi à phi mutatũ, uertit ipſum in phi: ut uerberaui, uerberatus ſum, uerberatus ſum. ſcripſi, ſcriptus ſum, ſcriptus ſum.* Cũ *uero gamma à chi mutatũ, uertit ipſum in chi: ut dixi, dictus ſum, dictus ſum. ſed inquinatus ſum, et fœdatus ſum, habet gni propter illationẽ thita.* Eãdẽ *penultimã habet aoriſtus cũ paßiuo præterito perfecto: ut uerberatus ſum, uerberatus fui. factus ſum, factus fui.* Præter *inuẽtus ſum, inuentus fui. unde & inuẽtor. et laudatus ſum, fui. et corrũpo, corruptus ſum, fui. et memini, memini aſſumẽs ſigma. et ſaluatus ſum, fui, abijciens ipſum.* Sed *ualui, nõ à roboro, ſed à ualeo. & præter habeo, habebo, habitus ſum, habitus ſum. & à tollo circunflexa: ut deſtructus ſum, deſtructus ſum. ablatus ſum, ablatus ſum. & præter habẽtia rho cũ cõplicatione conſonantiũ, et uertẽtia e pſilon in alpha in paßiuo præterito perfecto: ut uerſus ſum, uerſus ſum, uerſus ſum, uerſus ſum.* Nota *memini, memini, cuius contrarium ſaluatus ſum, ſaluatus ſum.*

De

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ἀορίστου.

Ὁ παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς θην, λήγων ἀεὶ εἰς θην. καὶ εἰ μὲν ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, ἢ διφθόγγου καταχρηστικῆς, συνάρχεται αὐτῷ καὶ ὁ ἀόριστος. οἷον ὥπλισμαι, ὡπλίσθην. ἤρημαι, ἡρέθην. Εἰ δὲ ἄρχεται ὁ παρακείμενος ἀπὸ συμφώνου, ἀποβάλλει ὁ ἀόριστος τὸ σύμφωνον τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. οἷον πεποίημαι, ἐποιήθην. τέτυμμαι, ἐτύφθην. Καὶ τὸ εὑρεθὲν σύμφωνον πρὸ τοῦ μ, τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου φυλάττει. οἷον κέκαρμαι, ἐκάρθην. ἔψαλμαι, ἐψάλθην. ἔξεσμαι, ἐξέσθην. πλὴν εἰ μὴ εἴη μ ἢ γ. ὅτε γὰρ εὑρεθῇ μ ἀπὸ τοῦ φ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ φ. οἷον τέτυφα, τέτυμμαι, ἐτύφθην. γέγραφα, γέγραμμαι, ἐγράφθην. ὅτε δὲ τὸ γ ἀπὸ τοῦ χ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ χ. οἷον λέλεχα, λέλεγμαι, ἐλέχθην. Τὸ δὲ ἐμολύνθην, καὶ ἐμιάνθην, ἔχει ν διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ θ. τὴν αὐτὴν δὲ παραλήγουσαν ἔχει ὁ ἀόριστος τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον τέτυμμαι, ἐτύφθην. πεποίημαι, ἐποιήθην. Πλὴν τοῦ εὕρημαι, εὑρέθην, ὅθεν καὶ εὑρετής. καὶ ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. καὶ ῥῶ, ἔῤῥημαι, ἐῤῥέθην. καὶ τοῦ μέμνημαι, ἐμνήσθην, προσλαμβάνοντος τὸ σ. καὶ σέσωσμαι, ἐσώθην, ἀποβάλλοντος αὐτό. Τὸ δὲ ἐῤῥώσθην, οὐκ ἀπὸ τοῦ ῥῶ, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ῥώζω. Καὶ πλὴν τοῦ χῶ, χήσω, ἔχηκα, ἔχημαι, ἐχέθην. Καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αἱρῶ περισπωμένων. οἷον καθῄρημαι, καθῃρέθην. ἀφῄρημαι, ἀφῃρέθην. Καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ᾽ ἐπιπλοκῆς συμφώνων, καὶ τρεπόντων τὸ ε εἰς α ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον ἔσραμμαι, ἐσρέφθην. τέτραμμαι, ἐτρέφθην. Σημείωσαι τὸ μέμνημαι, ἐμνήσθην. οὗ ἐναντίον τὸ σέσωσμαι, ἐσώθην.

De pafsiuo fecundo indefinito.

Paſſiuum ſecundum indefinitum, ab actiuo ſecundo indefinito, mutatione on in in. unde et illius retinet cõſonantem: ut uerberaui, uerberatus ſum.

De medio indefinito primo.

Medium primum indefinitium, ab actiuo primo, additione min: ut uerberaui, uerberaui.

De medio indefinito ſecundo.

Itẽ mediũ indefinitũ ſecũdũ, à ſecũdo, additione mi: ut uerberaui, uerberatus ſum. ſcripſi, ſcriptus ſum.

De medio futuro primo.

Medium futurum primum, ab actiuo, mutatione ω magni in o paruum, et additione me: ut uerberabo, uerberabo. ſcribam, ſcribam.

De medio futuro ſecundo.

Medium futurum ſecundum, ab actiuo ſecundo futuro, mutatione o magni in u, & additione me: ut uerberabo, uerberabo. cantabo, cantabo. ſeminabo, ſeminabo. Item paulo poſt futurum, à ſecunda perſona paſſiui præteriti perfecti: ut uerberatus es, uerberabor. Et à uerberatus eſt indefinito primo, futurum primũ uerberabor, uerberaberis, uerberabitur. Et à uerberatus eſt indefinito ſecundo, futurum ſecundũ uerberabor, uerberaberis, uerberabitur.

De baritonorum coniugationibus.

His ſic formatis, dicendũ ſane eſſet et de barytonorũ cõiugationibus. quas ſex exiſtẽtes apud antiquos, ſi quis quatuor faciet, nõ erraret. Harũ prima eſt ante o mega uita, uel pi, uel phi, uel pt habẽs: ut ſacrifico, linquo,

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ἀορίστου.

Ὁ παθητικὸς δεύτερος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου ἀορίστου, τροπῇ τοῦ ον εἰς ην. ὅθεν καὶ τὸ ἐκείνου φυλάττει σύμφωνον. οἷον ἔτυπον, ἐτύπην.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ Α.

Ὁ μέσος πρῶτος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ πρώτου, προσθέσει μην. οἷον ἔτυψα, ἐτυψάμην.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ Β.

Ἔτι ὁ μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει μη. οἷον ἔτυπον, ἐτυπόμην. ἔγραφον, ἐγραφόμην.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Α.

Ὁ μέσος μέλλων πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρὸν, καὶ προσθέσει μαι. οἷον τύψω, τύψομαι. γράψω, γράψομαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Β.

Ὁ μέσος μέλλων δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου μέλλοντος, τροπῇ τοῦ ω εἰς ου, καὶ προσθέσει τοῦ μαι. οἷον τυπῶ, τυποῦμαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι. σπερῶ, σπεροῦμαι. Ἔτι ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου. οἷον τέτυψαι, τετύψομαι. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύφθη ἀορίστου πρώτου, μέλλων πρῶτος τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύπη ἀορίστου δευτέρου, μέλλων δεύτερος τυπήσομαι, τυπήσῃ, σεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ. συζυγιῶν.

Τούτων οὕτως ἐσχηματισμένων, ῥητέον ἂν εἴη καὶ περὶ τῶν βαρυτόνων συζυγιῶν, ἃς ἓξ οὔσας κατὰ τοὺς παλαιοὺς, εἴ τις τέσσαρας ποιήσῃ, οὐκ ἂν ἁμάρτοι. Τούτων ἡ πρώτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω, β, ἢ π, ἢ φ, ἢ πτ ἔχουσα. οἷον λείβω, λείπω,

linquo,ſcribo,incido. Quorum futurum ante o meg… pſi habet:ut ſacrificabo,relinquam, ſcribam,incidam… Præteritum perfectum ante alpha phi: ut ſacrificaui… reliqui,ſcripſi,incidi.

Secunda.

Secũda eſt ante o mega gãma,uel cappa,uel chi, ue… cappa taf,uel zita,uel duo ſſ habẽs:ut dico, plico, ha-beo,pario,ludo,fodio.Quorum futurũ ante o mega x… habet:ut dicã,plicabo,habebo,pariã,ludã,fodiã.Præ-teritũ perfectũ ante alpha chi habet:ut dixi,plicui,ha-bui,peperi,luſi,fodi.Oportet aũt ſcire, quòd quæcũq… in zo uerborũ faciũt futurũ in xo,ſecũdæ ſint cõiugatio-nis.quæcũq; aũt in ſo,tertiæ.diſcernemus uero ipſa ſic… In zo ſuperbiſyllaba,in ſo futurũ faciũt:ut mutuo,mu-tuabo.fiſtula cano,fiſtula canã.uado,uadã.leuo, leua-bo.ſpero,ſperabo. calcitro, calcitrabo. præparo, rabo. dominor,dominabor.cõgruo,cõgruam. rapio, rapiam. Præter ploro,plorabo.firmo,firmabo.lamẽtor,lamen-tabor.ſuſpiro,ſuſpirabo.ululo,ululabo.populor,popu-labor.tero,terã.Sed diſyllaba aliquãdo quidẽ in xo fu-turũ faciũt:ut ludo,ludã,& ludã attice.clamo,clama-bo.iugulo,iugulabo.Aliquãdo aũt in ſo: ut ædifico, æ-dificabo.dico,dicã.incido ſecuri,incidã.ſedere facio,fa-ciam.Etiam in duo ſigma, quæ attice per duo taf ſcri-buntur,in xi futurũ faciunt.ut fodio,et fodio,fodiam. pungo,& pũgo,pungã.Præter notata,in unum ſigma futurũ facientia,quæ tertiæ ſint coniugationis: ut fin-go,& fingo,fingã.unde finxi,indefinitũ primũ. remi-go, remigabo. flagris cædo, cædam. fortifico, fortifi-cabo.ſpargo,ſpargam.uideo,uidebo. uideo, uidebo.

Tertia.

είπω, γράφω, κόπτω. ὧν ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω, ψ ἔχει. οἷον
είψω, λείψω, γράψω, κόψω. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α, φ.
οἷον λέλειφα, λέλειφα, γέγραφα, κέκοφα.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δευτέρα ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω γ, ἢ κ, ἢ χ, ἢ κτ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ
χουσα. οἷον λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, παίζω, ὀρύσσω. ὧν ὁ
μέλλων πρὸ τοῦ ω ξ ἔχει. οἷον λέξω, πλέξω, ἕξω, τέξω, παί-
ξω, ὀρύξω. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α τὸ χ ἔχει. οἷον λέλεχα
πέπλεχα, εἶχα, τέτεχα, πέπαιχα, ὤρυχα. Δεῖ δὲ εἰδέναι,
ὅτι ὅσα τῶν εἰς ζω ῥημάτων ποιοῦσι τὸν μέλλοντα εἰς ξω,
τῆς δευτέρας ἔστωσαν συζυγίας. ὅσα δὲ εἰς σω, τῆς τρίτης.
Διακρινοῦμεν δὲ αὐτὰ οὕτω. Τὰ εἰς ζω ὑπερδισύλλαβα,
εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον δανείζω, δανείσω. συ-
ρίζω, συρίσω. βαδίζω, βαδίσω. κουφίζω, κουφίσω. ἐλπίζω,
ἐλπίσω. λακτίζω, λακτίσω. ἑτοιμάζω, ἑτοιμάσω. δεσπόζω,
δεσπόσω. ἁρμόζω, ἁρμόσω. ἁρπάζω, ἁρπάσω. Χωρὶς τοῦ οἰ-
μώζω, οἰμώξω. στηρίζω, στηρίξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στε-
νάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. ἀλαπάζω, ἀλαπάξω. θρυλλίζω,
θρυλλίξω. Τὰ δὲ δισύλλαβα, ποτὲ μὲν εἰς ξω τὸν μέλλον-
τα ποιοῦσιν. οἷον παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω,
κράξω. σφάζω, σφάξω. ποτὲ δὲ εἰς σω. οἷον κτίζω, κτίσω.
φράζω, φράσω. πρίζω, πρίσω. ἵζω, ἵσω. ἔτι τὰ εἰς δύο σσ, ἅ-
περ ἀττικῶς διὰ δύο ττ γράφονται, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιοῦ-
σιν. οἷον ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω, ὀρύξω. νύσσω, καὶ νύττω, νύξω.
Πλὴν τῶν σεσημειωμένων εἰς ἓν σ τὸν μέλλοντα ποιούν-
των, ἃ τῆς τρίτης ἔστωσαν συζυγίας. οἷον πλάσσω, καὶ πλάτ-
τω, πλάσω. ὅθεν ἔπλασα ἀόριστος πρῶτος. ἐρέσσω, ἐρέσω.
ἱμάσσω, ἱμάσω. ἰνάσσω, ἰνάσω. πάσσω, πάσω. λάσσω, λά-
σω. λεύσσω, λεύσω.

Tertia.

Tertia eſt ante o magnũ delta, uel thita, uel duo tt, uel zita, uel duo ſſ, uel o mega purũ habens: ut cãto, impleo, perficio, dico, fingo, audio. quorum futurũ ante o mega ſigma habet: ut cantabo, implebo, perficiã, dicã, fingã, audiã. Præteritum perfectum ante alpha cappa habet: ut cecini, impleui, perfeci, dixi, finxi, audiui. Et circunflexa, et item in mi, in ca præteritum perfectum faciunt. Nota autem, quòd à perficio factum eſt perficio, deinde perficio attice. & ab haurio, haurio, & haurio. unde & in ſo talia futurum faciunt.

Quarta.

Quarta eſt ante o mega quatuor immutabiles, lambda, mi, gni, rho habẽs: ut canto, tribuo, iudico, ſemino. Quorũ futurum circunflexũ ante o mega ipſam immutabilẽ retinens, corripit penultimã immutabilẽ, uel iota diphthongi abijciens: ut canã, tribuã, iudicabo, ſeminabo. Præteritũ perfectũ ante alpha cappa habet, & ante cappa immutabilẽ: ut cecini, ſeminaui. Nota aũt tribui aſſumens ita. tribui enim debebat eſſe, ſed propter diſſonãtiã additũ eſt ita. Sic et incido, incidã, incidi. ædifico, ædificabo, ædificaui. fremo, fremã, fremui. Itẽ notantur in no diſſyllaba nõ retinentia immutabilem: ut iudico, iudicabo, iudicaui. lauo, lauabo, laui. In polluo autem, polluam, pollui: inquino, inquinabo, inquinaui, uertitur gni in gamma, ſequente cappa.

De Circunflexis.

His ſic dictis, etiam de circunflexis dicamus. quibus tribus exiſtentibus, prima per eo prolata, in penultima futuri ita uel e pſilon habet. Cun enim

præſens

ΤΡΙΤΗ.

Τρίτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω δ, ἢ θ, ἢ δύο ττ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ, ἢ ω καθαρὸν ἔχουσα. οἷον ᾄδω, πλήθω, ἀνύττω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. ὧν ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω τὸ σ ἔχει. οἷον ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω, φράσω, πλάσω, ἀκούσω. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α κ ἔχει. οἷον ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα, πέφρακα, πέπλακα, ἤκουκα. Καὶ τὰ περισπώμενα, καὶ ἔτι τὰ εἰς μι, εἰς κα τὸν παρακείμενον ποιοῦσι. Σημειώσῃ δὲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀνύω ἐγένετο ἀνύτω, ἔπειτα ἀνύττω ἀττικῶς. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρύω, ἀρύτω, καὶ ἀρύττω. ὅθεν καὶ εἰς σω τὰ τοιαῦτα τὸν μέλλοντα ποιοῦσι.

ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τετάρτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω τὰ τέσσαρα ἀμετάβολα λ, μ, ν, ρ ἔχουσα. οἷον ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. ὧν ὁ μέλλων περισπώμενος πρὸ τοῦ ω αὐτὸ τὸ ἀμετάβολον φυλάττων, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἀμετάβολον, ἢ ι τῆς διφθόγγου ἐκβάλλων. οἷον ψαλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α τὸ κ ἔχει, καὶ πρὸ τοῦ κ τὸ ἀμετάβολον. οἷον ἔψαλκα, ἔσπαρκα. Σημειώσῃ δὲ τὸ νενέμηκα προσλαμβάνον η. νένεμκα γὰρ ὤφειλεν εἶναι. ἀλλὰ διὰ τὸ κακόφωνον προσετέθη η. Οὕτω καὶ τέμω, τεμῶ, τετέμηκα. δέμω, δεμῶ, δεδέμηκα. βρέμω, βρεμῶ, βεβρέμηκα. Ἔτι σεσημείωνται τὰ εἰς νω δισύλλαβα, μὴ φυλάττοντα τὸ ἀμετάβολον. οἷον κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. πλύνω, πλυνῶ, πέπλυκα. ἐν δὲ τῷ μιαίνω, μιανῶ, μεμίαγκα. καὶ μολύνω, μολυνῶ, μεμόλυγκα, τρέπεται τὸ ν εἰς γ, ἑπομένου κ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Τούτων οὕτως εἰρημένων, καὶ περὶ τῶν περισπωμένων λέγωμεν. ὧν τριῶν οὐσῶν, ἡ πρώτη διὰ τοῦ εω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ η, ἢ τὸ ε ἔχει, ὅτε μὲν ὁ

ἐνεστὼς

præsens longa penultimat, tunc & futurum ita penultimat: ut facio, faciā. inuēio, inueniā. habito, habitabo. seruo, seruabo. certo, certabo. Excipitur *dominor, dominabor. uitupero, uituperabo. uerecūdor, uerecundabor. laudo, laudabo. unde et laudo, laudabo.* Apud *aūt antiquos, laudabo, & laudabo. unde et* Homerus *uerbū laudātes* Vly*ßis diuini.* Cū *uero præsens breui penultimat, tūc futurū aliquādo quidē ita habet: ut amo amabo. intelligo, intelligā. aliquādo aūt e: ut perficio, perficiā. uoco, uocabo. perdo, perdā.* Aliqua *aūt utrūq; habēt: ut gesto, gestabo, & gestabo. laboro, laborabo, & laborabo. sapio, sapiā, et sapiā.* Sed *penultimā futuri retinet præteritū perfectū, & plusquāperfectum, et indefinitum primū in omni coniugatione circunflexa.*

Secunda.

Secūda *per ao prolata, aliquando alpha, aliquando aūt ita in penultima futuri habet, sic.* In *o mega purū, præcedēte e psilon uel iota, per aso futurū faciūt: ut dimitto, dimittā. specto, spectabo. cōtristo, cōtristabo. rubesco, rubescā. percutio aūt, percutiā, ionicum.* Etiā *penultimātia o micrō: ut audio, audiā.* Excipitur *clamo, clamabo. lugeo, lugebo. tero, terā, & terā.* Etiā *in rho supra unā syllabā, nō præcedēte consonāte: ut trāseo, trāsibo. subigo, subigā. senesco, senescam. rado aūt, radis.* Itē *in lo supra unā syllabā, e psilon penultimātia: ut rideo, ridebo. impello, impellā.* Itē *quæ in rho & lo monosyllaba, nō faciētia deriuatiua in mi: ut facio, faciā. incido, incidā. rūpo, rumpā. frāgo, frangā.* Sed *penultimantia y, per iso futurū faciūt: ut promitto, promittam. seditione agito, agitabo. populor, populabor.*

Etiam

ἐνεςῶς μακρᾷ παραλήγει, τότε καὶ ὁ μέλλων τῷ η παραλήγει. οἷον ποιῶ, ποιήσω. δρῶ, δρήσω. οἰκῶ, οἰκήσω. τηρῶ, τηρήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Ἐξαιρεῖται τὸ ἀρκῶ, ἀρκέσω. νεικῶ, νεικέσω. αἰδῶ, αἰδέσω. αἰνῶ, αἰνέσω. ὅθεν καὶ ἐπαινῶ, ἐπαινέσω. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, αἰνήσω, καὶ ἐπαινήσω. ὅθεν καὶ Ὅμηρος, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσῆος θείοιο. ὅτε δὲ ὁ ἐνεςὼς βραχείᾳ παραλήγει, τότε ὁ μέλλων ποτὲ μὲν τὸ η ἔχει. οἷον φιλῶ, φιλήσω. νοῶ, νοήσω. ποτὲ δὲ τὸ ε. οἷον τελῶ, τελέσω. καλῶ, καλέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. ἔνιοι δὲ ἀμφότερον ἔχουσιν. οἷον φορῶ, φορήσω, καὶ φορέσω. πονῶ, πονήσω, καὶ πονέσω. φρονῶ, φρονήσω, καὶ φρονέσω. Τὴν δὲ παραλήγουσαν τοῦ μέλλοντος φυλάττει ὁ παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριςος πρῶτος, ἐν πάσῃ συζυγίᾳ περισπωμένῃ.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἡ δευτέρα διὰ τοῦ αω προφερομένη, ποτὲ μὲν τὸ α, ποτὲ δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος ἔχει, οὕτω. Τὰ εἰς ω καθαρὸν προηγουμένης ε, ἢ ι, διὰ τοῦ ασω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. ἐρυθριῶ, ἐρυθριάσω. ἀλλοιῶ δὲ, ἀλλοιήσω, ἰωνικόν. ἔτι τὰ παραληγόμενα τῷ ο. οἷον ἀκροῶ, ἀκροάσω. Ἐξαιρεῖται τὸ βοῶ, βοήσω. γοῶ, γοήσω. ἀλοῶ, ἀλοήσω, καὶ ἀλοάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω ὑπερμονοσύλλαβα, μὴ προηγουμένου συμφώνου. οἷον περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γηρῶ, γηράσω. ξυρῶ δὲ, ξυρεῖς. ἔτι τὰ εἰς λω ὑπερμονοσύλλαβα, τῷ ε παραληγόμενα. οἷον γελῶ, γελάσω. ἐλῶ, ἐλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω μονοσύλλαβα, μὴ ποιοῦντα παράγωγα εἰς μι. οἷον δρῶ, δράσω. κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. θλῶ, θλάσω. Τὰ δὲ παραληγόμενα τῷ υ, διὰ τοῦ ησω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ἐγγυῶ, ἐγγυήσω. λυῶ, λυήσω. δυῶ, δυήσω.

Etiam in lo sola, uel cum consonante, per comprehensionem, siue per diuisionem: ut prædor, prædabor. crapulor, crapulabor. irasci facio, irasci faciã. irascor, irascar. exerceo, exercebo. clamo, clamabo. podagras patior, podagras patiar. Excipitur deprimo, deprimã. propitius sum, propitius ero. Item in rho & lo, deriuatiua in mi faciẽtia: ut uaticinor, uaticinor, uaticinabor emo, emo, emã. impleo, impleo, implebo. tolero, tolero, tolerabo. Item in aliam consonantẽ desinentia: ut purgo, purgabo. scabo, scabã. uiuo, uiuam. uinco, uincam. guberno, gubernabo. honoro, honorabo. pubesco, pubescã. delicior, deliciabor. uindemio, uindemiabo. sitio, sitiam. taceo, tacebo. taceo, tacebo. sequor, sequar, quod sequor. euello autem, euellam, euello.

Tertia.

Tertia est per oo prolata, in penultima futuri o magnũ uel o paruũ habet. Quæcunq; igitur uerba habẽt præexistens uerberale, o magno penultimãt in futuro: ut aurũ, inauro, inaurabo. argentũ, argẽto, argentabo. gypsus, gypso, gypsabo. manus, mãcipo, mãcipabo. ignis, igne examino, igne examinabo. corona, corono, coronabo. rectus, dirigo, dirigã. prauus, torqueo, torquebo. malus, uexo, uexabo. humilis, humilio, humiliabo. Quæcũq; uero nõ habẽt, penultimãt o micrõ: ut iuro iurabo. aro, arabo. uitupero, uituperabo. His sic dictis. quatuor sunt & eæ quæ in mi. quarũ prima ita habet in penultima actiui præsentis, & futuri, & indefiniti: ut pono, ponã, posui. sed posui & posuerã, per e iota diphthongũ scribitur, more Bœotorum. Et secũda aũt ita habet: ut sto, stabo, steti. steti aũt præteritũ perfectum,

έτι τὰ εἰς λω μόνα, ἢ μετὰ συμφώνου, κατὰ σύλληψιν, εἴτε κατὰ διάστασιν. οἷον συλῶ, συλήσω. κραιπαλῶ, κραιπαλήσω. χολῶ, χολήσω. μελαγχολῶ, μελαγχολήσω. ἀχολῶ, ἀχολήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. Ἐξαιρεῖται τὸ χαλῶ, χαλάσω. ἱλῶ, ἱλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω, παράγωγα εἰς μι ποιοῦντα. οἷον χρῶ, χρῆμι, χρήσω. πρῶ, πρῆμι, πρήσω. πλῶ, πίμπλημι, πλήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. ἔτι τὰ εἰς ἄλλο σύμφωνον λήγοντα. οἷον σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. τιμῶ, τιμήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυφῶ, τρυφήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. διψῶ, διψήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω, τὸ ἀκολουθῶ. σπῶ δὲ, σπάσω, τὸ ἀνασπῶ.

ΤΡΙΤΗ.

Τρίτη ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ οω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ ω μέγα ἢ ο μικρὸν ἔχει. ὅσα μὲν οὖν τῶν ῥημάτων ἔχουσιν προεπικείμενον ῥηματικὸν, τῷ ω μεγάλῳ παραλήγουσιν ἐν τῷ μέλλοντι. οἷον χρυσὸς, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρῶ, χειρώσω. πῦρ, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινῶ, ταπεινώσω. ὅσα δὲ οὐκ ἔχουσι, παραλήγουσι τῷ ο μικρῷ. οἷον ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνῶ, ὀνόσω. Τούτων οὕτως εἰρημένων, τέσσαρές εἰσι καὶ αἱ τῶν εἰς μι. ὧν ἡ πρώτη τὸ η ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος, καὶ μέλλοντος, καὶ ἀορίστου. οἷον τίθημι, θήσω, ἔθηκα. Τὸ δὲ τέθεικα, ἐτεθείκειν, διὰ ει διφθόγγου γράφεται, ἔθει Βοιωτικῷ. Καὶ ἡ δευτέρα δὲ τὸ η ἔχει. οἷον ἵστημι, στήσω, ἔστησα. ἕστακα δὲ ὁ

 παρακεί-

fectum, & non steti, ad differentiã extiti ab existo facti. & amplius præteritũ plusquamperfectũ steterã. Tertia autẽ, o magnũ: ut do, dabo, dedi, dederam, dedi. Quarta uero y psilon: ut coniungo. Nota autẽ in his duo: Vnũ quidẽ, quia in futuro prima syllaba præsentis aufertur: ut pono, ponam. sto, stabo. do, dabo. Alterum uero, quoniam in passiuis corripitur penultima: ut pono, ponor. sto, sto. do, tribuor. iũgo, iũgor. Sed de his, ut poßibile fuit nobis, breuiter & utiliter introducẽdis dictum est. Sed in de uerbo tertio libro latißime dicetur.

De uerbis usque ad præteritum imperfectum declinatis.

Per ano uerba barytona, usq; ad præteritũ imperfectum declinãtur: ut accipio, accipiebã. disco, discebã. lateo, latebã. Item per atho, & etho, & ytho: ut ulciscor, ulciscebar. ardeo, ardebã. minuo, minuebã. Insuper in uo, habẽtia ante uita consonantẽ, uel e: ut circũ uerto, tebã. colo, colebã. Itẽ in sco, ut placeo, placebã. uendo, uendebã. Præter morior, moriar. & fugio, fugiã. Sed docebo, non à doceo, sed à doceo. Itẽ per ino supra duas syllabas: ut interrogo, interrogabã. splendeo, splẽdebã. Itẽ per io deriuatiua à præsenti uel futuro: ut ab inuenio, cõsequor, cõsequebar. perficio, perficiã, perficiebã, à comedebã, comedo, comedebã. bellabo, bello. uidebo, uideo. Itẽ per yo supra duas syllabas, faciẽtia in mi deriuatiua, & etiam ab ipsis deducta: ut conglutino, cõglutino. iuro, iuro. perdo, perdo. Itẽ omnia quintæ coniugationis secundũ ueteres primã syllabam geminatã habentia: ut luceo, lucebam. murmuro,

murmu-

παρακείμενος, καὶ οὐχ ἕστηκα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἕστηκα ἀπὸ τοῦ ἑστήκω γινομένου. καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἑστάκειν. ἡ δὲ τρίτη τὸ ω. οἷον δίδωμι, δώσω, δέδωκα, ἐδεδώκειν, ἔδωκα. ἡ δὲ τετάρτη τὸ υ. οἷον ζεύγνυμι. Σημειώσῃ δὲ ἐν τούτοις δύο. ἓν μὲν, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐνεστῶτος ἀφαιρεῖται. οἷον τίθημι, θήσω. ἵστημι, στήσω. δίδωμι, δώσω. ἕτερον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς παθητικοῖς συστέλλεται ἡ παραλήγουσα. οἷον τίθημι, τίθεμαι. ἵστημι, ἵσταμαι. δίδωμι, δίδομαι. ζεύγνυμι, ζεύγνυμαι. ἀλλὰ περὶ τούτων, ὡς οἷόν τε ἦν ἡμῖν, συντόμως καὶ ὠφελίμως τοῖς εἰσαγωγικοῖς εἴρηται. ἐν δὲ τῷ περὶ ῥήματος γ' βιβλίῳ, διεξοδικώτατα ῥηθήσεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕχρι παρατατικοῦ κλινομένων.

Τὰ διὰ τοῦ ανω ῥήματα βαρύτονα, μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. οἷον λαμβάνω, ἐλάμβανον. μανθάνω, ἐμάνθανον. λανθάνω, ἐλάνθανον. ἔτι τὰ διὰ τοῦ αθω, καὶ εθω, καὶ υθω. οἷον ἀμυνάθω, ἠμυνάθον. φλεγέθω, ἐφλέγεθον. μινύθω, ἐμίνυθον. ἔθι τὰ εἰς βω, ἔχοντα πρὸ τοῦ β σύμφωνον, ἢ ε. οἷον ῥέμβω, ἐρέμβον. σέβω, ἔσεβον. ἔτι τὰ εἰς σκω. οἷον ἀρέσκω, ἤρεσκον. πιπράσκω, ἐπίπρασκον. χωρὶς τοῦ θνήσκω, θνήξω, καὶ ἀλύσκω, ἀλύξω. Τὸ δὲ διδάξω, οὐκ ἀπὸ τοῦ διδάσκω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἔτι τὰ διὰ τοῦ εινω ὑπερδισύλλαβα, οἷον ἐρεείνω, ἠρέεινον. φαείνω, ἐφάεινον. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ειω παράγωγα, ἀπὸ ἐνεστῶτος, ἢ μέλλοντος. οἷον ἀπὸ τοῦ κίχω, κιχείω, ἐκίχειον. τελῶ, τελείω, ἐτέλειον. ἀπὸ τοῦ βρώσω, βρωσείω, ἐβρώσειον. ἔτι τὰ διὰ τοῦ υω ὑπερδισύλλαβα, ποιοῦντα εἰς μι παράγωγα, καὶ ἔτι τὰ ἀπ' αὐτῶν παραγόμενα. οἷον πηγνύω, πήγνυμι. ὀμνύω, ὄμνυμι. ὀλλύω, ὄλλυμι. καὶ τὰ τῆς πέμπτης συζυγίας, κατὰ παλαιοὺς τὴν πρώτην συλλαβὴν διπλασιαζομένην ἔχοντα. οἷον μορμύρω,

murmurabam. Item *ante o mega duas consonantes habentia per cõnexionem, quarum secunda immutabilis esset : ut curo, debeo, surgo, mordeo*. Etiam *in o mega purum, u diphthongo penultimantia: ut coeo, uio*. Item *in do, ante delta gni habentia : ut uoluo, sacrifico*.

De pronominibus.

Pronomen *est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta*. Huius *autem aliquod primitiuum, aliquod possessiuum, aliquod demõstratiuum, aliquod relatiuum, aliquod compositum*. Accidunt *autem ipsi quatuor : genus, numerus, casus, persona*.

De primitiuis primæ *personæ*.

Ego, *mei, mihi, me. nos, nostrum. nos, nostrum, nobis, nos*. Secundæ *personæ* : Tu, *tui, tibi, te. uos, uestrum. uos, uestrum, uobis, uos*. Tertiæ *personæ*, ὅς, *sui, sibi, se. sui, se*. σφεῖς, *sui, sibi, se*.

De possessiuis.

Possessiua *aũt à primitiuis deriuata, octo* : Meus, *tuus, suus, noster, uester, noster, uester, suus. quæ trigenerice declinãtur: meus, mea, meũ. tuus, tua, tuũ. et masculina quidem & neutra, secundũ quartã declinãtur declinationem, sed feminina secundum secundam*.

De demonstratiuis.

Demonstratiua *autem duo: hic, ille. trigenerice & ipsa declinata, sic* : Hic, *huius, huic, hunc, ò tu. hi, horum, ò uos. hi, horũ, his, hos, ò uos*. Hæc, *huius, huic, hanc, ò tu. hæ, harum, ò uos. hæ, harũ, his, has, ò uos*. Hoc, *huius, huic, hoc, ò tu. hæc, horũ, ò uos. hæc, horum, his, hæc, ò uos*. Ille, *illius. illa, illius. illud, illius*.

De

ιόρμυρον. ἔτι τὰ πρὸ τȣ̃ ω δύο σύμφωνα ἔχοντα κατ' ἐ-
ιπλοκὴν, ὧν τὸ δεύτερον ἀμετάβολον εἴη. οἷον μέμ-
λω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω. ἔτι τὰ εἰς ω καθαρὸν τῇ υ διφθόγ
ῳ παραληγόμενα. οἷον ὀπύω, ἀγύω. ἔτι τὰ εἰς δω, πρὸ
ȣ̃ δ, ν, ἔχοντα. οἷον κυλίνδω, σπένδω.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Αντωνυμία ἐςὶ μέρος λόγȣ κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος πα-
αλαμβανόμενον. Ταύτης δὲ ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτη-
ικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. Παρέ
ονται δὲ αὐτῇ τέσσαρα. γένος, ἀριθμὸς, πτῶσις, πρόσωπον.

ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩ-
του προσώπου.

Εγὼ, ἐμȣ̃, ἐμοὶ, ἐμέ. νῷ, νῷν. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.
Τȣ̃ δευτέρȣ προσώπȣ. Σὺ, σȣ̃, σοὶ, σέ. σφῷ, σφῶν. ὑμεῖς,
μῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. Τȣ̃ τρίτȣ προσώπȣ. Οἷ, οὗ, οἷ, ἕ. σφὲ,
φῖν. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ.

Κτητικαὶ δὲ ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων παραγόμεναι ὀκτώ.
Ἐμὸς, σὸς, ἑὸς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος,
φέτερος. αἳ τριγενῶς κλίνονται. Εμὸς, ἐμὴ, ἐμόν. Σὸς, σὴ,
όν. Καὶ αἱ μὲν ἀρσενικαὶ καὶ οὐδέτεραι, κατὰ τὴν τετάρ-
ην κλίνονται κλίσιν. αἱ δὲ θηλυκαὶ κατὰ τὴν δευτέραν.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ.

Δεικτικαὶ δὲ δύο. ȣ̃τος, ἐκεῖνος. τριγενῶς καὶ αὗται κλι
όμεναι ȣ̃τως. Οὗτος, τȣ́τȣ, τȣ́τῳ, τȣ̃τον, ὦ ȣ̃τος. τȣ́τω, τȣ́-
οιν, ὦ τȣ́τω. ȣ̃τοι, τȣ́των, τȣ́τοις, τȣ́τȣς, ὦ ȣ̃τοι. Αὕτη ταύ-
ης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη. ταῦτα, ταύταιν, ὦ ταῦτα. αὗ
αι, τȣ́των, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται. τȣ̃το, τȣ́τȣ, τȣ́τῳ, τȣ̃-
ο, ὦ τȣ̃το. τȣ́τω, τȣ́τοιν, ὦ τȣ́τω. ταῦτα, τȣ́των, τȣ́τοις, ταῦ
α, ὦ ταῦτα. Εκεῖνος, ἐκείνȣ. ἐκείνη, ἐκείνης. ἐκεῖνο, ἐκείνȣ.

De relatiuo.

Relatiuum autem unum trigenerice dictum, sic: Ipse, ipsius, ipsi, ipsum. ipsi, ipsorum. ipsi, ipsorum, ipsis, ipsos. Ipsa, ipsius, ipsi, ipsam. ipsæ, ipsarum. ipsæ, ipsarum, ipsis, ipsas. Ipsum, ipsius, ipsi, ipsum. ipsa, ipsorũ. ipsa, ipsorũ, ipsis, ipsa. Proprium aũt huius, triũ personarũ significatio. ipse enim, pro ego, tu, ille.

De compositis.

Composita autem tria, nominatiuos non habentia.

Primæ personæ.

Meiipsius, mihiipsi, meipsum. meiipsius, mihiipsi, meipsam. meiipsius, mihiipsi, meipsum.

Secundæ personæ.

Tuiipsius, tibiipsi, teipsum. tuiipsius, tibiipsi, teipsam. tuiipsius, tibiipsi, teipsum. Et quidem primæ & secundæ personæ usq; huc solum flectuntur. sed tertiæ et pluraliter, coniunctimq; simul, & diuisim sic.

Tertiæ.

Suiipsius, sibiipsi, seipsum. suiipsius, sibiipsi, seipsam. suiipsius, sibiipsi, seipsum. suiipsorum, & suiipsorum. sibiipsis, & sibiipsis. seipsos, & seipsos.

De præpositionibus.

Præpositio est pars orationis indeclinabilis, præposita omnibus orationis partibus, & in compositione, & cõstructione. Præpositionibus octo et decem existentibus, sex sunt monosyllabæ: in, in, ex, cũ, ad, præ. duodecim autem dissyllabæ: per, secundum, per, cum, apud, contra, in, circum, circũ, ab, sub, super. Sed de harum constructione, in fine compendii dicemus.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Ἀναφορικὴ δὲ μία τριγενῶς λεγομένη, ὧδε. Αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτὼ, αὐτοῖν. αὐτοὶ, αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτούς. Αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτὰ, αὐταῖν. αὐταὶ, αὐτῶν, αὐταῖς, αὐτάς. Αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. αὐτὼ, αὐτοῖν. αὐτὰ, αὐτῶν. αὐτοῖς, αὐτά. Ἴδιον δὲ ταύτης, ἡ τριπρόσωπος σημασία. αὐτὸς γὰρ, ἀντὶ ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Σύνθετοι δὲ τρεῖς, ὀνομαστικὰς οὐκ ἔχουσαι.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό. Καὶ αἱ μὲν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, μέχρι τούτου μόνον κλίνονται. αἱ δὲ τοῦ τρίτου, καὶ πληθυντικῶς, συνθέτως τε ἅμα, καὶ διῃρημένως ὧδε.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν, καὶ ἐν τῇ συνθέσει, καὶ συντάξει. Τῶν δὴ προθέσεων ὀκτωκαίδεκα οὐσῶν, ἓξ εἰσὶ μονοσύλλαβοι. ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό. δυοκαίδεκα δὲ δισύλλαβοι. ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς τούτων συντάξεως, ἐν τῷ τέλει τῆς ἐπιτομῆς ἐροῦμεν.

De aduerbio.

Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, iuxta uerbum dicta, uel post dicta. Huius autem aliqua *uocantur tēporis: ut nunc, tunc, rursus, tunc, quamdiu, usq;, quādo, deinde, postea, hodie, cras, heri, quod et heri dicitur, iam, diu semper.* Aliqua aūt *loci: ut supra, infra, extra, intra, intus, prope, lōge, corā, humi, ibi, unde, ulterius, lōge.* Aliqua aūt *qualitatis: ut bene, pulchre, iucunde, sapiēter, canine, racematim, gregatim.* Harū aūt *quæcūq; fiunt à genitiuo plurali, et medietatis appellātur: ut sapiēter, à sapientibus. bene, à bonis.* Aliqua aūt *quantitatis: ut semel, bis, ter, quater, sæpe, raro.* Aliqua aūt *congregationis: ut simul, una, collectum, cōfertim.* Aliqua aūt *exhortationis: ut eia, age, age, agite.* Aliqua aūt *diuisionis: ut sine, absq; diuisim.* Aliqua aūt *exceptionis: ut præter.* Aliqua autē *ordinis: ut deinceps, deinceps.* Aliqua *similitudinis: ut sicut, sicut, sicut, sicut.* Aliqua *separationis: ut itaq;.* Aliqua *cōparationis: ut magis, minus.* Aliqua *expositiua: ut uidelicet, uidelicet, uidelicet.* Aliqua *quātitatis infinitæ, et qualitatis: ut aliquomodo, quomodocunq; aliquomodo, utcūq;, utūcq;.* Aliqua *sublationis: ut raro, minime, uix.* Aliqua *electionis: ut quin immo.* Aliqua *deprecatiua: ut hercules, apollo.* Aliqua *gētilia, ut græce, romane, hebraice, syriace, phrygie, armeniace.* Aliqua *difficultatis: ut uix, uix.* Aliqua autē *dubitationis: ut forsan.* Aliqua *organica: ut mordicus, calcibus.* Aliqua *depositiua & præconstitutiua, ut esto.* Aliqua *intētionis: ut ualde, nimis, ualde, maxime, uehemēter.* Aliqua *remißionis: ut paulatim, sensim.* Aliqua *cōfirmationis:*

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίῤῥημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ τοῦ ῥήματος
λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον. Τούτου δὲ τὰ μὲν κα-
λοῦνται χρόνου. οἷον νῦν, τότε, αὖθις, τόφρα, τέως, ἕως,
πηνίκα, ἔπειτα, μετέπειτα, σήμερον, αὔριον, χθὲς, ὃ καὶ
ἐχθὲς λέγεται, ἤδη, πάλαι, ἀεί. Τὰ δὲ τόπου. οἷον, ἄνω,
κάτω, ἔξω, ἔσω, ἔνδον, ἐγγὺς, πόῤῥω, ἐναντίον, χαμαὶ,
ἔνθα, ὅθεν, ἐπέκεινα, μακράν. Τὰ δὲ ποιότητος. οἷον εὖ,
καλῶς, ἡδέως, σοφῶς, κυνηδὸν, βοτρυδὸν, ἀγεληδόν. Τού-
των δὲ ὅσα γίνονται ἀπὸ τῆς γενικῆς πληθυντικῆς, καὶ με-
σότητος προσαγορεύονται. οἷον σοφῶς, ἀπὸ τῶν σοφῶν. κα-
λῶς, ἀπὸ τῶν καλῶν. Τὰ δὲ ποσότητος. οἷον ἅπαξ, δὶς,
τρὶς, τετράκις, πολλάκις, ὀλιγάκις. Τὰ δὲ ἀθροίσεως. οἷον
ἅμα, ὁμοῦ. συλλήβδην, ἀθρόως. Τὰ δὲ παρακελεύσεως.
οἷον εἶα, ἄγε, φέρε, δεῦτε. Τὰ δὲ διαιρέσεως. οἷον ἄνευ, χω-
ρὶς, διχῆ. Τὰ δὲ ἐξαιρέσεως. οἷον πλήν. Τὰ δὲ τάξεως.
οἷον ἑξῆς, ἐφεξῆς. Τὰ δὲ ὁμοιώσεως. οἷον ὡς, ὥσπερ, καθὰ,
καθάπερ. Τὰ δὲ ἀποστάσεως. οἷον ὥστε. Τὰ δὲ συγκρί-
σεως. οἷον μᾶλλον, ἧττον. Τὰ δὲ ἐξηγηματικά. οἷον δηλο-
νότι, δηλαδὴ, ἤγουν, οἷον. Τὰ δὲ ποσότητος ἀορίστου, καὶ
ποιότητος. οἷον ἀμηγέπως, ὁπωσοῦν, ἀμηγέπη, ὁπωσδήπο-
τε, ὁπωσδηποτοῦν. Τὰ δὲ ὑφαιρέσεως. οἷον σπανίως, ἐλά-
χιστα, μόγις. Τὰ δὲ ἐκλογῆς. οἷον μενοῦν γε. Τὰ δὲ ἀπο-
τρεπτικά. οἷον ἡράκλεις, ἄπολλον. Τὰ δὲ ἐθνικά. οἷον ἑλ-
ληνιστὶ, ῥωμαϊστὶ, ἑβραϊστὶ, συριστὶ, φρυγιστὶ, ἀρμενιστί.
Τὰ δὲ βιασμοῦ. οἷον μόλις, μόγις. Τὰ δὲ διστάσεως.
οἷον σχεδόν. Τὰ δὲ ὀργανικά. οἷον ὀδὰξ, λάξ. Τὰ δὲ
ἀποθετικὰ, καὶ προκαταστακτικά. οἷον εἶεν. Τὰ δὲ ἐπι-
τάσεως. οἷον λίαν, ἄγαν, πάνυ, μάλιστα, σφόδρα. Τὰ
δὲ ἀνέσεως. οἷον ἠρέμα, ἡσυχῆ. Τὰ δὲ βεβαιώσεως.

οἷον

ut uidelicet, certe, ſane, quidẽ, profecto. Aliqua affir*mationis: ut næ*. Aliqua aũt *adiurationis, ut per, per*. Aliqua *abiurationis, ut per*. Aliqua *negationis: ut nõ, nequaquã, minime*. Aliqua aũt *prohibitiõis: ut ne, neutiquã*. Aliqua aũt *euẽtus, ut forſitan, forte, fortuitu*. Aliqua *interrogationis: ut unde, ubi, quãdo, quomodo*. Aliqua *demõſtrationis: ut en, ecce*. Aliqua *uocationis, ut ò*. Aliqua *declarationis, ut ueluti*. Aliqua *poſitionis: ut legendũ, nauigandũ, ſcribendũ, ſciendũ*. Aliqua *doloris, ut ò, heu, heu, heu*. Aliqua *admiratiõis, ut papæ, papæ*. Aliqua *terroris, ut a*. Aliqua *furoris: ut euæ, euan*. Accidit ei *ſpecies, & figura, hæc quidẽ primitiua, uelut nũc: hæc deriuatiua, ut nunc. & hæc quidem ſimplex, uelut diu: ſed compoſita, ut iamdiu*.

De coniunctionibus.

Cõiũctio eſt pars orationis indeclinabilis, cõiungẽs alias partes orationis in ſentẽtiã cũ ordine. Huius *aũt aliæ quidẽ copulatiuæ: ut quidẽ, aũt, et, ſed, at*. Aliæ ãt *diſiũctiuæ, ut, quã ideſt. aliquæ aũt cõtinuatiuæ ut ſi, ſiquidẽ, quidẽ*. Aliæ aũt *ſubcontinuatiuæ: ut quoniã, quoniã, quoniã, quoniã*. Aliæ aũt *cauſales: ut, ut, ut, ut, propter, quoniã, enim, quoniã*. Aliæ aũt *dubitatiuæ: ut forſan, poſtea, an, nunquid*. Aliæ aũt *collectiuæ: ut igitur, ſed, uerum, igitur, ergo, itaq;*. Aliæ aũt *cõpletiuæ: ueluti quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidẽ, quidem, quidem*. Aliæ autem *potẽtiales, ut, ut quã*. Aliæ aũt *diſcretiuæ, ſiue collectiuæ, ut utiquã*. Aliæ ãt *diminutiuæ, ut certe, ſaltẽ*. Aliæ *aduerſatiuæ, ut tamen, quãuis, quanquã, tamen*.

Accidit

οἷον δηλαδὴ, δήπουθεν, πάντως, ὄντως, ἦ. Τὰ δὲ καταφάσεως οἷον ναί. Τὰ δὲ κατομώσεως. οἷον νὴ, μά. Τὰ δὲ ἀπομώσεως. οἷον μά. Τὰ δὲ ἀρνήσεως. οἷον οὔ, οὐδαμῶς, ἥκιστα. Τὰ δὲ ἀπαγορεύσεως. οἷον μὴ, μηδαμῶς. Τὰ δὲ εἰκασμοῦ. οἷον ἴσως, τάχα, τυχόν. Τὰ δὲ ἐρωτήσεως. οἷον πόθεν, ποῦ, πηνίκα, πῶς. Τὰ δὲ δείξεως, οἷον ἰδοὺ, ἠνί. Τὰ δὲ κλίσεως. οἷον ὦ. Τὰ δὲ διασαφήσεως. οἷον οἷον. Τὰ δὲ θέσεως. οἷον ἀναγνωστέον, πλευστέον, γραπτέον, ἰστέον. Τὰ δὲ σχετλιασμοῦ. οἷον ὢ, ἰοὺ, οἴμοι, φεῦ. Τὰ δὲ θαυμασμοῦ. οἷον φεῦ, βαβαί. Τὰ δὲ ἐκπλήξεως. οἷον ἆ. Τὰ δὲ θειασμοῦ. οἷον εὐοῖ, εὐάν. Παρέπεται δὲ αὐτῷ εἶδος, καὶ σχῆμα. τὸ μὲν γὰρ πρωτότυπον, οἷον νῦν. τὸ δὲ παράγωγον. οἷον νυνί. καὶ τὸ μὲν ἁπλοῦν, οἷον πάλαι. τὸ δὲ σύνθετον, οἷον πρόπαλαι.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Συνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. Τούτων δὲ οἱ μὲν συμπλεκτικοί. οἷον μὲν, δὲ, τὲ, καὶ, ἀλλὰ, ἀτάρ. Οἱ δὲ διαζευκτικοί. οἷον ἢ, ἤτοι. Οἱ δὲ συναπτικοί. οἷον εἰ, εἴπερ, εἰδὴ, εἰδήπερ. Οἱ δὲ παρασυναπτικοί. οἷον ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Οἱ δὲ αἰτιολογικοί. οἷον ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ἕνεκα, οὕνεκα, γὰρ, ὅτι, διότι. Οἱ δὲ ἀπορηματικοί. οἷον ἆρα, εἶτα, μῶν, μή. Οἱ δὲ συλλογιστικοί. οἷον ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, οὖν, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν. Οἱ δὲ παραπληρωματικοί. οἷον δὴ, πὲ, τοι, δῆτα, περ, πω, μὴν, αὖ, οὖν, γε. Οἱ δὲ δυνητικοί. οἷον ἄν. Οἱ δὲ διακριτικοί. εἴτ' οὖν ἐπιλεκτικοί. οἷον ἤ. Οἱ δὲ ἐλαττωτικοί. οἷον γοῦν, γε. Οἱ δὲ ἐναντιωματικοί. οἷον ὅμως, καίτοι, καίπερ, ἔμπης.

Παρέπε-

Accidit autem ei figura, hæc quidem ſimplex, ut poſtquam. hæc autem compoſita, ut poſtquam. His ſic cognitis, conſequens eſſet & de alijs quibuſdam neceſſarijs dicere, & primum de ſpeciebus deductorum.*

De ſpeciebus deriuatiuorum.

Species deriuatiuorum ſeptem: patronymicum, poſſeſsiuum, comparatiuum, ſuperlatiuum, diminutiuum, denominatiuum, & uerbale.

De patronymico.

Patronymicũ nomẽ proprie eſt, quod à patre formatũ, filiũ patris ſignificat: ut à peleus, pelei, pelides, achilles. Abuſiue aũt & ab auo dicitur: ut æacus, æaci, æacides, idẽ. Huius aũt aliqua quidẽ maſculina, aliqua aũt feminina. Et quidẽ maſculinorũ tres terminationes ſunt: des cõmunis, ut pelides. on ionica, ut peleon. adios, ut hyrradios. Cũ aũt genitiuus nominis deſinit in os, uel in us, uel in os, tunc in idis cõmuniter formatur patronymicũ: ut peleus, pelei, peleides, & per ſynæreſin pelides. Demoſthenes, demoſthenis, demoſthenides. Agamemnon, agamẽnonis, agamẽnonides. Itẽ ſi genitiuus deſinit in u, quartæ declinationis exiſtens, non penultimans iota, in ides formatur patronymicum: ut priamus, priami, priamides: Tantalus, tantali, tantalides. Si aũt ipſe penultimat iota, in ades formatur patronymicũ: ut ſol, ſolis, heliades. Item primæ declinationis, in adis formant: ut æneas, æneæ, æneades. hippotes, hippotæ, hippotades. Omme aũt patronymicũ deſinit uel in iota, ut ſaturnius. uel e pſilon iota diphthongo: ut pelides per ſynæreſin. uel alpha,

ut

Παρέπεται δὲ αὐτῷ σχῆμα, ὁ μὲν γὰρ ἁπλοῦς, οἷον ἐπεί. ὁ δὲ σύνθετος, οἷον ἐπειδή. Τούτων οὕτως ἐγνωσμένων, ἑπόμενον ἂν εἴη καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἀναγκαίων εἰπεῖν. καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰδῶν τῶν παραγώγων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ παραγώγων.

Εἴδη τῶν παραγώγων ἑπτά. πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριςικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικόν.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΩΝΥΜΙΚΟΥ.

Πατρωνυμικὸν ὄνομα κυρίως ἐςὶ, τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐσχηματισμένον, υἱὸν πατρὸς σημαίνει. οἷον ἀπὸ τοῦ πηλεὺς, πηλέως, πηλείδης, ὁ ἀχιλλεύς. καταχρηςικῶς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πάππου λέγεται. οἷον αἰακὸς, αἰακοῦ, αἰακίδης, ὁ αὐτός. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἀρσενικὰ, τὰ δὲ θηλυκά. Καὶ τῶν μὲν ἀρσενικῶν τρεῖς καταλήξεις εἰσί. δης κοινὴ, οἷον πηλείδης. ων ἰωνικὴ, οἷον πηλείων. αδιος, οἷον ὑῤῥάδιος. ὅτε δὲ ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος λήγει εἰς ως, ἢ εἰς ους, ἢ εἰς ος, τότε εἰς ιδης κοινῶς σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν. οἷον πηλεὺς, πηλέως, πηλεΐδης, καὶ κατὰ συναίρεσιν πηλείδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ἀγαμεμνονίδης. ἔτι εἰ ἡ γενικὴ λήγει εἰς ου, τῆς τετάρτης κλίσεως οὖσα, μὴ παραληγομένη τῷ ι, εἰς ιδης σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν. οἷον πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. τάνταλος, ταντάλου, ταντααλίδης. εἰ δὲ αὕτη παραλήγει τῷ ι, εἰς αδης σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν. οἷον ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. ἔτι τὰ τῆς πρώτης κλίσεως εἰς αδης σχηματίζουσιν. οἷον αἰνείας, αἰνείου, αἰνειάδης. ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης. Πᾶν δὲ πατρωνυμικὸν παραλήγει ἢ ι, οἷον κρονίδης. ἢ ει διφθόγγῳ, οἷον πηλείδης κατὰ συναίρεσιν. ἢ α,

οἷον

ut æneades.uel o iota diphthõgo per synæresin,ut pan thoides,panthœdes. Sed *femininorum tres terminatio nes sunt,as, is, ni.et quædã in as et is,à propriis mascu linis formãtur,abiectiõe di,ut helias,ab heliades. priamis, à priamides .* Sed *in ni æolica ens , à gtõ formatur,ut adrastina, ab adrasto . acrisione , ab acrisione.*

De possessiuo.

Possessiuum *nomen est, possessionem alicuius rei significans.* Terminationes *autem eius duæ. cos,ut musicus.cuius terminationes tres. iota,ut musicus.alpha, ut cyprianus. y,ut femininus .* Et *os. cuius terminatio nes sex.iota,ut eloquẽs.e psilon,ut hectoreus.ει ut heraclius. αι,ut romanus.οι,ut uarius.ῳ ut paternus.*

De comparatiuo.

Comparatiuum *nomẽ est, per quod comparatio fit ad ea quæ sunt eiusdem generis , & diuersi generis .* Terminationes *autem ipsius duæ . on anomala,ut maior,melior . & eros communis , ut ditior , prudentior.* Formatur *autem à trium generum nominibus , quæcunq; magis intentionem suscipiunt .* Sed *à desinentibus in os, abiectiõe sigma,et additiõe teros formãtur, ut mansuetus,mansuetior. antiquus,antiquior.utilis, utilior.prudẽs,prudentior .* Itẽ *à neutro eorũ quæ in is duũ generũ : ut uerũ,uerior.diligens,diligentior. fortunatum,fortunatior.* Item *ab in on,& in is,et in us : ut castus , casti , castior . gratiosus , gratiosi , gratiosior. beneuolus,beneuoli,beneuolentior .* Et *à participio,ut robustior.* Itẽ *ab in ys non seruato sigma,ut suauis, suauitor.acutus,acutior.grauis,grauior . et à uerbis facta : ut melior,& melior. et à præpositionibus,et*

aduer

ιον αἰνειάδης. ἢ οι διφθόγγῳ κατὰ συναίρεσιν, οἷον παν-
θοΐδης, πανθοίδης. Τῶν δὲ θηλυκῶν τρεῖς καταλήξεις εἰσίν.
ας, ις, νη. Καὶ αἱ μὲν εἰς ας καὶ ις, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρσενι-
κῶν σχηματίζονται, ἀποβολῇ τοῦ δη. οἷον ἠλιὰς, ἀπὸ ἠλιά-
δης, πριαμὶς, ἀπὸ πριαμίδης. ἡ δὲ εἰς νη αἰολικὴ οὖσα, ἀ-
πὸ τῆς γενικῆς σχηματίζεται. οἷον ἀδρασίνη, ἀπὸ τοῦ ἀ-
δράσου. ἀκρισιώνη, ἀπὸ τοῦ ἀκρισίωνος.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΟΥ.

Κτητικὸν ὄνομα ἐστὶ τὸ κτῆσίν τινος πράγματος δηλοῦν.
καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο. κος, οἷον μουσικός. οὗ παραλήξεις
τρεῖς. ι, οἷον μουσικός. α, οἷον κυπριακός. υ, οἷον θηλυκός. καὶ
ος, οὗ παραλήξεις ἕξ. ι, οἷον λόγιος. ε, οἷον ἑκτόρεος. ει, οἷον
ἡράκλειος. αι, οἷον ῥωμαῖος. οι, οἷον ἀλλοῖος. ῳ, οἷον πατρῷος.

ΠΕΡΙ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΥ.

Συγκριτικὸν ὄνομα ἐστὶ, δι' οὗ σύγκρισις γίνεται πρὸς ὁμο
φυεῖς, καὶ ἑτεροφυεῖς. Καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο. ων ἀνόμα-
λος, οἷον μείζων, βελτίων. καὶ ερος κοινὸς, οἷον πλουσιώτερος,
φρονιμώτερος. Σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τῶν τριγενῶν ὀνομά-
των, ὅσα τὴν τοῦ μᾶλλον ἐπίτασιν ἀναδέχονται. ἀπὸ δὲ τῶν
λη γόντων εἰς ος, ἐκβολῇ τοῦ σ, καὶ προσθέσει τοῦ τερος σχημα-
τίζονται. οἷον πρᾶος, πραότερος. παλαιὸς, παλαιότερος. ὠ-
φέλιμος, ὠφελιμώτερος. φρόνιμος, φρονιμώτερος. ἔτι ἀπὸ
τοῦ οὐδετέρου τῶν εἰς ης διγενῶν. οἷον ἀληθὲς, ἀληθέστερος.
ἀκριβὲς, ἀκριβέστερος. εὐτυχὲς, εὐτυχέστερος. ἔτι ἀπὸ τῶν
εἰς ων, καὶ εἰς εις, καὶ εἰς ους. οἷον σώφρων, σώφρονος, σωφρο-
νέστερος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέστερος. εὔνους, εὔνου, εὐνού-
στερος. καὶ ἀπὸ μετοχῆς, οἷον ἐῤῥωμενέστερος. ἔτι ἀπὸ τῶν
εἰς υς, μὴ φυλαττομένου τοῦ σ. οἷον ἡδὺς, ἡδύτερος. ὀξὺς, ὀξύ-
τερος. βαρὺς, βαρύτερος. καὶ τὰ ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα,
οἷον φέρτερος, καὶ βέλτερος. καὶ τὰ ἀπὸ προθέσεων καὶ

aduerbijs: ut superior, propior. Construuntur autem *genitiuo: ut* Achilles *erat fortior* Aiace*, et idem era robustior* Troianis*. et datiuo excessum significãti: u* Crœsus *fuit ditior* Cyro *centum talentis.*

De superlatiuo.

Superlatiuũ *nomẽ est, per quod superlatio fit.* Ter*minationes aũt ipsius duæ, tatos in teros cõparatiui ab ipso formata: ut mansuetus, mãsuetior, mansuetissi mus. prudens, prudentior, prudentissimus. diligẽs, dil gentior, diligentissimus, gratiosissimus, beneuolentissi mus, supremus, acutissimus.* Et *in stos in on cõparati ui anomalũ: ut bonus, melior, optimus. malus peior, ue peior, pessimus. magnus, maior, maximus. bonus, meli or, melior, melior, melior, optimus, optimus, optimus multus, plus, plurimus. iucundus, iucundior, iucundiss mus. uelox, uelocior, uelocissimus. paruus, minor, ue minor, minimus. inimicus, inimicior, inimicissimus. tu pis, turpior, turpissimus. facilis, facilior, facillimus. am cus, amicior, amicissimus.* Cõstruuntur *aũt superlat ua genitiuo: ut* Homerus *fuit sapientissimus omniun poetarũ.* Itẽ *quæ per oteros, & otatos, siquidẽ habeã ante o micron syllabã breuẽ, per o mega scribuntur: u sapiẽs, sapientior, sapiẽtissimus.* Si *uero longã natura, uel positione, per o micron: ut mansuetus, mansuetior, mansuetissimus. gloriosus, gloriosior, gloriosissimus.*

De diminutiuo.

Diminutiuũ *nomẽ, est diminutionẽ primitiui signifi cãs.* Huius *aũt aliqua quidẽ masculina, aliqua aũt fe minina, aliqua aũt neutra, à proprijs & appellatiuis deducta.* Et *masculinorũ terminationes sunt quinque:*

as, ut

ἐπιῤῥημάτων. οἷον ὑπέρτερος, ἐγγύτερος. Συντάσσονται δὲ γενικῇ. οἷον ἀχιλλεὺς ἦν ἀνδρειότερος τοῦ αἴαντος, καὶ αὐτὸς ἦν ἰσχυρότερος τῶν τρώων. καὶ τῇ δοτικῇ ὑπερβολὴν σημαινούσῃ. οἷον ὁ Κροῖσος ἦν πλουσιώτερος Κύρου ἑκατὸν ταλάντοις.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΘΕΤΙΚΟΥ.

Ὑπερθετικὸν ὄνομα ἐστὶ, δι' οὗ ὑπέρθεσις γίνεται. Καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο, τατος τοῦ εἰς τερος συγκριτικοῦ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σχηματιζομένη. οἷον πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος. φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. ἀκριβὲς, ἀκριβέστερος, ἀκριβέστατος. χαριέστατος, εὐνούστατος, ὑπέρτατος, ὀξύτατος. Καὶ εἰς στος τοῦ εἰς ων συγκριτικοῦ ἀνόμαλος. οἷον καλὸς, καλλίων, κάλλιστος. κακὸς, κακίων, ἢ χείρων, κάκιστος. μέγας, μείζων, μέγιστος. ἀγαθὸς, βελτίων, ἀρείων, κρείττων, ἀμείνων, βέλτιστος, ἄριστος, κράτιστος. πολὺς, πλείων, πλεῖστος. ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος. ταχὺς, ταχίων, τάχιστος. μικρὸς, μείων, καὶ ἥττων, ἐλάττων, ἐλάχιστος. ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος. αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος. ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος. φίλος, φίλτερος, φίλτατος. Συντάσσονται δὲ τὰ ὑπερθετικὰ γενικῇ. οἷον, ὁ ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν. ἔτι τὰ διὰ τοῦ οτερος καὶ οτατος, εἰ μὲν ἔχωσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. οἷον φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Εἰ δὲ μακρὰν φύσει, ἢ θέσει, διὰ τοῦ ο μικροῦ. οἷον πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΚΟΡΙΣΤΙΚΟΥ.

Ὑποκοριστικὸν ὄνομα, ἐστὶ τὸ μείωσιν τοῦ πρωτοτύπου δηλοῦν. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἀρσενικὰ, τὰ δὲ θηλυκὰ, τὰ δὲ οὐδέτερα, ἀπὸ κυρίων καὶ προσηγορικῶν παραγόμενα. Καὶ τῶν μὲν ἀρσενικῶν καταλήξεις εἰσὶ πέντε.

as,ut menas.on,ut morion. ax,ut lapillus. ſcos,ut homuncio. los,ut nauta. Sed *femininorum duæ: is,ut ancillula. & ſci,ut ancillula.* Sed *neutrorum penultimationes octo in on deſinentium: ni,ut obſonium. ci,ut adoleſcentulus. eieci,ut ſermunculus. li,ut adoleſcentulus. phi,ut animalculum. chni,ut ciuitatula. pi,ut homullulus. di, ut caruncula.*

De denominatiuo.

Denominatiuum, *nomẽ eſt à nomine deductum: ut* Theon, *à deus.* Tryphon, *à delicijs.* Plato, *à latus.*

De uerbali.

Verbale *autẽ,ſimiliter à uerbo deriuatum: ut intelligens,ab intellectus ſum.et philemon,ab amatus ſum.*

De ſubiectis ſpeciebus nomini.

Inſuper *nominũ aliqua quidem propria uocantur, ut* Socrates, Plato. Alia *autem appellatiua,ut hic & hæc homo.hic & hæc uirgo.* Alia *aũt adiectiua,ut fortis,fortis,forte. ſapiens,ſapiens,ſapiens.* Alia *aũt ad aliquid,ut pater,filius. ſeruus,dominus.* Alia *aũt tanquam ad aliquid,ut nox,dies.mors,uita.* Alia *aũt gentilia, ut* Phryx, Perſes. Alia *autem interrogatiua, ut quis,qualis,quantus,qualis.* Alia *aũt infinita,ut quiſquis, quicunq; quantuſcũq;.* Alia *aũt collectiua, ut populus,chorus,turba.* Alia *autẽ partitiua, ut alter, uterq;,quiſq;,alius.* Partiuntur *aũt hæc quadrifariam: unus ex duobus,ut alter.duo ad unũ,ut uterq;.unus ex multis,ut alius.& multi ad unũ,ut quiſq;.* Alia *autem contentiua,ut lauretũ,cubiculũ,oliuetum.* Alia *autem tãquã cõtentiua, ut deceptor,potio ex melle & uino.*

Alia

ς,οἷον μηνᾶς. ων, οἷον μωρίων. αξ,οἷον λίθαξ. σκος,οἷον
ἀνθρωπίσκος.λος,οἷον ναυτίλος. Τῶν δὲ θηλυκῶν δύο. ις,
ίον θεραπαινίς. καὶ σκη,οἷον παιδίσκη. Τῶν δὲ οὐδετέ-
ων παραλήξεις ὀκτὼ εἰς ον ληγόντων. νι,οἷον ὀψώνιον.κι,
ίον μειράκιον. δρι, οἷον λογύδριον. λλι, οἷον μειρακύλ-
ιον. φι,οἷον ζωύφιον.χνι,οἷον πολίχνιον. πι, οἷον ἀνθρώ-
πιον.δι,οἷον κρεάδιον.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΩΝΥΜΟΥ.

Παρώνυμον ὄνομα,ἐστὶ τὸ ἀπὸ ὀνόματος παραγόμενον.
ίον Θέων,ἀπὸ τοῦ θεός.τρύφων,ἀπὸ τῆς τρυφῆς.πλάτων,
ἀπὸ τοῦ πλατύς.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΙΚΟΥ.

Ρηματικὸν ὁμοίως τὸ ἀπὸ τοῦ ῥήματος παραγόμενον,οἷον
οήμων,ἀπὸ τοῦ νενόημαι.καὶ φιλήμων, ἀπὸ τοῦ πεφίλημαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟΠΕΠΤΩΚΟΤΩΝ εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

Ετι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν κύρια καλοῦνται, οἷον Σω-
κράτης,Πλάτων.Τὰ δὲ προσηγορικά. οἷον ὁ καὶ ἡ ἄνθρω-
πος.ὁ καὶ ἡ παρθένος. Τὰ δὲ ἐπίθετα. οἷον ἀνδρεῖος, ἀν-
δρεία,ἀνδρεῖον. σοφὸς,σοφὴ,σοφόν. Τὰ δὲ πρός τι. οἷον
πατὴρ, υἱός. δοῦλος, δεσπότης. Τὰ δὲ ὡς πρός τι. οἷον
νὺξ,ἡμέρα. θάνατος,ζωή. Τὰ δὲ ἐθνικά. οἷον φρὺξ, πέρ-
σης. Τὰ δὲ ἐρωτηματικά. οἷον τίς, ποῖος, πόσος, πηλί-
κος. Τὰ δὲ ἀόριστα.οἷον ὅστις,ὁποῖος,ὁπόσος. Τὰ δὲ πε-
ριληπτικά. οἷον δῆμος, χορὸς,ὄχλος. Τὰ δὲ ἐπιμεριζό-
μενα. οἷον ἕτερος, ἑκάτερος, ἕκαστος, ἄλλος. Μερίζονται
δὲ ταῦτα τετραχῶς.εἷς ἐκ δύο,ὡς ἕτερος. δύο καθ' ἕνα,
ὡς ἑκάτερος. εἷς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος. πολλοὶ καθ' ἕνα,
ὡς ἕκαστος. τὰ δὲ περιεκτικά. οἷον δαφνὼν, κοιτὼν,
ἐλαιών. Τὰ δὲ ὡς περιεκτικά. οἷον ἀπατεὼν, κυκεών.

Alia factitia, ut sonus fluctum, stridor sibili. Alia au tem generalia, ut animal, planta. Alia aũt specialia, ut bos, equus, canis. Alia aũt ordinalia, ut primus, secundus. Alia aũt numeralia, ut unus, duo tres. Alia autẽ absoluta, ut deus, uerbũ, angelus. Alia aũt cõsubstantialia, ut triticeus, lapideus, quernus. Alia aũt æquiuoca, ut Aiax Telamonis, & Aiax Oilei. Alia uero uniuoca, siue multinomina, ut ensis, mucro, spatha, machæra, gladius. Alia aũt pheronyma, ut megapẽthes. Alia aũt binomina, ut Alexander, qui & Paris: Scamander, qui & Xanthus. Alia autem agnomina, ut terram quatiens Neptunus, & illustris Apollo.

De accentibus.

Accentus est extensio literatæ uocis, uel tenor ad quem cantamus. Sunt aũt accentus decem, ut dictum est, & diuiduntur in quatuor: in tonos, in tẽpora, in spiritus, & in paßiones. Toni sunt tres: acutus, grauis, & circunflexus. quibus utimur in dictionibus. Omnis enim dictio suscipit tonũ unũ, uel in ultima, uel penultima, uel antepenultima. In ultima quidẽ suscipit acutũ, grauem, & circunflexũ. Acutũ, quãdo suscipiens fuerit incontractũ: ut spectator, bonus. Grauẽ similiter, ut oliuetũ, lauretũ. & maxime in consequẽtia. Omnis enim nominatiuus & accusatiuus incõtractus per seipsum, acuitur. in cõsequentia aũt pro acuto grauem suscipit. Circunflexũ autem, cum suscipiens fuerit longum à cõtractione, ut à lumen, lumen. & à xenophon, xenophon. Omnis enim synæresis ex acuto & graui, circunflexũ facit. In penultima aũt, acutum & circunflexum. Acutum quidem, cum uel suscipiens fuerit

breue,

Τὰ δὲ πεποιημένα. οἷον φλοῖσβος, ῥοῖζος. Τὰ δὲ γενικά. οἷον ζῶον, φυτόν. Τὰ δὲ εἰδικά. οἷον βοῦς, ἵππος, κύων. Τὰ δὲ τακτικά. οἷον πρῶτος, δεύτερος. Τὰ δὲ ἀριθμητικά. οἷον εἷς, δύο, τρεῖς. Τὰ δὲ ἀπολελυμένα. οἷον θεὸς, λόγος, ἄγγελος. Τὰ δὲ μετουσιαστικά. οἷον πύρινος, λίθινος, δρύϊνος. Τὰ δὲ ὁμώνυμα. οἷον αἴας ὁ τοῦ τελαμῶνος καὶ αἴας ὁ τοῦ ὀϊλέως. Τὰ συνώνυμα, εἴτε πολυώνυμα. οἷον ἄορ, ξίφος, σπάθη, μάχαιρα, φάσγανον. Τὰ δὲ φερώνυμα, οἷον μεγαπένθης. Τὰ δὲ διώνυμα, οἷον ἀλέξανδρος, ὁ καὶ πάρις. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Τὰ δὲ ἐπώνυμα. οἷον ἐνοσίχθων ὁ ποσειδῶν, καὶ φοῖβος ἀπόλλων.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ.

Προσῳδία ἐστὶ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς, ἢ τόνος πρὸς ὃν ᾄδομεν. Εἰσὶ δὲ προσῳδίαι δέκα, ὡς εἴρηται. καὶ διαιροῦνται εἰς τέσσαρα. εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη. Τόνοι εἰσὶ τρεῖς. ὀξεῖα, βαρεῖα, καὶ περισπωμένη. οἷς χρώμεθα ἐπὶ ταῖς λέξεσι. Πᾶσα γὰρ λέξις ἐπιδέχεται τόνον ἕνα, ἢ ἐν τῇ ληγούσῃ, ἢ παραληγούσῃ, ἢ προπαραληγούσῃ. ἐν μὲν τῇ ληγούσῃ ἐπιδέχεται ὀξεῖαν, βαρεῖαν, καὶ περισπωμένην. ὀξεῖαν, ὅταν τὸ δεχόμενον ᾖ ἀσυναίρετον. οἷον θεατὴς, ἀγαθός. βαρεῖαν δὲ ὁμοίως, ὡς ἐλαιὼν, δαφνών. καὶ μάλιστα ἐν τῇ συνεπείᾳ. πᾶσα γὰρ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἀσυναίρετος καθ' ἑαυτὴν, ὀξύνεται. ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ, ἀντὶ τῆς ὀξείας, βαρεῖαν ἐπιδέχεται. περισπωμένην δὲ, ὅταν τὸ δεχόμενον ᾖ μακρὸν ἀπὸ συναιρέσεως. οἷον ἀπὸ τοῦ φάος, φῶς. καὶ ἀπὸ τοῦ ξενοφάων, ξενοφῶν. πᾶσα γὰρ συναίρεσις ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας, περισπωμένην ποιεῖ. Ἐν τῇ παραληγούσῃ δὲ, ὀξεῖαν καὶ περισπωμένην. ὀξεῖαν μὲν, ὅταν ἢ τὸ δεχόμενον ᾖ

breue, ut laches, sermo. supra enim breuem circunflexus non ponitur. Vel cum suscipiens longum, & post ipsum longum: ut æneas, chryses. longa enim ante longam penacuitur. Vel cum fuerit positione longum, ut perses. supra enim positione longũ circunflexus nõ ponitur. Circunflexum uero, cum suscipiens fuerit natura longum, & post ipsum breue: ut maia, terra, musa. omne enim natura longum ante breue positum, circunflectitur. Insuper & si contractione longũ fit, ut clamatur, fit. In antepenultima autem semper acutũ ponimus, ut philosophus, philocalus. ante duas enim syllabas semper acutus ponitur. In tempora, longũ & breue. quibus utebantur antiqui in bitemporeis, ut signis declarantes longum & breue, ut audio, incito, incito, mars. In spiritus, aspiratum & tenuem. quibus utimur in uocalibus & diphthongis. Omnis enim dictio à uocali uel diphthongo incipiens, uel attenuatur, uel aspiratur. Quomodo autem hoc fit, in de spiritibus libro Georgij Gheroboschi querendum. Aspiratur autem & rho in principio dictionis, ut rhetor, rhetorice. duobus autem existentibus, ubicunq; fuerint, primum attenuatur, & secundum aspiratur secũdum ueteres: ut secretum, ægrotus. In paßiones: auersionem, subunionem, & subdistinctionẽ. Vtimur autem auersione in paßionibus dictionum, in fine sequente uocali, pro quatuor literis. pro breui alpha, ut utiq; hic, pro utiq; hic. pro e psilon, ut age dic, pro age dic. pro o paruo, ut hoc meum, pro hoc meum. pro breui iota, ut in littoribus, pro in littoribus. Poetæ autem pro alpha iota, & o iota diphthongo hac utuntur: ut uolo ego, &

heu

βραχὺ, ὡς λάχης, λόγος. ἐπάνω γὰρ βραχέος περισπωμένη οὐ τίθεται. ἢ ὅταν τὸ δεχόμενον μακρὸν, καὶ τὸ μετ' αὐτὸ μακρόν. ὡς αἰνείας, χρύσης. μακρὸν γὰρ πρὸ μακροῦ παροξύνεται. ἢ ὅταν ᾖ θέσει μακρὸν, οἷον πέρσης. ἐπάνω γὰρ θέσει μακροῦ περισπωμένη οὐ τίθεται. Περισπωμένην δὲ, ὅταν τὸ δεχόμενον ᾖ φύσει μακρὸν, καὶ τὸ μετ' αὐτὸ βραχύ. οἷον μαῖα, γαῖα, μοῦσα. πᾶν γὰρ φύσει μακρὸν πρὸ βραχέος κείμενον, περισπᾶται. Ετι καὶ εἰ ἀπὸ συναιρέσεως μακρὸν εἴη. οἷον βοᾶται, ποιεῖται. Εν τῇ προπαραληγούσῃ δὲ ἀεὶ ὀξεῖαν τίθεμεν, ὡς φιλόσοφος, φιλόκαλος. πρὸ δύο γὰρ συλλαβῶν, ἀεὶ ὀξεῖα τίθεται. Εἰς χρόνους, μακρὰν καὶ βραχεῖαν, οἷς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῖς διχρόνοις, ὡς σημείοις δηλοῦντες τὸ μακρὸν καὶ τὸ βραχύ. οἷον ἀκούα, ὀρίνω, ὀτρύνω, ἄρης. Εἰς πνεύματα, δασεῖαν καὶ ψιλὴν, οἷς χρώμεθα ἐπὶ τῶν φωνηέντων καὶ διφθόγγων. πᾶσα γὰρ λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου ἀρχομένη, ἢ ψιλοῦται, ἢ δασύνεται. Πότε δὲ τοῦτο γίνεται, ἐν τῷ περὶ πνευμάτων βιβλίῳ Γεωργίου τοῦ χοιροβοσκοῦ ζητητέον. Δασύνεται δὲ καὶ τὸ ῥ ἐν ἀρχῇ λέξεως: οἷον ῥήτωρ, ῥητορική. Δυοῖν δὲ ὄντοιν, ὅπου ἂν τύχωσι, τὸ πρῶτον ψιλοῦται, καὶ τὸ δεύτερον δασύνεται κατὰ τοὺς παλαιούς. οἷον ἄῤῥητον, ἄῤῥωστος. Εἰς πάθη, ἀπόστροφον, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολήν. Χρώμεθα δὲ τῇ ἀποστρόφῳ ἐν τοῖς πάθεσι τῶν λέξεων, ἐν τέλει ἑπομένου φωνήεντος, ἀντὶ τεσσάρων γραμμάτων. ἀντὶ βραχέος α, οἷον ἄρ' οὗτος, ἀντὶ ἄρα οὗτος. ἀντὶ ε, οἷον φέρ' εἰπὲ, ἀντὶ φέρε εἰπέ. ἀντὶ ο μικροῦ, οἷον τοῦτ' ἐμὸν, ἀντὶ τοῦτο ἐμόν. ἀντὶ βραχέος ι, οἷον ἐπ' ἀκταῖς, ἀντὶ ἐπὶ ἀκταῖς. Οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἀντὶ αι καὶ οι διφθόγγου ταύτῃ χρῶνται, οἷον βούλομ' ἐγώ. καὶ

οἴμ'

heu quàm tristor. Subunione autem utimur in coniunctione duarum dictionum natura diuisarũ. & in compositis nominibus, ut ab initio, primum, philosophus, philodorus. Subdistinctione autem utimur in distinctionibus coniunctarum dictionum, ut quodcunque, hocq;. & in interrogationibus cum puncto, ut Tu hæc dicis?

De puncto.

Punctum est sententiæ perfectæ signum. Diuiditur autem in perfectum punctum, medium, & suppunctum. Perfectum punctum est, quando sententia perfecta est. Medium, cum sententia medians, & imperfecta. Suppunctum, cum pendens, & quærit reliqua.

De locis tonorum.

Loci acuti tres, ultima, penultima, & antepenultima. Habens acutum in ultima, uocatur acutitonum, ut spectator. Habens in penultima, penacutitonum & grauitonum, ut aiax. Habens in antepenultima, penacutitonum & grauitonum, ut philodemus. Locus grauis unus, ultima. & omnis autem dictio ipsum suscipiens, secundum æqualitatem legitur. Est autem tonus syllabice, & non proprie. Loci circunflexi duo, ultima, & penultima. Habens circunflexum in ultima, uocatur anflexum, ut demophon. Habens in penultima, antanflexum, ut populus, hortus. Sed de his quidem satis. nunc autem de constructione præpositionum dicamus, necessaria existente introducendis.

De

οἴμ' ὡς ἄχθομαι. Τῇ δὲ ὑφὲν χρώμεθα ἐν συναφείᾳ δυοῖν λέξεων φύσει διῃρημένων, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις ὀνόμασιν. οἷον τηναρχὴν, τοπρῶτον, φιλόσοφος, φιλόδωρος. Τῇ ὑποδιαστολῇ δὲ χρώμεθα ἐν ταῖς διαστολαῖς τῶν συνημμένων λέξεων. οἷον ὅ, τι. τό, τε. καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι μετὰ στιγμῆς. οἷον, σὺ ταῦτα λέγεις;

ΠΕΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ.

Στιγμὴ ἐστὶ διανοίας τελείας σημεῖον. Διαιρεῖται δὲ εἰς τελείαν στιγμὴν, μέσην, καὶ ὑποστιγμήν. Τελεία στιγμὴ ἐστὶν, ὅτε ἡ διάνοια τελεία ὑπάρχει. Μέση, ὅτε ἡ διάνοια μεσάζουσα, καὶ ἀτελής. Ὑποστιγμὴ, ὅτε κρεμασμένη, καὶ ζητεῖ τὸ ἐπίλοιπον.

ΠΕΡΙ ΤΟΠΩΝ ΤΩΝ τόνων.

Τόποι τῆς ὀξείας τρεῖς. ἡ λήγουσα, ἡ παραλήγουσα, καὶ ἡ προπαραλήγουσα. Τὸ ἔχον τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς ληγούσης, καλεῖται ὀξύτονον. οἷον θεατής. Τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, παροξύτονον καὶ βαρύτονον. οἷον αἴας. Τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, προπαροξύτονον, καὶ βαρύτονον. οἷον φιλόδημος. Τόπος τῆς βαρείας εἷς, ἡ λήγουσα. καὶ πᾶσα δὲ λέξις αὐτὴν δεχομένη, καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγινώσκεται. ἐστὶ δὲ τόνος συλλαβικῶς, καὶ οὐ κυρίως. Τόποι τῆς περισπωμένης δύο, ἡ λήγουσα, καὶ ἡ παραλήγουσα. Τὸ ἔχον τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς ληγούσης, καλεῖται περισπώμενον. οἷον δημοφῶν. Τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, προπερισπώμενον. οἷον δῆμος, κῆπος. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου ἄλις. νυνὶ δὲ περὶ τῆς συντάξεως τῶν προθέσεων λέγωμεν, ἀναγκαίας οὔσης τοῖς εἰσαγωγικοῖς.

ΠΕΡΙ

De præpoſitionibus, quibus caſibus conſtruuntur. et quid ſignificant.

De monoſyllabis. In.

In, ſemper datiuo cōſtruitur, in quodam declarans: ut in domo, in argo. Attice *autem & genitiuo, per defectum datiui: ut in inferni, pro in loco inferni. apud poetas autem dicitur in, & in. ſed in, uim eſt habet.*

In.

In, quæ attice in dicitur, accuſatiuo conſtruitur: in templum, in forum. attice autem & genitiuo, per defectum accuſatiui: ut in magiſtri, pro in domū magiſtri. Vtimur autem hac in inanimatis. ut eo in forum.

Ex.

Ex, quæ & ec dicitur, ſemper genitiuo conſtruitur: ut ex foro, ex ſenatu. Habet *autem xi ſequente uocali, cappa uero ſequente conſonante.*

Cum.

Cum, quæ & cū attice dicitur, datiuo ſoli cōſtruitur, conſenſum ſignificans: ut cum Deo, *cum* Ioanne.

Ad.

Ad, *genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo conſtruitur.* Genitiuo, *quum à perſona ſignificet motum: ut à* Deo *bona, pro à. uel* quando in iuramento *ponitur, ut fac per* Deum. *uel coram ſignificat, ut coramq; deis immortalibus, coramq; mortalibus hominibus. uel officium, ut non eſt medici ſapientis.* Datiuo *autem, quando prope: ut prope pedes, ad hoc.* Accu*ſatiuo uero, quando motum ad aliquod animatum ut plurimum ſignificet, ut ad* Ioannem. *uel unionem,*

ut ad

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ, ΤΙΣΙ πτώσεσι συντάσσονται, καὶ τί σημαίνουσι.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΩΝ. ΕΝ.

Η ἐν, ἀεὶ δοτικῇ συντάσσεται, τὸ ἔν τινι δηλοῦσα. οἷον ἐν οἴκῳ, ἐν ἀγρῷ. Ἀττικῶς δὲ καὶ γενικῇ, κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς. οἷον ἐν ᾅδου, ἀντὶ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ᾅδου. Παρὰ ποιηταῖς δὲ λέγεται ἐνὶ, καὶ εἰν. τὸ δὲ ἔνι, δύναμιν τοῦ ἔστιν ἔχει.

ΕΙΣ.

Η εἰς, ἥτις ἀττικῶς ἐς λέγεται, αἰτιατικῇ συντάσσεται. εἰς ναὸν, εἰς ἀγοράν. Ἀττικῶς δὲ καὶ γενικῇ, κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς. οἷον εἰς διδασκάλου. ἀντὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. Χρώμεθα δὲ ταύτῃ ἐπὶ ἀψύχων, οἷον πορεύομαι εἰς ἀγοράν.

ΕΞ.

Η ἐξ, ἥτις καὶ ἐκ λέγεται, ἀεὶ γενικῇ συντάσσεται. οἷον ἐξ ἀγορᾶς, ἐκ τοῦ βουλευτηρίου, ἔχει δὲ τὸ ξ ἑπομένου φωνήεντος. τὸ κ δὲ, ἑπομένου συμφώνου.

ΣΥΝ.

Η σὺν, ἥτις καὶ ξὺν ἀττικῶς λέγεται, δοτικῇ μόνῃ συντάσσεται, ὁμόνοιαν σημαίνουσα. οἷον σὺν θεῷ, σὺν τῷ ἰωάννῃ.

ΠΡΟΣ.

Η πρὸς, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ, ὅταν τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνῃ κίνησιν. οἷον πρὸς θεοῦ τ᾽ ἀγαθὰ, ἀντὶ παρά. ἢ ὅτ᾽ ἐπὶ ὅρκου κεῖται, οἷον ποίησον πρὸς θεοῦ. ἢ τὸ ἐνώπιον δηλοῖ, οἷον πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. ἢ τὸ καθῆκον, οἷον οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ. Δοτικῇ δὲ, ὅτε τὸ πλησίον. οἷον πρὸς τοῖς ποσὶ, πρὸς τῷδε. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅταν κίνησιν πρός τι ἔμψυχον ὡς ἐπιτοπλεῖστον σημαίνῃ, ὡς πρὸς τὸν ἰωάννην. ἢ ἕνωσιν

ὡς πρὸς

ut ad deum, pro cum deo. Vel *rationem quandam, ut ſicut duo ad quatuor, ſic quatuor ad octo.* Vel *exemplum, ut ad tibiam canit.*

Ante.

Ante, ſemper genitiuo conſtruitur, locum & tempus ſignificans: ut ante ianuam, ante Perſicum *bellum fuit* Troianum.

De diſyllabis. Per.

Per, *accuſatiuo cõmuniter cõſtruitur: ut per uiam, per exercitũ, per ciuitatem. pro in uia, per exercitum, in ciuitatẽ.* Sed *aureo cum ſceptro, poeticũ, pro cum.*

Secundum.

Secundum, *genitiuo & accuſatiuo conſtruitur.* Genitiuo *quidem, cum inuectionẽ & accuſationem ſignificat: ut impius* Neſtorius *contra omnes bonos & ſapientes & dicit & ſcribit.* Vel *ſuper, & circa quid: ut ſuper terra ſedeo.* Sed *ab olympi cacuminibus iratus, pro ab.* Accuſatiuo *autem, cum ſimilitudinem: ut ſecundum* Demoſthenem *ſcribit, ſecundum* Homerum*. uel tempus, ut noſtro tempore fuit homo ſapiens. uel motum, ut ſecundum naues* Achiuorum.

Per.

Per, *genitiuo & accuſatiuo conſtruitur.* Genitiuo *quidem, actionem, uel mediũ ſignificans: ut per te hoc fiat, per forum ibat.* Accuſatiuo *autẽ, cauſam: ut propter pecunias omnia fiunt.* Et *medium raro, ut perq́; arma & nigrum ſanguinem.*

Cum.

Cum, *genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo cõſtruitur.* Genitiuo *quidẽ, cũ unionẽ ſignificat: ut tecũ.* Datiuo

autem,

ὡς πρὸς τὸν θεὸν, ἀντὶ μετὰ θεοῦ. ἢ λόγον τινά. οἷον, ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέτταρα, οὕτω τὰ τέτταρα πρὸς τὰ ὀκτώ. ἢ παράδειγμα, οἷον πρὸς αὐλὸν ᾄδει.

ΠΡΟ.

Η πρὸ, ἀεὶ γενικῇ συντάσσεται, τόπον καὶ χρόνον σημαίνουσα. οἷον πρὸ τῆς θύρας, πρὸ τοῦ περσικοῦ πολέμου ἐγένετο ὁ τρωϊκός.

ΠΕΡΙ ΔΙΣΥΛΛΑΒΩΝ ΑΝΑ.

Η ἀνὰ, αἰτιατικῇ κοινῶς συντάσσεται. οἷον ἀνὰ τὴν ὁδὸν, ἀνὰ τὸ στρατόπεδον, ἀνὰ τὴν πόλιν. ἀντὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, διὰ τοῦ στρατοπέδου, εἰς τὴν πόλιν. Τὸ δὲ χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, ποιητικὸν, ἀντὶ σύν.

ΚΑΤΑ.

Η κατὰ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. γενικῇ μὲν, ὅταν ἐπιφορὰν καὶ κατηγορίαν σημαίνῃ. οἷον ὁ ἄθεος Νεστόριος κατὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν καὶ λέγει καὶ γράφει. ἢ τὸ ἐπάνω, καὶ περί τι. οἷον κατὰ γῆς κάθημαι. Τὸ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος, ἀντὶ ἀπό. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε ὁμοιότητα. οἷον κατὰ Δημοσθένη γράφει. καθ' Ὅμηρον. ἢ χρόνον. οἷον καθ' ἡμᾶς ἐγένετο ἀνὴρ σοφός. ἢ κίνησιν. ὡς κατὰ νῆας ἀχαιῶν.

ΔΙΑ.

Η διὰ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ἐνέργειαν ἢ τὸ μέσον σημαίνουσα. ὡς διὰ σοῦ τοῦτο γένοιτο. διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐβάδιζον. Αἰτιατικῇ δὲ, αἰτίαν. οἷον διὰ τὰ χρήματα πάντα γίνονται. καὶ τὸ μέσον σπανίως. ὡς διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

ΜΕΤΑ.

Η μετὰ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε ἕνωσιν δηλοῖ. ὡς μετὰ σοῦ. Δοτικῇ

autem, idem poetice: ut cum hominibus tertiæ ætatis re gnabat. Accusatiuo *autem, cum postea: ut post te ego ueni.*

Apud.

Apud, *genitiuo, & datiuo, & accusatiuo construitur.* Et *genitiuo quidẽ, cum ab aliquo motũ significat: ut apud regem iustitia.* Datiuo *autẽ, cum iuxta cum animato: ut apud regem sedet, apud te uersor.* Accu*satiuo autem: cum uel prope cum inanimato: ut apud mare. uel motum ad aliquid, ut apud te uenio. uel propter quid, ut propter iniuriam ultio. uel extra, ut præter iustũm facit, & præter sententiam contingit.*

Pro.

Pro, *genitiuo construitur: ut pro te, pro illo, pro multis.* In *compositione autem interdum æquum significat, ut æquideum* Polyphemum, *pro æquideum.* In*terdum autem contrarium, ut antichristus, antidem dogma, quod contrarium* Deo.

In.

In, *genitiuo, & datiuo, & accusatiuo construitur.* Genitiuo *quidem, cum supra significat: ut animalia in terra. uel tempus, ut principe* Pythocle. *uel circa quid, & in aliquo: ut in multis, uel motũ attice, ut in regionem* Datiuo *autem, cum causam: ut causa boni concionabatur. uel supra, ut in carina nauis. uel post, ut post hæc & alia narrabat. uel potestatem quandam, ut in pontifice ecclesiæ negocia. uel insidias, ut in populum, pro contra populum.* Accusatiuo *autem, quando motum significat: ut ad atticam ibat. uel dolum, ut in nos impetum fecit.*

δὲ, τὸ αὐτὸ ποιητικῶς. οἷον μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσεν. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε τὸ ὕστερον. οἷον, μετὰ σὲ ἐγὼ ἦλθον.

ΠΑΡΑ.

Η παρὰ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Καὶ γενικῇ μὲν, ὅτε τὴν ἀπό τινος κίνησιν δηλοῖ. ὡς παρὰ τοῦ βασιλέως ἡ δικαιοσύνη. Δοτικῇ δὲ, ὅτε τὸ πλησίον μετ᾽ ἐμψύχου. οἷον παρὰ τῷ βασιλεῖ κάθηται, παρὰ σοὶ διατρίβω. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε ἢ τὸ ἐγγὺς μετὰ ἀψύχου. ὡς παρὰ τὴν θάλατταν. ἢ κίνησιν ἐπί τι, οἷον παρὰ σὲ ἔρχομαι. ἢ τὸ διά τι, ὡς παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία. ἢ τὸ ἔξω, οἷον παρὰ τὸ δίκαιον πράττει, καὶ παρὰ γνώμην συμβαίνει.

ΑΝΤΙ.

Η ἀντὶ, γενικῇ συντάσσεται. οἷον ἀντὶ σοῦ, ἀντὶ ἐκείνου, ἀντὶ πολλῶν. Εν τῇ συνθέσει δὲ, ποτὲ μὲν τὸ ἴσον σημαίνει. ὡς ἀντίθεον Πολύφημον, ἀντὶ ἰσόθεον. ποτὲ δὲ τοὐναντίον, ὡς ἀντίχριστος, καὶ ἀντίθεον δόγμα, τὸ ἐναντίον τῷ θεῷ.

ΕΠΙ.

Η ἐπὶ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε τὸ ἐπάνω δηλοῖ. οἷον τὰ ζῶα ἐπὶ γῆς. ἢ χρόνον, οἷον ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοκλέους. ἢ τὸ περί τι, καὶ ἔν τινι. οἷον ἐπὶ πολλῶν. ἢ κίνησιν ἁπλικῶς, οἷον ἐπὶ τῆς χώρας. Δοτικῇ δὲ, ὅτε αἰτίαν. οἷον ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἐδημηγόρει. ἢ τὸ ἐπάνω, οἷον ἐπὶ τρόπιδι ἡ ναῦς. ἢ τὸ ὕστερον, ὡς ἐπὶ τούτοις καὶ ἕτερα διηγεῖτο. ἢ αὐτεξουσιότητά τινα, ὡς ἐπὶ τῷ ἀρχιερεῖ τὰ τῆς ἐκκλησίας πράγματα. ἢ ἐπιβουλὴν, οἷον ἐπὶ τῷ δήμῳ, ἀντὶ κατὰ τοῦ δήμου. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε κίνησιν δηλοῖ, οἷον ἐπὶ τὴν ἁπλικὴν ἐπορεύετο. ἢ δόλον, οἷον ἐφ᾽ ἡμᾶς ὥρμησε.

De.

De, genitiuo, & datiuo, & accusatiuo construitur. Genitiuo quidem, quando causam significat: ut pugno pro te. Datiuo autem, quasi idem poetice: ut timui de flauo Menelao. Etiam & fluet de hasta, pro in & de turri, pro circa. Accusatiuo autem, quãdo circum, & defensiuum, & congregatiuum: ut circum ciuitatem exercitus. quid ad me negocium?

Circum.

Circum, idem significans, & similiter constructa est huc de. Vsitatior quidem de. sæpe autem apud poetas simul ponũtur: ut Hector autem circumuertebat pulchripilos equos.

Ab.

Ab, semper genitiuo construitur, à loco motum significans: ut ab urbe, à iusto.

Sub.

Sub, genitiuo, & datiuo, & accusatiuo cõstruitur. Genitiuo quidẽ, cum uel causam significat: ut propter morbum non ambulat. Vel sub, ut sub ueste. Datiuo autem, & accusatiuo, idem: ut sub arbore, & sub arborem. & miles sub imperatorem.

Super.

Super, genitiuo & accusatiuo construitur. Genitiuo quidẽ, cum uel auxiliũ significat: ut pro Ctesiphonte oratio. Vel causam, ut de quibus dixi, iterũ dicam. Vel supra, ut supra fumũ ponit clauum. Accusatiuo aũt, cum plus uel ulterius significat: ut supra hominẽ sapit, super Thraciam Macedonia. Accidunt autem præpositionibus quinq;: acui, in breuem desinere,

ΠΕΡΙ.

Η περὶ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε τὸ αἴτιον δηλοῖ. οἷον μάχομαι περὶ σοῦ. Δοτικῇ δὲ, σχεδὸν τὸ αὐτὸ ποιητικῶς. οἷον δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ. ἔτι καὶ τὸ, ἐρωήσει περὶ δουρὶ, ἀντὶ ἐν. καὶ περὶ πύργῳ, ἀντὶ κύκλῳ. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε τῷ κύκλῳ, καὶ περιποιητικὸν, καὶ συστατικόν. οἷον περὶ τὴν πόλιν τὸ στράτευμα. τί τὸ περὶ ἐμὲ πρᾶγμα.

ΑΜΦΙ.

Η ἀμφὶ, ὁμοιόσημος, καὶ ὁμοιοσύντακτός ἐστι τῇ περί. Συνηθεστέρα μέν τοι ἡ περί. πολλάκις δὲ παρὰ ποιηταῖς ὁμοῦ κεῖνται, ὡς Εκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρόφα καλλίτριχας ἵππους.

ΑΠΟ.

Η ἀπὸ, ἀεὶ τῇ γενικῇ συντάσσεται, τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν σημαίνουσα. οἷον ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀπὸ τοῦ δικαίου.

ΥΠΟ.

Η ὑπὸ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε ἢ τὸ αἴτιον σημαίνει. οἷον ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ. ἢ τὸ ὑποκάτω, οἷον ὑφ᾽ εἵματος. Δοτικῇ δὲ καὶ αἰτιατικῇ, τὸ αὐτό. οἷον ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον. καὶ ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν.

ΥΠΕΡ.

Η ὑπὲρ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε ἢ βοήθειαν σημαίνει. οἷον ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος. ἢ αἰτίαν, οἷον ὑπὲρ ὧν ἔλεξα, πάλιν λέξω. ἢ τὸ ἐπάνω, οἷον ὑπὲρ καπνοῦ τίθησι τὸ πηδάλιον. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε τὸ πλέον ἢ ἐπέκεινα δηλοῖ, οἷον ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ. ὑπὲρ τὴν θράκην ἡ μακεδονία. Παρέπονται δὲ ταῖς προθέσεσι πέντε. τὸ ὀξύνεσθαι, τὸ βραχυκαταληκτεῖν,

præter in,& ex. uſq; ad duas ſyllabas augeri. per leuem conſonantem proferri,præter circum. attenuari, præter ſub & ſuper. nam y præcedens dictionem, aſpiratur. Sunt autem & multa aduerbia genitiuo conſtructa: ut extra, ſine, ſine, præter, ſatis, intus, intro. Sed congregatiua, datiuo. poſitiua autem datiuo & accuſatiuo. Et quibuſcunq; caſibus ſua conſtruuntur uerba: ſed per, & per, accuſatiuo. & quidẽ per, ut plurimum negat: ſed per affirmat. Et hæc quidem introducẽdis ſatis, ut in compendij ſpecie. ſed in ſecundo latiſsime de nomine & uerbo tractabimus.

Finis compendii.

DE PASSIONIBVS DIctionum, ex ſcriptis grammatici Tryphonis.

Dictionum paſsiones in duo generaliſsima diuiduntur, quantitatemq́;, & qualitatem. Ac quantitatis quidem ſpecies, defectus, & ſuperabundantia. qualitatis autem, trãſpoſitio, & tranſumptio. ambobus autem ſimul conuenientibus, ſectio fit. Sunt autem, ut ſummatim dicam, paſsiones quinq;: ſuperabundãtia, defectus, tranſpoſitio, tranſumptio, ſectio. Superabundantia igitur eſt ſuperfluitas temporum, uel temporis, elementorum, uel elementi.

Defectus.

Defectus autem, contra, temporis, uel temporum, elementi, uel elementorum diminutio.

Tranſpoſitio.

Tranſpoſitio autẽ, eſt elementi mutatio ex proprio

ordine

πλὴν τῆς εἰς, καὶ ἐξ. τὸ μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὔξεσθαι. τὸ διὰ ψιλοῦ συμφώνου ἐκφέρεσθαι, πλὴν τῆς ἀμφί. τὸ ψιλοῦσθαι, πλὴν τῆς ὑπὸ, καὶ ὑπέρ. τὸ γὰρ υ προηγούμενον τῆς λέξεως, δασύνεται. Εἰσὶ δὲ καὶ πολλὰ ἐπιῤῥήματα γενικῇ συντασσόμενα, οἷον ἔξω, χωρὶς, ἄνευ, πλὴν, ἅλις, ἔνδον, εἴσω. Τὰ δὲ ἀθροιστικὰ, δοτικῇ. τὰ δὲ θετικὰ, δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ. Καὶ αἷς ἂν πτώσεσι τὰ αὐτῶν συντάσσονται ῥήματα. τὸ δὲ μὰ, καὶ νὴ, αἰτιατικῇ. καὶ τὸ μὲν μὰ, ὡς τὰ πολλὰ ἀποφάσκει, τὸ δὲ νὴ καταφάσκει. Καὶ ταῦτα μὲν τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἱκανὰ, ὡς ἐν ἐπιτομῆς εἴδει, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ διεξοδικώτατα περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος διαληψόμεθα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΟΜΗΣ.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ΕΚ τῶν τοῦ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόν τε, καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, ἔνδεια, καὶ πλεονασμός. τοῦ δὲ ποιοῦ, μετάθεσις, καὶ μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, πάθη πέντε. πλεονασμὸς, ἔνδεια, μετάθεσις, μετάληψις, τμῆσις. Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστὶ περισσότης χρόνων, ἢ χρόνου στοιχείων, ἢ στοιχείου.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ενδεια δὲ, τοὐναντίον, χρόνου, ἢ χρόνων, στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας

ordine in alterum ordinem: ut excoriata, pro excoriata. & cor, pro cor. fortitudo, pro fortitudo. Vocatur autem & immutatio, & superpositio.

Transumptio.

Transumptio autem est elementi mutatio: ut debilis, pro debilis. sanguipotor, pro sanguipotor.

Sectio.

Sectio autem, est compositi sermonis resolutio in duas dictiones: ut arx, pro arx. Harum aũt quinque paßionum, aliquæ quidẽ in species secantur, & superabundantia, & defectus. aliquæ uero sunt insecabiles. Sed superabundantiæ species sunt nouem: additio, geminatio, productio, porrectio, diuisio, interpositio, duplicatio, insertio, & adfiguratio. Sed indigentiæ species sunt nouem: ablatio, ademptio, correptio, concisio, collisio, defectus, prætermißio, elisio, amputatio. Opposita igitur sunt inter se, additio ablationi, geminatio ademptioni, productio correptioni, porrectio concisioni, diuisio collisioni, interpositio defectioni, duplicatio prætermißioni, insertio elisioni, adfiguratio amputationi.

Additio.

Additio igitur, est additio elementi in principio syllabæ: ut uua passa, pro uua passa. spica, pro spica. simul, pro simul.

Geminatio.

Geminatio autem, est primarũ uel secundarũ syllabarum per easdem consonãtes, uel similes alterna prolatio. fit aũt in aduerbijs, & participijs, et nominibus. abũdat aũt apudq; Ionas & Aeoles, ut laborauerint, pro

τάξεως ἐφ᾽ ἑτέρας. οἷον δρατὰ, ἀντὶ δαρτά. καὶ κραδία, ἀντὶ καρδία. κάρτος, ἀντὶ κράτος. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις, καὶ ὑπέρθεσις.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις. οἷον ἠπεδανὸς, ἀντὶ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ αἱμοπότης.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις δὲ ἐστὶ συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ ἀκρόπολις. Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν, τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε πλεονασμὸς καὶ ἡ ἔνδεια. τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα. πρόσθεσις, ἀναδίπλωσις, ἔκτασις, ἐπέκτασις, διαίρεσις, παρένθεσις, διπλασιασμὸς, παρέμπτωσις, καὶ προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα. ἀφαίρεσις, ἆρσις, συστολὴ, συγκοπὴ, συναλοιφὴ, ἔλλειψις, παρέλλειψις, ἔκθλιψις, καὶ ἀποκοπή. Αντίκειται οὖν πρόσθεσις μὲν ἀφαιρέσει, ἀναδίπλωσις δὲ ἄρσει, ἔκτασις συστολῇ, ἐπέκτασις συγκοπῇ, διαίρεσις συναλοιφῇ, παρένθεσις ἐλλείψει, διπλασιασμὸς παρελλείψει, παρέμπτωσις ἐκθλίψει, προσχηματισμὸς ἀποκοπῇ.

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις μὲν οὖν ἐστὶ προσθήκη στοιχείου κατ᾽ ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, οἷον ἀσφαλὶς, ἀντὶ σαφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ στάχυς. θαμὰ, ἀντὶ ἅμα.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Αναδίπλωσις δὲ ἐστὶν ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων, μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει δὲ παρά τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν,

pro laborauerint . ſortiti fuerint , pro ſortiti fuerint . conuiciatorius , pro conuiciatorius . uerum , pro uerum .

Productio.

Productio, *eſt quando correptæ bitemporeæ producuntur , uel breues in longas ſimiles earum mutantur : ut bonus, bonus . puella , puella .*

Porrectio.

Porrectio , *eſt ſuperabundantia ſyllabæ in medio eiuſdem accentus, cum non generalis obſeruatio prohibeat: ut munitum, pro munitum. frater, pro frater. bellica, pro bellica .*

Diuiſio.

Diuiſio , *eſt ſyllabæ reſolutio , uel diſiunctio in duo. ſed paßio* Ionum *&* Theſſalorum *: ut puer, pro puer . cauum , pro cauum . ſagitta , pro ſagitta.*

Interpoſitio.

Interpoſitio, *eſt additio uocalis in medio, non facientis ſyllabam : ut ſpirantes, pro ſpirantes . uacua, pro uacua . morbus , pro morbus . hoſpes , pro hoſpes . profectus , pro profectus . ſed paßio* Ionum.

Duplicatio.

Duplicatio , *eſt eiuſdem conſonantis additio in medio, non efficientis ſyllabã : ut quoniam, pro quoniam . ſatis, pro ſatis. medium, pro medium . dic, pro dic. quando , pro quando . ſed paßio* Ionum .

Inſertio.

Inſertio, *eſt additio conſonantiũ in medio, non perficientium ſyllabam : ut ciuitas, pro ciuitas. bellum, pro bellum .*

Adfigu-

ἀντὶ κάμωσι. λελάχωσιν, ἀντὶ λάχωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ ἀτηρός. ἐτήτυμον, ἀντὶ ἔτυμον.

ΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις ἐστὶν, ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῆ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῆ. οἷον καλὸς, καλός. κόρη, κώρη.

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀτύχεον, ἀντὶ εὔτυχον. ἀδελφεὸς, ἀντὶ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ πολέμια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, ἐστὶ συλλαβῆς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο. τὸ δὲ πάθος ἰώνων καὶ θετταλῶν. οἷον πάϊς, ἀντὶ παῖς. κόϊλον, ἀντὶ κοῖλον. βέλεος, ἀντὶ βέλους.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον πνείοντες, ἀντὶ πνέοντες. κεινὴ, ἀντὶ κενή. νοῦσος, ἀντὶ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ ξένος. εἰληλυθὼς, ἀντὶ ἐληλυθώς. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμὸς, ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον ὅττι, ἀντὶ ὅτι. ἄδδην, ἀντὶ ἄδην. μέσσον, ἀντὶ μέσον. ἔννεπε, ἀντὶ ἔνεπε. ὁππότε, ἀντὶ ὁπότε. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, ἐστὶ προσθήκη συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ πόλις. πτόλεμος, ἀντὶ πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗ-

Adfiguratio.

Adfiguratio, est additio syllabæ in fine. est autem quatuor linguarum propria: ut uerbis, pro uerbis. mu sis, pro musis. personæ, pro personæ. ego, pro ego. Dicendum autem & de defectu.

Defectus.

Defectus, est ablatio in principio elementi: ut festū, pro festum. terra, pro terra. ille, pro ille. Sed hæc passio Ionum.

Sublatio.

Sublatio, est abiectio in principio geminatæ syllabæ: ut iaci, pro iaci. suscipi, pro suscipi. uulneratus, pro uulneratus.

Correptio.

Correptio, est quando productæ bitemporeæ corripiuntur, uel longæ in breues contrarias suas mutantur: ut alma, pro alma. aridum, pro aridum.

Concisio.

Concisio, est abiectio syllabæ in medio: ut infelix, pro infelix. opacum, pro opacum.

Collisio.

Collisio, est duarum syllabarū ad uocalē unitas, depreßione tonorū. Fit aūt per modos septem, simplices quidē tres, per elisionē, per crasin, per synæresin. compositos aūt quatuor. per elisionē & mistionē, per elisionem & contractionē, per crasin & synæresin, per elisionē et crasin et synæresin. Per elisionē, aduersum me, pro aduersum me. per crasin, mea pro mea. per synæresin, neredes, pro nereides. per elisionē & crasin, & ego, pro & ego. per elisionem & synæresin, me subit, pro

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμὸς, ἐςὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. ἐςι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ λόγοις. μούσαισιν, ἀντὶ μούσαις. προσώπατα, ἀντὶ πρόσωπα. ἐγὼν, ἀντὶ ἐγώ. λεκτέον δὲ καὶ περὶ ἐνδείας.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ενδεια, ἐςὶν ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν ςοιχείου. οἷον ὀρτὴ, ἀντὶ ἑορτή. αἶα, ἀντὶ γαῖα. κεῖνος, ἀντὶ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

ΑΡΣΙΣ.

Αρσις, ἐςὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ βεβλῆσθαι. δέχθαι, ἀντὶ δεδέχθαι. βλήμενος, ἀντὶ βεβλημένος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συςολὴ ἐςὶν, ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συςαλῆ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίςοιχα αὐτῶν μετατεθῆ. οἷον φυσίζοος. ἀντὶ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ ξηρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπὴ, ἐςὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος, ἀντὶ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ δασύσκιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφὴ, ἐςὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις καταβολῆ τόνου. Γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτὰ, ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ θλίψιν, κατὰ κρᾶσιν, κατὰ συναίρεσιν. συνθέτους δὲ τέσσαρας. κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κατὰ θλίψιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. κατὰ θλίψιν, ἐπ' ἐμὲ, ἀντὶ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῆδες, ἀντὶ νηρηΐδες. κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ ἀντὶ καὶ ἐγώ. κατὰ θλίψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοὔποδώνει, ἀντὶ

pro me ſubit. per craſin & ſynæreſin, caprarius, pro caprarius. per eliſionem & craſin & ſynæreſin, in Aethiopia, *pro in* Aethiopia.

Defectus.

Defectus, *eſt abiectio uocalis in medio, non faciẽtis ſyllabam: ut cruentare, pro cruentare. ſenem, pro ſenem.*

Prætermiſsio.

Prætermißio, *eſt quando una aliqua geminatarum conſonantium omittitur: ut pulchrius, pro pulchrius. citius, pro citius.*

Eliſio.

Eliſio, *eſt abiectio unius conſonantis inter primam & ultimam ſyllabam, non facientis ſyllabam: ut ſceptrum, pro ſceptrum.*

Amputatio.

Amputatio, *eſt ablatio ſyllabæ in fine: ut domus, pro domus.* Apollinem, *pro* Apollinem. Neptunum, *pro* Neptunum.

De anomalis uerbis per ordinem literarum. Principium alpha.

Sicco, *unde aoriſtus* I. *ſiccatus fui, & ſiccatus fui.*

Miror. Futurum, *mirabor*. Indefinitum, *miratus fui.* Medium *indefinitum, miratus fui, à miror.*

Ago. Futurum, *agam*. Indefinitum *ſecundum, egi, & attice egi.* Præteritũ *perfectum, egi, & attice egi.*

Dico. Futurum, *dicam*. Indefinitum, *dixi.*

Cano. Futurum, *canam.* Indefinitũ *primũ, cecini.*

Eligo.

ἀντὶ ἐμοὶ ὑποδώει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὦ' πόλος, ἀντὶ ὁ αἰπόλος. κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾀθιοπίᾳ, ἀντὶ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ελλειψις, ἐςὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον ἀμύξαι, ἀντὶ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ γεραιόν.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις ἐςὶν, ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται. οἷον κάλιον, ἀντὶ κάλλιον, θᾶτον. ἀντὶ θᾶττον.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Εκθλιψις, ἐςὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον σκῆπτον, ἀντὶ σκῆπτρον.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Αποκοπὴ, ἐςὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ δῶμα. Απόλλω, ἀντὶ Απόλλωνα. Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα.

ΠΕΡΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ κατὰ ςοιχεῖον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Αζω. ὅθεν ἀόριςος πρῶτος, ἄσθην, καὶ ἀάσθην.

Αγαμαι. Μέλλων, ἀγάσομαι. Αόριςος πρῶτος, ἠγάσθην. Μέσος ἀόριςος πρῶτος, ἠγασάμην.

Αγω. Μέλλων, ἄξω. Αόριςος δεύτερος, ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον. Παρακείμενος, ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα.

Αγορεύω. Μέλλων, ἀγορεύσω. Αόριςος α. ἠγόρευσα.

Αἴδω. Μέλλων, ᾄσω. Αόριςος πρῶτος, ᾖσα.

Αἱροῦμαι.

Eligo. Futurum, eligam. Præteritum perfectum, elegi. Indefinitum primum, elegi. Medium indefinitum secundum, elegi, ab eligo, inusitato.

Capio, capio. Futurum, capiam.

Sẽtio. Mediũ futurũ, sentiã. Præteritũ perfectũ, sensi. Medium indefinitum, sensi, à sentio, inusitato.

Pecco. Præterituũ imper. peccabã. & plus minime. Futurum, peccabo. Præteritũ perfectũ, peccaui. Aoristus secundus, peccaui, a pecco, pecco, inusitato.

Aperio. Futurum, aperiam. Indefinitum primum, aperui attice.

Odio sum. Futurum, odio ero. Præteritum perfectum, odio fui. Medium indefinitum primum, odio fui, ab odio sum, odio sum, inusitato.

Augeo, & augeo. Futurũ, augebo, tanquam ab antiquo themate augeo, augeo. Indefinitum primum, auxi, & augeo. Præteritum imperfectum, augebam.

Capio, capio. Futurum, capiam. Indefinitum secundum, cepi, à capio. Participium, hic captus, capti.

Induo, & induo. Futurum, induam.

Lego. Præteritum imperfectũ, legebã solum. Medium futurum, legam. Præteritũ perfectum, legi. Indefinitum secundum, legi, à lego, & lego, lego.

Moueo castra. Futurum, mouebo castra.

Exclamo. Futurũ, exclamabo. Mediũ præteritum perfectũ, exclamaui. Indefinitũ secundum, exclamaui.

Respiro. Futurum, respirabo. Aoristus, respiraui, à respiro antiquo.

Rescindo, et rescindo. futurũ, rescindã, à rescindo.

Euello. Futurum, euellam.

Capior.

Αἱροῦμαι. Μέλλων, αἱρήσομαι. Παρακείμενος, ᾕρημαι. Ἀόριστος πρῶτος, ἡρέθην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλωμαι, ἀχρήστου.

Αἱρέω, ῶ. Μέλλων, αἱρήσω.

Αἰσθάνομαι. Μέσος μέλ. αἰσθήσομαι. Παρακεί. ᾔσθημαι. Μέσος ἀόριστος β. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι.

Ἁμαρτάνω. Παρατατικὸς, ἡμάρτανον, καὶ πλέον οὔ. Μέλλων, ἁμαρτήσω. Παρακείμενος, ἡμάρτηκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἥμαρτον, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ, ἀχρήστου.

Ἀνοίγω. Μέλλων, ἀνοίξω. Ἀόριστος α. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Ἀπεχθάνομαι. Μέλλων, ἀπεχθήσομαι. Παρακείμενος ἀπήχθημαι. Μέσος ἀόριστος, ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, ἀπεχθοῦμαι, ἀχρήστου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. Μέλλων, αὐξήσω, ὡς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ θέματος τοῦ αὐξέω, ῶ. Ἀόριστος πρῶτος, ηὔξησα, καὶ αὐξάνω. Παρατατικὸς, ηὔξανον.

Ἀλόω, ῶ, Μέλλων, ἁλώσω. Ἀόριστος δεύτερος, ἥλων, ἀπὸ τοῦ ἁλῶμι. Η μετοχὴ, ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.

Ἀμφίημι, καὶ ἀμφιέννυμι. Μέλλων, ἀμφιέσω.

Ἀναγινώσκω. Παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον μόνον. Μέσος μέλλων, ἀναγνώσομαι. Παρακείμενος, ἀνέγνωκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνῶμι, καὶ ἀναγνόω, ῶ.

Ἀναζευγνύω. Μέλλων, ἀναζεύξω.

Ἀνακράζω. Μέλλων, ἀνακράξω. Μέσος παρακείμενος, ἀνακέκραγα. Ἀόριστος δεύτερος, ἀνέκραγον.

Ἀναπνέω. Μέλλων, ἀναπνεύσω. Ἀόριστος, ἀνέπνευσα. ἀπὸ τοῦ ἀναπνεύω παλαιοῦ.

Ἀναῤῥηγνύω, καὶ ἀναῤῥήγνυμι. Μέλλων, ἀναῤῥήξω, ἀπὸ τοῦ ἀναῤῥήγω.

Ἀνασπάω, ῶ. Μέλλων, ἀνασπάσω.

Ἁλίσκο-

Capior. Futurum *primum, capiar, à capior. futurum, capiar*. Indefinitum *primum, captus fui*. Indefinitum *secundum, captus sum, à capio, capio.*

Renuo. Indefinitum *primum, renui.*

Sufficit. Futurum, *sufficiet*. Indefinitum, *suffecit.*

Dimitto. Futurum, *dimittam*. Indefinitum, *dimisi.*

Conuerto. Futurum, *conuertam*. Medium *præteritum perfectum, conuerti.*

Explico, *& explico*. Futurum, *explicabo, ab explico, explico.*

Abstineo. Futurũ, *abstinebo. quoniam habebo aspiratur, mutatur pi in phi*. Præteritum *perfectũ, abstinui*. Indefinitum *secundum, abstinui, ab abstineo, abstineo.*

Aufugio. Futurum, *aufugiam*. Indefinitum *primum, aufugi.*

Ostendo, *& ostendo*. Futurũ, *ostendã, ab ostendo.*

Perdo, *perdo*. Futurum, *perdam*. Præteritum *perfectum, perdidi. & attice, perdidi. & perdo, perdam, perdidi. & attice, perdidi. & perdo, & perdo.*

Extinguo, *& extinguo*. Futurum, *extinguam*. Indefinitum *secundum, extinctus sum.*

Abscindo. Futurum, *abscindam, & abscindam*. Indefinitum *secundum, abscidi.*

Extendo. Futurum, *extendam.*

Fruor. Indefinitum *primum, fruitus sum.*

Amoueo. Futurum, *amouebo.*

Deploro. Futurum, *deplorabo, à ploro, antiquo.*

Contentus sum. Futurum, *contentus ero*. Et *impersonale, placet*. Præteritum *imperfectum, placebat.*

Inhonoro. Futurum, Inhonorabo.

Peruenio.

Αλίσκομαι. Μέλλων πρῶτος, ληφθήσομαι, ἀπὸ τοῦ λή-
ξομαι. μέλλων, λήψομαι. Αόριστος πρῶτος, ἐλήφθην. Αό-
ριστος δεύτερος. ἑάλων, ἀπὸ τοῦ ἀλόω, ῶ.

Απαναίνομαι. Αόριστος πρῶτος, ἀπηνηνάμην.

Απόχρη. Μέλλων, ἀποχρήσει. Αόριστος, ἀπέχρησε.

Αφίημι. Μέλλων, ἀφήσω. Αόριστος, ἀφῆκα.

Αντιστρέφω. Μέλλων, ἀντιστρέψω. Μέσος παρακείμενος,
ἀντέστροφα.

Αναπεταννύω, καὶ ἀναπετάννυμι. Μέλλων, ἀναπετά-
σω, ἀπὸ τοῦ ἀναπετάω, ῶ.

Απέχω. Μέλλων, ἀφέξω. διότι τὸ ἕξω δασύνεται, τρέ-
πεται τὸ π εἰς φ. Παρακείμενος, ἀπέσχηκα. Αόριστος δεύ-
τερος, ἀπέσχον, ἀπὸ τοῦ ἀποσχέω, ῶ.

Αποδιδράσκω. Μέλ. ἀποδράσκω. Αόριστος α. ἀπέδρα.

Αποδεικνύω, καὶ ἀποδείκνυμι. Μέλλων, ἀποδείξω, ἀπὸ
τοῦ ἀποδείκω.

Απολέω, ῶ. Μέλλων, ἀπολέσω. Παρακείμενος, ἀπώλε-
κα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. καὶ ἀπόλλω, ἀπολῶ, ἀπῶλα, καὶ
ἀττικῶς ἀπόλωλα. καὶ ἀπολλύω. καὶ ἀπόλλυμι.

Αποσβεννύω, καὶ ἀπόσβημι. Μέλλων, ἀποσβέσω. Αόρι-
στος δεύτερος. ἀπέσβην.

Αποτέμνω. Μέλλων, ἀποτεμῶ, καὶ ἀποτμήσω. Αόριστος
δεύτερος, ἀπέτεμον.

Αποτανύω. Μέλλων, ἀποτάσω.

Απαυράω, ῶ. Αόριστος πρῶτος, ἀπηῦρα.

Αποσυφελίζω, Μέλλων, ἀποσυφελίξω.

Αποκλαίω. Μέλ. ἀποκλαύσω, ἀπὸ τοῦ κλαύω παλαιοῦ.

Αρέσκομαι. Μέλλων, ἀρέσομαι, καὶ τὸ ἀπρόσωπον ἀρέ-
σκει. Παρατατικὸς, ἤρεσκε.

Ατίζω. Μέλλων, ἀτίξω.

Peruenio. Futurum, perueniam. Præteritum perf-
ctum, perueni. Medius aoriſtus, perueni.

Euolo. Indefinitum ſecundum, euolaui. Mediu
indefinitum primum, euolaui.

Triſtor. Futurum, triſtabor. Indefinitũ primum
triſtatus ſum.

Principium uita.

Mitto. Futurũ, mittam. Indefinitum ſecundũ, miſi
Præteritum perfectum, miſi, à mitto futurũ mittam

Germino, & germino. Indefinitum, germinaui

Clamo. Futurum, clamabo.

Volo. Futurum, uolam. Præteritum perfectum
uolui, uolueram, uolui.

Principium gamma.

Duco uxorem. Futurum, ducam uxorem. Indefini-
tum primum, duxi uxorem.

Gigno. Futurũ, gignã. Medius aorictus 1. genui.

Lætor. Futurum, lætabor. Medium præteritum
perfectum, lætatus ſum. & lætor, lætabor.

Seneſco, & ſeneſco. Futurum, ſeneſcam.

Vigilo. Futurum, uigilabo. Medium præteritum
perfectum, uigilaui. Præteritum pluſquamperfectum,
uigilaueram.

Fio, & fio. Futurum, fiam, à fio. Præteritum per-
fectũ, factus ſum. Medius aoriſtus primus, feci. Me-
dius aoriſtus ſecundus, factus ſum. Medium præteri-
tum perfectum, factus ſum. à gigno, gignam.

Cognoſco, cognoſcebã, & amplius non. Mediũ fu
turum, cognoſcã. Præteritũ perfectũ, cognoui. Aori
ſtus 2. cognoui, à cognoſco, cognoſco, & cognoſco.

Princi-

Αφικνοῦμαι. Μέλλων, ἀφίξομαι. Παρακείμενος, ἀφῖγ-
μαι. Μέσος ἀόριστος, ἀφικόμην.

Αφίπλαμαι. Αόριστος δεύτερος, ἀπέπτην. Μέσος ἀόρι-
στος πρῶτος, ἀπεπτάμην.

Αχθομαι. Μέλλων, ἀχθήσομαι. Αόριστος πρῶτος, ἠχθέ-
σθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βάλλω. Μέλλων, βαλῶ. Αόριστος δεύτερος, ἔβαλον. Πα-
ρακείμενος, βέβληκα, ἀπὸ τοῦ βλῶ. Μέλλων, βλήσω.

Βλαστάνω, καὶ βλαστέω, ῶ. Αόριστος δεύτερος, ἔβλαστον.

Βόω, ῶ. Μέλλων, βόσω.

Βούλομαι. Μέλλων, βουλήσομαι. Παρακείμενος, βεβού-
λημαι, ἐβεβουλήμην, ἐβουλήθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω, ῶ. Μέλλων, γαμήσω. Αόριστος πρῶτος, ἔγημα.

Γείνομαι. Μέλλων, γενοῦμαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος,
γεινάμην.

Γήθω. Μέλλων, γήσω. Μέσος παρακείμενος, γέγηθα.
καὶ γηθέω, ῶ. γηθήσω.

Γηράσκω, καὶ γηράω, ῶ. Μέλλων, γηράσω.

Γρηγορέω, ῶ. Μέλλων, γρηγορήσω. Μέσος παρακείμε-
νος, ἐγρήγορα. Υπερσυντελικὸς, ἐγρηγόρειν.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. Μέλλων, γενήσομαι, ἀπὸ τοῦ γε-
νάομαι, ῶμαι. Παρακείμενος, γεγένημαι. Μέσος ἀόριστος
πρῶτος, ἐγενησάμην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐγγενό-
μην. Μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω, γενῶ.

Γινώσκω, ἐγίνωσκον, καὶ πλέον οὔ. Μέσος μέλλων, γνώ-
σομαι. Παρακείμενος, ἔγνωκα. Αόριστος δεύτερος, ἔγνων,
ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. καὶ γνῶμι.

Principium delta.

Diuido. Futurũ, diuidam. & ſcio, ſciam. Diuidor.

Mordeo, mordebam. Futurũ, mordebo. Aoriſtus ſecundus, momordi, à mordeo.

Domo. Futurum, domabo.

Scio. Futurum, ſciam. Indefinitum, ſciui.

Oportet. Futurum, oportebit. Aoriſtus, oportuit. Præteritũ imperfectũ, oportebat. Infinitum, oportere.

Timeo. Futurum, timebo. Præteritum perfectum, timui. Præteritum pluſquamperfectum, timueram.

Medium præteritum perfectũ, timui. Medium præteritum pluſquamperfectum, timueram.

Ligo. Futurum, ligabo, & ligabo.

Rogo. Futurum rogabo. Præteritum perfectum, rogaui, à rogo, rogo.

Suſcipio. Futurum, ſuſcipiam. Præteritum perfectum, ſuſcepi. Medius aoriſtus primus, ſuſcepi.

Combuſsi, à comburo, medium præteritum perfectum.

Diſcingo, & diſcingo. Futurũ, diſcingam, à diſcingo, diſcingo.

Sortior. Aoriſtus ſecundus, ſortitus ſum, à ſortior.

Doceo, docebam, & plus nequaquam. Futurum, docebo, à doceo. Aoriſtus primus, docui.

Aufugio, & aufugio. Aoriſtus primus, aufugi.

Corrumpo. Futurum, corrumpam. Medium præteritum perfectum, corrupi.

Exiſtimo, exiſtimo. Futurum, exiſtimabo, ab exiſtimo. Aoriſtus primus, exiſtimaui. ſed exiſtimaui, ab exiſtimo, exiſtimo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαΐζω. Μέλλων, δαΐξω. καὶ δαΐω, δαΐσω, δαΐζομαι.

Δάκνω, ἔδακνον. Μέλλων, δήξω. Αόριστος δεύτερος, ἔ-
ακον, ἀπὸ τοῦ δήκω, ἀχρήστου.

Δαμάζω. Μέλλων, δαμάσω.

Δαίω. Μέλλων, δαήσω. Αόριστος, ἐδάην.

Δεῖ. Παρατατικὸς, ἔδει. Μέλλων, δεήσει. Αόριστος, ἐδέη
ε. Απαρέμφατον, δεῖν.

Δείδω. Μέλλων, δείσω. Παρακείμενος, δέδοικα. Υπερ-
ωιτελικὸς, ἐδεδοίκειν. Μέσος παρακείμενος, δέδια. Μέ-
ος ὑπερσυντελικὸς, ἐδεδίειν.

Δέω. Μέλλων, δέσω, καὶ δήσω.

Δέομαι. Μέλλων, δεήσομαι. Παρακείμενος, δεδέημαι,
πὸ τοῦ δεέομαι, οῦμαι.

Δέχομαι. Μέλλων, δέξομαι. Παρακείμε. δέδεγμαι.
Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐδεξάμην.

Δέδηα, ἀπὸ τοῦ δαίω, μέσος παρακείμενος.

Διαζωννύω, καὶ διαζώννυμι. Μέλλων, διαζώσω, ἀπὸ
οῦ διαζόω, ῶ.

Διαλαγχάνω. Αόριστος δεύτερος, διέλαχον, ἀπὸ τοῦ
ιαλήχω.

Διδάσκω, ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. Μέλλων, διδάξω,
πὸ τοῦ διδάχω. Αόριστος πρῶτος, ἐδίδαξα.

Διδράσκω, καὶ διαδιδράσκω. Αόριστος πρῶτος, διέ-
ρα, καὶ ἀπέδρα.

Διαφθείρω. Μέλλων, διαφθερῶ. Μέσος παρακείμενος,
ιέφθορα.

Δοκέω, ῶ. Μέλλων, δόξω, ἀπὸ τοῦ δόκω. Αόριστος πρῶ-
ος, ἔδοξα. Τὸ δὲ δεδόκηκα, ἀπὸ τοῦ δοκέω, ῶ.

Facio. Futurum, faciam. Præteritum perfectum, feci. Aoristus primus, feci.

Subeo, & subeo, & subeo. Futurum, subibo, Aoristus secundus, subiui, à subeo.

Principium epsili.

Sino, sino. Futurum, sinam. Aoristus primus, siui.

Cucurri, à curro, curram. Aor. 2. cucurri, à curro.

Criminor, criminor. Futurum, criminabor. Præteritum perfectum, criminatus sum.

Erigo. Futurum, erigam. Aoristus primus, erexi.

Infundo. Futurũ, infundam, ab infundo. Aoristus primus, infudi, & infudi æolice.

Scio. Futurũ, sciã. Mediũ præteritũ perfectũ, sciui. Præteritũ plusquãperfectũ, sciuerã. debebat autem esse sciuerã. uertitur aũt e in ita, & iota subscribitur.

Dixi aoristus I. & dixi aoristus 2. à dico, nõ in usu.

Annauigo. Futurum, annauigabo, à nauigo.

Venio. Futurum, ueniam. Medium præteritum perfectum, ueni. & attice, ueni. Aoristus secundus, ueni, & ueni, uenisti, uenit.

Interrogo. Futurum, interrogabo. Medius aoristus, interrogaui.

Sedeo. Futurum, sedebo. Aoristus primus, sedi.

Exuro & exuro attice. Futurum, exuram.

Teneo, unde aoristus secundus, tenui.

Sortitus sum, medium præteritum perfectum, à sortior, sortior, sortitus sum, & sortitus sum. uel à sortior, sortiar, sortitus sum, & sortitus sum.

Incido. Futurum, incidam. Præteritũ perfectum, incidi. Aoristus secundus, incidi.

Incendo.

Δράω,ῶ.Μέλλων,δράσω.Παρακείμενος, δέδρακα.Αόριςος πρῶτος,ἔδρασα.

Δυώω,καὶ δύω,καὶ δῦμι.Μέλλων, δύσω. Αόριςος δεύτερος,ἔδυν,ἀπὸ τοῦ δῦμι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εάω,ῶ.Μέλλων,ἐάσω.Αόριςος πρῶτος, εἴασα.

Εδραμον,ἀπὸ τοῦ τρέχω,δραμοῦμαι. Αόριςος δεύτερος,ἔδραμον,ἀπὸ τοῦ δρέμω.

Εγκαλέω,ῶ.Μέλλων,ἐγκαλέσω.Παρακεί.ἐγκέκληκα.

Εγείρω.Μέλλων,ἐγερῶ.Αόριςος πρῶτος,ἤγειρα.

Εγχέω . Μέλλων , ἐγχεύσω,ἀπὸ τοῦ ἐγχεύω.Αόριςος πρῶτος,ἐνέχεα,καὶ ἐνέχευα αἰολικῶς.

Εἴδω.Μέλλων,εἴσω.Μέσος παρακείμενος,οἶδα.Υπερσυντελικὸς,ᾔδειν,ὤφειλε δὲ εἶναι εἴδειν.τρέπεται δὲ τὸ ε εἰς η,καὶ τὸ ι ὑπογράφεται.

Εἶπα , ἀόριςος πρῶτος . καὶ εἶπον , ἀόριςος δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἔπω ἀχρήςου.

Εἰσπλέω.Μέλλων,εἰσπλεύσω,ἀπὸ τοῦ πλεύω.

Ελεύθω.Μέλλων,ἐλεύσομαι.Μέσος παρακείμενος, ἤλυθα , καὶ ἀττικῶς ἐλήλυθα. Αόριςος δεύτερος, ἤλυθον, καὶ ἦλθον,ἦλθες,ἦλθε.

Ερομαι.Μέλλων,ἐρήσομαι.Μέσος ἀόριςος,ἠρόμην.

Εζω.Μέλλων,ἕσω.Αόριςος πρῶτος,εἷσα.

Εκκαίω,καὶ ἐκκάω ἀττικῶς.Μέλλων,ἐκκαύσω.

Ελω,ὅθεν ἀόριςος δεύτερος,εἷλον.

Εμμορα,μέσος παρακείμενος,ἀπὸ τοῦ μορέω,μορῶ,μέμορα,καὶ ἔμμορα.ἢ ἀπὸ τοῦ μείρω,μερῶ, μέμορα , καὶ ἔμμορα.

Εμπίπτω.Μέλλων,ἐμπεσοῦμαι.Παρακείμενος, ἐμπέπτωκα.Αόριςος δεύτερος,ἐνέπεσον.

Incendo. Futurum, incendam.

Curo. Futurum, curabo.

Speraui, à spero. Medium præteritum perfectum, speraui, & speraui.

Laudo. Futurum, laudabo. Præteritum perfectum, laudaui. Aoristus, laudaui.

Dico. Futurũ, dicam. Præteritum perfectum, dixi.

Inuenio. Futurum, inueniam. Præteritũ perfectum, inueni. Aoristus secundus, inueni, ab inuenio, inuenio.

Vado. Futurum, uadam. Præteritum perfectum, iui. Medium præteritum perfectum, iui. Præteritum plusquamperfectum, iueram.

Habeo. Futurũ, habebo. Præteritum perfectum, habui. Aoristus secundus, habui, ab habeo, habeo. Et quidẽ habeo attenuatur, sed habebo aspiratur, ad differentiam extra, aduerbij attenuati.

Principium zita.

Iungo, & iungo. Futurum, iungam, à iungo.

Cingo, & cingo. Futurum cingam.

Principium ita.

Iueram, præteritum plusquamperfectum, iueras, iuerat, ab eo.

Tristauit, à tristo.

Inclino. Futurum, inclinabo.

Principium thita.

Sepelio. Futurum, sepeliam. Aoristus, sepeliui.

Volo. Futurum, uolam. Aoristus, uolui. & uolo, uolam. aoristus, uolui.

Morior, moriebar. Futurum, moriar. Præteritum perfectũ, mortuus sum. Aoristus secundus, mortuus sum. Optatiuum, moriar. Infinitum, mori.

Princi-

Εμπίμπρημι. Μέλλων, ἐμπρήσω.

Εμπάζω. Μέλλων, ἐμπάξω.

Εολπα, ἀπὸ τοῦ ἔλπω. Μέσος παρακείμενος, ἦλπα, καὶ ἔολπα.

Επαινέω, ῶ. Μέλλων, ἐπαινέσω. Παρακείμενος, ἐπήνεκα. Αόριστος, ἐπήνεσα.

Εἴρω. Μέλλων, ἐρῶ. Παρακείμενος, εἴρηκα.

Εὑρίσκω. Μέλλων, εὑρήσω. Παρακείμενος, εὕρηκα. Αόριστος δεύτερος, εὗρον, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, ῶ.

Εἴω. Μέλλων, εἴσω. Παρακείμενος, εἶκα. Μέσος παρακείμενος, εἶα. Υπερσυντελικὸς, ἤειν.

Εχω. Μέλλων, ἕξω. Παρακείμενος, ἔσχηκα. Αόριστος δεύτερος, ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ῶ. Καὶ τὸ μὲν ἔχω ψιλοῦται, τὸ δ' ἕξω δασύνεται, εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω, ἐπιῤῥήματος ψιλουμένου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζεύγνυμι, καὶ ζευγνύω. Μέλλων, ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. Μέλλων, ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ηἴειν. Υπερσυντελικὸς, ἤεις, ἤει, ἀπὸ τοῦ εἴω.

Ηκαχεν, ἀπὸ τοῦ ἄχω.

Ημύω. Μέλλων, ἠμύσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. Μέλλων, θάψω. Αόριστος, ἔθαψα.

Θέλω. Μέλλων, θελήσω. Αόριστος, ἐθέλησα. καὶ ἐθέλω, ἐθελήσω. Αόριστος, ἠθέλησα.

Θνήσκω, ἔθνησκον. Μέλλων, θανοῦμαι. Παρακείμενος, τέθνηκα. Αόριστος δεύτερος, ἔθανον. Εὐκτικὸν, τεθναίην. Απαρέμφατον, τεθνᾶναι.

ΑΡΧΗ

Principium iota.

Peruenio Futurũ, perueniam. Aoristus secundus, perueni. Præteritum perfectum, perueni, à peruenio.

Placo. Futurum, placabo. Medius aoristus primus, placaui.

Volo. medius aoristus I. uolaui, uolauisti, uolauit.

Vidi, aoristus secundus poeticus, à uideo, & à uideo, uidi purus.

Principium cappa.

Incendo, & incendo. Futurum, incendam.

Sedeo, & sedeo. Futurum, sedebo.

Sedeo. Futurum, sedebo.

Subuerto, subuertam. Aoristus secundus, subuerti, à subuerto.

Purgo. Aoristus secundus, purgaui.

Demitto. Aoristus primus, demisi.

Clango. Futurũ, clangam. Aoristus primus, clanxi. Præteritum perfectum, clanxi.

Laboro, & laboro. Indefinitum secundum, laboraui. Præteritum perfectum, laboraui, à laboro. futurum, laborabo.

Tondeo. Futurum, tondebo. Indefinitum primum, totondi. Præteritum perfectum, totondi.

Satio, satio, & satio, satio. Futurum, satiabo.

Clamo. Futurum, clamabo. Præteritum perfectum medium, clamaui. Indefinitum secundum, clamaui.

Suspendo, & suspendo, suspendo, & suspendo. Futurum, suspendam.

Absconditus, & absconditus fui, ab abscondor, uel abscondor, antiquo.

Princi-

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἱκνοῦμαι. Μέλλων, ἵξομαι. Αόριστος δεύτερος, ἱκόμην.
Παρακείμενος, ἷγμαι, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι.

Ἱλάσκομαι. Μέλλων, ἱλάσομαι. Μέσος ἀόριστος πρῶ-
τος, ἱλασάμην.

Ἵπταμαι. Μέσος ἀόριστος α. ἱπτάμην, ἵπτω, ἵπτατο.

Ἴδον, ἀόριστος δεύτερος ποιητικὸς, ἀπὸ τοῦ εἴδω. καὶ
ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἶδον καθαρός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω, καὶ κάω. Μέλλων, καύσω.

Καθέζω, καθέζομαι. Μέλλων, καθεδοῦμαι.

Κάθημαι, Μέλλων, καθήσομαι.

Καθαιρέω, καθαιρῶ. Αόριστος δεύτερος, καθεῖλον, ἀπὸ
τοῦ καθέλω.

Καθαίρω. Αόριστος πρῶτος, ἐκάθηρα.

Καθίημι. Αόριστος πρῶτος, καθῆκα.

Κλάγγω. Μέλλων, κλάγξω. Αόριστος πρῶτος, ἔκλαγξα.
Παρακείμενος, κέκληγα.

Κάμνω, καὶ κάμω. Αόριστος δεύτερος, ἔκαμον. Παρα-
κείμενος, κέκμηκα, ἀπὸ τοῦ κμῶ. μέλλων, κμήσω.

Κείρω. Μέλλων, κερῶ. Αόριστος πρῶτος, ἔκειρα. Παρα-
κείμενος, κέκαρκα.

Κορέω, κορῶ, καὶ κορέννυμι, καὶ κορεννύω. Μέλλων, κο-
ρέσω.

Κράζω. Μέλλων, κράξω. Παρακείμενος μέσος, κέκρα-
γα. Αόριστος δεύτερος, ἔκραγον.

Κρεμάζω, καὶ κρεμάω, ῶ. καὶ κρέμαμαι. Μέλλων, κρε-
μάσω.

Κρυϐεὶς, καὶ ἐκρύϐην, ἀπὸ τοῦ κρύπτομαι, ἢ κρύϐομαι
παλαιοῦ.

ΑΡΧΗ

Principium lambda.

Sortior. Futurum, sortiar, à sortior, sortior. Indefinitum secundum, sortitus sum. Medium præteritum perfectum, sortitus sum, à sortior. Futurum, sortiar. Indefinitum secundum, sortitus sum.

Capio, capiebã. Futurũ, capiam, à capio. unde indefinitum secundum, cepi. Præteritũ perfectum, cepi, et attice cepi. Præteritum plusquam perfectũ, ceperam.

Lateo, latebam. Futurũ, latebo, à lateo. Medium præteritum perfectum, latui. Indefinitum secundum, latui. Præteritum perfectum, absconditus sum. Medium indefinitum secundum, latui.

Relinquo. Futurum, relinquam. Indefinitum primum, reliqui. Indefinitum secundum, reliqui.

Principium mi.

Insanio. Medium præteritum perfectum, insaniui.

Disco, discebam. Futurum, discam, à disco, disco. Præteritum perfectum, didici. Indefinitũ secundum, didici, à disco.

Pugno. Futurum, pugnabo, à pugno. Medium indefinitum primum, pugnaui.

Partior. Medium præteritum perfectum, partitus sum, & partitus sum.

Curo. Futurum, curabo, à curæ est. Præteritum perfectum, curæ fuit. Futurum, curæ erit.

Recordor, à recordor. Præteritum plusquam perfectum, memineram. Indefinitum primum, memini. Futurum primum, recordabor.

Maneo. Futurum, manebo. Indefinitum primum, mansi. Præteritum perfectum, mansi.

Curaui

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω. Μέλλων, κληρώσομαι, ἀπὸ τοῦ κληρόω, ῶ. Ἀόριστος δεύτερος, ἔλαχον. Μέσος παρακείμενος, λέλογχα, ἀπὸ τοῦ λήχω. μέλλων, λήξω. ἀόριστος δεύτερος, ἔλαχον.

Λαμβάνω, ἐλάμβανον. Μέλλων, λήψομαι, ἀπὸ τοῦ λήβω, ὅθεν ἀόριστος δεύτερος ἔλαβον. Παρακείμενος, λέληφα, καὶ ἀττικῶς εἴληφα. ὁ ὑπερσυντελικὸς, εἰλήφειν.

Λανθάνω, ἐλάνθανον. Μέλλων, λήσομαι, ἀπὸ τοῦ λήθω. μέσος παρακείμενος, λέληθα. ἀόριστος δεύτερος, ἔλαθον. Παρακείμενος, λέλησμαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐλαθόμην.

Λείπω. Μέλλων, λείψω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔλειψα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔλιπον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μαίνομαι. Μέσος παρακείμενος, μέμηνα.

Μανθάνω, ἐμάνθανον. Μέλλων, μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. Παρακείμενος, μεμάθηκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔμαθον, ἀπὸ τοῦ μήθω.

Μάχομαι. Μέλλων, μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐμαχεσάμην.

Μείρω. Μέσος παρακείμενος, μέμορα, καὶ ἔμμορα.

Μέλω. Μέλλων, μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω. Παρακείμενος, ἔμελε. Μέλλων, μελήσει.

Μέμνημαι, ἀπὸ τοῦ μνάομαι. Ὑπερσυντελικὸς, ἐμεμνήμην. Ἀόριστος πρῶτος, ἐμνήσθην. Μέλλων πρῶτος, μνησθήσομαι.

Μένω. Μέλλων, μενῶ. Ἀόριστος πρῶτος, ἔμεινα. Παρακείμενος, μεμένηκα.

Μέμηλα.

Curaui, medium præteritum perfectum, à curo.

Promptus fui, *medium præteritum perfectum, à promptus sum.*

Misceo, *& misceo.* Futurum, *miscebo.*

Abstergo. Futurum, *abstergam.*

Principium ni.

Nuo. Futurum, *nuam.*

Pasco. Præteritum perfectum, *paui.* Indefinitum primum, *paui.*

Principium xi.

Intelligo. Futurum, *intelligam.* Indefinitum, *intellexi, & intellexi.*

Principium o parui.

Oleo. Futurum, *olebo.* Medium præteritum perfectum, *oliui, & attice, oliui.*

Eo. Futurum, *ibo.* Medium indefinitum, *iui.*

Puto, *et crasi, puto, putas, putat.* Futurũ, *putabit.* Indefinitum primum, *putaui.*

Scio, *à scio, medium præteritum perfectum.*

Lamentor. Futurum, *lamentabor.* Indefinitũ primum, *lamentatus sum.*

Iuro, *& iuro, & iuro, iuro.* Futurũ, *iurabo & iurabo.* Præteritum perfectum, *iuraui. & attice, iuraui.*

Vlulo. Futurum, *ululabo.*

Abstergo. Futurum, *abstergam.*

Inquino. Futurum, *inquinabo.*

Debeo. Futurum, *debebo, & debebo, debebo.* Præteritum perfectum, *debui.* Indefinitum, *debui.*

Video. Futurum, *uidebo.* Indefinitum primũ, *uidi*

Video,

Μέμηλα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μέλω.

Μέμαα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μάω, ῶ.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. Μέλλων, μίξω.

Μοργνύω. Μέλλων, μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νέω. Μέλλων, νεύσω.

Νέμω. Παρακείμενος, νενέμηκα. Αόριστος πρῶτος, ἔνειμα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξυνίημι. Μέλλων, ξυνήσω. Αόριστος, ξυνῆκα, καὶ ξυνέηκα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οζω. Μέλλων, ὄσω. Μέσος παρακείμενος, ὦδα, καὶ ἀττικῶς ὄδωδα.

Οἴχομαι. Μέλλων, οἰχήσομαι. Μέσος ἀόριστος, ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ κράσει οἶμαι, οἴει, οἴεται. Μέλλων, οἰήσεται. Αόριστος πρῶτος, ᾠήθην.

Οἶδα, ἀπὸ τοῦ εἴδω, μέσος παρακείμενος.

Οἰμώζω. Μέλλων, οἰμώξω. Αόριστος πρῶτος, ᾤμωξα.

Ομνύω, καὶ ὄμνυμι, καὶ ὀμόω, ῶ. Μέλλων, ὀμόσω, καὶ ὀμοῦμαι. Παρακείμενος, ὤμοκα, καὶ ἀττικῶς ὀμώμοκα.

Ολολύζω. Μέλλων, ὀλολύξω.

Ομόργυμι. Μέλλων, ὀμόρξω.

Ονόω, ῶ. Μέλλων, ὀνόσω.

Οφείλω. Μέλλων, ὀφειλήσω. καὶ ὄφλω, ὀφλίσω. Παρακείμενος, ὤφληκα. Αόριστος, ὤφλησα.

Οπτομαι. Μέλλων, ὄψομαι. Αόριστος πρῶτος, ὤφθην.

Οράω,

Video, uideo. *Præteritum imperfectum, uidebam, bam attice.* Præteritum *perfectum, uidi.* Præteritum *plusquamperfectum, uideram.*

Principium pi.

Prætereo. Præteritum *imperfectum, præteribam.*

Adsum, *ades, adest.*

Patior, *patiebar.* Futurum, *patiar, à patior.* Præteritum *perfectum, passus sum.* Indefinitũ *secundum, passus sum, à patior.*

Mitto. Futurum, *mittam.* Præteritum *perfectum, misi.* Indefinitum *primum, misi.* (*extendi.*

Extendo. Futurũ, *extendã.* Præteritũ *perfectum,*

Digero, *et digero, et digero poetice. futu. digeram.*

Acquiro, *acquiro.* Futurum, *acquiram.* Præteritum *perfectum, acquisiui.*

Penetro. Futurum, *penetrabo.* Indefinitum *primum, penetraui.*

Horrui, *ab horreo.* Futurum, *horrebo.* Præteritum *perfectum per errorem, horrui.*

Figo, & *figo. futurũ, figã.* Indefinitũ, *fixi, à figo.*

Bibo, *bibebam.* Futurum, *bibam.* Præteritum *perfectum, bibi.* Indefinitum *secundum, bibi.*

Cado. Futurum, *cadam.* Præteritũ *perfectum, cecidi.* Indefinitum *secundum, cecidi.*

Incendo. Futurum, *incendam.*

Fingo, *fingo.* Futurũ, *fingã.* Indefinitum *I. finxi.*

Nauigo. Futurum, *nauigabo, à nauigo. sic & spiro. futurum, spirabo.*

Vendo, *quod uendo.* Futurum, *uendam.* Præteritum *perfectum, uendidi.*

Ὁράω,ῶ. Παρατατικὸς, ἑώραον, ων ἀτλικῶς. Παρακείμενος, ἑώρακα. Ὑπερσυντελικὸς, ἑωράκειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Παρίημι. Παρατατικὸς, παρῆν.

Πάρειμι, πάρει, πάρεσι.

Πάσχω, ἔπασχον. Μέλλων, πείσομαι, ἀπὸ τοῦ πείθω. Παρακείμενος, πέπονθα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω.

Πέμπω. Μέλλων, πέμψω. Παρακείμενος, πέπομφα. Ἀόριστος πρῶτος, ἔπεμψα.

Πεταννύω. Μέλλων, πετάσω. Παρακείμενος, πέπτακα.

Πέπτω, καὶ πέσσω, καὶ πέμπτω ποιητικῶς. Μέλλων, πέμψω.

Πάομαι, ῶμαι. Μέλλων, πάσομαι. Παρακείμενος, πέπαμαι.

Πείρω. Μέλλων, περῶ. Ἀόριστος πρῶτος, ἔπειρα.

Πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίττω. Μέλλων, φρίξω. Παρακείμενος, ἡμαρτημένως, πέφρικα.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. Μέλλων, πήξω. Ἀόριστος, ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω.

Πίνω, ἔπινον. Μέλλων, πώσω. Παρακείμενος, πέπωκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔπιον.

Πίπτω. Μέλλων, πεσοῦμαι. Παρακείμενος, πέπτωκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔπεσον.

Πίμπρημι. Μέλλων, πρήσω.

Πλάττω, πλάσσω. Μέλλων, πλάσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔπλασα.

Πλέω. Μέλλων, πλεύσω, ἀπὸ τοῦ πλεύω. οὕτω καὶ πνέω, μέλλων, πνεύσω.

Πράττω, τὸ πολῶ. μέλλων, πράσω. Παρακεί. πέπρακα.

Præmitto, præmiſi, medium indefinitum primum.

Extendo. Futurum, extendam.

Accurro. Futurum, accurram, Indefinitum ſecundum, accurri, ab accurro.

Populor. Indefinitum ſecundum, populatus ſum.

Volo, uolo. Medium indefinitum primum, uolaui.

Timeo. Futurum, timebo.

Interrogo. Futurum, interrogabo, ab interrogo. Præteritum perfectum, interrogaui. Indefinitum ſecundum, interrogaui.

Principium rho.

Facio. Futurum, faciam.

Rumpo, & rumpo. Futurum, rumpam.

Roboro, & roboro. Futurum, roborabo.

Valeo. Futurũ, ualebo. Præteritũ perfectũ, ualui, ualuiſti, ualuit. Imperatiuũ, uale, ualeat. ualete, ualẽto.

Principium ſigma.

Extinguo. Futurum, extinguam, & extinguam. Indefinitum ſecundum, extinxi, ab extinguo.

Concitor. Indefinitum primum, concitatus ſum. Indefinitum ſecundum, concitaui.

Putreſco. Futurũ, putreſcam. Indefinitũ, putrui.

Libo. Futurum, libabo. Indefinitũ primum, libaui.

Stillo, & ſtillo. Futurum, ſtillabo.

Gemo, & gemo. Futurum, gemam.

Pungo. Futurum, pungam.

Sterno. Futurum, ſternam. Indefinitum I. ſtraui.

Sterno. Futurum, ſternam. Indefinitum I. ſtraui.

Miſceo. Futurum, miſcebo. Præteritum perfectum, miſcui.

Προΐεμαι, προηκάμην, μέσος ἀόριστος πρῶτος.

Πετάω, ῶ. Μέλλων, πετάσω.

Προστρέχω. Μέλλων, προσδραμοῦμαι. Ἀόριστος δεύτερος, προσέδραμον, ἀπὸ τοῦ προσδρέμω.

Πέρθω. Ἀόριστος δεύτερος, ἔπραθον.

Πτάω, ῶ. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐπτάμην.

Πτήσσω. Μέλλων, πτήξω.

Πυνθάνομαι. Μέλλων, πεύσομαι, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι. Παρακείμενος, πέπυσμαι. Ἀόριστος δεύτερος, ἐπυθόμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέζω. Μέλλων, ῥέξω.

Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. Μέλλων, ῥήξω.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. Μέλλων, ῥώσω.

Ῥωννύομαι. Μέλλων, ῥώσομαι. Παρακείμενος, ἔρρωμαι, ἔρρωσαι, ἔρρωται. Προστακτικὸν, ἔρρωσο, ἐρρώσθω. ἔρρωσθε, ἐρρώσθωσαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω. Μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι. Ἀόριστος δεύτερος, ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι.

Σεύομαι. Ἀόριστος, πρῶτος, ἐσύθην. Ἀόριστος δεύτερος, ἔσσυα.

Σήπομαι. Μέλλων, σήψομαι. Ἀόριστος, ἐσάπην.

Σπένδω. Μέλλων, σπείσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔσπεισα.

Στάζω, καὶ σαλάζω. Μέλλων, στάξω.

Στένω, στενάζω. Μέλλων, στενάξω.

Στίζω. Μέλλων, στίξω.

Στορέννυμι. Μέλλων, στορέσω. Ἀόριστος α. ἐστόρεσα.

Στρωννύω. Μέλλων, στρώσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔστρωσα.

Συγκεραννύω. Μέλλων, συγκεράσω. Παρακείμενος, συγκέκρακα.

Contingo. *Futurum, contingam*. *Præteritum perfectum, contigi*. *Indefinitum primum, contigi*.

Cohibeo, *cohibeo*. *Futurũ, cohibebo*. *Indefinitum 2. cohibui. unde imperatiuum, cohibe, cohibeto*.

Principium taf.

Præteritum perfectum, mortuus sum, & mortuus sum, à morior.

Seco. *Futurũ, secabo*. *Indefinitum secundũ, secui*.

Fabrico. *Indefinitum secundum, fabricaui*.

Extendo. *Futurum, extendam*. *Indefinitum secundum, extendi. unde hic extendens*.

Liquefacio. *Futurũ, liquefaciam*. *Præteritũ perfectum, liquefeci*.

Pario. *Futurum, pariam*. *Indefinitum 2. peperi*.

Vulnero, *uulnerabam*. *Futurum, uulnerabo*. *Indefinitum primum, uulneraui*. *Præteritum perfectum, uulneratus sum, à uulnero, uulnero*.

Soluo, *& soluo*. *Futurum, soluam*.

Tolero, *à tolero*. *Futurum, tolerabo*. *Indefinitũ secundum, toleraui, à tolero*.

Nutrio. *Futurum, nutriam*. *Indefinitum primum, nutriui*. *Medium præteritum perfectum, nutriui*.

Timeo. *Futurum, timebo*.

Sum, *eram*. *Futurũ, ero, à fabrico*. *Præteritũ perfectũ, fui, à consequor, consequor*. *Indefinitũ 2. fui*.

Principium y psili.

Sustineo. *Futurum, sustinebo*. *Præteritum perfectum, sustinui*. *Indefinitum secundum, sustinui*.

Promitto. *Futurum, promittam*. *Præteritũ perfectum, promisi*. *Medius aoristus secundus, promisi*.

Subeo.

Συμβαίνω. Μέλλων, συμβήσομαι. Παρακείμενος, συμβέβηκα. Αόριστος δεύτερος, συνέβην.

Σχέω, ῶ. Μέλλων, σχήσω. Αόριστος δεύτερος, ἔσχον, ὅθεν τὸ προστακτικὸν, σχὲς, σχέτω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Παρακείμενος, τέθνηκα, καὶ τέθναα, ἀπὸ τοῦ θνήσκω.

Τέμνω. Μέλλων, τμήσω. Αόριστος δεύτερος, ἔταμον.

Τεύχω. Αόριστος δεύτερος, ἔτυχον.

Τάζω. Μέλλων, τάξω. Αόριστος δεύτερος, ἔταγον, ὅθεν ὁ ταγών.

Τήκω. Μέλλων, τήξω. Παρακείμενος, τέτηκα.

Τίκτω. Μέλλων, τέξω. Αόριστος δεύτερος, ἔτεκον.

Τιτρώσκω, ἐτίτρωσκον. Μέλλων, τρώσω. Αόριστος πρῶτος, ἔτρωσα. Παρακείμενος, τέτρωκα, ἀπὸ τοῦ τρόω, ῶ.

Τίνω, καὶ τίω. Μέλλων, τίσω.

Τλάω, ῶ. Μέλλων, τλήσω. Αόριστος δεύτερος, ἔτλην, ἀπὸ τοῦ τλῆμι.

Τρέφω. Μέλλων, θρέψω. Αόριστος πρῶτος, ἔθρεψα. Μέσος παρακείμενος, τέτροφα.

Τρέω. Μέλλων, τρέσω.

Τυγχάνω, ἐτύγχανον. Μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. Παρακείμενος, τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, ῶ. Αόριστος δεύτερος, ἔτυχον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπέχω. Μέλλων, ὑφέξω. Παρακείμενος, ὑπέσχηκα. Αόριστος δεύτερος, ὕπεσχον.

Ὑπισχνοῦμαι. Μέλλων, ὑποσχήσομαι. Παρακείμενος, ὑπέσχημαι. Μέσος αόριστος δεύτερος, ὑπεσχόμην.

Subeo. Futurum, subibo. Aoristus, subij, à subeo.

Priuo. Futurum, priuabo,

Dormito. Futurum, dormitabo.

Pluit. Futurum, pluet. Aoristus primus, pluit.

Principium phi.

Dico. Præteritũ imperfectũ, dicebã. et amplius nõ.

Fugio. Futurum, fugiam. Medium præteritũ perfectum, fugi. Aoristus secundus, fugi.

Fero. Futurum, feram, à fero. Præteritum perfectum, tuli. Aoristus primus, tuli. Aoristus secundus, tuli, à fero.

Dico, dicis, dicit. dicitis duo, dicunt duo. dicimus, dicitis, dicunt. Futurum, dicam. Aoristus primus, dixi. Aoristus secundus, dixi. Infinitum, dicere.

Præuenio, præueniebam. Futurum, præueniam, à præuenio. Præteritum perfectum, præueni. Aoristus primus, præueni. Aoristus secundus, præueni, à præuenio. Participium, hic præueniens.

Corrumpo. Futurũ, corrumpam. Præteritum perfectum, corrupi. Mediũ præteritũ perfectũ, corrupi.

Tabesco. Futurum, tabescam.

Cruento, & cruento. Futurum, cruentabo.

Produco. Futurum, producam. Præteritum perfectum, produxi. indefinitum secundum, produxi, à produco.

Principium chi.

Gaudeo. Futurũ, gaudebo. Aoristus, gauisus sum.

Sæuio. Futurum, sæuiam. Aoristus, sæuij.

Fundo. Futurũ, fundam, à fundo. Aoristus, fudi.

Coloro. Futurum, colorabo.

Princi-

Ὑποδύω. Μέλλων, ὑποδύσω. Ἀόριστος, ὑπέδυν, ἀπὸ τοῦ ὑπόδυμι.

Ὑποστερίσκω. Μέλλων, ὑποστερίσω.

Ὑπνώττω. Μέλλων, ὑπνώσω.

Ὕει. Μέλλων, ὕσει. Ἀόριστος πρῶτος, ὗσεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φάσκω. Παρατατικὸς, ἔφασκον. καὶ πλέον οὔ.

Φεύγω. Μέλλων, φεύξουμαι. Μέσος παρακείμενος, πέφευγα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφυγον.

Φέρω. Μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω. Παρακείμενος, ἐνήνοχα. Ἀόριστος πρῶτος, ἤνεγκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

Φημὶ, φὴς, φησί. φατὸν, φατόν. φαμὲν, φατὲ, φασί. Μέλλων, φήσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔφησα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφην. Ἀπαρέμφατον, φᾶναι.

Φθάνω, ἔφθανον. Μέλλων, φθάσω, ἀπὸ τοῦ φθάω, ῶ. Παρακείμενος, ἔφθακα. Ἀόριστος πρῶτος, ἔφθασα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφθην, ἀπὸ τοῦ φθῆμι. Η μετοχὴ, ὁ φθάς.

Φθείρω. Μέλλων, φθερῶ. Παρακείμενος, ἔφθαρκα. Μέσος παρακείμενος, ἔφθορα.

Φθίνω. Μέλλων, φθίσω.

Φοινίκω, καὶ φοινίζω. Μέλλων, φοινίξω.

Φύω. Μέλλων, φύσω. Παρακείμενος, πέφυκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χαίρω. Μέλλων, χαρήσομαι. Ἀόριστος, ἐχάρην.

Χαλεπαίνω. Μέλλων, χαλεπανῶ. Ἀόριστος, ἐχαλέπηνα.

Χέω. Μέλλων, χεύσω, ἀπὸ τοῦ χεύω. Ἀόριστος, ἔχευα.

Χρωννύω. Μέλλων χρώσω.

Principium psi.

Cano, Futurum, canam. Præteritum perfectum, cecini Aoristus primus, cecini.

Principium o magni.

Pello, & pello. Futurum, pellam, pellam.

Emo, emo. Futurum, emam. Præteritum perfectum, emi, & emi attice. unde emptus.

Concitaui, à concito. Futurum, concitabo. Aoristus primus, concitaui, & per syncopen, concitaui. uel concito, concitabo, concitaui æolice.

FINIS ANOMALORVM VERborum.

De spiritibus.

Quot spiritus? duo: densus, & lenis. Omnis dictio à uocali uel diphthongo incipiens, aspiratur, uel attenuatur. Sed à consonantibus, solum rho in principio dictionis existens, aspiratur, ut rhetor. quando autem sunt duo, primũ quidem attenuatur, secundum autem aspiratur apud antiquos: ut aduerbium. Nota uniuersaliter, quod nominatiui spiritus retinetur & in reliquis casibus. Et in uerbis uero spiritus thematis seruatur, & in ijs quæ ab illo inflectuntur: ut pecco, peccabam. traho, trahebam. præter habeo, habebo, quod in præsenti quidem attenuatur, in futuro uero aspiratur, ad differentiam extra, quod est aduerbium. In uerbis in præteritis, e psilon præcedens & excedens, attenuatur: sicut scripsi, scripsi. si præcedit quidem, non decidit autem, & spiritum præsentis habet: ut sto, stabo, steti, qui stetit. Omnis articulus à uocali incipiens, aspiratur: ut hic, hæc, hi, hæ. Omne

pronomen

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψάλλω. Μέλλων, ψαλῶ. Παρακείμενος, ἔψαλκα. Αόρισος πρῶτος, ἔψηλα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ωθω, καὶ ὠθέω, ῶ. Μέλλων, ὤσω, καὶ ὠθήσω.

Ωνέομαι, ῦμαι. Μέλλων, ὠνήσομαι. Παρακείμενος ὤνημαι, καὶ ἐώνημαι ἀτ]ικῶς. ὅθεν ἐωνημένος.

Ωρσα, ἀπὸ τοῦ ὀρούω. Μέλλων, ὀρούσω. Αόρισος πρῶτος, ὤρουσα, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὦρσα. ἢ ὄρω, ὄρσω, ὦρσα αἰολικῶς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ῥημάτων.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

Ποσα πνεύματα; δύο. ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλή. Πᾶσα λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου ἀρχομένη, δασύνεται, ἢ ψιλοῦται. Απὸ δὲ τῶν συμφώνων, μόνον τὸ ρ ἐν ἀρχῇ λέξεως ὂν, δασύνεται. οἷον ῥήτωρ. ὅτε δὲ ἐσὶ δύο, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται κατὰ παλαιοὺς, οἷον ἐπίῤῥημα. Σημείωσαι καθόλου, ὅτι τὸ τῆς εὐθείας πνεῦμα φυλάσσεται καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πλώσεσι. Καὶ ἐν τοῖς ῥήμασι δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος φυλάσσεται, καὶ ἐν τοῖς ἀπ' ἐκείνου κλινομένοις. οἷον ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον. ἕλκω, εἷλκον. πλὴν τοῦ ἔχω, ἕξω. ὅπερ ἐν μὲν τῷ ἐνεσῶτι ψιλοῦται, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι δασύνεται, πρὸς ἀντιδιασολὴν τοῦ ἔξω, ὅπέρ ἐσιν ἐπίῤῥημα. Επὶ τῶν ῥημάτων τὸ ἐν τοῖς παρῳχημένοις ε προερχόμενον καὶ ἀποπίπ]ον ψιλοῦται. οἷον ἔγραψα, γράψον. Εἰ δὲ προέρχεται μὲν, ὀυκ ἀποπίπ]ει δὲ, τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεσῶτος ἔχει. οἷον ἵσημι, σήσω, ἕσακα, ἑσακώς. Πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, δασύνεται. οἷον ὁ, ἡ, οἱ, αἱ. Πᾶσα

ἀντωνυμία

pronomen ab e psilo incipiens, attenuatur: ut ego, præter se, & quæ ex eo, ut seipsum. Ab alia autem uocali incipiens aspiratur: ut hic, hæc. præter ipse, & quæ ab eo: ut homicida sui, per se quid faciens. Omnis præpositio à uocali incipiens, attenuatur: ut ab, per. præter sub, & super. Omnis coniunctio à uocali incipiens, attenuatur: ut sed, si, quoniã. præter causales: nam causales omnes aspirantur, ut ut, propter, ut. præter ut. Deriuatiua, si retinent principium, spiritum proprij primitiui habent: ut amo, amor, ulcero, ulcus. præter sudor, à labor, quod est laboro. simul, à simul. series, à necto. carcer, à prohibeo. Per aphæresin tenuis consonantis facta relatiua, aspirantur: ut tãtus, quantus, tunc quando. præter tunc, quando, tunc, quando. Aeolica omnia attenuantur: nam Aeoles ignorant aspirationem. Numeralia omnia aspirantur, ut unus, sex, septem. præter octo, & nouem, & quæ ex ipsis: ut octoginta, nonaginta. Alpha siue intentionem significat, siue priuationem, siue simul, siue malum, siue modicum, siue abundat, attenuatur: præter catena, ex priuatiuo alpha. & soluo. & infernus, ex priuatiuo alpha. & uideo. Sed congregatiuum alpha aspiratur, simul, uniuersus.

Principium alpha.

Alpha ante alpha attenuatur, ut Aaron, intangibilis.

Alpha ante uita attenuatur, ut innocuus. nisi rho inferatur, ut ancilla.

Alpha ante gamma attenuatur, ut agon. præter castus, & sanctus: & ab his deducta, ut sanctitas.

Alpha

ἐντωνυμία ἀπὸ τȣ̃ ε ἀρχομένη, ψιλοῦται. οἷον ἐγώ. πλὴν
τῆς ἕ, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. οἷον ἑαυτόν. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου φω-
νήεντος ἀρχομένη, δασύνεται. οἷον οὗτος, αὕτη. πλὴν τοῦ
αὐτὸς, καὶ τῶν ἐπ᾽ αὐτῆς. οἷον αὐτόχειρ, καὶ αὐτόματος.
Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, ψιλοῦται. οἷον
ἀπὸ, ἀνά. πλὴν τῆς ὑπὸ, καὶ ὑπέρ. Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ
φωνήεντος ἀρχόμενος, ψιλοῦται. οἷον ἀλλὰ, εἰ, ἐπεί. πλὴν
τῶν αἰτιολογικῶν. Οἱ γὰρ αἰτιολογικοὶ πάντες δασύνον-
ται. οἷον ἵνα, ἕνεκα, ὅπως. πλὴν τοῦ ὄφρα. Τὰ παράγωγα
ἀεὶ σώζει τὴν ἀρχὴν, τὸ πνεῦμα τοῦ ἰδίου πρωτοτύπου
ἔχει. οἷον ἀγαπῶ, ἀγάπη. ἕλκω, ἕλκος. πλὴν τοῦ ἱδρὼς, ἀ-
πὸ τοῦ ἰδίω, τὸ κοπιῶ. ἄμυδις, ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς, ἀπὸ
τοῦ εἴρω. εἱρκτὴ, ἀπὸ τȣ̃ εἵργω. Τὰ κατὰ ἀφαίρεσιν τȣ̃ ψι-
λοῦ συμφώνου γινόμενα ἀναφορικὰ, δασύνονται. οἷον τό-
σος, ὅσος. πηνίκα, ἡνίκα. πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα. τῆμος,
ἦμος. Τὰ αἰολικὰ πάντα ψιλοῦται. οἱ γὰρ αἰολεῖς ἀγνοοῦ-
σι τὴν δασεῖαν. Τὰ ἀριθμητικὰ πάντα δασύνεται. οἷον
εἷς, ἕξ, ἑπτά. πλὴν τῶν ὀκτὼ, καὶ ἐννέα: καὶ τῶν ἀπ᾽ αὐ-
τῶν. οἷον ὀγδοήκοντα, ἐνενήκοντα. Τὸ α εἴτε ἐπίτασιν δη-
λοῖ, εἴτε στέρησιν, εἴτε ὁμοῦ, εἴτε κακὸν, εἴτε ὀλίγον, εἴτε
πλεονάζει, ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἅλυσις, ἐκ τοῦ στερητικοῦ
α, καὶ τοῦ λύω. καὶ τοῦ ἅδης, ἐκ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ τοῦ
ἴδω. Τὸ δὲ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. ἅμα, ἅπας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Τὸ α πρὸ τοῦ α ψιλοῦται, οἷον ἀαρὼν, ἄαπτος.

Τὸ α πρὸ τοῦ β ψιλοῦται, οἷον ἀβλαβής. εἰ μὴ τὸ ρ ἐπι-
φέροιτο, οἷον ἅβρα.

Τὸ α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, οἷον ἀγών. πλὴν τοῦ ἁγνὸς,
καὶ ἅγιος, καὶ τῶν ἀπὸ τούτων παραγομένων, οἷον ἁγιό-
της.

Τὸ α

Alpha ante delta attenuatur, ut canto. præter infernus, & adultus.

Alpha ante e psilon attenuatur, ut aquila, aerem.

Alpha ante zita, psilen habet, ut inæmulus. præter ueneror, quod est ueneror.

Alpha ante thita, iota, cappa, attenuatur, ut puls, moueor, incitor, arx.

Alpha ante lambda attenuatur, ut alius, ungo. nisi mi inferatur, ut salsus. & præter sal salis. capio, quod est capio. satis, salio, area, catena, halicarnasus, salio.

Alpha ante mi attenuatur, ut plaustrum. præter simul, pecco, concertatio, funis, quod est funis. placenta, matula. consonante autem illata cum mi, semper attenuatur: ut circum, ambrosia, indumentum.

Alpha ante gni attenuatur, ut per. præter placeo, quod est placeo.

Alpha ante xi & o micron attenuatur, ut dignus, ensis, quod est ensis.

Alpha ante pi, psilen habet: ut ab. præter semel, simplex, uniuersus, tener, tango.

Alpha ante rho attenuatur, ut arabs. nisi mi sequatur, uel pi: ut currus, rapio. præter mollem.

Alpha ante sigma attenuatur semper, ut exerceo, urbs.

Alpha ante taf attenuatur, ut sine. præter quæ, pro quæ. & alter, pro alter.

Alpha ante chi, phi, cappa, attenuatur: ut spuma, achiuus, altus.

Alpha ante psi attenuatur, ut post. præter hapsis, membra, quæ membra.

Alpha

Τὸ α πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ᾄδω. πλὴν τοῦ ᾅδης, καὶ ἁδρός.

Τὸ α πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται, οἷον ἀετὸς, ἀέρα.

Τὸ α πρὸ τοῦ ζ ψιλοῦται, οἷον ἄζηλος. πλὴν τοῦ ἅζομαι, τὸ σέβομαι.

Τὸ α πρὸ τοῦ θ, ι, κ, ψιλοῦται. οἷον ἀθάρα. ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ. ἄκρα.

Τὸ α πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ἄλλος, ἀλείφω. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, οἷον ἁλμυρός. καὶ πλὴν τοῦ ἅλς, ἁλῶ τὸ κρατῶ, ἅλις, ἁλίζω, ἅλως, ἅλυσις, ἁλικαρνασὸς, ἅλλομαι.

Τὸ α πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ἄμαξα. πλὴν τοῦ ἅμα, ἁμαρτάνω, ἅμιλλα, ἅμμα, τὸ σχοινίον. ἅμης, ἁμίς. συμφώνου δὲ ἐπιφερομένου μετὰ τὸ μ, ἀεὶ ψιλοῦται. οἷον ἀμφὶ, ἀμβροσία, ἀμπεχόνη.

Τὸ α πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ἀνά. πλὴν τοῦ ἁνδάνω, τὸ ἀρέσκω.

Τὸ α πρὸ τοῦ ξ καὶ ο ψιλοῦται, οἷον ἄξιος, ἄορ, τὸ ξίφος.

Τὸ α πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ἀπό. πλὴν τοῦ ἅπαξ, ἁπλοῦς, ἅπας, ἁπαλὸς, ἅπτομαι.

Τὸ α πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ἄρα. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, ἢ τὸ π. οἷον ἅρμα, ἁρπάζω. πλὴν τοῦ ἀραιόν.

Τὸ α πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται ἀεὶ, οἷον ἀσκῶ. ἄσυ.

Τὸ α πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ἄτερ. πλὴν τοῦ ἅττα, ἀντὶ ἅτινα. καὶ ἅτερος, ἀντὶ ἕτερος.

Τὸ α πρὸ τοῦ χ, φ, κ, ψιλοῦται. οἷον ἀφροδίτη, ἀχαιὸς, ἄκρος.

Τὸ α πρὸ τοῦ ψ ψιλοῦται. οἷον ἄψ. πλὴν τοῦ ἁψίς. ἅψεα, τὰ μέλη.

Τὸ α

Alpha ante o mega attenuatur, ut flos.

Regulæ e psili.

E *psilon abundans in principio dictionis, præsentis spiritum assumit: ut uideo, uidebam. uiginti, uiginti.*

E *psilon ante alpha aspiratur, ut seipsum. præter uer, bonorum, si.*

E *psilon ante uita attenuatur, ut ieci. præter septimus, septuaginta, hebræus.*

E *psilon ante gamma attenuatur, ut excito.*

E *psilon ante delta attenuatur, ut edo. præter pauimentum, quod pauimentum. sedebit, pro sedebit. sedes.*

E *psilon ante e psilon attenuatur, ut facile, pro facile. præter desiderium, quod desiderium.*

E *psilon ante zita aspiratur, ut sedeo.*

E *psilon ante ita non inuenitur, nisi à declinatione: ut bonus, pro bono, à bonus.*

E *psilon ante thita attenuatur, ut consuetudo.*

E *psilon ante iota attenuatur, ut similis.*

E *psilon ante cappa aspiratur, ut hecuba. præter socer, induciæ.*

E *psilō ante lambda, uel unum, uel duplex, tenuem habet: ut arguo, eloquens. nisi cappa inferatur, ut traho. & præter græcus, caliditas, hellespontus, helenus, helene, palus, capio, uerto, helicon, uermis.*

E *psilon ante mi attenuatur, ut empeodcles.*

E *psilon ante gni attenuatur. propter autem, & unius, excipitur.*

E *psilon ante xi attenuatur, ut licet. præter sex, habebo, habebis, habitus, deinceps.*

E *psilon ante o micron aspiratur, ut festum.*

E *psilon*

Τὸ α πρὸ τοῦ ω ψιλοῦται, οἷον ἄωτος.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ Ε.

Τὸ ε πλεονάζον ἐν ἀρχῇ λέξεως, τὸ τοῦ ἐνεστῶτος πνεῦμα λαμβάνει. οἷον ὁράω, ὥρων, ἑώρων. εἴκοσιν, ἐείκοσι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ α δασύνεται, οἷον ἑαυτόν. πλὴν τοῦ ἔαρ, ἐάων, ἐάν.

Τὸ ε πρὸ τοῦ β ψιλοῦται, οἷον ἔβαλον. πλὴν τοῦ ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, ἑβραῖος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, οἷον ἐγείρω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ἔδω. πλὴν τοῦ ἕδος, τὸ ἔδαφος. ἑδεῖται, ἀντὶ καθεδεῖται. ἕδρα.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται, οἷον ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. πλὴν τοῦ ἑέλδωρ, ἡ ἐπιθυμία.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ζ δασύνεται, οἷον ἕζομαι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ η οὐχ εὑρίσκεται, πλὴν ἀπὸ κλίσεως. οἷον ἐῆος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐΰς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ θ ψιλοῦται. οἷον ἔθος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ι ψιλοῦται, οἷον ἐϊκτός.

Τὸ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεται, οἷον ἑκάβη. πλὴν τοῦ ἐκυρὸς, καὶ ἐκεχειρία.

Τὸ ε πρὸ τοῦ λ, ἢ ἑνὸς, ἢ διπλοῦ, ψιλοῦται. οἷον ἐλέγχω, ἐλλόγιμος. εἰ μὴ τὸ κ ἐπάγοιτο, οἷον ἕλκω. καὶ πλὴν τοῦ ἕλλην, ἕλη, ἑλλήσποντος, ἕλενος, ἑλένη, ἕλος, ἕλω, ἑλίσσω, ἑλικὼν, ἕλμινς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ἐμπεδοκλῆς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται. ἕνεκα δὲ, καὶ ἑνὸς, ἐξαιρεῖται.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ξ ψιλοῦται, οἷον ἔξεσι. πλὴν τοῦ ἕξ, ἕξω, ἕξεις, ἕξις, ἑξῆς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ο δασύνεται, οἷον ἑορτή.

Epſilon ante pi attenuatur,ut uerbum . præter ſequor .

Epſilon ante rho,tenuem habet : ut contendo. præter ſeptum , mercurius, ros , facio .

Epſilon ante ſigma attenuatur, ut ultimus . præter habentia ipſum cum taf , ut conuiuor .

Epſilon ante taf attenuatur ,ut annus . præter paratus , alter , ſocius .

Epſilon ante y pſilon attenuatur , ut bonus .

Epſilon ante chi & phi attenuatur,ut epheſus,habeo . præter ſolidus .

Epſilon ante pſi aſpiratur , ut coquo .

Epſilon ante o mega aſpiratur , ut mane . præter ſum , quod eſt ſum , & permitto .

Regulæ de ita.

Ita ante alpha à declinatione ſolũ inuenitur,ut iui, pro iui .

Ita ante uita aſpiratur, ut hebe.præter paululum, pro paululum,quod à pleonaſmo fit. nam ita abundat.

Ita ante gamma aſpiratur,ut puto.præter diuinus.

Ita ante delta,pſilen habet,ut iam.præter lætor,uoluptas , ſuauis .

Ita ante e pſilon,zita,ita, thita,iota , attenuatur : ut ſol , mos , iuuenis .

Ita ante cappa aſpiratur,ut minime.præter quiete, pro quiete .

Ita ante lambda attenuatur , ut fatus . præter clauus , ſol .

Ita ante mi attenuatur,ut dies. præter dies,domeſticus , dimidium , iaculator , quod eſt iaculator .

Ita

Τὸ ε πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ἔπος. πλὴν τοῦ ἕπομαι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ἐρίζω. πλὴν τοῦ ἕρκος, ἑρμῆς, ἕρση, ἕρδω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται, οἷον ἔσχατος. πλὴν τῶν ἐχόντων αὐτὸ μετὰ τοῦ τ, οἷον ἑστιάω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ἔτος. πλὴν ἕτοιμος, ἕτερος, ἑταῖρος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ υ ψιλοῦται, οἷον εὖς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ χ καὶ φ ψιλοῦται, οἷον ἔφεσος, ἔχω. πλὴν τοῦ ἑφθός.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ψ δασύνεται, οἷον ἕψω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ω δασύνεται, οἷον ἕωθεν. πλὴν τοῦ ἐῶ, τὸ ὑπάρχω. καὶ ἐῶ.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Η.

Τὸ η πρὸ τοῦ α ἀπὸ κλίσεως μόνον εὑρίσκεται, οἷον ἦα, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθην.

Τὸ η πρὸ τοῦ β δασύνεται, οἷον ἥβη. πλὴν τοῦ ἠβαιὸν, ἀντὶ τοῦ βαιόν. ὅπερ ἀπὸ πλεονασμοῦ γίνεται. τὸ γὰρ η πλεονάζει.

Τὸ η πρὸ τοῦ γ δασύνεται, οἷον ἡγοῦμαι. πλὴν ἠγάθεος,

Τὸ η πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ἤδη. πλὴν ἥδομαι, ἡδονὴ, ἡδύς.

Τὸ η πρὸ τοῦ ε, ζ, η, θ, ι, ψιλοῦται. οἷον ἠέλιος, ἦθος, ἠίθεος.

Τὸ η πρὸ τοῦ κ δασύνεται, οἷον ἥκιστα. πλὴν τοῦ ἦκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως.

Τὸ η πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ἠλίθιος. πλὴν τοῦ ἧλος, ἥλιος.

Τὸ η πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ἦμαρ. πλὴν ἡμέρα, ἥμερος, ἥμισυ, ἥμων, ὁ ἀκοντιστής.

Ita ante gni attenuatur, ut ſi, quando.

Ita ante xi non inuenitur, niſi à declinatione: ut ago, egi.

Ita ante o micron attenuatur.

Ita ante pi attenuatur, ut epirus. præter iecur.

Ita ante rho attenuatur, ut paulatim. præter herodes, iuno, herodianus, heron, hercules, herodotus, heros, herophilus.

Ita ante ſigma aſpiratur, ut heſiodus, quies, emißio, lætatus ſum. præter dicit, pro dicit. & quæ à declinatione, ut comedi fuiſti. (co

Ita ante taf attenuatur, ut cor. præter uinco, uin-

Ita ante ypſilon attenuatur, ut bonus, bonus.

Ita ante phi attenuatur, ut ſpuma, quod eſt ſpuma. præter uulcanus, hephæſtion.

Ita ante pſi nõ inuenitur, niſi à declinatione: ut incendo, incendi.

Ita ante chi attenuatur, ut ſono, ſono.

Ita ante o mega attenuatur, ut aurora.

Regulæ de iota.

Iota ante alpha, uita, gamma, attenuatur.

Iota ante delta attenuatur, ut uideo. niſi rho inferatur, ut firmo. præter ſciens.

Iota ante e pſilon attenuatur, ut ire. præter ſacer, accipiter.

Iota ante zita attenuatur, ut ſedeo.

Iota ante ita attenuatur, ut medicus, medicus. præter mitto.

Iota ante thita attenuatur, ut ithaca.

Iota ante iota non inuenitur.

Τὸ η πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ἦν, ἡνίκα.

Τὸ η πρὸ τοῦ ξ οὐχ εὑρίσκεται, πλὴν ἀπὸ κλίσεως. οἷον ἄγω, ἦξα.

Τὸ η πρὸ τοῦ ο ψιλοῦται.

Τὸ η πρὸ τοῦ π ψιλοῦται. οἷον ἤπειρος. πλὴν ἧπαρ.

Τὸ η πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ἠρέμα. πλὴν ἡρώδης, ἥρα, ἡρωδιανὸς, ἥρων, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, ἥρως, ἡρόφιλος.

Τὸ η πρὸ τοῦ σ δασύνεται, οἷον ἡσίοδος, ἡσυχία, ἧσις, ἥσθην. πλὴν τοῦ ἠσὶ, ἀντὶ φησί. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως, ἤθιον, ἦθα.

Τὸ η πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ἦτορ. πλὴν τοῦ ἡττάω, ῶ.

Τὸ η πρὸ τοῦ υ ψιλοῦται, οἷον ἠὺς, ὁ ἀγαθός.

Τὸ η πρὸ τοῦ φ ψιλοῦται, οἷον ἠφλοισμὸς, ὁ ἀφρός. πλὴν τοῦ ἥφαιστος, ἡφαιστίων.

Τὸ η πρὸ τοῦ ψ οὐχ εὑρίσκεται, εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως. οἷον ἅπτω, ἧψα.

Τὸ η πρὸ τοῦ χ ψιλοῦται, οἷον ἠχέω, ἠχῶ.

Τὸ η πρὸ τοῦ ω ψιλοῦται, οἷον ἠώς.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ι.

Τὸ ι πρὸ τοῦ α, β, γ, ψιλοῦται.

Τὸ ι πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ἴδω. εἰ μὴ τὸ ρ ἐπάγοιτο, οἷον ἱδρύω. πλὴν τοῦ ἴδρις.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται, οἷον ἰέναι. πλὴν τοῦ ἱερὸς, ἱέραξ.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ζ δασύνεται, οἷον ἵζάνω.

Τὸ ι πρὸ τοῦ η ψιλοῦται, οἷον ἰητὴρ, ὁ ἰατρός. πλὴν τοῦ ἵημι.

Τὸ ι πρὸ τοῦ θ ψιλοῦται, οἷον ἰθάκη.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ι οὐχ εὑρίσκεται.

Iota ante cappa attenuatur, ut icarus. præter sufficiens. supplico, peruenio, peruenio. (pitius.

Iota ante lambda attenuatur, ut ilium. præter pro-

Iota ante mi, siquidem inferatur uocalis, aspiratur: ut desiderium. si autem consonans, attenuatur.

Iota ante gni attenuatur, ut indus.

Iota ante xi, & o micron, attenuatur: ut uiscum, iolaus.

Iota ante pi unũ quidem, attenuatur: per duo uero, aspiratur.

Iota ante sigma attenuatur, ut æqualis, nisi taf inferatur, ut sto: præter ister.

Iota ante taf, ypsilon, phi, chi, psi, o mega, attenuatur: ut italia, iynx, fortiter, piscis, ips, eo.

Regula de o micro.

O micron per superabundantiam additum, aspiratur: quomodocunq;, uter.

O micron ante alpha, uita, gamma, attenuatur: ut mulier, uerulum, tumor. (uia.

O micron ante delta attenuatur, ut ulysses. præter

O micrõ ante zita, thita, attenuatur, ut oleo, uelũ.

O micron ante cappa attenuatur, ut ocium: præter qualis, quantus,

O micrõ ante lambda attenuatur, ut perdo. præter totus, pila, pondus, nauis.

O micron ante mi attenuatur, ut iuro: præter simul, similis, tamen, clamor, cœtus.

O micron ante gni attenuatur, ut asinus.

O micron ante xi attenuatur, ut acutus.

O ante pi attenuatur, ut fructus, præter scutum.

Τὸ ι πρὸ τοῦ κ ψιλοῦται, οἷον ἴκαρος. πλὴν τοῦ ἱκανὸς, ἱκετεύω, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι.

Τὸ ι πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ἴλιον. πλὴν τοῦ ἵλεως.

Τὸ ι πρὸ τοῦ μ, εἰ μὲν ἐπιφέρεται φωνῆεν, δασύνεται. οἷον ἵμερος. εἰ δὲ σύμφωνον, ψιλοῦται.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ἰνδός.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ξ, καὶ ο, ψιλοῦται. οἷον ἰξὸς, ἰόλαος.

Τὸ ι πρὸ τοῦ π ἑνὸς μὲν ψιλοῦται, διὰ δύο δὲ δασύνεται.

Τὸ ι πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται, οἷον ἴσος. εἰ μὴ τὸ τ ἐπάγοιτο, οἷον ἵστημι. πλὴν τοῦ ἴστρος.

Τὸ ι πρὸ τοῦ τ, υ, φ, χ, ψ, ω, ψιλοῦται. οἷον ἰταλία, ἴυγξ, ἶφι, ἰχθὺς, ἴψ, ἰώ.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ο.

Τὸ ο κατὰ πλεονασμὸν προστιθέμενον δασύνεται, ὁπόσου, ὁπότερος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ α, β, γ, ψιλοῦται. οἷον ὄαρος, ὀβελίσκος, ὄγκος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ὀδυσσεύς. πλὴν τοῦ ὁδός.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ζ, θ, ψιλοῦται, οἷον ὄζω, ὀθόνη.

Τὸ ο πρὸ τοῦ κ ψιλοῦται, οἷον ὄκνος. πλὴν τοῦ ὁκοῖος, ὁκόσος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ὀλλύω. πλὴν τοῦ ὅλος, ὅλμος, ὁλκὴ, ὁλκάς.

Τὸ ο πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ὀμνύω. πλὴν τοῦ ὁμοῦ, ὅμοιος, ὅμως, ὁμοκλὴ, ὅμιλος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ὄνος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ξ ψιλοῦται, οἷον ὀξύς.

Τὸ ο πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ὀπώρα. πλὴν τοῦ ὅπλον.

O *ante rho attenuatur,ut mons.præter uideo,terminus: & præter, in quibus cappa, uel mi cum rho sequitur,ut series, impetum facio, iuro, ordo.*

O *micron ante sigma,siquidem uocalis sequatur,aspiratur: ut sanctus, præter osiris.* Si *autem consonans attenuatur: ut legumen.*

O *micron ante taf attenuatur: ut sonitus. præter quod, quando, quando.*

O *micron ante phi,chi,psi,attenuatur: ut serpens, uehiculum, fero.* *(uenitur.*

O *micron ante o micron, y psilon, o mega, non in-*

Regulæ de y psilo.

Y *psilon aspiratur semper, siue ante uocalem, siue ante consonantem, præter æolica. nam* Aeoles *ignorant aspirationem.*

Regulæ de o megalo.

O *mega attenuatur semper,ut pello,humerus,et reliqua. præter hora, & quæ ab eo,ut formosus, sic morior.*

De diphthongis.

Alpha *iota diphthõgus in ultra unam syllabam dictionibus attenuatur,ut æuum,ærumnæ: nisi mi inferatur, ut sanguis. præter capio, eligo.*

Alpha *y psilõ diphthongus attenuatur,ut tibia.præter hæc:suipsius, pro sui ipsius.*

E *iota diphthongus attenuatur,ut in præpositio,temere. præter uoluo, fatũ,uestis,uestis,indutus,unus, usq;, series, carcer.*

E *ypsilon diphthongus attenuatur,ut bene: præter illumino, illumino, & inflammo, inuenio, inuenio.*

O *iota*

Τὸ ο πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ὄρος. πλὴν τοῦ ὁρῶ, ὅρος. καὶ πλὴν ἐφ' ὧν τὸ κ ἢ τὸ μ μετὰ τοῦ ρ ἐπάγοιτο, οἷον ὁρμὸς, ὁρμῶ, ὁρκίζω, ὁρμαθός.

Τὸ ο πρὸ τοῦ σ, εἰ μὲν φωνῆεν ἐπάγοιτο, δασύνεται. οἷον ὅσιος. πλὴν ὄσιρις. εἰ δὲ σύμφωνον, ψιλοῦται. οἷον ὄσπριον.

Τὸ ο πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ὄτοβος. πλὴν τοῦ ὅ,τι, ὅταν, ὅτε.

Τὸ ο πρὸ τοῦ φ, χ, ψ, ψιλοῦται. οἷον ὄφις, ὄχημα, ὀψέ.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ο, υ, ω, οὐχ εὑρίσκεται.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Υ.

Τὸ υ δασύνεται ἀεὶ, εἴτε πρὸ φωνήεντος, εἴτε πρὸ συμφώνου. πλὴν τῶν αἰολικῶν. οἱ γὰρ αἰολεῖς ἀγνοοῦσι τὴν δασεῖαν.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ω.

Τὸ ω ψιλοῦται ἀεὶ, οἷον ὠθέω, ὦμος, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὥρα, καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ, οἷον ὡραῖος, ὧδε, ὡρακιῶ.

ΠΕΡΙ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Η αι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται, οἷον αἰὼν, αἰκίαι. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, οἷον αἷμα. πλὴν τοῦ αἱρέω, αἱροῦμαι.

Η αυ δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον αὐλός. πλὴν αὕτη, αὐτοῦ, ἀντὶ ἑαυτοῦ.

Η ει δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον εἰς πρόθεσις, εἰκῆ. πλὴν τοῦ εἱλύω, εἱμαρμένη, εἷμα. τὸ ἔνδυμα. εἱμένος, εἷς, εἵως, εἱρμὸς, εἱρκτή.

Η ευ δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον εὖ. πλὴν τοῦ εὕω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὕρω, εὑρίσκω.

O iota diphthõgus in ultra unam syllabã dictionibus attenuatur, ut uinum: præter uia. ouis autem, ex ouis, attenuatur.

O ypsilon diphthõgus attenuatur, ut nequaquam. præter quoniam, causalem coniunctionem: & cuius, pro cuius, & sic aduerbium, & hic pronomen.

Finis cum deo sancto, de Spiritibus.

PROOEMIVM SEcundi.

POST *cognitionem octo partium orationis, consequẽs eßet, de constructione quorundam uerborum tractanti, quæ ex ipsis actiua, quæ paßiua dicere, quæ neutra, communia, & deponentia, quotq; modis horum transitio sit: ut statim introductitij naturam uerborum edocti, themata scribere incipiant, & græcam uocem degustent, antequam poetas audiãt.* Sed *huiusmodi materia ab* Apollonio *difficili, &* Syngelo *studioso generaliter tractata est. à* Maximo *autem* Planude, *et alijs specialiter: non per genera, sed per literarum ordinem. ad quos, cum tempus fuerit, recurrere discipulos oportet, diligentius omnia scituros. hic enim non multitudo uerborum, sed paucorum quorũdam.* Per *genera transitio tradita est, quibus reliqua uolenti conferre licebit.*

Con-

Η οι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται, οἷον οἶνος. πλὴν τοῦ οἶμος. οἷς δὲ ἐκ τοῦ ὄϊς, ψιλοῦται.

Η ου δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον οὐδαμῶς. πλὴν τοῦ οὕνεκα αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ οὗ, ἀντὶ τοῦ οὗτινος. καὶ οὕτως ἐπίρρημα, καὶ οὗτος ἀντωνυμία.

ΤΕΛΟΣ ΣΥΝ ΘΕΩ ΑΓΙΩ, ΤΟΥ περὶ πνευμάτων.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΔΕΥτέρου.

Μετὰ τὴν γνῶσιν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, ἐχόμενον ἂν εἴη περὶ συντάξεως τινῶν ῥημάτων διαλαβόντι, τίνα μὲν αὐτῶν ἐνεργητικὰ, τίνα δὲ παθητικὰ εἰπεῖν, τίνα δ' οὐδέτερα, κοινὰ καὶ ἀποθετικὰ, ποσαχῶς τε ἡ τούτων μετάβασις γίγνεται, ἵν' εὐθὺς οἱ εἰσαγωγικοὶ τὴν φύσιν τῶν ῥημάτων μαθόντες, θεματογραφεῖν ἄρξωνται, καὶ τῆς ἑλλάδος φωνῆς ἀπογεύσονται, πρὶν ἂν τῶν ποιητῶν ἀκροάσασθαι. ἡ δὲ τοιαύτη ὑπόθεσις Απολλωνίῳ μὲν τῷ δυσκόλῳ, καὶ Συγγέλῳ τῷ σπουδαίῳ γενικῶς πεπραγμάτευται. Μαξίμῳ δὲ τῷ Πλανούδῃ, καὶ ἄλλοις, εἰδικῶς, οὐ κατὰ γένη, ἀλλὰ κατὰ στοιχεῖον. πρὸς οὓς, ὅτε καιρὸς, ἀνατρέχειν τοὺς μαθητὰς δεῖ, ἀκριβέστερον περὶ πάντων εἰσομένους. ἐνταῦθα γὰρ οὐ πλῆθος ῥημάτων, ἀλλ' ὀλίγων τινῶν κατὰ γένη μετάβασις ἐξέδοτο. οἷς τὰ λοιπὰ τῷ βουλομένῳ παραβάλλειν ἔξεστι.

ΚΩΝ-

CONSTANTINI LASCARIS BYzantini de constructione quorundam uerborum per genera.

LIBER SECVNDVS.

Voniam nobis sermo de uerbo, definiendum eſt primum ipſum, deinde diuidendum. Verbum igitur eſt pars orationis declinabilis in proprijs transfigurationibus, diuerſorum temporum demonſtratiua, cum actione, uel paßione, uel neutralitate perſonarum ſignificatiua. Huius autem aliquod perſonale, ut dico, ſcribo: aliquod imperſonale, ut oportet, oportet. & aliquod uoluntatem & rem ſignificat, ut ſcribo, lego: aliquod uoluntatẽ ſolũ, ut uolo, uolo: aliquod rem ſolum, ut infinita, uerberare, uerberari. Itẽ uerborum quædam cum nominatiuo conſtructa per ſe perfectionem ſignificant, ut Ariſtoteles deambulat, Theon uiuit, quæ appellantur incompoſitæ prædicationes. quædam uero cum eo conſtructa, non ſignificant per ſe perfectionem, ut Socrates amat: deeſt quẽ, quæ uocantur minores prædicationes. Quædam uero cum obliquo poſita, obliquam perfectam orationẽ perficiunt, ut Socratem pœnitet, quæ uocantur incongruentiæ. Quædam autem cum obliquo constructa, obliquam perfectam orationem non perficiunt, ut Socrati curæ eſt: deeſt enim, cuius, quæ uocantur minores incongruentiæ. Item genera, ſiue diſpoſitiones uerbi, quinq;: Actiuum, paßiuum, neutrum, commune, ſiue medium, & deponens. & actiuũ quidẽ deſinens ſemper

in o,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ Βυζαντίου περὶ συντάξεως τινῶν ῥημάτων κατὰ γένη.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ε Πειδὴ δὲ ἡμῖν ὁ λόγος περὶ ῥήματος, διοριστέον ἂν πρῶτον αὐτὸ, ἔπειτα διαιρετέον. Ῥῆμα τοίνυν ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς, διαφόρων χρόνων δηλωτικὸν, μετ᾽ ἐνεργείας, ἢ πάθους, ἢ οὐδετερότητος προσώπων σημαντικόν. Τούτου δὲ τὸ μὲν προσωπικὸν, οἷον λέγω, γράφω. τὸ δὲ ἀπρόσωπον, οἷον δεῖ, χρή. καὶ τὸ μὲν θέλησιν καὶ πρᾶγμα σημαίνει, οἷον γράφω, ἀναγινώσκω. τὸ δὲ βούλησιν μόνον, οἷον θέλω, βούλομαι. τὸ δὲ πρᾶγμα μόνον, ὡς τὰ ἀπαρέμφατα, τύπτειν, τύπτεσθαι. Ετι τῶν ῥημάτων τινὰ μὲν μετὰ ὀνομαστικῆς συντασσόμενα, αὐτοτέλειαν δηλοῖ. οἷον ἀριστοτέλης περιπατεῖ, Θέων ζῇ. ἅτινα καλεῖται ἀσύνθετα κατηγορήματα. Τινὰ δὲ μετ᾽ αὐτῆς συντασσόμενα, οὐ δηλοῖ αὐτοτέλειαν. οἷον Σωκράτης φιλεῖ, λείπει τίνα. ἅτινα καλεῖται ἐλάττονα κατηγορήματα. Τινὰ δὲ μετὰ πλαγίας τιθέμενα, πλάγιον τέλειον λόγον ἀποτελεῖ. οἷον Σωκράτει μεταμέλει. ἅπερ καλεῖται παρασυμβάματα. Τινὰ δὲ μετὰ πλαγίας τασσόμενα, πλάγιον τέλειον λόγον οὐκ ἀποτελεῖ, οἷον Σωκράτει μέλει. λείπει γὰρ, τίνος. ἅπερ καλοῦνται ἐλάττονα παρασυμβάματα. Ετι γένη εἴτε διαθέσεις τοῦ ῥήματος πέντε. ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, εἴτε μέσον, καὶ ἀποθετικόν. Καὶ τὸ μὲν ἐνεργητικὸν λῆγον ἀεὶ

εἰς ω,

in o, format paßiuum in mæ, ut diligo, diligor: quod et transitiuum, & rectum, & actiuum uocatur. paßiuũ uero desinens in mæ, paßionem significat ab actiuo factam. quod ut plurimum mediũ fit, uocatur autem & supinum. Neutrum autem proprie desinens in o, non format paßiuum, neque actionem, neque paßionem significat: unde & transitiuum, & absolutum appellatum est. Diuiditur autem in substãtiuum, ut sum, sum, sum. in per se neutrum, ut uiuo, ditesco. in totum actiuum, siue per se actiuum, ut ascendo, descendo. in per se paßiuum, siue per se passum, siue sui paßiuum, siue totum paßiuum, ut doleo, patior. commune autem, siue medium, desinens in mæ, aliquando quidem actionem, aliquando uero paßionem significat: ut cogo amicum, & cogor ab eo. Deponens autem proprie desinens in mæ, non formatur ab actiuo: ut plurimum autem actionem significat, quod paßiue quidem scriptum dicitur. significans autem actionem: ideo & per se actiuum uocatur, ut pugno, obsto, contrarius sum. raro autem et paßionem significat: quare & per se passum uocatur, ut fio, corrumpor, quod corrumpor. Sed de his in proprijs locis dicemus, cum speciales ipsorum constructiones manifestabimus. nunc autem primum de denominationibus uerborum, & de generali ipsorum constructione secundum doctum Apollonium dicamus.

De

εἰς ω, σχηματίζει παθητικὸν εἰς μαι. οἷον φιλῶ, φιλοῦμαι. ὅπερ καὶ μεταβατικὸν, καὶ ὀρθὸν, καὶ δραστήριον καλεῖται. Τὸ δὲ παθητικὸν λῆγον εἰς μαι, πάθος σημαίνει ἀπὸ ἐνεργητικοῦ γινόμενον. ὅπερ ὡς τὰ πολλὰ μέσον γίνεται. καλεῖται δὲ καὶ ὕπτιον. Τὸ δὲ οὐδέτερον κυρίως λῆγον εἰς ω, οὐ σχηματίζει παθητικὸν, οὔτε δὲ ἐνέργειαν, οὔτε πάθος σημαίνει. ὅθεν καὶ ἀμετάβατον καὶ ἀπολελυμένον προσηγόρευται. Διαιρεῖται δὲ εἰς ὑπαρκτικὸν, οἷον εἰμὶ, ὑπάρχω, τυγχάνω. εἰς αὐτοουδέτερον, οἷον ζῶ, πλουτῶ. εἰς ὁλοενεργητικὸν, εἴτ' αὐτενέργητον. οἷον ἀναβαίνω, καταβαίνω. εἰς αὐτοπαθητικὸν, εἴτ' αὐτοπαθὲς, εἴτε ἰδιοπαθητικὸν, ἢ ὁλοπαθητικόν. οἷον ἀλγῶ, πάσχω. Τὸ δὲ κοινὸν εἴτε μέσον, λῆγον εἰς μαι, ὁτὲ μὲν ἐνέργειαν, ὅτε δὲ πάθος σημαίνει. οἷον βιάζομαι τὸν φίλον, καὶ βιάζομαι ὑπ' αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἀποθετικὸν κυρίως λῆγον εἰς μαι, οὐ σχηματίζεται ἀπὸ ἐνεργητικοῦ. ὡς τὰ πολλὰ δὲ ἐνέργειαν σημαίνει. ὅπερ παθητικῶς μὲν γραφόμενον λέγεται, σημαῖνον δὲ ἐνέργειαν. διὸ καὶ αὐτενέργητον καλεῖται. οἷον μάχομαι, ἀνθίσαμαι, ἐναντιοῦμαι. σπανίως δὲ καὶ πάθος σημαίνει. διὸ καὶ αὐτοπαθὲς καλεῖται. οἷον γίνομαι, οἴχομαι, τὸ φθείρομαι. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις ἐροῦμεν, ὅτε τὰς εἰδικὰς αὐτῶν συντάξεις διασαφήσομεν. νῦν δὲ πρῶτον περὶ τῆς τῶν ὀνομασιῶν τῶν ῥημάτων, καὶ τῆς γενικῆς αὐτῶν συντάξεως, κατὰ τὸν δεινὸν Ἀπολλώνιον λέγωμεν.

ΠΕΡΙ

De denominatione uerborum, & generali constructione secundum antiquos.

QVAE CVM ACCVSATIVO.

Verborum quæ ad corporalem affectionem referuntur, cum accusatiuo construuntur, ut exerceo, tero, remitto, lauo, trabo, uiolo, irrigo, uerbero, soluo, ligo, percutio, interficio, uro, comburo, meto, offendo, multo, noceo, quod animæ & corpori commune. Item *quæ in animalem & moralē affectionē: amo, diligo, amo, iustifico, iniurior, prosum, contumelior, testifico, dolorifico, conuicior, maledico.* Item *demonstratiua, siue laudatiua appellata, celebro, laudo, laudo, benedico, magnifico, canto, cano, glorifico, benedico.* Item *adoratiua, honoro, colo, adoro, acclamo, adulor, blandior, ueneror, uerecundor, ueneror.* Item *delusiua, deludo, decipio, seduco, cauillor, fraudo, lacto, ludo, derideo.* Item *obtentiua, habeo, custodio, seruo, teneo, cogo, prohibeo, impello, uinco.* Item *excogitatiua, & opinatiua, & cognitiua, puto, & existimo, deprehendo, sit spicor, opinor, autumo.* Item *interrogatiua, & percontatiua, et quæsitiua, ut scrutor, percōtor, exquiro, interrogo, interrogo, inuenio.* Itē *miseratiua, lugeo, ploro, fleo, lamētor, ululo, miseresco, misereor.* Itē *uocatiua, uoco, uoco, appello, nomino.* Item *scitiua, ædifico, coriincido, aurifundo, medicor.* Itē *hortatiua, siue impulsiua, ut consolor, irrito, hortor, impello, incito.* Itē *præceptoria, et affectiua, doceo, erudio, moderor, suadeo, frigefacio, calefacio, sicco, humecto, dispono.* Item *supplicatiua, supplico, supplico, deprecor, supplico.*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ῥημάτων, καὶ γενικῆς συντάξεως κατὰ παλαιούς.

ΤΑ ΕΙΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ.

Τῶν ῥημάτων τὰ εἰς σωματικὴν διάθεσιν ἀναφερόμενα, αἰτιατικῇ συντάσσεται. οἷον γυμνάζω, τρίβω, χαλῶ, νίπτω, ἕλκω, βιάζομαι, βρέχω, τύπτω, λύω, δεσμεύω, πλύνω, φονεύω, καίω, φλέγω, θερίζω, ζημιῶ, βλάπτω, ὅπερ ψυχῇ καὶ σώματι κοινόν. Ετι τὰ εἰς ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν διάθεσιν. φιλῶ, ἀγαπῶ, στέργω, δικαιῶ, ἀδικῶ, ὠφελῶ, ὑβρίζω, ἀνιῶ, λυπῶ, λοιδορῶ, κακολογῶ. Ετι τὰ ἐπιδεικτικὰ, εἴτ' ἐγκωμιαστικὰ καλούμενα. ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημίζω, μεγαλύνω, ᾄδω, μέλπω, δοξάζω, εὐλέγω. Ετι τὰ σεπτικά. τιμῶ, σέβομαι, προσκυνῶ, προσβοῶ, κολακεύω, θωπεύω, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι, ἅζομαι. Ετι τὰ διακρουστικὰ, κλέπτω, πλανῶ, παραλογίζομαι, σοφίζομαι, ἐξαπατῶ, φενακίζω, παίζω, περιγελῶ. Ετι τὰ ἐπικρατητικά. ἔχω, φυλάσσω, τηρῶ, κρατῶ, ἀναγκάζω, εἴργω, ἐλαύνω, νικῶ. Ετι τὰ ἐπινοητικὰ, καὶ δοξαστικὰ, καὶ γνωστικά. οἴομαι, καὶ οἶμαι, ὑπολαμβάνω, ὑφορῶμαι, δοξάζω, νομίζω. Ετι τὰ ἀνακριτικὰ, καὶ ἐρωτηματικὰ, καὶ ζητητικά. οἷον ἐξετάζω, ἀνακρίνω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, ἔρομαι, εὑρίσκω. Ετι τὰ οἰκτικά. μύρομαι, ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνῶ, γοῶ, οἰκτίζω. ἐλεῶ. Ετι τὰ κλητικά. κλῶ, καλῶ, φωνῶ, προσαγορεύω ὀνομάζω. Ετι τὰ ἐπιστημονικά. οἰκοδομῶ, σκυτοτομῶ, χρυσοχοῶ, ἰατρεύω. Ετι τὰ προτρεπτικὰ, εἴτε παρορμητικά. οἷον παρακαλῶ, ἐρεθίζω, προτρέπω, παρορμῶ, παροξύνω. Ετι τὰ διδασκαλικὰ, καὶ διαθετικά. διδάσκω, παιδεύω, σωφρονίζω, πείθω, ψύχω, θερμαίνω, ξηραίνω, ὑγραίνω, διατίθημι. Ετι τὰ ἱκετικά. λιτανεύω, ἱκετεύω, ἐκλιπαρῶ, ἀντιβολῶ.

Item commerciorum ſignificatiua, uendo, uenundo, uendo, emo, emo, emo, confero. Item naturalia, produco, augeo, gigno.

Quæ ad genitiuum.

Senſitiua uero, ſiue per ſenſum apprehenſiua appellata, cum genitiuo conſtruuntur, ſentio, & ſentio, audio, guſto, olfacio, tango: quæ ſæpe etiam cum accuſatiuo. Sed uiſus ſolus, cum accuſatiuo, uideo, aſpicio, conſidero, uidi. Secundum enim doctum Apollonium, alij ſenſus per immißionem facti, hoc eſt, ex exterioribus in ſeipſos accepti, agunt: uiſus autem per emißionem, hoc eſt à ſeipſo in res uiſas actum mittit. Item participatiua paßionis, ut amo, cupio, curo, curo, parco. Item cogitatiuaq́;, & poſſeßiua, cogito, curam gero, curo, fruor, participo, communico, memini. Item dominatiua, ſiue poſſeßiua, regno, dominor, dominor, tyranniſſo, poteſtate utor, dominor, dux ſum, princeps ſum, dominor, quod dominor. Item differentiua, differo, ſeparo. Item diſtantiua, abſum, diſto.

Quæ ad datiuum.

Sed acquiſitiua uocata, cum datiuo conſtruuntur: do, dico, mitto, fero, porto, gratificor, dono. Item reacquiſitiua, ut contradico, dubito. Item contraperſuaſiua, ut contendo, litigo, luctor, bello, certo, contrarior, pugno. Electiua autem, & uoluntaria, ut rerum ſignificatiua: cum infinitis ceu rerum ſignificatiuis conſtruuntur, ut præeligo legere, uolo ſcribere, uolo docere. Itẽ & deſideratiua cũ aſſumptione articuli, deſidero legere, cupio diſcere. His ſic denominatis & conſtructis

Ετι τὰ συμβολαίων σημαντικά. πωλῶ, πιπράσκω, ἀποδί-
δομαι, ἀγοράζω, πρίαμαι, ὠνοῦμαι, συμβάλλω. Ετι τὰ φυ
τικά. φύω, αὐξάνω, γεννῶ.

ΤΑ ΕΙΣ ΓΕΝΙΚΗΝ.

Τὰ δὲ αἰσθητικὰ εἴτε κατ᾽ αἴσθησιν ἀναληπτικὰ καλού-
μενα, γενικῇ συντάσσεται. αἴσθομαι, καὶ αἰσθάνομαι, ἀ-
κούω, γεύομαι, ὀσφραίνομαι, ἅπτομαι. ἅπερ πολλάκις καὶ
αἰτιατικῇ. Τὰ δὲ τῆς ὁράσεως μόνα, αἰτιατικῇ. ὁρῶ, βλέπω
σκοπῶ, εἶδον. κατὰ γὰρ τὸν δεινὸν Ἀπολλώνιον, αἱ ἄλλαι
αἰσθήσεις κατ᾽ εἰσπομπὴν γινόμεναι, τουτέστιν ἐκ τῶν ἐκτὸς
εἰς ἑαυτὰς λαμβάνουσαι, ἐνεργοῦσιν. ἡ δὲ ὅρασις κατ᾽ ἐκπομ-
πὴν, τουτέστιν ἀφ᾽ ἑαυτῆς εἰς τὰ ὁρώμενα τὴν ἐνέργειαν
πέμπει. Ετι τὰ μετοχικὰ πάθους, οἷον ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, μερι-
μνῶ, κήδομαι, φείδομαι. Ετι τὰ φροντιστικά τε καὶ κτητι-
κά. φροντίζω, ἐπιμέλομαι, ἐπιμελοῦμαι, ἀπολαύω, μετέχω,
κοινωνῶ, μέμνημαι. Ετι τὰ ἀρχικὰ, εἴτε κτητικά. βασιλεύω,
δεσπόζω, ἄρχω, τυραννῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω, ἡγεμονεύω,
δυναστεύω, κρατῶ, τὸ ἄρχω. Ετι τὰ διαφορικά. διαφέ-
ρω, χωρίζομαι. Ετι τὰ ἀποστηματικά. ἀπέχω, διΐστημι.

ΤΑ ΕΙΣ ΔΟΤΙΚΗΝ.

Τὰ δὲ περιποιητικὰ καλούμενα, δοτικῇ συντάσσεται.
δίδωμι, λέγω, πέμπω, φέρω, κομίζω, χαρίζομαι, δωροῦμαι.
Ετι τὰ ἀντιπεριποιητικὰ, οἷον ἀντιλέγω, ἀμφισβητῶ. Ετι τὰ
ἀντιπειστικὰ, οἷον φιλονεικῶ, ἐρίζω, παλαιῶ, πολεμῶ, ἀγωνί
ζομαι, ἐναντιοῦμαι, μάχομαι. Τὰ δὲ προαιρετικὰ, καὶ βουλητι
κὰ, ὡς πραγμάτων δηλωτικὰ, τοῖς ἀπαρεμφάτοις ὡς πραγ
μάτων δηλωτικοῖς συντάσσονται. οἷον προαιροῦμαι ἀναγι-
νώσκειν, βούλομαι γράφειν, θέλω διδάσκειν. Ετι τὰ ἐφετικὰ
μετὰ τῆς προσλήψεως τοῦ ἄρθρου. ἐφίεμαι τοῦ ἀναγινώσκειν,
ἐπιθυμῶ τοῦ μανθάνειν. Τούτων οὕτως ὀνομαζομένων, καὶ

constructis generaliter ab antiquis, iuniores plurimas species constructionis uerborũ fecerunt, quas cum nos collegerimus, in sex species cõtraximus, quarum. Pri*ma in accusatiuum,* Secunda *in datiuum transit.* Ter*tia, in genitiuum. Quarta post accusatiuum, in alium accusatiuum. Quinta, post accusatiuum in datiuum.* Sexta*, post accusatiuum in genitiuum. de quibus dicendum est in compendij specie: & primum de ijs, quæ in accusatiuum transeunt.*

Quæ in accusatiuum primæ speciei.

Verbum *actiuũ proprie desinens in o mega, & formans paßiuum in mæ, ut diligo, diligor. hoc autem sexifariam constructo.* Prima *species actiuorum postulat ante se nominatiuum personæ agentis, qui natura in omni uerbo præintellgitur, & post se accusatiuum personæ patientis: ut præceptor diligit discipulum.* Amo. Præ*teritum imperfectum, amabam.* Præteri*tum perfectum, amaui.* Indefinitum*, amaui.* Futurũ*, amabo. construitur etiam cum datiuo quando aliquid sufficere significat, ut stat factis, pro contentus est.* Diligo. Præ*teritum perfectum, dilexi.* Indefinitum*, dilexi.* Futurum*, diligam. cõstruitur etiam cum infinitiuo, cum solet significat, ut solet legere, pro solet.* A*mo.* Indefinitum*, amaui.* Futurum*, amabo, pro amo, cum accusatiuo.* Amo *autem, id quod permaneo, & acquiesco, cum datiuo.* De*sidero.* Præ*teritum perfectum, desideraui.* Indefinitum*, desideraui.* Futurũ*, desiderabo. sed amo plusquã diligere significat: et diligo quidem præsentem, desidero uero absentem.* Amo *aũt uniuocum existens, ut plurimũ in calumnia accipitur.*

&

συνταττομένων γενικῶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν, οἱ νεώτεροι πλεῖστα εἴδη τῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων πεποιήκασιν. ἃ ἡμεῖς συναγαγόντες, εἰς ἓξ εἴδη συνεστείλαμεν. ὧν τὸ πρῶτον εἰς αἰτιατικὴν, τὸ δεύτερον εἰς δοτικὴν μεταβαίνει. τὸ τρίτον εἰς γενικήν. τὸ τέταρτον μετὰ τὴν αἰτιατικὴν εἰς ἑτέραν αἰτιατικήν. τὸ πέμπτον μετὰ τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικήν. τὸ ἕκτον μετὰ τὴν αἰτιατικὴν εἰν γενικήν. Περὶ ὧν λεκτέον ἐν ἐπιτομῆς εἴδει. καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς αἰτιατικὴν μεταβαινόντων.

ΤΑ ΕΙΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ ΤΟΥ πρώτου εἴδους.

Ῥῆμα ἐνεργητικὸν κυρίως τὸ λῆγον εἰς ω, καὶ σχηματίζον παθητικὸν εἰς μαι. οἷον φιλῶ, φιλοῦμαι. τούτου δ᾽ ἐξαιρέτως συνταττομένου, τὸ πρῶτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος, ἥτις φύσει παντὶ ῥήματι προεπινοεῖται. καὶ μεθ᾽ αὑτὸ αἰτιατικὴν προσώπου πάσχοντος. οἷον, ὁ καθηγητὴς φιλεῖ τὸν μαθητήν. Ἀγαπάω, ῶ. ὁ παρατατικὸς, ἠγάπαον, ων. ὁ παρακείμενος, ἠγάπηκα. ὁ ἀόριστος, ἠγάπησα. ὁ μέλλων, ἀγαπήσω. Συντάσσεται δὲ καὶ δοτικῇ, ὅτε τὶ ἀρκεῖσθαι σημαίνει. οἷον ἀγαπᾷ τοῖς πεπραγμένοις, ἀντὶ ἀρκεῖσθαι. φιλέω, ῶ. ὁ παρακείμενος πεφίληκα. ὁ ἀόριστος, ἐφίλησα. ὁ μέλλων, φιλήσω. Συντάσσεται δὲ καὶ ἀπαρεμφάτῳ, ὅτε τὸ εἴωθε σημαίνει. οἷον φιλεῖ ἀναγινώσκειν, ἀντὶ εἴωθε. στέργω. ὁ ἀόριστος, ἔστερξα. ὁ μέλλων, στέρξω, ἀντὶ ἀγαπῶ, αἰτιατικῇ. στέργω δὲ τὸ ἐμμένω, καὶ πρόσκειμαι, δοτικῇ. Ποθέω, ποθῶ. ὁ παρακείμενος, πεπόθηκα. ὁ ἀόριστος, ἐπόθησα. ὁ μέλλων, ποθήσω. τὸ δὲ ἀγαπῶ πλέον τοῦ φιλεῖν σημαίνει. καὶ φιλῶ μὲν παρόντα, ποθῶ δὲ ἀπόντα. τὸ δὲ ἐρῶ συνώνυμον ὂν, ὡς τὰ πολλὰ ἐπὶ διαβολῆς λαμβάνεται.

& propterea cū genitiuo cōstruitur, inquit Apollonius. cum aūt boni gratia positū est, plusquā diligere significat. Vnde & bonum regē aiunt non solum ab hominibus diligi, uerum etiam amari. Odio habeo. Præteritum perfectum, odi. Indefinitum, odi. Futurum, odio habebo. Lædo. Indefinitum, læsi. Futurum, lædā. Verbero. Indefinitum, uerberaui. Futurum, uerberabo. Dissoluo. Præteritū perfectum, dissolui. Indefinitum, dissolui. Futurū, dissoluam, pro deleo. Diuerto autem ad hospitiū, & diuerto apud hospitem, pro hospitor: unde & diuersorum, temporaria habitatio. Habeo, inæquale, cuius futurū, habebo. Præteritū perfectum, habui. Secundū indefinitū, habui. ab habeo: cuius futurū, habebo. habeo autē id quod poßideo, quod teneo, quod habito, quod porto, quod pello, accusatiuo. habeo quod possum, cū infinitiuo. habeo facere, pro possum. habeo quod affectus sum, cum aduerbio & genitiuo. bene habeo, & sic sententiam habeo, & bene ualeo corpore, & bene ualeo corpus: & bene habet mihi quidam, pro familiaris mihi est. habeo uero te, pro tango, commune cum genitiuo. Admiror. Præteritum perfectum, admiratus sum. Indefinitum, admiratus sum. Futurum, admirabor, pro laudo. Miror uero de uiro, ad accusationem, & amplius miror uirum, raro. Laudo, ad deum. Indefinitum, laudaui. Futurum, laudabo. Laudo uerbis. Indefinitum, laudaui. Futurum, laudabo. Laudo scripto. Indefinitum, laudaui. Futurum, laudabor. Aemulor, quod laudo, & imitor, & inuideo. Indefinitum, æmulatus sum. Futurum, æmulabor. Cognosco, inæquale. Præteritum imperfectum, cogno-

καὶ διὰ τοῦτο γενικῇ συντάσσεσθαι φησὶν ὁ ἀπολλώνιος. ὅτε δ' ἐπ' ἀγαθῷ κεῖται, πλέον τοῦ φιλεῖν σημαίνει. ὅθεν καὶ τὸν ἀγαθὸν βασιλέα φασὶ μὴ μόνον ὑπ' ἀνθρώπων φιλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐρᾶσθαι. Μισέω, μισῶ. ὁ παρακείμενος, μεμίσηκα. ὁ ἀόριστος, ἐμίσησα. ὁ μέλλων, μισήσω. Βλάπτω. ὁ ἀόριστος, ἔβλαψα. ὁ μέλλων, βλάψω. Τύπτω. ὁ ἀόριστος, ἔτυψα. ὁ μέλλων, τύψω. Καταλύω. ὁ παρακείμενος, καταλέλυκα. ὁ ἀόριστος, κατέλυσα. ὁ μέλλων, καταλύσω, ἀντὶ ἀφανίζω. Καταλύω δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ καταλύω παρὰ τῷ ξένῳ, ἀντὶ τοῦ ξενίζομαι. ὅθεν καὶ κατάλυμα, ἡ πρόσκαιρος κατοικία. Ἔχω, ἀνώμαλον, οὗ ὁ μέλλων, ἕξω. ὁ παρακείμενος, ἔσχηκα. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, σχῶ. οὗ ὁ μέλλων, σχήσω. ἔχω δὲ τὸ κέκτημαι, τὸ κρατῶ, τὸ οἰκῶ, τὸ φορῶ, τὸ ἐλαύνω, αἰτιατικῇ. ἔχω τὸ δύναμαι, ἀπαρεμφάτῳ. ἔχω ποιεῖν, ἀντὶ δύναμαι. ἔχω τὸ διάκειμαι, ἐπιρρήματι καὶ γενικῇ. εὖ ἔχω, καὶ οὕτω γνώμης ἔχω. καὶ καλῶς ἔχω τοῦ σώματος, καὶ καλῶς ἔχω τὸ σῶμα. καὶ καλῶς ἔχει μοι ὁ δεῖνα, ἀντὶ ἐπιτήδειός μοι ἐστίν. ἔχομαι δέ σου, ἀντὶ ἅπτομαι, κοινὸν μετὰ γενικῆς. Θαυμάζω. ὁ παρακείμενος, τεθαύμακα. ὁ ἀόριστος, ἐθαύμασα. ὁ μέλλων, θαυμάσω, ἀντὶ τοῦ ἐπαινῶ. Θαυμάζω δὲ τοῦ ἀνδρὸς, ἐπὶ κατηγορίας. Καὶ ἔτι θαυμάζω τὸν ἄνδρα, σπανίως. Ὑμνῶ ἐπὶ θεοῦ. ὁ ἀόριστος, ὕμνησα. ὁ μέλλων, ὑμνήσω. Ἐπαινῶ λόγοις. ὁ ἀόριστος, ἐπήνεσα. ὁ μέλλων, ἐπαινέσω. Ἐγκωμιάζω γραφῇ. ὁ ἀόριστος, ἐνεγκωμίασα. ὁ μέλλων, ἐγκωμιάσω. Ζηλόω, ζηλῶ, τὸ ἐπαινῶ, καὶ μιμοῦμαι, καὶ φθονῶ. ὁ ἀόριστος, ἐζήλωσα. ὁ μέλλων, ζηλώσω. Γινώσκω, ἀνώμαλον. ὁ παρατατικὸς,

 ἐγίνωσκον.

cognoſcebam, & amplius non. Sed à cognoſco, & cognoſco, præteritũ perfectũ, cognoui. Secundum indefinitum, cognoui. Futurum cognoſcã, & etiã lego libellum, & diſcerno, & cognoſco. ignoſco uero tibi peccatum, & condemno tuã ineruditionẽ, & pœnitet factorũ. deſpero autẽ aliquando quidẽ cum genitiuo, aliquando uero cũ accuſatiuo. Video. Præteritũ imperfectũ, uidebã. Præteritũ perfectũ, uidi. item uideo, et uidi. Indefinitũ I. Decipio. Indefinitum, decepi. Futuro decipiã. Inhonoro. Indefinitum, inhonoraui. Futurum, inhonorabo. Mitto. Præteritũ imperfectũ, mittebam. Futurũ, mittã. Indefinitũ ſecundũ, miſi. Præteritum perfectũ, miſi, à percutio, cuius futurũ percutiam. eodẽ modo, & deſtruo, et criminor: committo autem, & appono, cum datiuo. Impono uero tibi hoc: ſimiliter et tingo, mergo, iudico, et dijudico, et adiudico, & recenſeo, & adiudico, porto, exquiro. cõgrego, ſuffoco, iaculor, mœſtifico, dolorifico, piſcor, ungo, accedo, & accẽdo ignẽ, lauo manus ante prandiũ: abluo uero poſt prandiũ. ſcalpo, mordeo, domo, ineſco, iudico, iuſtũ facio, iniurior, probo, & reprobo, et alia permulta, de quibus dicere nõ præſentis conſiderationis: ſufficienter enim ab alijs dictum eſt per alphabetum, & à Maximo Planude in libro de Tranſitiuis & intranſitiuis. Sciendum quod his uerbis ponitur datiuus ante accuſatiuum, gratiam, uel acquiſitionem ſignificans, ut diligo tibi filium, uerbero tibi puerum, uidelicet tibi gratificans, & poſt accuſatiuum ponitur datiuus inſtrumentaliter, diligo te tota anima, peto te malis. ſæpe autem & genitiuus deficiente gratia,

diligo

ἐγίνωσκον, καὶ πλέον οὔ. ἀπὸ δὲ τοῦ γνόω, ῶ, καὶ γνῶμι. ὁ παρακείμενος, ἔγνωκα. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔγνων. ὁ μέλλων, γνώσομαι. Καὶ ἔτι ἀναγινώσκω τὸ βιβλίον, καὶ διαγινώσκω, καὶ ἐπιγινώσκω. Συγγινώσκω δέ σοι τῆς ἁμαρτίας, καὶ καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, καὶ μεταγινώσκω ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις. τὸ δὲ ἀπογινώσκω, ποτὲ μὲν γενικῇ, ποτὲ δὲ αἰτιατικῇ. Ὁράω, ῶ. ὁ παρατατικὸς, ἑώραον, ων. ὁ παρακείμενος, ἑώρακα. Ἔτι τὸ βλέπω καὶ εἶδον, ἀόριστος δεύτερος. Ἀπατάω, ῶ. ὁ ἀόριστος, ἠπάτησα. ὁ μέλλων, ἀπατήσω. Ἀτιμάζω. ὁ ἀόριστος, ἠτίμασα. ὁ μέλλων, ἀτιμάσω. Βάλλω. ὁ παρατατικὸς, ἔβαλλον. ὁ μέλλων, βαλῶ. ἀόριστος δεύτερος, ἔβαλον. παρακείμενος, βέβληκα, ἀπὸ τοῦ βλῶ, οὗ ὁ μέλλων, βλήσω. Ὡσαύτως καὶ καταβάλλω, καὶ διαβάλλω. συμβάλλω δὲ, καὶ προσβάλλω, δοτικῇ. ὑποβάλλω δέ σοι τόδε. ὁμοίως καὶ τὸ βάπτω, βαπτίζω. Κρίνω, καὶ διακρίνω, καὶ ἐκκρίνω, καὶ ἀνακρίνω, καὶ ἐπικρίνω. Βαστάζω, βασανίζω, ἀγείρω, ἄγχω, ἀκοντίζω, λυπῶ, ἀνιῶ, ἀλινδῶ, ἀλείφω, ἅπτω, καὶ ἀνάπτω πῦρ. νίπτω τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ ἀρίστου. ἀπονίπτω δὲ μετὰ τὸ ἄριστον. γλύπτω, δάκνω, δαμάζω, δελεάζω, δικάζω, δικαιῶ, ἀδικῶ, δοκιμάζω, καὶ ἀποδοκιμάζω. Καὶ ἄλλα πάμπολλα, περὶ ὧν εἰπεῖν οὐ τοῦ παρόντος σκοποῦ. ἱκανῶς γὰρ ἄλλοις εἴρηται κατὰ στοιχεῖον, καὶ Μαξίμῳ τῷ Πλανούδῃ ἐν τῷ περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβάτων. Ἰστέον ὅτι τοῖς τοιούτοις ῥήμασι τίθεται δοτικὴ πρὸ τῆς αἰτιατικῆς, χάριν ἢ περιποίησιν δηλοῦσα. οἷον φιλῶ σοι τὸν υἱὸν, τύπτω σοι τὸν παῖδα, ἤτοι σοὶ χαριζόμενος. Καὶ μετὰ τὴν αἰτιατικὴν τίθεται δοτικὴ ὀργανικῶς. φιλῶ σε ὅλῃ ψυχῇ, βάλλω σε μήλοις. πολλάκις δὲ καὶ γενικῇ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἕνεκα.

diligo te uirtute, odi te prauitate, miror te mente.

Quæ in datiuum ſecunde ſpeciei.

Secunda ſpecies actiuorum exigit ante ſe nominatiuum perſonæ agentis, & poſt ſe datiuum perſonæ patientis: ut, eruditus Aldus maxime iuuat græcorum ſtudioſos imprimens libros. Iuuo. Præteritum perfectum, iuui. Indefinitum, iuui. Futurum, iuuabo. Bello. Indefinitum, bellaui. Futurum, bellabo. quod et cum accuſatiuo conſtruitur. Sed dobello, cum accuſatiuo. & committo alterum cum altero, pro hoſtem facio. Faſcino. Indefinitum, faſcinaui. Futurum, faſcinabo, pro inuideo. Calumnior autem te, pro calumnior, & increpo. Inuideo. Indefinitum, inuidi. Futurum, inuidebo. Credo, credidi, credam. Diffido, diffiſus ſum, diffidam. Miniſtro, miniſtraui, miniſtrabo. ſimiliter & miniſtro, & miniſtro. & miniſtro. Turbo, & diſturbo. Indefinitum, turbaui, duplex habens augmentum. Futurum, turbabo. & turbo te. Illudo tibi. Indefinitũ, illuſi. Futurum, illudam. Accuſo. Futurum, accuſabo: & accuſo te cæde. Inſpicio. Inſidior. Incumbo, id quod cõuerſor. lucror autem, id quod colligo pecunias, cum accuſatiuo. Crucio, quod punio. punio, pro punio, cum accuſatiuo. ulciſcor, & ulciſcor, quod iuuo & punio. obuio, & alia plurima. Sciendum, in his poni datiuum inſtrumentaliter, ut iuuo te armis: & genitiuũ defectiue, ut dictũ eſt. Iuuo te ob uirtutem, bello te ob malitiam, inuideo tibi felicitate, pro cauſa.

Quæ

φιλῶ σε τῆς ἀρετῆς. μισῶ σε τῆς κακίας. θαυμάζω σε τοῦ νοῦ.

ΤΑ ΕΙΣ ΔΟΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΔΕΥτέρου εἴδους.

Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ δοτικὴν προσώπου πάσχοντος. οἷον, ὁ σοφὸς Ἄλδος τὰ μέγιστα βοηθεῖ τοῖς φιλέλλησιν ἐντυπῶν τὰ βιβλία. Βοηθέω, ῶ. ὁ παρακείμενος, βεβοήθηκα. ὁ ἀόριστος, ἐβοήθησα. ὁ μέλλων, βοηθήσω. Πολεμέω, ῶ. ὁ ἀόριστος, ἐπολέμησα. ὁ μέλλων, πολεμήσω. ὅπερ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. τὸ δὲ καταπολεμῶ, αἰτιατικῇ. καὶ ἐκπολεμῶ ἕτερον ἑτέρῳ, ἀντὶ πολέμιον ποιῶ. Βασκαίνω. ὁ ἀόριστος, ἐβάσκηνα. ὁ μέλλων, βασκανῶ, ἀντὶ τοῦ φθονῶ. Βασκαίνω δέ σε, ἀντὶ τοῦ διαβάλλω, καὶ αἰτιῶμαι. Φθονέω, φθονῶ. ὁ ἀόριστος, ἐφθόνησα. ὁ μέλλων, φθονήσω. Πιστεύω, πεπίστευκα, πιστεύσω. Ἀπιστέω, ῶ. ἠπίστησα, ἀπιστήσω. Λειτουργέω, ῶ. ἐλειτούργησα, λειτουργήσω, ὡσαύτως καὶ διακονέω, ῶ. καὶ ὑπουργέω, ῶ. καὶ ὑπηρετέω, ῶ. Ἐνοχλέω, ῶ. καὶ διοχλέω, ῶ. ὁ ἀόριστος, ἠνώχλησα, διπλῶς αὐξανόμενος. ὁ μέλλων, ἐνοχλήσω. καὶ ἐνοχλῶ σε. Ἐμπαίζω σοι. ὁ ἀόριστος, ἐνέπαιξα. ὁ μέλλων, ἐμπαίξω. Ἐγκαλέω, ῶ. ὁ μέλλων, ἐγκαλέσω. καὶ ἐγκαλῶ σοι φόνου. Ἐμβλέπω. Ἐπιβουλεύω. Χρηματίζω, τὸ ὁμιλῶ. Χρηματίζομαι δὲ, τὸ συλλέγω χρήματα, αἰτιατικῇ. Τιμωρῶ, τὸ ἐκδικῶ. τιμωροῦμαι δὲ, τὸ κολάζω, αἰτιατικῇ. Ἀμύνω, καὶ ἐπαμύνω, τὸ βοηθῶ καὶ ἐκδικῶ, προσκρούω, καὶ ἄλλα πλεῖστα. Ἰστέον, ὅτι καὶ ἐν τούτοις τίθεται δοτικὴ ὀργανικῶς. οἷον βοηθῶ σοι ὅπλοις. καί γενικῇ ἐλλειπτικῶς, ὡς εἴρηται. βοηθῶ σοι τῆς ἀρετῆς, πολεμῶ σοι τῆς κακίας. φθονῶ σοι τῆς εὐτυχίας, ἀντὶ ἕνεκα.

Quæ in genitiuum tertiæ ſpeciei.

Tertia ſpecies actiuorum exigit ante ſe nominatiuum perſonæ agentis, & poſt ſe genitiuum perſonæ patientis, ut illuſtriſsimum imperium Venetorum *imperat* Cretæ. Impero. *Indefinitum, imperaui.* Futu*rum, imperabo, quod regno & imperium facio, & incipio librum, medium.* Regno. *Indefinitum, regnaui.* Futurum, *regnabo.* R*egnifico uero te apud diuinam ſcripturam, pro regem te facio: pari modo & herifico te, & dominifico te, pro herum & dominum te conſtituo.* Dominor. *Indefinitum, dominatus ſum.* Fu*turum, dominabor.* Duco, *duxi, ducã.* Poſſum, *potui.* Futurum, *potero.* Dominor, *pro dominor: uinco autem te, pro uinco.* Accuſo *te, pro contra te concionor: & accuſo te cæde, & etiam cædis.* Negligo, *neglexi, negligam.* Cogito, *& excogito te, & te ſæpe.* Paruifa*cio te, pro paruifacio, paruifeci.* Futurum, *deſpiciam. ponitur autem & in his datiuus inſtrumentaliter, dominatur populo armis: & genitiuus defectiue, dominatur illis crudelitate & ingratitudine.*

Quæ poſt accuſatiuum in accuſatiuum. Quarta ſpecies.

Q*uarta ſpecies actiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum agentem, et poſt ſe accuſatiuum patientem, poſt quem alium accuſatiuum: ut* Conſtantinus *in* Meſſa*na* Siciliæ *docet ſuos diſcipulos, poeticas & rhetoricas diſciplinas.* Doceo *te grammaticã, & doceo te ſermones.* Præteritum *imperfectum, docebam, & amplius non.* Nam *quæ in ſco, uſque ad præteritum imperfectum declinantur. à doceo autem non in uſu,*

docui

ΤΑ ΕΙΣ ΓΕΝΙΚΗΝ ΤΟΥ ΤΡΙ
του εἴδους.

Τὸ τρίτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικὴν προσώπου πάσχοντος. οἷον ἡ ἐκλαμπροτάτη ἀρχὴ τῶν ἐνετῶν ἄρχει τῆς κρήτης. Ἄρχω. ὁ ἀόριστος, ἦρξα. ὁ μέλλων, ἄρξω, τὸ βασιλεύω, καὶ τὸ ἀρχὴν ποιῶ. ὁ ἀόριστος, ἐβασίλευσα. ὁ μέλλων, βασιλεύσω. βασιλεύω δέ σε παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, ἀντὶ τοῦ βασιλέα σε ποιῶ. ὡσαύτως καὶ δεσπόζω σε, καὶ κυριεύω σε, ἀντὶ δεσπότην καὶ κύριόν σε καθιστῶ, Κυριεύω. ὁ ἀόριστος, ἐκυρίευσα. ὁ μέλλων, κυριεύσω. ἡγεμονεύω, ἡγεμόνευσα, ἡγεμονεύσω. Δυναστεύω, ἐδυνάστευσα. ὁ μέλλων, δυναστεύσω. Κρατέω, ῶ. τὸ κυριεύω. κρατῶ δέ σε, ἀντὶ νικῶ. Κατηγορῶ σου, ἀντὶ κατὰ σοῦ ἀγορεύω. καὶ κατηγορῶ σου φόνον, καὶ ἔτι φόνου. Ἀμελέω, ῶ. ἠμέλησα, ἀμελήσω. Φροντίζω, καὶ ἐκφροντίζω σου, καί σε πολλάκις. ὀλιγωρέω, ῶ. σου, ἀντὶ καταφρονῶ, ὠλιγώρησα. ὁ μέλλων, ὀλιγωρήσω. Τίθεται δὲ καὶ τούτοις δοτικὴ ὀργανικῶς, τυραννεῖ τοῦ δήμου ὅπλοις. καὶ γενικὴ ἐλλειπτικῶς, τυραννεῖ ἐκείνων τῆς ὠμότητος. καὶ ἀχαριστίας.

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ
εἰς αἰτιατικήν.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τέταρτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν δρῶσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικὴν πάσχουσαν. μεθ' ἣν ἑτέραν αἰτιατικήν. οἷον ὁ κωνσταντῖνος ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας διδάσκει τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς ποιητικὰ καὶ ῥητορικὰ μαθήματα. διδάσκω σε γραμματικὴν, καὶ διδάσκω σοι λόγους. ὁ παρατατικὸς, ἐδίδασκον. Τὰ δὲ εἰς σκω, μέχρι παρατατικοῦ κλίνονται. ἀπὸ δὲ τοῦ διδάχω ἀχρήστου, ἐδίδαξα,

docui,docebo. Erudio te disciplinam. Indefinitum, erudiui. Futurum, erudiam. Moneo te admonitionis. Indefinitum,monui. Futurum,monebo. multo te aureo,& etiam aureo: multaui,multabo. Furor tibi uestem. Præteritum perfectum, furatus sum. Futurum, furabor. Cœlo te mea. Priuo te pecunijs,& etiam pecunijs, priuaui, priuabo. Aufero, et aufero à te libros, & etiam libros. & aufero tibi hoc, & aufero tibi hoc. Præteritum perfectum, abstuli. Futurum, auferam. Item induo te uestem,& circumınduo te, & exuo, & deinduo. Initio te mysterijs. exigo à te pecunias. repeto à te debitum. & alia plurima.

Quinta species,quæ post accusatiuum,datiuum.

Quinta species actiuorum requirit ante se nominatiuum agẽtem, & post se accusatiuum, post quem datiuum: uel etiam ex contrario,ut do tibi librum. nuncio tibi hoc, nunciaui, nunciabo. Significo tibi noua, significaui, significabo. Do tibi pecunias, dedi, dabo. Dico tibi sermonem,& dico te sermonibus studere,dixi,dicam. Facio tibi bonum communiter, & facio tibi bonum attice,feci,feci,faciam. Facio tibi hoc,& facio tibi hoc,attice: feci,faciam. Porto tibi aurum, & porto te in agrum. accipio autem te commune, pro accipio: portaui, portabo. Fero tibi canem, & fero ipsum in tuam domum:intuli,tuli. feram,futurum,à fero. Duco tibi hominem,& duco te in ciuitatem. secundus aoristus,duxi: & attice,duxi. futurum, ducam. Nota autem, fero, de inanimatis: sed duco, de animatis: porto autem,de utrisque. Remitto tibi depositum,

&

ἐδίδαξα, καὶ διδάξω. Παιδεύω σε παιδίαν. ὁ ἀόριστος, ἐπαίδευσα. ὁ μέλλων, παιδεύσω. Νουθετῶ σε νουθεσίαν. ὁ ἀόριστος, ἐνουθέτησα. ὁ μέλλων, νουθετήσω. Ζημιόω, ῶ, σε χρυσίον, καὶ ἔτι χρυσίῳ. ἐζημίωσα, ζημιώσω. Κλέπτω σε τοὔνδυμα. ὁ παρακείμενος, κέκλοφα. ὁ μέλλων, κλέψω. Κρύπτουσι τὰ ἐμά. Αποστερῶ σε χρήματα, καὶ ἔτι τῶν χρημάτων. ἀπεστέρησα, ἀποστερήσω. Αφαιρέω, ῶ. καὶ ἀφαιρέομαι, οῦμαι, σε τὰ βιβλία, καὶ ἔτι τῶν βιβλίων. καὶ ἀφαιρῶ σου τόδε, καὶ ἀφαιρῶ σοι τόδε. ὁ παρακείμ. ἀφῄρηκα. ὁ μέλλων, ἀφαιρήσω. ἔτι ἐνδύω σε τὸ ἱμάτιον, καὶ περιδύω σε. καὶ ἐκδύω, καὶ ἀποδύω. Μυέω, ῶ, σε τὰ μυστήρια. Εἰσπράττω σε χρήματα. ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος. καὶ ἄλλα πάμπολλα.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΙΔΟΣ, ΤΑ ΜΕΤΑ τὴν αἰτιατικὴν, δοτικήν.

Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν ἐνεργοῦσαν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ αἰτιατικήν. μεθ᾽ ἣν δοτικὴν, ἢ καὶ ἀντιστρόφως. οἷον δίδωμί σοι βιβλίον. Αγγέλλω σοι τόδε. ἤγγειλα, ἀγγελῶ. Μηνύω σοι καινά. ἐμήνυσα, μηνύσω. Δίδωμί σοι χρήματα. δέδωκα, δώσω. Λέγω σοι λόγον, καὶ λέγω σε περὶ λόγους σπουδάζειν. ἔλεξα, λέξω. Ποιῶ σοι ἀγαθὸν κοινῶς, καὶ ποιῶ σε ἀγαθὸν ἀττικῶς. πεποίηκα, ἐποίησα, ποιήσω. Δράω, ῶ, σοι, τόδε, καὶ δρῶ σε τόδε ἀττικῶς. δέδρακα, δράσω. Κομίζω σοι χρυσίον, καὶ κομίζω σε εἰς τὸν ἀγρόν. Κομίζομαι δέ σε κοινὸν, ἀντὶ τοῦ λαμβάνω. ἐκόμισα, κομίσω. Φέρω σοι τὸν κύνα, καὶ φέρω αὐτὸν εἰς τὸν σὸν οἶκον. ἐνήνοχα, ἤνεγκον. οἴσω μέλλων, ἀπὸ τοῦ οἴω. Αγω σοι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν. ὁ β. ἀόρ. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον. μέλ. ἄξω. Σημειῶσαι δὲ, τὸ μὲν φέρω ἐπὶ ἀψύχων, τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ δὲ κομίζω ἐπ᾽ ἀμφοτέρων. Αφίημί σοι παρακαταθήκην,

& remitto te ſimpliciter, & remitto tibi debitum: pro abſoluo, remiſi, remittam. Mitto tibi literas, & mitto te ad Romam. Præteritum perfectum, miſi: mittam, futurum. Scribo tibi epiſtolam, & ex contrario, ſcribo te ciuibus. & ſcribo te, pro accuſo: unde &, ſcripſit hominem impietate uel tranſgreßionibus. Mitto tibi literas, & res: & mitto te in hortum. Sacrifico deo ſacrificium exangue, ſacrificaui, ſacrificaui, ſacrificabo.

Sexta ſpecies, quæ poſt accuſatiuum, genitiuum.

Sexta ſpecies, & ultima actiuorum petit ante ſe nominatiuum agentem, & poſt ſe accuſatiuum, poſt quem genitiuū, uel ex ipſa natura uerbi reſoluti in nomen, à quo genitiuus fit: ut dignor te honore, pro dignum puto te honore: denudo te bonis, pro nudum te ſtatuo. Vel intellecta extra præpoſitione defectiue, ut ſoluo te uinculis, uidelicet à uinculis. expello te domo, pro è domo. dignor te honore, pro dignum te iudico honore. & dignor te, pro rogo. rogo te imprimere libellum, rogaui, rogabo. Nudo te principatu, pro nudum te conſtituo, nudaui, nudabo. Minuo te ſocio, pro minorem oſtendo, minui, minuam. Expertem facio te cædis, pro innocentem te facio. Vacuo te pecunijs, pro uacuum te facio. Impleo te bonis, pro plenum te facio. Impleo phialam aqua. Saturo te cibo. In his & ſimilibus fit uerbi diſſolutio in nomen, & uerbum, ut dictum eſt. In ſequentibus autem deficit præpoſitio. Sedo te malis, & quieſco te ludere, & etiam ludere. Indefinitum, ſedaui.

καὶ ἀφίημί σε ἁπλῶς. καὶ ἀφίημί σε τοῦ χρέους, ἀντὶ τοῦ ἀπολύω. ἀφῆκα, ἀφήσω. Πέμπω σοι γράμματα, καὶ πέμπω σε εἰς τὴν ῥώμην. παρακ. πέπομφα. μέλλ. πέμψω. Γράφω σοὶ ἐπιστολήν. καὶ ἀντιστρόφως, γράφω σε τοῖς πολίταις. καὶ γράφομαί σε, ἀντὶ τοῦ αἰτιῶμαι. ὅθεν καὶ τὸ ἐγράψατο τὸν ἄνθρωπον ἀσεβείας ἢ παρανόμων. Ἐπιστέλλων σοι γράμματα, καὶ πράγματα. καὶ ἐπιστέλλω σε εἰς τὸν κῆπον. Θύω τῷ θεῷ θυσίαν ἀναίμακτον. τέθυκα, ἔθυσα, θύσω.

ΕΚΤΟΝ ΕΙΔΟΣ ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ αἰτιατικὴν, γενικήν.

Τὸ ἕκτον εἶδος, καὶ τελευταῖον τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν δρῶσαν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ αἰτιατικήν. ἢ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ῥήματος διαλυομένου εἰς ὄνομα, ἀφ᾽ οὗ ἡ γενικὴ ποιεῖται. οἷον ἀξιῶ σε τιμῆς, ἀντὶ ἄξιον ἡγοῦμαί σε τιμῆς. γυμνῶ σε τῶν ἀγαθῶν, ἀντὶ γυμνόν σε καθιστῶ. ἢ νοουμένης ἔξωθεν τῆς προθέσεως ἐλλειπτικῶς. οἷον λύω σε τῶν δεσμῶν, δηλονότι ἀπὸ τῶν δεσμῶν. διώκω σε τῆς οἰκίας, ἀντὶ ἐκ τῆς οἰκίας. ἀξιόω, ῶ, σε τιμῆς, ἀντὶ ἄξιόν σε κρίνω τιμῆς. καὶ ἀξιῶ σε, ἀντὶ παρακαλῶ. καὶ ἀξιῶ σε ἐντυπῶσαι τὸ βιβλίον. ἠξίωσα, ἀξιώσω. Γυμνόω, ῶ, σε τῆς ἀρχῆς, ἀντὶ τοῦ γυμνόν σε καθιστῶ. ἐγύμνωσα, γυμνώσω. Ἐλαττόω, ῶ, σε τοῦ ἑτέρου, ἀντὶ ἐλάττω δείκνυμι. ἠλάττωσα, ἐλαττώσω. Ἀθωόω, ῶ, σε τοῦ φόνου, ἀντὶ τοῦ ἀθῶόν σε ποιῶ. Κενόω, κενῶ, σε, τῶν χρημάτων, ἀντὶ τοῦ κενόν σε ποιῶ. Πληρόω, πληρῶ, σε, τῶν ἀγαθῶν, ἀντὶ πλήρη σε ποιῶ. Γεμίζω τὴν φιάλην ὕδατος. Κορέννυμί σε τροφῆς. ἐν τούτοις καὶ τοῖς ὁμοίοις γίνεται τοῦ ῥήματος διάλυσις εἰς ὄνομα καὶ ῥῆμα, ὡς εἴρηται. ἐν δὲ τοῖς ἑπομένοις, ἐνδεῖ προθέσεως. Παύω σε τῶν κακῶν. καὶ παύω σε παίζειν, καὶ ἔτι τοῦ παίζειν. ὁ ἀόριστος.

ἔπαυσα.

ſedaui. Futurum, ſedabo. Perſequor te, pro quæro: & expello te domo, pro expello. & accuſo te furto, pro accuſo: quod & expello dicitur. Pello te ab urbe, & expello te ab altari. Excludo te à domicilio. Leuo te onere, leuo te debito. Libero te periculis: pro abſoluo. Abeo uero à te, pro diſcedo. unde, ò amici diſcedite à me, pro abite. Libero te ſeruitute impiorum. Produco tibi uiam. Eripio te ab igni. Excito te, & excito te à ſomno. Purgo te ſorde. Suſpendo te pede. Et cōmerciorum ſignificantia, uidelicet uendo equum decem aureis, & uendo bouem tritico, & uendo domum centum talentis, & emo maurum triginta libris. & emo, & emo. uel per ſimilitudinem priorum, quoniam precium in genitiuo, & in datiuo in quibuſdam. uel per defectum per præpoſitionis attice, ut quibuſdam uiſum eſt, quod non placet. Et principales ſpecies conſtructionis, hæ: in quas & quæ uidentur quidem, ſed non ſunt, referuntur. nam audio tuos ſermones, ſuſcipio tuos mores. eadem eſt, quod prima in accuſatiuum tranſiens. nam uerbum in accuſatiuum tranſit: genitiuus autem, uel ab accuſatiuo fit, uel à præpoſitione in quibuſdam, uel defectiue. Item ab accuſatiuo in genitiuum, idem eſt per defectum cauſa. admiror te ob prudentiam. laudo te ob mentem. admiror te ſapientia. Hæc autem & conuerſiue ponuntur. admiror tuam prudentiam. laudo tuam mentem. miror tuam ſapientiam. Item quod ab accuſatiuo in datiuum idem eſt primæ, uel inſtrumentaliter: ut retribuo te muneribus. accipio te menſa. Vel reſolutorie, exæquo te Herculi

ἔπαυσα. ὁ μέλλων, παύσω. Διώκω σε, ἀντὶ τοῦ ζητῶ. καὶ διώκω σε τῆς οἰκίας, ἀντὶ ἐλαύνω. καὶ διώκω σε κλοπῆς, ἀντὶ κατηγορῶ. ὅπερ καὶ διωκάθω λέγεται. Ελαύνω σε τῆς πόλεως, καὶ ἀπελαύνω σε τοῦ βωμοῦ. Εκκλείω σε τοῦ οἰκήματος. Ελαφρυνῶ σε τοῦ βάρους. Κουφίζω σε τοῦ χρέους. Απαλλάττω σε τῶν δεινῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπολύω, ἀπαλλάττομαι δὲ ἀπὸ σοῦ, ἀντὶ τοῦ ἄπειμι. ὅθεν τὸ ὦ τὰν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἄπιτε. Ελευθερῶ σε τῆς δουλείας τῶν ἀσεβῶν. Μακρυνῶ σε τῆς ὁδοῦ. Αρπάζω σε τοῦ πυρός. Εγείρω σε, καὶ ἐξεγείρω σε τοῦ ὕπνου. Καθαίρω σε τοῦ ῥύπου. Κρεμῶ σε τοῦ ποδός. Καὶ τὰ συμβολαίων δὲ σημαντικὰ, δηλαδὴ τὸ πωλῶ τὸν ἵππον δέκα χρυσίων, καὶ ἀποδίδομαι βοῶν σίτου, καὶ πιπράσκω τὴν οἰκίαν ἑκατὸν ταλάντων, καὶ πρίαμαι μαῦρον τριάκοντα στατήρων, καὶ ὠνοῦμαι, καὶ ἀγοράζω. ἢ καθ' ὁμοιότητα τῶν προτέρων, ὅτι τὸ τίμημα ἐπὶ γενικῆς καὶ ἐπὶ δοτικῆς ἔν τισιν. ἢ κατ' ἔλλειψιν τῆς διὰ προθέσεως ἁπλικῶς, ὥς τισιν ἔδοξεν. ὅπερ οὐκ ἀρέσκει. Καὶ τὰ μὲν ἀρκτικὰ ἤδη τῆς συντάξεως, ταῦτα. εἰς ἃ καὶ τὰ δοκοῦντα μὲν, μὴ ὄντα δὲ, ἀνάγονται. τὸ γὰρ ἀκούω σοῦ τοὺς λόγους, ἀποδέχομαι σου τὸν τρόπον, ταυτόν ἐστι τῷ πρώτῳ τῷ εἰς αἰτιατικὴν μεταβαίνοντι. τὸ γὰρ ῥῆμα εἰς αἰτιατικὴν μεταβαίνει. ἡ δὲ γενικὴ, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς ποιεῖται, ἢ ἀπὸ προθέσεως ἐπί τισιν, ἢ ἐλλειπτικῶς. Ετι τὸ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ταυτόν ἐστι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἕνεκα. ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος. ἐπαινῶ σε τοῦ νοῦ. θαυμάζω σε τῆς σοφίας. ταῦτα δὲ καὶ ἀντιστρόφως τίθενται. ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα. ἐπαινῶ σου τὸν νοῦν. θαυμάζω σου τὴν σοφίαν. ἔτι τὸ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν ταυτόν ἐστι τῷ πρώτῳ, ἢ ὀργανικῶς. οἷον ἀμείβομαί σε δώροις. δεξιοῦμαί σε τραπέζῃ. ἢ διαλυτικῶς. ἐξισῶ σε

Herculi, aßimulo te Achilli, pro similem tè illis iudico etiam in accusatiuum solum transiens, post quem ponimus genitiuum cum præpositione: ut audio poetas à Constantino. hoc autem & cum accusatiuo aliter, secerno lolium à tritico, traho furem ab asylo. Quæ uero à datiuo in genitiuũ, eadem est secundæ in datiuũ transeunti: ut dubito de tuo principatu, & de principatu. ignosco tibi ob dementiã, perfectiue. Sed *opus est mihi pecunijs resolutorie, pro indigentia mihi est pecuniarum. particeps sum tecum gloriæ, pro particeps tibi fio gloriæ. participo tecum paßionis, pro particeps tibi fio paßionis. & etiam participo tuam paßionẽ, unde et illud* Comici: Nõ *enim participabas pares plagas mecum.* His *sic dictis consequens esset eodem modo & de paßiuis tractare.*

DE PASIVIS.

Prima species.

Verbum *paßiuum proprie est, quod desinens in mæ, ab actiuo formatum, paßionem significat. amor, quia amo. uincor, quia uinco.* Plurima *autem paßiua communiter accipiuntur actionem & paßionem significantia, more attico, & maxime quæ uocantur media tempora eorum, & si pleraque in actiuum uergunt.* Paßiuo *autem sexquifariam constructo, ut & actiua: prima species ipsorum exigit ante se nominatiuum personæ patientis, & post se genitiuum personæ agentis, cum interueniente præpositione à, uel ab, uel ab: ut discipulus amatur à magistro:* Notan*dum, quod sicut in actiuis præ*Intelligitur *nominatiuus agens, sic in paßiuis patiens: & quemadmodum in*

actiuis

τῷ ἡρακλεῖ. ὁμοιῶ σε τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀντὶ τοῦ ὅμοιόν σε ἐκεί-
νοις κρίνω. Ἔτι τὸ εἰς αἰτιατικὴν μόνον μεταβαῖνον, μεθ'
ἣν τίθεμεν γενικὴν μετὰ προθέσεως. οἷον ἀκούω τοὺς ποιη-
τὰς παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου. τοῦτο δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἄλλως.
μερίζω τὴν αἶραν ἀπὸ τοῦ σίτου. ἕλκω τὸν κλέπτην ἀπὸ
τοῦ ἀσύλου. Τὸ δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ταυτόν ἐστι τῷ
δευτέρῳ τῷ εἰς δοτικὴν μεταβαίνοντι. οἷον ἀμφισβητῶ σοι
τῆς ἀρχῆς, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς. Συγγινώσκω σοι τῆς ἀνοί-
ας, ἐλλειπτικῶς. δεῖ δέ μοι χρημάτων διαλυτικῶς, ἀντὶ
ἔνδειά μοι ἐστὶ χρημάτων. Κοινωνῶ σε τῆς δόξης, ἀντὶ τοῦ
κοινωνός σοι γίνομαι τῆς δόξης. Μετέχω σοι τοῦ πάθους, ἀν-
τὶ μέτοχός σοι γίνομαι τοῦ πάθους. καὶ ἔτι μετέχω σοι τὸ
πάθος. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας
πληγὰς ἐμοί. Τούτων οὕτως εἰρημένων, ἐχόμενον ἂν εἴη
τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ περὶ τῶν παθητικῶν διαλαβεῖν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ.

Πρῶτον εἶδος.

Ῥῆμα παθητικὸν κυρίως ἐστὶν, ὅπερ λῆγον εἰς μαι ἀπὸ ἐ-
νεργητικοῦ σχηματιζόμενον, πάθος σημαίνει. φιλοῦμαι, ὅτι
φιλῶ. νικῶμαι, ὅτι νικῶ. πλεῖστα δὲ τῶν παθητικῶν κοινῶς
λαμβάνονται, ἐνέργειαν καὶ πάθος σημαίνοντα ἔθει ἀττικῷ.
καὶ μάλιστα οἱ καλούμενοι μέσοι χρόνοι αὐτῶν, εἰ καὶ πλέ-
ον εἰς τὸ ἐνεργητικὸν ῥέπουσι. Τοῦ δὲ παθητικοῦ ἐξαχῶς συν-
τασσομένου, ὥσπερ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ, τὸ πρῶτον εἶδος
αὐτῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου πάσχον-
τος, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος μετὰ
τῆς προσηκούσης προθέσεως τῆς ὑπὸ, ἢ παρὰ, ἢ πρός. οἷον
ὁ μαθητὴς φιλεῖται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Ἰστέον δὲ, ὅτι
ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς προεπινοεῖται ὀνομαστικὴ δρῶ-
σα, οὕτως ἐν τοῖς παθητικοῖς πάσχουσα. καὶ ὥσπερ ἐν τοῖς

actiuis obliquus patitur, & sic in paßiuis agit cũ præ positione, & conuenit conuerse cum extremis: magister amant discipulum, discipulis amatur à magistro, & docetur ab eo, & iuuatur ab ipso.
Amor, *amatus sum, amabor.*
Diligor, *dilectus sum, diligar.*
Amor, *amatus sum, amabor.*
Desideror, *desideratus sum, desiderabor.*
Odio habeor, *odio habitus sum, odio habebor.*
Offendor, *offensus sum, offendar.*
Verberor, *uerberatus sum, uerberabor.*
Dißoluor, *dissolutus sum, dissoluar.*
Habebor, *habitus sum, habebor.*
Admirationi sum, *admirationi fui, admirationi ero.*
Laudor, *laudatus sum, laudabor.*
Laudor, *laudatus sum, laudabor.*
Laudor, *laudatus sum, laudabor.*
Aemulationi sum, *æmulationi fui, æmulationi ero.*
Cognoscor, *cognitus sum, cognoscar.*
Videor, *uisus sum, uisus sum.*
Decipior, *deceptus sum, decipiar.*
Inhonoror, *inhonoratus sum, inhonorabor.*
Iacior, *iactus sum, iaciar.* Sic *& mergor, iudicor, baiulor, torqueor, tristificor, mæstificor, & alia similiter secundum paßiuorum formam.*
Oportet *autem scire, in paßiuis poni datiuum idem significantem, quod genitiuus cum præpositione: ut amor tibi, pro à te.* Item *instrumentaliter, petor malis, & genitiuum defectiue: sicut in actiuis.* Amor
à te

ἐνεργητικοῖς ἡ πλαγία πάσχει, οὕτως ἐν τοῖς παθητικοῖς δρᾷ μετὰ προθέσεως. καὶ συμβαίνει ἀντεστραμμένως τοῖς ἄκροις. ὁ διδάσκαλος φιλεῖ τὸν μαθητὴν, ὁ μαθητὴς φιλεῖται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, καὶ διδάσκεται πρὸς αὐτοῦ, καὶ ὠφελεῖται παρ' αὐτοῦ.

Αγαπάομαι, ῶμαι. ἠγάπημαι, ἀγαπήσομαι.

Φιλέομαι, οῦμαι. πεφίλημαι, φιλήσομαι.

Στέργομαι, ἐστερξάμην, στέρξομαι.

Ποθέομαι, οῦμαι. πεπόθημαι, ποθήσομαι.

Μισέομαι, οῦμαι. μεμίσημαι, μισήσομαι.

Βλάπτομαι, βέβλαμμαι, βλάψομαι.

Τύπτομαι, τέτυμμαι, τύψομαι.

Καταλύομαι, καταλέλυμαι, καταλύσομαι.

Εχομαι, ἔσχημαι, ἕξομαι.

Θαυμάζομαι, τεθαύμασμαι, θαυμάσομαι.

Υμνέομαι, οῦμαι. ὕμνημαι, ὑμνήσομαι.

Επαινέομαι, οῦμαι. ἐπῄνεμαι, ἐπαινέσομαι.

Εγκωμιάζωμαι, ἐνεκωμιασάμην, ἐγκωμιάσομαι.

Ζηλόομαι, οῦμαι. ἐζήλωμαι, ζηλώσομαι.

Γινώσκομαι, ἔγνωσμαι, γνώσομαι.

Ορῶμαι, ἑώραμαι, ὠράθην.

Απατάομαι, ῶμαι. ἠπάτημαι, ἀπατήσομαι.

Ατιμάζομαι, ἠτίμασμαι, ἀτιμάσομαι.

Βάλλομαι, βέβλημαι, βλήσομαι. ὁμοίως καὶ τὸ βαπτίζομαι, κρίνομαι, βαστάζομαι, βασανίζομαι, λυποῦμαι, ἀνιῶμαι. καὶ τἆλλα ὡσαύτως κατὰ τῶν παθητικῶν τύπον. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἐν τοῖς παθητικοῖς τίθεται δοτικὴ τὸ αὐτὸ σημαίνουσα ὅπερ ἡ γενικὴ, μετὰ προθέσεως. οἷον φιλοῦμαί σοι, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. ἔτι ὀργανικῶς, βάλλομαι μήλοις. καὶ γενικὴ ἐλλειπτικῶς, ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. φιλοῦμαι

à te uirtute, uel ob uirtutē. odio habeor prauitate, pro causa. Item *proprium paßiuorum conceptiue assumere accusatiuum, cum patientem locum significant: ut uulneror pedem, delector mentem.*

Secunda species.

Secunda species paßiuorum postulat ante se nominatiuum personæ patientis, & post se genitiuum personæ agentis, cum conueniente præpositione.

Iuuor, *iutus sum, iuuabor.*
Bellor, *bellatus sum, bellabor.*
Fascinor, *fascinatus sum, fascinabor.*
Inuideor, *inuisus sum, inuidebor.*
Credor, *creditus sum, credar.*
Non *credor, non creditus sum, non credar.*
Ministror, *ministratus sum, ministrabor.*
Ministror, *ministratus sum, ministrabor.*
Perturbor, *perturbatus sum, perturbabor.*

Illudor, *incusor, insidijs afficior, offendor, & alia.*

Similiter *& hæc sequuntur, quæ sunt primæ. adiuuor, tibi, pro à te, bellor armis, credor bonus, nō credor malus.* Inuideor *felicitate.*

Tertia species.

Tertia *species paßiuorum postulat ante se consuetum nominatiuum patientem, & post se genitiuum cum præpositione: ut,* Sicilia *dominatur à rege* Aragoniæ.

Dominor, *dominatus sum, dominabor.*
Regnor, *regnatus sum, regnabor.*
Regnor, *regnatus sum, regnabor.*

Imperor

ὑπὸ σοῦ τῆς ἀρετῆς, ἢ διὰ τὴν ἀρετήν. Μισοῦμαι τῆς κακίας, ἀντὶ ἕνεκα. Ἔτι ἴδιον τῶν παθητικῶν συνεκδοχικῶς λαμβάνειν αἰτιατικὴν, ὅτε τὸν πάσχοντα τόπον δηλοῦσιν. οἷον πλήττομαι τὸν πόδα, τέρπομαι τὴν φρένα.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου πάσχοντος, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος μετὰ τῆς προσηκούσης προθέσεως.

Βοηθέομαι, οῦμαι. βεβοήθημαι, βοηθήσομαι.

Πολεμέομαι, οῦμαι. πεπολέμημαι, πολεμήσομαι.

Βασκαίνομαι, ἐβασκηνάμην, βασκανοῦμαι.

Φθονέομαι, οῦμαι. ἐφθόνημαι, φθονήσομαι.

Πιστεύομαι, πεπίστευμαι, πιστεύσομαι.

Ἀπιστέομαι, οῦμαι. ἠπίστημαι, ἀπιστήσομαι.

Λυτουργέομαι, οῦμαι. λελειτούργημαι, λειτουργήσομαι.

Ὑπηρετέομαι, οῦμαι. ὑπηρέτημαι, ὑπηρετήσομαι.

Ἐνοχλοῦμαι, ἠνώχλημαι, ἐνοχλήσομαι.

Ἐμπαίζομαι, ἐγκαλοῦμαι, ἐπιβουλεύομαι, προσκρούομαι, καὶ τἄλλα. Ὁμοίως καὶ τούτοις ἕπεται, τὰ τοῦ πρώτου. Βοηθοῦμαί σοι, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. Πολεμοῦμαι ὅπλοις. Πιστεύομαι τῆς καλοκαγαθίας. Ἀπιστοῦμαι τῆς κακίας. Φθονοῦμαι τῆς εὐτυχίας.

ΤΡΙΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τρίτον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ τὴν συνήθη ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικὴν μετὰ προθέσεως. οἷον ἡ Σικελία ἄρχεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀραγονίας.

Ἄρχομαι, ἠρξάμην, ἄρξομαι.

Βασιλεύομαι, βεβασίλευμαι, βασιλεύσομαι.

Κυριεύομαι, κεκυρίευμαι, κυριεύσομαι.

Imperor, imperatus ſum, imperabor.
In poteſtate ſum, in poteſtate fui, in poteſtate ero.
Dominor, dominatus ſum, dominabor.
Accuſor, accuſatus ſum, accuſabor.
Negligor, neglectus ſum, negligar.
Cogitor, cogitatus ſum, cogitabor.
Paruipendor, paruipenſus ſum, paruipendar.

Ponuntur & his eadem: regnor tibi, pro à te. Tyranniſſor à te armis: & defectiue, paruipendor ingratitudiue; negligor parſimonia.

Quarta ſpecies.

Quarta ſpecies paßiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum patientem, et poſt ſe genitiuum agentem, poſt quem exiſtentem accuſatiuum in actiuis: ut, diſcipuli docentur à Conſtantino grammaticam. Doceor à te orationes, doctus ſum, doctus ſum, docebor, doctus ſum: & doceor tibi rhetoricē, pro à te. & illud Comici, Miſi ad præceptorem certe te per Iouē, ò miſer: pro ad magiſtrum miſi docendum. Inſtruor à te eruditionem. Inſtructus ſum, inſtruar. Admoneor à te admonitionis honeſte uiuendi. damno afficior à te aureo, & aureo. priuor à te pecuniјs. priuor à te libris, uel libris: priuatus ſum, priuabor. priuor à te ueſte, uel ueſte, priuatus ſum, priuabor, priuatus ſum doctrina & ſermonibus, quos poßidere potuiſſem, & neglexi. Priuatus ſum autem meis inuitus. Induor à te tunicam, & circum induor, & exuor. Initior à te ſacris literis. Exigor à te pecunias. poſtulor à te debitum.

Quinta

Ηγεμονεύομαι, ἡγεμόνευμαι, ἡγεμονεύσομαι.
Δυναστεύομαι, δεδυνάστευμαι, δυναστεύσομαι.
Κρατοῦμαι, κεκράτημαι, κρατήσομαι.
Κατηγοροῦμαι, κατηγόρημαι, κατηγορήσομαι.
Αμελοῦμαι, ἠμέλημαι, ἀμελήσομαι.
Φροντίζομαι, πεφρόντισμαι, φροντίσομαι.
Ολιγωροῦμαι, ὠλιγώρημαι, ὀλιγωρήσομαι.

Τίθεται καὶ τούτοις τὰ αὐτά. βασιλεύομαί σοι, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. τυραννοῦμαι ὑπὸ σοῦ ὅπλοις. καὶ ἐλλειπτικῶς, ὀλιγοροῦμαι τῆς ἀχαριστίας, ἀμελοῦμαι τῆς φειδωλίας.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τέταρτον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικὴν ἐνεργοῦσαν. μεθ' ἣν τὴν οὖσαν αἰτιατικὴν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. οἷον, οἱ μαθηταὶ διδάσκονται ὑπὸ Κωνσταντίνου γραμματικήν. Διδάσκομαι παρὰ σοῦ λόγους. δεδίδαγμαι, ἐδιδάχθην, διδάξομαι, ἐδιδαξάμην. καὶ διδάσκομαί σοι ῥητορικὴν, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ, ἐδιδαξάμην μέν τοι σε νὴ δί' ὦ μέλε, ἀντὶ εἰς διδάσκαλον ἔπεμψα διδαχθῆναι. Παιδεύομαι ὑπὸ σοῦ παιδείαν. πεπαίδευμαι, παιδεύσομαι. Νουθετοῦμαι πρὸς σοῦ νουθεσίαν σεμνῶς ζῆν. Ζημιοῦμαι παρὰ σοῦ χρυσίον, ἢ χρυσίῳ. Κλέπτομαι παρὰ σοῦ τὰ χρήματα. Αποστεροῦμαι παρὰ σοῦ τὰς βίβλους, ἢ τῶν βίβλων. ἀποστέρημαι, ἀποστερήσομαι. Αφαιροῦμαι ὑπὸ σοῦ τὴν ἐσθῆτα, ἢ τῆς ἐσθῆτος. ἀφῄρημαι, ἀφαιρήσομαι. Αφῄρημαι παιδείας καὶ λόγων, οὓς κτήσασθαι ἠδυνάμην, καὶ ἠμέλησα. ἀπεστέρημαι δὲ τῶν ἐμῶν ἄκων. Ενδύομαι ὑπὸ σοῦ χιτῶνα, καὶ περιδύομαι, καὶ ἐκδύομαι. Μυοῦμαι ὑπὸ σοῦ τὰ ἱερὰ γράμματα. Εἰσπράττομαι παρὰ σοῦ χρήματα. Απαιτοῦμαι παρὰ σοῦ τὸ χρέος.

Quinta ſpecies.

Quinta ſpecies paßiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum patientem, & poſt ſe conſuetum genitiuum, & qui erat in actiuis datiuum: ut libellus miſſus eſt mihi à te. Nuncior, *nunciatus ſum, nunciabor.* Nuncior, *nunciatus ſum, nunciatus ſum, nunciabor.* Tribuor, *datus ſum, datus ſum, dabor.* Dicor, *dictus ſum, dicar. fio, factus ſum: & facta eſt ab illo oratio, pro ab illo compoſita eſt, fiam.* Fio, *fiam.* Portor, *portatus ſum, portabor.* Feror, *latus ſum, ferar.* Ducor, *ductus ſum, ductus ſum, ducar.* Deſideror, *deſideratus ſum, cupitus ſum, cupiar.* Mitior, *miſſus ſum, mittar.* Scribo, *ſcriptus ſum, ſcribar.* Mittor, *miſſus ſum, mittar.* Sacrificor, *ſacrificatus ſum, ſacrificabor.*

Sexta ſpecies.

Sexta *ſpecies poſtulat ante ſe nominatiuum patientem, & poſt ſe conſuetum genitiuum, poſt quem exiſtentem accuſatiuum in actiuis.* Quidam *dignus exiſtimatur à rege honore.* Dignus *putor honore, pro dignus iudicor honore. dignus putatus ſum, putatus ſum, putabor.* Nudor *principatu, nudatus ſum, nudabor.* Minuor *ſocio, diminutus ſum, diminuar.* Abſoluor *accuſatione.* Vacuor *pecunia, impleor bonis: impletur phiala aqua.* Satior *cibo, in omnibus reſolutorie, ut dictum eſt.* Sedor *malis.* Expellor *domo.* Expellor *ab urbe.* Excludor *domo.* Leuor *onere, leuor debito.* Liberor *ſeruitute: & liberor à te, pro diſcedo.* Liberor *malis.* Producor *uia.* Eripior *ab igni.* Suſpendor *pede.* Purgor *ſorde.*

& de

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ τὴν συνήθη γενικὴν, καὶ τὴν οὖσαν δοτικὴν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. οἷον τὸ βιβλίον ἐστάλη μοι παρὰ σοῦ. Ἀγγέλλομαι, ἤγγελμαι, ἀγγελοῦμαι. Μηνύομαι, μεμήνυμαι, ἐμηνύθην, μηνύσομαι. Δίδομαι, δέδομαι, ἐδόθην, δώσομαι. Λέγομαι, ἐλέχθην, λέξομαι. Ποιοῦμαι, πεποίημαι. καὶ πεποίηται τῷ δεῖνι λόγος, ἀντὶ ὑπ᾽ ἐκείνου συνετέθη. ποιήσομαι. Δρῶμαι, δράσομαι. Κομίζομαι, κεκόμισμαι, κομίσομαι. Φέρομαι, ἐνήνεγμαι, οἴσομαι. Ἄγομαι, ἦγμαι, ἤχθην, ἄξομαι. Ἀφίεμαι, ἀφεῖμαι, ἀφέθην, ἀφήσομαι. Πέμπομαι, ἐπέμφθην, πέμψομαι. Γράφομαι, γέγραμμαι, γράψομαι. Ἐπιστέλλομαι, ἐπέσταλμαι, ἐπιστελοῦμαι. Θύομαι, θέθυμαι, θύσομαι.

ΕΚΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ ἕκτον εἶδος ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ τὴν συνήθη γενικήν. μεθ᾽ ἣν τὴν οὖσαν αἰτιατικὴν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. ὁ δεῖνα ἀξιοῦται παρὰ τοῦ βασιλέως τιμῆς. Ἀξιοῦμαι τιμῆς, ἀντὶ ἄξιος κρίνομαι τιμῆς. ἠξίωμαι, ἠξιώθην, ἀξιώσομαι. Γυμνοῦμαι τῆς ἀρχῆς. γεγύμνωμαι, γυμνώσομαι. Ἐλαττοῦμαι τοῦ ἑταίρου. ἠλάττωμαι, ἐλαττώσομαι. Ἀθωοῦμαι τοῦ ἐγκλήματος. Κενοῦμαι τῶν χρημάτων. Πληροῦμαι τῶν ἀγαθῶν. Γεμίζεται ἡ φιάλη ὕδατος. Κορέννυμαι τροφῆς. ἐν πᾶσι διαλυτικῶς, ὡς εἴρηται. Παύομαι τῶν κακῶν. Διώκομαι τῆς οἰκίας. Ἐλαύνομαι τῆς πόλεως. Ἐκκλείομαι τῆς οἰκίας. Ἐλαφρύνομαι τοῦ βάρους. Κουφίζομαι τοῦ χρέους. Ἀπαλλάττομαι τῆς δουλείας. καὶ ἀπαλλάττομαι ἀπὸ σοῦ, ἀντὶ ἀπέρχομαι. Ἐλευθεροῦμαι τῶν δεινῶν. Μακρύνομαι τῆς ὁδοῦ. Ἁρπάζομαι τοῦ πυρός. Κρεμῶμαι τοῦ ποδός. Καθαίρομαι τοῦ ῥύπου,

& de paßiuis hæc. Sunt autem & quædam uerba, quæ in actiuis in tribus personis flectuntur, in paßiuis autem in tertia solum: ut, Semino terram, terra seminatur ab agricolis. aro agrum, ager aratur à solitis. meto segetes, segetes metuntur à messoribus. fodio uites, uites fodiuntur à fossoribus. suo uestem, uestis suitur à sutoribus. nauigo mare, mare nauigatur à nautis. habitamus urbem, urbs habitatur à nobis. habitare facio locum, locus ad habitãdum datur à nobis. Item sunt quædam uerba, quorũ tertia solum persona inuenitur in deo intellecta: ningit, tempestat, irrorat, pluit, tonat: et tonẽt nebulæ, Comicus iniquit: fulgurat, fulget, fulminat.

De neutris uerbis. Substantiua.

Neutrum uerbum est proprie desinens in o mega, & non formans paßiuum in mæ: ut, uiuo, ditesco, sanus sum, patior, erubesco. Huius autem quædam, substantiua uocantur, quæ & ante se, & post se nominatiuum postulant, ut ego sum indoctus, tu es doctus. ille est iustus: atque etiam attice cum genitiuo, ille est ex iustis, ex bonis. Sum, es, est: eram, eras, erat: fueram, fueras, fuerat: ero, eris, erit, et erit. superstes sum, pro adhuc uiuo. inest uero mihi, & licet mihi hoc, & simul est, & adest, & adest mihi quidam. participat autem mecũ diuitiarum, pro participatio mihi est diuitiarum, impersonaliter. Sum. Indefinitum, fui Futurum, ero: à quo & existentium inuenitur paßiue. Sum, pro sum: & assequor hoc, pro assequor. Etiam extiti, pro

sum,

καὶ περὶ μὲν τῶν παθητικῶν ταῦτα. Εἰσὶ δὲ καί τινα ῥήματα, ἃ ἐν μὲν τοῖς ἐνεργητικοῖς τριπροσώπως κλίνονται, ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς κατὰ τὸ τρίτον μόνον. οἷον σπείρω τὴν γῆν, ἡ γῆ σπείρεται ὑπὸ τῶν γεωργῶν. ἀροτριῶ τὸν ἀγρὸν, ὁ ἀγρὸς ἀροτριᾶται ὑπὸ τῶν συνήθων. θερίζω τὸ λήϊον, τὸ λήϊον θερίζεται ὑπὸ τῶν θεριστῶν. σκάπτω τὰς ἀμπέλους, αἱ ἄμπελοι σκάπτονται ὑπὸ τῶν σκαφέων. ῥάπτω τὸ ἱμάτιον, τὸ ἱμάτιον ῥάπτεται ὑπὸ τῶν ῥαπτῶν. πλέω τὴν θάλατταν, ἡ θάλαττα πλεῖται ὑπὸ τῶν ναυτῶν. οἰκοῦμεν πόλιν, ἡ πόλις οἰκεῖται ὑφ' ἡμῶν. οἰκίζομεν τόπον, ὁ τόπος οἰκίζεται ὑφ' ἡμῶν. Ἔτι εἰσὶν ἔνια ῥήματα, ὧν τρίτον μόνον πρόσωπον εὕρηται ἐπὶ θεοῦ νοούμενον. νίφει, χειμάζει, βρέχει, ὕει, βροντᾷ. βροντῶσιν αἱ νεφέλαι, ὁ κωμικός φησιν. ἀστράπτει. λάμπει. κεραυνοῖ.

ΠΕΡΙ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ὑπαρκτικά.

Οὐδέτερον ῥῆμα ἐστὶ κυρίως, τὸ λῆγον εἰς ω, καὶ μὴ σχηματίζον παθητικὸν εἰς μαι. οἷον ζῶ, πλουτῶ, ὑγιαίνω, πάσχω, ἐρυθριῶ. Τούτου δὲ τὰ μὲν ὑπαρκτικὰ καλοῦνται, ὅσα καὶ πρὸ ἑαυτῶν, καὶ μεθ' αὑτὰ ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσιν. οἷον, ἐγώ εἰμι ἀμαθὴς, σὺ εἶ σοφὸς, ἐκεῖνος ὑπάρχει δίκαιος. καὶ ἔτι ἁπλῶς μετὰ γενικῆς, ἐκεῖνος ὑπάρχει τῶν δικαίων, τῶν ἀγαθῶν. Εἰμὶ, εἶ, ἐστί. ἦν, ἦς, ἦ. ἤμην, ἦσο, ἦτο. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, καὶ ἔσαι. περίειμι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔτι ζῶ. ἔνεστι δέ μοι, καὶ ἔξεστί μοι τόδε, καὶ σύνεστι, καὶ πρόσεστι, καὶ πάρεστί μοι ὁ δεῖνα. μέτεστι δέ μοι πλούτου, ἀντὶ μετουσία μοι ἐστὶ πλούτου, ἀπροσώπως. Ὑπάρχω. ὁ ἀόριστος, ὑπῆρξα. ὁ μέλλων, ὑπάρξω. ἀφ' οὗ καὶ ὑπηργμένων εὕρηται παθητικῶς. τυγχάνω, ἀντὶ τοῦ εἰμί. καὶ τυγχάνω τοῦδε, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνω. ἔτι καθέστηκα, ἀντὶ τοῦ

εἰμί,

ſum, & perficio ſimiliter. Sed ſum, & ſum, & ſum, poetica. Sed talia ſubſtantiua, & participia aſſumũt attice. Si fueris præſens, ſcribe: Sin uero abſens fueris, redi.

Per ſe neutra.

Per ſe neutra autem uocantur, quæ ante ſe nominatiuum per ſe neutralitatis poſtulant. Viuo, et uiuo, uitam, attice, uixi, uiuam. ſed uiuificabis me tranſitiuũ, diuinæ eſt ſcripturæ. Diteſco ego, pro diues ſum. dito uero alium, pro diuitem facio, tranſitiuum. Sanus ſum ego, & ſanus ſum corpore, & corpus conceptiue. Sano uero alium, tranſitiuum. Prudens ſum ego pro prudens ſum, prudentifico uero alium. Purus ſum, pro durus ſum, purifico uero alium. virgo ſum. Verus ſum. Felix ſum. felix ſum. felix ſum. Pius ſum. Impius ſum in deum.

Neutra tranſitiua.

Quædam uero uocantur Neutra tranſitiua, quæ ante ſe nominatiuum poſtulant, & poſt ſe accuſatiuum cum præpoſitione. Aſcendo in montem, deſcendo in campum, conſcendo in nauim, & etiam conſcendo nauem: ueni in urbem, ueni in forum. uado in ſtudium. Inueniuntur autem & proficiſcor, & proficiſcere deponentia. Accedo ad opus. Deambulo in hortum. Eo præceptori, & eo in præceptorium. Curro, quod ſimpliciter curro, & curro ad præceptorem: ſimiliter & curro, & curro ad præmium, & adeo periculum capitis. uio in ciuitatem, occuro in iudicium, transfugio ad hoſtes. Frequento forum: eo ad hoc, pro diſcedo.

Neutra

εἰμὶ, καὶ διατελῶ ὁμοίως. Τὸ δὲ κυρῶ, καὶ πέλω, καὶ τελέθω, ποιητικά. Τὰ δὲ τοιαῦτα ὑπαρκτικὰ, καὶ μετοχὰς πρὸς λαμβάνει ἁπλικῶς. εἰ μὲν ἔτυχες παρὼν, γράψον. εἰ δὲ ἀπὼν τυγχάνεις, ἐπάνηκε.

ΑΥΤΟΟΥΔΕΤΕΡΑ.

Τὰ δὲ αὐτουδέτερα καλοῦνται, ἃ πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν αὐτοουδετερότητος ἀπαιτοῦσι, ζῶ, καὶ ζῶ ζωὴν ἀπλικῶς. ἔζηκα, ζήσω. Τὸ δὲ ζήσεις με, μεταβατικὸν, τῆς θείας ἐστὶ γραφῆς. Πλουτῶ ἐγὼ, ἀντὶ πλούσιός εἰμι. πλουτίζω δὲ ἕτερον, ἀντὶ τοῦ πλούσιον ποιῶ, μεταβατικόν. Ὑγιαίνω ἐγὼ, καὶ ὑγιαίνω τῷ σώματι, καὶ τὸ σῶμα συνεκδοχικῶς. Ὑγιάζω δὲ ἕτερον, μεταβατικόν. Σωφρονῶ ἐγὼ, ἀντὶ σώφρων εἰμί. σωφρονίζω δὲ ἕτερον. Αγνεύω, ἀντὶ ἁγνός εἰμι. ἁγνίζω δὲ ἕτερον. Παρθενεύω. Αληθεύω. Εὐτυχῶ. Εὐδαιμονῶ. Εὐημερῶ. Εὐσεβῶ. Ασεβῶ εἰς θεόν.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδέτερα μεταβατικὰ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ μεθ' αὐτὰ αἰτιατικὴν μετὰ προθέσεως. Αναβαίνω εἰς τὸ ὄρος. Καταβαίνω εἰς τὸ πεδίον. Εμβαίνω εἰς τὴν ναῦν. καὶ ἔτι ἐπιβαίνω νεώς. ἧκον εἰς τὴν πόλιν. ἦλθον εἰς τὴν ἀγοράν. Βαδίζω εἰς τὸ φροντιστήριον. Εὕρηται δὲ καὶ βαδιοῦμαι, καὶ βαδιοίμην ἀποθετικά. Χωρῶ πρὸς ἔργον. Περιπατῶ εἰς τὸν κῆπον. Φοιτῶ τῷ διδασκάλῳ, καὶ φοιτῶ εἰς τὸ διδασκαλεῖον. Θέω, τὸ ἁπλῶς τρέχω, καὶ θέω πρὸς τὸν διδάσκαλον. ὁμοίως καὶ τὸ τρέχω. καὶ τρέχω ἐπὶ τὸ βραβεῖον, καὶ τρέχω τὴν περὶ ψυχῆς. ὁδεύω εἰς τὴν πόλιν. ἀπαντῶ πρὸς τὸ δικαστήριον. Αὐτομολῶ πρὸς τοὺς πολεμίους. Θαμίζω περὶ τὴν ἀγορὰν, εἶμι πρὸς τόδε, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

ΟΥΔΕ-

Neutra acquisitiua.

Quædam autem uocãtur neutra acquisitiua, quæ ante se nominatiuum postulant, et post se datiuum acquisitionem significantem. Seruio tibi, seruiui, seruiã. cedo, & decedo, pro decedo. Placeo tibi, & displiceo tibi, & placeo inuenitur. Iuuo, pro iuuo: auxilior, sequor, gratificor commune. habeo tibi gratiam, habeo tibi gratiam. ago tibi gratiam, græcum. conuersor, parco, consentio, occurro, occurro, occurro.

Neutra possessiua.

Quædam autem uocantur neutra possessiua, quæ ante se nominatiuum postulant, & post se genitiuum. Indigeo libris, pro indigentiam habeo: & uolo lucrari, pro uolo. Expers sum cibi. Abundo amicis. Indigeo uestibus, pro priuor, & dubito hanc quæstionem, pro in dubitationem propono. Careo pecunijs. Assequor propositum, & assequor. Frustor spe. Aberro uia pro aberro: & pecco peccatum. Fruor bonis, & præterfruor, & superfruor, quæ raro: et cum accusatiuo, fruar, fruebar, & fruebar attice.

Neutro passiua.

Quædam autem uocantur neutro passiua, siue sui passiua, & per se passa, quæ ante se nominatiuum postulant, & significant sui passionem, & post se uarios casus. Patior ab inimicis. Doleo, pro tristor: & doleo malis amicorum, uel super malis: & doleo caput, conceptiue. doleo caput, tibi uero non est curæ. Lætor, pro lætor: & gaudeo felicitate amici, uel super felicitate, uel ob felicitatem.

&

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδέτερα περιποιητικὰ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ μεθ' αὐτὰ δοτικὴν περιποίησιν σημαίνουσαν. Δουλεύω σοι. δεδούλευκα, δουλεύσω. Εἴκω, καὶ ὑπείκω, τὸ ὑποχωρῶ. Αρέσκω σοι, καὶ ἀπαρέσκω σοι. καὶ ἀρέσκομαι εὕρηται. Αρήγω, τὸ βοηθῶ. ἐπικουρῶ. ἀκολουθῶ. εὐχαριστῶ κοινόν. ἔχω σοι χάριν. οἶδά σοι χάριν. ὁμολογῶ σοι χάριν, ἑλληνικόν. ὁμιλῶ. πειθαρχῶ. ὁμοφρονῶ. ὑπαντῶ. ξυναντῶ. ἐντυγχάνω.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΚΤΗΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδέτερα κτητικὰ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ μεθ' αὐτὰ γενικήν. Χρήζω βιβλίων, ἀντὶ χρείαν ἔχω. καὶ χρήζω κερδᾶναι, ἀντὶ θέλω. ἀμοιρῶ τροφῆς. εὐπορῶ φίλων. ἀπορῶ ἱματίων, ἀντὶ στεροῦμαι. καὶ ἀπορῶ τόδε τὸ πρόβλημα, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπορίαν προτίθεμαι. σπανίζω χρημάτων. τυγχάνω τοῦ σκοποῦ, καὶ ἐπιτυγχάνω. ἀποτυγχάνω τῆς ἐλπίδος. ἁμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀποτυγχάνω. καὶ ἁμαρτάνω ἁμαρτίαν. ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν, καὶ παραπολαύω, καὶ ἐπαπολαύω. ἅπερ σπανίως καὶ μετὰ αἰτιατικῆς. ἀπολαύσω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον ἀττικῶς.

ΟΥΔΕΤΕΡΟΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδετεροπαθητικὰ, εἴτε ἰδιοπαθητικὰ, καὶ αὐτοπαθῆ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ σημαίνουσιν αὐτοπάθειαν, καὶ μεθ' αὐτὰ διαφόρους πτώσεις. Πάσχω ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἀλγῶ, τὸ λυποῦμαι. καὶ ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, ἢ ἐπὶ τοῖς κακοῖς. καὶ ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, συνεκδοχικῶς. ἀλγέω τὰν κεφαλὰν, τὶν δ' οὐ μέλει. χαίρω, τὸ εὐφραίνομαι. καὶ χαίρω τῇ εὐτυχίᾳ τοῦ φίλου, ἢ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ, ἢ διὰ τὴν εὐτυχίαν.

& gaudeo lectione, pro incumbo, Gaudeo dices, non gaudeo, sicut Datis Persa existimans atticissare. à quo datismus error, quoniam primus dixit gaudeo. Aegroto, & ægroto ægritudine, ægroto ægritudine. debilitor debilitate, conceptiue. lippio lippitudinibus. esurio. sitio. inebrior. inebrio alium. famesco. esurio. lippio, mœreo, quod mœreo. erubeo. palleo. senesco, et senesco. morior. fleo, & fleo mortuũ. codẽ modo & lugeo, & lachrymo cõceptiue. horreo. tremo. fugio. et reus sum cædis, pro accusor. fugio autem latrones, & timeo mortem, & timeo inimicos, siue propter latrones, & inimicos, intellecta extrinsecus per præpositione conceptiue. Sic enim uidetur dicere, docto Apollonio. Notandum, in huiusmodi etiam uariam constructionem inueniri, & paßiuas uoces, licentia diuinæ scripturæ, & poetarum, quibus licet communem cõsuetudinem immutare.

De mediis uerbis.

Cõmune uerbũ siue mediũ, est desinens in mæ, interdum quidẽ actũ, interdum uero paßionẽ significat. & actum quidem significans, actiue construes secundum species actiuorũ. et paßionẽ uero, paßiue: ut uiolo amicum, & uiolor ab amico. ago hominem, & agor ab homine. porto uirum, & portor ab eo. Oportet autem scire, pura communia pauca esse, sed plurima paßiua communiter accipi more attico. & quæ appellantur media tempora ipsorum, ut uerbero, pro uerbero, & uerberor. uerberaui, pro uerberaui, & uerberatus sum. uerberabo, pro uerberabo, & uerberabor. et alia similiter, ut usus postulauerit. Peto, petam,

petij.

καὶ χαίρω τῇ ἀναγνώσει, ἀντὶ τοῦ πρόσκειμαι. Χαίρω ἐρεῖς, οὐχὶ χαίρομαι, ὥσπερ Δάτις ὁ Πέρσης οἰόμενος ἀττικίζειν. ἀφ' οὗ δατισμὸς ἁμάρτημα, διότι πρῶτος εἶπε χαίρομαι. Νοσῶ, καὶ νοσῶ νόσον. ἀῤῥωστῶ ἀῤῥωστίαν, ἀσθενῶ ἀσθένειαν, συνεκδοχικῶς. λημῶ λήμαις. πεινῶ. διψῶ. μεθύω. μεθύσκω δὲ ἕτερον. λιμώττω. βουλιμιῶ. ὀφθαλμιῶ. ἀλύω. τὸ ἀδημονῶ. ἐρυθριῶ. ὠχριῶ. γηρῶ, καὶ γηράσκω. θνήσκω. κλαίω, καὶ κλαίω τὸν ἀποθανόντα. ὡσαύτως καὶ τὸ θρηνῶ, καὶ δακρύω συνεκδοχικῶς. φρίττω, τρέμω. φεύγω, καὶ φεύγω φόνου, ἀντὶ κατηγοροῦμαι. Τὸ δὲ φεύγω τοὺς λῃστὰς, καὶ τρέμω τὸν θάνατον, καὶ δέδοικα τοὺς ἐχθροὺς, ἤτοι διὰ τοὺς λῃστὰς, καὶ ἐχθροὺς, νοουμένης ἔξωθεν τῆς διὰ προθέσεως συνεκδοχικῶς. οὕτω γὰρ δοκεῖ λέγειν τῷ δεινῷ Ἀπολλωνίῳ. Ἰστέον ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ διάφορος σύνταξις εὑρίσκεται, καὶ παθητικαὶ φωναὶ, ἀδείᾳ τῆς θείας γραφῆς, καὶ τῶν ποιητῶν, οἷς ἔξεστι τὸ κοινὸν ἔθος μεταβάλλειν.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Κοινὸν ῥῆμα, εἴτε μέσον ἐστὶ τὸ λῆγον εἰς μαι, καὶ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος σημαίνει. καὶ τὸ μὲν ἐνέργειαν σημαῖνον, ἐνεργητικῶς συντάξεις κατὰ τὰ εἴδη τῶν ἐνεργητικῶν. τὸ δὲ πάθος, παθητικῶς. οἷον βιάζομαι τὸν φίλον, καὶ βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου. ἄγομαι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄγομαι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. κομίζομαι τὸν ἄνδρα, καὶ κομίζομαι ὑπ' αὐτοῦ. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι καθαρὰ κοινὰ ὀλίγα εἰσί. τὰ δὲ πλεῖστα τῶν παθητικῶν κοινῶς λαμβάνονται ἔθει ἀττικῷ. καὶ μάλιστα οἱ καλούμενοι μέσοι χρόνοι αὐτῶν. οἷον τύπτομαι, ἀντὶ δαίρω, καὶ δαίρομαι. ἐτυψάμην, ἀντὶ ἔτυψα, καὶ ἐτύφθην. τύψομαι, ἀντὶ τύψω, καὶ τυφθήσομαι. καὶ τἆλλα ὡσαύτως, ὡς ἂν ἡ χρῆσις ἀπαιτεῖ. Αἰτοῦμαι, αἰτήσομαι,

petij. Mercede *conduco, mercede conducam, conduxi*. Curo, *curaui, curabo*. Fingo, *finxi, fingam*. Lau*do, laudaui, laudabo*. Facio, *feci, faciam*. Amo, *amaui, amabo*. Gigno, *genui, gignam: & alia permulta existentia, quæ construes ut sensus orationis postulauerit*. Sciendum *etiam & hoc, quod ex ijs quæ uocantur media tempora, aliqua quidẽ actiue scribũtur: ut uerberaui, & uerberaueram, ideo & in actiuis ordinata sunt. aliqua uero paßiue, & in paßiuis ordinata: ut uerberaui, uerberaui, uerberabo, & uerberabo*. De *quibus uariæ opiniones nostrorum grammaticorum. alij enim dicunt, media uerba semper actum & paßionem significare. alij uero, & si media dicuntur, attamen aliqua quidem actum, aliqua uero paßionem: ut, uerberaui, et uerberabam, actum: sed liquefactus fui, & fueram, paßionem: & feceram, actionem. sed lotus sum, paßionem*. Alij *autem hac fuerunt opinione, quod duo media tempora quæ actiue scribuntur, plerunque uergunt in paßiuum, ut liquefactus sum, fueram*. Insaniui, *insanieram. sed quæ scribuntur pasßiue, quatuor, plerunque uergunt in actiuum: feci faciam. laudaui, laudabo*. Inueniuntur *autem paßiue accepta*. Opus *autem magis diligentia in his, quam arte*.

Deponentibus actiuis.

Deponens *uerbum proprie est, quod paßiue scribitur, actum autem significat, ut pleraque*. Raro *uero et paßionem*. Et *actum significans, per se actiuum appellatur: paßionem uero, per se passum*. Hoc *autem sexquifariam constructo, sicut & actiua, prima*

species

κτησάμην. μισθοῦμαι, μισθώσομαι, ἐμισθωσάμην. ἐπιστρέφομαι, ἐπεστρεψάμην, ἐπιστρέψομαι. πλάττομαι, ἐπλασάμην, πλάσομαι. ἐπαινοῦμαι, ἐπῃνεσάμην, ἐπαινέσομαι. ποιοῦμαι, ἐποιησάμην, ποιήσομαι. φιλοῦμαι, ἐφιλησάμην, φιλήσομαι. γεννῶμαι, ἐγεννησάμην, γεννήσομαι. καὶ τἄλλα πάμπολλα ὄντα, ἃ συντάξεις καθὰ ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ἀπαιτεῖ. Ἰστέον καὶ τοῦτο, ὅτι τῶν καλουμένων μέσων χρόνων, οἱ μὲν ἐνεργητικῶς γράφονται. οἷον ὁ τέτυπα, καὶ ὁ ἐτετύπειν. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς τετάχαται. οἱ δὲ παθητικῶς, καὶ ἐν παθητικοῖς τεταγμένοι. οἷον ὁ ἐτυψάμην, ὁ ἐτυπόμην, ὁ τύψομαι, καὶ ὁ τυποῦμαι. περὶ ὧν διάφοροι αἱ δόξαι τῶν ἡμετέρων γραμματικῶν. οἱ μὲν γάρ φασι τὰ μέσα ῥήματα ἀεὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος σημαίνειν. οἱ δὲ, εἰ καὶ μέσα λέγονται, ἀλλ᾽ ὅμως τινὰ μὲν ἐνέργειαν, τινὰ δὲ πάθος. ὡς ὁ τέτυπα, καὶ ὁ ἐτετύπειν ἐνέργειαν. ὁ δὲ τέτηκα, καὶ ἐτετήκειν, πάθος. καὶ τὸ μὲν ἐποιησάμην, ἐνέργειαν. τὸ δὲ ἐλουσάμην, πάθος. ἄλλοι δὲ ταύτης ἐγένοντο τῆς δόξης, ὅτι οἱ δύο μέσοι χρόνοι οἱ ἐνεργητικῶς γραφόμενοι, πλεῖον ῥέπουσιν εἰς τὸ παθητικὸν, ὡς τέτηκα, ἐτετήκειν. μέμηνα, ἐμεμήνειν. οἱ δὲ γραφόμενοι παθητικῶς τέσσαρες, πλεῖον ῥέπουσιν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν, ἐποιησάμην, ποιήσομαι. ἐπῃνεσάμην, ἐπαινέσομαι. εὕρηνται δὲ καὶ παθητικῶς λαμβανόμενοι. δεῖ δὲ μᾶλλον περιεργείας ἐν τούτοις, ἢ τέχνης.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΤΙΚΩΝ ΕΝΕΡγητικῶν.

Ἀποθετικὸν ῥῆμα κυρίως ἐστὶ, τὸ παθητικῶς μὲν γραφόμενον, ἐνέργειαν δὲ σημαῖνον ὡς τὰ πολλά. σπανίως δὲ καὶ πάθος. καὶ τὸ μὲν σημαῖνον ἐνέργειαν, αὐτενέργητον καλεῖται. τὸ δὲ πάθος, αὐτοπαθές. Τούτου δὲ ἐξαχῶς συντασσομένου, ὥσπερ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ, τὸ πρῶτον

ſpecies poſtulat ante ſe nominatiuū agentem,et poſt ſe accuſatiuum patientem.

Prima ſpecies deponentium.

Cauſor te,& cauſor te malitiæ. & cauſor hoc huius, pro cauſam puto. Accuſo, *& accuſo te ingratitudine,& accuſo te accuſatione iuſta, illud comici.* Increpo *autem te.* Animaduerto. Poßideo. Amplector, *quod amo, & ſaluto.* Accipio, *& ſuſcipio tuum morem.* Specto. Coniecto. Prædor. Vlciſcor, *quod punio.* Exiſtimo,*id quod puto. & puto te bonum eſſe.* Dux *ſum autē,id quod dominor,cum genitiuo.& dux ſum tibi uiæ, pro præeo.* Enarro *ſcripta, & ſubenarro: & introduco tibi hoc,pro admoneo.* Scio,*idē quod cognoſco.* Cogito. Conſidero,*idem quod cogito.* Expurgo, *idem quod excuſo.* Paſco. Affirmo. Fructum *capio.* Medeor. Renuo. *inficior.* Lædo *te,et te.* Deterreo. *idē quod terreo.* Machinor. *Aſtute facio.* Imitor. Interrogo, *idem quod intelligo, & audio.* Interrogo, *idem quod interrogo,cum genitiuo.* Interrogo, *pro interrogo.* Obſcure *loquor.* Vaticinor. Interficio, *pro occido.*

Secunda ſpecies.

Secunda *ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum, & poſt ſe datiuum.* Pugno *tibi.* Aduerſor *tibi, & tueor,& adſiſto.* Contendo *tibi.* Aduerſor *ſermonibus tuis.* Incumbo,*& incumbo ſapientiæ.* Precor, *& deprecor deum. & precor pro homine, pro quo precem facio. contraprecor autem te, & deprecor te.* Imprecor *autem te.* Iraſcor *tibi.* Iraſcor *tibi.* Sequor *te, & ſequere me puelle,illud* Comici.

εἶδος ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν ἐνεργοῦσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικὴν πάσχουσαν.

ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟ-θετικῶν.

Αἰτιῶμαί σε, καὶ αἰτιῶμαί σε τῆς κακίας. καὶ αἰτιῶμαι τόδε τοῦδε, ἀντὶ τοῦ αἴτιον ἡγοῦμαι. Μέμφομαι, καὶ διαμέμφομαί σε τῆς ἀχαριστίας, καὶ μέμφομαί σοι μέμψιν δικαίαν, τὸ τοῦ κωμικοῦ. καταμέμφομαι δέ σου. ἐνθυμοῦμαι. κτῶμαι. ἀσπάζομαι, τὸ φιλῶ, καὶ προσαγορεύω. δέχομαι, καὶ ἀποδέχομαί σου τὸν τρόπον. θεῶμαι. τεκμαίρομαι. ληΐζομαι. τιμωροῦμαι, τὸ κολάζω. ἡγοῦμαι, τὸ νομίζω. καὶ ἡγοῦμαί σε ἀγαθὸν εἶναι. ἡγοῦμαι δὲ, τὸ ἄρχω, γενικῇ. καὶ ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ προηγοῦμαι. ἐξηγοῦμαι τὰ γεγραμμένα, καὶ ὑφηγοῦμαι, καὶ εἰσηγοῦμαί σοι τόδε, ἀντὶ τοῦ παραινῶ. ἐπίσταμαι, τὸ γινώσκω. λογίζομαι. σκέπτομαι, τὸ φροντίζω. σκήπτομαι, τὸ προφασίζομαι. σιτοῦμαι. διïσχυρίζομαι. καρπῶμαι. ἰῶμαι. ἀναίνομαι. ἀρνοῦμαι. λυμαίνομαί σε, καί σοι. δεδίττομαι, τὸ ἐκφοβῶ. μηχανῶμαι. παλαμῶμαι. μιμοῦμαι. πυνθάνομαι, τὸ νοῶ καὶ ἀκούω. πυνθάνομαι, τὸ ἐρωτῶ, μετὰ γενικῆς. ἔρομαι, τὸ ἐρωτῶ. αἰνίττομαι. μαντεύομαι. διαχειρίζομαι, τὸ φονεύω.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ' αὐτὸ δοτικήν. μάχομαί σοι. ἀνθίσταμαί σοι, καὶ προΐσταμαι, καὶ παρίσταμαι. ἁμιλλῶμαί σοι, ἐναντιοῦμαι τοῖς λόγοις. ἀχολοῦμαι, καὶ ἐναχολοῦμαι τῇ σοφίᾳ. εὔχομαι, καὶ προσεύχομαι τῷ θεῷ, καὶ εὔχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ οὗ τὴν εὐχὴν ποιῶ. κατεύχομαι δέ σου, καὶ ὑπερεύχομαί σου. ἐπεύχομαι δέ σε. θυμοῦμαί σοι. ὀργίζομαί σοι. ἕπομαί σοι. καὶ ἕπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον, τὸ τοῦ κωμικοῦ.

mici. Congregor tibi. Concilior tibi. Vtor tuis, & tua. Illud autem Visis sæpenumero paßiue. Tolero te. Respondeo tibi interrogatus. Respondeo tibi accusatus. Conuicior tibi, et te raro. Componor tecum, et oppono tibi, & impono tibi, & suppono tibi hoc.

Tertia species.

Tertia species deponentium postulat ante se nominatiuum, & post se genitiuum. Cupio te. Dimitto te. Cupio. Opto, hoc est cupio. Adsto, & supersto, & disto. Curo, & curo tuas res. Memini rei, & etiã rem, raro utilitatem. Assecutus, & assecutus disciplinas. Sentio, et sentio. odoro. gusto. tango. Quæ autẽ sunt sensus, sæpe et cum accusatiuo. Sentio, hoc est cognosco, cũ participio. cognosco latus extra tempus: & si ad alteram personam fertur, cum accusatiuo. cognosco te facientem hoc. Sentio, hoc est, sensum habeo, cum genitiuo. sentio sermonũ suauitatem. Pari modo & gusto, odoro, appeto, præuideo, præcognosco, coniecto, curo, hoc est curam habeo. parco, hoc est, accurate ago, & miseror. Audio res naturales. Abstineo carnibus. Obliuiscor tui, & te. Experior te. Assero, & uendico tua. Indigeo tui, & indigeo tui iustis, id est propter iusta.

Quarta species.

Quarta species deponentiũ requirit ante se nominatiuum, & post se accusatiuũ: post quem aliũ. Exigo à te pecunias. Hoc uero et mediũ esset, redimo te à tributo. Aufero autem eruditionẽ, uel sermones, quos ualens poßidere, paruifeci. Priuatus autem sum meis inuitus.

ικοῦ συναγελάζομαί σοι. φιλοῦμαί σοι. χρῶμαι τοῖς σοῖς,
καὶ τὰ σά. τὸ δὲ κεχρημένοις, πολλάκις παθητικῶς. ἀνέχο
μαί σοι. ἀποκρίνομαί σοι ἐρωτηθείς. ἀπολογοῦμαί σοι αἰτια
θείς. λοιδοροῦμαί σοι, καί σε σπανίως. συντίθεμαί σοι, καὶ
προσίθεμαί σοι, καὶ ἐπιτίθεμαί σοι, καὶ ὑποτίθεμαί σοι τό
(δερ

ΤΡΙΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τρίτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνο
μαστικὴν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ γενικήν. ἐφίεμαί σου. μεθίεμαί σου.
γλίχομαι. ἱμείρομαι, τὸ ἐπιθυμῶ. προΐσαμαι, καὶ ὑπερί-
σαμαι, καὶ διΐσαμαι. ἐπιμελοῦμαι, καὶ ἐπιμέλομαι τῶν
τῶν πραγμάτων. μέμνημαι τοῦ πράγματος, καὶ ἔτι τὸ
πρᾶγμα σπανίως. ὠνάμην, καὶ ἀπωνάμην τῶν μαθημά-
των. αἰσθάνομαι, καὶ αἴσθομαι. ὀσφραίνομαι. γεύομαι. ἅ-
πτομαι. τὰ δὲ τῶν αἰσθήσεων πολλάκις καὶ μετὰ αἰτιατι-
κῆς. αἰσθάνομαι, τὸ νοῶ, μετὰ μετοχῆς. αἰσθάνομαι φερόμε
νος ἔξω τοῦ καιροῦ. εἰ δὲ πρὸς ἕτερον πρόσωπον φέρεται, μετὰ
αἰτιατικῆς. αἰσθάνομαί σε ποιοῦντα τόδε. αἰσθάνομαι, τὸ αἴ
σθησιν ἔχω, μετὰ γενικῆς. αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύ
τητος. ὡσαύτως καὶ τὸ γεύομαι, ὀσφραίνομαι, ὀρέγομαι, προ
μηθοῦμαι, προνοοῦμαι, στοχάζομαι. κήδομαι, τὸ φροντίζω. φεί
δομαι, τὸ ἀκριβολογοῦμαι, καὶ τὸ ἐλεῶ. ἀκροῶμαι τῶν φυσι
κῶν. ἀπέχομαι κρεῶν. ἐπιλανθάνομαί σου, καί σε. πειρῶ-
μαί σου. μεταποιοῦμαι, καὶ ἀντιποιοῦμαι τῶν σῶν. δέομαί
σου, καὶ δέομαί σου τὰ δίκαια, ἤτοι διὰ τὰ δίκαια.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τέταρτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ
ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ αἰτιατικὴν, μεθ᾽ ἣν ἑτέραν.
πράττομαί σε χρήματα. τοῦτο δὲ καὶ μέσον ἂν εἴη. εἰσπράτ-
τομαί σε φόρον. ἀφῄρημαι δὲ παιδείας ἢ λόγων, οὓς δυνά-
μενος κτήσασθαι, ὠλιγώρησα. ἐστερήθην δὲ τῶν ἐμῶν
ἄλλων.

inuitus. Aufero *à te pecuinas, uel pecunias*. Facio *tibi malum attice, & facio tibi malum communiter*.

Quinta ſpecies.

Quinta *ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum, & poſt ſe accuſatiuum. poſt quem datiuum. uel conuerſiue*. Dono *tibi librum, & dono te libro*. Dono *tibi equum*. Remitto *tibi debitum*. Annuncio *tibi uictoriam*. Duco *te uia*. Accuſo *te accuſatione*. Polliceor *tibi pecunias ſine rogatu*. Promitto *uero tibi hoc, & promitto non rogatus*. Efficio *tibi hoc. communico tibi, & impertio tibi mea*.

Sexta ſpecies.

Sexta *ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum, & poſt ſe accuſatiuum. poſt quem, genitiuum*. Eligo, *& præligo uitam morte*. Eripio *te à periculo*. Remoueo *te à calumnia*. Libero *te debito*. Redimo *te à pena*. Commuto *uinun tritico*. Emo *ſeruum uiginti minis*. Emo *librum decem ducatis*. Emo *ueſtem multo*.

De deponentibus.
paſſiuis.

Deponens *paßiuum eſt, ſignificans per ſe paßionem, & poſtulans ante ſe nominatiuum patientem, & poſt ſe genitiuum, & alios caſus*. Fio *à quodam*. Conuerſor *uero cum quodam, & ſupero hunc*. Conſumor, *quod corrumpor*. Venio *ad hoc, pro eo*. Doleo, *& doleo malis amicorũ*. Delector, *& delector bonis*. Exulto *tibi gratia mali, & gratulor tibi boni gratia*. Exulto. Superbio. Iaceo. Pauper *ſum*. Lætor.

Dormio.

ἐκων. ἀφαιροῦμαί σε χρήματα, ἢ χρημάτων. ἐργάζομαί
σε κακὸν ἁπλῶς, ἐργάζομαι δέ σοι κακὸν κοινῶς.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ
ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ αἰτιατικὴν, μεθ᾽ ἣν δοτικὴν,
ἢ καὶ ἀντιστρόφως. δωροῦμαί σοι βίβλον, καὶ δωροῦμαί σε βί-
βλῳ. χαρίζομαί σοι ἵππον. ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέος. Εὐαγ-
γελίζομαί σοι νίκην. ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδόν. μέμφομαί
σοι μέμψιν. ἐπαγγέλλομαί σοι χρήματα δίχα ἀξιώσεως.
ὑπισχνοῦμαί σοι τόδε, καὶ ὑπόσχομαι ἀξιωθείς. ἀπεργά-
ζομαί σοι τόδε. κοινωνοῦμαί σοι, καὶ ἀνακοινωνοῦμαί σοι
τὰ ἐμά.

ΕΚΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ ἕκτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνο-
μαστικὴν, καὶ μεθ᾽ αὐτὸ αἰτιατικὴν, μεθ᾽ ἣν γενικήν. αἱ-
ροῦμαι καὶ προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου. ἐξαιροῦμαί σε τοῦ
κινδύνου. παραιτοῦμαί σε τῆς διαβολῆς, ῥύομαί σε τοῦ χρέ-
ους. λυτροῦμαί σε τῆς ποινῆς. ἀλλάττομαι οἶνον σίτου. πρία-
μαι δοῦλον εἴκοσι μνῶν. ὠνοῦμαι βίβλον δέκα χρυσῶν.
ἀποδίδομαι τὸ ἱμάτιον πολλοῦ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΤΙΚΩΝ ΠΑ-
θητικῶν.

Ἀποθετικὸν παθητικόν ἐστι τὸ σημαῖνον αὐτοπάθειαν,
καὶ ἀπαιτοῦν πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ᾽
αὐτὸ γενικὴν, καὶ ἄλλας πτώσεις. γίνομαι ὑπὸ τοῦ δεῖνος.
συγγίνομαι δὲ τῷ δεῖνι, καὶ περιγίνομαι τοῦδε. οἴχομαι τὸ
φθείρομαι. οἴχομαι πρὸς τόδε, ἀντὶ πορεύομαι. ἄχθομαι, καὶ
ἄχθομαι τοῖς κακοῖς τῶν φίλων. ἥδομαι, καὶ ἥδομαι τοῖς
ἀγαθοῖς. ἐφήδομαί σοι ἐπὶ κακοῦ. καὶ συνήδομαί σοι ἐπὶ ἀγα-
θοῦ. ἀγαλλιῶμαι. βρενθύομαι. κεῖμαι. πένομαι. θρύπτομαι.
κοιμῶμαι.

Dormio. Sedeo. Doleo. Ocior. Mentior ego, et decipio te, pro decipio. Mentior uero contra te, timeo, & timeo inimicos, siue propter inimicos, conceptiue, ut in neutro paßiuis. Similiter & reuereor, & caueo, & erubesco, & quæcunq; construuntur cum accusatiuo. Sciendum, multa communia uerba habere etiam actiua, & plurima paßiua communia fieri. Item deponentium actiuorum quædam actiua habere illud quid significantia: cum uero actum significant, nequaquam significare paßionem, nisi solum in indefinitis. susceptus sum, tutatus sum, & in præteritis perfectis raro. his autem maxime accedunt, quæcunq; media indefinita habent. Item multa uerba ad infinitum reddunt constructionem. Impotens sum scribere ob senectutem. Erubesco quærere iuuenis existens. Possum currere. Cupio discere, uideris bonus esse. Periclitor mori: et periclitatur, pro uidetur. Cogito meos ipsius nutrire filios. Itẽ multa uerba in nomen & infinitum transeunt. Præpono uitam morti: & præeligo magis uiuere, quam mori. recuso expeditiouem, & recuso bellare. Noui literas, & noui scribere. Item multa uerba in nomina transeunt, non sine præpositione. Accedo ab urbem, proficiscor ad hoc. uenio ad te, eo ad Ioannem, debacchor in conuiuas, & alia plurima. Sed de personalibus hæc. Nunc dicendum est pauca de impersonalibus.

De impersonalibus uerbis.

Impersonale uerbum est, quod caret tripersonatu, & una terminatione hunc complet. Oportet me legere, oportet te audire, oportet illum studere. Postulant

autem

κοιμῶμαι. κάθημαι. ὀδυνῶμαι. ῥαστωνεύομαι. ψεύδομαι
γω, καὶ ψεύδομαί σε, ἀντὶ ἀπατῶ. καταψεύδομαι δέ σου.
φοβοῦμαι. καὶ φοβοῦμαι τοὺς ἐχθροὺς, ἤτοι διὰ τοὺς ἐχθροὺς, συ-
νεκδοχικῶς, ὥσπερ ἐν τοῖς οὐδετεροπαθητικοῖς. ὡσαύτως
καὶ αἰδοῦμαι, καὶ εὐλαβοῦμαι, καὶ αἰσχύνομαι, καὶ ὅσα συν-
τάσσονται αἰτιατικῇ. Ἰστέον, ὅτι πολλὰ τῶν κοινῶν ῥημά-
των ἔχουσι καὶ ἐνεργητικά. καὶ πλεῖστα τῶν παθητικῶν
κοινὰ γίνονται. Ἔτι τῶν ἀποθετικῶν ἐνεργητικῶν ἔνια ἐ-
νεργητικὰ ἔχουσιν ἄλλό τι σημαίνοντα. ὅτε δὲ ἐνέργειαν ση
μαίνουσιν, οὐδαμῶς σημαίνουσι πάθος, εἰ μὴ μόνον ἐν τοῖς
παθητικοῖς ἀορίστοις. ἐδέχθην. ἠσφαλίσθην. καὶ ἐν τοῖς πα-
ρακειμένοις σπανίως. τούτοις δὲ μάλιστα προσγίνεται, ὅσα μὲ
τοὺς ἀορίστους ἔχουσιν. Ἔτι πολλὰ τῶν ῥημάτων εἰς ἀπαρέμ-
φατον ἀποδιδοῦσι τὴν σύνταξιν. ἀδυνατῶ γράφειν διὰ
τὸ γῆρας, αἰδοῦμαι ζητεῖν νέος ὤν. δύναμαι τρέχειν. ἐπιθυ
μῶ μανθάνειν. ἔοικας τῶν ἀγαθῶν εἶναι. κινδυνεύω ἀπο-
θανεῖν. καὶ κινδυνεύει, ἀντὶ τοῦ δοκεῖ. μεριμνῶ τοὺς ἐμαυτοῦ
θρέψαι παῖδας. Ἔτι πολλὰ τῶν ῥημάτων εἰς ὄνομα καὶ ἀ-
παρέμφατον μεταβαίνουσι. προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου. καὶ
προαιροῦμαι μᾶλλον ζῆν ἢ θανεῖν. ἀρνοῦμαι τὴν στρατείαν,
καὶ ἀρνοῦμαι στρατεύειν. γινώσκω γράμματα, καὶ γινώσκω
γράφειν. Ἔτι πολλὰ τῶν ῥημάτων εἰς ὄνομα μεταβαίνουσιν ἐκ
ἕνεκα προθέσεως. παραγίνομαι εἰς τὴν πόλιν. καταγίνομαι
εἰς τόδε. ἔρχομαι πρὸς σέ. πορεύομαι πρὸς τὸν ἰωάννην. πα
ροινῶ εἰς τοὺς συμπότας. καὶ ἄλλα πλεῖστα. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν
προσωπικῶν ταῦτα. νυνὶ δὲ λεκτέον ὀλίγα περὶ τῶν ἀπροσώ
πων.

ΠΕΡΙ ΑΠΡΟΣΩΠΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἀπρόσωπον ῥῆμά ἐστι, τὸ σπανίζον τριπροσωπίας, καὶ
μιᾷ καταλήξει ταύτην ἀποπληροῦν. Δεῖ ἐμὲ ἀναγινώ-
σκειν, δεῖ σε ἀκούειν, δεῖ ἐκεῖνον σπουδάζειν. ἀπαιτοῦσι
δὲ τὰ

autē impersonalia diuersos casus post se, et duos accusatiuos sæpe post infinitū, unū ex uerbi natura, alterū uero ex natura infinitiui: ut oportet præceptorē diligenter docere suos discipulos, et oportet discipulos amare et honorare magistrū. oportet me amare te, & oportet te redamare me. et in similibus eodē modo, cū maxime uerbū in accusatiuum fertur. Præsens, oportet. Præteritū imperf. oportebat. Infinitiuū, oportere, pro decere. Opus est mihi pecunijs, resolutiue, pro opus est mihi pecunia. Præsens, oportet. præteritū imperf. oportebat, et oportebat. Infinitiuū oportere, pro decere. Quid uero opus est amicis? pro quis usus amicorū? decet filios honorare parētes, et decet me hoc, pro conuenit, decebat, decere. Curæ est mihi homo, et curæ est mihi hominis: & curæ est mihi scribere. curæ erat, curæ esse. Conuenit mihi hoc, & conuenit mihi dormire: conueniebat. conuenire. similiter & contingit. Placet mihi bonum, & displicet mihi malum: & placet mihi studere, & displicet mihi ludere. Confert mihi hoc, & confert mihi sanum esse: similiter & sufficit, & sufficit, & sufficit, & sufficit, & congruit, & licet. contingit mihi hoc, & contingit mihi dormire die. uidetur mihi hoc, & uidetur mihi optimum philosophari. & in alijs multis. Licet mihi, hoc. adest. Pars est autem mihi huius, pro participatio est. Eodem modo & in paßiua uoce. Contingit cras pluere. Potest hodie hoc fieri. Dicitur hoc, & dicitur amicum uenire. dictum est mihi hoc. & acquisitiua: auditum est mihi, cognitum est mihi, & auditum est ab illis. Et hæc satis, ut in breuitatis specie.

Apud

δὲ τὰ ἀπρόσωπα διαφόρους πτώσεις μεθ' ἑαυτὰ, καὶ δύο αἰ-
τιατικὰς πολλάκις μετὰ ἀπαρεμφάτου, μίαν μὲν ἐκ τῆς
τοῦ ῥήματος φύσεως, ἑτέραν δὲ ἐκ τῆς τοῦ ἀπαρεμφάτου. οἷον
δεῖ τὸν καθηγητὴν ἐπιμελῶς διδάσκειν τοὺς ἑαυτοῦ μα-
θητάς. καὶ δεῖ τοὺς μαθητὰς φιλεῖν καὶ τιμᾶν τὸν διδά-
σκαλον. χρή με φιλεῖν σε, καὶ χρή σε ἀντιφιλεῖν ἐμέ. Καὶ
ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὡσαύτως, ὅτε μάλιστα τὸ ῥῆμα ἐπ' αἰτια-
τικὴν φέρεται. Ὁ ἐνεστὼς, δεῖ. ὁ παρατατικὸς, ἔδει. τὸ ἀπα-
ρέμφατον, δεῖν, ἀντὶ τοῦ πρέπειν. δεῖ δέ μοι χρημάτων
διαλυτικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνδειά μοι ἐστὶ χρημάτων. ὁ ἐνεστὼς,
χρή. ὁ παρατατικὸς, χρῆν, καὶ ἐχρῆν. τὸ ἀπαρέμφατον,
χρῆναι, ἀντὶ τοῦ πρέπειν. τί δὲ χρὴ φίλων, ἀντὶ τίς χρεία
φίλων, πρέπει τοὺς παῖδας τιμᾶν τοὺς γονεῖς. καὶ πρέπει
μοι τόδε, ἀντὶ ἁρμόζει. ἔπρεπε, πρέπειν. Μέλει μοι ἀνθρώ-
πος, καὶ μέλει μοι τοῦ ἀνθρώπου. καὶ μέλει μοι γράφειν.
ἔμελε, μέλειν. προσήκει μοι τόδε, καὶ προσήκει μοι καθεύ-
δειν. προσῆκε, προσήκειν. ὁμοίως καὶ ἀνήκει. ἀρέσκει μοι
τὸ καλὸν, καὶ ἀπαρέσκει μοι τὸ κακόν. καὶ ἀρέσκει μοι
σπουδάζειν, καὶ ἀπαρέσκει μοι παίζειν. συμφέρει μοι
τόδε, καὶ συμφέρει μοι ὑγιαίνειν. ὡσαύτως καὶ τὸ ἀρκεῖ,
καὶ ἐξαρκεῖ, καὶ διαρκεῖ, καὶ καταρκεῖ. καὶ τὸ ἁρμόζει,
καὶ τὸ ἔξεστι. συμβαίνει μοι τόδε, καὶ συμβαίνει μοι κα-
θεύδειν ἡμέρας. δοκεῖ μοι τόδε, καὶ δοκεῖ μοι ἄριστον
φιλοσοφεῖν. καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. ἔξεστί μοι τόδε.
πάρεστι. μέτεστι δέ μοι τοῦδε, ἀντὶ μετουσία ἐστίν. ὡσαύ-
τως καὶ ἐπὶ παθητικῆς φωνῆς. ἐνδέχεται αὔριον βρέ-
ξαι. δύναται σήμερον τόδε γενέσθαι. λέγεται τοῦτο, καὶ
λέγεται τὸν φίλον ἐλθεῖν, εἴρηταί μοι τόδε. καὶ τὰ περι-
ποιητικά. ἤκουσταί μοι. ἔγνωσταί μοι. καὶ ἤκουσται ὑπ'
ἐκείνων. καὶ ταῦτα μὲν ἱκανὰ, ὡς ἐν ἐπιτομῆς εἴδει.

Apud alios autem latißime hæc inuenietis. Valete qui legeritis, & mementote. In Meſſana Siciliæ editum eſt, Anno à natiuitate Dei M. CCCCLXVI.

De per ſe ſubiunctiuis, et inſubiunctiuis uerbis.

Verborum aliquæ per ſe ſubiunctiua uocantur, aliqua uero inſubiunctiua. & per ſe ſubiunctiuorum aliqua quidem actiue, aliqua uero paßiue proferuntur. pari modo et inſubiunctiua. Sunt autem per ſe ſubiunctiua, actiua, quorum uerbum grauatur, & participium acuitur, & infinitiuum circunflectitur. Horum ſingulares ſecundæ, & tertiæ perſonæ, & plurales primæ, per ſe ſubiunctiue dicuntur: ut, mordeo, qui mo mordit, mordere. ſi ris, rit. ſi momorderimus. cucurrero, qui cucurrit, currere. ſi ris, rit. ſi cucurrerimus. Latuero, qui latuit, latere, ſi latueris, rit. ſi latuerimus. Bibero, qui bibit, bibere. ſi ris rit. ſi rimus. Eleuauero, qui eleuauit, eleuare. ſi eleuaueritis, eleuauerit. ſi eleuauerimus. Sic et alia plurima. Paßiue autem prolata, hæc, Retẽtus fuero, pro tẽtus fuero: abſtinuero, peruenero, factus fuero, oblitus fuero, præmiſſus fuero, et huiuſmodi. Inſubiũctiua actiua uocãtur, quorum indefinita nõ ſeruant futuri conſonantẽ nõ habentes aũt, neq; ſubiunctiua faciũt. dabo, dabis, dabit, dabimus. Inueniã, peccabo, dimittã, ponã, tranſibo. Itẽ inſubiũctiua, et habebo, habebis, habebit: ueniã, nies, ueniet: ferã, feres, feret. ſic neq; paßiua media indefinita prima, neq; futura: eligã, perueniã, accedam, uolam, fiã. Neq; attica futura, quæ ab in ζο ſubiunguntur. delebo, portabo, cognoſcã, certabo, uadã, & cætera.

CON-

παρ' ἄλλοις δὲ διεξοδικώτατα ταῦτα εὑρήσετε. ἔῤῥωσθε
οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε. ἐν Μεσσήνῃ τῆς Σικε-
λίας ἐξέδοτο, ἔτει ἀπὸ θεογονίας χιλιοστῷ, τετρακοσιοστῷ,
ἑξηκοστῷ ἕκτῳ.

ΠΕΡΙ ΑΥΘΥΠΟΤΑΚΤΩΝ ΚΑΙ ἀνυποτάκτων ῥημάτων.

Τῶν ῥημάτων τὰ μὲν αὐθυπότακτα καλεῖται, τὰ δὲ ἀ-
νυπότακτα, καὶ τῶν αὐθυποτάκτων τὰ μὲν ἐνεργητικῶς,
τὰ δὲ παθητικῶς προφέρονται. ὡσαύτως καὶ τὰ ἀνυπότα
κτα. Εἰσὶ δὲ αὐθυπότακτα ἐνεργητικὰ, ὧν τὸ ῥῆμα βαρύ-
νεται, καὶ ἡ μετοχὴ ὀξύνεται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον περι-
σπᾶται. τούτων τὰ ἑνικὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα,
καὶ τὰ πληθυντικὰ πρῶτα αὐθυπότακτα λέγονται. οἷον
δάκω, δακὼν, δακεῖν, ἐὰν δάκῃς, δάκῃ, ἐὰν δάκωμεν.
δράμω, δραμὼν, δραμεῖν, ἐὰν δράμῃς, δράμῃ, ἐὰν δρά-
μωμεν. λάθω, λαθὼν, λαθεῖν, ἐὰν λάθῃς, λάθῃ, ἐὰν λάθω-
μεν. πίω, πιὼν, πιεῖν, ἐὰν πίῃς, πίῃ, ἐὰν πίωμεν. ἀνάσχω,
ἀνασχὼν, ἀνασχεῖν, ἐὰν ἀνάσχῃς, ἀνάσχῃ, ἐὰν ἀνάσχω-
μεν. ὡσαύτως καὶ ἄλλα πλεῖστα. Τὰ δὲ παθητικῶς προφε-
ρόμενα, ταῦτα, ἀνάσχωμαι, ἀντὶ σχῶμαι, ἀπόσχωμαι, ἀ-
φίκωμαι, γένωμαι, ἐπιλάθωμαι, πρόωμαι, καὶ τὰ ὅμοια.
Ἀνυπότακτα ἐνεργητικὰ καλοῦνται, ὧν οἱ ἀόριστοι οὐ φυ-
λάττουσι τὸ τοῦ μέλλοντος σύμφωνον. μὴ ἔχοντες δὲ, οὐδὲ ὑ-
ποτακτικὰ ποιοῦσι. δώσω, δώσεις, δώσει, δώσομεν. εὑρήσω,
ἁμαρτήσω, ἀφήσω, θήσω, παρήσω. ἔτι ἀνυπότακτα καὶ τὸ
ἕξω, ἕξεις, ἕξει. ἥξω, ἥξεις, ἥξει. οἴσω, οἴσεις, οἴσει. ὡσαύτως
δὲ οἱ παθητικοὶ μέσοι ἀόριστοι πρῶτοι, οὐδὲ οἱ μέλλοντες.
εὑρήσομαι, ἀφίξομαι, βήσομαι, βουλήσομαι, γενήσομαι. οὐδὲ
οἱ ἀττικοὶ μέλλοντες τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ζω ὑποτάσσονται. ἀ-
γανιῶ, κομιῶ, γνωριῶ, ἀγωνιοῦμαι, βαδιοῦμαι, καὶ τἄλλα.

CONSTANTINI LASCARIS Constantinopolitani procœmium de nomine et uerbo.

LIBER TERTIVS.

IN præeditis à nobis duobus libris, & octo partium orationis traditio edita est, & uerborum in casus transitio, et alia necessaria introductitijs græcis, & latinis: hæc autem omnia breuißime composita sunt, & propter latinorum alienam uocem: & quoniam qui in ætate sunt, uersantur cum suis, & non possunt facile nostra discere. Quoniam autem ab umbratili ad ueram picturam peruenerunt, per uiuam uocem, & diligentiam, & linguæ elegantia demulcti, optant diligenter scire profunditatem: oportere existimaui, percursis omnibus reliquijs antiquorum grammaticorum, & nouorum, & omnibus poetis, & tertium componere de nomine & uerbo, in quo latißime orationis artẽ quandam faciam de declinatione omnium nominum, generumq; & terminationum, & formationum casuum, non solum secundum communem linguam, sed & alias linguas, & poeticum usum. simili modo & de uerbo. Puto autem hoc utilißimum introductitijs in actiuã grammaticam, & factiuam, permulta dispersa continens. opus est autem discipulis, non solũ grammatices principijs, sed & poeticæ, & metricæ artis, ut diligenter intelligãt: multas enim cõtinent dignitates poetarum, ad confirmationem ueritatis. Nullus autem admiretur, neq; detractet, antequã librũ legerit.

non

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ Βυζαντίου προοίμιον τοῦ περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ΕΝ τοῖς προεκδοθεῖσιν ἡμῖν δυσὶ βιβλίοις, ἥ, τε τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου παράδοσις ἐξέδοτο, ἥτε τῶν ῥημάτων εἰς τὰς πλώσεις μετάβασις, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἕλλησι καὶ λατίνοις. ταῦτα δὲ πάντα βραχύτατα συνετέθειτο, διά τε τὸ τῶν λατίνων ἀλλόφωνον, καὶ διὰ τὸ ἐν ἡλικίᾳ ὄντας συζῆν τοῖς οἰκείοις, καὶ μὴ δύνασθαι εὐχερῶς τὰ ἡμέτερα μανθάνειν. ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τῆς σκιαγραφίας εἰς ἀληθῆ ζωγραφίαν ἀνῆλθον, διὰ ζώσης φωνῆς καὶ ἐπιμελείας, καὶ τῇ τῆς γλώττης εὐμουσίᾳ κατακηληθέντες, γλίχονται ἐπιμελῶς εἰδέναι τὸ βάθος, δεῖν ᾠήθην διεξιὼν πάντα τὰ λείψανα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, καὶ νέων, καὶ πάντα τῶν ποιητῶν, καὶ τρίτον συνθεῖναι περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος, ἐν ᾧ διεξοδικώτατα τεχνολογίαν τινὰ ποιήσομαι περὶ τῆς κλίσεως πάντων τῶν ὀνομάτων, γενῶν τε καὶ καταλήξεων, καὶ σχηματισμῶν τῶν πλώσεων, οὐ μόνον κατὰ τὴν κοινὴν γλῶτταν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας διαλέκτους, καὶ ποιητικὴν χρῆσιν. ὁμοιοτρόπως καὶ περὶ τοῦ ῥήματος. οἶμαι δὲ τοῦτι πολυωφελέστατον τοῖς εἰσαγωγικοῖς εἰς πρακτικὴν γραμματικὴν καὶ ποιητικὴν, πάμπολλα διεσπαρμένα περιέχον. δεῖ δὲ ὅμως τοῖς μαθηταῖς, οὐ μόνον γραμματικῆς ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ ποιητικῆς, καὶ μετρικῆς τέχνης, ἵν᾽ ἀκριβῶς ἐπαΐωσι. πολλὰ γὰρ περιέχει ἀξιώματα τῶν ποιητῶν, εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. μηδεὶς δὲ θαυμαζέτω, μήτε διασυρέτω, πρὶν ἂν τὸ βιβλίον ἀναγνῷ.

 οὔτε γὰρ

non enim gloria uana, neque pecuniarum ſpe, neque laudis tãtum ſuſcepi laborem, ſed utilitatis gratia ſtudioſorum, quos ſi quis potens iuuare, torpeat, inuidus & proditor iudicari poßet, talentum occultans. Quid enim lucrati fuerimus, alijs nõ impertientes quæ didicimus? uel quomodo non mali, & pauciſcij iudicemur, ſi quæ cum labore cognouimus, communia facere nolimus oratione, uel ſcriptura? & maxime hoc tempore, quo & præceptorum, & librorum defectus, propter infelicitatem generis. Si qua autem utilitas latinis, aut græcis ex hoc libro fiat, grauibus quidem, & in his iudicibus, hoc relinquo. mihi autem ut uiſum eſt, ita etiam dictum eſt. Studendum, & continue legendum eſt, multorum utilium, & neceſſariorum actiue grammaticæ cauſa. Poſt quam in ſpeculatiuam deduci opus eſt, quam continent quatuor libri docti & difficilis Apollonij: qui licet difficiles intellectu ſint, tamen ualde neceſſarij. Etiam liber de conſtructione octo partium orationis Michaelis Syngeli Hieroſolymitani, paruus, clarus et utilis: et alij multi doctorum hominum, à quibus hauriens doctus Teodorus, optime & elegantißime quartum ſuæ grammaticæ compoſuit, breuem quidem, & Delio natatore indigentem, ſed laudabilẽ ſcientibus, & perutilem, umbras antiquorum continentem. Poſt actiua utique, in ſpeculatiua deducendum eſt, & concinnitatem, & ſonoritatem, & congruitatem græcæ elegantiæ deguſtandum eſt: quam neſcio quo pacto heu mala fortuna cum alijs bonis Græcorũ extinguens, quaſi in non ens commutauit. Sed nõ ſunt negligenda bona in infortunijs.

οὔτε γὰρ δόξῃ κενῇ, οὔτε χρημάτων ἐλπίδι, οὔτε ἐπαίνου τοσοῦτον ἀνέλαβον πόνον, ἀλλ' ὠφελείας χάριν τῶν φιλολόγων. οὓς εἴ τις δυνάμενος ὠφελεῖν, ἀποκνοίη, φθονερὸς ἂν καὶ προδότης κριθείη, τὸ τάλαντον ἀποκρύψας. τί γὰρ ἂν κερδαίνοιμεν, ἄλλοις μὴ κοινωνοῦντες ἃ μεμαθήκαμεν; ἢ πῶς οὐ κακοὶ καὶ ὀλιγομαθεῖς κριθείημεν, τὰ μετὰ πόνου ἐγνωσμένα κοινὰ μὴ ποιεῖν ἐθέλειν λόγῳ, ἢ γραφῇ; καὶ μάλιστα ἐν τῷ παρόντι, ἐν ᾧ καὶ διδασκάλων, καὶ βιβλίων ἔλλειψις, διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ γένους. εἴ τις δ' ὄνησις λατίνοις, ἢ γραικοῖς ἐκ τοῦ παρόντος γένοιτο, τοῖς δεινοῖς μὲν περὶ ταῦτα κριταῖς τοῦτο ἀφίημι. ἐμοὶ δὲ ὡς δέδοκται, οὕτω καὶ εἴρηται. σπουδαστέον δὴ, καὶ συνεχῶς ἀναγνωστέον, τῶν πολλῶν χρησίμων καὶ ἀναγκαίων τῆς πρακτικῆς γραμματικῆς χάριν. μεθ' ἣν εἰς τὴν θεωρητικὴν ἀναχθῆναι χρεὼν, ἣν περιέχει τὰ τέτταρα βιβλία τοῦ σοφοῦ καὶ δυσκόλου Απολλωνίου. ἃ εἰ καὶ δυσνόητα τυγχάνει γε ὄντα, ὅμως ἀναγκαιότατα. ἔτι τὸ περὶ συντάξεως τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου Μιχαήλου Συγγέλου τοῦ ἱεροσολυμίτου, μικρὸν, σαφὲς, καὶ ὠφέλιμον. καὶ ἄλλα πολλὰ λογίων ἀνδρῶν. ἀφ' ὧν ἀρυσάμενος ὁ σοφὸς Θεόδωρος, κάλλιστα, καὶ ἐλλογιμότατα τὸ τέταρτον τῆς ἑαυτοῦ γραμματικῆς συνέταξε, βραχὺ μὲν, καὶ δηλίου κολυμβητοῦ δεόμενον, ἐπαινετὸν δὲ τοῖς εἰδόσι, καὶ ἐπωφελὲς, τὰς σκιὰς τῶν παλαιῶν περιέχον. μετὰ τὰ πρακτικὰ δὴ, εἰς τὰ θεωρητικὰ ἀνακτέον. τῆς δὲ εὐρυθμίας, καὶ ἁρμονίας, καὶ καταλληλότος τῆς ἑλληνικῆς εὐγλωττίας ἀπογευστέον. ἣν οὐκ οἶδ' ὅπως, φεῦ κακὴ τύχη σὺν τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς τῶν ἑλλήνων ἀποσβέσασα, σχεδὸν εἰς τὸ μὴ ὂν μετέβαλεν. ἀλλ' οὐκ ἀποκνητέα τὰ καλὰ ἐν ταῖς

infortunijs. nã bonũ, iuxta qui dixit, nõ est quãdo nõ bonũ: præsertimq; cum docti rari sint ob infortunium generis, quanto pauciores tanto laudabiliores.

LIBER TERTIVS DE NOMINE & uerbo.

SECTIO PRIMA.

Quoiam autem nobis oratio de nomine, definiendum est primum ipsum, hinc diuidendum. Nomen *igitur est pars orationis casualis, significans substantiam communem, & propriam subiectorũ corporumq; & rerum.* Huius *autem aliqua quidem simplicia, & impassa: aliqua autem contracta, & passa. ac simplicium aliqua parisyllaba, aliqua plurisyllaba. ac parisyllaborum quatuor sunt declinationes, plurisyllaborum uero una. ideo & quinq; declinationes sunt: quæ prima, secũda, tertia, quarta, quinta, uocãtur. de quibus dicemus, incepturi à prima.*

De prima declinatione.

Prima *declinatio, duas terminationes habet, in as tantum masculinorum parisyllaborum nominum, & in is masculinorum & communium: ut, hic æneas, papias:* Chryses, *persa: hic & hæc latro, hic & hæc uolẽs.* Sed *communia, antiqui diuisim declinabãt, hic uolens & hæc uolens dicentes.* Inueniens *autẽ apud poetas nominatiuos in as, & in is, nominum primæ declinationis, similes suis uocatiuis, desinentes in a breuẽ, more æolico, & bœotico, & thessalico: ut, hybragora, pro hybragoras: thyesta, pro thyestes: nubicoga, pro nubicongrega: consiliarius, pro consiliarius: resonans, pro resonans eques, pro eques.*

δυσπραγίας. τὸ γὰρ καλὸν, κατὰ τὸν εἰπόντα, οὐκ ἔσθ' ὅτ' οὐ καλόν. ἄλλως τε καὶ τῶν εἰδότων σπανίων ὄντων διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ γένους ὅσον ὀλίγοι, τοσοῦτον ἐπαινετώτερον.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΠΕΡΙ ΟΝΟ-ματος καὶ ῥήματος.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Επειδὴ δὲ ἡμῖν ὁ λόγος περὶ ὀνόματος, διοριστέον ἂν εἴη πρῶτον αὐτὸ, ἔπειτα διαιρετέον. Ονομα τοίνυν ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, σημαντικὸν οὐσίας κοινῆς, καὶ ἰδίας τῶν ὑποκειμένων σωμάτων τε καὶ πραγμάτων. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἁπλᾶ καὶ ἀπαθῆ, τὰ δὲ συνηρημένα καὶ ἐμπαθῆ. Καὶ τῶν ἁπλῶν τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα. Καὶ τῶν μὲν ἰσοσυλλάβων τέσσαρες εἰσὶ κλίσεις, τῶν δὲ περιττοσυλλάβων μία. ταῦτά τοι καὶ πέντε κλίσεις εἰσὶν, ὧν ἡ μὲν πρώτη, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη, ἡ δὲ τετάρτη, ἡ δὲ πέμπτη καλεῖται. περὶ ὧν ἐροῦμεν, ἀρξόμενοι ἀπὸ τῆς πρώτης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ κλίσεως.

Η πρώτη κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ας μόνον ἀρσενικῶν καὶ κοινῶν. οἷον ὁ αἰνείας, ὁ παπίας. ὁ χρύσης, ὁ πέρσης. ὁ καὶ ἡ ληστὴς, ὁ καὶ ἡ ἐθελοντής. τὰ δὲ κοινὰ, οἱ παλαιοὶ διῃρημένως ἔκλινον, ὁ ἐθελοντὴς, καὶ ἡ ἐθελοντὶς λέγοντες. Εὑρήσεις δὲ παρὰ ποιηταῖς ὀνομαστικὰς τῶν εἰς ης ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως ὁμοίας ταῖς αὐτῶν κλητικαῖς, ληγούσας εἰς α βραχὺ, ἔθει αἰολικῷ, καὶ βοιωτικῷ, καὶ θεσσαλικῷ. οἷον ὑβραγόρα, ἀντὶ ὑβραγόρας. θυέστα, ἀντὶ θυέστης. νεφεληγερέτα, ἀντὶ νεφεληγερέτης. μητιέτα, ἀντὶ μητιέτης. ἠχέτα, ἀντὶ ἠχέτης. ἱππότα, ἀντὶ ἱππότης.

De in as parisyllabis nominibus primæ declinationis.

Aeneas cuius partis orationis est? nominis. Cuius generis? *masculini.* Cuius speciei? *deriuatiuæ.* Vnde deriuatur? *à laudo, æneas: & abundantia iota, æneas.* Cuius figuræ? *simplicis.* Cuius neutri? *singularis.* Cuius casus? *nominatiui, qui rectus, & rectus dicitur.* Genitiuus aũt, *patriusq́; , & possessiuus.* Datiuus autem, *missiuus, & gratificatiuus.* Vocatiuus autem, *appellatiuus.* Illud o? *paruum. nam articuli nominatiui, & uocatiui singulares, masculini & neutri generis, per o paruum scribuntur.* Supra o? *aspirationem. omnis enim articulus præpositiuus purus aspiratur tantum.* Subiunctiuus autem *aspiratur, et tonum suscipit.* Illud æ? *diphthongũ. laude, laus, æneas, grauis, diphthonga. unio, unitas. annus, tenuia.* Supra æ? *tenuis. nam æ diphthongus in multisyllabis dictionibus attenuatur: ut aiax, æneas, laus, lamẽtor, uerbero, iuuenis: nisi m inferatur. tũc enim aspiratur: ut sanguis, uarius, sepes. præter sciens, pro sciens.* Notatum *est teneo pro teneo, & uolo pro uolo, & propono, aspirata.* Illud ni? *diphthongũ: æneas enim. & superabundantia i, æneas.* Supra ni? *acutus. longa enim ante longam penacuitur.* Illudas? *longum. nam in as masculina nomina grauisona, uel parisyllaba, uel plurisyllaba, & in as participia longum as habent: ut, æneas, aiax, qui fecit, qui scripsit. excipitur magnus, cum adiectiuum est: & lapis, quando appellatiuum. cum autem hæc propria sunt, longum as habent. raro autem inuenies as breue apud poetas more* Dorico,

sequente

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως.

Ο αἰνείας ποίου μέρους λόγου ἐστὶν; ὀνόματος. ποίου γένους; ἀρσενικοῦ. ποίου εἴδους; παραγώγου. πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ αἰνῶ, αἰνέας. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἰνείας. ποίου σχήματος; ἁπλοῦ. ποίου ἀριθμοῦ; ἑνικοῦ. ποίας πτώσεως; ὀνομαστικῆς, ἥτις ὀρθὴ καὶ εὐθεῖα καλεῖται. ἡ δὲ γενικὴ, πατρική τε καὶ κτητική. ἡ δὲ δοτικὴ, ἐπισταλτικὴ, καὶ χαριστική. ἡ δὲ κλητικὴ, προσαγορευτική. τὸ ο; μικρόν. τὰ γὰρ ἄρθρα τῆς ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου γένους, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. ἐπὶ τῷ ο; δασεῖαν. πᾶν γὰρ ἄρθρον προτακτικὸν καθαρὸν, δασύνεται μόνον. ὑποτακτικὸν δὲ δασύνεται, καὶ τόνον ἐπιδέχεται. τὸ αι; δίφθογγον. αἰνῶ, αἶνος, αἰνείας αἰνὸς, δίφθογγα. ἑνῶ, ἕνωσις, ἕνος, ψιλά. ἐπὶ τῷ αι; ψιλή. ἡ γὰρ αι δίφθογγος ἐν ταῖς πολυσυλλάβοις λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον, αἴας, αἰνείας, αἶνος, αἰάζω, αἰακίζω. αἰζηός. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο. τότε γὰρ δασύνεται. οἷον, αἷμα. αἱμύλος, αἱμασιά. πλὴν τοῦ αἴμων, ὁ ἐπιστήμων. σεσημείωται, αἱρῶ τὸ κρατῶ, καὶ αἱροῦμαι τὸ βούλομαι, καὶ προκρίνω, δασυνόμενα. τὸ νει; δίφθογγον. αἰνέας γάρ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἰνείας. ἐπὶ τῷ νει; ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. τὸ ας; μακρόν. τὰ γὰρ εἰς ας ἀρσενικὰ ὀνόματα βαρύτονα, εἴ τε ἰσοσύλλαβα, εἴ τε περιττοσύλλαβα, καὶ αἱ εἰς ας μετοχαὶ, ἐκτεταμένον τὸ ας ἔχουσιν. οἷον ὁ αἰνείας, ὁ αἴας, ὁ ποιήσας, ὁ γράψας. ἐξαιρεῖται τὸ μέγας ὅτε ἐπίθετον εἴη, καὶ τὸ λάας ὅτε προσηγορικόν. ὅτε δὲ ταῦτα κύρια εἰσὶν, ἐκτεταμένον τὸ ας ἔχουσι. σπανίως δὲ εὑρήσεις τὸ ας βραχὺ παρὰ ποιηταῖς, ἔθει δωρικῷ,

ἑπομένου

sequente uocali, & apud Hesiodum *in* Theog. Cum *ligasset indesinentibus uinculis* Promethea *uariconsultum. et apud* Alcmanem, *ut scriptum est:* Hasta *autem dolata insanuit* Aiax, *sanguinesq; manens.*

De in as acutisonis.

In *as autem acutisona, siue feminina, siue communia, & in as neutra, correptum as habent: ut, trinitas, hic & hæc arcas, hic & hæc exul, hæc caro, hoc cornu, hoc lorum, & statua. & si acuuntur, tamen masculina existentia producunt as: & quæcunq; à miscendo, helicras, mulsum.* Iones *autem, a in ita uertunt, hermees pro hermeas, & augees pro augeas dicentes.*

De communi singulari genitiuo.

Genitiuus communiter, huius æneæ. nam in as purum simplicia, subdisyllaba grauisona, in u faciunt genitiuum: ut, æneas, æneæ, limaca, limacæ. sed de his, in prima terminatione diligentius dicemus. Et *æneæ dorice.* Dores *enim, in as desinentium genitiuos, in a longum faciunt. ut, æneæ, pro æneæ. limacæ, pro limacæ.* Bœoti *autem, &* Aeoles, *æneæ dicunt, a longũ seruantes. &* Iones *impasse, æneæ, illud a in e, & o in o magnum uertentes: & æneæ passe, sicut mercurij, pro mercurij.* Illud *tu? longum. diphthongi enim omnes natura longæ sunt. apud poetas autẽ, omnis diphthongus, similiter & ita & o magnum in fine, sequente uocali, communis est.* Supra *tu? circunflexus.* Omnis *enim genitiuus, & datiuus omnis articuli, circunflectitur: nominatiuus autem & accusatiuus acuitur.*

De

ἑπομένου φωνήεντος, καὶ παρ᾽ Ἡσιόδῳ ἐν θεογονίᾳ, Δῆσας ἀλυκτοπέδησι Προμηθέα ποικιλόβουλον. καὶ παρ᾽ Ἀλκμᾶνι ὡς γέγραπται, Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμνηνεν αἴας αἵματά τε μίμνων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΟΞΥΤΟΝΩΝ.

Τὰ δὲ εἰς ας ὀξύτονα, εἴτε θηλυκὰ, εἴτε κοινὰ, καὶ τὰ εἰς ας οὐδέτερα, συνεσταλμένον τὸ ας ἔχουσιν. οἷον ἡ τριὰς, ὁ καὶ ἡ ἀρκὰς, ὁ καὶ ἡ φυγὰς, τὸ κρέας, τὸ κέρας. ὁ δὲ ἱμὰς, καὶ ἀνδριὰς, εἰ καὶ ὀξύνονται, ὅμως ἀρσενικὰ ὄντα, ἐκτείνουσι τὸ ας. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ κεκρᾶσθαι. ἑλικρὰς, μελικράς. οἱ Ἴωνες δὲ τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ἑρμείης ἀντὶ ἑρμείας, καὶ αὐγείης ἀντὶ αὐγείας λέγοντες.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΕΝΙΚΗΣ γενικῆς.

Η γενικὴ κοινῶς, τοῦ αἰνείου. τὰ γὰρ εἰς ας καθαρὸν ἁπλᾶ, ὑπερδισύλλαβα βαρύτονα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον αἰνείας, αἰνείου. κοχλίας, κοχλίου. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων, ἐν τῇ πρώτῃ καταλήξει ἀκριβέστερον ἐροῦμεν. καὶ αἰνεία δωρικῶς. οἱ γὰρ δωριεῖς, τὰς εἰς ας ληγόντων γενικὰς εἰς α μακρὸν ποιοῦσιν. οἷον αἰνεία, ἀντὶ αἰνείου. κοχλία, ἀντὶ κοχλίου. οἱ δὲ βοιωτοὶ καὶ αἰολεῖς, αἰνείαο λέγουσι, τὸ α μακρὸν φυλάττοντες. καὶ οἱ Ἴωνες ἀπαθῶς, αἰνείεω, τὸ α εἰς ε, καὶ τὸ ο εἰς ω τρέποντες. καὶ αἰνείω ἐμπαθῶς, ὥσπερ ἑρμείω, ἀντὶ τοῦ ἑρμείεω. Τὸ του; μακρόν. αἱ δίφθογγοι γὰρ πᾶσαι φύσει μακραί εἰσι. παρὰ ποιηταῖς δὲ πᾶσα δίφθογγος, ὁμοίως καὶ τὸ η καὶ τὸ ω μέγα, ἐπὶ τέλους ἑπομένου φωνήεντος, κοινή ἐστιν. ἐπὶ τὸ του; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ γενικὴ καὶ δοτικὴ παντὸς ἄρθρου, περισπᾶται. ὀνομαστικὴ δὲ καὶ αἰτιατικὴ, ὀξύνεται.

ΠΕΡΙ

De datiuo singulari.

Datiuus singularis, æneæ communiter, à nominatiuo abiectione s. unde & a longum habet: hic æneas, huic æneæ, & Ionice æneæ. Illud to? magnum. Articuli enim datiui singularis, et genitiui pluralis, in masculino, et neutro genere, per o magnū scribuntur. Sub to? iota. omni enim articulo datiui singularis subscribitur iota, quod apud ueteres adscribebatur, quemadmodum & omni diphthongo abusiue. Sub a? iota. omni enim datiuo in a & in ita & o desinenti, subscribitur iota nō prolatum: ut huic æneæ, huic musæ, huic sermoni. Aeoles autem & Bœoti, non subscribebant, quod seruant poetæ in paßis transformationem datiuis. ut Antimachus, Patriq; nigricomo Neptuno fretus. nigricomo, pro nigricomo, propter uersum dixit, ut dactylum faceret.

De accusatiuo singulari.

Accusatiuus, hunc æneam communiter, à nominatiuo, mutatione s in n, unde & an lōgum habet. hic æneas, hunc æneam, & Ionice æneam, ut mercurium pro mercurium: & æneam similiter, ut amyntam apud Herodotum, pro Amyntam.

De uocatiuo singulari.

Vocatiuus, ò ænea communiter. in as enim parisyllaba à nominatiuo, abiectione s, faciūt uocatiuum. unde & a longum est: hic æneas, ò ænea. Pindarus tamen, propter concursum uocalium, ò indefesse pugna aiax, dixit, pro ò indefesse pugna, ut effugeret dissonantiam. Omnis autem uocatiuus par tempus habet proprio nominatiuo, uel minus, nunquā aūt maius. Et ò

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η δοτικὴ ἑνικὴ, τῷ αἰνείᾳ κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς ἐκβολῇ τοῦ ς. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχει. ὁ αἰνείας, τῷ αἰνείᾳ. καὶ ἰωνικῶς, αἰνείῃ. τὸ τω; μέγα. τὰ γὰρ ἄρθρα τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, καὶ γενικῆς πληθυντικῆς, ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. ὑπὸ τῷ τω; ι. παντὶ γὰρ ἄρθρῳ δοτικῆς ἑνικῆς ὑπογράφεται ι. ὅπερ παρὰ τοῖς παλαιοῖς προεγράφετο, ὥσπερ καὶ πάσῃ διφθόγγῳ καταχρηστικῇ. ὑπὸ τῷ α; ι. πάσῃ γὰρ δοτικῇ εἰς α καὶ εἰς η καὶ ω ληγούσῃ, ὑπογράφεται ι ἀνεκφώνητον. οἷον τῷ αἰνείᾳ, τῇ μούσῃ, τῷ λόγῳ. οἱ αἰολεῖς δὲ καὶ βοιωτοὶ, οὐχ ὑπέγραφον. ὅπερ φυλάττουσιν οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς πεπονθυίαις μεταπλασμὸν δοτικαῖς. ὡς ἀντίμαχος, πατρί τε κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι πεποιθώς. κυανοχαῖτα, ἀντὶ κυανοχαίτῃ, διὰ τὸ μέτρον ἔλεξεν, ἵνα δάκτυλον ποιήσηται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η αἰτιατικὴ τὸν αἰνείαν κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ὅθεν καὶ τὸ αν μακρὸν ἔχει. ὁ αἰνείας, τὸν αἰνείαν, καὶ ἰωνικῶς αἰνείην. ὥσπερ ἑρμείην, ἀντὶ ἑρμείαν. καὶ αἰνείεα ὁμοίως, ὥσπερ ἀμύντεα παρ' Ηροδότῳ, ἀντὶ ἀμύνταν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΛΗΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η κλητικὴ, ὦ αἰνεία κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ας ἰσοσύλλαβα, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς ἐκβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὅθεν καὶ τὸ α μακρόν ἐστιν. ὁ αἰνείας, ὦ αἰνεία. Πίνδαρος μέν τοι, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, ἀκαματοχάρμαν αἴαν ἔλεξεν, ἀντὶ ἀκαματοχάρμα, ἵν' ἐκφύγῃ τὴν κακοφωνίαν. πᾶσα δὲ κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ, ἢ ἐλάττονα, οὐδέποτε δὲ μείζονα. καὶ ὦ

αἰνείας

ænea attice. nam Attici eosdem habēt nominatiuos et uocatiuos. Illud o ē magnū. nam o uocatiui semper per o magnū scribitur, & attenuatur, & circunflectitur.

De nominatiuo et uocatiuo duali.

Nominatiuus & accusatiuus dualis, et uocatiuus ē à singulari datiuo. ideo & a longum seruāt: huic æneæ, æneæ, ò æneæ. Differt autē nominatiuus à datiuo, quia illius quidem to circunflectitur, & subscriptum habet iota, similiter & a: huius autem non.

De genitiuo et datiuo.

Genitiuus et datiuus dualis, à nominatiuo duali, appositione iota et n: hi æneæ, horū ænearum. uocatur autem nominatiuus, & accusatiuus, & genitiuus, & datiuus, quia cognationē inter se huiusmodi casus habent: quare & transmutati, potentiā suam accipiūt. ut, hi æneæ, pro hi æneæ, & hos æneas, horum ænearum, pro ænearum, & his æneis. Duali autem uocatiuus in omni declinatione similis est suo nominatiuo.

De nominatiuo et uocatiuo plurali.

Nominatiuus pluralis, & uocatiuus ē à nominatiuo duali appositione iota: hi æneæ, hi æneæ, ò æneæ. Supra illud ni ē circunflexus. omnis enim natura longa ante breuem posita, circunflectitur. Illud æ ē breue. nam αι, & οι diphthongus in fine harum & similiū inuentæ dictionum, pro breuibus existimantur: ut, æneæ, musæ, sermones, homeri: factus sum, factus es, factus est, facti sunt. uerberor, uerberatur. si uerberer, uerberetur, uerberētur, uerberari, uerberasse, facere,

fac.

αἰνείας ἀττικῶς. οἱ γὰρ ἀττικοὶ, τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς καὶ κλητικάς. Τὸ ω; μέγα. τὸ γὰρ ω τῆς κλητικῆς ἀεὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, καὶ ψιλοῦται, καὶ περισπᾶται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ κλητικῆς δυϊκῆς.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ καὶ κλητικὴ; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν φυλάττουσι. τῷ αἰνείᾳ. τὼ αἰνεία, ὦ αἰνεία. διαφέρει δὲ ἡ ὀνομαστικὴ τῆς δοτικῆς. ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ τω περισπᾶται, καὶ ὑπογραφόμενον ἔχει τὸ ι, ὁμοίως καὶ τὸ α. ταύτης δὲ οὔ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΟΤΙΚΗΣ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, καλεῖται δὲ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, καὶ ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, διότι συγγένειαν πρὸς ἀλλήλας αἱ τοιαῦται πτώσεις ἔχουσιν. ὅθεν καὶ μεταβαλλόμεναι, τὴν δύναμιν αὐτῶν λαμβάνουσιν. οἷον τὼ αἰνεία, ἀντὶ οἱ αἰνεῖαι, καὶ τοὺς αἰνείας. τοῖν αἰνείαιν, ἀντὶ τῶν αἰνειῶν. καὶ τοῖς αἰνείαις. ἡ δὲ δυϊκὴ κλητικὴ ἐν πάσῃ κλίσει ὁμοία ἐστὶ τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ κλητικῆς πληθυντικῆς.

Η ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλητικὴ; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι. τὼ αἰνεία, οἱ αἰνεῖαι, ὦ αἰνεῖαι. ἐπὶ τῷ νει; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας κειμένη, περισπᾶται. τὸ αι; βραχύ. ἡ γὰρ αι καὶ οι δίφθογγος ἐν τέλει τούτων καὶ τῶν ὁμοίων εὑρισκόμεναι λέξεων, ἀντὶ βραχέων νομίζονται. οἷον αἰνεῖαι, μοῦσαι, λόγοι, ὅμηροι. πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται, πεποίηνται. τύπτομαι, τύπτεται. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτηται, τύπτωνται, τύψασθαι, τύψαι. ποιῆσαι, ποίησαι,

fac. præter optatiua: ut uerberaret, uerberasset. & cõ tractos datiuos, ut latonæ, uerecundiæ. & aduerbia, ut domi: papæ, heu, humi. Excipiuntur *olim, et quæ ab eo, iamdiu, iampridem.*

De genitiuo plurali.

Genitiuus, *horum æneatum communiter.* Omnis *enim genitiuus pluralis omnis generis, in ον desinit, ut horum æneatum, harum musarum, horum graduum. idcirco & medius appellatur: & ab eo aduerbia medietatis, ut bene, à bonorum: & sapienter, à sapientum.* Aeoles *autem apponunt a longum, æneatum pro æneatum, & nympharum pro nympharum dicentes.* Sed Dores, *circunflexos genitiuos per an longum proferunt: ut æneatum pro æneatum, & musarum pro musarum.* Supra *on? circunflexus. omnis enim genitiuus pluralis nominatiui desinẽtis in αι, circũflectitur: ut æneæ æneatũ, chrysæ chrysarũ. præter apri aprorum, & debitores debitorũ: et etesiæ etesiarũ. etiamsi femininus soligena sit, similiter circũflectitur: ut musæ musarũ, linguæ linguarũ. præter aphyæ, aphyarum.* Si *uero trigeneris, similisonat genitiuo suo masculino: ut sancti sanctorũ, sanctæ sanctarũ, iusti iustorũ.* Si *uero genitiuus femininus differet à masculino genitiuo secundũ uocẽ, circunflectitur: ut ueloces uelocium, ueloces uelocium, nigri nigrorũ, nigræ nigrarũ.*

De datiuo plurali.

Datiuus *pluralis? à ntõ plurali, appositione s: ut hi æneæ, his æneis. et per afformationẽ, æneis. fit autem hæc apud poetas, et rhetores ionicos, in desinẽtibus in* αις *et in* οις *datiuis. ut æneis, pro æneis. sermonib. pro sermonibus.*

De

ποίησαι. πλὴν τῶν εὐκτικῶν. οἷον τύπτοι, τύψαι. καὶ τῶν συνηρημένων δοτικῶν. οἷον λητοῖ, αἰδοῖ. καὶ τῶν ἐπιῤῥημάτων. οἷον οἴκοι, παπαὶ, βαβαὶ, χαμαί. ἐξαιρεῖται τὸ πάλαι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἔκπαλαι, πρόπαλαι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η γενικὴ, τῶν αἰνειῶν κοινῶς. πᾶσα γὰρ γενικὴ πληθυντικὴ παντὸς γένους, εἰς ων λήγει. οἷον τῶν αἰνειῶν, τῶν μεσῶν, τῶν βημάτων. ὅθεν καὶ μέση ὀνομάζεται. καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς ἐπιῤῥήματα μεσότητος. οἷον καλῶς, ἀπὸ καλῶν. καὶ σοφῶς, ἀπὸ σοφῶν. οἱ αἰολεῖς δὲ προστιθέασιν α μακρὸν, αἰνειάων ἀντὶ αἰνειῶν, καὶ νυμφάων ἀντὶ νυμφῶν λέγοντες. οἱ δὲ δοριεῖς, τὰς περισπωμένας γενικὰς διὰ τοῦ αν μακροῦ προφέρουσιν. οἷον αἰνειᾶν, ἀντὶ αἰνειῶν. καὶ μουσᾶν, ἀντὶ μουσῶν, ἐπὶ τὸ ων; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ γενικὴ πληθυντικὴ, ὀνομαστικῆς ληγούσης εἰς αι, περισπᾶται. οἷον αἰνεῖαι, αἰνειῶν. χρύσαι, χρυσῶν. πλὴν τοῦ χλουῦαι, χλουύων. καὶ χρῆσαι, χρήσων. καὶ ἐτήσιαι, ἐτησίων. ἔτι εἰ μὲν θηλυκὴ μονογενὴς εἴη, ὁμοίως περισπᾶται. οἷον μοῦσαι, μουσῶν. γλῶσσαι, γλωσσῶν. χωρὶς τοῦ ἀφύαι, ἀφύων. εἰ δὲ τριγενὴς, ὁμοτονεῖ τῇ γενικῇ τοῦ ἰδίου ἀρσενικοῦ. οἷον ἅγιοι ἁγίων, ἅγιαι ἁγίων, δίκαιοι δικαίων. εἰ δὲ ἡ γενικὴ θηλυκὴ διείσει τῆς ἀρσενικῆς γενικῆς κατὰ τὴν φωνὴν, περισπᾶται. οἷον ταχεῖς, ταχέων, ταχεῖαι, ταχειῶν. μέλανες μελάνων, μέλαιναι μελαινῶν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η δοτικὴ πληθυντικὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἷον, οἱ αἰνεῖαι, τοῖς αἰνείαις. καὶ κατὰ προσχηματισμὸν, αἰνείαισι. γίνεται δὲ οὗτος παρὰ ποιηταῖς καὶ ῥήτορσιν ἰωνικοῖς ἐν ταῖς ληγούσαις εἰς αις καὶ εἰς οις δοτικαῖς. οἷον αἰνείαισιν, ἀντὶ αἰνείαις. λόγοισιν, ἀντὶ λόγοις.

De acusatiuo plurali.

Accusatiuus pluralis? à nominatiuo plurali, muta tione i in s: hi æneæ, hos æneas. Illud as? longũ. nam parisyllaborum accusatiuorum as producitur: ut, æneas, persas musas. plurisyllaborum autẽ, corripitur: ut aiaces, thoantes. Dores uero sequente uocali, corripiunt as parisyllaborum accusatiuorum. huius testis Theocritus in primo Idyll. Omnia permutata fiãt, & pinus apia ferat. nam chnas breuis est, ut quintus, dactylus fiat. Vocatiuus autem pluralis, in omni declinatione similis est suo nominatiuo. hic æneas, huius æneæ communiter, & æneæ dorice, & æneæ æolice, & æneæ ionice. huic æneæ communiter, & æneæ ioni ce. hunc æneam communiter, & æneam ionice, & æne am. vocatiuus? ò ænea communiter, et ò ænea attice. hi æneæ, horum ænearum, ò æneæ. hi æneæ, horum ænearum communiter, & ænearum æolice, & ænearum dorice. his æneis, & æneis: hos æneas, ò æneæ.

De in is parisyllaborum nominum primæ declinationis.

Chryses unde deducitur? ab auro. aurum uero? à libero. Illud chry? tenue. nam libero, annuncio, libero, traho, prohibeo, sacrifico, lachrymo, finio, ploro, per y tenue scribũtur. sed uoluo, puluero, irascor, commendo, per i. Illud chry longum, an breue? longum. nam sacrifico, libero, soluo, lachrymo, ploro, in præsenti, longum & breue y habent: in futuro autem, longum. Supra chry? acutus. longa enim ante longã penacuitur. Illud sis? ita, nã in is nomina, in u, et in tos,

&

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς σ. οἱ αἰνεῖαι, τοὺς αἰνείας. τὸ ας; μακρόν. τῶν γὰρ ἰσοσυλλάβων αἰτιατικῶν τὸ ας ἐκτείνεται, οἷον αἰνείας, πέρσας, μούσας. Τῶν δὲ περιττοσυλλάβων, συστέλλεται. οἷον αἴαντας, θόαντας. οἱ δωριεῖς δὲ ἑπομένου φωνήεντος, συστέλλουσι τὸ ας τῶν ἰσοσυλλάβων αἰτιατικῶν. τούτου μάρτυς Θεόκριτος ἐν τῷ πρώτῳ εἰδυλλίῳ. πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι. τὸ γὰρ χνας βραχύ ἐστιν, ἵνα ὁ πέμπτος, δάκτυλος γένοιτο. ἡ δὲ κλητικὴ πληθυντική, ἐν πάσῃ κλήσει ὁμοία ἐστὶ τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου κοινῶς, καὶ αἰνεία δωρικῶς, καὶ αἰνείαο αἰολικῶς, καὶ αἰνείεω ἰωνικῶς. τῷ αἰνείᾳ κοινῶς, καὶ αἰνείῃ ἰωνικῶς. τὸν αἰνείαν κοινῶς, καὶ αἰνείην ἰωνικῶς, καὶ αἰνείεα. ἡ κλητικὴ ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν κοινῶς, καὶ αἰνειάων αἰολικῶς, καὶ αἰνειᾶν δωρικῶς. τοῖς αἰνείαις, καὶ αἰνείαισι. τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλήσεως.

Ο χρύσης πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ χρυσός. τὸ δὲ χρυσός; ἀπὸ τοῦ ῥύομαι. τὸ χρυ; ψιλόν. τὸ γὰρ ῥύομαι, μηνύω, ἐρύω, ἑλκύω, κωλύω, θύω, δακρύω, ἀνύω, κωκύω, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται. τὸ δὲ κυλίω, κονίω, μηνίω, ἐσθίω, διὰ τοῦ ι. τὸ χρυ μακρὸν, ἢ βραχύ; μακρόν. τὸ γὰρ θύω, ῥύομαι, λύω, δακρύω, κωκύω, ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ υ ἔχουσιν, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι μακρόν. ἐπὶ τῷ χρυ; ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. Τὸ σης; η. τὰ γὰρ εἰς ης ὀνόματα, εἰς ου, καὶ εἰς τος.

& us faciẽtia genitiuũ,per ita ſcribũtur.ſed in dos,& in os faciẽtia,per iota.Dores aũt ita in a longũ mutan tes,chryſes pro chryſes dicunt. ſicut apud Pind.bellanedica,& amphitryonida, pro bellanedice & amphitryonide.

De genitiuo ſingulari.

Genitiuus,huius chryſæ cõmuniter.nã in is grauiſona,ſpõdaica,in u faciũt genitiuũ:ut chryſes,chryſæ. perſa,perſæ,& dorice chryſæ:ut pelidæ pro pelidæ,& bœotice & æolice chryſæ,& ionice chryſæ.

De datiuo.

Datiuus? à ntõ cõmuniter,abiectiõe s,hic chryſes, huic chryſæ:& dorice chryſæ,à longa ente.Illud autẽ apud Antimachum, Patriq; nigricomo Neptuno fretus,notatum eſt,ſecundũ transfigurationẽ à nigricomo factum eſt propter metrum, unde & a breue eſt.

De accuſatiuo.

Accuſatiuus?ſimiliter à nominatiuo,mutatione s in n communiter: hic chryſes,hunc chryſen: & dorice, chryſam,ut apud Pyndarũ,herum pro herũ. & ionice chryſen: ut apud Herodotum Xerxem,pro Xerxem.

De uocatiuo.

Vocatiuus? ò chryſæ communiter. nam in is pariſyllaba in ita faciunt uocatiuum: hic chryſes,ò chryſæ, & ò chryſæ attice. Notatum eſt laſciuus, huius laſciui,ò laſciue, & pyræchmes, pyræchmæ, ò pyræchme. Et illud,Beate ò Strepſiade, apud Ariſtophanem luſum eſt. & ò Heraclide. Sed in tis deſinentia pariſyllaba,in breuem faciunt uocatiuum: ut hic poeta,huius poetæ,ò poeta. hic arcitenens,huius arcitenentis,ò arcitenens. hic propheta, huius prophetæ, ò propheta.

καὶ ους ποιοῦντα τὴν γενικὴν, διὰ τοῦ η γράφονται. τὰ δὲ εἰς δος καὶ ος ποιοῦντα, διὰ τοῦ ι. οἱ δωριεῖς δὲ τὸ η εἰς α μακρὸν τρέποντες, χρύσας ἀντὶ χρύσης λέγουσιν. ὥσπερ παρὰ Πινδάρῳ, ἑλλανοδίκας, καὶ ἀμφιτρυωνίδας, ἀντὶ ἑλλανοδίκης, καὶ ἀμφιτρυωνίδης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η γενικὴ, τοῦ χρύσου κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ης βαρύτονα ἀπονδεικά, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον χρύσης, χρύσου. πέρσης, πέρσου. καὶ δωρικῶς χρύσα. ὥσπερ πηλείδα, ἀντὶ πηλείδου. καὶ βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς, χρύσαο. καὶ ἰωνικῶς, χρύσεω.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ.

Η δοτική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς κοινῶς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ὁ χρύσης, τῷ χρύσῃ. καὶ δωρικῶς, χρύσᾳ, τοῦ α μακροῦ ὄντος. τὸ δὲ παρ' Ἀντιμάχῳ σεσημειωμένον, Πατρί τε κυανοχαῖτα ποσειδάονι πεποιθώς, κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ κυανοχαίτῃ γέγονε, διὰ τὸ μέτρον. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύ ἐστι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ.

Η αἰτιατική; ὁμοίως ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν κοινῶς. ὁ χρύσης, τὸν χρύσην. καὶ δωρικῶς, χρύσαν. ὥσπερ παρὰ Πινδάρῳ δεσπόταν, ἀντὶ δεσπότην, καὶ ἰωνικῶς χρύσεα. ὥσπερ παρ' Ἡροδότῳ ξέρξεα, ἀντὶ ξέρξην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΛΗΤΙΚΗΣ.

Η κλητική; ὦ χρύση κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰς η ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. σεσημείωται ὁ λάγυνης, τοῦ λάγυνου, ὦ λάγυνα. καὶ πυραίχμης, πυραίχμου, ὦ πυραίχμα. καὶ τὸ, μάκαρ ὦ στρεψιάδες, παρ' Ἀριστοφάνει πέπαικται, καὶ Ἡράκλειδες. τὰ δὲ εἰς της λήγοντα ἰσοσύλλαβα, εἰς α βραχὺ ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ, ὦ ποιητά. ὁ τοξότης, τοῦ τοξότου, ὦ τοξότα. ὁ προφήτης, τοῦ προφήτου, ὦ

 προφῆτα.

propheta. hic latro. huius latronis, ò latro. Notatum *est, hic æeta, huius æetæ, ò æeta. hic callipeta, huius callipetæ, ò callipeta. hic ænareta, huius ænaretæ, ò ænareta. hic philotherſita, huius philotherſitæ, ò philotherſita: ſicut apud poetam,* O *philotherſita conuiciator. cuius ſimplex per a dixit: ut,* Therſita *uililoque.* Item *in is gentilia, in a faciunt uocatiuum: ut hic ſcytha, ò ſcytha. hic cappadox. ò cappadox. hic perſa, ò perſa, & ò perſa raro.* Quando *autem proprium est, in ita facit uocatiuum: unde ſæpe &* Heſiodus, *ò perſa, dixit.* Item *compoſita à menſuro & uendo & tero, in a faciunt uocatiuum: ut metior, geometra, ò geometra. uendo, bibliopola, ò bibliopola. tero, ut pædotriba, ò pædotriba.* Inſuper *in pis poetica: ut, impudens, ò impudens.* Vnde *& poeta,* Honorē *acquirentes menelao, tibiq; impudēs. inimicus, ò inimice. unde &* Sophocles, *inimice* Atridis. Etiam *in tis pluriſyllaba, ſiquidem per tos declinantur, eundē habēt rectum et uocatiuum: laches, lachetis, ò laches.* Si *autem per nt, in n faciunt uocatiuū: honoratus, honorati, honorate.* Nominatiuus *et uocatiuus dualis? à ſingulari datiuo, mutatione ita in a, unde & a longum habēt. huic chryſæ, hi chryſæ, ò chryſæ.* Genitiuus *& datiuus dualis? à nominatiuo duali, additione iota & n: hi chryſæ, horum chryſarū.* Nominatiuus *& uocatiuus pluralis? à nominatiuo duali, additione iota: hi chryſæ, hi chryſæ, ò chryſæ.* Genitiuus? *chryſarum communiter, & chryſarū dorice, & chryſarum ionice, & chryſarum æolice.* Datiuus *pluralis? à nominatiuo plurali, appoſitiōe s: hi chryſæ, his chryſis. et afformatiōe, chryſis,*

προφῆτα. ὁ λῃστὴς, τοῦ λῃστοῦ, ὦ λῃστά. σεσημείωται ὁ αἰή-
της, τοῦ αἰήτου, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, τοῦ καλλιπέτου, ὦ
καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, τοῦ αἰναρέτου, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλο-
θερσίτης, τοῦ φιλοθερσίτου, ὦ φιλοθερσίτη. ὡς παρὰ τῷ ποιη
τῇ, ὦ φιλοθερσίτη φιλοκέρτομε. οὐ τὸ ἁπλοῦν διὰ τοῦ α ἔλε
ξεν. οἷον, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. ἔτι τὰ εἰς της ἐθνικὰ, εἰς α
ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ καππα-
δόκης, ὦ καππαδόκα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα, καὶ ὦ πέρση
σπανίως. ὅτε δὲ κύριον εἴη, εἰς η ποιεῖ τὴν κλητικήν. ὅθεν
πολλάκις καὶ Ἡσίοδος. ὦ πέρση, εἴρηκεν. ἔτι τὰ σύνθετα
ἀπὸ τοῦ μετρῶ καὶ πωλῶ καὶ τρίβω, εἰς α ποιοῦσι τὴν κλη
τικήν. οἷον μετρῶ, γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα. πωλῶ, βιβλιο-
πώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. τρίβω, οἷον παιδοτρίβης, ὦ παιδο-
τρίβα. ἔτι τὰ εἰς πης ποιητικά. οἷον ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα.
ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυ-
νῶπα. ὁ ἐχθοδόπης, ὦ ἐχθοδόπα. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς, ἐχ-
θοδόπ' ἀτρείδαις. ἔτι τὰ εἰς της περισσοσύλλαβα, εἰ
μὲν διὰ τοῦ τος κλίνεται, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλη-
τικήν. λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. εἰ δὲ διὰ τοῦ ντ, εἰς ν
ποιεῖ τὴν κλητικὴν, τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν. ἡ ὀνομαστικὴ
καὶ κλητικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ
η εἰς α. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχουσι. τῷ χρύσῃ, τὼ χρύ-
σα, ὦ χρύσα. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ὀνομα
στικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν.
ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς
δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι. τὼ χρύσα, οἱ χρύσαι, ὦ χρῦσαι. ἡ γε
νική; τῶν χρυσῶν κοινῶς, καὶ χρυσᾶν δωρικῶς, καὶ χρυσέ-
ων ἰωνικῶς, καὶ χρυσάων αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ πληθυντι-
κή; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ
ς. οἱ χρῦσαι, τοῖς χρύσαις. καὶ προσχηματισμῷ, χρύσαισι,

& ionice chrysis, mutatione a in ita, & iota subscripto. Accusatiuus pluralis? *à nominatiuo, mutatione iota in s: hi chrysæ, hos chrysas.* Et *hæc quidem de in as & in is, quorum regula omnia formabis primæ declinationis masculina, & communia.*

Regula.

Hic *chrysa, huius chrysæ communiter, & chrysæ dorice, & chrysæ æolice, & chrysæ ionice. huic chrysæ communiter, chrysæ dorice. hunc chrysen communiter, & chrysen dorice, & chrysen ionice. ò chryse communiter, & chryse attice.* Hi *chrysæ, horum chrysarum, ò chrysæ.* Hi *chrysæ, horum chrysarum, & chrysarum, & chrysarum, & chrysarum. his chrysis, & chrysis. hos chrysas, ò chrysæ.*

De secunda declinatione.

Secũda declinatio duas terminationes habet, in a et ita femininorũ nominũ: ut musa, maia, honor, helena.

De in a femininis.

M*usa unde deducitur? ab inuenire: uel à simul existentes, simul existentes, et musæ.* Illud *ita? ita. nã feminini articuli per ita scribuntur.* Illud *mu? longum, diphthongi omnes.* Supra *mu? circunflexus: omnis enim natura longa ante breuem posita, circunflectitur.* Illud *sa? breue.* De *quo scire oportet, quod omne femininum in a desinens acutum, aut circunflexum, productum habet illud: ut gaudium, mala formidolosa, minerua, mina, nausicaa, argentea, ferrea.* Etiam *si penacutũ per ia: ut accentus, alius, tragœdia, malicinium, comœdia.* Etiam *si ab euo uerbo fiũt: ut regno regnum, optimigero, optimificium, adulor, adulatio,*

καὶ ἰωνικῶς χρύσησι, τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομέ-
νου. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ
τοῦ ι εἰς ς. οἱ χρύσαι, τοὺς χρύσας. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν
εἰς ας καὶ εἰς ης. ὧν τῷ κανόνι πάντα σχηματίσεις τῆς πρώ-
της κλίσεως ἀρσενικά, καὶ κοινά.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου κοινῶς, καὶ χρύσα δωρικῶς, καὶ χρύ-
σαο αἰολικῶς, καὶ χρύσεω ἰωνικῶς. τῷ χρύσῃ κοινῶς, καὶ
χρύσᾳ δωρικῶς. τὸν χρύσην κοινῶς, καὶ χρύσαν δωρικῶς.
καὶ χρύσεα ἰωνικῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ χρύσης ἀττι-
κῶς. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα. οἱ χρῦσαι, τῶν χρυ-
σῶν, καὶ χρυσᾶν, καὶ χρυσάων, καὶ χρυσέων. τοῖς χρύσαις,
καὶ χρύσῃσι. τοὺς χρύσας, ὦ χρῦσαι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ κλίσεως.

Ἡ δευτέρα κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει. εἰς α καὶ η θη-
λυκῶν ὀνομάτων. οἷον ἡ μοῦσα, ἡ μαῖα. ἡ τιμή, ἡ ἑλένη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α θηλυκῶν.

Ἡ μοῦσα πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ μῶσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ
ὁμοῦ οὖσαι, ὁμοοῦσαι, καὶ μοῦσαι. τὸ μ; η. τὰ γὰρ θηλυκὰ ἄρ-
θρα διὰ τοῦ η γράφονται. τὸ μου; μακρόν. αἱ δίφθογγοι
πᾶσαι. ἐπὶ τῷ μου; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ φύσει μα-
κρὰ πρὸ βραχείας κειμένη, περισπᾶται. τὸ σα; βραχύ. πε-
ρὶ οὗ εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶν θηλυκὸν εἰς α λῆγον, ὀξύτονον, ἢ
περισπώμενον, ἐκτεταμένον ἔχει αὐτό. οἷον χαρά, πονη-
ρά, φοβερά, ἀθηνᾶ, μνᾶ, ναυσικᾶ, ἀργυρᾶ, σιδηρᾶ. ἔτι εἰ πα-
ροξύτονον διὰ τοῦ ια, οἷον προσῳδία, κοιλία, τραγῳδία,
κακῳδία, κωμῳδία. ἔτι εἰ ἀπὸ τοῦ ευω ῥήματος γίνεται.
οἷον βασιλεύω, βασιλεία. ἀριστεύω, ἀριστεία. κολακεύω,

adulatio. seruio, seruitus. Etiã si supra bisyllabũ sit æ diphthõgo penultimãs: ut, minerua, luna. Etiã si in ra unisona penultimans: ut, pera, uenatio, regio. uel cum cõnexione cõsonantis: ut, petra. piscatio, cathedra. excepto tanagra, & centipeda. Etiam in da, & tha. ut, leda, cissætha. & in a feminina adiectiua, ab in os genitiuo proprij masculini cõtemporãtia, productum habent: ut, fortis, fortis, fortis. diuinus, diuini, diuina: doctus, docti, docta. excepto maturus matura, diuus diua, solus sola, et unus una. Ab in ys uero adiectiua genitiuo propriorũ masculinorũ contemporantia, correptum habent a: ut, dulcis, dulcis, dulcis. iocundus, iocunda, iocundũ. acutus, acuti, acuta. grauis, grauis, grauis. Etiã dissyllaba penultimãtia æ diphthongo, correptũ habent a: ut maia, terra, anus, tellus. Etiã in ra diphthongo penultimantia, ut experiẽtia, parca. excepto phædra, lacerta, aura, laura. Etiã in aliã quampiam consonantem, ut musa, fames, sitis. Etiam antepenacuta, ut hera, ægina, pietas, nobilitas, mare.

De genitiuo.

Genitiuus? huius musæ. nam in a & ita feminina, communiter in is faciunt genitiuum. Oportet autem scire, quod sala in a longum, & in a purum, & in ra, et in da, et in tha, nomina feminina, seruãt a in genitiuo & datiuo: ut minerua, mineruæ, mineruæ. maia, maiæ, maiæ. dies, diei, diei. leda, ledæ, ledæ. martha, marthæ, marthæ. Alia uero omnia uertunt communiter a in ita, ut musa, musæ, musæ. gloria, gloriæ, gloriæ. radix, radicis, radici. Iones uero a longum eorum quæ in a, in ita uertentes, historia pro historia, & dies pro

dies

κολακεία. δουλεύω, δουλεία. ἔτι εἰ ὑπερδισύλλαβον εἴη τῇ αι διφθόγγῳ παραλῆγον. οἷον ἀθηναία, σεληναία. ἔτι εἰ εἰς ρα μονοφθόγγῳ παραλῆγον. οἷον, πήρα, θήρα. ἢ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου. οἷον πέτρα, ἄγρα, καθέδρα. πλὴν τοῦ τάναγρα, καὶ σκολόπενδρα. ἔτι τὰ εἰς δα, καὶ εἰς θα. οἷον λήδα, κισαίθα. καὶ τὰ εἰς α θηλυκὰ ἐπίθετα ἀπὸ εἰς ος τῇ γενικῇ τοῦ ἰδίου ἀρσενικοῦ ὁμοχρονοῦντα, ἐκτεταμένον ἔχουσιν. οἷον ἀνδρεῖος, ἀνδρείου, ἀνδρεία. θεῖος, θείου, θεία. λόγιος, λογίου, λογία. πλὴν τοῦ πέπειρος, πέπειρα. δῖος δῖα. ἴος, ἴα. καὶ μίος, μία. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς υς ἐπίθετα τῇ γενικῇ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν ὁμοχρονοῦντα, συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α. οἷον γλυκὺς, γλυκέος, γλυκεῖα. ἡδὺς, ἡδέος, ἡδεῖα. ὀξὺς, ὀξέος, ὀξεῖα. βαρὺς, βαρέος, βαρεῖα. ἔτι τὰ δισύλλαβα παραλήγοντα τῇ αι διφθόγγῳ, συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α. οἷον μαῖα, γαῖα, γραῖα. αἶα. ἔτι τὰ εἰς ρα διφθόγγῳ παραλήγοντα, οἷον πεῖρα, μοῖρα. πλὴν τοῦ φαίδρα, σαύρα, αὔρα, λαύρα. ἔτι τὰ εἰς ἄλλό τι σύμφωνον λήγοντα. οἷον μοῦσα, πεῖρα, δίψα. ἔτι τὰ προπαροξύτονα. οἷον δέσποινα, αἴγινα, εὐσέβεια, εὐγένεια, θάλασσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ.

Η γενική; τῆς μούσης. τὰ γὰρ εἰς α καὶ εἰς η θηλυκὰ, κοινῶς εἰς ης ποιοῦσι τὴν γενικὴν. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι μόνα τὰ εἰς α μακρὸν, καὶ εἰς α καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς δα, καὶ εἰς θα, ὀνόματα θηλυκὰ, φυλάττουσι τὸ α ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς. οἷον ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. μαῖα, μαίας, μαίᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. τὰ δὲ ἄλλα πάντα, τρέπουσι κοινῶς τὸ α εἰς η. οἷον μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δόξα, δόξης, δόξῃ. ῥίζα, ῥίζης, ῥίζῃ. οἱ ἴωνες δὲ τὸ α μακρὸν τῶν εἰς α, εἰς η τρέποντες, ἱστορίη ἀντὶ ἱστορία, καὶ ἡμέρη ἀντὶ

dies dicunt. similiter & in singularibus alijs casibus. Dores *uero, contra ita in a longum uertentes, cantus pro cantus, & honor pro honor dicunt.* Oportet *autem & hoc scire, quod consonantium aliæ quidem habẽt finale a, aliæ autem ita, aliæ uero utraque.* ζ, *x, ps, unum s, & duo, & duo lambda, a habent: ut, radix, gloria, sitis, musa, mare, procella, scylla. excepto helle, & mulctra. sed b, g, d, unum l, m, t, ph, ch, ita habẽt: ut thebe, teges, ida, aula, tribus. præter quies, & requies, cantilena, penelope, uirtus, nympha, anima. similiter autẽ et l, in complicatione alterius consonantis ita habet: ut turdella, mulus, nebula, pars iugi, & pars iugi apud antiquos.* Sed *th, & c, & n, a & i habent: ut martha, obliuio, nausicaa, pharetra, minerua, pax: thecla autem & augusta, latina. hi enim more æolico ita in a breuem uertentes,* Thecla *pro thecla, & nympha pro nympha, & uenus pro uenus dicunt.* Et *in ra soligena, siue adiectiua, a habent: ut dies, phalacra, podraga, terribilis, paura. præter summitas, puella, gena, puls, collũ, cyre, terpsichore, ephyre, holycre, catre, agre, antisare, hire. & hæc de soligenis.* Feminina *autem in os purum adiectiuorum, a habent: ut eloquens, eloquens, preciosus, preciosa.* Notata *sunt, octauus, octaua.* Sed *quæ non purum, i: ut sapiens, pulcher, pulchra. præter in ra desinentia: ut purus pura, malus mala.* Similiter *& uocalium, alpha quidem, ita habet finale: ut danae.* Sed *e, a: ut spectaculum, dea.* Sed *i, a: ut dementia, tristitia. o autem a, & ita: ut porticus, auditus. y autem ita, ut lybia, uadimonium. o autem ita: ut uita,*

uox.

ἡμέρα λέγουσιν. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἑνικῶν ἄλλων πτώσεων. οἱ δωριεῖς δὲ, τοὐναντίον τὸ η εἰς α μακρὸν τρέποντες, ᾠδὰ ἀντὶ ᾠδὴ, καὶ τιμὰ ἀντὶ τιμὴ λέγουσι. Δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τῶν συμφώνων τὰ μὲν ἔχουσι τελικὸν τὸ α, τὰ δὲ τὸ η, τὰ δὲ ἀμφότερα. τὼ ζ, ξ, ψ, ἓν ς, καὶ δύο, καὶ δύο λλ, τὸ α ἔχουσιν. οἷον ῥίζα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, θύελλα, σκύλλα. πλὴν τοῦ ἕλλη, καὶ πέλλη. τὸ δὲ β, γ, δ, ἓν λ, μ, π, τ, φ, χ, τὸ η ἔχουσιν. οἷον θήβη, στέγη, ἴδη, αὐλὴ, φυλή. πλὴν τοῦ παῦλα, καὶ ἀνάπαυλα. οἴμη, πηνελόπη, ἀρετὴ, νύμφη, ψυχή. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ λ ἐν ἐπιπλοκῇ ἑτέρου συμφώνου τὸ η ἔχει. οἷον κίχλη, τρίγλη, ὁμίχλη, ζάγλη, καὶ ζεῦγλα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. τὸ δὲ θ, καὶ η, καὶ ν, τὸ α καὶ η ἔχουσιν. οἷον μάρθα, λήθη, ναυσικᾶ, ἰοδόκη, ἀθηνᾶ, εἰρήνη. ἡ θέκλα δὲ, καὶ αὐγούστα, λατινικά. αὐτοὶ γὰρ ἔθει αἰολικῷ τὸ η εἰς α βραχὺ τρέποντες, θέκλα ἀντὶ θέκλη, καὶ νύμφα ἀντὶ νύμφη, καὶ ἀφροδῖτα ἀντὶ ἀφροδίτη λέγουσι, καὶ τὰ εἰς ρα μονογενῆ, εἴτε ἐπίθετα, τὸ α ἔχουσιν. οἷον ἡμέρα, φαλάκρα, ποδάγρα, φοβερὰ, καθαρά. πλὴν τοῦ ἄκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, τερψιχόρη, ἐφύρη, ὀλυκρὴ, κάτρη, ἄγρη, ἀντισάρη, ἴρη. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μονογενῶν. τὰ δὲ θηλυκὰ τῶν εἰς ος καθαρὸν ἐπιθέτων, τὸ α ἔχουσιν. οἷον λόγιος λογία, τίμιος τιμία. σεσημείωται ὄγδοος, ὀγδόη. τὰ δὲ μὴ καθαρὸν, τὸ η. οἷον σοφὸς, σοφή. καλὸς, καλή. χωρὶς τῶν εἰς ρα ληγόντων. οἷον καθαρὸς, καθαρά. πονηρὸς, πονηρά. ὁμοίως καὶ τῶν φωνηέντων τὸ μὲν α, τὸ η ἔχω τελικόν. οἷον δανάη. τὸ δὲ ε, τὸ α. οἷον θέα, θεά. τὸ δὲ ι, τὸ α. οἷον μανία, ἁγία. τὸ δὲ ο, τὸ α, καὶ τὸ η. οἷον στοὰ, ἀκοή. τὸ δὲ υ, τὸ η. οἷον λιβύη, ἐγγύη. τὸ δὲ ω, τὸ η. οἷον ζωὴ,

ἰωή. ἡ

uox. Datiuus? *huic musæ, à genitiuo, abiectione s. musæ, musæ, & musæ dorice.* Accusatiuus? *à nominatiuo, additione s, unde & a breue habet: hæc musa, hăc musam.* Vocatiuus? *ò musa. nam in a, & in ita feminina, eundem habent nominatiuum, & uocatiuum. hæc musa, ò musa. hic honor, ò honor.* Nominatiuus, *& uocatiuus dualis? à singulari datiuo, mutatione ita in a. unde & a longum habēt, nō subscripto iota: huic musæ, hæ musæ, ò musæ.* Genitiuus *& datiuus dualis? à nominatiuo duali, additione i, & n: hæ musæ, harum musarum.* Nomiuatiuus *pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, additione iota: hæ musæ, hæ musæ, ò musæ.* Genitiuus *pluralis? harum musarum, communiter, & musarum dorice, & musarum æolice, et musarum ionice.* Datiuus *pluralis? à nominatiuo plurali, appositione s: hæ musæ, his musis. & præfiguratione, musis: & ionice musis, mutatione a in ita, & iota subscripto.* Accusatiuus *pluralis? à nominatiuo plurali, mutatione i in s. hæ musæ, has musas.*

Regula.

H*æc musa, huius musæ, huic musæ, hanc musam, ò musa.* H*æ musæ, harum musarum, ò musæ.* H*æ musæ, harum musarum, his musis, has musas, ò musæ.*

De in ita finientibus.

Honor *unde deducitur? ab honoro. unde & ti longum habet.* Illud *ti? iota: honoro, iungo, uoluo, irascor.* Egeo *autem, claudo, & coquo, & sortior, diphthongum ei.* Illud *mi? ita. omnia in ita, feminina, per ita scribuntur.* Supra *mi? grauis. omnis enim nominatiuus, et accusatiuus incontractus acuitur,*

in con-

ἰωνή. ἡ δοτική; τῇ μούσῃ, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἐκβολῇ τοῦ σ. μέσης, μέσῃ, καὶ μούσᾳ δωρικῶς. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομασικῆς, προθέσει τοῦ ς. ὅθεν καὶ τὸ α βραχὺ ἔχει. ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. ἡ κλητική; ὦ μοῦσα. τὰ γὰρ εἰς α, καὶ εἰς η θηλυκὰ, τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ὀνομασικὴν καὶ κλητικήν. ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα. ἡ τιμὴ, ὦ τιμή. ἡ ὀνομασικὴ καὶ κλητικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχουσι, μὴ ὑπογραφομένου ι. τῇ μούσῃ, τὰ μούσα, ὦ μούσα. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή: ἀπὸ τῆς ὀνομασικῆς δυϊκῆς, προθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν. ἡ ὀνομασικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομασικῆς δυϊκῆς, προθέσει τοῦ ι. τὰ μούσα, αἱ μοῦσαι, ὦ μοῦσαι. ἡ γενικὴ πληθυντική; τῶν μουσῶν κοινῶς, καὶ μουσᾶν δωρικῶς, καὶ μουσάων αἰολικῶς, καὶ μουσέων ἰωνικῶς. ἡ δοτικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομασικῆς πληθυντικῆς, προθέσει τοῦ σ. αἱ μοῦσαι, ταῖς μούσαις. καὶ προσχηματισμῷ, μούσαισι. καὶ ἰωνικῶς, μούσῃσι, τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομασικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ς. αἱ μοῦσαι, τὰς μούσας.

ΚΑΝΩΝ.

Η μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Η ΛΗΓΟΝΤΩΝ.

Τιμὴ πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ τίω. ὅθεν καὶ τὸ τι μακρὸν ἔχει. τὸ τι; ι. τίω, χρίω, κυλίω, μηνίω. χρείω δὲ, καὶ κλείω, καὶ ὀψείω, καὶ κιχείω, δίφθογγον ει. τὸ μή; η. πάντα τὰ εἰς η θηλυκὰ, διὰ τοῦ η γράφονται. ἐπὶ τῷ μη; βαρεῖα. πᾶσα γὰρ ὀνομασικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἀσυναίρετος, ὀξύνεται.

ἐν δὲ

in consequentia uero, acutum in grauem uertimus. Genitiuus ? *honoris, à nominatiuo, appositione s, honor, honoris, & dorice honoris.* Supra mis ? *circunflexus. omnis genitiuus, & datiuus in longam desinens, in fine habens accentum, circunflectitur: honoris honori, sapientis sapienti.* Datiuus ? *à genitiuo abiectione s: honoris honori, & dorice honori.* Inuenies *autem & apud poetas huiusmodi datiuos, passos transformationem propter metrum: & apud poetam in octauo* Iliados, Pauciores *optauerunt autem uel sic bello pugnare, pro bello. & fortitudini cõfisus, pro fortitudini. & apud* Callimachum, Ne *me in* Dodona *dicat solum gratia æris: pro* Dodona. Similiter *autem fit ipsis, & afformatio apud poetas. unde & poeta in secundo* Iliados: Vt *cognatio cognationi auxilietur, tribus uero tribubus. eiusmodi uero deductio fit in multis casibus differentium nominum.* In *nominatiuo: ut alteri pro alteri.* In *genitiuo: ut æris,* Pro *æris.* In *datiuo: ut uiolentia, pro uiolentia.* In *accusatiuo, ut primam mensis, pro primam mensis: & dextrum, pro dextrum.* In *uocatiuo: ut cœlestis amica, pro cœlestis amica.* Accusatiuus ? *à nominatiuo, appositione n: honor honorem, & dorice honorem. eiusmodi accusatiuum* Theodosius *in de accentibus, pati dicit transformationem: ut,* In *fugam uertit unungues equos, pro in fugam.* Potest *uero esse in fugam, pro in fugam, à fugitiuus, fugitiui.* Vocatiuus ? *ò honor.* Sed *dualia, & pluralia formabis per regulam musæ, & omne nomen femininum in a, & in ita desinens.*

De

ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ, τὴν ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν τρέπομεν. ἡ γενική; τῆς τιμῆς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, προσθέσει τοῦ ς, τιμή, τιμῆς, καὶ δωρικῶς, τιμᾶς. ἐπὶ τῷ μης; περισπωμένη. πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τέλους ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. τιμῆς, τιμῇ. σοφοῦ, σοφῷ. ἡ δοτική; ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ ς. τιμῆς, τιμῇ. καὶ δωρικῶς, τιμᾷ. εὑρήσεις δὲ παρὰ ποιηταῖς τοιαύτας δοτικὰς πεπονθυίας μεταπλασμὸν διὰ τὸ μέτρον. καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ θ ἰλιάδος, Παυρότεροι μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι. ἀντὶ ὑσμίνῃ. καὶ ἀλκὶ πεποιθὼς, ἀντὶ ἀλκῇ. καὶ παρὰ καλλιμάχῳ, Μή με τὸν ἐν δωδῶνι λέγοι μόνον εἵνεκα χαλκοῦ. ἀντὶ δωδώνῃ. ὁμοίως δὲ γίνεται αὐταῖς καὶ προσχηματισμὸν παρὰ ποιηταῖς. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ β τῆς ἰλιάδος, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. ἡ τοιαύτη δὲ παραγωγὴ γίνεται ἐν πολλαῖς πτώσεσι διαφόρων ὀνομάτων. ἐν ὀνομαστικῇ, ὡς ἑτερήφιν, ἀντὶ ἑτέρη. ἐν γενικῇ, ὡς χαλκόφιν, ἀντὶ χαλκοῦ. ἐν δοτικῇ, ὡς βίηφι, ἀντὶ βίῃ. ἐν αἰτιατικῇ, ὡς ἔννηφιν, ἀντὶ ἔννην. καὶ δεξιόφιν, ἀντὶ δεξιόν. ἐν κλητικῇ, ὡς οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ οὐρανία φίλη. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, προσθέσει τοῦ ν. τιμή, τιμὴν, καὶ δωρικῶς τιμάν. τὴν δὲ τοιαύτην αἰτιατικὴν ὁ Θεοδόσιος ἐν τῷ περὶ τόνων, πάσχειν φησὶ μεταπλασμόν. ὡς, φυγάδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους, ἀντὶ εἰς φυγήν. δύναται δὲ εἶναι φυγαδ', ἀντὶ εἰς φυγάδα, ἀπὸ τοῦ φυγὰς φυγάδος. ἡ κλητική; ὦ τιμή. τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ σχηματίσεις τῷ κανόνι τῆς μούσης. καὶ πᾶν ὄνομα θηλυκὸν εἰς α καὶ εἰς η λῆγον.

De tertia declinatione.

Tertia declinatio duas terminationes habet, in os masculinorũ, & femininorũ, cõmunium, & promiscuorum nominũ atticorũ, & in on neutrorum: ut, menelaus, area: hic & hæc ferax, & hoc ferax. Notabis aũt, quod attici in os purũ cõmunium nominum quartæ declinationis ultimam producentes, et penultimam corripientes, formant quæ in os, seruantes eundem accentũ: ut, hic menelaus, hic menelaus. hic nicolaus, hic nicolaus. hic iolaus, hic iolaus. hic populus, hic populus. hoc templum, hoc templũ. Excipitur funis, funis. hic talus, hic talus, eandem seruantes penultimã. & orphus piscis, orphus, & lepus, lepus, permutarunt accentum.

De in os atticorum.

Menelaus unde deducitur? à fortitudo, & populus. Illud me? tenue. maneo, tenue. insanio autem diphthongum. Illud ne? tenue. à fortitudo, mutatione o in e. propenacuitur autẽ, et longa existente ultima. nam attici transgrediuntur communem regulam. Genitiuus? huius menelai: à nominatiuo, abiectione s. assumit autem sæpe apud poetas propter metrũ. unde & poeta in quarto Iliados: ò fili Petei, à Ioue nutriti regis. Peteus enim, petei, & appositione o, petei. Similiter et talai, pro talai. & androgei, pro androgei. & minois, pro minois. Datiuus similiter genitiuo, subscripto & iota. Accusatiuus? à nominatiuo, mutatione s in n: hic menelaus, hunc menelaũ. Inueniũtur uero hi accusatiui sine n, more antiquo attico. athũ, leporẽ, co, ceũ, auroram. Ntũs, et uocatiuus dualis? similiter singulari datiuo, non subscripto i, illi o: hi menelai, o menelai.

Genitiuus

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Η τρίτη κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ως ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων ἀττικῶν, καὶ εἰς ων οὐδετέρων. οἷον ὁ μενέλεως, ἡ ἅλως. ὁ καὶ ἡ ἄγεως, καὶ τὸ εὔγεων. Σημειώσῃ δὲ, ὅτι οἱ ἀττικοὶ τῶν εἰς ως καθαρῶν κοινῶν ὀνομάτων τῆς τετάρτης κλίσεως τὴν λήγουσαν ἐκτείνοντες, καὶ τὴν παραλήγουσαν συστέλλοντες, σχηματίζουσι τὰ εἰς ως, φυλάττοντες τὸν αὐτὸν τόνον. οἷον ὁ μενέλαος, ὁ μενέλεως. ὁ νικόλαος, ὁ νικόλεως. ὁ ἰόλας. ὁ ἰόλεως. ὁ λαὸς, ὁ λεώς. ὁ ναὸς, ὁ νεώς. ἐξαιρεῖται ὁ κάλος, ὁ κάλως, ὁ τάλος, ὁ τάλως, τὴν αὐτὴν φυλάξαντες παραλήγουσαν. καὶ ὁ ὄρφος, ὀρφὼς, καὶ ὁ λάγος, λαγὼς, μετήλλαξαν τὸν τόνον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΣ ΑΤΤΙΚΩΝ.

Ο μενέλεως πόθεν παράγεται; παρὰ τὸ μένος, καὶ λεώς. τὸ με; ψιλόν. μένω, ψιλόν. μαίνω δὲ, δίφθογγον, τὸ νε; ψιλόν. ἀπὸ τοῦ μένος, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε. προπαροξύνεται δὲ, καὶ μακρᾶς οὔσης τῆς ληγούσης. οἱ γὰρ ἀττικοὶ παραβαίνουσι τὸν κοινὸν κανόνα. ἡ γενική; τοῦ μενέλεω. ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. προσλαμβάνει δὲ πολλάκις παρὰ ποιηταῖς ο, διὰ τὸ μέτρον. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ δ τῆς ἰλιάδος, ὦ υἱὲ πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος. πετεὼς γὰρ, πετεώ. καὶ προσθέσει τοῦ ο, πετεῶο. ὁμοίως καὶ ταλαῶο, ἀντὶ ταλαώ. καὶ ἀνδρογεῶο, ἀντὶ ἀνδρόγεω. καὶ μινῶο, ἀντὶ μίνω. ἡ δοτική; ὁμοίως τῇ γενικῇ, ὑπογραφομένου καὶ ι. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ὁ μενέλεως, τὸν μενέλεων. εὕρηνται δὲ αὗται αἱ αἰτιατικαὶ χωρὶς ν ἔθει ἀρχαίῳ ἀττικῷ. ἄθω, λαγὼ, κῶ. κέω, ἔω. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ δυϊκή; ὁμοίως τῇ ἑνικῇ δοτικῇ, μὴ ὑπογραφομένου ι, τῷ ω. τὼ μενέλεω, ὦ μενέλεω.

Genitiuus & datiuus dualis? à genitiuo, & datiuo communi, mutatione o parui in o magnum, ſubſcripto & iota his menelais, his menelais. Nominatiuus *pluralis, & uocatiuus? à communi nominatiuo, & uocatiuo plurali, mutatione o parui in o magnum, ſubſcripto & i. hi menelai. o menelai. hi menelai, o menelai.* Genitiuus? *horum menelaorum.* Datiuus *pluralis? à cõmuni datiuo plurali, mutatione o parui in o magnũ, ſubſcripto & i. his menelais, his menelais.* Accuſatiuus *pluralis? à communi accuſatiuo plurali, mutatione o parui in o magnum, & eiecto y. hos menelaos hos menelaos.* Similiter *huic regulæ formabis feminina, & communia, & promiſcua. & neutra autem ſic, quorũ tres caſus ſunt ſimiles, & nominatiuus autem, & accuſatiuus pluralis, & uocatiuus in o magnum deſinit attice, non ſubſcripto i. inuenitur autem et hoc debitũ, huius debiti, huic debito, hoc debitum attice.*

Regula.

Hic menelaus, huius menelai, huic menelao, hunc menelaum, o menelae. hi menelai, horum menelaorum o menelai. hi menelai, horum menelaorum, his menelais, hos menelaos, o menelai.

Hoc ferax, huius feracis, huic feraci, hoc ferax, o ferax. hæc feracia, horum feracium, o feracia. hæc feracia, horũ feracium, his feracibus hæc feracia, o feracia.

De quarta declinatione.

Quarta declinatio duas terminationes habet, in os maſculinorum, & femininorum, & cõmuniũ, & promiſcuorum nominum, & in on neutrorum: ut hic ſermo, hæc uia, hic & hæc homo, hæc aquila, hoc lignum.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή· ἀπὸ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς κοινῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. τοῖν μενελάοιν, τοῖν μενέλεῳν. Ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητικὴ, ἀπὸ τῆς κοινῆς ὀνομαστικῆς καὶ κλητικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. οἱ μενέλαοι, ὦ μενέλαοι. οἱ μενέλεῳ, ὦ μενέλεῳ. Ἡ γενική· τῶν μενέλεων. Ἡ δοτικὴ πληθυντική· ἀπὸ τῆς κοινῆς δοτικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. τοῖς μενελάοις, τοῖς μενέλεῳς. Ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική· ἀπὸ τῆς κοινῆς αἰτιατικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, καὶ ἐκβαλλομένου τοῦ υ. τοὺς μενελάους, τοὺς μενέλεως. Ὁμοίως τούτῳ τῷ κανόνι σχηματίσεις τὰ θηλυκὰ καὶ κοινὰ καὶ ἐπίκοινα. καὶ τὰ οὐδέτερα δὲ οὕτω, ὧν τρεῖς πτώσεις εἰσὶν ὅμοιαι. καὶ ἡ ὀνομαστικὴ δὲ, καὶ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ, καὶ κλητικὴ, εἰς ω μέγα λήγει ἀπλικῶς. μὴ ὑπογεγραμμένου ι. Εὕρηται δὲ καὶ τὸ χρέως, τοῦ χρέω, τῷ χρέῳ, τὸ χρέως ἀπλικῶς.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέμεω. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεῳν. ὦ εὔγεω. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεῳ. ὦ εὔγεω.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Ἡ τετάρτη κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ος ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων, καὶ εἰς ον οὐδετέρων. οἷον, ὁ λόγος, ἡ ὁδός. ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ὁ ἀετός. τὸ ξύλον.

De in os.

Hic sermo unde deducitur? à dico. Illud lo? *paruum. à lego, mutatione e in o. Quando enim uerba e habent, tunc & ab ipsis nomina o proadiacentem habent. ut dico, sermo. curro, thoas. uitupero, uituperium. curro, trochus. fero tributũ. illud gos? paruũ.* In *os. n. omnia communia entia, per o paruum scribũtur. ut, sermo, uia, homo. attica autem, per o magnum. ut, menelaus. fanum, bona terra.* Genitiuus? *huius sermonis.* Nam *in os communiter, in u faciunt genitiuum. ut, sermo, sermonis. uirgo, uirginis. attici uero, & iones, per io proferunt eiusdem genitiuos, sermonis dicentes, pro sermonis. & priami, pro priami & sapientis, pro sapientis, & pulchri, pro pulchri. seruantes tonum communis genitiui.* Dores *autem u in o uertentes, per o proferunt tales genitiuos. unde &* Theocritus *in primo* Idyllio, Vel *per penei pulchra tempe uel per pindi. pro penei, & pindi.* Datiuus? *à genitiuo, mutatione ut in o. huius sermonis, huic sermoni.* Inuenies *autem tales accusatiuos transformatos in i. ut, semilunio, pro semilunio. & multistrepo, pro multistrepo. & ramo, pro ramo.* Accusatiuus? *à nominatiuo, mutatione s, in n, hic sermo. hunc sermonem.* Vocatiuus? *o sermo communiter.* Nam *in os, in e faciunt uocatiuum. hic sermo, o sermo, & o sermo attice.* Nominatiuus, *& accusatiuus dualis, & uocatiuus? à singulari datiuo. sermoni, sermones, ò sermones.* Differt *autẽ nominatiuus à datiuo, quia illius illud to circunflectitur, & subscriptum iota habet. similiter & o. huius aũt, nõ.* Genitiuus, *& datiuus dualis? à nomi-*

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΣ.

Ὁ λόγος πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ λέγω. τὸ λο; μικρὸν, ἀπὸ τοῦ λέγω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο. ὅτε γὰρ τὰ ῥήματα τὸ ε ἔχουσι, τότε καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἔχουσιν. οἷον, λέγω, λόγος, θέω, θόας. ψέγω, ψόγος. τρέχω, τροχός. φέρω, φόρος. Τὸ γος; μικρόν. τὰ γὰρ εἰς ος πάντα κοινὰ μὲν ὄντα, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. οἷον, λόγος, ὁδὸς, ἄνθρωπος. ἀττικὰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου. οἷον, μενέλεως, νεώς. εὔγεως. ἡ γενική; τοῦ λόγου. τὰ γὰρ εἰς ος κοινῶς, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον λόγος, λόγου. παρθένος, παρθένου. οἱ δὲ ἀττικοὶ καὶ ἴωνες, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι τὰς τοιαύτας γενικὰς, λόγοιο λέγοντες, ἀντὶ λόγου. καὶ πριάμοιο, ἀντὶ πριάμου. καὶ σοφοῖο, ἀντὶ σοφοῦ. καὶ καλοῖο, ἀντὶ καλοῦ, φυλάττοντες τὸν τόνον τῆς κοινῆς γενικῆς. Οἱ δωριεῖς δὲ τὸ ου εἰς ω τρέποντες, διὰ τοῦ ω προφέρουσι τὰς τοιαύτας γενικάς. ὅθεν καὶ Θεόκριτος ἐν τῷ πρώτῃ εἰδυλλίῳ, ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω. ἀντὶ πηνειοῦ, καὶ πίνδου. ἡ δοτική; ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ου εἰς ω. τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ. Εὑρήσεις δὲ τοιαύτας δοτικὰς μετὰ πεπλασμένας εἰς ι. οἷον, διχόμηνι, ἀντὶ διχομήνῳ. καὶ πολυπάταγι, ἀντὶ πολυπατάγῳ, καὶ κλαδὶ, ἀντὶ κλάδῳ. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ σ εἰς ν. ὁ λόγος, τὸν λόγον. ἡ κλητική; ὦ λόγε κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ος, εἰς ε ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ λόγος, ὦ λόγε, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς. τὼ λόγω, τὼ λόγω, ὦ λόγω. Διαφέρει δὲ ἡ ὀνομαστικὴ τῆς δοτικῆς, ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ τῷ περισπᾶται, καὶ ὑπογεγραμμένον τὸ ι ἔχει. ὁμοίως καὶ τὸ ω. ταύτης δὲ, οὔ. Η γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή;

à nominatiuo duali mutatione o in in. sermones, sermonum. Notabis *autem quæ per extensionem fiũt. ut, tantorum, & talium. pro tantorum, & talium.* Iones *autem apponunt iota huiusmodi datiuis. unde sæpe inuenies apud poëtas, humerorum, pro humerorum, & pugnantium, pro pugnantium, & pedum, pro pedum.* Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, mutatione o in i. sermones, sermones, o sermones. Genitiuus? horum sermonum. Datiuus? his sermonibus, à nominatiuo plurali, appositione s. hi sermones, his sermonibus. & his sermonibus, per præfigurationem. Accusatiuus pluralis? à nominatiuo plurali mutatione oι in us. hi sermones, hos sermones. Sed insulas apud Pindarum pro insulas, abiectione y, propter metrum factum est. & dorice, hos sermones, hi enim u, in o uertentes, hos lupos, pro lupos, & hos tauros, pro tauros dicunt, os breue seruantes, sequente uocali. unde & Theocritus, Odi hirsuticaudas uulpes, quæ ea, quæ Miconis. & rursus. Et enim ego odi scarabeos, qui Philonidæ. cos. enim & ros breue. Hac regula formabis omnia in os communia, masculina, & feminina, & promiscua. De in on neutris.*

Sed in on neutra omnia, in u faciunt genitiuum cõmuniter. ut, hoc lignum, huius ligni. hoc bonũ, huius boni. excipiũtur in on neutra in on cõmuniũ adiectiuorũ, & in on inæqualia cõparatiua, & in on participialia. hæc enim sequẽtia declinationẽ propriorũ masculinorum, plurisyllabice declinantur. ut, hoc felix, huius felicis, quia hic & hæc felix, huius felicis. hoc prudẽs,

huius

ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ω εἰς οιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. σημειώσῃ δὲ τὰ κατ' ἐπέκτασιν γινόμενα. οἷον τοσοῖνδε, καὶ τοιοῖνδε, ἀντὶ τόσοιν, καὶ τοίοιν. οἱ Ἴωνες δὲ προστιθέασι τὸ ι ταῖς τοιαύταις, ὤμοιϊν ἀντὶ ὤμοιν, καὶ μαρναμένοιϊν ἀντὶ μαρναμένοιν, καὶ ποδοῖϊν ἀντὶ ποδοῖν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ω εἰς οι. τὼ λόγω, οἱ λόγοι, ὦ λόγοι. ἡ γενικὴ, τῶν λόγων. ἡ δοτικὴ, τοῖς λόγοις, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἱ λόγοι, τοῖς λόγοις, καὶ τοῖσι λόγοισι κατὰ προσχηματισμόν. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ οι εἰς ους. οἱ λόγοι, τοὺς λόγους. τὸ δὲ νᾶσος παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ νήσους, ἐκβολῇ τοῦ υ, διὰ τὸ μέτρον ἐγένετο. καὶ δωρικῶς, τὼς λόγως. αὐτοὶ γὰρ τὴν ου εἰς ω τρέποντες, τὼς λύκως ἀντὶ λύκους, καὶ τὼς ταύρως ἀντὶ ταύρους λέγουσι, τὸ ως βραχὺ φυλάττοντες, ἑπομένου φωνήεντος. ὅθεν καὶ Θεόκριτος, Μισέω τὰς δασυκέρκως ἀλώπεκας, αἳ τὰ μίκωνος. καὶ πάλιν, Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὰς κανθάρως, οἳ τὰ φιλώνδα. τὸ γὰρ κως καὶ ρως, βραχύ. τούτῳ τῷ κανόνι σχηματίσεις πάντα τὰ εἰς ος κοινὰ, ἀρσενικὰ, καὶ θηλυκὰ, καὶ ἐπίκοινα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΝ ΟΥδετέρων.

Τὰ δὲ εἰς ον οὐδέτερα πάντα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικὴν κοινῶς. οἷον τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τὸ ἀγαθὸν, τοῦ ἀγαθοῦ. ἐξαιροῦνται τὰ εἰς οὐδέτερα τῶν ων κοινῶν ἐπιθέτων, καὶ τὰ εἰς ον ἀνώμαλα συγκριτικὰ, καὶ τὰ εἰς ον μετοχικά. ταῦτα γὰρ ἑπόμενα τῇ κλίσει τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος, ὅτι καὶ ἡ εὐδαίμων εὐδαίμονος. τὸ σῶφρον

huius prudentis.quia hic & hæc prudens, tis. hoc maius,maioris.quia hic & hæc maior,maioris.hoc melius melioris, quia hic & hæc melior, melioris.hoc uerberans huius uerberantis, quia hic uerberans, huius tis.

Hoc *lignum,genitiuus,huius ligni.datiuus, huic ligno,communiter,patitur autem & transformationẽ. ut,mulſo,pro mulſo.lineo panno,pro lineo panno.unde & in argonauticis illud orphei, panno lineo cooperta ſubtili per nocturnas tenebras pro panno lineo.* Illud *autem pingui oleo, ſæpe apud poetas pro pingui oleo per apocopen.* Accuſatiuus? *hoc lignum communiter. patitur autem & transfigurationem,ut pannuceã pro pannuceam,unde & poeta in primo odyſſeæ,ipſam autem ad thronum collocauit agens telam extendens pro telam.ò lignũ.hæc ligna.his lignis,ò ligna.hæc ligna, ligna.ò ligna.*Omnis *enim nominatiuus pluralis,et accuſatiuus & uocatiuus,ſiue pariſyllabi ſiue pluriſyllabi nominis in a breue deſinit, ut hæc ligna,hi gradus.* Excipiuntur *in on comparatiua. hæc enim more attico per craſin in o magnũ faciũt nominatiuos,& accuſatiuos.ut maiora,et maiora,meliora,et meliora,minora & minora,meliora et meliora,pulchriora,et pulchriora.peiora,et peiora.gtũs?horũ lignorũ.dtũs?his lignis à datiuo ſingulari,mutatiõe o magni in o paruũ,et interpoſitione ſubſcripti i et s. huic ligno his lignis.patitur autem & transformationem, ut ouibus, pro ouibus, mancipijs, pro mancipijs. perſonis, pro perſonis. aſtris pro aſtris .inteſtinis pro inteſtinis. hæc quidem de neutris.* Oportet *autem ſcire & hoc, multa eſſe nomina in os maſculine, & feminine declinata*

quidem

τοῦ σώφρονος, ὅτι ὁ καὶ ἡ σώφρων σώφρονος. τὸ μεῖζον, τοῦ
μείζονος, ὅτι ὁ καὶ ἡ μείζων μείζονος. τὸ κρεῖττον τοῦ κρείτ-
τονος, ὅτι ὁ καὶ ἡ κρείττων κρείττονος. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτον-
τος, ὅτι ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.

Τὸ ξύλον. ἡ γενικὴ, τοῦ ξύλου. ἡ δοτικὴ, τῷ ξύλῳ κοι-
νῶς. πάσχει δὲ καὶ μεταπλασμόν. οἷον, μελίκρατι, ἀντὶ
μελικράτῳ. λῖτι, ἀντὶ λιτῷ. ὅθεν καὶ τὸ ἐν ἀργοναυτι-
κοῖς ἐκεῖνο ὀρφικὸν, λῖτι καλυψαμένη ἑανῷ διὰ νύκτερον
ὄρφνην. ἀντὶ λιτῷ. τὸ δὲ λίπ' ἐλαίῳ πολλάκις παρὰ ποιη-
ταῖς, ἀντὶ λιπαρῷ ἐλαίῳ κατὰ ἀποκοπήν. ἡ αἰτιατική,
τὸ ξύλον κοινῶς. πάσχει δὲ καὶ μεταπλασμόν. οἷον,
λῖτα, ἀντὶ λιτόν. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν α τῆς ὀδυσσείας,
αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων λῖτα πετάσας, ἀντὶ λιτόν.
ὦ ξύλον. τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. τὰ ξύλα, τὰ
ξύλα, ὦ ξύλα. πᾶσα δὲ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ αἰ-
τιατικὴ, καὶ κλητικὴ, εἴτε ἰσοσυλλάβου εἴτε περιττοσυλ-
λάβου ὀνόματος, εἰς α βραχὺ λήγει. οἷον. τὰ ξύλα, τὰ
βήματα. ἐξαιρεῖται τὰ εἰς ον συγκριτικά. ταῦτα γὰρ ἔθει
ἀττικῷ κατὰ κρᾶσιν εἰς ω μέγα ποιοῦσι τὰς ὀνομαστικὰς,
καὶ αἰτιατικάς. οἷον, τὰ μείζονα, καὶ μείζω. τὰ κρείτ-
τονα, καὶ κρείττω. τὰ ἐλάττονα, καὶ ἐλάττω. τὰ ἀμείνο-
να, καὶ ἀμείνω. τὰ καλλίονα, καὶ καλλίω. τὰ χείρονα,
καὶ χείρω. Ἡ γενική; τῶν ξύλων. Ἡ δοτική; τοῖς ξύλοις,
ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρὸν,
καὶ ἐπενθέσει τοῦ ὑπογεγραμμένου ι καὶ σ. τῷ ξύλῳ, τοῖς ξύλοις.
πάσχει δὲ καὶ μεταπλασμόν. οἷον πρόβασιν, ἀντὶ προβάτοις.
ἀνδραπόδεσιν, ἀντὶ ἀνδραπόδοις. προσώπασιν ἀντὶ προσώ-
ποις. ἄστρασιν ἀντὶ ἄστροις. ἔγκασιν, ἀντὶ ἐγκάτοις. Καὶ
ταῦτα μὲν περὶ τῶν οὐδετέρων. Δεῖ δὲ εἰδέναι, καὶ τοῦτο, ὅτι
πολλὰ εἰσὶν ὀνόματα εἰς ος ἀρσενικῶς, ἢ θηλυκῶς κλινόμενα

μὲν

quidem in ſingulari numero, ueutraliter autem in plurali, ut hic Tartarus, *& hæc tartarus, hæc tartara. hoc iugum. hæ iuga. hic humerus. hi humeri. hæc ſtatera, hæ ſtateræ. hic uectes, hi uectes. hic circulus, hi circuli. hoc frenum hæc frena. hic remus, hi remi. hæc lucerna, hæ lucernæ. hoc collum, hæc colla. hic currus, hi currus. hæc uia, hæ uiæ.*

De quinta declinatione.

Quinta declinatio diuerſas terminationes habet omnium pluriſyllaborum nominum. de quibus diligenter tractabimus poſt artiloquium Aiacis, *cuius formatio communis erit.*

De in as pluriſyllabis.

Hic Aiax *unde deducitur? à lamentando, uel ab impellendo.* Illud *æ? diphthongum, ut dictum eſt. ſupra æ?* Tenuis *ut prædictum eſt, & acutus. longa .n. ante lõgam penacuitur.* Illud *as? longũ, ut æneas.* Dores *autem interdũ apponentes i.* Thoas, *pro thoas. & niger, pro niger dicunt.* Genitiuus, *huius aiacis.* Nam *in as purum biſyllaba grauiſona, per nt faciunt genitiuum. ut,* Aias, *aiacis.* Thoas, *thoantis.* Hyas *hyantis.* Inuenies *autem & genitiuos in a apud poëtas propter metrum. aiacis, pro aiacis. & thoantis, pro thoantis.* Illud *an? longum poſitione.* Illud *tos? breue natura.* Omnis *.n. genitiuus pluriſyllabus quidẽ, breui deſinit. pariſyllabus uero, longi deſinit.* Datiuus? *huic aiaci. à genitiuo, mutatione os in i.* Illud *ti? breue. ſemper. enim datiuus i, breuis eſt. apud poetas autem, etiam longum i. inuenies, communi facta ſyllaba.* Accuſatiuus? *à datiuo, mutatione i, in a. ut, aiaci, aiacem.*

Omnis

μὲν ἐν ἑνικῷ ἀριθμῷ, οὐδετέρως δὲ ἐν πληθυντικῷ. οἷον ὁ τάρταρος, καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ σταθμὸς, τὰ σταθμά. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ κύκλος, τὰ κύκλα. ὁ χαλινὸς, τὰ χαλινά. ὁ ἐρετμὸς, τὰ ἐρετμά. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ κλίσεως.

Η πέμπτη κλίσις διαφόρους καταλήξεις ἔχει, πάντων τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων. περὶ ὧν ἐπιμελῶς διαληψόμεθα μετὰ τὴν τεχνολογίαν τοῦ αἴαντος, οὗ ὁ σχηματισμὸς κοινῶς ἔσται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΠΕΡΙΤτοσυλλάβων.

Ο αἴας πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, ἢ ἀπὸ τοῦ αἰάσσειν. τὸ αι; δίφθογγον, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ αι; ψιλὴ, ὡς προείρηται, καὶ ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. τὸ ας; μακρὸν, ὡς αἰνείας. οἱ δωριεῖς δὲ ἐνίοτε προστιθέντες ι, θόαις ἀντὶ θόας, καὶ μέλαις ἀντὶ μέλας λέγουσιν. ἡ γενικὴ, τοῦ αἴαντος. τὰ γὰρ εἰς ας καθαρὸν δισύλλαβα βαρύτονα, διὰ τοῦ ντ ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον αἴας αἴαντος, θόας θόαντος, ὕας ὕαντος. εὑρήσεις δὲ καὶ γενικὰς εἰς α παρὰ ποιηταῖς, διὰ τὸ μέτρον. αἴα ἀντὶ αἴαντος, καὶ θόα ἀντὶ θόαντος. τὸ αν; μακρὸν θέσει. τὸ τος; βραχὺ φύσει. πᾶσα γὰρ γενικὴ περιττοσύλλαβος μὲν βραχυκαταληκτεῖ. ἰσοσύλλαβος δὲ, μακροκαταληκτεῖ. ἡ δοτική; τῷ αἴαντι. ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. τὸ τι; βραχύ. ἀεὶ γὰρ τῆς δοτικῆς τὸ ι βραχύ ἐστι. παρὰ ποιηταῖς δὲ καὶ μακρὸν εὑρήσεις, κοινῆς γινομένης συλλαβῆς. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς α. οἷον αἴαντι αἴαντα

πᾶσα δὲ

Omnis autē accusatiuus plurisyllabus,in a breuē desinit,nisi abscisio sit.ut,neptunum,pro neptunum. & sudorē,pro sudorē. Patiuntur autē et mistionem more attico in on cōparatiuorū accusatiui.ut, maiorem,& maiorem,minorem,& minorem,meliorem,& meliorem, meliorē,& meliorem,& minorē , & minorē. suauiorem,& uiorē.peiorem,et peiorē. Vocatiuus? à gtō abiectione tos cōmuniter.huius aiacis,ò aiax. Illud an? breue.omnis enim uocatiuus æquale tēpus habet proprio nominatiuo,uel minus,ut hic . Ideo & illud a circumflectitur.& aiax attice. Inueniūtur autē apud poetas & uocatiui in a in as superbisyllaborum, à domo compositorū.ut,laodamas,huius laodamantis,ò laodama. hic polydamas,huius polydamantis,ò polydama. huius testis poeta in decimooctauo Iliadis. Polydama, tu quidē non amplius mihi grata hæc concionaris.& ò polydama apud Alcæum,ut scriptū est. Nominatiuus & accusatiuus dualis & uocatiuus ? à datiuo singulari, mutatione i,in e.ut, huic Aiaci.hi aiaces. ò aiaces. Genitiuus & datiuus dualis? à nominatiuo duali, mutatione e in in . hi aiaces . horum aiacum . Nominatiuus pluralis,& uocatiuus? à nominatiuo duali , appositione s.hi aiaces,hi aiaces,ò aiaces. Omnis enim nominatiuus pluralis nominis plurisyllabi,in es desinit.præter neutra.in αι.aūt & ω & in οι parisyllabi. In on autem comparatiua, per crasin more attico in us faciunt nominatiuos plurales.ut, hi maiores , & maiores:hi meliores, & meliores. hi peiores, & peiores. hi minores, & minores . hi minores , & minores . hi meliores , & meliores . Genitiuus horum aiacum . Omnis enim

genitiuus

πᾶσα δὲ αἰτιατικὴ περιττοσύλλαβος, εἰς α βραχὺ λήγει, εἰ μὴ ἀποκοπὴ εἴη. οἷον ποσειδῶ ἀντὶ ποσειδῶνα, καὶ ἱδρῶ ἀντὶ ἱδρῶτα. πάσχουσι δὲ καὶ κρᾶσιν ἔθει ἀττικῷ αἱ τῶν εἰς ων συγκριτικῶν αἰτιατικαί. οἷον τὸν μείζονα, καὶ μείζω. τὸν ἐλάττονα, καὶ ἐλάττω. τὸν βελτίωνα καὶ βελτίω, τὸν κρείττονα καὶ κρείττω, τὸν ἥττονα καὶ ἥττω, τὸν ἡδίονα καὶ ἡδίω, τὸν χείρονα καὶ χείρω. ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ τος κοινῶς. τοῦ αἴαντος, ὦ αἶαν. τὸ αν; βραχύ. πᾶσα γὰρ κλητικὴ, τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῇ ἰδίᾳ ὀνομασικῇ, ἢ ἐλάττονα, ὡς ἐνταῦθα. διὸ καὶ τὸ αι περισπᾶται. καὶ αἶας ἀττικῶς. εἴρηνται δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ κλητικαὶ εἰς α τῶν εἰς ας ὑπερδισυλλάβων, παρὰ τὸ δάμνω συντεθειμένων. οἷον ὁ λαοδάμας, τοῦ λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμα. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος, ὦ πολυδάμα. τούτου μάρτυς ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ς τῆς ἰλιάδος, Πολυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. καὶ ὦ πολυδάμαν παρ' ἀλκαίῳ, ὡς γέγραπται. ἡ ὀνομασικὴ καὶ αἰτιατικὴ δοτικὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. οἷον τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε, ὦ αἴαντε. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ὀνομασικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. ἡ ὀνομασικὴ πληθυντικὴ, καὶ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομασικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ς. τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. πᾶσα δὲ ὀνομασικὴ πληθυντικὴ ὀνόματος περιττοσυλλάβου, εἰς ες λήγει, πλὴν τῶν οὐδετέρων. εἰς αι δὲ καὶ ω, καὶ εἰς οι, ἰσοσυλλάβου. τὰ δὲ εἰς ων συγκριτικὰ, κατὰ κρᾶσιν ἔθει ἀττικῷ εἰς ους ποιοῦσιν ὀνομασικὰς πληθυντικάς. οἷον οἱ μείζονες, καὶ μείζους. οἱ κρείττονες, καὶ κρείττους. οἱ χείρονες, καὶ χείρους. οἱ ἐλάττονες, καὶ ἐλάττους. οἱ ἥττονες, καὶ ἥττους. οἱ βελτίονες, καὶ βελτίους. ἡ γενική; τῶν αἰάντων. πᾶσα γὰρ

γενικὴ

genitiuus pluralis, communiter in on desinit, præter unicasua. horum quinque. decem. uiginti. quinquaginta. centum. & extensionem patientia, ut, talium, tantorum, istorum. Datiuus pluralis *à nominatiuo singulari, &* Datiuo. *sic.* Omnis *nominatiuus plurisyllabus in s, desinens. additione i, facit datiuum pluralem. ut, hic aiax, his aiacibus. hic lebes, his betibus. hic tros, his troibus. hic peleus. his peleis. hic bos. his bobus.* Excipitur, *pes pedibus. & filius, filijs, & cursor cursoribus, apud* Callimachum. Similiter *& in duplicem desinentes nominatiui. ut, hic rapax, his rapacibus. hic arabs, his arabibus.* Etiã *cum singularis datiuus in, i, purum desinit, assumptione s, datiuus pluralis fit. ut, huic serpenti, his tibus. huic suaui, his suauibus. huic demostheni, his demosthenibus.* Cũ *autẽ singularis datiuus, n, habẽt, mutatiõe, n, in, s, datiuus pluralis fit. ut, huic platoni, his platõibus. huic pastori, his pastoribus. huic turturi, his turturibus.* Cũ *uero singularis datiuus cõsonantem habet ante, i, assumit, s, pluralis, & expellit non potentia proferri secum elementa. ut, aiaci, aiacibus. gratioso, gratiosis.* A ? *longum. nam penultima datiui æquat temporibus alios obliquos.* Interdum *autem & maius tempus habet ut, leonis, leonibus. scribentis, scribentibus.* Illud *si? breue natura, nisi cũ cõmunis syllaba fit apud poetas. apponitur aũt n, in i, datiuis cũ uocalis infertur. ut, aiacibus donaui hoc. cũ uero consonans, non. ut aiacibus dedi hoc. apud poetas uero sæpe ponitur n, etiam consonante sequẽte propter metrum, ut i, longum fiat,* Et *ionice aiacibus per extensionẽ, ipsi enim à desinente in es nominatiuo, appositione si, formant*

γενικὴ πληθυντικὴ, κοινῶς εἰς ων λήγει, χωρὶς τῶν μονο-
πτώτων. τῶν πέντε, τῶν δέκα, τῶν εἴκοσι, τῶν πεντήκον-
τα, τῶν ἑκατόν. καὶ τῶν ἐπέκτασιν παθόντων. οἷον τοιῶν
δε, τοσῶνδε, τουτονί. ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομα
στικῆς ἑνικῆς καὶ δοτικῆς, οὕτω. πᾶσα ὀνομαστικὴ περιττοσύλ
λαβος εἰς ς λήγουσα, προσθέσει τοῦ ι ποιεῖ τὴν δοτικὴν πλη-
θυντικήν. οἷον ὁ αἴας τοῖς αἴασιν, ὁ λέβης τοῖς λέβησιν, ὁ
τρὼς τοῖς τρωσὶν, ὁ πηλεὺς τοῖς πηλεῦσιν, ὁ βοῦς τοῖς βου-
σίν. ἐξαιρεῖται πούς ποσὶ, καὶ υἱεὺς υἱέσι, καὶ δρομεὺς δρομέ
σι, παρὰ καλλιμάχῳ. ὁμοίως καὶ αἱ εἰς διπλοῦν λήγουσαι
ὀνομαστικαί. οἷον ἅρπαξ τοῖς ἅρπαξιν, ὁ ἄραψ τοῖς ἄρα-
ψιν. ἔτι ὅτε ἡ ἑνικὴ δοτικὴ εἰς ι καθαρὸν λήγει, προσλήψει
τοῦ ς, ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ γενικὴ γίνεται. οἷον τῷ ὄφισι.
τῷ ἠδέϊ, τοῖς ἠδέσι. τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσιν. ὅτε
δὲ ἡ ἑνικὴ δοτικὴ ν ἔχει, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς, ἡ δοτικὴ πληθυν
τικὴ γίνεται. οἷον τῷ πλάτωνι, τοῖς πλάτωσι. τῷ ποιμένι,
τοῖς ποιμέσι. τῇ τρυγόνι, ταῖς τρυγόσιν. ὅτε δὲ ἡ ἑνικὴ δο
τικὴ σύμφωνον ἔχει πρὸ τοῦ ι, προσλαμβάνει τὸ ς ἡ πλη-
θυντικὴ, καὶ παραιτεῖται τὰ μὴ δυνάμενα προφέρεσθαι
σὺν αὐτῇ στοιχεῖα. οἷον αἴαντι αἴασι, χαρίεντι χαρίεσι. τὸ
α; μακρόν. ἡ γὰρ παραλήγουσα τῆς δοτικῆς, ἰσοχρονεῖ ταῖς
ἄλλαις πλαγίαις. ἐνίοτε δὲ καὶ μείζονα χρόνον ἔχει. οἷον
λέοντος λέουσι, γράφοντος γράφουσι. τὸ σι; βραχὺ φύσει, εἰ
μὴ ὅτε κοινὴ συλλαβὴ γίνεται παρὰ ποιηταῖς. προστίθεται
δὲ ν ταῖς εἰς ι δοτικαῖς, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέρεται. οἷον, τοῖς
αἴασιν ἐδωρησάμην τόδε. ὅτε δὲ σύμφωνον, οὔ. οἷον, τοῖς αἴα
σι δέδωκα τόδε. παρὰ ποιηταῖς δὲ πολλάκις τίθεται τὸ
ν καὶ συμφώνου ἑπομένου διὰ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ ι μα-
κρὸν γένηται. καὶ ἰωνικῶς αἰάντεσσι, κατ᾽ ἐπέκτασιν.
αὐτοὶ γὰρ ἀπὸ τῆς ληγούσης εἰς ες ὀνομαστικῆς, προσθέσει σι,

formant datiuum pluralem: ut aiaces aiacibus, gigan tes gigantibus, heroes heroibus, turtures turturibus, philomelæ philomelis. nisi unum eijciatur propter metrum. Accusatiuus pluralis? *ab accusatiuo singulari appositione s, ut aiacem aiaces. semper enim plurisyllabi simplices accusatiui in as breuem desinunt, præter accusatiuos in on comparatiuorum. hi enim more attico per crasin in us desinunt: ut hos meliores & meliores. hos maiores & maiores, hos minores & minores, hos minores & minores, hos meliores & meliores, hos peiores & peiores, hos plures & plures.* Et *hæc quidem formatio omnium plurisyllaborum masculinorum, & femininorum, & communium, & promiscuorum nominum.*

Regula.

Hic *aiax, huius aiacis, huic aiaci, hunc aiacem, ò aiax, communiter: & ò aiax, attice.* Hi *aiaces, horum aiacum, ò aiaces.* Hi *aiaces, horum aiacum, his aiacibus, hos aiaces, ò aiaces.*

De generibus, siue terminationibus nominum.

SECTIO SECVNDA.

Quoniam *uero nobis formatio nominũ quinq; simpliciũ declinationũ peracta est, consequens fuerit diligenter de terminationib. plurisyllaborũ nominũ ordine tractare, ut studiosißimi ueteres tradiderũt, & primũ de in os omnibus, quæq; ipsorum parisyllaba existẽtia in u & in a faciunt genitiuum, & quæ plurisyllaba in antos.* Ante *hoc autem scire oportet, quòd quinque sunt finales omnium masculinorum nominum, n, x, r, s, ps: ut* Dion, *phœnix, nestor, aiax, arabs. at talis,*

&

σχηματίζουσι τὴν δοτικὴν πληθυντικήν. οἷον αἴαντες αἰάντεσσι, γίγαντες γιγάντεσσιν, ἥρωες ἡρώεσσι, τρυγόνες τρυγόνεσσιν, ἀηδόνες αἰηδόνεσσιν. εἰ μὴ τὸ εν ἐκβληθείη διὰ τὸ μέτρον. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἑνικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἷον αἴαντα, αἴαντας. ἀεὶ δὲ αἱ περιττοσύλλαβοι ἁπλαῖ αἰτιατικαὶ εἰς ας βραχὺ λήγουσι, πλὴν τῶν αἰτιατικῶν τῶν εἰς ων συγκριτικῶν. αὗται γὰρ ἔθει ἀττικῷ κατὰ κρᾶσιν εἰς ους λήγουσιν. οἷον τὰς κρείττονας, καὶ κρείττους. τοὺς μείζονας, καὶ μείζους. τοὺς ἐλάττονας, καὶ ἐλάττους. τοὺς ἥττονας, καὶ ἥττους. τοὺς βελτίονας, καὶ βελτίους. τοὺς χείρονας, καὶ χείρους. τοὺς πλείονας, καὶ πλείους. καὶ οὗτος μὲν ὁ σχηματισμὸς πάντων τῶν περιττοσυλλάβων ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων.

ΚΑΝΩΝ.

Ο αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ, ΕΙΤΕ ΚΑΤΑΛΗξεων τῶν ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Επειδὴ δὲ ἡμῖν ὁ σχηματισμὸς τῶν ὀνομάτων τῶν πέντε, ἁπλῶν κλίσεων ἤνυσαι, ἑπόμενον ἂν εἴη ἐπιμελῶς περὶ τῶν καταλήξεων τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων τάξει διαλαβεῖν, ὡς οἱ σπουδαιότατοι παλαιοὶ παρέδωκαν. καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς ας πάντων, τίνα τε αὐτῶν ἰσοσύλλαβα ὄντα εἰς ου καὶ εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν, καὶ τίνα περιττοσύλλαβα εἰς αντος. πρὸ τούτου δὲ εἰδέναι δεῖ, ὅτι πέντε εἰσὶ τελικὰ πάντων τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ν, ξ, ρ, ς, ψ. οἷον δίων, φοῖνιξ, νέστωρ, αἴας, ἄραψ. τὸ δὲ τοιόσδε

& tantus, & hic, & tantus, per extensionem fiunt. At Adam, Abraam, Iacob, Ioseph, Daniel, Michael, *iudaica existentia, transformāda sunt in græcā terminationē. non enim tales consonantes finales græcorum nominum inueniuntur. ob hæc igitur iudæos permittentes ualere, Adamus, & Abramus, et Iacobus, et Iosephus, & Danielus, & Michaelus græce dicamus.*

De in as parisyllabis. terminatio prima masculinorum.

In *as purum parisyllaba, simplicia, grauisona, communiter in u faciunt genitiuum: ut hic æneas, huius æneæ. hic papias, huius papiæ. exceptis gentilibus à pi incipientibus: ut, Picias piciantis, peucetias peucetiantis.* At *aphias, phlegias, satyas, arias, parias, parisyllabe & plurisyllabe declinantur.*

De in a facientibus genitiuum.

In *as unisyllaba circumflexa, in a faciunt genitiuum: ut hic gras, huius græ. hic lapis, huius lapidis. hic chnas, huius chnæ.*

In as circunflexa.

In *as multisyllaba circunflexa, parisyllaba quidem existentia, in a faciunt genitiuū: ut, Thomas thomæ, Cosmas cosmæ, menas menæ.* Plurisyllaba *uero in antos: ut, pellicanus pellicani.* Inuenta *sunt autem & nōnulla ionica, in dos facientia genitiuū: ut, bittas bittadis, cyras cyradis.* Etiam *in bas ante baliam cōsonantem habentia, & non r, in a faciūt genitiuum, sambas sambæ, galbas galbæ, crisbas crisbæ.* His *similiter & ibas ibæ, & banebas banebæ, &* Annibal *annibalis.*

Etiam

καὶ τοσόσδε, καὶ οὑτοσὶ, καὶ τηλικουτοσὶ, κατ' ἐπέκτασιν γίνονται. τὸ δὲ Ἀδὰμ, Ἀβραὰμ, Ἰακὼβ, Ἰωσὴφ, Δανιὴλ, Μιχαὴλ, ἰουδαϊκὰ ὄντα, μετασχηματιστέα ἐστὶν εἰς τὴν ἑλλάδα κατάληξιν. οὐ γὰρ τὰ τοιαῦτα σύμφωνα τελικὰ τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων εὑρίσκονται. ταῦτά τοι ἰουδαίους ἐάσαντες χαίρειν. Ἄδαμος καὶ Ἄβραμος, καὶ Ἰάκωβος, καὶ Ἰώσηπος, καὶ Δανιῆλος, καὶ Μιχαῆλος ἑλληνικῶς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ, κατάληξις πρώτη τῶν ἀρσενικῶν.

Τὰ εἰς ας καθαρὸν ἰσοσύλλαβα, ἁπλᾶ βαρύτονα κοινῶς εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ αἰνείας τοῦ αἰνείου, ὁ παπίας τοῦ παπίου. πλὴν τῶν ἐθνικῶν ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων. οἷον πικίας πικίαντος, πευκετίας πευκετίαντος. ὁ δὲ ἀφίας, φλεγίας, σατύας, ἀρίας, παρίας, ἰσοσυλλάβως καὶ περιττοσυλλάβως κλίνονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΠΟΙΟΥΝΤΩΝ τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ας μονοσύλλαβα περισπώμενα, εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ χνᾶς, τοῦ χνᾶ.

ΕΙΣ ΑΣ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΑ.

Τὰ εἰς ας πολυσύλλαβα περισπώμενα, ἰσοσύλλαβα μὲν ὄντα, εἰς α ποιοῦσιν τὴν γενικήν. οἷον θωμᾶς θωμᾶ, κοσμᾶς κοσμᾶ, μηνᾶς μηνᾶ. περιττοσύλλαβα δὲ εἰς αντος. οἷον πελεκᾶς πελεκᾶντος. εὕρηνται δὲ καί τινα ἰωνικὰ εἰς δος ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ὁ βιττᾶς τοῦ βιττᾶδος, ὁ κυρᾶς τοῦ κυρᾶδος. ἔτι τὰ εἰς βας πρὸ τοῦ β ἄλλο σύμφωνον ἔχοντα, καὶ μὴ ρ, εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν. ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ ἶβας, τοῦ ἶβα. καὶ ὁ βανέβας, τοῦ βανέβα. καὶ ὁ ἀνίβας, τοῦ ἀνίβα.

Etiam in gas bisyllaba solum propria: ut migas migæ, megas megæ, & magnus magni heteroclite, cum adiectiuum. algas algæ. excipitur salgas, salgantis. Etiam superbisyllaba: ut saturgas saturgæ. excepto acragas acragantis, fluuius. à quo agrigentum, agrigenti, urbs Siciliæ. Etiam in das bisyllaba & superbisyllaba: ut ladas ladæ, idas idæ, leonidas leonidæ. Etiam in zas, xas, psas, thas, cas: ut arizas arizæ, elixas elixæ, apsas apsæ, anthas anthæ, pelecas pelecæ. Etiam in las simplicia, bisyllaba soligenera, non penultimãtia natura longa: & superbisyllaba, duo lamda habentia: ut hylas hylæ, gelas gelæ, iollas iollæ, abollas abollæ. Etiam in mas, habentia consonantem ante mi: ut silmas silmæ, acamantocharmas acamantocharmæ. excipitur tolmas tolmantis. Etiam in mas Persica: ut salamas salamæ, spitamas spitamæ. Etiam in nas: ut pinas, pinæ. præterquam canas canantis. Etiam in pas, soligenera: ut papas papæ, lampas lampæ. excipitur cypas cypantis. Omnis uero, omnis, adiectiuum existens. Etiam in ras, non habentia primam & secundam syllabam, ab eadem consonante æqualementari incipientem: ut simmoras, simmoræ, cydras cydræ. Etiam in sas, bisyllaba, non penultimata e, ut chrysas chrysæ, cyrsas cyrsæ. Etiam in tas: ut, archytas archytæ, eurotas eurotæ. Præterquam teleutas, teleutantis. Etiam in phas bisyllaba, & in chas: ut, delphas delphæ, aphas aphæ. Excipitur cyphas cyphantis, callichas callichæ, lachas lachæ. Excipitur calchas calchantis.

ἔτι τὰ εἰς γας δισύλλαβα μόνον κύρια. οἷον ὁ μίγας, τοῦ μί
γα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα. καὶ ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου ἑτεροκλίτως.
ὅτε ἐπίθετον. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ἐξαιρεῖται ὁ σάλγας, τοῦ
σάλγαντος. ἔτι τὰ ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ σατύργας, τοῦ σα
τύργα. χωρὶς τοῦ ἀκράγας, ἀκράγαντος, ποταμός. ἀφ' οὗ ἡ
ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος, πόλις τῆς σικελίας. ἔτι τὰ εἰς
δας δισύλλαβα, καὶ ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ λάδας, τοῦ λάδα.
ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ἔτι τὰ εἰς ζας, ξας,
ψας, θας, κας. οἷον ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἐλίξας, τοῦ ἐλίξα. ὁ
ἄψας τοῦ ἄψα. ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πέλεκας, τοῦ πέλεκα. ἔτι
τὰ εἰς λας ἁπλᾶ, δισύλλαβα, μονογενῆ, μὴ παραληγόμενα
φύσει μακρᾷ, καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα δύο λλ ἔχοντα. οἷον ὁ ὕ
λας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλ-
λας, τοῦ ἀβόλλα. ἔτι τὰ εἰς μας ἔχοντα σύμφωνον πρὸ τοῦ μ.
οἷον ὁ σίλμας, τοῦ σίλμα, ὁ ἀκαμαντοχάρμας, τοῦ ἀκαμαν-
τοχάρμα. ἐξαιρεῖται ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. ἔτι τὰ εἰς
μας περσικά. οἷον ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ πιτάμας, τοῦ
πιτάμα. ἔτι τὰ εἰς νας. οἷον ὁ πίνας, τοῦ πίνα, πλὴν τοῦ ὁ κά
νας, τοῦ κάναντος. ἔτι τὰ εἰς πας μονογενῆ. οἷον ὁ πάπας,
τοῦ πάπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. ἐξαιρεῖται ὁ κύπας, τοῦ κύ
παντος. ὁ πᾶς δὲ τοῦ παντὸς, ἐπίθετον ὄν. ἔτι τὰ εἰς ρας μὴ ἔ-
χοντα πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώ-
νου, ἢ ἀντιστοίχου ἀρχομένην. οἷον ὁ συμμόρας, τοῦ σιμμόρα. ὁ
κύδρας, τοῦ κύδρα. ἔτι τὰ εἰς σας δισύλλαβα, μὴ παραλη-
γόμενα τῷ ε. οἷον ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κύρσας, τοῦ κύρσα.
ἔτι τὰ εἰς τας. οἷον ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας, τοῦ
εὐρώτα. πλὴν τοῦ ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος. ἔτι τὰ εἰς
φας δισύλλαβα, καὶ τὰ εἰς χας. οἷον ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. ὁ
ἄφας τοῦ ἄφα. ἐξαιρεῖται ὁ κύφας, τοῦ κύφαντος. ὁ καλ-
λίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. ἐξαιρεῖται ὁ κάλχας,

calchantis. Etiam in as à circunflexis uerbis composita: ut patricida, cidæ, à cædo, id est uerbero. Etiam in as à femininis composita: ut hæc pharetra, hic eupharetras, huius eupharetræ. hæc uiolentia, hic eurybias, huius biæ. hoc forũ, hic pythagoras, huius pythagoræ & ræ. hic dolor. hic Pausanias, huius niæ, et hæc quidẽ de parisyllabis. sed de plurisyllabis deinceps dicamus.

De in as in antos facientib. genitiuum.

In as purum nomina, bisyllaba, grauisona, non à Dorica lingua existentia, per nt flectũtur: ut hic aiax, huius aiacis. hic thoas, huius thoantis. his bias, huius biantis. Excipitur lapis, huius lapidis, & commixtione duorum aa, lapidis, et lapis lapidis, lapidi, lapidem. Etiam in as solisyllaba acutisona, in tis faciunt genitiuum: ut, hic pras, huius prantis. hic zas, huius zantis hic phthas, huius phthantis. & plurisyllaba similiter: ut hæc statua, huius statuæ. hæc scutica, huius scuticæ. Etiam in bas habentia in penultima bitempoream correptam: ut, hic bibas, huius bibantis. hic annus, huius anni. hic alybas, huius alybæ. cuius penultima, & longa. Excipitur hic barnabas, huius barnabæ. hic labas, huius labæ. hic cabas, huius cabæ. hic abas, huius abæ, gentile. hic abas uero, huius abantis, proprium. Similiter & iobas iobæ, & rhebas, rhebæ. Etiam in bas, ante b habentia r, plurisyllabice flectuntur: ut hic phorbas, huius phorbantis. hic cyrbas, huius cyrbantis. Etiam in gas bisyllaba propria, & appellatiua, uel gentilia: ut hic gigas, huius gigantis. hic brigas, , huius brigantis. Etiam in das bisyllaba diphthongo penultimantia: ut hic phidas, huius phidantis.

hic

τοῦ κάλχαντος. ἔτι τὰ εἰς ας ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων συντεθειμένα. οἷον ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ, τὸ τύπτω. ἔτι τὰ εἰς ας ἀπὸ θηλυκῶν συντεθειμένα. οἷον ἡ φαρέτρα, ὁ ἀφαρέτρας, τοῦ ἀφαρέτρα. ἡ βία, ὁ ἀρυβίας, τοῦ ἀρυβία. ἡ ἀγορὰ, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου. ἡ ἀνία, ὁ παυσανίας, τοῦ παυσανία. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἰσοσυλλάβων. περὶ δὲ τῶν περιττοσυλλάβων, ἑξῆς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΕΙΣ ΑΝΤΟΣ ποιούντων τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ας καθαρὸν ὀνόματα, δισύλλαβα, βαρύτονα, μὴ ἀπὸ δώριδος διαλέκτου ὄντα, διὰ τοῦ ντ κλίνονται. οἷον, ὁ αἴας τοῦ αἴαντος, ὁ θόας τοῦ θόαντος, ὁ βίας τοῦ βίαντος. ἐξαιρεῖται ὁ λάας, τοῦ λάαος, καὶ κράσει τῶν δύο αα, λᾶος. καὶ ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. ἔτι τὰ εἰς ας μονοσύλλαβα ὀξύτονα εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ πρὰς τοῦ πραντὸς, ὁ ζὰς τοῦ ζαντὸς, ὁ φθὰς τοῦ φθάντος. καὶ τὰ πολυσύλλαβα ὁμοίως, οἷον ὁ ἀνδριὰς τοῦ ἀνδριάντος, ὁ ἱμὰς τοῦ ἱμάντος. ἔτι τὰ εἰς βας ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ δίχρονον συνεσταλμένον. οἷον ὁ βίβας τοῦ βίβαντος, ὁ λυκάβας τοῦ λυκάβαντος, ὁ ἀλύβας τοῦ ἀλύβαντος. οὐ ἡ παραλήγουσα, καὶ μακρά. ἐξαιρεῖται ὁ βαρνάβας τοῦ βαρνάβα, ὁ λάβας τοῦ λάβα, ὁ κάβας τοῦ κάβα, ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. ὁ ἄβας δὲ τοῦ ἄβαντος, κύριον. ὁμοίως καὶ ἰόβας ἰόβα, καὶ ῥήβας ῥήβα. ἔτι τὰ εἰς βας πρὸ τοῦ β ἔχοντα ρ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον ὁ φόρβας τοῦ φόρβαντος, ὁ κύρβας τοῦ κύρβαντος. ἔτι τὰ εἰς γας δισύλλαβα κύρια, καὶ προσηγορικὰ, ἢ ἐθνικά. οἷον ὁ γίγας τοῦ γίγαντος, ὁ βρίγας τοῦ βρίγαντος. ἔτι τὰ εἰς δας δισύλλαβα διφθόγγῳ παραληγόμενα, οἷον ὁ φείδας τοῦ φείδαντος.

ὁ οἴδας,

hic œdas, huius œdantis. Etiā & *superbisyllaba à grauisonis uerbis facta: ut, gratificor, charidas charidantis, rideo, midas midātis.* Sed *supergloriosos græcos, uel nomē est à superglorior, supergloriosus, et concisione supergloriosus, supergloriosi: uel participium primi indefiniti est, à superglorior, supergloriabor, supergloriatus sum. participiū, hic superglorians, huius supergloriātis. & per concisionem, superglorians supergloriātis, accusatiuus supergloriantes.* Etiā *in zas habentia y ante z: ut hic byzas, huius byzantis: hic pyzas, huius pyzantis.* Etiam *in las bisyllaba, soligenera penultimātia natura lōga: ut hic phylas, huius antis. hic chelas, huius chelantis.* Similiter *& habentia cōsonantē cū l: ut hic atlas, huius atlātis.* Etiā *duo ll habentia: ut hic pallas, huius pallātis. hic ballas, huius ballantis. hic niger uero, huius nigri, & miser miseri, trigenerice. etiā quæ in mas bisyllaba, & superbisyllaba habētia ante m uocalē breuem, imparisyllabice declinātur: ut hic adamas, huius adamātis. hic athamas, huius athamātis. hic polydamas, huius polydamātis. cū quib. et hic thaumas, huius thaumātis.* Etiā *quæ in ras bisyllaba, habētia primā et secundā syllabā ab eadē cōsonāte, uel eiusdem ordinis incipiētem: ut hic babras, huius babrātis. hic prophras, huius prophrātis. hic teuthras, huius teuthrantis.* Similiter *& coincidētia participio: ut hic piras, huius pirantis. hic aras, huius arantis. similiter & habentia a ante r: ut hic taras, huius tarantis. hic caras, huius carantis.* Etiam *quæ in sas superbisyllaba e penultimantia: ut hic apesas, huius apesantis.* Etiā *quæ in phas superbisyllaba: ut hic coryphas,*

huius

ὁ οἴδας, τοῦ οἴδαντος. ἔτι καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων γινόμενα. οἷον χαρίζομαι, χαρίδας ὁ χαρίδαντος. μείδομαι, μείδας, μείδαντος. τὸ δὲ ὑπερκύδαντας ἀχαιοὺς, ἢ ὄνομά ἐστιν ἀπὸ τοῦ ὑπερκυδαίνω ὑπερκύδανας, καὶ συγκοπῇ ὑπερκύδας, ὑπερκύδαντος. ἢ μετοχὴ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ ὑπερκυδαίνω, ὑπερκυδανῶ, ὑπερκύδανα. ἡ μετοχὴ, ὁ ὑπερκυδάνας, τοῦ ὑπερκυδάναντος. καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπερκύδας, ὑπερκύδαντος. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς ὑπερκύδαντας. ἔτι τὰ εἰς ζας ἔχοντα υ πρὸ τοῦ ζ. οἷον ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. ἔτι τὰ εἰς λας δισύλλαβα μονογενῆ, παραληγόμενα φύσει μακρᾷ. οἷον ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλως, τοῦ χήλαντος. ὁμοίως καὶ τὰ ἔχοντα σύμφωνον μετὰ τοῦ λ. οἷον ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. ἔτι τὰ δύο λλ ἔχοντα. οἷον ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας δὲ τοῦ μέλανος. καὶ ὁ τάλας, τοῦ τάλανος τριγενῆ. ἔτι τὰ εἰς μας δισύλλαβα καὶ ὑπερδισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ φωνῆεν βραχὺ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ ἀθάμας, τοῦ ἀθάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. μεθ' ὧν καὶ ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. ἔτι τὰ εἰς ρας δισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου ἀρχομένην. οἷον ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας, τοῦ πρόφραντος. ὁ τεύθρας, τοῦ τεύθραντος. ὁμοίως καὶ τὰ συνεμπίπτοντα μετοχῇ. οἷον ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. ὁμοίως καὶ τὰ ἔχοντα α πρὸ τοῦ ρ. οἷον ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. ἔτι τὰ εἰς σας ὑπερδισύλλαβα τῷ ε παραληγόμενα. οἷον ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος. ἔτι τὰ εἰς φας ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ κορύφας,

huius coryphantis.hic elephas,huius elephantis.hic onophas uero,onophæ.Et quæ in has composita, simplicium seruant declinationē:ut lycothoas lycothoantis, qu oniã thoas thoantis.uniuersus uniuersi, quoniã omnis omnis. Sed de ijs quæ in, as, satis. Nunc autem de ijs quæ in is, eodem dicamus modo.

De iis quæ in is omnibus, & primum de parisyllabicis.

DECLINATIO SECVNDA.

Quæ in is grauisona spondaica, in u faciunt genitiuum: ut hic chryses, huius chrysæ. hic xerxes, huius xerxis. Excipitur hic uerbero, huius uerberonis. hic morges,huius morgetis.hic næes,huius næetis. hic cures,huius curetis.hic pigres,huius pigretis. hic tigris, huius tigris fluuius,qui et tigris tigridis, et tigridis ionice dicitur. phagres phagretis,magnes magnetis ignes ignetis, masses massetis, mendes mendetis, glæes glæetis. Etiã quæ in is circunflexa, in u faciunt genitiuū:ut hic thales,huius thalæ.et hic thales,huius thaletis.hic mercurius,huius mercurij.hic soses,huius sosæ.hic moses, huius mosæ.& hic moyses:huius moysæ. et hic moseus,huius mosei attice.et hic moyseus,huius moysei,apud diuinã scripturã.Etiã quæ in is grauisona,ab ijs quæ in i, feminina composita: ut hæc confabulatio, hic lesches, schæ. hæc aranea, hic arachnes, chnæ.coma, hic nigricomus, huius nigricomi. Etiam quæ in dis patronymica: ut hic atrides, huius atridæ. hic pelides, huius pelidæ. Et quæ in dis propria, formã patronymici habētia:ut hic thucydides, huius thucydidæ. miltiades, huius miltiadæ.hic pylades, huius pyladæ.

τοῦ κορύφαντος. ὁ ἔλεφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὁ ὀνόφαρ δὲ, τοῦ ὀνόφα. τὰ εἰς ας σύνθετα, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον λυκοθόας, λυκοθόαντος, ὅτι θόας θόαντος. σύμπας, σύμπαντος, ὅτι πᾶς παντός. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν εἰς ας, ἅλις. νυῦ δὲ περὶ τῶν εἰς ης, τὸν αὐτὸν λέγωμεν τρόπον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΠΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ πρῶτον περὶ τῶν ἰσοσυλλάβων.

ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τὰ εἰς ης βαρύτονα σπονδειακὰ, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ χρύσης τοῦ χρύσου, ὁ ξέρξης τοῦ ξέρξου. ἐξαιρεῖται ὁ μάσθλης τοῦ μάσθλητος, ὁ μόργης τοῦ μόργητος, ὁ ναίης τοῦ ναίητος, ὁ κούρης τοῦ κούρητος, ὁ πίγρης τοῦ πίγρητος, ὁ τίγρης τοῦ τίγρητος, ποταμός. ὁ καὶ τίγρις τίγριδος, καὶ τίγριος ἰωνικῶς λέγεται. φάγρης φάγρητος, μάγνης μάγνητος, ἴγνης ἴγνητος, μάσπης μάσπητος, μένδης μένδητος, γλοίης γλοίητος. ἔτι τὰ εἰς ης περισπώμενα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ θαλῆς τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς τοῦ ἑρμοῦ, ὁ σωσῆς τοῦ σωσοῦ, ὁ μωσῆς τοῦ μωσοῦ, καὶ ὁ μωϋσῆς τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως ἁπλικῶς. καὶ ὁ μωϋσεὺς τοῦ μωϋσέως, παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. ἔτι τὰ εἰς ης βαρύτονα ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν συντεθειμένα. οἷον, ἡ λέσχη, ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη, ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη, ὁ κυανοχαίτης τοῦ κυανοχαίτου. Ἔτι τὰ εἰς δης πατρωνυμικά. οἷον ὁ ἀτρείδης τοῦ ἀτρείδου, ὁ πηλείδης τοῦ πηλείδου. καὶ τὰ εἰς δης κύρια τύπον πατρωνυμικοῦ ἔχοντα. οἷον ὁ θουκυδίδης τοῦ θουκυδίδου, ὁ μιλτιάδης τοῦ μιλτιάδου, ὁ πυλάδης τοῦ πυλάδου.

pyladæ. Etiam in is *grauiſona ſimplicia, ſiue decompoſita, ab in os facta: ut araxus, hic araxes, huius araxæ. lapithus, hic lapitha, huius lapithæ. œdibus œdipodis, hic œdipodes, huius œdipodæ*. Etiam in tis *non compoſita à teneo: ut hic dator, huius datoris. hæc charta, huius chartæ. hic ſacerdos, huius ſacerdotis*. Et in *tis ſimiliter: ut hic ſcytha, huius ſcythæ*. Etiam per *anis, & inis, & onis, & ynis, & onis, & olis: ut, hic iordanes, huius iordanis. hic æſchines, huius æſchinæ. hic meryones, huius meryonæ. hic geryones, huius geryonæ, & geryon geryonis, & geryoneus geryonei communiter. ſæpe uero & apud poetas, & apud* He*ſiodum in* Theogonia, Chryſaor *autem peperit tricipitem* Geryoneum. *hic cerynes, huius næ. hic publicanus, huius publicani. hic ozola, huius ozolæ*. Etiam in *is grauiſona ſuperbiſyllaba, ante is duas eaſdem immutabiles habentia: ut* Ioannes, *huius* Ioannis. *hic caballes, huius caballæ*. Excipitur *hic polles, huius polletis: biſyllabũ enim. & hic aelles, huius aellæ: acutiſonũ enim*. Etiã *in his ſoligenera à uerbis compoſita: ut uendo, hic bibliopola, huius bibliopolæ. metior, hic terrimẽſor, huius terrimenſoris. tero, hic pueritritor, huius pueritritoris. uerbero, hic patripulſor, huius patripulſoris. eo, funambulus, huius funambuli*. In *is poliſyllaba circumflexa, abiectione s faciunt genitiuũ: ut hic dres, huius dræ. hic tres, huius træ*. Et *quidem hæc de impariſyllabis. ſed de pluriſyllabis nunc dicendum.*

De in is pluriſyllabis.

In *is grauiſona iambica, à præſenti facta, cuius conſonantem ſeruant, in tos faciunt genitiuum: ut*

ſacrifico,

συλλάβου. ἔτι τὰ εἰς ης βαρύτονα ἁπλᾶ, εἴτε παρασύνθετα, ἀπὸ τῶν εἰς ος γινόμενα. οἷον ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. οἰδίπους. οἰδίποδος, ὁ οἰδιπόδης, τοῦ οἰδιπόδου. ἔτι τὰ εἰς της μὴ συντεθειμένα ἀπὸ τοῦ κρατῶ. οἷον ὁ δότης τοῦ δότου, ὁ χάρτης τοῦ χάρτου, ὁ θύτης τοῦ θύτου. καὶ τὰ εἰς θης ὁμοίως, οἷον ὁ σκύθης τοῦ σκύθου. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ανης, καὶ ινης, καὶ ονης, καὶ ωνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. οἷον ἰορδάνης τοῦ ἰορδάνου, ὁ αἰσχίνης τοῦ αἰσχίνου, ὁ μηρυόνης τοῦ μηρυόνου, ὁ γηρυόνης τοῦ γηρυόνου, καὶ γηρυὼν γηρυόνος, καὶ γηρυονεὺς γηρυονέος κοινῶς. πολλάκις δὲ καὶ παρὰ ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν θεογονίᾳ, Χρυσάορ δ' ἔτεκε τρικέφαλον γηρυονῆα. ὁ κερυνης, τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. ἔτι τὰ εἰς ης βαρύτονα ὑπερδισύλλαβα, πρὸ τοῦ ης δύο τὰ αὐτὰ ἀμετάβολα ἔχοντα. οἷον ὁ Ἰωάννης, τοῦ Ἰωάννου. ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. ἐξαιρεῖται ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος. δισύλλαβον γάρ. καὶ ὁ ἀελλὴς τοῦ ἀελλοῦ, ὀξύτονον γάρ. ἔτι τὰ εἰς ης μονογενῆ ἀπὸ ῥημάτων συντεθειμένα. οἷον πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ, ὁ γεωμέτρης τοῦ γεωμέτρου. τρίβω, ὁ παιδοτρίβης τοῦ παιδοτρίβου. τύπτω ὁ πατροτύπτης τοῦ πατροτύπτου. βαίνω, ὁ χοινοβάτης τοῦ χοινοβάτου. τὰ εἰς ης μονοσύλλαβα περισπώμενα, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ δρῆς τοῦ δρῆ, ὁ τρῆς τοῦ τρῆ. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ης ἰσοσυλλάβων. περὶ δὲ τῶν περιττοσυλλάβων νῦν λεκτέον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΠΕΡΙΤτοσυλλάβων.

Τὰ εἰς ης βαρύτονα ἰαμβικά, ἀπὸ ἐνεστῶτος γινόμενα, τὸ σύμφωνον φυλάττουσιν, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον λείβω,

ſacrifico,hic lebes lebetis. ſortior,hic laches huius lachetis.pauper ſum,hic pauper,huius pauperis.decipio, hic deceptor,huius deceptoris.& hic erro,huius erronis.teneo,hic tenẽs,huius tenentis.hic dares autem,daretis,& dare . hic comes,huius cometis,& comæ . hic gyes,huius gyetis.& gyæ.hic fungus,huius fungi,& fugi.hic pydes,huius pydetis & pydæ.hic chares,huius charetis,& charæ . hic pyles,huius pyletis,& pylæ.hic mynes,huius mynetis,& mynæ. hic meges,huius megetis,& megæ. Etiam in is ſoliſyllaba acutiſona,in tos faciunt genitiuum: ut hic cretenſes,huius cretenſis . hic gnes,huius gnetis . hic ſeruus,huius ſerui. Etiam in is multiſyllaba communia : ut arges argetis, iniectus iniecti,indomitus,miti:ſemimortuus,ſemimortui.hæc uero cõpoſita exiſtentia, ſeruãt præteriti perfecti ſyllabam.Etiam quædam in is habẽtia ante is immutabilem,& ante immutabilem uocalem: ut,epiales epialetis,hyperes hyperetis , aceles aceletis , cephales cephaletis.Etiã in is circũflexa ab in is : ut lauracèus, lauracei,à lauroſus:honoratus honorati,ab honorato. Etiam notata ſunt hæc in is, in entos facientia genitiuum : ut clemens clementis.hic manẽs,huius manẽtis. hic ualens,huius ualentis. hic creſcens,huius creſcentis . Sed reliqua ſunt nobis quæ in is contracta , primæ circunflexorum declinationis.

De in is,in us per commixtionem facientibus genitiuum.

In is circumflexa,à gloria compoſita,in us faciunt genitiuum per commixtionem : ut,hic hercules, huius herculis , lis. Etiam in is propria à uerbis compoſita, in us

λείβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ πένης, τοῦ πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος, καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. ὁ δάρης δὲ, δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μώης, τοῦ μώητος, καὶ μώου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. ἔτι τὰ εἰς ης μονοσύλλαβα ὀξύτονα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ κρὴς, τοῦ κρητός. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. ἔτι τὰ εἰς ης πολυσύλλαβα κοινά. οἷον ἀργὴς ἀργῆτος, ἀβλὴς ἀβλῆτος, ἀδμὴς ἀδμῆτος, ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος. ταῦτα δὲ σώθετα ὄντα, φυλάττουσι τὴν τοῦ παρακειμένου συλλαβήν. ἔτι τινὰ εἰς ης, ἔχοντα πρὸ τοῦ ης ἀμετάβολον, καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν. οἷον ἐπιάλης ἐπιάλητος, ὑπέρης ὑπέρητος, ἀκέλης ἀκέλητος, κεφάλης κεφάλητος. ἔτι τὰ εἰς ης περισπώμενα ἀπὸ τῶν εἰς εις. οἷον δαφνῆς δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. τιμῆς τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. ἔτι σεσημείωνται ταῦτα τῶν εἰς ης, εἰς εντος ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ὁ κλήμης τοῦ κλήμεντος, ὁ μάνης τοῦ μάνεντος, ὁ οὐάλης τοῦ οὐάλεντος, ὁ κρήσκης τοῦ κρήσκεντος. ὑπόλοιπα δὲ ἡμῖν τὰ εἰς ης σωηρημένα τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων κλίσεως.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΕΙΣ ΟΥΣ ΚΑΤΑ κρᾶσιν ποιούντων τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ης περισπώμενα, ἀπὸ τοῦ κλέος σωτεθειμένα, εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. οἷον ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ους. ἔτι τὰ εἰς ης κύρια ἀπὸ ῥημάτων συντεθειμένα,

in us faciunt genitiuum per cōmixtionē. ut dulcifico, hic pollux, huius pollucis, cis. consulo, hic Diomedes, *huius* Diomedis, *dis. monstro, hic* Aristophanes, *huius aristophanis, nis.* Etiam *in his ab in os neutris composita: ut robur,* Demosthenes, Demosthenis, *nis. genus,* Diogenes, *diogenis, nis. finis,* Aristoteles, *aristotelis, lis. mos, uitiosos uitiosi, si longitudo, longus longi, gi.* Excipitur *hic ameles, huius ameletis: & hic amenes, huius amenetis.* Etiam *in is adiectiua, communia, acutisona, & grauisona, neutrum in es habentia: ut hic et hæc uerax ueracis, cis. beneuolus beneuoli, li. benemoratus, benemorati, ti.* Etiam *in ris bisyllaba: ut plenus. hic mars uero, martis, & mars, tis, et mars, tis, tis.* Et *mars martis communiter, et martis ionice, et martis attice, et martis æolice.* Etiam *per oris, & iris, & odis: ut diores, triremis, pestilentialis.* Etiam *in is acutisona: ut saphenes, galenes.* Et *in is, ab in ys facta: ut grauis, leuis, uelox, uelocipes.* Oportet *autē scire & hoc, quod in is composita, ab in os neutris, si sint propria, grauātur: ut* Demosthenes, Diogenes, Aristoteles: *sed si sint adiectiua, acuuntur: ut benignus, inimicus, nobilis, gloriosus, infamis. biennis, triennis, quadriennis, quinquennis.* Sed *ab anno,* Athenienses *grauant, biennis, & triennis, & quadriennis dicentes.* Etiam *ab in os trisyllabo adiectiua composita, & à bisyllabo habente in penultima ita, post quod consonans sequitur, grauantur: ut, magnitudo, permagnus. cete, magna cete habens, mos, uiciosus. magnitudo, longus.* His *uero sic dictis, deinceps de in is dicamus.*

Regula.

εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. οἷον δεύκω, ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, ους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, ους. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ους. ἔτι τὰ εἰς ης ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων συντεθειμένα. οἷον σθένος, δημοσθένης, δημοσθένεος, ους. γένος, διογένης, διογένεος, ους. τέλος, ἀριστοτέλης, ἀριστοτέλεος, ους. ἦθος, κακοήθης, κακοήθεος, ους. μῆκος, ἐπιμήκης, ἐπιμήκεος, ἐπιμήκους. ἐξαιρεῖται ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. καὶ ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. ἔτι τὰ εἰς ης ἐπίθετα κοινὰ, ὀξύτονα, καὶ βαρύτονα, οὐδέτερον εἰς ες ἔχοντα. οἷον ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος, ους. ὁ καὶ ἡ εὐμενὴς, εὐμενέος, ους. ὁ καὶ ἡ καλοήθης καλοήθεος, ους, ἔτι τὰ εἰς ρης δισύλλαβα. οἷον ὁ πλήρης. ὁ ἄρης δὲ ἄρους, καὶ ἄρης ἄρητος, καὶ ἄρης ἄρεος, ους. καὶ ἄρευς, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ωρης, καὶ ηρης, καὶ ωδης. οἷον διώρης, τριήρης, λοιμώδης. ἔτι τὰ εἰς νης ὀξύτονα. οἷον σαφηνὴς, γαληνής. καὶ τὰ εἰς ης, ἀπὸ τῶν εἰς υς γινόμενα. οἷον βαρὺς, ἀβαρὴς, ὠκὺς, ποδώκης, δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ εἰς ης σύνθετα ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων, εἰ μὲν ὦσι κύρια, βαρύνονται. οἷον δημοσθένης, διογένης, ἀριστοτέλης. εἰ δὲ ὦσιν ἐπίθετα, ὀξύνονται. οἷον εὐμενὴς, δυσμενὴς, εὐγενὴς, εὐκλεὴς, δυσκλεὴς, διετὴς, τριετὴς, τετραετὴς, πενταετής. τὰ δὲ παρὰ τὸ ἔτος, οἱ ἀθηναῖοι βαρύνουσι, διέτης, καὶ τριέτης, καὶ τετραέτης λέγοντες. ἔτι τὰ ἀπὸ εἰς ος τρισυλλάβου ἐπίθετα σύνθετα, καὶ τὰ ἀπὸ δισυλλάβου ἔχοντος ἐν τῇ παραληγούσῃ η, μεθ' ὃ σύμφωνον ἕπεται, βαρύνονται. οἷον μέγεθος, παμμεγέθης. κῆτος, μεγακήτης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης. τούτων δὲ οὕτως εἰρημένων, ἑξῆς περὶ τῶν εἰς ις λέγωμεν.

Regula.

Hic laches, huius lachetis, huic lacheti, hunc lachetem, ò laches. hi lachetes, horum lachetum, ò lachetes. hi lachetes, horum lachetum, his lachetibus, hos lachetas, ò lachetes.

DE IN IS, ET PRIMVM DE IN OS *facientibus genitiuum.*

Terminatio tertia.

In is solisyllaba longum habentia i, additione os faciunt genitiuum: ut uermis uermis, leo leonis. cuius illud li, et breue inuētum est. Quidam autem, cuiusdā. illud enim ti breue. Etiam in is appellatiua breui penultimantia, non existentia denominatiua, per purum os faciunt genitiuum: ut serpens serpentis, uates uatis, uipera uiperæ. Etiam, ut ait Orus et Archadius grammatici, per purum os faciunt genitiuum hæc propria: ut zenis zenis, iphis iphis, sendis sendis, polis polis, anacarsis anacarsis, sybaris sybaris, trallis trallis, taxis taxis, agis agis & agidis, thamyris thamyris & thamyridis, agesipolis agesipolis & agesipolidis, gaosis gaosis, busiris busiris & busiridis.

De in dos facientibus.
genitiuum.

In is propria masculina, siue in ris, siue in nis, siue in aliam quandam cōsonantem desinentia, in dos communiter faciunt genitiuum: ut paris paridis, adonis adonidis, theognis theognidis. Etiam in longam penultimantia denominatiua: ut, feminiuir, uiri, ancilla ancillæ, uxor uxoris. Etiam à ciuitate composita masculina sola, uel communia: ut, hic sopolis, huius sopolidis.

ΚΑΝΩΝ.

Ο λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχης. τὼ λάχητε, τοῖν λαχήτοιν, ὦ λάχητε. οἱ λάχητες, τῶν λαχήτων, τοῖς λάχησι, τοὺς λάχητας, ὦ λάχητες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΣ, ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΝ περὶ τῶν εἰς ος ποιούντων τὴν γενικήν.

Κατάληξις τρίτης.

Τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα, μακρὸν ἔχοντα τὸ ι, προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον κὶς κιός, λὶς λιός. οὗ τὸ λι- καὶ βραχὺ εἴρηται. τίς δὲ, τίνος. τὸ γὰρ τι, βραχύ. ἔτι τὰ εἰς ις προσηγορικὰ βραχυκατάληκτα, μὴ ὄντα παρώνυμα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὄφις ὄφιος, μάντις μάντιος, ἔχις ἔχιος. ἔτι ὡς φησὶν Ὧρος καὶ Ἀρκάδιος οἱ γραμματικοὶ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν ταῦτα τὰ κύρια. οἷον ζῆνις ζήνιος, ἶφις ἴφιος, σέντις σέντιος, πόλις πόλιος, ἀνάχαρσις ἀναχάρσιος, σύβαρις συβάριος, τράλλις τράλλιος, τάξις τάξιος, ἄγις ἄγιος καὶ ἄγιδος, θάμυρις θαμύριος καὶ θαμύριδος, ἀγησίπολις ἀγησιπόλιος καὶ ἀγησιπόλιδος, γάοζις γαόζιος, βούσιρις βουσίριος καὶ βουσίριδος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΩΣ ΠΟΙΟΥΝ- των τὴν γενικήν.

Τὰ δὲ εἰς ις κύρια ἀρσενικὰ, εἴτε εἰς ρις, εἴτε εἰς νις, εἴτε εἰς ἄλλό τι σύμφωνον λήγοντα, εἰς δος κοινῶς ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον πάρις πάριδος, ἄδωνις ἀδώνιδος, θεόγνις θεόγνιδος. ἔτι τὰ μακροπαράληκτα παρώνυμα. οἷον γυώνις γυώνιδος, λάτρις λάτριδος, εὖνις εὔνιδος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ πόλις σύνθετα ἀρσενικὰ μόνα ἢ κοινά. οἷον ὁ σώπολις τοῦ

ſopolidis. hic ageſipolis,huius ageſipolis. hic & hæc exul exulis. hic & hæc exurbs exurbis,placenta placẽtæ,placẽtæ,et placentæ,placentas et placẽtas: unde et illud Ariſtophanis, Placentas *arripientem. ſic & ouis,ouis.* Etiam *in is compoſita à uates cõmuniter: ut, cribriuates cribriuatis, præuates præuatis.* Etiam *habentia ante is unam conſonantem: ut,crathis, crathidis. ſed habentia duas immutabiles,in thos faciũt genitiuũ,ut hic & hæc auis auis, funis funis.* Oportet *uero ſcire, omnia in is grauiſona, natura breue i habere in omnibus caſibus.ſed auis,bene armatus, et alia quædam,atticos producere.* Etiã *alij caſus ſeruant conſonantem genitiui. ſi uero hic purus ſit ſimiliter & hi.* Hic *paris, huius dis, communiter, & paridis ionice.* Nã *in dos facientia genitiuũ communiter, & in os faciunt ionice. unde et poeta in tertio* Iliadis, Retro *aſpiciens, paridis uero uelociter ſors exiluit. huic paridi,paridi,et paridi apud poetas.hunc paridẽ et parin.* Sciendũ *eſt,quod quidã dicũt, quod in his propria facientia genitiuũ in dos,& os,faciunt duos accuſatiuos in da genitiui in dos: ut paridis, parida.in in, eius qui in os: ut,paridis,parin.* Sed *appellatiua per purum os ſolum facientia genitiuũ,in in faciunt accuſatiuum:ut hic ſerpens,huius ſerpentis,hunc ſerpentem.hic uates, huius uatis, hunc uatem.* Vocatiuus? *ò pari communiter.nam in is abiectione s faciunt uocatiuum. & ò paris attice. ſed reliqua formabis formatione aiacis.*

Regula.

Hic *paris,huius paridis,huic paridi,hũc paridem,et parin,ò pari, et ò paris.* Hi *parides,horum paridum,ò parides.*

σωπόλιδος. ὁ ἀγησίπολις, τοῦ ἀγησιπόλιδος. ὁ καὶ ἡ φυγόπο λις φυγοπόλιδος, καὶ ἡ ἄπολις ἀπόλιδος, φθοῖς φθοΐδος, φθοΐδες καὶ φθοΐς. φθοΐδας, καὶ φθοῖς. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Ἀρι στοφάνους, τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα. οὕτω καὶ ὄϊς ὄϊδος. ἔτι τὰ εἰς ις σύνθετα παρὰ τὸ μάντις κοινῶς. οἷον κοσκινόμαντις κοσκινομάντιδος, πρόμαντις προμάντιδος. ἔτι τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ις ἓν σύμφωνον, οἷον κρᾶθις κράθιδος. τὰ δὲ ἔχον τα δύο ἀμετάβολα, εἰς θος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος, μέρμις μέρμιθος. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι πάντα τὰ εἰς ις βαρύτονα, φύσει βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι. τὸ ὄρνις δὲ, καὶ τὸ εὐκνήμις, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα, οἱ ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν. ἔτι αἱ ἄλλαι πτώσεις φυλάττουσι τὸ σύμφωνον τῆς γενικῆς. ἂν δὲ αὕτη καθαρὰ ἦ, ὁμοίως καὶ αὗται. ὁ πάρις τοῦ πάριδος κοινῶς, καὶ πάριος ἰωνικῶς. τὰ γὰρ εἰς δος ποιοῦντα τὴν γενικὴν κοινῶς, καὶ εἰς ος ποιοῦσιν ἰωνικῶς. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ γ τῆς ἰλιάδος, Ἀψορρόων, πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσε. τῷ πάριδι καὶ πάριϊ, καὶ πάρι παρὰ ποιηταῖς. τὸν πάριδα, καὶ πάριν. ἰστέον δὲ, ὅτι ἔνιοί φασιν ὡς τὰ εἰς ις κύρια ποιοῦντα τὴν γενικὴν εἰς δος, καὶ ος, ποιοῦσι δύο αἰτιατικάς. εἰς δα τῆς εἰς δος γενικῆς, οἷον πάριδος πάριδα. εἰς ιν τῆς εἰς ος, οἷον πάριος πάριν. τὰ δὲ προσηγορικὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ος μόνον ποιοῦντα τὴν γενικὴν, εἰς ιν ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τὸν ὄφιν. ὁ μάντις, τοῦ μάντιος, τὸν μάντιν. ἡ κλητική; ὦ πάρι κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ις, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. καὶ ὦ πάρις ἀττικῶς. τὰ δὲ λοιπὰ σχηματίσεις τῷ σχηματισμῷ τοῦ αἴαντος.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις. τὼ πάριδε, τοῖν πάριδοιν, ὦ

parides. Hi *parides*, *horum paridum*, *his paridibus*, *hos parides*, *ò parides*.

De in is, terminatio quarta.

In *is ſoliſyllaba maſculina per enos faciunt genitiuum*: *ut unus unius*, *pecten pectinis*, *ullus ullius*. *à quo nullus nullius*, & *nullus nullius*. Notandum eſt *clauis clauis*, *femininum enim*. *ſed multiſyllaba ſoligenera*, & *trigenera in entos faciunt genitiuum*, *ſoligenera quidem*: *ut*, *ſimois ſimoentis*, *ſeleis ſeleentis*. *trigenera uero*, *ut gratioſus gratioſi*, *honoratus honorati*, *uocalis uocalis*. Similiter & *in is participia*, *ut uerberatus uerberati*. Huius *gratioſi*, *huic gratioſo*, *hunc gratioſum*, *ò gratioſe communiter*, *à nominatiuo*, *abiectione s*, & *ò gratioſe attice*. & *ò gratioſe*, *à genitiuo*, *abiectione tos*, *ut ab aiace*, *aiax*. *unde et neutrũ*, *hoc gratioſum*.

Regula.

Hic *gratioſus*, *huius gratioſi*, *huic gratioſo*, *hunc gratioſum*, *ò gratioſe*, & *ò gratioſe*, & *ò gratioſe*. Hi *gratioſi*, *horum gratioſorum*, *o gratioſi*. Hi *gratioſi*, *horum gratioſorum*, *his gratioſis*, & *gratioſis*, *hos gratioſos*, *ò gratioſi*.

De in ys nominibus terminatio quinta.

In *ys ſoliſyllaba*, *circunflexa exiſtentia*, *per purũ os faciunt genitiuum*, *ſeruantia y in obliquis*, *ut mus muris*, *ſus ſuis*, *quercus quercus*. Etiam *pluriſyllaba circunflexa*, *ut hic piſcis*, *huius piſci*. Sed *horum illud y in nominatiuo ſolum eſt lõgum*, *in obliquis uero breue*. Etiam *in ys grauiſona*, *ſoligenera quidem exiſtentia*,

πάριδε. οἱ πάριδες, τῶν παρίδων, τοῖς πάρισι, τοὺς πάριδας, ὦ πάριδες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΣ, ΚΑΤΑ-
λῆξις τετάρτη.

Τὰ εἰς εις μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ, διὰ τοῦ ενος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον εἷς ἑνὸς, κτεὶς κτενὸς, δεὶς δενός. ἀφ' οὗ οὐδεὶς οὐδενὸς, καὶ μηδεὶς μηδενός. σεσημείωται ἡ κλεὶς τῆς κλειδὸς, θηλυκὸν γάρ. τὰ δὲ πολυσύλλαβα μονογενῆ, καὶ τριγενῆ, εἰς εντος ποιοῦσι τὴν γενικήν. μονογενῆ μέν. οἷον σιμόεις σιμόεντος, σελήεις σελήεντος. τριγενῆ δὲ, οἷον χαρίεις χαρίεντος, τιμήεις τιμήεντος, φωνήεις φωνήεντος. ὁμοίως καὶ αἱ εἰς εις μετοχαὶ, οἷον τυφθεὶς τυφθέντος. τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ ὦ χαρίεις ἀττικῶς, καὶ ὦ χάριεν, ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ τος, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἴαντος, αἶαν. ὅθεν καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ χάριεν.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν. τὼ χαρίεντε, τοῖν χαριέντοιν, ὦ χαρίεντε. οἱ χαρίεντες, τῶν χαριέντων, τοῖς χαρίεισι, καὶ χαρίεσι, τοὺς χαρίεντας, ὦ χαρίεντες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΣ ΟΝΟΜΑ-
των, κατάληξις πέμπτη.

Τὰ εἰς υς μονοσύλλαβα, περισπώμενα ὄντα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον μῦς μυὸς, σῦς συὸς, δρῦς δρυός. ἔτι τὰ πολυσύλλαβα περισπώμενα. οἷον ὁ ἰχθῦς, τοῦ ἰχθύος. τούτων δὲ τὸ υ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ μόνον ἐστὶ μακρὸν, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις βραχύ. ἔτι τὰ εἰς υς βαρύτονα, μονογενῆ μὲν

ὄντα,

existentia, per yos faciunt genitiuum, seruantia illud y: ut tiphys tiphys, racemus racemi, mortuus mortui, rhadamanthus rhadamanthi. Excipitur *cubitus cubitus, securis securis, legatus legati.* In *ys enim, ut ait multiscius* Herodianus, *permutato o paruo in o magnum, more attico, permutatum est & y in e. sed trigenera existẽtia acutisona, uertũt y in e, in obliquis: ut, suauis suauis, uelox uelocis, tardus tardi, citus citi, acutus acuti. sed omnia huiusmodi ubiq; y breue habẽt.* In *ys cõposita si composita sint ab in ys simplicibus. declinatũ suum seruãt: ut pulchripiscis, piscis: quia piscis piscis. tribreuis tribreuis, quia breuis breuis, sed si composita sint ab alijs, in dos faciũt genitiuũ: ut hic et hæc aduena aduenæ: hic & hæc nuper ueniẽs, nuper ueniẽtis.* In *his diminutiua circũflexa, plurisyllaba, abiectione s faciunt genitiuũ: ut hic camilus, huius camili. hic bacchulus, huius bacchuli. hic clausulus, huius clausuli* Quia *uero in ys adiectiua, et soligenera paucipassa existẽtia, contractione et cõmixtionem suscipiunt, dicendum sit de ipsis accurate, & primũ de acutisonis adiectiuis.* Suauis, *suauis.* Datiuus? *suaui, et contractione suaui. nam e & i, in ei diphthongũ contrahitur.* Et *accusatiuus? suauem, à datiuo, mutatione i in a: & commistione, suauem, à nominatiuo mutatione s in n.* Vocatiuus? *ò suauis communiter, à nominatiuo, abiectione s.* Nominatiuus dualis & *uocatiuus? hi suaues, ò suaues, incontracti.* Inuenitur *tamen (ut ait* Theodosius*) apud* Ionem *comicum asperos, ab asperos, & commixtione asperos.* Genitiuus *dualis? horum suauium, incontractus.* Cum *enim genitiuus singularis*

contrabi-

ὄντα, διὰ τοῦ υος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ υ. οἷον τίφυς τίφυος, βότρυς βότρυος, νέκυς νέκυος, ὁ ῥαδάμανθυς τοῦ ῥαδαμάνθυος. ἐξαιρεῖται ὁ πῆχυς τοῦ πήχεως, ὁ πέλεκυς τοῦ πελέκεως, ὁ πρέσβυς τοῦ πρέσβεως. ἐν τούτοις γὰρ, ὥς φησιν ὁ πολυμαθὴς Ἡρωδιανὸς, μεταβληθέντος τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ἔθει ἀττικῷ, μετεβλήθη καὶ τὸ υ εἰς ε. τριγενῆ δὲ ὄντα ὀξύτονα τρέπουσι τὸ υ εἰς ε ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ὁ ἡδὺς τοῦ ἡδέος, ὁ ταχὺς τοῦ ταχέος, ὁ βραδὺς τοῦ βραδέος, ὁ ὠκὺς τοῦ ὠκέος, ὁ ὀξὺς τοῦ ὀξέος. πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα πανταχοῦ τὸ υ βραχὺ ἔχουσι. τὰ εἰς υς σύνθετα συντεθειμένα μὲν ἀπὸ τῶν εἰς υς ἁπλῶν, τὴν κλίσιν αὐτῶν φυλάττουσιν. οἷον κάλλιχθυς καλλίχθυος, ὅτι ἰχθῦς ἰχθύος. τρίβραχυς τριβράχεος, ὅτι βραχὺς βραχέος. συντεθειμένα δὲ ἀπὸ ἄλλων, εἰς δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καὶ ἡ ἔπηλυς ἐπήλυδος, ὁ καὶ ἡ νέηλυς νεήλυδος. τὰ εἰς υς ὑποκοριστικὰ περισπώμενα, πολυσύλλαβα, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καμῦς τοῦ καμῦ, ὁ διονῦς τοῦ διονῦ, ὁ κλαυστῦς τοῦ κλαυστῦ. ἐπειδὴ δὲ τὰ εἰς υς ἐπίθετα καὶ μονογενῆ, ὀλιγοπαθῆ ὄντα, συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν ἐπιδέχονται, λεκτέον ἂν εἴη περὶ αὐτῶν ἐπιμελῶς, καὶ πρῶτον περὶ τῶν ὀξυτόνων ἐπιθέτων. ὁ ἡδὺς τοῦ ἡδέος. ἡ δοτική; τῷ ἡδέϊ, καὶ συναιρέσει ἡδεῖ. τὸ γὰρ ε καὶ ι εἰς ει δίφθογγον συναιρεῖται. καὶ ἡ αἰτιατική; τὸν ἡδέα, ἀπὸ τῆς δοτικῆς τροπῇ τοῦ ι εἰς α. καὶ κράσει, ἡδῶ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ἡ κλητική; ὦ ἡδὺ κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ καὶ κλητική; τὼ ἡδέε, ὦ ἡδέε, ἀσυναίρετοι. εὕρηται μέντοι, ὥς φησι Θεοδόσιος, παρὰ Ἴωνι τῷ κωμικῷ τραχῆ, ἀπὸ τοῦ τραχέε, καὶ κράσει τραχῆ. ἡ γενικὴ δυϊκή; τοῖν ἡδέοιν, ἀσυναίρετος. ὅτε γὰρ ἡ γενικὴ ἑνικὴ

συναιρεῖ-

cōtrahitur, tunc et genitiuus dualis et pluralis cōtrahitur. ſed quādo ille incōtractus ſit, tunc & hi incōtracti ſunt. Nominatiuus pluralis et uocatiuus? *hi ſuaues, ò ſuaues, et commixtione ſuaues. nam duo ee in his in ei diphthongū cōmiſcentur.* Genitiuus? *horum ſuauium.* Datiuus? *his ſuauibus, incontracti.* Accuſatiuus? *hos ſuaues, & cōmixtione ſuaues.* Nam *e & a in hoc, in ei diphthongū commiſcentur. & ſic quidē formabis in ys trigenera.* Sed *ſoligenera, ſic.* Racemus *racemi, racemo, racemum tantum.* Omnis *enim genitiuus purus bitemporeo penultimans, in n ſolum format accuſatiuum, ut racemi racemum, ſerpentis ſerpentē.* Inuenies *autem raro apud poetas racemum, & quercum, & uentrem. ò raceme, & ò raceme.* Hi *racemi, horum racemorum, ò racemi incontracta.* Hi *racemi, ò racemi, & cōmixtione racemi. nam y & e in his in y longum commiſcentur: horum racemorum, his racemis, hos racemos, & commixtione racemos.*

De in us nominibus, terminatio ſexta.

In *us cōtracta, pariſyllaba entia, perfectorū ſeruāt declinatū. ut aureus aurei, quoniam aureus aurei. argentus argentei, quia argenteus argentei. mens mentis, quia mēs mentis, et hæc mens, huius mētis.* Etiā *in plus pariſyllaba exiſtētia, in u faciūt genitiuū ut: ſimplex plicis, duplex plicis, triples plicis.* Etiam *in dus: ut fratris filius fratris filij, nepos nepotis.* Sed *in us ſimplicia pluriſyllaba exiſtentia, in os faciūt genitiuū: ut, bos bouis, mens mētis, cutis cutis, lanugo lanuginis. excipitur hic pes, huius pedis: & hic dens, huius dentis.*

Etiam

συναιρεῖται, τότε καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντικὴ συναιρεῖται. ὅτε δὲ ἐκείνη ἀσυναίρετος εἴη, τότε καὶ αὗται ἀσυναίρετοι τυγχάνουσιν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητική· οἱ ἡδέες, ὦ ἡδέες, καὶ κράσει ἡδεῖς. τὰ γὰρ δύο εε ἐν ταύταις εἰς ει δίφθογγον κιρνῶνται. ἡ γενική· τῶν ἡδέων. ἡ δοτική· τοῖς ἡδέσιν, ἀσυναίρετος. ἡ αἰτιατική· τοὺς ἡδέας, καὶ κράσει ἡδεῖς. τὸ γὰρ ε καὶ α ἐν ταύτῃ, εἰς ει δίφθογγον κιρνᾶται. καὶ οὕτω μὲν σχηματίσεις τὰ εἰς υς τριγενῆ. τὰ δὲ μονογενῆ, ὧδε. ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τὸ βότρυϊ, τὸν βότρυν μόνως. πᾶσα γὰρ γενικὴ καθαρὰ διχρόνῳ παραληγομένη, εἰς ν μόνον σχηματίζει τὴν αἰτιατικήν. οἷον βότρυος βότρυν, ὄφιος ὄφιν. εὑρήσεις δὲ σπανίως παρὰ ποιηταῖς βότρυα, καὶ δρύα, καὶ νηδύα. ὦ βότρυς, καὶ ὦ βότρυ. τὸ βότρυε, τοῖν βοτρύοιν, ὦ βότρυε, ἀσυναίρετα. οἱ βότρυες, ὦ βότρυες, καὶ κράσει βότρυς. τὸ γὰρ υ καὶ ε ἐν τούτοις. εἰς υ μακρὸν κιρνᾶται. τῶν βοτρύων, τοῖς βότρυσι, τοὺς βότρυας, καὶ κράσει βότρυς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΥΣ ΟΝΟΜΑτων, κατάληξις ἕκτη.

Τὰ εἰς ους συνῃρημένα ἰσοσύλλαβα ὄντα, τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον χρυσοῦς χρυσοῦ, ὅτι χρύσεος, χρυσέου. ἀργυροῦς ἀργυροῦ, ὅτι ἀργύρεος, ἀργυρέου. νοῦς νοῦ, ὅτι νόος νοῦ, καὶ ὁ νοῦς τοῦ νοός. ἔτι τὰ εἰς πλοῦς ἰσοσύλλαβα ὄντα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἁπλοῦς ἁπλοῦ, διπλοῦς διπλοῦ, τριπλοῦς τριπλοῦ. ἔτι τὰ εἰς δους, οἷον ἀδελφιδοῦς ἀδελφιδοῦ, θυγατριδοῦς θυγατριδοῦ. τὰ δὲ εἰς ους ἁπλᾶ περιττοσύλλαβα ὄντα εἰς ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον βοῦς βοός, νοῦς νοός, χροῦς χροός, χνοῦς χνοός. ἐξαιρεῖται ὁ ποὺς τοῦ ποδὸς, καὶ ὁ ὀδοὺς τοῦ ὀδόντος.

ἔτι τὰ

Etiam à pes composita, simplicis seruãtia declinatum, in dos faciunt genitiuum: ut bipes bipedis, tripes tripedis, & tripedis attice. septipes septipedis, & septipes septipedis. unde et Hesiodus *in* Operibus, Axemq; *septipedem incidito, pistillũ uero tricubitale. œdipus œdipodis, & œdipi attice, & œdipodes œdipodæ sæpe apud poetas. unde &* Hesiodus *in* Diebus, Perdidit *pugnantes ouiũ causa œdipodæ, pro œdipodæ. &* Cal*limachus in secunda laude* Apollinis, Te *quidem ex* Sparta *sextum genus œdipodæ, pro œdipodæ.* Etiam *in us circunflexa, ab in is: ut, placenta, placenta, placentæ.* Simois, *simus, simuntis. sed omnium conditor, hic* Iesus, *huius* Iesu, *huic* Iesu, *hunc* Iesum, *apud sacram scripturam.* Sed *omnia in us simplicia quidem, circunflectuntur: ut, mens, bos. præter pes, & dens: hæc enim mutantia inflexionem, mutauere & tonum. composita uero grauantur: ut, bona nauigatio, bonicorpor, bonimens, prudens, malimens. quia uero hæc diuiduntur in omnipassa, & paucipassa, dicendum fuerit & de ijs: & primum de paucipaßis.*

De in us paucipaſsis.

Hic *bos, huius bouis, & bouis apud poetas. huic boui. hunc bouem, à datiuo: & bouem, à nominatiuo. usitatior autẽ secunda, quàm prima.* Vocatiuus? *ò bos, à nominatiuo, abiectione s. nam in s desinentia cũ diphthongo, abiectione s faciunt uocatiuum. hic bos, ò bos. hæc placenta, ò placenta. hic* Peleus, *ò peleus. hi boues, horum boum, ò boues, incontracta.* Hi *boues, & commixtione, boues. quod raro inuentum est. horum boum, his bobus, hos boues, & boues per mixtionem, consonanter*

ἔτι τὰ παρὰ τὸ πους σύνθετα, τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττοντα κλίσιν. εἰς δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον δίπους δίποδος, τρίπους τρίποδος, καὶ τρίπου ἀττικῶς, ἑπτάπους ἑπτάποδος, καὶ ἑπταπόδης ἑπταπόδου. ὅθεν καὶ Ησίοδος ἐν ἔργοις, Ἄξονάθ' ἑπταπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν. οἰδίπους οἰδίποδος, καὶ οἰδίπου ἀττικῶς. καὶ οἰδιπόδης, οἰδιπόδου πολλάκις παρὰ ποιηταῖς. ὅθεν καὶ Ησίοδος ἐν ἡμέραις, Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' οἰδιπόδαο, ἀντὶ οἰδιπόδου. καὶ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ ὕμνῳ Απόλλωνος, ἐκ μέν σε σπάρτης ἕκτον γένος οἰδιπόδαο, ἀντὶ οἰδιπόδου. ἔτι τὰ εἰς ους περισπώμενα, ἀπὸ τῶν εἰς εις. οἷον πλακόεις, πλακοῦς, πλακοῦντος. σιμόεις, σιμοῦς, σιμοῦντος. ὁ δὲ πάντων δημιουργὸς, ὁ Ιησοῦς, τοῦ Ιησοῦ, τῷ Ιησοῦ, τὸν Ιησοῦν, παρὰ τῇ ἱερᾷ γραφῇ. πάντα δὲ τὰ εἰς ους ἁπλᾶ μὲν, περισπῶνται. οἷον νοῦς, βοῦς. πλὴν τοῦ ποὺς, καὶ ὀδοὺς. ταῦτα γὰρ ἀλλάξαντα τὸν κλίσιν, ἤλλαξεν καὶ τόνον. σύνθετα δὲ, βαρύνονται. οἷον εὔπλους, εὔχρους, εὔνους, σύννους, κακόνους. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα διαιροῦνται εἰς ὁλοπαθῆ, καὶ ὀλιγοπαθῆ, λεκτέον ἂν εἴη καὶ περὶ αὐτῶν. καὶ πρῶτον περὶ τῶν ὀλιγοπαθῶν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΥΣ ΟΛΙΓΟπαθῶν.

Ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, καὶ βοῦ παρὰ ποιηταῖς. τῷ βοΐ. τὸν βόα, ἀπὸ τῆς δοτικῆς. καὶ βοῦν, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς. εὐχρηστοτέρα δὲ ἡ δευτέρα τῆς πρώτης. ἡ κλητική; ὦ βοῦ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἀποβολῇ τοῦ ς. τὰ γὰρ εἰς ς λήγοντα μετὰ διφθόγγου, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ βοῦς, ὦ βοῦ. ὁ πλακοῦς, ὦ πλακοῦ. ὁ πηλεὺς, ὦ πηλεῦ. τὼ βόε, τοῖν βόοιν, ὦ βόε, ἀσυναίρετα. οἱ βόες, καὶ κράσει βοῦς. ὥσπερ σπανίως εὕρηται. τῶν βοῶν, τοῖς βουσὶ, τοὺς βόας, καὶ βοῦς κατὰ κρᾶσιν,

ὁμοφώνως

consonanter nominatiuo plurali. Quando *enim hic in es desinit contractus ens, cõuocem accusatiuum & uocatiuum habet: ut, hi boues & boues, hos boues & boues, ò boues et boues. hi pisces & pisces, hos pisces & pisces, ò pisces & pisces.* His *sic habentibus, formandum est, et quæ in us contracta multipassa.* Q*uæ in os siue soligenera, siue trigenera cõtracta, simpliciterq; & contracte flectuntur, sic.* H*æc mens & mens, huius mentis & mentis huic menti & menti, hanc mentẽ & mentem, ò mens, ò mens.* H*æ mentes & mentes, harum mentium & tium, ò mentes, ò tes.* H*æ mentes, tes, harum mentium, & tium, his mentibus, tibus, has mentes, & tes, ò mẽtes et tes.* Et *hæc mens, huius mentis, huic menti. et hæc cutis, huius cutis, huic cuti.* Illud *uero* Sophoclis *in* Aiace, Radit *enim in cute hoc ut non gaudeat quidam: uel ab eo quod est hæc cutis, huius cutis, huic cuti: uel à cutis cutis, cuti attice. uel & ab hæc cutis, huius cutis, huic cuti, & cuti.*

De in os, terminatio septima.

In *os solisyllaba circũflexa, abiectiõe s, faciũt genitiuũ: ut hic sospes, huius sospitis. hic crous, huius croi. hic cous, huius coi. hic notus, huius noti.* Etiam *in os omnia attica: ut, hic menelaus, huius menelai. hic populus, huius populi. hic funis, huius funis. & hic funis, huius funis, communiter. & hic funis, huius funis.* In *os acutisona solisyllaba, & plurisyllabice in os faciunt genitiuum: ut hic tros, huius trois. hic seruus, huius serui.* Excipitur *hic uiuens, huius uiuentis.* Etiam *in os solisyllaba habentia consonantem tertiæ coniugationis grauisonorum, id est, d, th, t: ut seruus serui,*

panthera

ὁμοφώνως τῇ ὀνομαστικῇ πληθυντικῇ. ὅτε γὰρ αὕτη εἰς ες λήγει, συνῃρημένη οὖσα, ὁμόφωνον τὴν αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει. οἷον οἱ βόες καὶ βοῦς, τοὺς βόας καὶ βοῦς, ὦ βόες καὶ βοῦς. οἱ ἰχθύες καὶ ἰχθῦς, τοὺς ἰχθύας καὶ ἰχθῦς, ὦ ἰχθύες καὶ ἰχθῦς. τούτων δὴ οὕτως ἐχόντων, σχηματιστέον ἐστὶ καὶ τὰ εἰς ους συνῃρημένα πολυπαθῆ. τὰ εἰς οος εἴτε μονογενῆ, εἴτε τριγενῆ συνῃρημένα, ἁπλῶς τε καὶ συνῃρημένως κλίνονται. οὕτως ὁ νόος καὶ νοῦς, τοῦ νόου καὶ νοῦ, τῷ νόῳ καὶ νῷ, τὸν νόον καὶ νοῦν, ὦ νόε ὦ νοῦ. τὼ νόω καὶ νῶ, τοῖν νόοιν καὶ νοῖν, ὦ νόω καὶ νῶ. οἱ νόοι καὶ νοῖ, τῶν νόων καὶ νῶν, τοῖς νόοις καὶ νοῖς, τοὺς νόους καὶ νοῦς, ὦ νόοι ὦ νοῖ. καὶ ὁ νοῦς τοῦ νοὸς, τῷ νοΐ. καὶ ὁ χροῦς, τοῦ χροὸς, τῷ χροΐ. τὸ δὲ Σοφοκλέους ἐν αἴαντι, Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, ὥστε μὴ χαίρειν τινά. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁ χροῦς, τοῦ χροῦ, τῷ χρῷ. ἢ ἀπὸ τοῦ χρὼς, χρῶ, χρῷ ἀττικῶς. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁ χρὼς, τοῦ χρωτὸς, τῷ χρωτὶ καὶ χρῷ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΣ, ΚΑΤΑ-λήξις ἑβδόμη.

Τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα περισπώμενα, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσιν τὴν γενικήν. οἷον ὁ σῶς τοῦ σῶ, ὁ κρῶς τοῦ κρῶ, ὁ κῶς τοῦ κῶ, ὁ γνῶς τοῦ γνῶ. ἔτι τὰ εἰς ως πάντα ἀττικά. οἷον ὁ μενέλεως τοῦ μενέλεω, ὁ λεὼς τοῦ λεὼ, ὁ κάλως τοῦ κάλω, καὶ ὁ κάλος τοῦ κάλου κοινῶς, καὶ ὁ κάλως τοῦ κάλαος. τὰ εἰς ως ὀξύτονα μονοσύλλαβα, περιττοσυλλάβως εἰς ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ τρὼς τοῦ τρωὸς, ὁ δμῶς τοῦ δμωός. ἐξαιρεῖται ὁ ζῶς, τοῦ ζῶ. ἔτι τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα ἔχοντα σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἤγουν δ, θ, τ. οἷον δμὼς δμωὸς,

 θὼς θωὸς,

panthera pantheræ,tros trois. At *non habentia,in tos faciũt genitiuũ : ut,hoc corpus,huius corporis.hic uir, huius uiri,pro uir.hoc lumẽ uero,huius luminis.* Etiã *in os acutisona multisyllaba : ut indecidẽs dentis,ignotus ignoti,sudor doris.* In *os grauisoua , si quidẽ breui penultimãt,in tos faciunt genitiuũ: ut,risus risus,et risus attice . amor amoris,& amoris attice , & amor amoris æolice : sæpe apud poëtas . unde et* Hesiodus *in* Theogonia , Hãc *amor secuta est, & cupido secutus est pulcher.sic longa per purũ os faciunt genitiuũ : ut, heros herois , minos minois . præter seruus serui : seruus enim erat.* Athenienses *aũt,heroem, & minoẽ dicũt,parisyllabã in huiusmodi faciẽtes declinationẽ.* In *os cõposita cõmuniter quidẽ simpliciũ seruant declinationẽ : ut,soluisudor soluisudoris, auricola, auricolæ . attice aũt in o faciũt genitiuũ : ut,risus amator , risus amatoris,infortunatus amator,toris . hic sudor,huius doris , huic sudori , et per abscisionẽ sudori , sæpe apud poetas : & apud poetã in* 16.Iliadis,Labore *aũt & sudore aßidue semper,pro sudore.hunc sudorẽ,et per abscisionẽ,sudorẽ : ut apud eũdem sæpe.et in* 10.Iliadis, Ipsi *autẽ sudorem multũ abluebant mari, pro sudorẽ . ò sudor. hi sudores, horum sudorum , ò sudores . hi sudores,horum sudorum,his sudoribus , hos sudores,ò sudores.* Hic *heros, huius herois,huic heroi, hunc heroem,ò heros.hi heroes,horum heroum, ò heroes . hi heroes , & commixtione heroes . ut apud* Aristophanem *in* Auibus , Nã *heroes prope sunt : pro heroes .* Semel *uero dicto ob metrum,non est utẽdum.horum heroũ , his heroibus , hos heroas , & heroas , ò heroes .*

De

θὼς θωὸς, τρὼς τρωός. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ χρὼς τοῦ χρωτὸς, ὁ φὼς τοῦ φωτὸς, ὁ ἀνήρ. τὸ φῶς δὲ, τοῦ φωτός. ἔτι τὰ εἰς ως ὀξύτονα πολυσύλλαβα. οἷον ὁ ἀπλὼς τοῦ ἀπλῶτος, ὁ ἀγνὼς τοῦ ἀγνῶτος, ὁ ἱδρὼς τοῦ ἱδρῶτος. τὰ εἰς ως βαρύτονα, εἰ μὲν βραχείᾳ παραλήγουσιν, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον γέλως γέλωτος, καὶ γέλω ἀττικῶς. ἔρως ἔρωτος, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου αἰολικῶς, πολλάκις παρὰ ποιηταῖς, ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. τῇ δ' ἔρος ὡμάρτησε, καὶ ἵμερος ἕσπετο καλός. εἰ δὲ μακρᾷ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἥρως ἥρωος, μίνως μίνωος. πλὴν τοῦ εἵλως εἵλωτος, ἕλως γὰρ ἦν. οἱ ἀθηναῖοι δὲ, ἥρω καὶ μίνω λέγουσιν, ἰσοσύλλαβον ἐπὶ τῶν τοιούτων ποιοῦντες κλίσιν. τὰ εἰς ως σύνθετα, κοινῶς μὲν τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον λυσίδρως λυσίδρωτος, χρυσέρως χρυσέρωτος. ἀττικῶς δὲ, εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ φιλόγελως, τοῦ φιλόγελω. ὁ δύσερως, τοῦ δύσερω. ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι. καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἱδρῷ πολλάκις παρὰ ποιηταῖς. καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ ρ τῆς ἰλιάδος, Καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰέν. ἀντὶ ἱδρῶτι. τὸν ἱδρῶτα, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἱδρῶ, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ πολλάκις, καὶ ἐν τῷ κ τῆς ἰλιάδος, Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ, ἀντὶ ἱδρῶτα. ὦ ἱδρὼς. τὼ ἱδρῶτε, τοῖν ἱδρώτοιν, ὦ ἱδρῶτε. οἱ ἱδρῶτες, τῶν ἱδρώτων, τοῖς ἱδρῶσι, τοὺς ἱδρῶτας, ὦ ἱδρῶτες. ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως. τὼ ἥρωε, τοῖν ἡρώοιν, ὦ ἥρωε, οἱ ἥρωες, καὶ κράσει ἥρως, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ὄρνισιν, οἱ γὰρ ἥρως ἐγγύς εἰσιν, ἀντὶ ἥρωες. τῷ δὲ ἅπαξ ῥηθέντι διὰ τὸ μέτρον, οὐ χρηστέον. τῶν ἡρώων, τοῖς ἥρωσι, τοὺς ἥρωας, καὶ ἥρως, ὦ ἥρωες.

De in duas consonantes desinentibus nominibus terminatio octaua.

Duas consonantes finales habentia nomina, uel in s desinũt, ut mare: uel in xi, ut caro. & habẽtia quidẽ finale x, ante ipsum uel l habent, sulcus: uel r, ut caro: uel g, ut sphinx. Sed de his quidẽ in alio. habẽtia autem finale s, aut l habent ante ipsum, ut mare: uel n, ut tiryns: uel r, ut beatus, de quibus nũc dicendum. In duas consonantes desinentia plurisyllabice, per duas consonantes declinantur: ut, tiryns tirynthis, lumbribus lumbrici, beatus beati. mare autem debens esse maris, maris factum est, ut seruetur aspiratio nominatiui, spiritus enim nominatiui obliqui seruant. Si igitur fuisset maris, tenuaretur. Omnis enim uocalis præcedens liquidam, post quam consonans tertiæ coniugationis grauisonorum sequitur, tenuatur. Propterea igitur abiectum est t, & effectũ est maris, ut obliqui aspirationem nominatiui habeãt. Hoc mare, huius maris, huic mari, hoc mare, ò mare. Hi sales, horum salium, ò sales. Hi sales, horum salium, his salibus, hos sales, ò sales. significat autem sal salis: mare autem maris, mari, mare solum, mare. Habentia a ante duas cõsonantes, in tos faciunt genitiuum: ut beatus secũdum ueteres, beati. & hic beatus, huius beati. unde hic beatus, huius beati. At non habentia a, in tos faciunt genitiuum: ut tiryns tirynthis, lumbricus lumbrici.

De in an nominibus terminatio nona.

In an nomina, appositione os, faciunt genitiuum, etiam seruant ubiq; a longum: ut pæan pæanis, titan titanis, pelicanus pelicani, pan panis Deus. Omne autem

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΥΟ ΣΥΜΦΩΝΑ ληγόντων ὀνομάτων, κατάληξις ὀγδόη.

Τὰ δύο σύμφωνα τελικὰ ἔχοντα ὀνόματα, ἢ εἰς τὸ ς λήγουσιν, ὡς ἅλς. ἢ εἰς τὸ ξ, ὡς σάρξ. καὶ τὰ μὲν ἔχοντα τελικὸν ξ, πρὸ αὐτοῦ ἢ λ ἔχουσιν, ὡς ὄλξ. ἢ ρ, ὡς σάρξ. ἢ γ, ὡς σφίγξ. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων, ἐν ἄλλῳ. τὰ δὲ ἔχοντα τελικὸν τὸ ς, ἢ λ ἔχουσι πρὸ αὐτοῦ, ὡς ἅλς. ἢ ν, ὡς τίρυνς. ἢ ρ, ὡς μάκαρς, περὶ ὧν ῥητέον. τὰ εἰς δύο σύμφωνα λήγοντα περιττοσυλλάβως, διὰ δύο συμφώνων κλίνονται. οἷον τίρυνς τίρυνθος, ἕλμινς ἕλμινθος, μάκαρς μάκαρτος. ὁ δὲ ἅλς ὀφείλων εἶναι ἁλτὸς, ἁλὸς ἐγένετο, ἵνα φυλαχθῇ ἡ δασεῖα τῆς ὀνομαστικῆς. τὰ γὰρ πνεύματα τῆς ὀνομαστικῆς αἱ πλάγιαι τηροῦσιν. εἰ γ' οὖν ἦν ἁλτὸς, ἐψιλοῦτο. πᾶν γὰρ φωνῆεν προηγούμενον ἀμεταβόλου, μεθ' ὃ σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἕπεται, ψιλοῦται. ταῦτά τοι ἐξεβλήθη τὸ τ, ἐγένετο ἁλὸς, ἵνα αἱ πλαγίαι τὴν δασεῖαν τῆς ὀνομαστικῆς σώζωσιν. ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς. τὼ ἅλε, τοῖν ἁλοῖν, ὦ ἅλε. οἱ ἅλες, τῶν ἁλῶν, τοῖς ἁλσὶ, τοὺς ἅλας, ὦ ἅλες. σημαίνει δὲ τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος. ἡ ἅλς δὲ, τῆς ἁλὸς, τῇ ἁλὶ, τὴν ἅλα μόνον, ἡ θάλαττα. τὰ ἔχοντα α πρὸ τῶν δύο συμφώνων, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον μάκαρς, κατὰ παλαιοὺς μάκαρτος. καὶ ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος. ὅθεν ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα α, εἰς θος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τίρυνς τίρυνθος, ἕλμινς ἕλμινθος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΝ ΟΝΟΜΑτων, κατάληξις ἐννάτη.

Τὰ εἰς αν ὀνόματα, προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι πανταχοῦ τὸ α μακρόν. οἷον παιὰν παιᾶνος, τιτὰν τιτᾶνος, πελεκὰν πελεκᾶνος. πὰν πανὸς, ὁ θεός. τὸ πᾶν

autem omnis. & simplicia quidem existētia, acuūtur: ut, titan, pæan. composita uero penacuuntur: ut, eupæan, titanopan, hermopan. Notandum hic carbam. *compositum enim ens, à caris uocem habere, acuitur.*

De in in, terminatio decima.

In in unisyllaba masculina, appositiõe os, faciūt genitiuum, seruātia ita in obliquo ut splen splenis, Iupiter Iouis, anser anseris, mensis mensis, et mensis æolice. unde & Hesiodus, *mensis enim pessimus iste. mens autem, mentis: femininum enim.* Etiam *in in multisyllaba acutisona, si habent m, uertunt ita in e in obliquis: ut pastor pastoris, portus portus, hymen hymenis, fundum fundi.* Excipitur *damen damenis.* Si *non habent m, seruant ita: ut aquæductus aquæductus, impetigo impetiginis.* Excipitur *azen azenis, aden adenis, & collum colli, quia collum erat.* In *in grauisona si sint soligenera, seruant ita in obliquis, ut græcus græci, geren gerenis, seuen seuenis, iren irenis, & irenis, apud* Callimachum, *propter metrum.* Sed *si sint adiectiua bigenera, uertunt ita in alios casus: ut hic & hæc mas, maris. hic & hæc iuuenis, iuuenis.*

De in in, terminatio undecima.

In in masculina, & feminina biterminata, appositione os faciunt genitiuum, et seruant i longum ubiq;, ut delphin delphinis, telchin telchinis, radius radij, eleusin eleusinis. Et *simplicia quidem acuuntur: ut, delphin, radius: sed composita penacuuntur, ut auriradius, tricuspis, boniradius.* Vocantur *autem biterminata,*

δὲ τοῦ παντός. καὶ ἁπλᾶ μὲν ὄντα, ὀξύνονται. οἷον τιτὰν, παιάν. σύνθετα δὲ, παροξύνονται. οἷον δύπαίαν, τιτανόπαν, ἑρμόπαν. σεσημείωται ὁ καρβάν. σύνθετον γὰρ ὄν, ἀπὸ τοῦ καρὸς βοὴν ἔχειν, ὀξύνεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΝ, ΚΑΤΑΛΗξις δεκάτη.

Τὰ εἰς ην μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ, προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ η ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον σπλὴν σπληνὸς, ζὴν ζηνὸς, χὴν χηνὸς, μὴν μηνὸς, καὶ μεὶς αἰολικῶς. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος, μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος. ἡ φρὴν δὲ, τῆς φρενὸς, θηλυκὸν γάρ. ἔτι τὰ εἰς ην πολυσύλλαβα ὀξύτονα, ἐὰν μὲν ἔχωσι τὸ μ, τρέπουσι τὸ η εἰς ε ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ποιμὴν ποιμένος, λιμὴν λιμένος, ὑμὴν ὑμένος, πυθμὴν πυθμένος. ἐξαιρεῖται δαμὴν δαμῆνος. ἐὰν δὲ μὴ ἔχωσι τὸ μ, φυλάττουσι τὸ η. οἷον σωλὴν σωλῆνος, λειχὴν λειχῆνος. ἐξαιρεῖται ἀζὴν ἀζένος, ἀδὴν ἀδένος, καὶ αὐχὴν αὐχένος, ὅτι αὐχμὴν ἦν. τὰ εἰς ην βαρύτονα, εἰ μὲν ὦσι μονογενῆ, φυλάττουσι τὸ η ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ἕλλην ἕλληνος, γέρην γέρηνος, σέβην σέβηνος εἴρην εἴρηνος, καὶ εἴρενος παρὰ Καλλιμάχῳ διὰ τὸ μέτρον. εἰ δὲ ὦσιν ἐπίθετα διγενῆ, τρέπουσι τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ ἄρσην, ἄρσενος. ὁ καὶ ἡ τέρην τέρενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΝ ΚΑΤΑληξις ἑνδεκάτη.

Τὰ εἰς ιν ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ δικατάληκτα, προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ ι μακρὸν πανταχοῦ. οἷον ὁ δελφὶν τοῦ δελφῖνος, ὁ τελχὶν τοῦ τελχῖνος, ἡ ἀκτὶν τῆς ἀκτῖνος, ἡ ἐλευσὶν τῆς ἐλευσῖνος. καὶ τὰ μὲν ἁπλᾶ, ὀξύνονται. οἷον δελφὶν, ἀκτίν. τὰ δὲ σύνθετα παροξύνονται. οἷον χρυσάκτιν, τριγλώχιν, δύάκτιν. καλοῦνται δὲ δι

terminata, quoniam apud ueteres in is desinebant: ut, delphin, radius: sed apud iuniores, in in, ut delphin, radius. usitatior autem quæ in is, ea quæ in in. Excipitur *aliquis, alicuius. non biterminatum enim existens, correptum natura iota habet.*

De in yn, terminatio duodecima.

In *yn, appositione os faciunt genitiuum: ut, mosyn mosynis, poltyn poltynis,* Phorcyn *phorcynis, phorcyni, phorcynem: & hic phorcys, huius cynis, huic phorcyni, hũc cynem. & hic phorcys, huius phorci, huic phorco. unde &* Hesiodus *in theogonia,* Ceto *autem natu minimum* Phorcum *amore mixta. hunc phorcum, unde &* Homericus Quintus *in sexto,* Paris *autem* Mosynumq́; *percußit, & fortem* Phorcum. *& hic phorcus, huius phorci.* Illud *uerò ys, alij longum, alij breue semper existimarunt.* Ac *doctus* Herodianus, *in nominatiuo quidẽ solum esse breue ait, in obliquis autem longum, quod usus poetarum cõfirmat.* Nam *antiquus ille* Orpheus *in* Argonauticis *sic ait,* Protheum *&* Phorcyna, *& fortem* Tritonem. *sic similiter & poeta in primo* Odyssea, Phorcynis *filia maris immensi regnatoris.* Et *rursus in tertiodecimo eiusdem,* Phorcynis *uero quidam est portus marini senis. & in tertio eiusdẽ,* Extremitate Gortynis *in obscuro ponto &* Dionysius *enarrator,* Apudq́; *sacram* Gortynem, *& epirocidem phæstum. phorcys autem, phorcyos.* Illud *cy? breue, quæ enim in ys, breuem bitempoream habent. unde &* Hesiodus *in* Theogonia,

> Phorcyi *autem rursus* Geto *anus peperit*
> *pulchrigenas.*

De

κατάληκτα, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς, εἰς ις ἔληγον. οἷον δελφὶς, ἀκτίς. παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, εἰς ιν. οἷον δελφὶν, ἀκτίν. εὐχρηστοτέρα δὲ ἡ εἰς ις, τῆς εἰς ιν. ἐξαιρεῖται τὶς, τινός. μὴ δικατάληκτον γὰρ ὂν, συνεσταλμένον φύσει τὸ ι ἔχει.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΝ, ΚΑΤΑΛΗξις δυοκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς υν προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον μόσυν μόσυνος, πόλτυν πόλτυνος, φόρκυν φόρκυνος, φόρκυν, φόρκυνα. καὶ ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυος, τῷ φόρκυϊ, τὸν φόρκυν. καὶ ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυ, τῷ φόρκυ. ὅθεν καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, Κητὼ δ' ὁπλότατον φόρκυ φιλότητι μιγεῖσα. τὸν φόρκυν. ὅθεν καὶ ὁ ὁμηρικὸς κοίντος ἐν ἕκτῳ, Αν δὲ πάρις μόσυνόντ' ἔβαλεν, καὶ ἀγήνορα φόρκυν. καὶ ὁ φόρκος, τοῦ φόρκου, τὸ δὲ υς, οἱ μὲν μακρὸν, οἱ δὲ βραχὺ ἀεὶ ἐνόμισαν. ὁ δὲ σοφὸς Ηρωδιανὸς ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ, μόνον εἶναι βραχύ φησιν. ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις, μακρὸν. ὅπερ ἡ χρῆσις τῶν ποιητῶν ἐπιβεβαιοῖ. ὁ γὰρ παλαιὸς ἐκεῖνος Ορφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς οὕτω φησὶ, Πρωτέα καὶ φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην τρίτωνα. οὕτως ὁμοίως καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ α τῆς ὀδυσσείας, Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος. καὶ πάλιν ἐν τῷ ν τῆς αὐτῆς, Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος. καὶ ἐν τῷ γ τῆς αὐτῆς, Εσχατιῇ γόρτυνος ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ. καὶ Διονύσιος ὁ περιηγητὴς, Πάρθ' ἱερὴν γόρτυνα, καὶ ἠπειρώτιδα φαιστόν. τοῦ δὲ φόρκυς, φόρκυος, τὸ κυ; βραχύ. τὰ γὰρ εἰς υς, βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. ὅθεν καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, φόρκυϊ δ' αὖ κητὼ γραίας τέκε καλλιπαρήους.

De in on desinentibus, terminatio 13.

In on desinentia nomina aut acuuntur, ut sarpedō, helicon: aut grauantur, ut theon, Plato: aut circunflectuntur, ut Xenophon, Neptunus. & acutisona additione os facientia genitiuum, uel seruant o magnum in obliquis: ut helicon heliconis. uel uertūt o magnum in o paruum, ut sarpedon sarpedonis. Grauisona autem uel additione os faciunt genitiuum, interdū uero o magnū seruantia: interdū autē uertētia, uel per nt, at circunflexa ut plurimū per nt, faciunt genitiuū, seruātia o magnū. Sed quoniā de his documentū uariūq; est, & paucis cognitum, dicendum fuerit diligentissime secundum ueteres, non parcentibus atramento.

De in on acutisonis seruantibus o.

In on acutisona solisyllaba, additione o faciunt genitiuun, seruantia o magnum in obliquis: ut, ramus rami, collis collis. Etiam in on contentiua: ut, cubiculum cubiculi: uirginetum uirgineti, spinetum spineti. Etiam ut contentiua: ut certamen certaminis, æuum æui. Etiam mensium nomina: ut augustus augusti, iunius iunij, februarius februarij. Etiam per eon superbisyllaba: ut, legio legionis, hercules herculis, typhon typhonis, neptunus neptuni. Aliqua uero in on purum breui bitempore penultimantia, mutant o magnum in o paruum in obliquis, ut, amphictyon amphictyonis, periction perictionis. Sed cnacyon, cnacyonis. illud enim cy longum. Etiam aliqua in don: ut, Sarpedon Sarpedonis, & Sarpedon Sarpedontis,

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΛΗΓΟΝΤΩΝ, κατάληξις ιγ'.

Τὰ εἰς ων λήγοντα ὀνόματα, ἢ ὀξύνονται, ὡς σαρπηδὼν, ἑλικών. ἢ βαρύνονται, ὡς θέων, πλάτων. ἢ περισπῶνται, ὡς ξενοφῶν, ποσειδῶν. καὶ τὰ μὲν ὀξύτονα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦντα τὴν γενικὴν, ἢ φυλάττουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις, ὡς ἑλικὼν, ἑλικῶνος. ἢ τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν, ὡς σαρπηδὼν, σαρπηδόνος. τὰ δὲ βαρύτονα, ἢ προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ποτὲ δὲ τὸ ω μέγα φυλάττοντα, ποτὲ δὲ τρέποντα, ἢ διὰ τοῦ ντ. τὰ δὲ περισπώμενα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ ντ ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ ω μέγα. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ περὶ τούτων διδασκαλία ποικίλη τέ ἐστι, καὶ ὀλίγοις γνωστὴ, λεκτέον ἂν εἴη ἀκριβέστατα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, μὴ φειδομένοις μέλανος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΟΞΥΤΟΝΩΝ φυλαττόντων τὸ ω.

Τὰ εἰς ων ὀξύτονα μονοσύλλαβα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις, οἷον κλὼν κλωνὸς, πρὼν πρωνὸς, ἔτι τὰ εἰς ων περιεκτικά. οἷον κοιτὼν κοιτῶνος, παρθενὼν παρθενῶνος, ἀκανθὼν ἀκανθῶνος. ἔτι τὰ ὡς περιεκτικὰ, οἷον ἀγὼν ἀγῶνος, αἰὼν αἰῶνος. ἔτι τὰ τῶν μηνῶν ὀνόματα, οἷον βοηδρομιὼν βοηδρομιῶνος, ἑκατομβαιὼν ἑκατομβαιῶνος, ἐλαφηβολιὼν ἐλαφηβολιῶνος. ἔτι τὰ διὰ τοῦ εων ὑπερδισύλλαβα. οἷον λεγεὼν λεγεῶνος, ἡρακλεὼν ἡρακλεῶνος, τυφεὼν τυφεῶνος, ποσειδεὼν ποσειδεῶνος. τὰ δὲ εἰς ων καθαρὸν βραχεῖ διχρόνῳ παραληγόμενα, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ἀμφυκτυὼν ἀμφυκτυόνος, περικτιὼν περικτιόνος. τὸ δὲ κνακυὼν κνακυῶνος. τὸ γὰρ κυ μακρόν. ἔτι τὰ εἰς δων. οἷον σαρπηδὼν σαρπηδόνος, καὶ σαρπήδων σαρπήδοντος,

dontis, macedo macedonis. excipitur hic calydo, huius calydonis, et hic amydō, huius donis, nomina propria, à quibus calydon ciuitas, & amidon. In on circunflexa omnia per nt flectūtur, seruantia o magnū: ut xeno phon xenophōtis, aglaophon phontis, demophon demo phontis. excipitur hic neptunus, huius neptuni. & taō taonis, & typhon typhonis, qui & typhon onis dicitur attice, & typho typhonis, & typhæus typhæi, & typhaon onis. poetæ uero propter metrum apponunt o sæpe in quibusdam horū nominū, demophoon & democo on dicentes. unde & poeta in quinto Illiadis, Sed filium priami spurium percußit democoontem, pro democō tem. Etiam inuenitur his appositū F digāma æolicum, in epigrammatis antiquis. hoc autem erat (ut ait Dionysius Alicarnasseus in prima Romanarum historiarum) u syllaba una litera scripta duplicibus obliquis in unam rectam, coniuncta sic, F. utebantur autem æoles in a uocali incipientibus dictionibus, ut Felena, Frex, Fir, F domus sed quia ante r consonantiam non facit, uertebant ipsum in b, t, uel d, uel c, existente in secunda syllaba, ut scriptum est in æolica lingua: ut bretor pro rhetor, & saluator pro saluator, brodos pro rhodus, pannus uilis pro pannus uilis. semel uero Alcæus rūpes pro rumpes dixit, ut ait Tryphō grammaticus:, qui & iones, & dores, et lacones, et bœotos ipso uti ait. pro ipso aūt nos denso, uel tēui utimur. sed de hoc satis. nunc uero de in on grauisonis dicamus.

De in om grauisonis seruantibus o magnum in obliquis.

In on grauisona denominatiua, seruant o magum in ob-

δοντος, μακεδὼν μακεδόνος. ἐξαιρεῖται ὁ καλυδὼν τοῦ καλυδῶνος, καὶ ὁ ἀμυδὼν τοῦ ἀμυδῶνος, ὀνόματα κύρια. ἀφ' ὧν ἡ καλυδὼν πόλις, καὶ ἡ ἀμυδών. τὰ εἰς ων περισπώμενα πάντα διὰ τοῦ ντ κλίνονται, φυλάττοντα τὸ ω μέγα. οἷον ξενοφῶν ξενοφῶντος, ἀγλαοφῶν ἀγλαοφῶντος, δημοφῶν δημοφῶντος. ἐξαιρεῖται ὁ ποσειδῶν τοῦ ποσειδῶνος, καὶ ταῶν ταῶνος, καὶ τυφῶν τυφῶνος. ὃς καὶ τυφὼς τυφὼ λέγεται ἀττικῶς, καὶ τυφεὼν τυφεῶνος, καὶ τυφωεὺς τυφωέως, καὶ τυφάων τυφάωνος. οἱ ποιηταὶ δὲ διὰ τὸ μέτρον προσιθέασιν ο πολλάκις ἐνίοις τούτων τῶν ὀνομάτων, δημοφόων καὶ δημοκόων λέγοντες. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ε τῆς ἰλιάδος, ἀλλ' υἱὸν πριάμοιο νόθον βάλε δημοκόωντα, ἀντὶ δυμοκῶντα, ἔτι εὕρηται τούτοις προσιθέμενον F δίγαμμα αἰολικὸν ἐν ἐπιγράμμασι παλαιοῖς. τοῦτο δὲ ἦν, ὥς φησι Διονύσιος ὁ ἁλικαρνασεὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ῥωμαϊκῶν ἱστοριῶν, ου συλλαβὴ ἑνὶ στοιχείῳ γραφομένη διτταῖς πλαγίαις ἐπὶ μίαν ὀρθὴν, ἐπιζευγνυμένη οὕτω, F. ἐχρῶντο δὲ οἱ αἰολεῖς ἐν ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσιν. οἷον Fελένη, Fάναξ, Fανὴρ, Fοῖκος. ἐπειδὴ δὲ πρὸ τοῦ ρ συμφωνίαν οὐ ποιεῖ, ἔτρεπον αὐτὸ εἰς β, τ, ἢ δ, ἢ κ, ὄντος ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ ὡς γέγραπται ἐν τῷ αἰολικῷ ἰδιώματι. οἷον βρήτωρ ἀντὶ ῥήτωρ, βρυτὴρ ἀντὶ ῥυτὴρ, βρόδος ἀντὶ ῥόδος, βράκος ἀντὶ ῥάκος. ἅπαξ δὲ Αλκαῖος Fρῆξεις ἀντὶ ῥῆξεις εἶπεν, ὥς φησι Τρύφων ὁ γραμματικὸς, ὃ καὶ ἴωνας, καὶ δωριεῖς, καὶ λάκωνας, καὶ βοιωτοὺς αὐτῷ χρῆσθαί φησιν. ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἡμεῖς δασεία, ἢ ψιλῇ χρώμεθα. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου, ἱκανῶς. νῦν δὲ περὶ τῶν εἰς ων βαρυτόνων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ ΦΥΛΑΤΤΟΝΤΩΝ ΤΟ Ω ΜΕΓΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΠΛΑΓΙΑΙΣ.

Τὰ εἰς ων βαρύτονα παρώνυμα, φυλάττουσι τὸ ω μέγα

ἐν ταῖς

in obliquis: ut, deus, Theon theonis. delitiæ, Tryphon tryphonis. latus, Plato platonis. ſacer, hieron hieronis. litus, actæon actæonis, & actæonis per correptionem. Excipiuntur ab in os compoſitis facta: ut, exanguis, anæmon, onis. prædicatus, puer meritorius, pueri meritorij. Etiam in on gentilia ut, myton mytonis, cydon cydonis, cadmeon cadmeonis, argeon argeonis. Excipitur cycon cyconis: cycon uero cyconis, proprium. Etiam in bon: ut Strabo ſtrabonis, tribo tribonis. Etiam in gon biſyllaba, & ſuperbiſyllaba: ut, legon legonis, phlegon phlegonis, aregon aregonis. Etiam in don: ut, phædon phædonis, phædon phædonis, ladon ladonis. cnodon autem, cnodontis. Etiam in don denominatiua: ut, corydus, corydon, corydonis. cinædus, cinædus, cinædi. Etiam in zon, xon, ſon, biſyllaba, propria: ut, rhizon rhizonis, axis axis, thraxon thraxonis, æſon æſonis, & æſonis per correptionem. excipitur iaſon iaſonis. Etiam in thon, phon, chon, con, pon, ton, diſyllaba. ut, motho mothonis, trypho onis, glecho glechonis, glauco glauconis, dupo duponis, pluto plutonis. Etiam ante ou immutabilem habentia: ut, gelo gelonis, timo timonis, ſinon ſinonis, charon, onis. naron onis: per correptionem. Etiam in on habentia ante on bitemporem correptam: ut, eetion eetionis, deucalion deucalionis, amphitryon amphitryonis, ereuthalion ereuthalionis, eutrion eutronis, electryon electryonis, ephæſtion onis, endymion endimyonis, aſterion onis, orion orionis. huius uero illud ri longum, ut pleraque. & breue apud Euripidem inuenitur, Et aſtra & orionem uideo.

Etiam

ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον θεὸς, θέων, θέωνος. τρυφὴ, τρύφων, τρύφωνος. πλατὺς, πλάτων, πλάτωνος. ἱερὸς, ἵερων, ἵερωνος. ἀκτὴ, ἀκταίων, ἀκταίωνος, καὶ ἀκταίονος, κατὰ συστολήν. ἐξαιρεῖται τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος συνθέτων γινόμενα. οἷον ἄναιμος, ἀναίμων, ἀναίμονος. κατάπυγος, καταπύγων, καταπύγονος. ἔτι τὰ εἰς ων ἐθνικά. οἷον μύτων μύτωνος, κύδων κύδωνος, καδμείων καδμείωνος, ἀργείων ἀργείωνος. ἐξαιρεῖται κύκων κύκονος. κύκων δὲ κύκονος, κύριον. ἔτι τὰ εἰς βων. οἷον στράβων στράβωνος, τρίβων τρίβωνος. ἔτι τὰ εἰς γων δισύλλαβα, καὶ ὑπερδισύλλαβα. οἷον λήγων λήγωνος, φλέγων φλέγωνος, ἀρήγων ἀρήγωνος. ἔτι τὰ εἰς δων, οἷον φαίδων φαίδωνος, φείδων φείδωνος, λάδων λάδωνος, κνώδων δὲ κνώδοντος. ἔτι τὰ εἰς δων παρώνυμα. οἷον κόρυδος, κορύδων, κορύδωνος. κίναδος, κινάδων, κινάδωνος. ἔτι τὰ εἰς ζων, ξων, σων δισύλλαβα, κύρια. οἷον ῥίζων ῥίζωνος, ἄξων ἄξωνος, θράσων θράσωνος, αἴσων αἴσωνος, καὶ αἴσονος κατὰ συστολήν. ἐξαιρεῖται ὁ ἰάσων τοῦ ἰάσονος. ἔτι τὰ εἰς θων, φων, χων, κων, πων, των, δισύλλαβα. οἷον μόθων μόθωνος, τρύφων τρύφωνος, γλήχων γλήχωνος, γλαύκων γλαύκωνος, δούπων δούπωνος, πλούτων πλούτωνος. ἔτι τὰ πρὸ τοῦ ων ἀμετάβολον ἔχοντα. οἷον γέλων γέλωνος, τίμων τίμωνος, σίνων σίνωνος, χάρων χάρωνος, νάρων νάρονος, κατὰ συστολήν. ἔτι τὰ εἰς ων ἔχοντα πρὸ τοῦ ων δίχρονον συνεσταλμένον. οἷον ἠετίων ἠετίωνος, δευκαλίων δευκαλίωνος, ἀμφιτρύων ἀμφιτρύωνος, ἐριθαλίων ἐριθαλίωνος, εὐτρίων εὐτρίωνος, ἠλεκτρύων ἠλεκτρύωνος, ἡφαιστίων ἡφαιστίωνος, ἐνδυμίων ἐνδυμίωνος, ἀστερίων ἀστερίωνος, ὠρίων ὠρίωνος. τούτου δὲ τὸ ρι μακρὸν, ὡς τὰ πολλά. καὶ βραχὺ δὲ παρ' Εὐριπίδῃ εὕρηται, Τάτ' ἄστρα καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι.

Ετι τὰ

Etiam in on patronymica: ut, pelides pelidæ, atrides atridæ, ſaturnius ſaturnij. Illud uero in 15. Iliadis poetæ, Iouem uero non ego ſaturnium prope accedam, per correptionẽ propter metrum per o paruum ſcribitur. Etiam in on diminutiua: ut bacchulus li, ſimunculus li, lacunculus lacunculi, morion morionis.

De in on uertentibus o magnum in o paruum.

In on uerbalia, uel communia, uertunt o magnum in o paruum in obliquis: ut, amo, philemõ philemonis. intelligo, ſolers ſolertis. miſereor, miſericos cordis. hic & hæc prudens prudentis, hic & hæc uicinus uicini. hic & hæc faber lignarius, fabri. Excipitur hic et hæc ardens ardentis, hic & hæc diſsimulator diſsimulatoris. Etiam in on bitempore longo penultimantia: ut machaon machaonis, hicetaon hicetaonis, aretaon aretaonis, amphion amphionis, ſol ſolis, echion echionis, pandion pandionis, dolion dolionis, ſeruus ſerui, cion cionis, pinguis pinguis, ſerra ſerræ. Item in on ſuperbiſyllaba, longa penultimantia: ut, pæon pæonis. Item in on comparatiua: ut, maior maioris, melior melioris, melior melioris. Item in on biſyllaba, non denominatiua, duas conſonantes per comprehenſionem habẽtia: ut faber fabri, ſcius ſcij, incus incudis. Item à mente compoſita, ut ſtultus ſtulti, prudens prudentis.

De in on per nt declinatis.

In on habentia femininum per æna, per nt flectuntur, uertentia o magnum in o paruum: ut, leo leonis, quia leæna. ſeruus ſerui, quia ſerua. draco

draconis,

Ἔτι τὰ εἰς ων πατρωνυμικά. οἷον πηλείων πηλείωνος, ἀτρείων ἀτρείωνος, κρονίων κρονίωνος. τὸ δὲ ἐν τῷ ξ τῆς ἰλιάδος τοῦ ποιητοῦ, Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίωνος ἆσσον ἱκοίμην, κατὰ συστολὴν διὰ τὸ μέτρον διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. ἔτι τὰ εἰς ων ὑποκοριστικά. οἷον βάκχων βάκχωνος, σίμων σίμωνος, λάκκων λάκκωνος, μωρίων μωρίωνος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ, ΤΡΕΠΟΝΤΩΝ τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν.

Τὰ εἰς ων ῥηματικὰ, ἢ κοινὰ, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον φιλῶ, φιλήμων, φιλήμονος. νοῶ, νοήμων, νοήμονος. ἐλεῶ, ἐλεήμων, ἐλεήμονος. ὁ καὶ ἡ σώφρων σώφρονος, ὁ καὶ ἡ γείτων γείτονος, ὁ καὶ ἡ τέκτων τέκτονος. ἐξαιρεῖται ὁ καὶ ἡ αἴθων αἴθωνος, ὁ καὶ ἡ εἴρων εἴρωνος. ἔτι τὰ εἰς ων διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ παραληγόμενα, οἷον μαχάων μαχάονος, ἱκετάων ἱκετάονος, ἀρετάων ἀρετάονος, ἀμφίων ἀμφίονος, ὑπερίων ὑπερίονος, ἐχίων ἐχίονος, πανδίων πανδίονος, δολίων δολίονος, ὀπάων ὀπάονος, κίων κίονος, πίων πίονος, πρίων πρίονος. ἔτι τὰ εἰς ων ὑπερδισύλλαβα, μακρᾷ παραληγόμενα, οἷον παιήων παιήονος. ἔτι τὰ εἰς ων συγκριτικά. οἷον μείζων μείζονος, κρείσσων κρείσσονος, καλλίων καλλίονος. ἔτι τὰ εἰς ων δισύλλαβα, μὴ παρώνυμα, δύο σύμφωνα κατὰ σύλληψιν ἔχοντα. οἷον τέκτων τέκτονος, ἴδμων ἴδμονος, ἄκμων ἄκμονος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ φρὴν σύνθετα. οἷον ἄφρων ἄφρονος, δαΐφρων δαΐφρονος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΔΙΑ τοῦ ντ κλινομένων.

Τὰ εἰς ων ἔχοντα θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα, διὰ τοῦ ντ κλίνονται, τρέπονται τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν. οἷον λέων λέοντος, ὅτι λέαινα. θεράπων θεράποντος, ὅτι θεράπαινα. δράκων

draconis, quia dracæna. lacon uero, laconis, diminutiuum enim. Item *in don superbisyllaba, non denominatiua: ut celadon, dontis, sarpedon sarpedontis.* Etiam *à dente composita: ut thermodon thermodontis, chalcodon chalcodontis, aper apri. hæc uero & per onos inueniuntur flexa: ut ambidẽto ambidentonis.* Etiam *in thon superbisyllaba participialia: ut phaethon thõtis, pyriphlegethon, thontis.*

De in on compositis.

In *on cõposita omnia simpliciũ seruãt flexionẽ: ut, chalcochitõ chalcochitonis, architectus architecti, misoposidõ misoposidonis. & hæc quidem de in on, quorũ accusatiuus patitur sæpe abscisionem: ut, neptunum pro neptunum, apollinem pro apollinem.*

De uocatiuis in on.

De *uocatiuis autem ipsorũ in uniuersum scire oportet, quod in on acutisona eosdem habent nominatiuos, & uocatiuos: ut, oliuetum, ò oliuetũ. similiter & circũflexa: ut xenophon, ò xenophon. præter neptunum, ò neptune. sed illud apud* Pindarum, O *neptune, ab hic neptunus, huius neptuni factum est.* Sed *grauisona, à genitiuo, abiectione ultimæ faciunt uocatiuum: ut, tryphon tryphonis, ò tryphon: leo leonis, ò leo.* Notabis *tamẽ, quod quædam superbisyllaborum compositorum in on propenacutum faciunt uocatiuum: ut, agamemnon agamemnonis, ò agamemnon: apollo apollonis, ò apollo. hic & hæc infelix infelicis, ò infelix: & æoles uero similiter, ut scriptum est in æolica lingua, corripiunt o magnum in uocatiuis: ut, hæc luscinia, ò luscinia: hæc hirundo, ò hirundo.*

De

δράκοντος, ὅτι δράκαινα. ὁ λάκων δὲ λάκωνος, ὑποκοριστικὸν γάρ. ἔτι τὰ εἰς δων ὑπερδισύλλαβα, μὴ παρώνυμα. οἷον κελάδων κελάδοντος, σαρπήδων σαρπήδοντος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ ὀδοὺς σύνθετα. οἷον θερμώδων θερμώδοντος, χαλκώδων χαλκώδοντος, χαυλιώδων χαυλιώδοντος. ταῦτα δὲ καὶ διὰ τοῦ ωνος εὕρηνται κλινόμενα. οἷον ἀμφώδων ἀμφώδωνος. ἔτι τὰ εἰς θων ὑπερδισύλλαβα μετοχικά. οἷον φαέθων φαέθοντος, πυριφλεγέθων πυριφλεγέθοντος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Τὰ εἰς ων σύνθετα πάντα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν, οἷον χαλκοχίτων χαλκοχίτονος, ἀρχιτέκτων ἀρχιτέκτονος, μισοποσείδων μισοποσείδωνος. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ων, ὧν ἡ αἰτιατικὴ πάσχει πολλάκις ἀποκοπήν. οἷον ποσειδῶ ἀντὶ ποσειδῶνα, ἀπόλλω ἀντὶ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΛΗΤΙΚΩΝ ΕΙΣ ΩΝ.

Περὶ δὲ τῶν κλητικῶν αὐτῶν καθόλου εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ εἰς ων ὀξύτονα τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς, καὶ κλητικάς. οἷον ὁ ἐλαιὼν ὦ ἐλαιὼν. ὁμοίως καὶ τὰ περισπώμενα. οἷον ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. πλὴν τοῦ ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον. τὸ δὲ παρὰ Πινδάρῳ, Ω ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ὁ ποσειδάων, τοῦ ποσειδάονος ἐγένετο. τὰ δὲ βαρύτονα, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἐκβολῇ τῆς ἐσχάτης ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ τρύφων, τοῦ τρύφωνος, ὦ τρύφων. ὁ λέων, τοῦ λέοντος, ὦ λέον. Σημειώσῃ μέν τοι, ὅτι ἔνια τῶν ὑπερδισυλλάβων συνθέτων εἰς ον προπαροξύτωνον ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ ἀγαμέμνων, τοῦ ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ὁ ἀπόλλων, τοῦ ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων κακοδαίμονος, ὦ κακόδαιμον. καὶ οἱ αἰολεῖς δὲ ὁμοίως, ὡς γέγραπται ἐν τῷ αἰολικῷ ἰδιώματι, συστέλλουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς κλητικαῖς. οἷον ἡ ἀηδὼν, ὦ ἀηδόν. ἡ χελιδὼν, ὦ χελιδόν.

De in xi et psi desinentibus nominibus sectio tertia.

In xi & psi desinentia nomina, seruant in obliquis nominatiui uocalem: ut hæc ferula, huius ferulæ. hic uermis, huius uermis. hic cyclops, huius cyclopis. præter quædam, quæ in suis locis notabimus. Omne uero nomen in duplicem desinens, in obliquis uel dẽsam habet, uel tenuem, uel mediam: & ea quæ in xi desinũt, habent secundæ coniugationis consonantes, g, c, ch. Sed quæ in psi, primæ b, p, ph. Sed & de his uarijs existentibus, specialiter dicendum est, & primum de in ax.

De in ax, terminatio decimaquinta.

In ax simplicia multisyllaba, c habent in obliquis: ut, thorax thoracis, corcyræus corcyræi, coruus corui, custos custodis, rex regis: & abundantia t, regis. excipiuntur ea quæ à ζo deducuntur, quæ g habent: ut rapax rapacis, à rapio: uocator uocatoris, à uoco: iugulator iugulatoris, à iugulo. His similiter & atrax atragis, & loquax loquacis. Ab in ax composita, simplicium seruant declinatum: ut linothorax linothoracis, amicirapax amicirapacis. Oportet quidem & hoc scire, quod in ax bisyllaba masculina, natura quidem longa penultimantia, productum a habent: ut thorax, phæan, temo, illax, plutax. unde & grauantur. excipitur hylax, cyax, syax. positione uero longa penultimantia, correptum ipsum habent: ut, rapax, uociferator. Neax autem, & deceptor, & cordax,

produ-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ ΚΑΙ Ψ ληγόντων ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΩΝ.

Τὰ εἰς ξ καὶ ψ λήγοντα ὀνόματα, φυλάττουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις τὸ τῆς ὀνομαστικῆς φωνῆεν. οἷον ὁ νάρθηξ, τοῦ νάρθηκος. ὁ σκώληξ, τοῦ σκώληκος. ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος. πλὴν τινῶν ἃ ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις σημειωσόμεθα. πᾶν δὲ ὄνομα εἰς διπλοῦν λῆγον, ἐν ταῖς πλαγίαις ἢ δασὺ ἔχει, ἢ ψιλὸν, ἢ μέσον. καὶ τὰ μὲν εἰς ξ λήγοντα, ἔχουσι τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας σύμφωνα, γ, κ, χ. τὰ δὲ εἰς ψ, τὰ τῆς πρώτης, β, π, φ. ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων ποικίλων ὄντων, εἰδικῶς λεκτέον, καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς αξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΞ, ΚΑΤΑΛΗξις πεντεκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς αξ ἁπλᾶ πολυσύλλαβα, τὸ κ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον θώραξ θώρακος, φαίαξ φαίακος, κόραξ κόρακος, φύλαξ φύλακος, ἄναξ ἄνακος. καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ἄνακτος. ἐξαιροῦνται τὰ ἀπὸ τοῦ ζω παραγόμενα, ἅ τινα τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ἅρπαξ ἅρπαγος, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζω. κέκραξ κέκραγος, ἀπὸ τοῦ κράζω. ἀπόσφαξ ἀπόσφαγος, ἀπὸ τοῦ σφάζω. τούτοις ὁμοίως καὶ ἄτραξ ἄτραγος, καὶ λάλαξ λάλαγος. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς αξ σύνθετα, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον λινοθώραξ λινοθώρακος, φιλοάρπαξ φιλοάρπαγος. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς αξ δισύλλαβα ἀρσενικὰ, φύσει μὲν μακρᾷ παραληγόμενα, ἐκτεταμένον τὸ α ἔχουσιν. οἷον θώραξ, φαίαξ, οἴαξ, ἴλαξ, πλούταξ. ὅθεν καὶ βαρύνονται. ἐξαιρεῖται ὕλαξ, κύαξ, σύαξ. θέσει δὲ μακρᾷ παραληγόμενα, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχουσιν. οἷον ἅρπαξ, κέκραξ. ὁ νέαξ δὲ, καὶ φέναξ, καὶ κόρδαξ,

productum a habent. sed cauax, & longum & breue. Superbiſyllaba uero, & breui exiſtente penultima, producunt a: ut accipiter, domicuſtos. niſi compoſita ſint, à ſimplici a corripient: ut, hipponax, archianax. excipitur aſphalax correptũ habens a, quia ſphalax erat biſyllabum. A ſimplicibus producentibus a facta, ſeruant a longum: ut linothorax, philophæax. Hic thorax, huius thoracis, huic thoraci, hunc thoracem, ò thorax. Nam in ax eundem habent nominatiuum & uocatiuum, niſi abiecto x, fiat propter metrũ: ſicut, ò rex ſæpe apud poetas, pro ò rex. unde & poeta in decimoſexto Iliadis, Iupiter rex dodonæ e græce. & magnus Orpheus in hymno ſolis, Audi lucis gubernator uitæ ſufficiens ò rex fontis. pro ò rex. Idem incipiens Argonautica, ò rex pythoni imperans: pro ò rex dixit.

De in ix, terminatio decimaſexta.

In ix ſimplicia pluriſillaba, c in obliquis habent: ut formica formicæ, ferula ferulæ, uermis uermis, hic & hæc tußis tußis: ſoliſyllabum enim. In ix uero cõpoſita, communia, acutiſona, ſeruantia ſyllabam proprij uerbi g habent. ut uermis uermis, ſtultus ſtulti, à percutio. hæc formica, huius formicæ, huic formicæ, hanc formicam, ò formica.

De in ix, terminatio decimaſeptima.

In ix ſimplicia, ſupra unam ſyllabam, c in obliquis habent: ut perdix perdicis, phœnix phœnicis. & ab ipſis compoſita ſimiliter, ut libophœnix. Excipitur cicada

ἐκτεταμένον τὸ α ἔχουσιν. ὁ κάβαξ δὲ καὶ μακρὸν, καὶ βραχύ. τὰ δὲ ὑπερδισύλλαβα, καὶ βραχείας οὔσης τῆς παραληγούσης, ἐκτείνουσι τὸ α. οἷον ἱέραξ, οἰκοφύλαξ. πλὴν εἰ μὴ σύνθετα εἶεν, ἀπὸ ἁπλοῦ τὸ α συστέλλοντος. οἷον ἱππώναξ, ἀρχιάναξ. ἐξαιρεῖται ἀσφάλαξ, συνεσταλμένον ἔχον τὸ α, διότι σφάλαξ ἦν δισύλλαβον. τὰ ἀπὸ ἁπλῶν ἐκτεινόντων τὸ α γινόμενα, φυλάττουσι τὸ α μακρόν. οἷον λινοθώραξ, φιλοφαίαξ. ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα, ὦ θώραξ. τὰ γὰρ εἰς αξ, τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ὀνομαστικὴν καὶ κλητικὴν, εἰ μὴ ἀποβολὴ τοῦ ξ γένοιτο διὰ τὸ μέτρον, ὥσπερ ὦ ἄνα πολλάκις παρὰ ποιηταῖς, ἀντὶ ὦ ἄναξ. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ π τῆς ἰλιάδος, Ζεῦ ἄνα δωδωναῖε πελασγικέ. καὶ ὁ μέγας Ορφεὺς ἐν ὕμνῳ ἡλίου, κλῦθι φάους ταμία ζωαρκέος ὦ ἄνα πηγῆς, ἀντὶ ὦ ἄναξ. ὁ αὐτὸς ἀρχόμενος τῶν ἀργοναυτικῶν, Ω̃ ναξ πυθῶνος μεδέων, ἀντὶ ὦ ἄναξ εἴρηκε.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΞ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑκκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ηξ ἁπλᾶ, πολυσύλλαβα, τὸ κ ἐν ταῖς πλαγίαις ἔχουσιν. οἷον μύρμηξ μύρμηκος, νάρθηξ νάρθηκος, σκώληξ σκώληκος. ὁ καὶ ἡ βὴξ βηχὸς, μονοσύλλαβον γάρ. τὰ δὲ εἰς ηξ σύνθετα, κοινὰ, ὀξύτονα, φυλάττοντα συλλαβὴν τοῦ ἰδίου ῥήματος, τὸ γ ἔχουσιν. οἷον οἰστροπλὴξ οἰστροπλῆγος, παραπλὴξ παραπλῆγος, ἀπὸ τοῦ πλήξω. ὁ μύρμηξ, τοῦ μύρμηκος, τῷ μύρμηκι, τὸν μύρμηκα, ὦ μύρμηξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΞ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑπτακαιδεκάτη.

Τὰ δὲ ιξ ἁπλᾶ, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, τὸ κ ἐν ταῖς πλαγίαις ἔχουσιν. οἷον πέρδιξ πέρδικος, φοῖνιξ φοίνικος. καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν σύνθετα ὁμοίως. οἷον λιβοφοῖνιξ. ἐξαιρεῖται

cicada cicadæ, & hic & hæc auis auis dorice. commu nia autem quæ à femininis fiunt, simplicium seruauerunt inflexionem: ut hic & hæc pulchricomus pulchri comi, capillus capilli, æquacies æquaciei: quia tricentu ria tricenturiæ. sed de quantitate ix, differentia quædam est apud posteriores, aliqui quidem ipsum longũ, aliqui uero breue putarunt. antiquiores autem imita tores Apollonij *illius, &* Herodiani, *huiusmodi fuerunt opinione, quod perdix, & cicada, & semodium, & phœnix, & quæcunq; longa penultimant, in nomi natiuo quidem breue i habent, sed in alijs casibus natu ra longum. debebant enim per regulam & in nomina tiuo producere i. nam in ix, & in yx simplicia, natura uel positione longa penultimantia, in longam desinũt. sed quoniam i, & y ante x nunquam sunt natura longa, ut suffocabo, frigefaciam: propterea illatione x na tura corripiuntur. unde & datiuus pluralis ipsorum* Phœnicibus, *sequente x, positione, non natura bitempo reum longum habet. eadem ratione & aucupor positione longum sed aucupabar, natura, ratione incipien tis præteritorum.* Notantur *autem in lix ubiq; i correptum habentia, ut coætaneus coætanei, coætaneus coætanei.* Hic *perdix, huius perdicis, huic perdici, hunc perdicem, ò perdix.*

De in yx, terminatio 18.

In *yx masculina simplicia, bisyllaba, natura longa penultimantia, c habent in obliquis: ut præco præconis, coclear coclearis, æthyx æthycis, thranyx cis.* Etiam *positione longa penultimantia, in ultima syllaba b, uel g, uel d, uel pt: ut bombyx bombycis.*

&

ὁ τέττιξ τοῦ τέττιγος, καὶ ὁ καὶ ἡ ὄρνιξ ὄρνιχος δωρικῶς. τὰ δὲ κοινὰ ἀπὸ θηλυκῶν γινόμενα, τὴν τῶν ἁπλῶν ἐφύλαξαν κλίσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ καλλίθριξ καλλίτριχος, ὅτι θρὶξ τριχός. ὁμόσιξ ὁμόσιχος, ὅτι σὶξ σιχός. περὶ δὲ τῆς ποσότητος τοῦ ιξ, διαφορά τις φαίνεται παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸ μακρὸν, οἱ δὲ βραχὺ ἐνόμισαν. οἱ δὲ παλαιότεροι μιμηταὶ Ἀπολλωνίου ἐκείνου, καὶ Ἡρωδιανοῦ, τοιαύτης ἐγένοντο δόξης, ὅτι τὸ πέρδιξ, καὶ τέττιξ, καὶ χοῖνιξ, καὶ φοῖνιξ, καὶ ὅσα μακρᾷ παραλήγει, ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι φύσει μακρόν. ὤφειλον δὴ κατὰ τὸν κανόνα καὶ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ ἐκτείνειν τὸ ι. τὰ γὰρ εἰς ιξ καὶ υξ ἁπλᾶ, φύσει ἢ θέσει μακρᾷ παραληγόμενα, μακροκαταληκτοῦσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ι καὶ υ πρὸ τοῦ ξ οὐδέποτε εἰσὶ φύσει μακρὰ, οἷον πνίξω, ψύξω, διὰ τοῦτο τῇ ἐπιφορᾷ τοῦ ξ φύσει συστέλλονται. ὅθεν καὶ ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ αὐτῶν τοῖς φοίνιξιν ἑπομένου τοῦ ξ, θέσει, οὐ φύσει τὸ δίχρονον μακρὸν ἔχει. τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἰξαλίω θέσει μακρὸν, τὸ δὲ ἴξαλον φύσει, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης τῶν παρῳχημένων. σημειοῦνται δὲ τὰ εἰς λιξ, πανταχοῦ τὸ ι συνεσταλμένον ἔχοντα. οἷον ἧλιξ ἥλικος, ὁμῆλιξ ὁμήλικος. ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος, τῷ πέρδικι, τὸν πέρδικα, ὦ πέρδιξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΞ ΚΑΤΑΛΗξις ὀκτωκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς υξ ἀρσενικὰ, ἁπλᾶ δισύλλαβα, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, τὸ κ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον κῆρυξ κήρυκος, δοῖδυξ δοίδυκος, αἶθυξ αἴθυκος, θρᾶνυξ θράνυκος. ἔτι τὰ θέσει μακρᾷ παραληγόμενα, ἔχοντα ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ β, ἢ γ, ἢ δ, ἢ πτ. οἷον βόμβυξ βόμβυκος.

καὶ τὰ

*& penultimãtia e:ut eryx erycis.& habẽtia in penultima a, præter g ante x: ut andryx andrycis, genyx genycis.*Habentia *autem g, per g declinãtur: ut guttur gutturis, faux faucis.*Sed *non sic habentia, ut plurimum g habent: ut coturnix coturnicis.* Item *in yx superbisyllaba penultimantia a, g habẽt, ut tarbaryx tarbarycis.*Etiam *penultimantia o, non illato n, uel h: ut cuculus cuculi, mortyx mortygis, coturnix coturnicis, & coturnicis, apud* Philemonem. Item *quæ à fugio, & iugo iugabo: ut profugus profugi, coniunx coniugis.*Sed *habentia n, ch habent in obliquis: ut unguis unguis, stonyx stonychis unde & quæ ab unguis & nox fiunt, ch habent: ut solunguis guis, biunguis biunguis, mediunguis mediũguis, summunguis summũguis.* Item *quæ à fodio: ut hæc rima, huius rimæ.* In *yx composita simplicium seruant declinationem: ut alatensus alatensi.* Oportet *autem scire, quod in yx simplicia longa natura uel positione penultimantia, secundum diligentiores in nominatiuo solo y natura corripiunt.* In *alijs autem casibus, natura producunt.* Composita *autem, & penultimantia breui, ubique corripiunt y: ut coniux coniugis, profugus profugi, unguis unguis, eryx erycis: nisi productio fiat apud poetas, sicut & correptio natura longorum. ut apud poetam,* Præconi *canoro. nam ry natura longum, correptum est. & huius bebrycis, bry, interdum quidem ut habet, lõgum seruat: ut bebrycum regis strenui. interdum uero corripit: ut,* Neque *igitur bebryces uiri neglexerunt regem.* Hic *præco, huius præconis, huic præconi, hunc præconem, ò præco.*

De

καὶ τὰ παραληγόμενα τῷ ε. οἷον ἔρυξ ἔρυκος. καὶ τὰ ἔ-
χοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ α χωρὶς γ πρὸ τοῦ ξ. οἷον ἄδρυξ
ἄδρυκος, γόνυξ γόνυκος. τὰ δὲ ἔχοντα γ, διὰ τοῦ γ κλί-
νονται. οἷον φάρυγξ φάρυγγος, λάρυγξ λάρυγγος. τὰ δὲ μὴ
οὕτως ἔχοντα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ὄρτυξ
ὄρτυγος. ἔτι τὰ εἰς υξ ὑπερδισύλλαβα, παραληγόμενα
τῷ α, τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ταρβάρυξ ταρβάρυγος. ἔτι τὰ πα
ραληγόμενα τῷ ο μὴ ἐπιφερομένου ν, ἢ β. οἷον κόκκυξ
κόκκυγος, μόρτυξ μόρτυγος, ὄρτυξ ὄρτυγος, καὶ ὄρτυκος
κατὰ Φιλήμονα. ἔτι τὰ παρὰ τὸ φύγω, καὶ ζύγω, ζύ-
ξω. οἷον πρόφυξ πρόφυγος, ὁμόζυξ ὁμόζυγος. τὰ δὲ ἔχον-
τα ν, τὸ χ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ὄνυξ ὄνυχος, σό-
νυξ σόνυχος. ὅθεν καὶ τὰ παρὰ τὸ ὄνυξ καὶ νὺξ γινόμενα,
τὸ χ ἔχουσιν. οἷον μονώνυξ μονώνυχος, διώνυξ διώνυχος,
μεσώνυξ μεσώνυχος, ἀκρώνυξ ἀκρώνυχος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ
ὀρύσσω. οἷον ἡ διώρυξ, τῆς διώρυχος. τὰ εἰς υξ σύνθετα
τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον τανυπτέρυξ τα-
νυπτέρυγος. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς υξ ἁπλᾶ μακρᾶ φύ-
σει ἢ θέσει παραληγόμενα, κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἐν τῇ
ὀνομαστικῇ μόνῃ τὸ υ φύσει συστέλλουσιν. ἐν δὲ ταῖς ἄλ-
λαις πτώσεσι, φύσει ἐκτείνουσι. τὰ δὲ σύνθετα καὶ τὰ πα-
ραληγόμενα βραχείᾳ, πανταχοῦ συστέλλουσι τὸ υ. οἷον
σύζυξ σύζυγος, πρόφυξ πρόφυγος, ὄνυξ ὄνυχος, ἔρυξ ἔρυ-
κος. εἰ μὴ ἔκτασις γένοιτο παρὰ ποιηταῖς, ὥσπερ καὶ συ-
στολὴ τῶν φύσει μακρῶν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Κήρυκι ἠ-
πυτίδῃ. τὸ γὰρ ρυ φύσει μακρὸν, συνέστειλε. καὶ τοῦ βέ-
βρυκος τὸ βρυ, ποτὲ μὲν ὡς ἔχει, μακρὸν φυλάττει. οἷον
βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος. ποτὲ δὲ συστέλλει. οἷον οὐδ'
ἄρα βέβρυκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος. ὁ κῆρυξ, τοῦ κή-
ρυκος, τῷ κήρυκι, τὸν κήρυκα, ὦ κῆρυξ.

De in ox, terminatio decimanona.

In ox simplicia cappa habent in aliјs casibus, ut lepus lepori, piscis marinus marini. præter acinus acini. Item *composita à lepore, & persequor, cappa habẽt: ut leporosus leporosi, ferisequus ferisequi, caprisequus caprisequi, fabiuorus autem, fabiuori, à comedo enim.* Hic *lepus, huius leporis, huic lepori, hunc leporem, ò lepus.*

De in ar, terminatio uigesima.

In *ar omnia appositione os faciunt genitiuum. & si fuerint monosyllaba, longum habent a: ut car caris, par paris, sturnus sturni. hoc autem poeta interdum quidem per a profert: ut, sturnorum nubes uadit. interdum autem per i: ut, graculosq; sturnosq;. & hic sturnus, huius sturni.* Sed *si sint supra unam syllabam breue a habent, ut beatus beati, somnium somnij, cæsar cæsaris, latinum.* Hic *beatus, huius beati, huic beato, hũc beatum, ò beate.*

De in ir, terminatio uigesima prima.

In *ir solisyllaba, appositione os faciunt genitiuum, & seruant i in obliquis casibus: ut fera feræ, fera feræ, fer feris. his similiter & pestis pestis.* Sed *plurisyllaba acutisona, si habent t ante ir, seruant i ubiq;: ut, peluis peluis, saluator saluatoris, perditor perditoris.* Excipitur *stella stellæ, & pater patris, & patris.* Sed *si non habent t, uertunt i nominatiui in e in obliquis casibus: ut æther ætheris, aër aëris, leuir uiri,*

uir

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΞ, ΚΑΤΑ-
ληξις ἐννεακαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ωξ ἁπλᾶ τὸ κ ἔχουσιν ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν, οἷον πτὼξ πτωκὸς, βὼξ βωκός. πλὴν τοῦ ῥὼξ ῥωγός. ἔτι τὰ σύνθετα ἀπὸ τοῦ πτὼξ καὶ διώκω, τὸ κ ἔχουσιν. οἷον πολύπτωξ πολύπτωκος, θηροδίωξ θηροδίωκος, αἰγοδίωξ αἰγοδίωκος. κυαμοτρὼξ δὲ, κυαμοτρῶγος, ἀπὸ τοῦ τρώγω γάφ. ὁ πτώξ. τοῦ πτωκὸς, τῷ πτωκὶ, τὸν πτῶκα, ὦ πτώξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΡ, ΚΑΤΑ-
ληξις εἰκοστή.

Τὰ εἰς αρ πάντα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. καὶ εἰ μὲν ὦσι μονοσύλλαβα, μακρὸν ἔχουσι τὸ α. οἷον κὰρ καρὸς, πὰρ παρὸς, ψὰρ ψαρός. τοῦτο δὲ ὁ ποιητὴς ποτὲ μὲν διὰ τοῦ α προφέρει. οἷον, Ψαρῶν νέφος ἔρχεται. ποτὲ δὲ διὰ τοῦ η, οἷον Κολοιούς τε, ψῆράς τε. καὶ ὁ ψάρος, τοῦ ψάρου. εἰ δὲ ὦσιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, βραχὺ τὸ α ἔχουσιν. οἷον μάκαρ μάκαρος, ὄναρ ὄναρος, καῖσαρ καίσαρος, λατινικόν. ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, τῷ μάκαρι, τὸν μάκαρα, ὦ μάκαρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΡ, ΚΑΤΑΛΗ-
ξις εἰκοστὴ πρώτη.

Τὰ εἰς ηρ μονοσύλλαβα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον θὴρ θηρὸς, φὴρ φηρὸς, σὴρ σηρός. τούτοις ὁμοίως καὶ ἡ κὴρ, τῆς κηρός. τὰ δὲ πολυσύλλαβα ὀξύτονα, εἰ μὲν ἔχωσι τὸ τ πρὸ τοῦ ηρ, φυλάττουσι τὸ η πανταχοῦ. οἷον λουτὴρ λουτῆρος, σωτὴρ σωτῆρος, ὀλετὴρ ὀλετῆρος. ἐξαιρεῖται ὁ ἀστὴρ τοῦ ἀστέρος, καὶ πατὴρ πατέρος καὶ πατρός. εἰ δὲ μὴ ἔχωσι τὸ τ, τρέπουσι τὸ η τῆς ὀνομαστικῆς εἰς ε ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον αἰθὴρ αἰθέρος, ἀὴρ ἀέρος, δαὴρ δαέρος,

ἀνὴρ ἀνέ-

uir uiri, & appositione d, & concisione, uiri. Excipitur scintilla scintillæ, & liberator liberatori. Etiam in ir grauisona, si longa penultiment, uertunt i in e: ut pier pieris, tribulis tribulis. Sed si breui, seruāt ita: ut iber iberis, accommodatus accommodati, & panthera pantheræ, simplicis seruauit declinationem. Sciendum autem, quod in ir plurisyllaba simplicia, non propria, neq; gentilia acuuntur: ut aër, æther. sed gentilia & propria appellatiuis coincidentia, grauantur: ut iber, asicher. Oportet autem & hoc scire, quod in ir desinētia nomina, eosdem habent nominatiuos & uocatiuos: ut hic iber, ò iber. præter quæ in masculinis: ut hic pater, ò pater. hic saluator, ò saluator. hic uir, ò uir. hic leuir, ò leuir.

Hic uir, huius uiri & uiri, huic uiro & uiro, hunc uirum & uirum, ò uir. Hi uiri et uiri, horum uirorū, horum uirorum, ò uiri & uiri. Hi uiri & uiri, & uirorum: his uiris solummodo, à datiuo singulari, mutatione e in a, & appositione d & s: similiter & patribus. hos uiros & uiros, ò uiri & uiri.

Hic pater, huius patris & patris, huic patri & patri, hunc patrem, ò pater. Hi patres, horum patrum, ò patres. Hi patres, horum patrum, his patribus, hos patres, ò patres.

Hic aër communiter, & hic aër æolice. similiter & hic æther communiter, & hic æther æolice, quod sæpe inuenies apud poetas.

De in ir, terminatio uigesimatertia.

In ir, per abscisionē facta sūt: ut hic susurr or, huius susur-

ἀνὴρ ἀνέρος, καὶ προθέσει τοῦ δ, καὶ συγκοπῇ, ἀνδρός. ἐξαιρεῖται σπινθὴρ σπινθῆρος, καὶ ἐλλαθὴρ ἐλλαθῆρος. ἔτι τὰ εἰς ηρ βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγῃ, τρέπουσι τὸ η εἰς ε. οἷον πίνηρ πίερος, φράτηρ φράτερος. εἰ δὲ βραχείᾳ, φυλάττουσι τὸ η. οἷον ἴβηρ ἴβηρος, ἐρίηρ ἐρίηρος. καὶ ὁ πάνθηρ δὲ, πάνθηρος, τὴν τοῦ ἁπλοῦ ἐφύλαξε κλίσιν. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς ηρ πολυσύλλαβα ἁπλᾶ, μὴ κύρια, μὴ δὲ ἐθνικὰ, ὀξύνονται. οἷον ἀήρ, αἰθήρ. τὰ δὲ ἐθνικὰ καὶ κύρια προσηγορικοῖς συμπίπτοντα, βαρύνονται. οἷον ἴβηρ, ἀσίχηρ. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς ηρ λήγοντα ὀνόματα, τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς καὶ κλητικάς. οἷον ὁ ἴβηρ, ὦ ἴβηρ. πλὴν τῶν ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. οἷον ὁ πατὴρ ὦ πάτερ, ὁ σωτὴρ ὦ σῶτερ, ὁ ἀνὴρ ὦ ἄνερ, ὁ δαὴρ ὦ δάερ.

Ο ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρὸς, τῷ ἀνέρι καὶ ἀνδρὶ, τὸν ἀνέρα καὶ ἄνδρα, ὦ ἄνερ. τὼ ἀνέρε καὶ ἄνδρε, τοῖν ἀνέροιν καὶ ἀνδροῖν, ὦ ἀνέρε καὶ ἄνδρε. οἱ ἀνέρες καὶ ἄνδρες, τῶν ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδράσι μόνως, ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ προθέσει δ καὶ σ. ὁμοίως καὶ πατράσι. τοὺς ἀνέρας καὶ ἄνδρας, ὦ ἀνέρες καὶ ἄνδρες.

Ο πατὴρ, τοῦ πατέρος καὶ πατρὸς, τῷ πατέρι καὶ πατρὶ, τὸν πατέρα, ὦ πάτερ. τὼ πατέρε, τοῖν πατέροιν, ὦ πατέρε. οἱ πατέρες, τῶν πατέρων, τοῖς πατράσι, τοὺς πατέρας, ὦ πατέρες.

Ο ἀὴρ κοινῶς, καὶ ἡ ἀὴρ αἰολικῶς. ὁμοίως καὶ ὁ αἰθὴρ κοινῶς, καὶ ἡ αἰθὴρ αἰολικῶς. ὅπερ πολλάκις εὑρήσεις παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΡ, ΚΑΤΑΛΗξις εἰκοστὴ τρίτη.

Τὰ εἰς υρ κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένοντο. οἷον ὁ ψίθυρ τοῦ ψιθύρος,

ſuſurronis, à ſuſurrator ſuſurratoris. hic teſtis, huius teſtis: ab hic teſtis, huius teſtis. unde & magnus Orpheus *in* Argonauticis, Huius *autem teſtes ſint: & poeta,* Hi *ipſi teſtes ſint. & hic teſtis, huius teſtis, uetuſtum, quod latini ſeruauerunt. & hic teſtis, huius teſtis: & quod nunc in uſu, hic & hæc teſtis, teſtis, teſti, teſtem.*

De in ir, terminatio uigeſimaquarta.

In *ir ſoliſyllaba acutiſona, appoſitione os faciunt genitiuum: ut pediculus pediculi, procella procellæ. ſimiliter & pluriſyllaba grauiſona: ut pollex pollicis, multimanus, centimanus, lichir, ſamphir, bechir. ſed iudaica indeclinabilia.*

De in or, terminatio uigeſima quinta.

In *or acutiſona poſitione os faciunt genitiuum, & ſeruant o magnum ubique: ut fur furis, ſanies ſaniei.* Etiam *grauiſona ſi habent ante o, l, ſeruant o magnum: ut celor celoris, magnum magni. ſed ſi non habent, uertunt o magnum in o paruum: ut neſtor neſtoris, hector oris, mentor mentoris, mneſtor mneſtoris, proprium. procus autem, proci, adiectiuum. unde et poeta, procifugæ.* Inuenta *ſunt & alia apud poetas, productione habentia o magnum: ut per contrarium correptione uertentia, quibus non oportet uti in pedeſtri oratione.* Sed Romana *ſeruant o magnum: ut, quæſtoris, prætoris, mandatoris, dictatoris.* Sed *ſciendum eſt, quod in immutabilem deſinentia, ſeruāt immutabilem in obliquis: ut neſtor neſtoris, dion dionis.* Ideo *&*

immutabilis

ψίθυρος, ἀπὸ τοῦ ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου. ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος, ἀπὸ τοῦ ὁ μάρτυρος τοῦ μαρτύρου. ὅθεν καὶ ὁ μέγας Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων. καὶ ὁ ποιητὴς, τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων. καὶ ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος παλαιὸν, ὅπερ οἱ λατῖνοι ἐφύλαξαν. καὶ ὁ μάρτυς, τοῦ μάρτυος. καὶ τὸ νῦν εὔχρηστον, ὁ καὶ ἡ μάρτυς, μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΡ, ΚΑΤΑ-
ληξις εἰκοστὴ τετάρτη.

Τὰ εἰς ειρ μονοσύλλαβα ὀξύτονα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον φθεὶρ φθειρὸς, εἲρ εἱρός. ὁμοίως καὶ τὰ πολυσύλλαβα βαρύτονα. οἷον ἀντίχειρ ἀντίχειρος, πολύχειρ, ἑκατοντάχειρ, λείχειρ, σάμφειρ, βέχειρ. τὰ δὲ ἰουδαϊκὰ, ἄκλιτα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΡ, ΚΑΤΑΛΗ-
ξις εἰκοστὴ πέμπτη.

Τὰ εἰς ωρ ὀξύτονα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ ω μέγα πανταχοῦ. οἷον φὼρ φωρὸς, ἰχὼρ ἰχῶρος. ἔτι τὰ βαρύτονα, εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ τοῦ ω λ, φυλάττουσι τὸ ω μέγα. οἷον κέλωρ κέλωρος, πέλωρ πέλωρος. εἰ δὲ οὐκ ἔχουσι, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν. οἷον νέστωρ νέστορος, ἕκτωρ ἕκτορος, μέντωρ μέντορος, μνήστωρ μνήστορος κύριον. μήστωρ δὲ, μήστορος, ἐπίθετον. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς, Μηστωρεφόβοιο. εὕρηνται δὲ καὶ ἄλλα παρὰ ποιηταῖς ἐκτάσει ἔχοντα ω μεγα, ὡς τοὐναντίον συστολῇ τρέποντα, οἷς οὐ δεῖ χρῆσθαι ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. τὰ δὲ ῥωμαϊκὰ, φυλάττουσι τὸ ω μέγα. κοϊέστορος, πραίτωρος, μανδάτωρος, δικτάτωρος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα, φυλάττουσι τὸ ἀμετάβολον ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον νέστωρ νέστορος, δίων δίωνος. ταῦτά τοι καὶ

immutabilis appellata eſt. nam neq; in obliquis permu tantur, neq; in futuris uerborum. Hic *neſtor, huius neſtoris, huic neſtori, hunc neſtorem, ò neſtor.*

De in pſi omnibus, termina-
tio uigeſimaſexta.

In *pſi pluriſyllaba, uel b, uel p, uel ph habent in obliquis. ut in uniuerſum aũt dicã, omnia in pſi per p flectũtur, ſiue ſoliſyllaba ſint, ſiue pluriſyllaba, ſiue ſimplicia, ſiue compoſita: ut oculus oculi, adulator adulatoris, cyclops pis, latificies latificiei. excipiuntur quatuor ſoliſyllaba, quæ per b declinantur: ut uena uenæ, phabs phabis, nips niuis, auſter auſtri. et quatuor pluriſyllaba: ut, arabs arabis, chalybs chalybis, chalybs bis, tharyps tharybis. & tria per ph declinata: ut cinyps cinyphis, catilips catiliphis, ſciraps ſciraphis.* Sed *compoſita à tero, per g flectuntur: ut pedotriba pedotribæ, ſeruus ſerui, à tero.* Sciendum *eſt, quod in ops multiſyllaba per o paruum ſcribuntur: ut æthiops, homo, cecrops, ater, pelops. præter intercus, cyclops, uibex, culex, luſcioſus, cercops, palus, tabanus, canops, et quæcunq; deducuntur ab oculus oculi, id eſt oculus, per o magnum ſcribũtur: ut nigroculus nigricoli. ſicut contra à uox uocis, id eſt uox: ut, homo hominis.*

De terminationibus feminino-
rum nominum ſectio
quarta.

De *terminationibus maſculinorũ nominũ, ut poßibile fuit, nobis diligẽter et breuiter ſecundũ antiquos dictum eſt. nunc autem eodem modo & de femininis dicetur.*

ἀμετάβολα προσηγόρευται. οὔτε γὰρ ἐν ταῖς πλαγίαις μεταβάλλονται, οὔτε ἐν τοῖς μέλλουσι τῶν ῥημάτων. ὁ νέστωρ, τοῦ νέστορος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα, ὦ νέστορ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ψ ΠΑΝΤΩΝ, ΚΑ-
τάληξις εἰκοστὴ καὶ ἕκτη.

Τὰ εἰς ψ πολυσύλλαβα, ἢ β, ἢ π, ἢ φ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. καθόλου δὲ εἰπεῖν, πάντα τὰ εἰς ψ, διὰ τοῦ π κλίνονται, εἴτε μονοσύλλαβα εἶεν, εἴτε πολυσύλλαβα, εἴτε ἁπλᾶ, εἴτε σύνθετα. οἷον ὢψ ὠπὸς, θὼψ θωπὸς, κύκλωψ κύκλωπος, εὐρύωψ εὐρύωπος. ἐξαιρεῖται τέσσαρα μονοσύλλαβα, διὰ τοῦ β κλινόμενα. οἷον φλὲψ φλεβὸς, φὰψ φαβὸς, νίψ νιβὸς, λίψ λιβός. καὶ τέσσαρα πολυσύλλαβα. οἷον ἄραψ ἄραβος, χάλυψ χάλυβος, χέρνιψ χέρνιβος, θάρυψ θάρυβος. καὶ τρία διὰ τοῦ φ κλινόμενα. οἷον κίνυψ κίνυφος, κατῆλιψ κατήλιφος, σκίραψ σκίραφος. τὰ δὲ σύνθετα ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ β κλίνονται. οἷον παιδότριψ παιδότριβος, οἰκότριψ οἰκότριβος, ἀπὸ τοῦ τρίβω. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς οψ πολυσύλλαβα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. οἷον, αἴθιοψ, μέροψ, κέκροψ, οἴνοψ, πέλοψ. πλὴν τοῦ ὕδρωψ, κύκλωψ, μώλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, κέρκωψ, σκόλωψ, μύωψ, κάνωψ. καὶ ὅσα παράγονται ἀπὸ τοῦ ὢψ ὠπὸς, ὁ ὀφθαλμὸς, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. οἷον ἑλίκωψ ἑλίκωπος. ὥσπερ τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ὄψ ὀπὸς, ἡ φωνή. οἷον μέροψ μέροπος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ ΤΩΝ
θηλυκῶν ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ μὲν καταλήξεων τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ὡς οἷόν τε ἦν ἡμῖν, ἐπιμελῶς καὶ συντόμως κατὰ παλαιοὺς εἴρεται. νῦν δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ περὶ τῶν θηλυκῶν

dicetur. Ante hæc autem ſcire oportet, quod finales femininorum nominum ſunt octo, α, η, ν, ω, ξ, ρ, σ, ψ. de quibus dicendum, & primum de in a & η.

De in a et η.

In a & ita feminina pariſyllaba, ſecundæ flectionis ſunt, quorum formatio in ea dicta eſt. In ω contracta exiſtentia, in us faciunt genitiuum per mixtionẽ: de quibus in quarta contractorum dicetur. nunc autem de impariſyllabis dicamus. In an femininum non habemus. nam eunam eunanis, maſculinũ plures exiſtimarunt. ſi autẽ & ſupponamus feminina eſſe, appoſitione os genitiuum facient, ſicut & maſculina. Item in en, neq; maſculinum, neq; femininũ habemus. neutrum autem: ut hoc gratioſum.

De impariſyllabis in in, terminatio prima.

In in feminina appoſitione os faciunt genitiuum. & ſeruant ita in obliquis: ut træzen træzenis, ſiren ſirenis. excipitur mens mentis, quia ſoliſyllabum eſt. Inuenitur autem & pupilla indeclinabile, à pupilla per abſciſionem factum.

De in in, terminatio ſecunda.

In in feminina biterminata, ſimplicia, acuuntur, et appoſitione os faciunt genitiuum, & ſeruant ubique i longum, quemadmodum & maſculina: ut ſalamin ſalaminis, radius radij, nares narium. In on feminina, non habemus. Nam apud comicos formata, neutra ſunt: unde & ſecundum neutra flectuntur ſingulariter. ſolũ autem femininus articulus ipſis apponitur: ut

ῥηθήσεται. πρὸ τούτων δὲ εἰδέναι δεῖ, ὅτι τελικὰ τῶν θη λυκῶν ὀνομάτων εἰσὶν ὀκτὼ, α, η, ω, ν, ξ, ρ, ς, ψ. περὶ ὧν ῥητέον, καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς α, καὶ η.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΚΑΙ Η.

Τὰ εἰς α καὶ η θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα, τῆς δευτέρας κλίσεώς εἰσιν, ὧν ὁ σχηματισμὸς ἐν αὐτῇ εἴρηται. τὰ εἰς ω συνῃρημένα ὄντα, εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. περὶ ὧν τῇ τετάρτῃ τῶν συνῃρημένων λεχθήσεται. νῦν δὲ περὶ τῶν περιττοσυλλάβων λέγωμεν. εἰς αν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν. τὸ γὰρ ἄναν ἄνανος, ἀρσενικὸν οἱ πλείους ἐνόμισαν. εἰ δὲ καὶ ὑποθώμεθα θηλυκὰ εἶναι, προσθέσει τοῦ ος τὴν γενικὴν ποιήσουσιν, ὥσπερ καὶ τὰ ἀρσενικά. ἔτι εἰς εν οὔτε ἀρσενικὸν, οὔτε θηλυκὸν ἔχομεν. οὐδέτερον δὲ, οἷον τὸ χαρίεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΤΤΟΣΥΛΛΑΒΩΝ εἰς ην, κατάληξις α.

Τὰ εἰς ην θηλυκὰ προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ η ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον τροιζὴν τροιζῆνος, σειρὴν σειρῆνος. ἐξαιρεῖται ἡ φρὴν τῆς φρενὸς, διότι μονοσύλλαβόν ἐστιν. εὑρίσκεται δὲ καὶ γλὴν ἄκλιτον, ἀπὸ τοῦ γλήνη κατὰ ἀποκοπὴν γινόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΝ, ΚΑ-τάληξις δευτέρα.

Τὰ εἰς ιν θηλυκὰ δικατάληκτα, ἁπλᾶ, ὀξύνονται, καὶ προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι πανταχοῦ τὸ ι μακρὸν, ὥσπερ καὶ τὰ ἀρσενικά. οἷον σαλαμὶν σαλαμῖνος, ἀκτὶν ἀκτῖνος, ῥὶν ῥινός. εἰς ον θηλυκὰ οὐκ ἔχομεν. τὰ γὰρ παρὰ τῶν κωμικῶν ἐσχηματισμένα, οὐδέτερά εἰσιν. ὅθεν καὶ κατὰ τὰ οὐδέτερα κλίνονται ἑνικῶς. μόνως δὲ θηλυκὸν ἄρθρον αὐτοῖς προστίθεται,

ut hæc sophronium, hæc glycerium, hæc abrotonium, hæc leontium, hæc chrysium.

De in yn, terminatio tertia.

In *yn feminina rara existentia, appositione os faciunt genitiuum, similiter ut masculina lōgū y in obliquis seruantia: ut hæc gortyn, huius gortynis.*

De in on, terminatio quarta.

In *on feminina uel acuūtur, ut turtur, luscinia: uel grauantur, ut columba, papauer. nunquā autem circūflectūtur, præter unū: hæc* Ctesiphō*, huius Ctesiphontis. est aūt nomen urbis* Persicæ*, seruans & tenorem & flexum proprij nominis, à quo appellata est.*

In on grauitenora.

In *on feminina grauitenora appositione os faciunt genitiuum, & seruant o magnum in alijs casibus: ut hoc papauer, huius papaueris. hæc columba, huius columbæ.* Item *et nomina urbiū, siue acutitenora sint, siue grauitenora: ut hæc python, huius pythonis. hæc sidon, huius sidonis. hæc calydō, huius calydonis. hæc pleuron, huius pleuronis. hæc croton, huius crotonis. hæc iton, huius itonis. excipitur hæc lacedæmon huius lacedæmonis. seruauit enim simplicis flexum, hoc est dæmon dæmonis.*

In on acutitenora.

In *on acutitenora, non existentia nomina urbiū, mutant o magnum in o paruū in alijs casibus: ut hæc turtur, huius turturis. hæc hirundo, huius dinis. hæc philomela, huius læ. hæc imago, huius imaginis. hæc nix, huius niuis. hæc amazon, huius onis. excipitur hæc cura,*

huius

οἷον ἡ σωφρόνιον, ἡ γλυκέριον, ἡ ἀβροτόνιον, ἡ λεόντιον, ἡ χρύσιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΝ, ΚΑΤΑ-ληξις τρίτη.

Τὰ εἰς υν θηλυκὰ σπάνια ὄντα, προθέσει τοῦ ος, ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὁμοίως τοῖς ἀρσενικοῖς μακρὸν τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις φυλάττοντα. οἷον ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ, ΚΑ-τάληξις τετάρτη.

Τὰ εἰς ων θηλυκὰ ἢ ὀξύνονται, ὡς τρυγὼν, ἀηδών. ἢ βαρύνονται, ὡς τρήρων, μήκων. οὐδέποτε δὲ περισπῶνται, πλὴν ἑνὸς, ἡ κτησιφῶν τῆς κτησιφῶντος. ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως περσίδος, φυλάξαν καὶ τὸν τόνον, καὶ τὴν κλίσιν τοῦ κυρίου ὀνόματος, ἀφ' οὗ προσηγόρευτο.

ΕΙΣ ΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΑ.

Τὰ εἰς ων θηλυκὰ βαρύτονα προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάσσουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ἡ μήκων τῆς μήκωνος, ἡ τρήρων τῆς τρήρωνος. ἔτι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων, εἴτε ὀξύτονα εἶεν, εἴτε βαρύτονα. οἷον ἡ πυθὼν τῆς πυθῶνος, ἡ σιδὼν τῆς σιδῶνος, ἡ καλυδῶν τῆς καλυδῶνος, ἡ πλευρὼν τῆς πλευρῶνος, ἡ κρότων τῆς κρότωνος, ἡ ἴτων τῆς ἴτωνος. ἐξαιρεῖται ἡ λακεδαίμων τῆς λακεδαίμωνος. ἐφύλαξε γὰρ τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίσιν, τὴν δαίμων δαίμονος.

ΕΙΣ ΩΝ ΟΞΥΤΟΝΑ.

Τὰ εἰς ων ὀξύτονα μὴ ὄντα ὀνόματα πόλεων, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ἡ τρυγὼν, τῆς τρυγόνος. ἡ χελιδὼν τῆς χελιδόνος. ἡ ἀηδὼν τῆς ἀηδόνος. ἡ εἰκὼν, τῆς εἰκόνος. ἡ χιὼν, τῆς χιόνος. ἡ ἀμαζὼν, τῆς ἀμαζόνος. ἐξαιρεῖται ἡ μελεδὼν,

huius curæ,& hæc incensio,huius incensionis per productionem. Item & in don nomina urbium, ita penultimantia,mutant o magnum in o paruum:ut sedon sedonis,aspledon aspledonis, anthedon anthedonis, steridon steridonis, Carchedon carchedonis, quæ in Libya, & Calchedon calchedonis, è regione nunc infelicis Constantinopolis, meæ patriæ: quæ & chalcedon chalcedonis dicitur.quibus similiter et hæc hermõ hermonis,bion bionis,littus littoris, olasson olassonis. & hæc quidem antiquorum regula de ijs quæ in on.Cum uero aliter inuentum fuerit apud poetas, per productionem,uel correptionem fit.

De in ax femininis, terminatio quinta.

In ax feminina simplicia multisyllaba, per cappa flectuntur,& breue ax habent.quare & circunflectatur,quæcunq; penultimam natura longam habent:ut, hic sulcus,huius sulci.hic fons,huius fontis. hæc scala, huius scalæ.hæc lactuca,huius lactucæ.his similiter et hæc noctua,huius noctuæ.& mulier non in usu, mulieris. unde diuersicliniũ. Hæc mulier, huius mulieris, huic mulieri,hanc mulierẽ,ò mulier. sed quæ inueniũtur duo cõmunia in ex,per g flectuntur: ut,hic & hæc capra capræ, hic & hæc grex gregis. thrax autem antiquum,thracis faciebat. unde nũc thrax thracis dicimus, i subscripto. & hic dax, huius dacis.

De in ix, terminatio sexta.

In ix simplicia feminina per c declinantur: ut hæc galea huius galeæ, silex silicis, carceres carcerum, & procarceres procarcerum, hic & hæc tußis tußis.

seruant

τῆς μελεδῶνος. καὶ ἡ τυφεδὼν τῆς τυφεδῶνος, κατ᾽ ἔκτασιν. ἔτι καὶ τὰ εἰς δων ὀνόματα πόλεων τῷ η παραλήγοντα, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν. οἷον σηδὼν σηδόνος, ἀσπληδὼν ἀσπληδόνος, ἀνθηδὼν ἀνθηδόνος, στεριδὼν στεριδόνος, καρχηδὼν καρχηδόνος, ἡ ἐν λυβύῃ. καὶ καλχηδὼν καλχηδόνος, ἡ ἀντικρὺ τοῦ νῦν δυστυχοῦς βυζαντίου, τῆς ἐμῆς πατρίδος. ἥτις καὶ χαλκιδὼν χαλκιδόνος λέγεται. οἷς ὁμοίως καὶ ἡ ἑρμηὼν ἑρμηόνος, βιὼν βιόνος, ἠϊὼν ἠϊόνος, ὀλαστὼν ὀλαστόνος. καὶ ἔτος μὲν ὁ τῶν παλαιῶν κανὼν περὶ τῶν εἰς ων. ὅταν δ᾽ ἄλλως εὑρεθῇ παρὰ ποιηταῖς, κατ᾽ ἔκτασιν, ἢ συστολὴν γίνεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΞ ΘΗΛΥΚΩΝ, κατάληξις πέμπτη.

Τὰ εἰς αξ θηλυκὰ ἁπλᾶ πολυσύλλαβα, διὰ τοῦ κ κλίνονται, καὶ βραχὺ τὸ αξ ἔχουσιν. ὅθεν καὶ προπερισπῶνται ὅσα τὴν παραλήγουσαν φύσει μακρὰν ἔχουσιν. οἷον ὁ αὖλαξ τῆς αὔλακος, ἡ πῖδαξ τῆς πίδακος, ἡ κλῖμαξ τῆς κλίμακος, ἡ θρῖδαξ τῆς θρίδακος. τούτοις ὁμοίως καὶ ἡ γλαῦξ τῆς γλαυκὸς, καὶ γυύαξ ἄχρηστον, γυναικός. ὅθεν τὸ ἑτερόκλιτον, ἡ γυνὴ, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι. τὰ δὲ εὑρισκόμενα δύο κοινὰ εἰς αιξ, διὰ τοῦ γ κλίνονται. οἷον ὁ καὶ ἡ αἶξ αἰγὸς, ὁ καὶ ἡ γραῖξ γραιγός. ὁ θραῖξ δὲ τὸ παλαιὸν, θραικὸς ἐποίει. ὅθεν νῦν ὁ θρᾷξ τοῦ θρᾳκὸς λέγομεν, τοῦ ι ὑπογραφομένου. καὶ ὁ δᾶξ τοῦ δακός.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΞ, κατάληξις ἕκτη.

Τὰ εἰς ηξ ἁπλᾶ θηλυκὰ διὰ τοῦ κ κλίνονται. οἷον ἡ πήληξ τῆς πήληκος, χάληξ χάληκος. ὕσπληξ δὲ ὕσπληγος. καὶ ἀντίσπληξ ἀντίσπληγος, καὶ ὁ καὶ ἡ βὴξ βηχός.

seruant autem hæc ita in alijs casibus, præter penultimantia o. hæc enim mutant i in e: ut hæc uulpes, huius uulpis.

De in ix, terminatio septima.

In ix multisyllaba feminina, ut plurimum per c declinantur: ut calix calicis, helix helicis: scutica uero, scuticæ, huic scuticæ & scuticæ, per abscisionem: scuticam & scuticam. unde, Scuticam semper cõcutiebat, ait: & equinam scuticã iniecit, & turma turmæ. unde conturmalis lis. & capillus autẽ, capilli: unde & communia, pulchricomus comi, & longicomus gicomi. Oportet autem & hoc scire, quod in x, si habent ante x g, per g flectuntur: ut hæc sphinx, huius sphingis. hæc tuba, huius tubæ. singultus singulti, morbus. lynx autem lyncis, fera. ut apud Callimachum, Ille autem carnem lyncis incidebat. si autem ante x aliam consonantem habent, per c declinantur: ut hæc caro, huius carnis. sulcus sulci, robur roboris robori. unde et Homericum illud, Robore fretus: uel à robur roboris, robori, ut quibusdam uidetur: uel à robur roboris robori, et per transmutationem robori, quod melius.

De in yx, terminatio octaua.

In yx feminina multisyllaba per g flectuntur, nisi ratio alia prohibeat: ut fornix currus, fornicis currus, bulla bullæ, pẽna pennæ, grauisonũ: pennæ. sed ala alæ acutisonum, totum membrum in quo nascuntur pennæ. unde & apud poetã in secundo Iliadis, Hanc obuolutus penna cœpit circumstrepentem: penacutisone

φυλάττουσι δὲ πάντα τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι, πλὴν τῶν παραληγομένων τῷ ω. ταῦτα γὰρ τρέπουσι τὸ η εἰς ε. οἷον ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΞ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑβδόμη.

Τὰ εἰς ιξ πολυσύλλαβα θηλυκὰ, ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ κ κλίνονται. οἷον κύλιξ κύλικος, ἕλιξ ἕλικος. ἡ μάστιξ δὲ τῆς μάστιγος, τῇ μάστιγι, καὶ μάστι κατὰ ἀποκοπήν. μάστιγα καὶ μάστιν. ὅθεν, Μάστιν αἰὲν ἔλαυνεν, ῆ. καὶ, ἐφ' ἱππείην μάστιν βάλε. καὶ ἡ στὶξ, τῆς στιχός. ὅθεν ὁμόστιξ, ὁμόστιχος. καὶ ἡ θρὶξ δὲ, τῆς τριχός. ὅθεν καὶ τὰ κοινὰ, καλλίθριξ καλλίτριχος, καὶ τανύθριξ τανύθριχος. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς ξ εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ τοῦ ξ, γ, διὰ γ κλίνονται. οἷον ἡ σφίγξ, τῆς σφιγγός. ἡ σάλπιγξ, τῆς σάλπιγγος. λύγξ λυγγὸς, τὸ πάθος. λύγκξ δὲ λυγκὸς, τὸ θηρίον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔλαμνεν. εἰ δὲ πρὸ τοῦ ξ ἕτερον σύμφωνον ἔχουσι, διὰ τοῦ κ κλίνονται. οἷον ἡ σὰρξ τῆς σαρκὸς, ὅλξ ὁλκὸς, ἄλξ ἀλκὸς, ἀλκί. ὅθεν καὶ τὸ ὁμήρειον ἐκεῖνο, Ἀλκὶ πεποιθώς. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλξ, ἀλκὸς, ἀλκὶ, ὡς ἐνίοις δοκεῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἡ ἀλκὴ, τῆς ἀλκῆς, τῇ ἀλκῇ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἀλκί. ὅπερ ἄμεινον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΞ, ΚΑΤΑληξις ὀγδόη.

Τὰ εἰς υξ θηλυκὰ πολυσύλλαβα διὰ τοῦ γ κλίνονται, εἰ μὴ λόγος ἕτερος κωλύσῃ. οἷον ἄντυξ ἄντυγος, πομφόλυξ πομφόλυγος, πτέρυξ πτέρυγος βαρύτονον, τὰ πτερύγια. πτερὺξ δὲ, πτερύγος, ὀξύτονον, τὸ ὅλον μέρος ἐν ᾧ φύονται τὰ πτερά. ὅθεν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ β τῆς ἰλιάδος, τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτερυγύρος λάβεν ἀμφιαχυῖαν, παρο-

ξυτόνως

cutisone scribendum, non propenacutisone. Etiam & *solisyllaba acutisona, ut plurimum g habent: ut fex fecis, styx stygis, nox noctis: & mutatione aspiratæ in tenuem, & additione t, noctis nocti, & noctem. & reticulum autem, reticuli*. Item *ab in yx composita primitiuorum seruant declinationem*.

De in ar, terminatio nona.

In *ar femininum uxor habemus, quod appositione os facit genitiuũ: ut hæc uxor huius uxoris, & hæc uxor huius uxoris antiquum. unde et* Euripides *in* Electra, *siue* Oreste, Amare *uxorem omnibus græcis uideris*. Illud *uero poetæ*, Vxorum *causa suarũ, uel ab uxor uxoris uxores uxorum uxoribus, & uxoribus ionice, & cõmixtione uxoribus, ut apud ipsum in quinto* Iliadis, *& defendere uxores: uel ab uxor uxoris uxores, & per transmutationẽ uxores. & in reliquis*.

De in ir, terminatio decima.

In *ir solisyllabũ femininũ, manus est. communia aũt multisyllaba multa: ut pollex, multimanus, quæ appositione os faciunt genitiuum. hæc manus, huius manus, huic manui, hanc manum. hæ manus, non hæ manus dicimus. unde* Aristophanes *in* Pluto, Ego *aũt manibus applausi ex uoluptate. &* Philostratus *in* Her. Manus *ambas extendẽs. similiter et hæ mulieres, non hæ mulieres. hæ uiæ, et hæ urbes, apud* Platonẽ *et* Aeschinẽ Socraticũ. Et *uidete has duas sorores, pro has duas sorores, apud* Sopho. *et alia multa inuenies antiquo more sic facta. harũ manuũ, ut plurimũ, ò manus*.

Hæ

ξυτόνως γραπτέον, ἢ προπαροξυτόνως. ἔτι καὶ τὰ μονοσύλλαβα ὀξύτονα, ὡς τὰ πολλὰ τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ἡ τρὺξ, τῆς τρυγός. ἡ σὺξ, τῆς συγός. ἡ νὺξ, τῆς νυχός. καὶ τροπῇ τοῦ δα σέος εἰς ψιλὸν, καὶ προθέσει τοῦ τ, νυκτὸς, νυκτὶ, νύκτα. καὶ ἡ ἄμπυξ δὲ, ἄμπυκος. ἔτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς υξ συνήθεια, τὴν τῶν πρωτοτύπων φυλάττουσι κλίσιν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΡ, ΚΑΤΑ-
ληξις ἐννάτη.

Εἰς αρ θηλυκὸν τὸ δάμαρ ἔχομεν, ὅπερ προθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικήν. οἷον ἡ δάμαρ τῆς δάμαρος, καὶ ἡ δάμαρς τῆς δάμαρτος παλαιόν. ὅθεν καὶ εὐριπίδης ἐν Ἠλέκτρᾳ, εἴτε Ὀρέστῃ, Φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν ἕλλησιν δοκεῖς. τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ, Ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, ἢ ἀπὸ τοῦ ὄαρ, ὄαρος, ὄαρες. ὀάρων, ὄαρσι, καὶ ὀάρεσιν ἰωνικῶς, καὶ κράσει ὤρεσιν, ὡς παρ' αὐτῷ ἐν τῷ ε τῆς ἰλιάδος, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσιν ἢ ἀπὸ τοῦ ὄαρος, ὀάρου, ὄαρι. καὶ διὰ μεταπλασμὸν ὄαρες, καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΡ, ΚΑ-
τάληξις δεκάτη.

Εἰς ειρ μονοσύλλαβον θηλυκὸν ἡ χείρ ἐστι. κοινὰ δὲ πολυσύλλαβα πολλά. οἷον ἀντίχειρ, πολύχειρ. ἅτινα προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα. τὼ χεῖρε, οὐ τὰ χεῖρε λέγομεν. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ, Ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς. καὶ Φιλόστρατος ἐν ἡρωϊκοῖς, τὼ χεῖρε ἄμφω προτείνας. ὁμοίως καὶ τὼ γυναῖκε, οὐ τὰ γυναῖκε. τὼ ὁδώ. καὶ τούτω τὼ πόλιε, παρὰ πλάτωνι καὶ αἰσχίνῃ τῷ σωκρατικῷ καὶ ἴδετε τώδε τὼ κασιγνήτα, ἀντὶ τάδε τὰ ἀδελφὰ, παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ ἄλλα πολλὰ εὑρήσεις, ἀρχαίῳ ἔθει οὕτω γινόμενα. ταῖν χεροῖν ὡς ἐπιτοπλεῖστον. ὦ χεῖρε, αἱ χεῖρες,

Hæ manus, harum manuum, his manibus, has manus, ò manus. apud poetas autẽ, per defectum inuenies manus, manui, manum: ſicut ſocius, pro ſocius.

De in ir, terminatio undecima.

In *ir, feminina multiſyllaba appoſitione os faciunt genitiuum, & mutant i in e: ut ianitrix ianitricis, ceres cereris, filia filiæ, mater matris, uenter uentris. patiuntur autem & conciſionem in femininis hæc ſingulariter.* Hæc *mater, huius matris & matris, huic matri et matri, hanc matrem, ò mater.* Hæc *ceres, huius cereris & cereris, huic cereri & cereri, hanc cererem & cererem, ò ceres.* Hæc *filia, huius filiæ & filiæ, huic filiæ & filiæ, hanc filiam & filiam poeticum, ò filia. horum ſolum uocatiuus in er.* Hic *uenter, huius uẽtris & uentris, huic uentri & uentri, hunc uentrem, ò uenter.* Da*tiuus autem pluralis à datiuo ſingulari fit, appoſitione as: ut matri matribus, filiæ filiabus.*

De in or, terminatio duodecima.

In *or cõmunia habemus, quæ appoſitione os faciunt genitiuũ: ut hic & hæc depater depatris, hic et hæc demater tris, hic & hæc omnidomans omnidomantis.*

De in as acutiſonis, terminatio decimatertia.

In *as feminina; & communia acutiſona exiſtentia, per delta declinantur, & corripiunt ubique alpha. ut hæc unitas, huius unitatis. hæc duitas, huius duitatis. hæc* Pallas, *huius palladis. hæc fax, huius facis. hic & hæc exul, huius exulis. hic & hæc*

arcas,

αἱ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, τὰς χεῖρας, ὦ χεῖρες. παρὰ ποιηταῖς δὲ, κατ' ἔλλειψιν εὑρήσεις χερὸς, χερὶ, χέρα. ὥσπερ ἑτάρος, ἀντὶ ἑταῖρος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΡ, ΚΑ- τάληξις ια΄.

Τὰ εἰς ηρ θηλυκὰ πολυσύλλαβα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ τρέπουσι τὸ η εἰς ε. οἷον εἰνάτηρ εἰνάτερος, δημήτηρ δημήτερος, θυγάτηρ θυγατέρος, μήτηρ μετέρος, γαστὴρ γαστέρος. πάσχουσι δὲ καὶ συγκοπὴν ἐν τοῖς θηλυκοῖς ταῦτα ἑνικῶς. ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα, ὦ μῆτερ. ἡ δημήτηρ, τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος, τῇ δημήτερι καὶ δήμητρι, τὴν δημήτερα καὶ δήμητρα, ὦ δήμητερ. ἡ θυγάτηρ, τῆς θυγατέρος καὶ θυγατρὸς, τῇ θυγατέρι καὶ θυγατρὶ, τὴν θυγατέρα καὶ θύγατρα ποιητικὸν, ὦ θύγατερ. τούτων μόνον ἡ κλητικὴ εἰς ερ. ἡ γαστὴρ, τῆς γαστέρος καὶ γαστρὸς, τῇ γαστέρι καὶ γαστρὶ, τὴν γαστέρα, ὦ γαστήρ. ἡ δοτικὴ δὲ πληθυντικὴ ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς γίνεται, προσθέσει τοῦ ας. οἷον μητρὶ μητράσι, θυγατρὶ θυγατράσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΡ, ΚΑ- τάληξις ιβ΄.

Εἰς ωρ κοινὰ ἔχομεν, ἅτινα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτωρος, ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ ἀμήτωρος, ὁ καὶ ἡ πανδαμάτωρ πανδαμάτωρος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΟΞΥΤΟ- νων, κατάληξις ιγ΄.

Τὰ εἰς ας θηλυκὰ καὶ κοινὰ ὀξύτονα ὄντα, διὰ τοῦ δ κλίνονται, καὶ συστέλλουσι πανταχοῦ τὸ α. οἷον ἡ μονὰς τῆς μονάδος, ἡ δυὰς τῆς δυάδος, ἡ παλλὰς τῆς παλλάδος, ἡ λαμπὰς τῆς λαμπάδος, ὁ καὶ ἡ φυγὰς τῆς φυγάδος, ὁ καὶ ἡ

arcas, huius arcadis. hoc caput autem, huius capitis excipitur. duo autem sola feminina grauisona nomina ciuitatum habemus, hæc declinationẽ nominum, à quibus denominata sunt, seruauerunt: hæc acragas, huius acragantis, urbs Siciliæ, ab inibi fluuio denominata est. & hoc tarentum, huius tarenti. In αυς imparisyllaba existentia, cum suis linguis flectuntur: ut hæc nauis & nauis, huius nauis & nauis, & nauis: huic naui & naui: hanc nauem & nauem, & nauem & nauẽ, ò nauis & nauis. Hæ naues & naues et naues, harũ nauium & nauium, his nauibus & nauib. & nauibus, has naues & naues & naues, ò naues & naues. sic & hæc anus, huius anus & anus.

De in ais, terminatio quarta decima.

In αις masculinum solum hæc fax. huius facis, per tos. sed hic & hæc puer pueri, à puer pueri, & per cõtractionem puer. & quæ ab ipso autem similiter communia, delta habent: ut hic & hæc filiosus filiosi, hic et hæc defilius defilij.

De in υς, terminatio 15.

In υς feminina soligenera appositione tos faciũt genitiuũ, & seruãt ubiq; ita: ut hæc uestis, huius uestis. hæc potio, huius potionis. hic amor, huius amoris. hæc prauitas, huius prauitatis. hæc parnes, huius netis, & mutatione t in th, parnethis. unde & Aristophanes in Nebulis, Vide nũc huc ad parnethem. cum autẽ sunt bigenera, in us faciunt genitiuum per commixtionem: ut hic & hæc procliuis, procliuis. Oportet autem scire quod quatuor in tis imparisyllaborum acuuntur:

ut,

ἀρκὰς, τῆς ἀρκάδος. ἡ κρὰς δὲ, τῆς κρατὸς, ἐξαιρεῖται. δύο δὲ μόνα θηλυκὰ βαρύτονα ὀνόματα πόλεων ἔχομεν, ἃ τὴν κλίσιν τῶν ὀνομάτων ἀφ᾽ ὧν ὠνομάσθησαν ἐφύλαξαν. ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος, πόλις τῆς σικελίας, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ ὀνομασθεῖσα. καὶ ἡ τάρας, τῆς τάραντος. τὰ εἰς αυς περιττοσύλλαβα ὄντα, μετὰ ἰδιωμάτων κλίνονται. οἷον ἡ ναῦς, καὶ νηῦς τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηὶ. τὴν νῆα, καὶ νέα, καὶ ναῦν, καὶ νηῦν. ὦ ναῦς, καὶ νηῦς. αἱ νάες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν νηῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσι. τὰς νῆας, καὶ ναῦς, καὶ νέας. ὦ νέες, καὶ νῆες. οὕτω καὶ ἡ γραῦς, τῆς γραὸς, καὶ γρηός.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΙΣ, ΚΑΤΑΛΗξις τεσσαρεσκαιδεκάτη.

Εἰς αις θηλυκὸν μόνον ἡ δαὶς, τῆς δαιτὸς, διὰ τοῦ τος. τὸ δὲ ὁ καὶ ἡ παῖς παιδὸς, ἀπὸ τοῦ πάϊς πάϊδος, καὶ κατὰ συναίρεσιν παῖς. καί τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ ὁμοίως κοινὰ τὸ δ ἔχουσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ εὔπαις εὔπαιδος, ὁ καὶ ἡ ἄπαις ἄπαιδος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΚΑτάληξις ιε.

Τὰ εἰς ης θηλυκὰ μονογενῆ προσθέσει τοῦ τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι πανταχοῦ τὸ η. οἷον ἡ ἐσθὴς, τῆς ἐσθῆτος. ἡ ποτὴς, τῆς ποτῆτος. ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος. ἡ κακότης, τῆς κακότητος. ἡ πάρνης, τῆς πάρνητος. καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, πάρνηθος. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν πάρνηθα, ὅτε δέ εἰσι διγενῆ, εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ προπετὴς, προπετέος, προπετοῦς. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τέσσαρα τῶν εἰς της ὑπερδισυλλάβων ὀξύνονται.

ut uelocitas, tarditas, plenitas, pugna. ſed alia omnia grauantur: ut quantitas, qualitas, eruditio, leuitas, breuitas.

De in is acutiſonis, terminatio ſextadecima.

In is acutiſona feminina multiſyllaba, non biterminata, ſiue producunt i, ſiue corripiũt, per d impariſyllabice flectuntur: ut ocrea ocreæ, ſolea ſoleæ, ſigillum ſigilli, uinculum uinculi, gutta guttæ, pugna pugnæ, pugnæ, & per abſciſionem pugnæ: ut, in pugna triſti. excipitur ſpicaſpicæ, cuius i longũ. Sed de quantitate i huiuſmodi nominum differentia quædam uidetur: doctiores tamen hac opinione ſunt, quod in is acutiſona, feminina, biſſyllaba natura longa penultimantia, nõ propria exiſtentia, neq; diminutiua, in nominatiuo i breue habent, ſed in obliquis longum. unde et circunflectuntur: ut tibia tibiæ, ſordes ſordis, clauis clauis, fundamentum fundamenti, repagulum repaguli. ſed non ſic habẽtia, breue ubique i habẽt: ut themidis, iræ, doricæ, extremitatis, inſulæ. Etiam ſuperbiſyllaba adiectiua, i breue habent, ſiue longa, ſiue breui penultimant, ut ductrix ductricis, tibicina tibicinæ. tamen crinis crinis, & alia quædam, propter concurſum trium breuium producunt i. Poetæ autem his ita addentes, propter metrum corripiunt i, fluuiuſculi, & pegaſiadis dicentes. unde & in Argonauticis illud Orphicum carmen, Velocibus pedibus ſupra pegaſida littora, pro pegaſida. Hæc in is acutiſona communiter in a faciunt accuſatiuum: ut fundamẽtũ, ſigillum,

οἷον ταχυτὴς, βραδυτὴς, ἁδροτὴς, δηϊοτής. τὰ δὲ ἄλλα πάντα, βαρύνονται. οἷον ποσότης, ποιότης, λογιότης, κουφότης, βραχύτης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΣ ΟΞΥΤΟΝΩΝ, κατάληξις ἑκκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ις ὀξύτονα θηλυκὰ πολυσύλλαβα, μὴ δικατάληκτα, εἴτε ἐκτείνουσι τὸ ι, εἴτε συστέλλουσι, διὰ τοῦ δ περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον κνημὶς κνημῖδος, κρηπὶς κρηπῖδος, σφραγὶς σφραγῖδος, ἁψὶς ἁψῖδος, ῥανὶς ῥανίδος, δαῒς δαΐδος, δαΐδι καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, δαΐ. ὡς ἐν δαῒ λυγρῇ. ἐξαιρεῖται ἀγλὶς ἀγλῖθος, οὗ τὸ ι μακρόν. Περὶ δὲ τῆς ποσότητος τοῦ ι τῶν τοιούτων ὀνομάτων διαφορά τις φαίνεται. οἱ λογιώτεροι μέν τοι ταύτης τῆς δόξης εἰσὶν, ὅτι τὰ εἰς ις ὀξύτονα, θηλυκὰ, δισύλλαβα, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, μὴ κύρια ὄντα, μηδὲ ὑποκοριστικὰ, ἐπὶ μὲν τῆς ὀνομαστικῆς τὸ ι βραχὺ ἔχουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων, μακρόν. ὅθεν καὶ προπερισπῶνται. οἷον κνημὶς κνημῖδος, κηλὶς κηλῖδος, κληῒς κληῖδος, κρηπὶς κρηπῖδος, βαλβὶς βαλβῖδος. τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα, βραχὺ πανταχοῦ τὸ ι ἔχουσιν. οἷον θέμιδος, μήνιδος, δωρίδος, κορωνίδος, νησίδος. ἔτι τὰ ὑπερδισύλλαβα ἐπίθετα, τὸ ι βραχὺ ἔχουσιν, εἴτε μακρᾷ, εἴτε βραχείᾳ παραλήγονται. οἷον στρατηγὶς στρατηγίδος, αὐλητρὶς αὐλητρίδος, τό γε μὴν πλοκαμὶς πλοκαμῖδος, καὶ ἄλλ' ἄττα, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν τριῶν βραχέων ἐκτείνουσι τὸ ι. οἱ ποιηταὶ δὲ τούτοις ἢ προστιθέντες, διὰ τὸ μέτρον συστέλλουσι τὸ ι, ποταμηΐδος, καὶ παγασηΐδος λέγοντες. ὅθεν καὶ τὸ ἐν ἀργοναυτικοῖς ἐκεῖνο ὀρφικὸν ἔπος, Λαιψηροῖς ποδέεσσιν ὑπὲρ παγασηΐδας ἀκτὰς, ἀντὶ παγασίδας. ταῦτα δὲ τὰ εἰς ις ὀξύτονα, κοινῶς μὲν εἰς α ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον κρηπῖδα,

sigillum,iaculum,testudinem.cum autem inuentus fuerit accusatiuus in in,æolum est: ut,sigillum,testudinē. unde & Hesiodus, Tripalmem autem testudinem incide decipalmo currui, pro testudinem. In is circumflexa feminina, per dos faciunt genitiuum, & in in accusatiuum:ut,bendis bendidis bendidem,molis molidis molidem. In is propria grauisona feminina, siue in ris, siue in tis,siue in mis,uel si aliam quandam consonantem ante is habent, communiter in dos faciūt genitiuum:ut,uenus ueneris,thetis thetidis,themis themidis,memphis memphidis: sed ionice in os.excipiuntur autem hæc propria, et non: hæc charybdis charybdis, sardis sardis, trallis trallis, excusatio excusationis, fictio fictionis,lacusis lacusis, inuidia inuidiæ, acquisitio acquisitionis, xois xois, asthlibis asthlibis, sois soios,serua seruæ,thamiathis thamiathios. Etiam à ciuitate composita feminina, solum simplicis seruant declinationem: ut, arx arcis. In nis feminina grauisona, si longa penultimant, per d flectuntur: ut,iuuenis iuuenis, ononis ononidis, ira iræ. Sed in tertio Odysseæ poetæ, Ira ex pernitiosa cæsiæ mineruæ, Ionicum est,ut thetios,& memphidis:sed si breui penultimant, per purum os faciunt genitiuum: ut,puluis puluis,raritas raritatis. hic & hæc auis auis communiter. nam ante is duas immutabiles habentia,in thos faciunt genitiuum: ut,funis funis,dellis dellithis. excipitur trallis trallis. auis uero, auis doricum. Vnde & doctus Pindarus, doricus existens ualde, Iouis aduersus auem diuinam, dixit. In ris feminina, per dos faciunt genitiuum: ut discordia discordiæ, cithara citharæ,

Iris

σφραγῖδα, βολίδα, ἀψίδα. ὅταν δὲ ὀρεθῆ αἰτιατικὴ εἰς ιν, αἰολέων ἐστίν. οἷον σφράγιν, ἄψιν. ὅθεν καὶ Ησίοδος, Τριπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ, ἀντὶ ἀψίδα. τὰ εἰς ις περισπώμενα θηλυκὰ, διὰ τοῦ δος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ εἰς ιν τὴν αἰτιατικήν. οἷον βενδῖς βενδῖδος, βενδῖν. μολῖς, μολῖδος, μολῖν. τὰ εἰς ις κύρια βαρύτονα θηλυκὰ, εἴτε εἰς ρις, εἴτε εἰς τις, εἴτε εἰς μις, εἴτε ἄλλό τι σύμφωνον πρὸ τοῦ ις ἔχουσι, κοινῶς εἰς δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον κύπρις κύπριδος, θέτις θέτιδος, θέμις θέμιδος, μέμφις μέμφιδος. ἰωνικῶς δὲ, εἰς ος. ἐξαιρεῖται δὲ ταῦτα τὰ κύρια, καὶ μή. χάρυβδις χαρύβδιος, σάρδις σάρδιος, τράλλις τράλλιος, σκῆψις σκήψιος, ἐπίσκηψις ἐπισκήψιος, λάχουσις λαχούσιος, νέμεσις νεμέσιος, ἐπίκτησις ἐπικτήσιος, ξόϊς ξόϊος, ἄθλιβις ἀθλίβιος, σόϊς σόϊος, δμῶϊς δμώϊος, ταμιάθις ταμιάθιος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ πόλις σύνθετα θηλυκὰ, μόνως τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττουσι κλίσιν. οἷον ἡ ἀκρόπολις, τῆς ἀκροπόλιος. τὰ εἰς νις θηλυκὰ βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγουσι, διὰ τοῦ δ κλίνονται. οἷον νεᾶνις νεάνιδος, ἰῶνις ἰώνιδος, μῆνις μήνιδος. τὸ δὲ ἐν τῷ γ τῆς ὀδυσσείας τοῦ ποιητοῦ, μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, ἰωνικόν ἐστιν, ὥσπερ θέτιος, καὶ μέμφιος. εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγουσι, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον κόνις κόνιος, σπάνις σπάνιος. ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος κοινῶς. τὰ γὰρ πρὸ τοῦ ις δύο ἀμετάβολα ἔχοντα, εἰς θος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον μέρμις μέρμιθος, δέλλις δέλλιθος. ἐξαιρεῖται τράλλις τράλλιος. ὄρνιξ δὲ ὄρνιχος, δωρικόν. ὅθεν καὶ ὁ δεινὸς Πίνδαρος δωρικὸς ὢν ταπολλὰ, Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον, εἴρηκε. τὰ εἰς ρις θηλυκὰ, διὰ τοῦ δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἔρις ἔριδος, κίθαρις κιθάριδος,

Iris iridis, gratia gratiæ, & gratiæ, & gr atiæ, poetice. Similiter & fas, huius fas & fas, & fas. unde & Hesiodus, Iustitia autem dirige fas. excipitur iniuria iniuriæ, acris acris, congregatio congregationis. & ab eo festum festi, congregatio congregationis, pumex pumicis. In is feminina ab in is masculinis facta, d habent: ut hic arcitenens, hæc arcitenens, huius arcitenẽtis. hic ciuis, hæc ciuis, huius ciuis. hic herus, hæc hera, huius heræ. hic spartanus, hæc spartana, huius spartanæ. hic uenator, hæc uenatrix, huius uenatricis. recipiunt autem omnia feminina accentum in penultima, præter quæ à uendo & lecto composita sunt. hæc enim propenacuuntur, suis masculinis penacutis: ut hic pistor, hæc pistrix. hic herbarius, hæc herbaria. hic maritus, hæc uxor & uxor. Horum genitiuus cũ inuentus erit per os, ionicus est, ut dictum est. & datiuus similiter, patiens & abscisionem: ut thetidi pro thetidi, & carinæ pro carinæ. unde & Orphicum in Argonautis, Quæ ipsi sub carina iacebant uno iunco extensæ, pro carinæ propter metrum. & apud Hesiodum in Scuto, Vbi is domus habitabat cum pudica uxore: pro uxore. De accusatiuo autem horum, quidam dicunt quod in is per d declinata communiter, in in faciunt accusatiuum: ut ira iræ iram. unde & poeta, Irã cane dea: Chrysothemis chrysothemi, this, themin. cum uero inuentus erit in a, poeticus est: ut, Iupiter uero discordiam præmisit, & elida diuam.

De in is, terminatio decimaseptima.

In is feminina plurisyllaba, rara existẽtia similiter

mascu-

ἶρις ἴριδος, χάρις χάριδος, καὶ χάριτος, καὶ χάρισος ποιητικῶς. ὁμοίως καὶ θέμις θέμιδος, καὶ θέμιτος, καὶ θέμισος, ὅθεν καὶ Ησίοδος, δίκη δ' ἰθῦνε θεμισάς. ἐξαιρεῖται ὕβρις ὕβριος, ἄκρις ἄκριος, ἄγυρις ἀγύριος. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, πανήγυρις πανηγύριος, ὁμήγυρις ὁμηγύριος, κίσηρις κισσήριος. τὰ εἰς ις θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς της ἀρσενικῶν γινόμενα, τὸ δ ἔχουσιν. οἷον ὁ τοξότης, ἡ τοξότης, τῆς τοξότητος. ὁ πολίτης, ἡ πολῖτις, τῆς πολίτιδος. ὁ δεσπότης, ἡ δεσπότις, τῆς δεσπότιδος. ὁ σπαρτιάτης, ἡ σπαρτιάτις, τιδος. κυνηγέτης, ἡ κυνηγέτις, τῆς κυνηγέτιδος. δέχονται δὲ πάντα τὰ θηλυκὰ τὸν τόνον ἐν τῇ παραληγούσῃ, πλὴν τῶν ἀπὸ τοῦ πωλῶ καὶ κοίτη συντεθειμένων. ταῦτα γὰρ προπαροξύνονται, τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν παροξυνομένων. οἷον ὁ ἀρτοπώλης, ἡ ἀρτόπωλις. ὁ λαχανοπώλης, ἡ λαχανόπωλις. ὁ ἀκοίτης, ἡ ἄκοιτις, καὶ παράκοιτις. τούτων ἡ γενικὴ ὅταν εὑρεθῇ διὰ τοῦ ος, ἰωνική ἐστιν, ὡς εἴρηται. καὶ ἡ δοτικὴ ὁμοίως, πάσχουσα καὶ ἀποκοπήν. οἷον θέτι ἀντὶ θέτιδι, καὶ τρόπι ἀντὶ τρόπιδι. ὅθεν καὶ τὸ ὀρφικὸν ἐκεῖνο ἐν ἀργοναυτικοῖς, αἱ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνοιο ταθεῖσαι, ἀντὶ τρόπιδι διὰ τὸ μέτρον. καὶ παρ' Ησιόδῳ ἐν ἀσπίδι, ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι, ἀντὶ παρακοίτιδι. περὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς τούτων, ἔνιοί φασιν, ὅτι τὰ εἰς ις διὰ τοῦ δ κλινόμενα κοινῶς, εἰς ιν ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον μῆνις, μήνιδος, μῆνιν. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς, Μῆνιν ἄειδε θεά. χρυσόθεμις, χρυσοθέμιδος, χρυσόθεμιν. ὅταν δὲ εὑρεθῇ εἰς α, ποιητική ἐστιν. οἷον Ζεὺς δ' ἔριδα προΐαλε, καὶ ἶλιδα δῖαν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΣ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑπτακαιδεκάτη.

Τὰ εἰς εις θηλυκὰ πολυσύλλαβα σπάνια ὄντα, ὁμοίως

masculinis flectuntur: ut hæc opois, huius opoentis, ciuitas. unde, Asperam opoentem relinquens, Orpheus dixit. & Homerus in 12. Iliadis, Dixerunt uero ipsi in opoentem perglorio sum filium ducturum. Notatũ est hæc clauis, huiuis clauis, hanc clauem & clauẽ melius. unde & Demosthenes, Luxata humeri iunctura dixit. & etiam equistrepens, equistrepentis.

De in us, terminatio decima octaua.

In us feminina nomina ciuitatũ, plurisyllabice flectuntur, ut masculina, nisi hebraica sint: ut, hæc opus, huius opuntis. hic & hæc anthemus, huius anthemuntis. hæc trapezus, huius trapezuntis. hæc cerasus, huius cerasuntis. In os omnia feminina parisyllaba existentia, in u faciunt genitiuum, ut dictum est.

De in ys grauisonis, terminatio decima nona.

In ys feminina grauisona ubique y breue habentia, per purum os faciunt genitiuum. ut, pinus pini, cithara cytharæ, barba barbæ, currus currus, & currus irregulariter Sappho, ut aiunt, dixit. Excipitur fascis fascis, & galea galeæ, per thos facientia genitiuum. & fascis illud my, producitur in obliquis secundum regulam. nam omnis genitiuus in thos, in longam penultimat, ut, auis, funiculi, dellithis. affirmat tamen in quinta speciecula Theocriti carmen, Et mollis herbæ bonum fascem trado. nam longum illud my, quinto dactylo existente. sed galeæ corripitur, ut sæpe quærens inuenies apud poetas: et in quinto Iliados poetæ, Lucebat ipsi ex galeaq; & scuto indefessus ignis.

Sed

τοῖς ἀρσενικοῖς κλίνονται. οἷον ἡ ὀπόεις, τῆς ὀπόεντος, πόλις. ὅθεν. Τρηχείην ὀπόεντα λιπὼν, ὁ Ορφεὺς εἴρηκε. καὶ ὅμηρος ἐν τῷ ς τῆς ἰλιάδος, φὴν δὲ οἱ εἰς ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν. σεσημείωται δὲ ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν ἄμεινον. ὅθεν καὶ ὁ δημοσθένης, τὴν κλεῖν κατεαγότα εἴρηκε. καὶ ἔτι ἀντήρεις, ἀντήρειδος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΥΣ, ΚΑΤΑληξις ὀκτωκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ους θηλυκὰ ὀνόματα πόλεων, περιττοσυλλάβως κλίνονται, ὁμοίως τοῖς ἀρσενικοῖς, εἰ μὴ ἑβραϊκὰ εἴησαν. οἷον ἡ ὀποῦς, τῆς ὀποῦντος. ὁ καὶ ἡ ἀνθεμοῦς, τῆς ἀνθεμοῦντος. ἡ τραπεζοῦς, τῆς τραπεζοῦντος. ἡ κερασοῦς, τῆς κερασοῦντος. τὰ εἰς ος πάντα θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα ὄντα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὡς εἴρηται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΣ ΒΑΡΥΤΟνων, κατάληξις ιθ.

Τὰ εἰς υς θηλυκὰ βαρύτονα πανταχοῦ τὸ υ βραχὺ ἔχοντα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον πίτυς πίτυος, χέλυς χέλυος, γένυς γένυος, ἁρμάμαξυς ἁρμαμάξυος, καὶ ἁρμαμάξυδος παραλόγως ἡ Σαπφὼ, ὥς φασιν, εἴρηκεν. ἐξαιρεῖται κῶμυς κώμυθος, καὶ κόρυς κόρυθος, διὰ τοῦ θος ποιοῦντα τὴν γενικήν. καὶ τῆς μὲν κώμυθος τὸ μυ, ἐκτείνεται ἐν ταῖς πλαγίαις κατὰ τὸν κανόνα. πᾶσα γὰρ γενικὴ εἰς θος, μακροπαραληκτεῖ. οἷον ὄρνιθος, μέρμιθος, δέλλιθος. ἐπιβεβαιοῖ μέν τοι καὶ τὸ ἐν πέμπτῳ εἰδυλλίῳ τοῦ Θεοκρίτου ἔπος, καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι. μακρὸν γὰρ τὸ μυ, τοῦ πέμπτου δακτύλου ὄντος. τῆς δὲ κόρυθος συστέλλεται, ὡς πολλάκις ζητῶν εὑρήσεις παρὰ ποιηταῖς. καὶ ἐν τῷ ε τῆς ἰλιάδος τοῦ ποιητοῦ, Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος ἀκάμαθον πῦρ.

Sed per purum os declinata, communiter in yn ſolum faciunt accuſatiuum: ut pinus pinum, chelys chelyn: niſi poetica licentia inuenies in a.

De in ys acutiſonis.

In ys acutiſona feminina correptum y habentia, per d flectuntur, & in da ſolum faciunt accuſatiuum ut chlamys, mydis myda. pelamys piſcis, pelamydis, myda. crocys crocydis, crocyda. Sed acutiſona, & circunflexa, habentia quidem y ſolum longum in nominatiuo, in obliquis autem breue, per purum os faciunt genitiuum: ut uenter uentris, miſeria miſeriæ, erinnys erinnys, tethys tethys, eſca eſcæ, quercus quercus, ſupercilium ſupercilij. Excipitur aglys aglythis, quod eſt rotundus & perforatus lapis. & hæc quidem communiter in yn faciunt accuſatiuum: ut miſeriam, erinnyn, quercum, ſupercilium. ſed raro inuenies apud poetas uentrem, & quercum: ut apud Homericum Quintum *notaui dicentem,* Cecidit *ſicut in montibus circa firmam quercum frutex. Etiam inuenitur, & uenter correptum, & alia quædam ſimilia.*

De habentibus duas conſonantes.

Habentia duas conſonantes feminina rara ſunt, & ſi habent ante ſe a, in tos faciunt genitiuum, ut prædictum eſt: ut hæc uxor uetuſtum, uxoris. mare uero maris, mari, mare, excipitur. ſi uero non habent a, in thos faciunt: ut tiryns tirynthis, ciuitas.

De in os terminatio uigeſima.

In os feminina & cõmunia, grauiſona, & circunflexa,

τὰ δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλινόμενα, κοινῶς εἰς υν μόνον ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον πίτυος πίτυν, χέλυος χέλυν, εἰ μὴ ποιητικῇ ἀδείᾳ εὑρήσεις εἰς α.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΣ ὀξυτόνων.

Τὰ εἰς υς ὀξύτονα θηλυκὰ συνεσταλμένον τὸ υ ἔχοντα διὰ τοῦ δ κλίνονται, καὶ εἰς δα μόνον ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. πηλαμὺς, πηλαμύδος, πηλαμύδα. κροκὺς, κροκύδος, κροκύδα. τὰ δὲ ὀξύτονα καὶ περισπώμενα, ἔχοντα μὲν τὸ υ μόνον μακρὸν ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις βραχὺ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον νηδὺς νηδύος, ὀϊζὺς ὀϊζύος, ἐριννὺς ἐριννύος, τηθὺς τηθύος, ἐδητὺς ἐδητύος, δρῦς δρυὸς, ὀφρῦς ὀφρύος. ἐξαιρεῖται ἀγλὺς ἀγλῦθος, ὁ περιφερὴς καὶ τετρυπημένος λίθος. καὶ ταῦτα δὲ κοινῶς εἰς υν ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν, οἷον ὀϊζὺν, ἐριννὺν, δρῦν, ὀφρύν. σπανίως δὲ εὑρήσεις παρὰ ποιηταῖς νηδύα, καὶ δρύα, ὡς παρὰ τῷ ὁμηρικῷ Κοΐντῳ ἐσημειωσάμην λέγοντι, Κάππεσεν αὖτ᾽ ἐν ὄρεσι περὶ στερεὴν δρύα θάμνος. ἔτι εὕρηται καὶ νηδὺς συστελλόμενον, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα ὅμοια.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΧΟΝΤΩΝ δύο σύμφωνα.

Τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα θηλυκὰ, σπάνιά εἰσι. καὶ εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ αὐτῶν α, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὡς προείρηται. οἷον ἡ δάμαρς παλαιὸν, δάμαρτος. ἡ ἅλς δὲ ἁλὸς, ἁλὶ, ἅλα, ἐξαιρεῖται. εἰ δὲ μὴ ἔχουσιν α, εἰς θος ποιοῦσιν. οἷον τίρυνς, τίρυνθος, πόλις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΣ, ΚΑταληξις εἰκοστή.

Τὰ εἰς ως θηλυκὰ, καὶ κοινὰ, βαρύτονα, καὶ περισπώμενα,

flexa, & propenacutisona attica, in o faciunt genitiuum, ut dictum est: ut, ara, aurora, ceus, cous. hic & hæc bonicornis: quorum tres accusatiuos inuenies sine n, auroram, coum, ceum. Duo *uero acutisona feminina inueniũtur, per commixtionem in us facientia genitiuum: ut, hic pudor, huius pudoris. hæc aurora, huius auroræ. sed* Hesiodi, Datio *uero bona, raptus autem malus: indeclinabilis.*

De in psi, terminatio uigesima prima.

In *psi feminina, uel p habent in obliquis, ut dictum est in masculinis: ut, uox uocis, id est uox. hæc procella, huius procellæ: uel b, ut uena uenæ, purgatio purgationis: uel phi, ut cinyphis cinyphis.*

De terminationibus neutrorum nominum, sectio quinta.

His *sic dictis, sequens sit et de terminationibus neutrorum nominũ tractare, quorum finales sex sunt, a, i, y, n, r, s: ut gradus, mel, grex, lignum, aqua, poculum. sed illud, et hoc, et ipsum, & aliud, & tale, & tãtũ, et tantũ, abiecerunt n, more attico.* Inueniuntur *autem & cum o.* Ideo *non est o finale neutri nominis.*

De in a neutris, terminatio prima.

In *a neutra correptum habent a, & plurisyllaba existentia, in tos faciunt genitiuum: ut, gradus gradus, unda undæ, domus domus.* Omne *autem neutrum soligenere in a, ante a m habet: ut, gradus, litera, poema.* Nam *magnum, trigenere,*

&

μενα, καὶ προπαροξύτονα ἀττικὰ, εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὡς εἴρηται. οἷον ἡ ἅλως, ἡ ἕως, ἡ κέως, ἡ κῶς. ὁ καὶ ἡ εὔκερως. ὧν τρεῖς αἰτιατικὰς εὑρήσεις χωρὶς ν ἕω, κῶ, κέω. δύο δὲ ὀξύτονα θηλυκὰ εὑρίσκονται κατὰ κρᾶσιν εἰς ους ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, οῦς. ἡ ἠὼς, τῆς ἠόος, οῦς. ἡ δὲ Ἡσιόδου, δὼς δ' ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή. ἄκλιτος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ψ, ΚΑΤΑΛΗξις εἰκοστὴ πρώτη.

Τὰ εἰς ψ θηλυκὰ, ἢ τὸ π ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις, ὡς εἴρηται ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. οἷον ἡ ὂψ, τῆς ὀπὸς, ἡ φωνή. ἡ λαίλαψ, τῆς λαίλαπος. ἢ τὸ β, οἷον ἡ φλὲψ τῆς φλεβὸς, χέρνιψ χέρνιβος. ἢ τὸ φ, οἷον κίνυψ κίνυφος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ ΤΩΝ οὐδετέρων ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΩΝ.

Τούτων οὕτως εἰρημένων, ἑπόμενον ἂν εἴη καὶ περὶ τῶν καταλήξεων τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων διαλαβεῖν. ὧν τελικὰ ἕξ εἰσιν. α, ι, υ, ν, ρ, σ. οἷον τὸ βῆμα, τὸ μέλι. τὸ πῶϋ, τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ, τὸ δέπας. τὸ δὲ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο, καὶ αὐτὸ, καὶ ἄλλο, καὶ τοιοῦτο, καὶ τοσοῦτο, καὶ τηλικοῦτο, ἀπέβαλον τὸ ν ἔθει ἀττικῷ. εὑρίσκονται μέν τοι καὶ μετὰ τοῦ ν. διὸ οὐκ ἔστι τὸ ο τελικὸν οὐδετέρου ὀνόματος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΟΥΔΕΤΕρων, κατάληξις πρώτη.

Τὰ εἰς α οὐδέτερα συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α. καὶ περιττοσύλλαβα ὄντα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ βῆμα, τοῦ βήματος. τὸ κῦμα, τοῦ κύματος. τὸ δῶμα, τοῦ δώματος. πᾶν δὲ οὐδέτερον μονογενὲς εἰς α. πρὸ τοῦ α μ ἔχει. οἷον βῆμα, γράμμα, ποίημα. τὸ γὰρ μέγα, τριγενὲς καὶ ἕτ-

& diuersiclinium, hoc magnum, huius magni, huic magno, hoc magnum. Caput autem passum, à caput factum. unde & a longū habet. est uero et diuersicliniū. Hoc caput, huius capitis, huic capiti, hoc caput. & hoc caput, huius capitis, huic capiti, hoc caput. & hoc caput, huius capitis, huic capiti, hoc caput, ut plurimū apud ecclesiasticos. & hoc pascha uero indeclinabile, externum existens. Nobis autem & quæ uidentur finalia neutrorum nominū, passa abscisionem: ut, pingui oleo, pro pingui oleo. niuem pro niuem, tegmē pro tegmen, textura pro textura, pinguedo pro pinguedo. lac à lac, unde lactis: & pleonasmo c, lactis.

Hic gradus, genitiuus huius gradus: nam in ma appositione tos faciunt genitiuum: ut gradus gradus, domus domus: sed fortis domus, per abscisionem facta est. huic gradui, à genitiuo, mutatione os in i. hūc gradum, ò gradus. Hi gradus, ò gradus, à datiuo singulari mutatione i in e: horum graduum, à nominatiuo duali, mutatione e in οιν. Hi gradus, hos gradus, ò gradus, ta breui existēte. horum graduum, communiter: his gradibus, à singulari datiuo, mutatione t in s: & gradibus ionice, à genitiuo, mutatione o in e, & appositione si: ut gradus gradibus, literæ literis, carminis carminibus, ueri ueris.

De in i neutris, terminatio secunda.

In i neutra soligenera, in tos faciunt genitiuum, & breue i habent: ut hoc mel, huius mellis. et quæ ab eo similiter: ut, acetimel acetimellis, merimel merimellis.

Sed

καὶ ἑτερόκλιτον, τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, τὸ μέγα. τὸ δὲ κάρα πεπονθὸς, ἀπὸ τοῦ κάρηνον γεγονός. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἑτερόκλιτον. τὸ κάρα, τοῦ κρατὸς, τῷ κρατὶ, τὸ κάρα. καὶ ἡ κρὰς, τῆς κρατὸς, τῇ κρατὶ, τὴν κάρα. καὶ ἡ κάρα, τῆς κάρας, τῇ κάρᾳ, τὴν κάραν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς. καὶ τὸ πάσχα δὲ ἄκλιτον, ἀλλότριον ὄν. σημειώσῃ δὲ καὶ τὰ δοκοῦντα τελικὰ οὐδετέρων ὀνομάτων, πεπονθότα δὲ ἀποκοπήν. οἷον, Λίπ' ἐλαίῳ, ἀντὶ λιπαρῷ ἐλαίῳ. νίφα, ἀντὶ νιφάδα. σκέπα, ἀντὶ σκέπασμα. ὕφα, ἀντὶ ὕφασμα. ἄλυφα, ἀντὶ ἄλειφαρ. γάλα, ἀπὸ τοῦ γάλαξ. ὅθεν γάλακος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ γάλακτος.

Τὸ βῆμα. γενικὴ, τοῦ βήματος. τὰ γὰρ εἰς μα προσθέσει τοῦ τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον βῆμα βήματος, δῶμα δώματος. τὸ δὲ, Χαλκοβατὲς δῶ, κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο. τῷ βήματι, ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. τὼ βήματε, ὦ βήματε, ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. τοῖν βημάτοιν, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. τὰ βήματα, τὰ βήματα, ὦ βήματα, τοῦ τα βραχὺ ὄντος. τῶν βημάτων κοινῶς. τοῖς βήμασιν, ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς τροπῇ τοῦ τ εἰς ς. καὶ βημάτεσσιν ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς γενικῆς τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ προσθέσει σι. οἷον βήματος βημάτεσσι, γράμματος γραμμάτεσσιν, ἔπεος ἐπέεσσιν, ἀληθέος ἀληθέεσσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ι ΟΥΔΕΤΕρων, κατάληξις δευτέρα.

Τὰ εἰς ι οὐδέτερα μονογενῆ, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν. οἷον τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ὁμοίως. οἷον ὀξύμελι ὀξυμέλιτος, οἰνόμελι οἰνομέλιτος.

τὰ δὲ οὐ-

Sed neutra in is cõmunium, suũ seruant declinatũ: ut amans patriã, amantis patriã: quia hic & hæc amans patriã, amantis patriã. hoc fugiens ciuitatẽ, tis ciuitatem: quia hic et hæc phygopolis, dis. similiter et quidã, cuiusdam: quia cõmuniter quidã, iusdã, idã, endã, quidam, undã, usdam, osdã acutisone, quando indefinitũ est. quis aũt, cuius, cui, quem, qui, quorum, quibus, quos grauisone, quando interrogatiuum est. Similiter & neutra: hoc piper uero, & sinapi, & galla, & gummi, & cinnabary, & stimmi, barbara sunt, & per ios communiter, & eos ionice, & eos attice sortita sunt declinationem: quorum sinapi. exemplum in secunda contractorum erit. Notabis uero & quæ apocopen passa sunt: ut, farinæ pro farinæ, lana pro lana, nutritum pro nutritum. Ordeum album comedentes, & siligines, pro ordeum album.

De in y, terminatio tertia.

In y terminata neutra, breue y ubique habentia, si quidem lõga penultimant, per eos faciunt genitiuum: ut, hic grex, huius gregis. hæc urbs, huius urbis. excipitur hæc sinapis, huius sinapis, & si longum illud na habens. si autem breui penultimant, per yos declinantur: ut, hoc genu, huius genu. & per transpositionẽ genu. & hoc genu, huius genu: unde et genua. hæc hasta, huius hastæ, & per transpositionem hastæ. & hæc hasta, huius hastæ. unde et hæc hasta, huius hastæ: ex quo hæ hastæ. et hæc hasta, huius hastæ, huic hastæ & hastæ. unde & Aristophanicũ illud notatum, Cũ hasta et cum scuto. Sed neutra trigenerũ adiectiuorum masculinorum seruant flexum: ut, hoc suaue, huius suauis.

hoc

τὰ δὲ οὐδέτερα τῶν εἰς ις κοινῶν, τὴν τῶν ἰδίων φυλάττουσι κλίσιν. οἷον τὸ φιλόπατρι φιλοπάτριδος. ὅτι ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις φιλοπάτριδος. τὸ φυγόπολι, τοῦ φυγοπόλιος, ὅτι ὁ καὶ ἡ φυγόπολις φυγοπόλιος. ὁμοίως καὶ τὶς τινὸς ὅτι κοινῶς, τὶς, τινὸς, τινὶ, τινὰ, τινὲς, τινῶν, τισὶ, τινὰς ὀξυτόνως, ὅτε ἀόριστόν ἐστι. τὶς δὲ, τίνος, τίνα, τίνες, τίνων, τίσι, τίνας, βαρυτόνως, ὅτε ἐρωτηματικόν ἐστιν. ὁμοίως καὶ τὰ οὐδέτερα. τὸ πέπερι δὲ, καὶ σίνηπι, καὶ κίκιϊ, καὶ κόμμι, καὶ κιννάβαρι, καὶ στίμμι, βαρβαρικά εἰσι, καὶ τὴν διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς ἔλαχον κλίσιν. ὧν τὸ σίνηπι, παράδειγμα ἐν τῇ δευτέρα τῶν συνῃρημένων ἔσται. σημειώσῃ δὲ καὶ τὰ ἀποκοπὴν πεπονθότα, οἷον ἄλφι, ἀντὶ ἄλφιτον. ἔρι, ἀντὶ ἔριον. τρόφι, ἀντὶ τρόφοιμον. κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας, ἀντὶ κρῖμνον λευκόν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Υ, ΚΑΤΑ-
ληξις τρίτη.

Τὰ εἰς υ λήγοντα οὐδέτερα, βραχὺ τὸ υ πανταχοῦ ἔχοντα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγουσι, διὰ τοῦ εος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος. ἐξαιρεῖται τὸ νάπυ, τοῦ νάπυος, καίπερ μακρὸν τὸ να ἔχον. εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγουσι, διὰ τοῦ υος κλίνονται. οἷον τὸ γόνυ τοῦ γόνυος. καὶ κατὰ μετάθεσιν, γουνός. καὶ τὸ γούνας, τοῦ γούνατος, ὅθεν καὶ γούνατα. τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, καὶ κατὰ μετάθεσιν, δουρός. καὶ τὸ δόρας, τοῦ δόρατος. ὅθεν καὶ τὸ δούρας, τοῦ δούρατος. ἐξ οὗ τὰ δούρατα. καὶ τὸ δόρος, τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, δόρει. ὅθεν καὶ τὸ ἀριστοφάνειον ἐκεῖνο σεσημειωμένον, σὺν δόρει, καὶ σὺν ἀσπίδι. τὰ δὲ οὐδέτερα τῶν τριγενῶν ἐπιθέτων, τὴν τῶν ἀρσενικῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος.

hoc uelox, huius uelocis. hoc medium, huius dij. Illud aũt Hesiodicum, Antrum petrosum, pro antrum, per abscisionem factum. & hæc quidem de finales uocales habentibus neutris. nunc autem & de consonantes habentibus dicamus, & primum de nominibus. In an neutra adiectiua existentia, secundum flexum propriorũ masculinorum declinantur. ut hoc omne, huius omnis: quia hic omnis, huius omnis. hoc nigrum, huius nigri: quia hic niger, huius nigri. Item participialia: ut, hoc uerberãs, huius uerberãtis. Itẽ in en omnia adiectiua, et participialia: ut, hoc gratiosum, huius gratiosi. hoc tenerũ, huius teneri. hoc uerberatũ, huius uerberati. hoc ponens, huius ponentis. hoc iungens, huius iungentis. Item in un: ut, hoc bipes, huius bipedis. hoc imprimens, huius imprimentis. hoc inaurans, huius inaurantis. præter parisyllaba contractorum: ut, hoc os, ab os. hoc canistrum, hoc aureum, argenteum, æneũ, ferreum, plumbeum: quæ peculiarem sortita sunt declinationẽ: ut, hoc aureũ, huius aurei, huic aureo, hoc aureum. Hæc aurea, horum aureorum. his aureis, hæc aurea. sit & simplex, & duplex, & triplex, & quadruplex. In on omnia neutra parisyllabice, in u faciũt genitiuum: ut, hoc pulchrũ, huius pulchri. præter notata in quinta, simplici declinatione. nauigium autem, quã do simplex est, nauigij facit. cum aũt comparatiuum, pluris. Item & hoc martium martij, & hoc melius melioris. In on attica neutra productionem passa, ab in on communibus in o faciunt genitiuũ attice, ut prædictum est. In on participialia contracta, imparisyllabice flectuntur: ut, hoc clamans, huius clamantis. In ar

neutra

τὸ ὠκὺ, τοῦ ὠκέος. τὸ ἥμισυ, τοῦ ἡμίσεος. τὸ δὲ ἡσιόδει-
ον, Γλάφυ πετρῆεν, ἀντὶ γλαφυρὸν, κατὰ ἀποκοπὴν
ἐγένετο. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τελικὰ φωνήεντα ἐχόν-
των οὐδετέρων. νῦν δὲ καὶ περὶ τῶν σύμφωνα ἐχόντων λέ-
γωμεν, καὶ πρῶτον περὶ τῶν ν πάντων. τὰ εἰς αν οὐδέτε-
ρα ἐπίθετα ὄντα, κατὰ τὴν κλίσιν τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν
κλίνονται. οἷον τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, ὅτι ὁ πᾶς παντός.
τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος, ὅτι ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. ἔτι τὰ
μετοχικὰ, οἷον τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος. ἔτι τὰ εἰς εν
πάντα ἐπιθετικὰ, καὶ μετοχικά. οἷον τὸ χαρίεν, τοῦ χα-
ρίεντος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέν-
τος. τὸ τυθὲν, τοῦ τυθέντος. τὸ ζευγνὺ, τοῦ ζευγνύ-
ντος. ἔτι τὰ εἰς ουν. οἷον τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. τὸ τυ-
ποῦν, τοῦ τυποῦντος. τὸ χρυσοῦν, τοῦ χρυσοῦντος. πλὴν τῶν
ἰσοσυλλάβων συνῃρημένων, οἷον τὸ ὀστοῦν ἀπὸ τοῦ ὀστέον,
τὸ κανοῦν, τὸ χρυσοῦν, τὸ ἀργυροῦν, τὸ χαλκοῦν, τὸ σι-
δηροῦν, τὸ μολιβδοῦν, ἃ ἰδίαν ἔλαχον κλίσιν. οἷον τὸ
χρυσόον, οῦν. τοῦ χρυσόου, οῦ. τῷ χρυσόῳ, ῷ. τὸ χρυσο-
σόον, οῦν. τὰ χρυσόα, ᾶ. τῶν χρυσόων ῶν. τοῖς χρυσόοις,
χρυσοῖς. τὰ χρυσόα, ᾶ. οὕτω καὶ ἁπλοῦν, καὶ διπλοῦν,
καὶ τριπλοῦν, καὶ τετραπλοῦν. τὰ εἰς ον πάντα οὐδέτε-
ρα ἰσοσυλλάβως, εἰς οὐ ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ κα-
λὸν, τοῦ καλοῦ. πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἐν τῇ τετάρ-
τῃ ἁπλῇ κλίσει. τὸ πλεῖον δὲ ὅτε ἁπλοῦν ἐστὶ, πλείου ποι-
εῖ. ὅτε δέ συγκριτικόν, πλείονος. ἔτι καὶ τὸ ἄρειον, ἀ-
ρείου. καὶ τὸ ἄρειον, τοῦ ἀρείονος. τὰ εἰς ων ἀττικὰ οὐ-
δέτερα, ἔκτασιν πεπονθότα, ἀπὸ τῶν εἰς ον κοινῶν, εἰς
ω ποιοῦσι τὴν γενικὴν ἀττικῶς, ὡς προείρηται. τὰ δὲ
εἰς ων μετοχικὰ συνῃρημένα, περιττοσυλλάβως κλί-
νονται. οἷον τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος. Τὰ εἰς αρ οὐδέ-

neutra superbisyllaba, in tos faciunt genitiuum: ut, esca escæ, somnium somnij, unguentum unguenti, caput capitis. unde capita, sæpe apud alios inuenies, & apud Aratum, Capita autem ipse lædit: & capitis per concisionem, à capite. Bisyllaborum *autem aliqua natura longa penultimantia, in tos similiter faciunt genitiuum: ut, dies diei, esca escæ, epar epatis, uber uberis.* Aliqua *autem breui, uel positione longa, in ros faciunt genitiuum: ut ueritas ueritatis. hoc ir, huius ir, nectar nectaris, auxilium auxilij.* Notatum *est hic puteus putei, & adeps adipis, quæ adeps & puteus fuerant. unde & putei longi. uel quia in ar seruant r in obliquis, diuersiclinia sunt: ut, puteus putei, à puteus. adeps adipis, à pinguedine. esca escæ, ab esca. epar epatis, ab epar.* Somnium *autem indeclinabile. unde &* Synesius *in libro de* Somnijs, Si *autem sunt somnij prophetæ, & somnia uisiones hominibus ostendunt.* Etiam *in ar penultimantia o magno, ut ait multiscius* Herodianus, *indeclinabilia sunt: ut, uituperium, bocar, difficilimotus.* Omnia *autem in ar, breue a habent ubique.* In *ir rarißima existentia, ab in ar per mixtionem facta, appositione os, faciunt genitiuum: ut, cor cordis, à cor cordis. hoc uer, huius ueris, à uer ueris. adeps adipis, ab adeps adipis.* Vnde *& nominatiuus circunflectitur.* Et *in yr rarißima, quæ appositione os, faciunt genitiuum: ut, hic ignis, huius ignis.* Huius *autem bitempus in nominatiuo solo producitur.* In *obliquis autem, corripitur.* In *or neutra, appositione os, faciunt*

genitiuum,

τερα ὑπερδισύλλαβα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον δέλεαρ δελέατος, ὄνειαρ ὀνείατος, ἄλειφαρ ἀλείφατος, κάρηαρ καρήατος. ὅθεν καρήατα πολλάκις παρὰ τοῖς ἄλλοις εὑρήσεις, καὶ παρ' Ἀράτῳ, Καρήατα δ' αὐτὸς ἀγινεῖ, καὶ κάρητος κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ καρήατος. τῶν δὲ δισυλλάβων τὰ μὲν φύσει μακρᾷ παραλήγοντα, εἰς τος ὁμοίως ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἦμαρ ἤματος, εἶδαρ εἴδατος, ἧπαρ ἥπατος, οὖθαρ οὔθατος. τὰ δὲ βραχείᾳ ἢ θέσει μακρᾷ, εἰς ρος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὕπαρ ὕπαρος, θέναρ θέναρος, νέκταρ νέκταρος, ἄλκαρ ἄλκαρος. σεσημείωται τὸ φρέαρ τοῦ φρέατος, καὶ στέαρ στέατος, ἅπερ στεῖαρ καὶ φρεῖαρ ἦσαν. ὅθεν καὶ φρείατα μακρά. ἢ ὅτι τὰ εἰς αρ φυλάττοντα τὸ ρ ἐν ταῖς πλαγίαις, ἑτερόκλιτά εἰσιν. οἷον φρέαρ φρέατος, ἀπὸ τοῦ φρέας. στέαρ στέατος, ἀπὸ τοῦ στέας. δέλεαρ δελέατος, ἀπὸ τοῦ δέλεας. ἧπαρ ἥπατος, ἀπὸ τοῦ ἧπας. τὸ ὄναρ δὲ ἄκλιτον. ὅθεν καὶ Συνέσιος ἐν τῷ περὶ ἐνυπνίων, εἰ δέ εἰσιν ὕπνοι προφῆται, καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις ὀρέγουσιν. ἔτι τὰ εἰς αρ παραληγόμενα τῷ ω μεγάλῳ, ὥς φησιν ὁ πολυμαθὴς Ἡρωδιανὸς, ἄκλιτά εἰσιν. οἷον μῶμαρ, βῶκαρ, νῶκαρ. πάντα δὲ τὰ εἰς αρ, βραχὺ τὸ α ἔχουσι πανταχοῦ. Τὰ εἰς ηρ σπανιώτατα ὄντα, ἀπὸ τῶν εἰς αρ κατὰ κρᾶσιν γινόμενα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, ἀπὸ τοῦ κέαρ κέαρος. τὸ ἦρ τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ ἔαρος. στῆρ στηρὸς, ἀπὸ τοῦ στέαρ στέαρος. ὅθεν καὶ ἡ ὀνομαστικὴ περισπᾶται. καὶ τὰ εἰς υρ σπανιώτατα, ἅτινα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ πῦρ, τοῦ πυρός. τούτου δὲ τὸ δίχρονον ἐν τῇ ὀνομαστικῇ μόνῃ ἐκτείνεται. ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις, συστέλλεται. τὰ εἰς ωρ οὐδέτερα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν

genitiuum, & seruant o magnum in obliquis: ut laceratio lacerationis, finis finis. Illud autem Aristophanicum, Pistam merdam comesse: diuersicliniū, merda enim, merdæ, à merda nominatiuo. & hæc aqua autem, aquæ, diuersicliniū, ab aquæ. Est autem nunc in usu, hæc aqua, huius aquæ, huic aquæ, hanc aquam. hæ aquæ, harum aquarum, his aquis, has aquas: ab aqua, huius aquæ. nam aqua aquæ debuit facere. Est autem apud poetas & hæc aqua, huius aquæ et aquæ. unde et Callimachus, Est aqua & terra. huic aquæ et aquæ. unde illud Hesiodi, Terram aqua miscere. aqua autem in solo nominatiuo producit bitempus, in obliquis autem corripit. Notabis autem et hoc, quod latet multos, quod in or omnia per o magnum scribuntur. præter anor, calor, ensis, cor: unde & ab ipsis sola composita per o paruum scribuntur, ut aurensis, magnanimus. quidam autem & quædā hebraica indeclinabilia notarunt per o paruū scripta: ut Nabuchodonosor, bosor, uomor, chologodomor. & hæc quidē de in r. Et nunc autem de in s dicamus. In as neutra breue as habentia ubique, si quidem habēt as purum, uel cum r, in tos faciunt genitiuum communiter, & in aos ionice, & in os attice: ut hæc caro, huius carnis. hæc senectus, huius senectutis. de quibus in quinta contractorum dicemus. Et in las autem in atos faciunt genitiuum: ut hoc sal, huius salis. hic ignis sacer, huius ignis sacri. Si autem ante as aliam consonantem habent, indeclinabilia sunt: ut, hoc corpus, hoc lumen, idolum, promontorium, poculum. nisi poetica licentia, ut Homericum illud, Aureis autem pateris: ionice,

pro

γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον τὸ ἔλωρ τοῦ ἔλωρος, τὸ τέκμωρ τοῦ τέκμωρος. τὸ δὲ ἀριστοφάνειον, Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, ἑτερόκλιτον. σκατὸς γὰρ, σκατὶ, ἀπὸ τῆς σκὰς ὀνομαστικῆς. καὶ τὸ ὕδωρ δὲ ὕδατος ἑτερόκλιτον, ἀπὸ τοῦ ὕδας. ἔστι δὴ τὸ νῦν εὔχρηστον, τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, τῷ ὕδατι, τὸ ὕδωρ, τὰ ὕδατα, τῶν ὑδάτων, τοῖς ὕδασι, τὰ ὕδατα. ἀπὸ τοῦ, τὸ ὕδας, τοῦ ὕδατος. τὸ γὰρ ὕδωρ, ὕδωρος ὤφειλε ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος, καὶ ὕδους. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος, Εστιν ὕδος καὶ γαῖα. τῷ ὕδεϊ, καὶ ὕδει. ὅθεν τὸ τοῦ Ησιόδου, Γαῖαν ὕδει φύρειν. τὸ ὕδωρ δὲ ἐν μόνῃ τῇ ὀνομαστικῇ ἐκτείνει τὸ δίχρονον. ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις, συστέλλει. σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅπερ λανθάνει πολλοὺς, ὅτι τὰ εἰς ωρ πάντα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. πλὴν τοῦ ἄνορ, κάλορ, ἄορ, ἦτορ. ὅθεν καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν μόνα σύνθετα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. οἷον χρυσάορ, μεγαλῆτορ. ἔνιοι δὲ καί τινα ἑβραϊκὰ ἄκλιτα ἐσημειώσαντο, διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενα. οἷον ναβουχοδονόσορ, βοσὸρ, βομὸρ, χολογοδόμορ. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ρ. νῦν δὲ περὶ τῶν εἰς ς λέγωμεν. τὰ εἰς ας οὐδέτερα βραχὺ τὸ ας ἔχοντα πανταχοῦ, εἰ μὲν ἔχουσι τὸ ας καθαρὸν, ἢ μετὰ τοῦ ρ, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν κοινῶς, καὶ εἰς αος ἰωνικῶς, καὶ εἰς ως ἀττικῶς. οἷον τὸ κρέας, τοῦ κρέατος. τὸ γῆρας, τοῦ γήρατος. περὶ ὧν ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν συνῃρημένων ἐροῦμεν. καὶ τὰ εἰς λας δὲ εἰς ατος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, οἷον τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσίπελας, τοῦ ἐρυσιπέλατος. εἰ δὲ πρὸ τοῦ ας ἄλλο σύμφωνον ἔχουσιν, ἄκλιτά εἰσιν. οἷον τὸ δέμας, τὸ σέλας, βρέτας, λέπας, δέπας. εἰ μή τις ποιητικὴ ἄδειᾳ, ὡς τὸ ὁμήρειον ἐκεῖνο, Χρυσείοις δεπάεσσιν. ἰωνικῶς,

pro pateris. In es neutrũ unũ habemus. hæc farina, huius rinæ, id est farina. In es adiectiua existẽtia propriorũ masculinorũ seruant declinationẽ : ut nobile, huius bilis. In os neutra contracta existẽtia, in us per mixtionem faciũt genitiuũ: ut hic finis, huius finis. quorũ formatio in prima contractorũ dicetur. Notabis aũt utilitas, & uoluptas indeclinabilia. In os aũt participialia impariliter flectuntur: ut hoc uerberatũ, huius uerberati. In os neutra duo sunt circũflexa, quæ per tos faciũt genitiuũ: ut hoc lumẽ, huius minis. hæc auris, huius auris. unde hæc auricula, huius culæ. sed debitũ, huius debiti, atticũ. In us neutrũ, hæc auris habemus, indeclinabile. est aũt et hæc auris, huius auris. unde et aures. De simplicibus autem declinationibus, & formatione casuum ipsorũ, & terminationum generum, ut poßibile nobis in præsenti infortunatißimo tempore, dictum est. Sequens autem sit nunc & de contractis declinationibus tractare, ut de nomine finem habeat.

De quinque declinationibus contractorum nominum. sectio sexta.

Nominũ, ut dictũ est, aliqua quidẽ simplicia et impassa uocantur, quæcũque nõ suscipiunt paßionẽ, contractionẽ dico & mixtionẽ : sed contracta, et patiẽtia, quæcũque paßionẽ suscipiunt. horum autem aliqua uocantur totipatientia, quæcunque parisyllaba existentia, paßionẽ in omnibus casibus suscipiunt : ut in oos. ut mens, de quibus dictum est. aliqua autem paucipassa, & multipassa, quæcunque imparisyllaba existentia, in paucis uel pluribus casibus paßionem suscipiũt :

ut

ἀντὶ δέπασιν. εἰς αις οὐδέτερον ἓν ἔχομεν, τὸ ϛαῖς, τοῦ ϛαιτὸς, τὸ ἄλφρον. τὰ εἰς ες ἐπιθετικὰ ὄντα, τὴν τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον, τὸ εὐγενὲς, τοῦ εὐγενέος, οῦς. τὰ εἰς ος οὐδέτερα συνῃρημένα ὄντα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ τέλος, τοῦ τέλεος, ους. ὧν ὁ σχηματισμὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν συνῃρημένων λελέξεται. Σημειώσῃ δὲ τὸ ὄφελος, καὶ τὸ ἦδος, ἄκλιτα. τὰ δὲ εἰς ος μετοχικὰ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος. εἰς ως οὐδέτερα δύο εἰσὶ περισπώμενα, ἅπερ διὰ τοῦ τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτός. ὅθεν τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου. τὸ δὲ χρέως, τοῦ χρέω, ἀττικόν. εἰς ους οὐδέτερον τὸ οὖς ἔχομεν ἄκλιτον. ἔστι δὲ καὶ τὸ οὖας, τοῦ οὔατος. ὅθεν καὶ οὔατα. περὶ μὲν οὖν τῶν ἁπλῶν κλίσεων, καὶ σχηματισμοῦ τῶν πτώσεων αὐτῶν, καὶ καταλήξεων τῶν γενῶν, ὡς οἷόν τε ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι δυσυχεστάτῳ καιρῷ, εἴρηται, ἑπόμενον δ' ἂν εἴη νῦν καὶ περὶ τῶν συνῃρημένων κλίσεων διαλαβεῖν, ἵνα τὸ περὶ ὀνόματος τέλος σχοίη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΚΛΙΣΕΩΝ ΤΩΝ συνῃρημένων ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ.

Τῶν ὀνομάτων, ὡς εἴρηται, τὰ μὲν ἁπλᾶ καὶ ἀπαθῆ καλοῦνται, ὅσα μὴ ἐπιδέχονται πάθος, συναίρεσιν λέγω, καὶ κρᾶσιν. τὰ δὲ συνῃρημένα, καὶ ἐμπαθῆ ὅσα τὸ πάθος ἐπιδέχονται. τούτων δὲ τὰ μὲν καλοῦνται ὁλοπαθῆ, ὅσα ἰσοσύλλαβα ὄντα, τὸ πάθορ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν ἐπιδέχονται, ὡς τὰ εἰς οος. οἷον νόος, οῦς. περὶ ὧν εἴρηται. τὰ δὲ ὀλιγοπαθῆ, καὶ πολυπαθῆ, ὅσα περιττοσύλλαβα ὄντα, ἐν ὀλίγαις ἢ πλείοσι πτώσεσι τὸ πάθος δέχονται,

ὡς τὰ

ut in ys, & in us, de quibus dictũ est. præter hæc sunt quæ imparisyllaba existentia simpliciter, contractionem & mixtionẽ suscipiunt, et quasdam proprietates: unde & contracta peculiariter appellata sunt. Diui*duntur aũt in multipassa, quæcunq; in pluribus casibus contrahuntur: & paucipassa, quæcunq; in paucis. horum: ut cognitum est, quinq; flexus sunt, de quibus dicam, incipiens à primo.*

De prima declinatione contractorum.

Prima *flectio multipassorum contractorũ, tres terminationes habent: unã in is masculinorum, & feminiorũ, et cõmunium nominũ. ut* Demost. *hæc triremis. hic & hæc uerax. duas aũt neutrorũ in es, et in os: ut, hoc uerũ, hic murus. in is propria à neutris in fine composita, in us per cõmixtionem faciũt genitiuũ: ut demosthenes, diogenes, aristoteles, polynices. etiam in is propria composita à uerbis: ut pollux, aristophanes, diomedes, diopethes.* Etiam *à teneo: ut* Socrates, Hippocra*tes,* Isocrates. *etiam in is cõmunia, adiectiua, bigenera, neutrũ in es habẽtia: ut nobilis, pius, uitiosus. etiã quæ per oris, & iris, et odis.* Sed *de his diligẽtius in secunda terminatione dictũ est. nunc aũt formãda sunt quæ primæ flexionis.* Hic *demosthenes unde deducitur? à populo & robore.* Genitiuus? *huius demosthenis ionice, & mixtione demosthenis communiter, & attice. nam e & o in u miscentur.* Datiuus? *huic demosthenis ionice, à genitiuo, mutatione os in i: & per synæresin* Demosthenes. *communiter enim e & i, in ei diphthongum contrahuntur.* Illud *autem apud* Pin*darum in* Hymno, Agesidami *apud gloriosam*

dircem,

ὡς τὰ εἰς υς, καὶ εἰς ους, περὶ ὧν εἴρηται. χωρὶς δὲ τούτων εἰσὶν ἃ περιττοσύλλαβα ὄντα ἁπλῶς, συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν ἐπιδέχονται, καί τινα ἰδιώματα. ὅθεν καὶ συνηρημένα ἰδίως προσηγορεύθησαν. διαιροῦνται δὲ εἰς πολυπαθῆ, ὅσα ἐν πλείοσι ταῖς πτώσεσι συναιροῦνται. καὶ ὀλιγοπαθῆ, ὅσα ἐν ὀλίγαις. τούτων ὡς ἔγνωσαι, πέντε κλίσεις εἰσὶ, περὶ ὧν ἐρῶ ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς πρώτης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ τῶν συνηρημένων.

Η πρώτη κλίσις τῶν πολυπαθῶν συνηρημένων τρεῖς καταλήξεις ἔχει. μίαν εἰς ης ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν ὀνομάτων. οἷον ὁ Δημοσθένης, ἡ τριήρης, ὁ καὶ ἡ ἀληθής. δύο δὲ οὐδετέρων εἰς ες, καὶ εἰς ος. οἷον τὸ ἀληθὲς, τὸ τεῖχος. τὰ εἰς ης κύρια παρ᾽ οὐδετέρων ἐν τῷ τέλει συντεθειμένα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον Δημοσθένης, Διογένης, Αριστοτέλης, Πολυνείκης. ἔτι τὰ εἰς ης κύρια σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων, οἷον Πολυδεύκης, Αριστοφάνης, Διομήδης, Διοπείθης. ἔτι τὰ ἀπὸ τοῦ κρατῶ. οἷον Σωκράτης, Ιπποκράτης, Ισοκράτης. ἔτι τὰ εἰς ης κοινὰ, ἐπίθετα διγενῆ, οὐδέτερον εἰς ες ἔχοντα. οἷον εὐγενὴς, εὐσεβὴς, κακοήθης. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ωρης, καὶ ηρης, καὶ ωδης. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκριβέστερον ἐν τῇ δευτέρᾳ καταλήξει εἴρηται. νῦν δὲ σχηματιστέον ἐστὶ τὰ τῆς πρώτης κλίσεως. ὁ δημοσθένης πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ δῆμος, καὶ τοῦ σθένος. ἡ γενική; τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ κράσει δημοσθένους κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. τὸ γὰρ ε καὶ ο εἰς ου κιρνᾶται. ἡ δοτική; τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. καὶ κατὰ συναίρεσιν δημοσθένει. κοινῶς γὰρ τὸ ε καὶ ι εἰς ει δίφθογγον συναιρεῖται. τὸ δὲ παρὰ Πινδάρῳ ἐν ὕμνῳ, ἀγησιδάμου παρ᾽ εὐκλεῖ δίρκᾳ,

dircẽ, per concisionem factũ est, à glorioso. accusatiuus hunc demosthenẽ ionice à datiuo, mutatione iota in a, & mixtione sthenem. nam e & a in ita in singulari accusatiuo miscentur. Et attice demosthenẽ. nam attici in in is proprijs in us habentibus genitiuum, in in faciũt accusatiuum: hunc demosthenem, hunc aristophanem, hunc diomedẽ dicentes. in adiectiuis bigeneribus, in ita solum: ut, infortunatum, uerũ. Nota aũt et hoc, quod quando ante e huiusmodi ionicorũ accusatiuorũ inuenitur cõsonans, tunc solũ mixtio fit in ita: ut uerũ & uerũ, piũ & piũ. Quando aũt inuenitur cõsonans, fit mixtio in ita, & in a: ut ingeniosum & ingeniosũ, & ingeniosum: sanũ & sanũ, & sanũ. sed sæpe dictũ illud Homericũ, Inglorium Argos ire postquam multũ perdidi populũ: ab inglorio per concisionẽ factum est, propter metrum. Vocatiuus? ò demosthenes. Nã in is cõtracta communiter, in es faciũt uocatiuũ: ut ò demosthenes, ò diomedes, aristophanes. Et propria, et adiectiua grauisona, propenacutũ habent uocatiuũ, ut aristoteles, ingens. adiectiua aũt acutisona, acutisonum: ut ò pie, ò uere. Athenienses autem in in is proprijs, in η faciunt uocatiuum, ut ò demosthene, ò aristophane. In ijs aũt quæ à gloria cõponuntur, similem faciũt nominatiuo, ut ò hercules: & in adiectiuis similiter, ut ò uere. Ntũs dualis, & uocatiuus? à datiuo, mutatione iota in e. huic demostheni, hi demosthenes, ò nes ionice, & per mixtionem cõmuniter, demosthenes. nã duo ee hic in ita miscentur. Rarißime autem in ei diphthongum, ut apud Aeschinem Socraticum, hæ urbes, ab urbibus: & salsamenta, à salsamentis. Genitiuus?

à no-

δίρκα, κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο ἀπὸ τοῦ εὐκλέεϊ. ἡ αἰτιατική· τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς α, καὶ κράσει, δημοσθένη. τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς η ἐν τῇ ἑνικῇ αἰτιατικῇ κιρνᾶται. καὶ ἀττικῶς δημοσθένην. οἱ γὰρ ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικὴν, εἰς ην ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν, τὸν δημοσθένην, τὸν Αριστοφάνην, τὸν Διομήδην λέγοντες. ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθέτων διγενῶν, εἰς η μόνον. οἷον τὸν δυστυχῆ, τὸν ἀληθῆ. σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ὅτε πρὸ τοῦ ε τῶν τοιούτων ἰωνικῶν αἰτιατικῶν εὑρίσκεται σύμφωνον, τότε μόνον ἡ κρᾶσις γίνεται εἰς η. οἷον τὸν ἀληθέα, καὶ ἀληθῆ. τὸν εὐσεβέα, καὶ εὐσεβῆ. ὅτε δὲ εὑρίσκεται φωνῆεν, γίνεται ἡ κρᾶσις εἰς η, καὶ εἰς α. οἷον τὸν εὐφυέα καὶ εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. τὸν ὑγιέα, καὶ ὑγιῆ, καὶ ὑγιᾶ. τὸ δὲ πολλάκις ῥηθὲν ἐκεῖνο Ομηρικὸν, Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι ἐπὶ πολὺν ὤλεσα λαὸν, ἀπὸ τοῦ δυσκλέεα κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον. ἡ κλητική· ὦ δημόσθενες. τὰ γὰρ εἰς ης συνῃρημένα κοινῶς, εἰς ες ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὦ δημόσθενες, ὦ διόμηδες, ὦ ἀριστόφανες. καὶ τὰ μὲν κύρια καὶ ἐπίθετα βαρύτονα προπαροξύτονον ἔχουσι τὴν κλητικήν. οἷον ἀριστότελες, μεγάκητες. τὰ δὲ ἐπίθετα ὀξύτονα, ὀξύτονον. οἷον ὦ εὐσεβὲς, ὦ ἀληθές. οἱ ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ τῶν εἰς υς κυρίων εἰς η ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὦ δημοσθένη, ὦ ἀριστοφάνη. ἐπὶ δὲ τῶν ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένων, ὁμοίαν ποιοῦσι τῇ ὀνομαστικῇ. οἷον ὦ ἡρακλῆς. καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων ὁμοίως, οἷον ὦ ἀληθής. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ καὶ ἡ κλητική· ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. τῷ δημοσθένεϊ, τὼ δημοσθένεε, ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν κοινῶς δημοσθένη. τὰ γὰρ δύο εε ἐνταῦθα εἰς η κιρνῶνται. σπανιώτατα δὲ εἰς ει δίφθογγον, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ τῷ σωκρατικῷ, τὼ πόλει ἀπὸ τοῦ πόλεε, καὶ ταριχεῖ ἀπὸ τοῦ ταρίχεε. ἡ γενικὴ

ἀπὸ

à nominatiuo mutatiõe e in in:ut,huic demosthéni,horum demosthenum ionice,& demosthenũ cõmuniter. Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali,appositione s. hi demosthenes,hi demosthenes, ò demosthenes ionice, & mixtione demosthenes. Nam duo ee hic in ei diphthongum miscentur. Illud autem Quinti in x. Inglorij sedentes, postquam non robur erit ipsorum:ab inglorij factũ est,per concisionem propter metrũ. Genitiuus,horũ demosthenũ,& mixtione demosthenũ.datiuus,his demosthenibus,à datiuo appositione s, & ionice demosthenibus. Accusatiuus,ab accusatiuo singulari, appositione s, demosthenem, demosthenes: uel melius,à nominatiuo plurali,mutatione e in a.unde & contractum demosthenes per ei diphthongum.si enim illinc esset,scriberetur per ita, quoniam e & a in ita miscentur. Notabis autem & hoc, quòd antiqui Athenienses, ut scriptum est, in in is proprijs & adiectiuis ab anno compositis, faciebant nominatiuum pluralem in ai,& in as accusatiuum: ut, hi Aristophanæ, hos aristophanas. hi demosthenæ,hos demosthenas. hi septennes, hos septennes. hi duodecennes,hos duodecennes. feminina autem, & communia formabis hac regula. De in os nunc dicendum, à quibus & quæ in es manifesta erunt. Hic murus, huius muri ionice, & muri communiter, & muri dorice: sicut erebi pro erebi, apud poetam in octauo Iliadis,

Ex erebo ducentem canem misero ex inferno.

Huic muro & muro. Illud, inuenit in specu, à spelunca speluncæ, speluncæ, speluncæ. & mixtione duo ee in ita, speluncæ. hunc murum, ò mure. Hi muri,

&

ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. οἷον τὼ δημοσθένεε, τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει ς. τὼ δημοσθένεε, οἱ δημοσθένεες, ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ κράσει δημοσθένεις. τὰ γὰρ δύο εε ἐνταῦθα εἰς ει δίφθογγον κιρνᾶται. τὸ δὲ Κοΐντου ἐν τῷ δεκάτῳ, Ακλέες ἑζόμενοι ἐπεὶ οὐ σθένος ἔσσεται αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἀκλέεες ἐγένετο, κατὰ συγκοπὴν διὰ τὸ μέτρον. ἡ γενικὴ τῶν δημοσθενέων, καὶ κράσει δημοσθενῶν. ἡ δοτική, τοῖς δημοσθένεσιν, ἀπὸ τῆς δοτικῆς προσθέσει τοῦ ς. καὶ ἰωνικῶς δημοσθενέεσιν. ἡ αἰτιατική, ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἑνικῆς, προσθέσει ς, δημοσθένεα, δημοσθένεας. ἢ ἄμεινον, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α. ὅθεν καὶ τὸ συνῃρημένον δημοσθένεις, διὰ τῆς ει διφθόγγου. εἰ γὰρ ἐκεῖθεν ἐγένετο, ἐγράφετο ἂν διὰ τοῦ η, ἐπειδὴ τὸ ε καὶ α εἰς η κιρνᾶται. Σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀθηναῖοι, ὡς γέγραπται, ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων καὶ ἐπιθέτων ἀπὸ τοῦ ἔτος συντεθειμένων ἐποίουν ὀνομαστικὴν πληθυντικὴν εἰς αι, καὶ εἰς ας αἰτιατικήν. οἷον οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. οἱ δημοσθέναι, τοὺς δημοσθένας. οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας. οἱ δωδεκαέται, τοὺς δωδεκαέτας. τὰ δὲ θηλυκὰ καὶ κοινὰ σχηματίσεις τούτῳ τῷ κανόνι. περὶ δὲ τῶν εἰς ος νῦν λεκτέον, ἀφ' ὧν καὶ τὰ εἰς ες δῆλα ἔσται. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος ἰωνικῶς, καὶ τείχους κοινῶς, καὶ τείχευς δωρικῶς, ὥσπερ ἐρέβευς ἀντὶ ἐρέβους παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ θ τῆς ἰλιάδος, ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. τῷ τείχεϊ, καὶ τείχει. τὸ δ' εὗρεν ἐν σπῆϊ, ἀπὸ τοῦ τὸ σπέεος, σπέος, ους. σπέεϊ, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, σπῆϊ. τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. τὼ τείχεε,

καὶ κρά-

et mixtione muri, per ita. sed salsamenta, à salsamenta antiquum. illud sæpe et apud poetam, Oculos lucidos. & apud Orpheum in Argonauticis, Somnus autem cito occupauit magni oculos draconis, ab oculi per abscisionem factum est. hic oculus enim, huius oculi: & hic oculus, huius oculi, horum murorum & murorum ò muri & muri. hi muri & muri. illud autem in argonauticis Orphei, Montes relinquentes, à montes per productionem factum est. Notabis uero debita per concisionem, à debita: & gloriæ, à gloriæ. unde & a breue est, ut uidetur à carminibus. nam poeta sæpe, & in nono Iliadis, Hac ipse animum delectabat, canebat uero laudes uirorum. nam a breue, tertia existens dactyli. huic similiter & Apollonius uocatus Rhodius, Alexandrinus autem existens, incipiens Argonautica sic ait, Incipiens à te Phœbe, antiquorum glorias uirorum. horum murorum & murorum, his muris communiter, & muris ionice, à genitiuo singulari, mutatione o in c, & appositione si. Apponitur uero iota & phi huiusmodi datiuis: ut, mõtibus pro montibus, & pectoribus pro pectoribus, & curribus pro curribus, ut ait Didymus. sed Tryphon contradicens, dicit non eße datiuum, sed genitiuos singulares. nam à monte, pro à monte: & à curru, ex curru. Similiter ponitur & in alijs casibus. & de his quidem satis. Quia uero in is propria à gloria composita propriam quandam sortita sunt declinationem, dicendum est & de his, quorum exemplum uirilis Hercules erit.

De

καὶ κράσει τείχη, διὰ τοῦ η. τὸ δὲ ταρίχει, ἀπὸ τοῦ ταρίχεε ἀρχαῖον. τὸ δὲ πολλάκις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὄσσε φαεινώ, καὶ παρ' Ὀρφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος, ἀπὸ τοῦ ὄσσεε, κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο. τὸ ὄσσος γὰρ, τοῦ ὄσσεος, καὶ ὁ ὄσσος, τοῦ ὄσσου. τοῖν τειχέοιν, καὶ τειχοῖν, ὦ τείχεε, καὶ τείχη. τὰ τείχεα, καὶ τείχη. τὸ δὲ ἐν ἀργοναυτικοῖς τοῦ Ὀρφέως, οὔρηα προλιποῦσαι, ἀπὸ τοῦ οὔρεα κατ' ἔκτασιν ἐγένετο. σημειώσῃ δὲ τὰ χρέα κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ χρέεα. καὶ τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύ ἐστιν, ὡς φαίνεται ἀπὸ τῶν ἐπῶν. ὁ γὰρ ποιητὴς πολλάκις καὶ ἐν τῷ ι τῆς ἰλιάδος, τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. τὸ γὰρ α βραχὺ, τρίτη ὂν τοῦ δακτύλου. τούτῳ ὁμοίως καὶ Ἀπολλώνιος, ὁ κληθεὶς μὲν ῥόδιος, ἀλεξανδρεὺς δὲ ὢν, ἀρχόμενος τῶν ἀργοναυτικῶν οὕτω φησὶν, Ἀρχόμενος σέο φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν. τῶν τειχέων, καὶ τειχῶν, τοῖς τείχεσι κοινῶς, καὶ τειχέεσιν ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς γενικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ προσθέσει σι. προσίθεται δὲ ι καὶ φ ταῖς τοιαύταις δοτικαῖς. οἷον ὄρεσφιν, ἀντὶ ὄρεσι. καὶ στήθεσφιν, ἀντὶ στήθεσι. καὶ ὄχεσφιν, ἀντὶ ὄχεσιν, ἥ φησι Δίδυμος. ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιούμενος, λέγει μὴ εἶναι δοτικὰς, ἀλλὰ γενικὰς ἑνικάς. τὸ γὰρ, κατ' ὄρεσφιν, ἀντὶ ἀπὸ τοῦ ὄρεος. καὶ τὸ ὄχεσφιν, ἐκ τοῦ ὄχεος. ὁμοίως τίθεται καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι. καὶ περὶ μὲν τούτων, ἅλις. ἐπειδὴ δὲ τὰ εἰς ης κύρια ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένα ἰδίαν τινὰ ἔλαχον κλίσιν, λεκτέον ἂν εἴη καὶ περὶ αὐτῶν, ὧν παράδειγμα ὁ ἀνδρεῖος Ἡρακλῆς ἔστω.

De in is à gloria compositis.

In is composita à gloria, si sint adiectiua, unam declinationem perfectam habent : ut gloriosus gloriosi, & gloriosi. sed si sint propria, unam perfectam, & aliam contractam sic.

Declinatio perfecta.

Hic hercules apud poetas, & apud antiquißimum Orpheum in Argonauticis, Hercules *uero festinabat per syluosa stabula.* Genitiuus? *hercules, ut apud eundem,* Cum *ipso uero uenit amicus herculis diuini. & mixtione duo ee in ita, herculis : ut apud eundem,* Primum *quidem noui uim herculis diui. & herculis, ut apud eundem,* Et *tunc herculis habebant desiderium. & herculis. datiuus, herculi & herculi & herculi: accusatiuus, herculem & herculem, & herculem & herculem, & herculem & herculem.* Vocatiuus*, ò hercules communiter, & hercules per contractionem, & hercules per abscisionem, ab hercules, & hercules attice.* Nominatiuus dualis*, hi hercules & hercules, & hercules & hercules.* Genitiuus *dualis, horum herculum & herculum, & herculum & herculum.* Vocatiuus *similiter nominatiuo.* Nominatiuus *pluralis, hi hercules, & hercules, & hercules.* Genitiuus*, horum herculum & herculum, et herculum.* Datiuus *his herculibus, & herculibus.* Accusatiuus*, hos hercules & hercules, & hercules & hercules.* Vocatiuus *similiter nominatiuo.* Et *perfecta declinatio hæc : contracta uero hæc.*

Declinatio contracta.

Hic *hercules, huius herculis & culis, huic herculi*

&

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΑΠΟ ΤΟΥ κλέος συντεθειμένων.

Τὰ εἰς ης σιώθετα ἀπὸ τοῦ κλέος, εἰ μὲν ὦσιν ἐπίθετα μίαν κλίσιν ἐντελῆ ἔχουσιν. οἷον ὁ εὐκλεὴς, τοῦ εὐκλεέος καὶ εὐκλεοῦς. εἰ δὲ ὦσι κύρια, μίαν μὲν ἐντελῆ, καὶ ἑτέραν σιωηρημένην οὕτω.

ΚΛΙΣΙΣ ΕΝΤΕΛΗΣ.

Ὁ ἡρακλέης παρὰ ποιηταῖς, καὶ παρὰ τῷ ἀρχαιοτάτῳ Ὀρφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Ηρακλέης δ' ἠπείγετ' ἂν ὑλήεντας ἐναύλους. ἡ γενικὴ, τοῦ ἡρακλέεος, ὡς παρ' αὐτῷ, σιὼ δὲ οἱ ἦλθ' ἑτάρος ἡρακλέεος θείοιο. καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, ἡρακλῆος, ὡς παρ' αὐτῷ, πρῶτα δὲ οἶδα βίην ἡρακλῆος θείοιο. καὶ ἡρακλέηος, ὡς παρ' αὐτῷ, καὶ ῥατόθ' ἡρακλέηος ἔχον πόθον. καὶ ἡρακλέους. ἡ δοτικὴ, τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλέϊ, καὶ ἡρακλῆϊ. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλέη, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλῆα. ἡ κλητικὴ, ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ σιωαίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ ἀποκοπὴν, ἀπὸ τοῦ ἡράκλεες, καὶ ἡρακλέη ἀπλικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέη, καὶ ἡρακλῆ. ἡ γενικὴ δυϊκὴ, τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ἡ κλητικὴ ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες. ἡ γενικὴ, τῶν ἡρακλέεων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. ἡ δοτικὴ, τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλῆσιν. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλήας, καὶ ἡρακλᾶς. ἡ κλητικὴ ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. καὶ ἡ μὲν ἐντελὴς κλίσις αὕτη. ἡ δὲ σιωηρημένη, ἥδε.

ΚΛΗΣΙΣ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΗ.

Ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, καὶ ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ,

& herculi.hunc herculē & herculē,& herculē:ò hercules, et ò cules. hi hercules et hercules.horũ herculũ & herculũ. ò hercules , & ò cules . Hi *hercules et hercules,& attice hercules.horũ herculũ & herculũ. his herculibus,hos hercules & hercules,& hercules attice.ò hercules,& ò hercules . tu autem oratorie ſic flectes .* Hic *hercules,huius herculis, huic herculi, hunc herculem,ò hercules.* Similiter *& hic themiſtocles,huius themiſtoclis,huic themiſtocli,hunc themiſtoclē.& hic pericles ,huius periclis,huic pericli,hunc periclem.*

De ſecunda flexione multipatientium .

Secunda *flectio multipatientium contractorũ nominum,& proprietates habentiũ, duas terminationes habet,in is maſculinorũ,& femininorũ, & communium nominũ,et i neutrorũ : ut,ſerpens,urbs,amator urbis,ſinapi .* Nominatiuus,*hic ſerpens . genitiuus,huius ſerpentis: nã in is appellatiua in breuē deſinentia,non exiſtētia denominatiua, nec dupliciter deſinētia,in os purum faciunt genitiuũ: ut,ſerpens ſerpentis,uates uatis,maritus mariti,et ſerpentis ionice,à cõmuni mutatione i in e : et ſerpentis attice,ab ionico,per productionem o in ω,unde & propenacuitur. datiuus huic ſerpēti communiter , & mixtione duorum ii breuium, in unum longum,ſerpenti,et ſerpenti ionice,& ſerpēti per contractionem communiter , & attice .* Accuſatiuus , *hunc ſerpentem ſolũ communiter: quando enim genitiuus ſolum in os,tunc & accuſatiuus in in .* Vocatiuus , *ò ſerpens communiter , & ſerpens attice .* Nominatiuus *dualis,hi ſerpentes cõmuniter, et ſerpentes ionice,*

&

καὶ ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν, ὦ ἡρακλῆς, καὶ ὦ ἡρακλῆ. τὼ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, καὶ ὦ ἡρακλῆ. οἱ ἡρακλέες, καὶ ἡρακλεῖς, καὶ ἀττικῶς ἡρακλᾶς. τῶν ἡρακλέων, καὶ ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, καὶ ἡρακλεῖς, καὶ ἡρακλεῦς ἀττικῶς. ὦ ἡρακλέες, καὶ ὦ ἡρακλεῖς. σὺ δὲ ῥητορικῶς οὕτω κλινεῖς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέους, τῷ ἡρακλεῖ, τὸν ἡρακλέα, ὦ ἡράκλεις. ὁμοίως καὶ ὁ θεμιστοκλῆς, τοῦ θεμιστοκλέους, τῷ θεμιστοκλεῖ, τὸν θεμιστοκλέα. καὶ ὁ περικλῆς, τοῦ περικλέους, τῷ περικλεῖ, τὸν περικλέα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΚΛΙΣΕΩΣ τῶν πολυπαθῶν.

Η δευτέρα κλίσις τῶν πολυπαθῶν σεσωρημένων ὀνομάτων, καὶ ἰδιώματα ἐχόντων, δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ις ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν καὶ κοινῶν ὀνομάτων, καὶ εἰς ἰῶτα οὐδετέρων. οἷον ὁ ὄφις, ἡ πόλις, ὁ καὶ ἡ φιλόπολις. τὸ σίνηπι. ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ ὄφις. ἡ γενικὴ, τοῦ ὄφιος. τὰ γὰρ εἰς ις προσηγορικὰ βραχυκατάληκτα, μὴ ὄντα παρώνυμα, μηδὲ δικατάληκτα, εἰς ος καθαρὸν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὄφις ὄφιος, μάντις μάντιος, πόσις πόσιος, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε ψιλόν. καὶ ὄφεως ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἰονικοῦ, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα. ὅθεν καὶ προπαροξύνεται. ἡ δοτικὴ, τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ κράσει τῶν δύο ιϊ βραχέων εἰς ἓν μακρὸν, ὄφιῖ, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κατὰ συναίρεσιν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν ὄφιν μόνον κοινῶς. ὅτε γὰρ ἡ γενικὴ μόνον εἰς ος, τότε καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰς ιν. ἡ κλητικὴ, ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ, τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς,

& serpentes per mixtionem, sicut demosthenes demosthenes: et si quidã non admittunt. Genitiuus horũ serpentum communiter, & serpentum ionice, & serpentum attice, ab ionico, per productionem o in ω, subscripto & ι. propenacuitur autem more attico. Vocatiuus, similis nominatiuo. Nominatiuus pluralis, hi serpentes communiter, et mixtione i & e in i longum, serpentes, & serpentes ionice, & serpentes per mixtionem. Genitiuus, horum serpentum communiter, et serpentum ionice, & serpentum attice, incontracte. nam genitiuo singulari incontracto existente, incõtractus & genitiuus dualis et pluralis est: illo aũt contracto, & hi contrahuntur. Datiuus, his serpentibus communiter, & serpentibus ionice. Accusatiuus, hos serpentes, et mixtione i & a in i longũ, serpentes. & serpentes ionice, et serpentes per mixtionẽ. Vocatiuus, similis nominatiuo. Et de his satis. Quoniã aũt urbs huius flexionis existens: inuenitur apud poetas differentias quasdã habens, dicam & de ipsa cum approbationibus poetarũ, ne uidear indoctis insomnia narrare. Hæc urbs, huius urbis communiter, & urbis ionice, & urbis attice: & urbis apud poetas, ut dicũt antiqui ab urbe, mutatione i in ita æolice. non à genitiuo urbis per productionem. hoc autem sæpe inuenies apud alios, & apud Orpheum in Argonauticis, Absyrtus autem seorsum domos habitabat urbis. & apud poetam in primo Odysseæ, Nauis autem mihi hæc stetit in agro, procul ab urbe. & urbis dorice, puto: ut apud Theognidem Megarensem in Sententiloquis, Vrbis aũt ut tibi populi in læticia: & rursus, Dormimus, custodiæ autem

καὶ ὄφη κατὰ κρᾶσιν, ὥσπερ δημοσθένεε, δημοσθένη, εἰ καὶ ἔνιοι οὐ παραδέχονται. ἡ γενικὴ, τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. προπαροξύνεται δὲ ἔθει ἀττικῷ. ἡ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, οἱ ὄφιες κοινῶς. καὶ κράσει τοῦ ι, καὶ ε εἰς ι μακρὸν, ὄφις. καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφις κατὰ κρᾶσιν. ἡ γενικὴ, τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὠφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς ἀσυναιρέτως. τῆς γὰρ γενικῆς ἑνικῆς ἀσυναιρέτου οὔσης, ἀσυναίρετος καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντικὴ τυγχάνει. ἐκείνης δὲ συναιρουμένης, καὶ αὗται συναιροῦνται. ἡ δοτικὴ, τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσιν ἰωνικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς ὄφιας, καὶ κράσει τοῦ ι καὶ α εἰς ι μακρὸν, ὄφις, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις κατὰ κρᾶσιν. ἡ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις. ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις τῆς αὐτῆς κλίσεως οὖσα εὕρηται παρὰ ποιηταῖς διαφοράς τινας ἔχουσα, λέξω καὶ περὶ αὐτῆς μετὰ τῶν ἀξιωμάτων τῶν ποιητῶν, ἵνα μὴ δόξω τοῖς ἀμαθέσιν ὀνείρατα διηγεῖσθαι. ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος παρὰ ποιηταῖς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἀπὸ τῆς πόλιος τροπῇ τοῦ ι εἰς η αἰολικῶς, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεος κατ' ἔκτασιν. τοῦτο δὲ πολλάκις εὑρήσεις παρὰ τοῖς ἄλλοις, καὶ παρὰ τῷ Ορφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Αψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε πόληος. παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ α τῆς Οδυσσείας, Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος. καὶ πόλευς δωρικῶς, οἶμαι. ὡς παρὰ Θεόγνιδι τῷ μεγαρεῖ ἐν γνωμολογίαις Τῆς δὲ πόλευς ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ. καὶ πάλιν, εὕδωμεν, φυλακὴ δὲ πό-

 δὲ πό-

autem urbis custodibus curæ erit. huic urbi & urbi, & urbi, & urbi, & urbi. ad similitudinem urbis: unde & poeta in tertio Iliadis, Patriq; tuo magnum damnum, urbiq; omniq; populo. Quidam autem ignorantes metra, uel tribreuem facientes, urbi scribunt per i, antiqua errata existimantes. sed quomodo scandent homericißimi Quinti carmina, in quibus inuenitur in sexto urbi, nam sextus uel spondeus, uel trochæus. Non autem rara paßio uocata minutio caudæ hic esse uidetur, ut in eo, Troiani autem stupuerunt ubi uiderunt maculosum serpentem. Quintus autem in primo suæ poesis sic inquit, Huic enim filij, & uiri circum urbem: & rursus in tertio, Mori tamen debebat apud Priami urbem. Accusatiuus, hanc urbem communiter, & urbem sæpe inueni apud Quintum. et in primo, Illum cum circum urbem uelocipedes traxerunt equi. & in tertio, Ad Priami urbem, arsit autem diues urbs. & iterũ in eodem, Sicut hi ex bello ad Priami urbem. etiam, Nisi apertis portis influxerunt in ciuitatẽ. & apud Hesiodum in Scuto, Qui thebes cacumen habet, tutaturq; urbẽ. Poesis autẽ homericißimi quinti iam multo tempore omnibus ignota fuit, & tanquam extincta, sed præpius Bessarion Nicæas Cardinalis Thusculani, ille sane quàm bonus & uere doctus, et ut Homerice dixerim, similis deo uir, aliaq; plurima in nos, & hanc ex Apulia cũ seruasset, uolentibus tradidit, quã & ipse olim desiderabam. nunc autem feliciter poßidens, publice legam post Argonautica docti Orphei: quæ olim neglecta, uix quondam ipse in Mediolano inueniens obsita, exscribensq;, &

δὲ πόλεις, φυλάκεσσι μελήσει. τῇ πόλιϊ, καὶ πόλι, καὶ πόλεϊ, καὶ πόλει, καὶ πόληϊ καθ᾽ ὁμοιότητα τῆς πόληος. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ γ τῆς ἰλιάδος, Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. ἔνιοι μέν τοι ἀγνοοῦντες τὰ μέτρα, ἢ χεῖρον ποιοῦντες, πόλιϊ γράφουσι διὰ τοῦ ι, τὰ παλαιὰ ἐσφαλμένα νομίζοντες. ἀλλὰ πῶς μετρήσουσι τὰ τοῦ ὁμηρικωτάτου Κοίντου ἔπη, ἐν οἷς εὕρηται ἐν τῷ ἕκτῳ πόλιϊ. ὁ γὰρ ἕκτος, ἢ σπονδεῖος, ἢ τροχαῖος. οὐδὲ τὸ σπάνιον πάθος τὸ καλούμενον μείουρον ἐνταῦθα εἶναι δύναται, ὡς ἐν τῷ, Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. ὁ δὲ Κόϊντος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως οὕτω φησὶ, τῇ μὲν γὰρ τέκνα καὶ ἀνέρες ἀμφὶ πόληϊ. καὶ πάλιν ἐν τῷ τρίτῳ, φθεῖσθαι ὅμως ἤμελλε παρὰ πριάμοιο πόληϊ. ἡ αἰτιατικὴ, τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα πολλάκις εὗρον παρὰ τῷ Κοΐντῳ. καὶ ἐν τῷ πρώτῳ, κεῖνον ὅτ᾽ ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἴρυον ἵπποι. καὶ ἐν τῷ τρίτῳ, Ες πριάμοιο πόληα διέπραθε δ᾽ ὄλβιον ἄστυ. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς οἵ γ᾽ ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα. ἔτι, Εἰ μὴ πεπταμένῃσι πύλῃς ἐπέχυντο πόληα. καὶ παρὰ Ησιόδῳ ἐν ἀσπίδι, ὃς θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. ἡ δὲ ποίησις τοῦ ὁμηρικωτάτου Κοΐντου ἤδη πολὺν χρόνον πᾶσιν ἄγνωστος ἦν, καὶ οἷον ἠφανισμένη. ὁ δὲ θεοσεβέστατος Βησσαρίων ὁ νικαίας, καρδινάλις θουσκουλάνου, ὁ πάντ᾽ ἀγαθὸς, καὶ ὄντως σοφὸς, καὶ ἵν᾽ ὁμηρικῶς εἴπω, ἰσόθεος φὼς, ἀλλά τε πλεῖστα ἐφ᾽ ἡμῶν, καὶ ταύτην ἐξ ἀπουλίας ἀνασώσας, τοῖς βουλομένοις μετέδωκεν. ἣν καὶ αὐτὸς πάλαι μὲν ἐπόθουν, νῦν δὲ ἀγαθῇ τύχῃ κτησάμενος, δημοσίως ἀναγνώσομαι μετὰ τὰ ἀργοναυτικὰ τοῦ σοφοῦ ὀρφέως. ἃ δὴ πάλαι κατημεληθέντα, μόλις ποτὲ αὐτὸς ἐν μεδιολάνῳ εὑρὼν σεσηπότα, ἐκγράψας τε,

καὶ

& alijs tradens publice lego, multis et eruditis iuuenī bus proficiscentibus: & nunc in ultimis infeliciū græcorum reuixit incognitus ille Orpheus. sed ad propositum redeo. Vocatiuus, ò urbs cōmuniter, & ò urbs attice. Nominatiuus dualis, hæ urbes, et urbes secundum consuetudinem. illud autem apud Aeschinem Socraticum, huic urbi, antiquum. & urbes. harum urbium & urbium, & urbium. uocatiuus, similis nominatiuo. Nominatiuus pluralis hæ urbes & urbes, & urbes et urbes et urbes. unde & Orpheus in Argonauticis, Cymba ex caua, prope autē ei sunt urbes. Genitiuus, harum urbium & urbium, & urbium & urbiū. unde & Dionysius enarrator, Vel montium, uel radicem radens urbium. his urbibus & urbibus, & urbibus. has urbes & urbes, & urbes & urbes, & urbes. unde & illud Orphicum, Memphin ad admirandam propinquans, sacrasq; urbes. Vocatiuus, similis nominatiuo. hoc sinapi, huius sinapis communiter, & sinapis ionice, & sinapis attice. huic sinapi & sinapi, & sinapi & sinapi. hoc sinapi. ò sinapi: & alia similiter superioribus, seruatis terminationibus neutrorum nominum: ut hæc sinapia & sinapia, & sinapia & sinapia. horum sinapium & sinapium, & sinapium. his sinapibus & sinapibus. hæc sinapia & sinapia, & sinapia & sinapia. Inuentum est autem et hoc gummi, huius gummi, sicut notatum apud Acrobylum, Placētam gummi nō melle exornabat. Etiam & hoc piper, huius piperis. & hoc cinnabari, & hæc cinnabaris. hoc stimmi, & hæc stimmis: unde & dictus ille uersus, Et nigram stimmim oculi scribam.

De

καὶ τοῖς ἄλλοις μεταδοὺς, δημοσίως ἀναγινώσκω, πολλῶν καὶ λογίων νέων φοιτόντων. καὶ νῦν ἐς τὰ ἔσχατα τῶν δυστυχῶν ἑλλήνων ἀνεβίω ὁ ἠγνοημένος ἐκεῖνος Ορφεὺς. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθω. ἡ κλητικὴ, ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ, τὰ πόλιε, καὶ πόλεε, καὶ πόλη κατὰ τὸ εἰωθός. τὸ δὲ παρὰ αἰσχίνῃ τῷ σωκρατικῷ, τούτω τὼ πόλει, ἀρχαῖον. καὶ πόλης. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεῳν. ἡ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, ἡ πόλιες, καὶ πόλις, καὶ πόλεες, καὶ πόλεις, καὶ πόληες. ὅθεν καὶ ὁ Ορφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς, σχεδόθεν δὲ οἱ εἰσὶ πόληες. ἡ γενικὴ, τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, καὶ πολήων. ὅθεν καὶ Διονύσιος ὁ περιηγητὴς, ἢ ὀρέων, ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολήων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, καὶ πόλησι. τὰς πόλιας, καὶ πόλις, καὶ πόλεας, καὶ πόλεις, καὶ πόληας. ὅθεν καὶ τὸ ὀρφικὸν, Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας. ἡ κλητικὴ ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπϊ, καὶ σινήπι, καὶ σινήπεϊ, καὶ σινήπει. τὸ σίνηπι, ὦ σίνηπι. καὶ τἆλλα ὁμοίως τοῖς ἄνωθεν, φυλαττομένων τῶν καταλήξεων τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων. οἷον τὰ σινήπια, καὶ σινήπι, καὶ σινήπεα, καὶ σινήπη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, καὶ σινήπι, καὶ σινήπεα, καὶ σινήπη. εὕρηται δὲ καὶ τὸ κόμμι, τοῦ κόμμιδος, ὡς τὸ σεσημειωμένον παρὰ τῷ Ακροβύλῳ, τὸν πλακοῦντα κόμμιδι οὐ μέλιτι διεκόσμει. ἔτι καὶ τὸ πέπερι, τοῦ πεπέριδος. καὶ τὸ κινάβαρι, καὶ ἡ κινάβαρις. τὸ σίμμι, καὶ ἡ σίμμις. ὅθεν καὶ τὸ λεγόμενον ἐκεῖνο ἔπος, καὶ τὴν μέλαιναν σίμμιν ὀμματογράφον.

ΠΕΡΙ

De tertia flexione.

Tertia flexio paucipatientium unam terminationem in eus habet masculinorum nominũ: ut rex, tydeus: Iupiter iouis ioui iouem. Iupiter diuersiclinium, à iupiter, & iouis antiquum. & iupiter iouis, & iupiter iouis apud poetas. hic parens autem, & parens, & similia, cum masculino solo articulo dicta, utrunque & patrem & matrem significant: ut, hos parentes, hos parentes. communiter autẽ in eus acuuntur: ut Achilles, Peleus. æolice autem grauantur, Achilles, Peleus. Nominatiuus, hic rex. genitiuus, huius regis communiter, & regis attice per productionem o in ω magnum, & regis ionice, & regis dorice: sicut, Vlyßis accipiens osculatus est manum supra iuncturam, pro Vlyßis. notabis autem, quod in eus, uarie flectuntur: ut hic Achilles, huius achillis, & achillis attice, & achillis secundum antiquos iones, & achillis apud iuniores, & achillis propenacutisone secundũ antiquos æoles, & achillis apud iuniores, & achillis bœotice: sicut Iupiter iouis, & dorice & ionice, achillis circũflexe. achillis autem grauisone, æolice. Etiam in eus abijciunt y in obliquis: ut rex regis, tydeus tydei. excipitur hic mars, huius martis, huic marti, hunc martem æolice. Etiam in eus non puro existente e in genitiuo non contrahuntur. ut regis, achillis. puro autem existente contrahuntur, more attico: ut eretrieus, eretriei, eretriei. pireus, pirei, pirei. stireus, stirei, stirei. huiusmodi autẽ proportionabiliter in a faciunt accusatiuũ: ut hũc eretrieũ, hunc pireũ, hunc stireũ. Datiuus, huic regi

commu-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ κλίσεως.

Η τρίτη κλίσις τῶν ὀλιγοπαθῶν μίαν κατάληξιν εἰς ευς ἔχει ἀρσενικῶν ὀνομάτων οἷον βασιλεὺς, τυδεύς. ζεὺς, διὸς, διῒ, δία, ὦ ζεῦ, ἑτερόκλιτον ἀπὸ τοῦ δεὺς καὶ διὸς ἀρχαῖος. καὶ ζεὺς, τοῦ ζεός. καὶ ὁ ζὴν τοῦ ζηνὸς παρὰ ποιηταῖς. ὁ γονεὺς δὲ, καὶ ὁ τοκεὺς, καὶ τὰ ὅμοια, μετὰ ἀρσενικοῦ μόνου ἄρθρου λεγόμενα, ἀμφότερον, καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέρα σημαίνουσιν. οἷον τοὺς γονεῖς, τοὺς τοκέας. κοινῶς δὲ τὰ εἰς ευς ὀξύνονται. οἷον ἀχιλλεὺς, πηλεύς. αἰολικῶς δὲ βαρύνονται, ἀχίλλευς, πήλευς. ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ βασιλεύς. ἡ γενικὴ, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω μέγα, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς. ὥσπερ, ὀδυσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέως. σημειώσει δὲ, ὅτι τὰ εἰς ευς διαφόρως κλίνονται. οἷον ὁ ἀχιλλεὺς, τοῦ ἀχιλλέος κοινῶς, καὶ ἀχιλλέως ἀττικῶς, καὶ ἀχιλλῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ ἀχιλλεῖος παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἀχίλληος προπαροξυτόνως κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς, καὶ ἀχίλλειος παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἀχιλλίος βοιωτικῶς, ὥσπερ δεὺς, διός. καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἀχιλλεῦς περισπωμένως. ἀχίλλευς δὲ βαρυτόνως, αἰολικῶς. ἔτι τὰ εἰς ευς ἀποβάλλουσι τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον βασιλεὺς βασιλέος, τυδεὺς τυδέος. ἐξαιρεῖται ὁ ἄρευς, τοῦ ἄρευος, τῷ ἄρευι, τὸν ἄρευα αἰολικῶς. ἔτι τὰ εἰς ε υς, μὴ καθαροῦ ὄντος τοῦ ε, ἐν τῇ γενικῇ οὐ συναιροῦνται. οἷον βασιλέως, ἀχιλλέως. καθαροῦ δὲ ὄντος συναιροῦνται, ἔθει ἀττικῷ. οἷον ἐρετριεὺς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειρεὺς, πειρεέως, πειρεῶς. σειριεὺς, σειριέως, σειριῶς. τὰ τοιαῦτα δὲ παραλόγως εἰς α ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον τὸν ἐρετριᾶ, τὸν πειρεᾶ, τὸν σειριᾶ. ἡ δοτικὴ, τῷ βασιλέϊ

κοινῶς,

communiter, & regi ionice, & regi per contractionem attice. Accusatiuus, hunc regem communiter, à genitiuo. unde & a breue debuit habere. nam in ós genitiuus contemporem accusatiuum in a habet: ut, aiacis aiacem, pelei peleum. Nam Athenienses à rege formantes accusatiuum, producunt a ipsius. unde & Euripides in Andromache a longum seruauit dicens, Atqui uideo hunc Peleum prope. nam quinto iambo existente, a producitur. & regẽ ionice, & regem dorice apud poetas sæpe inuenies. & apud poetam in quarto Iliadis, Tunc autem rursus nuncium ad Tydeum miserunt Græci, pro Tydeum. & rursus in 15. eiusdẽ, Mecisteum autem occidit Polyd. Echiumque polites, pro Mecisteum. & apud Quintum in 5. Nunc autem te circum Achillem multo plures occidit uiros, pro circum Achillem. & Lycophron similiter, Non enim occisorem maritum, pro occisorem. quod Cecus exponens per contractionem atticam fieri dicit. Ne decipiant autem uos quidam nostri dicentes, hunc accusatiuum nunquam contrahi, neq; qui scribunt in Tydeo per diphthongum ei, existimantes datiuum esse. multa enim & alia talia inueniuntur in libris eorum extra antiquitatem dicta, quæ non meum existimaui notare. Non enim proposui accusans errores corrigere, sed omni studio antiquorum reliquias congregando, in lucem reducere, ratione & dignitate & usu poetarum utens, quos & ipsi sequentes, non aberrabitis à ueritate. Sed ad propositum redeundum. Vocatiuus, ò rex circumflexe. nam y desinens diphthongus in fine circumflectitur: ut, ò Achilles, ò rex, bene, heu,

κοινῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖ κατὰ συναίρεσιν ἀττικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν βασιλέα κοινῶς ἀπὸ τῆς γενικῆς. ὅθεν καὶ τὸ α βραχὺ ὤφειλεν ἔχειν. ἡ γὰρ εἰς ος γενικὴ ὁμόχρονον τὴν αἰτιατικὴν εἰς α ἔχει. οἷον αἴαντος αἴαντα, πηλέος πηλέα. οἱ μέν τοι ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ βασιλέως σχηματίζοντες τὴν αἰτιατικὴν, ἐκτείνουσι τὸ α αὐτῆς. ὅθεν καὶ εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ τὸ α μακρὸν ἐφύλαξε λέγων, καὶ μὴν δέδορκα τόνδε πηλέα πέλας. τοῦ γὰρ πέμπτου ἰάμβου ὄντος, τὸ α ἐκτείνεται. καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς παρὰ ποιηταῖς πολλάκις εὑρίσεις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ δ τῆς ἰλιάδος, ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοὶ, ἀντὶ τυδέα. καὶ πάλιν ἐν τῷ ο τῆς αὐτῆς, Μηκιστῆ δ' ἕλε πολυδάμας ἐχίον δὲ πολίτης. ἀντὶ μηκιστέα. καὶ παρὰ τῷ Κοΐντῳ ἐν ε, νῦν δέ σευ ἀμφ' ἀχιλῆ πολλῷ πλέονας κτάνον ἄνδρας, ἀντὶ ἀμφ' ἀχιλλέα. καὶ Λυκόφρων ὁμοίως, οὐ γὰρ ἂν φονῆ πόσιν, ἀντὶ φονέα. ὅπερ ὁ Κέκκος ἐξηγούμενος, κατὰ συναίρεσιν ἀττικὴν γενέσθαι φησί. μὴ ἀπατάτωσαν δὲ ὑμᾶς ἔνιοι τῶν ἡμετέρων, λέγοντες ταύτην τὴν αἰτιατικὴν μηδέποτε συναιρεῖσθαι, μηδὲ οἱ γράφοντες ἐπὶ τυδεῖ διὰ διφθόγγου ει νομίζοντες δοτικὴν εἶναι. πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα τοιαῦτα εὕρηνται ἐν τοῖς αὐτῶν ἔξω τῆς παλαιότητος εἰρημένα, ἃ οὐκ ἐμὸν ἡγησάμην ἐπισημειώσασθαι. οὐ γὰρ προὐθέμην κατηγορῶν τὰ ἡμαρτημένα ἐπιδιορθοῦσθαι, ἀλλὰ πάσῃ σπουδῇ τὰ τῶν παλαιῶν λείψανα συλλέξας, εἰς φῶς ἀγαγεῖν λόγῳ τε καὶ ἀξιώματι καὶ χρήσει τῶν ποιητῶν χρώμενος, οἷς καὶ αὐτοὶ ἑπόμενοι, οὐκ ἂν ἁμάρτοιτε τῆς ἀληθείας. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανιτέον. ἡ κλητικὴ, ὦ βασιλεῦ περισπωμένως. ἡ γὰρ τῷ υ λήγουσα δίφθογγος, ἐπὶ τέλους περισπᾶται. οἷον ἀχιλλεῦ, βασιλεῦ, εὖ, φεῦ,

heu,ubiq; minime.præter ecce,heu,non.& ò rex,attice.hi reges & reges per commixtionem, ut uidetur antiquis.et si quidā non suscipiunt,ut demosthenes demosthenes,& reges ionice. horum regum communiter,et regum ionice : sed uocatiuus similis est nominatiuo.hi reges & reges per mixtionem, & reges ionice, & reges attice. nam antiqui attici, ut scriptum est, duo ee nominatiui pluralis in eus propriorum, in ei solum cōmiscent : ut,pelei pelei,tydi tydei. sed non propriorum in ei,& in ita:ut,reges reges,& reges. equites equites,& equites.quod sic inuenies apud antiquos libros. Horum *regum,& regum ionice. datiuus, his regibus cōmuniter, à nominatiuo,appositione s : rex regibus, peleus peleis, eques equitibus.* Notatū *est filius filijs attice, & cursor cursoribus, apud* Callimachum. Ac*cusatiuus, hos reges, & reges per mixtionem, & reges ionice, & reges attice. unde & illud* Sophoclis, Hos*q; biregnatores perdens reges, per ita inuentum est scriptum apud antiquos libros. similiter & apud* Xenophontem*, pastores, equites.* Hic *filius uero, filij filio. hi filij filiorum, filijs, filios & filios, in usu apud rhetores:et filius,filij,filio,filium communiter : et deinceps, & filius filij, & cōtractione filij filio, & filio,filium & filium:& in reliquis. unde & filij græcorum,& filios apud poetas,more ionico.*

De quarta declinatione.

Quarta *declinatio paucipatientium duas terminationes habet femininorum nominum, in os & in o desinentium : ut, hic pudor, hæc* Latona. Sci*endum autem, quod omnia in o feminina accuuntur :*

ut

φεῦ, πανταχοῦ, οὐδαμοῦ. πλὴν τοῦ ἰδού, ἰού, οὔ. καὶ ὦ βασιλεῦ ἀττικῶς. τὼ βασιλέε, καὶ βασιλῆ κατὰ κρᾶσιν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. εἰ καί τινες οὐ παραδέχονται, ὥσπερ δημοσθένεε δημοσθένη. καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ἡ δὲ κλητική, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. οἱ βασιλῆες, καὶ βασιλεῖς κατὰ κρᾶσιν, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἀττικοί, ὡς γέγραπται, τὰ δύο εε τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς τῶν εἰς ευς κυρίων εἰς ει μόνον κιρνῶσιν. οἷον πηλέες πηλεῖς τυδέες τυδεῖς. τῶν δὲ μὴ κυρίων, εἰς ει, καὶ εἰς η. οἷον βασιλέες βασιλεῖς, καὶ βασιλῆς, ἱππέες ἱππεῖς, καὶ ἱππῆς. ὅπερ οὕτως εὑρήσεις παρὰ ταῖς παλαιαῖς βίβλοις. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. ἡ δοτική, τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς προσθέσει ς, βασιλεὺς βασιλεῦσι, πηλεὺς πηλεῦσι, ἱππεὺς ἱππεῦσι. σεσημείωται ὁ υἱεύς, τοῖς υἱέσιν ἀττικῶς. καὶ δρομεύς, δρομέσι παρὰ Καλλιμάχῳ. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς βασιλέας, καὶ βασιλεῖς κατὰ κρᾶσιν, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους, τούς τε δισάρχας ὀλέσας βασιλῆς, διὰ τοῦ η εὕρηται γεγραμμένον παρὰ τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις. ὁμοίως καὶ παρὰ ξενοφῶντι, νομῆς, ἱππῆς. ὁ υἱεὺς δὲ, τοῦ υἱέος, τῷ υἱεῖ. οἱ υἱεῖς, τῶν υἱέων, τοῖς υἱέσι, τοὺς υἱέας καὶ υἱεῖς, εὕρηνται παρὰ τοῖς ῥήτορσι. καὶ ὁ υἱός, τοῦ υἱοῦ, τῷ υἱῷ, τὸν υἱὸν κοινῶς, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ ὁ ὑῒς ὑῗος, καὶ συναιρέσει υἷος, ὑῗ, καὶ ὑιῒ, ὑῗα, καὶ ὑῗα, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν. ὅθεν καὶ ὗιες ἀχαιῶν, καὶ ὗιας παρὰ ποιηταῖς, ἔθει ἰωνικῷ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Η τετάρτη κλίσις τῶν ὀλιγοπαθῶν δύο καταλήξεις ἔχει θηλυκῶν ὀνομάτων, εἰς ως καὶ εἰς ω ληγόντων. οἷον ἡ αἰδώς, ἡ λητώ. ἰστέον δὲ, ὅτι πάντα τὰ εἰς ω θηλυκὰ, ὀξύνονται.

ut latona,clio,erato,calypso,sappho. similiter & quæ in os inueniũtur,aurora,pudor. &,bonus aũt in moribus pudor, Theocriti *magister* Philetas *dixit. illud autem* Hesiodi, Datio *aũt bona, indeclinabile.* Hæc *latona, huius latonæ ionice, & latonæ communiter per mixtionẽ. huic latonæ,et per synæresin latonæ. hanc latonã,et mixtione latonã acutisone. nã accusatiui eorũ quæ in o,acuũtur similiter ut ntũs. soli aũt in os circunflectuntur: ut,pudor,aurora.æoles aũt grauãt accusatiuo, latonã & eratonẽ dicẽtes,* Iones *aũt in un faciunt huiusmodi accusatiuos. unde &* Argonẽ *inuenies apud* Apolloniũ *poetã, & apud ionicißimũ* Herodotum Ionem Inachi,*et latonã.* Vocatiuus, *ò latona communiter circunflexe, & ò latona apud poetas acutisone. et apud* Apolloniũ *in tertio* Argonauticorum, Eia *age nũc erato adsis,& mihi dic. hæ latonæ, harum latonarũ,ò latonæ. hæ latonæ, harum latonarũ. his latonis,has latonas,ò latonæ, incõtracta.* Scire *autẽ oportet, quod quidã putarunt esse flexionẽ horum parisyllabã simplicem æolicam: ut latona latonæ latonæ latonam.unde & dualia,& pluralia,huiusmodi sortita sunt declinationem.*Quinta *declinatio paucipassorum in as, & ras desinit, peculiaria habens.*

De quinta flexione.

Hæc *caro,huius carnis cõmuniter, et carnis ionice, & carnis attice. huic carni cõiter, & carni ionice, et carni attice. hanc carnẽ, ò caro. hæ carnes & carnes, & carnes. harũ carniũ cõmuniter,et carniũ ionice, et carniũ attice. & etiã carniũ legi. ò carnes,carnes,& carnes et nes. hæ carnes cõmuniter, et carnes ionice,*

&

οἷον λητὼ, κλείω, ἐρατὼ, καλυψὼ, σαπφώ. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ως εὑρισκόμενα, ἠὼς, καὶ αἰδώς. καὶ, Αγαθὴ δ' ἐπὶ ἤθεσιν αἰδὼ, ὁ τοῦ Θεοκρίτου διδάσκαλος Φιλητᾶς εἴρηκε. τὸ δὲ Ησιόδου, Δὼς δ' ἀγαθὴ, ἅκλιτον. ἡ λητὼ, τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς κατὰ κρᾶσιν. τῇ λυτόϊ, καὶ κατὰ συναίρεσιν λητοῖ. τὴν λητόα, καὶ κατὰ κρᾶσιν λητὼ ὀξυτόνως. αἱ γὰρ αἰτιατικαὶ τῶν εἰς ω ὀξύνονται ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. μόναι δὲ τῶν εἰς ως περισπῶνται. οἷον αἰδῶ, ἠῶ. οἱ αἰολεῖς δὲ βαρύνουσι τὰς αἰτιατικὰς, λήτω καὶ ἔρατω λέγοντες. οἱ δὲ ἴωνες εἰς ουν ποιοῦσι τὰς τοιαύτας αἰτιατικάς. ὅθεν καὶ ἀργοῦν εὑρήσεις παρὰ Απολλωνίῳ τῷ ποιητῇ καὶ παρὰ τῷ ἰωνικωτάτῳ Ηροδότῳ ἰοῦν τὴν ἰνάχου, καὶ λητοῦν. ἡ κλητικὴ, ὦ λητοῖ κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὦ λητὼ παρὰ ποιηταῖς ὀξυτόνως. καὶ παρὰ Απολλωνίῳ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀργοναυτικῶν, Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρατὼ παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. τὼ λητὼ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λυτοὶ, ἀσυναίρετα. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τινὲς ἐνόμισαν εἶναι κλίσιν τούτων ἰσοσυλλάβων ἁπλῆν αἰολικήν. οἷον ἡ λητὼ, τῆς λητῶς, τῇ λητῷ, τὴν λητῶν. ὅθεν καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ τοιαύτην ἔλαχον κλίσιν. ἡ πέμπτη κλίσις τῶν ὀλιγοπαθῶν εἰς ας καὶ ρας λήγει, ἰδιώματα ἔχουσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ κλίσεως.

Τὸ κρέας, τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας, ὦ κρέας. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν κοινῶς, καὶ κρεάοιν ἰωνικῶς, καὶ κρεῷν ἀττικῶς. καὶ ἔτι κρεοῖν ἀνέγνων. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τὰ κρέατα κοινῶς, καὶ κρέαα ἰωνικῶς,

& carnes attice, a longa existente. Sed Callimacheum illud, Carnes lyncis, à carnes factũ est per abscisionem. unde & a breue fit. similiter et Orphicũ illud in Argonauticis, panẽ & uinũ hilare habere, simul autem carnes multas. Harum carnium communiter, & carnium ionice, & carniũ attice. his carnibus. has carnes & carnes, & carnes. ò carnes & carnes, & nes. similiter & hæc senectus, huius senectutis cõmuniter, et senectutis ionice, et tis attice. huic senectuti et tuti et tuti. hanc senectutẽ, ò senectus. Etiã et hoc cornu, huius cornu & nu, et nu. Formatio autẽ horum omnium manifesta ex carne: & de contractis nominibus satis. nunc autem & de uerbo eodem dicamus modo.

De uerbo.

Verbum est pars orationis declinabilis in proprijs formationibus diuersorum temporum significatiua, cum actione, uel paßione, uel neutralitate personarum significatiua. Quot aũt ipsi accidentia, & quot modis construitur, in prioribus dictum est. nunc autem artificiose de formatione eius dicendum.

De uerbero.

Verbero cuius partis orationis est? uerbi. Cuius modi? indicatiui. Cuius affectus? actiui. Cuius temporis? præsentis. Cuius coniugationis? primæ grauitonorum. Quatuor autẽ existentibus, in compendio. Prima quæ ante o mega, b, uel p, uel ph, uel pt habens, quorum futurum psi, præteritũ perfectum autem phi habet. Secunda est quæ ante o magnum, g, uel c, uel chi, uel ct, uel z, uel duo ss habens, quorum futurũ x, sed præteritũ perfectũ chi habet. Tertia est, quæ ante

o ma-

καὶ κρέα ἀττικῶς, τοῦ α μακροῦ ὄντος. τὸ δὲ Καλλιμάχειον ἐκεῖνο, Κρέα ληγκὸς, ἀπὸ τοῦ κρέατα γέγονε, κατὰ ἀποκοπήν. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύνεται. ὁμοίως καὶ τὸ ὀρφικὸν ἐκεῖνο ἐν ἀργοναυτικοῖς, Σῖτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σὺν δὲ κρέα πολλά. τῶν κρεάτων κοινῶς, καὶ κρεάων ἰωνικῶς, καὶ κρεῶν ἀττικῶς. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὁμοίως καὶ τὸ γῆρας, τοῦ γήρατος κοινῶς, καὶ γήραος ἰωνικῶς, καὶ γήρως ἀττικῶς. τῷ γήρατι, καὶ γήραϊ, καὶ γήρᾳ. τὸ γῆρας, ὦ γῆρας. ἔτι καὶ τὸ κέρας, τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. ὁ σχηματισμὸς δὲ τούτων πάντων σαφὴς ἐκ τοῦ κρέατος. καὶ περὶ μὲν τῶν συνῃρημένων ὀνομάτων, ἅλις. νῦν δὲ καὶ περὶ τοῦ ῥήματος τὸν αὐτὸν λέγωμεν τρόπον.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ρῆμά ἐστι μέρος λόγου κλιτὸν ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς διαφόρων χρόνων δηλωτικὸν, μετ᾽ ἐνεργείας, ἢ πάθους, ἢ οὐδετερότητος προσώπων σημαντικόν. πόσα δὲ αὐτῷ τὰ παρεπόμενα, καὶ ποσαχῶς συντάσσεται, ἐν τοῖς πρότερον εἴρηται. νῦν δὲ τεχνολογικῶς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοῦ λεκτέον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΥΠΤΩ.

Τύπτω ποίου μέρους λόγου ἐστί; ῥήματος. ποίας ἐγκλίσεως; ὁριστικῆς. ποίας διαθέσεως; ἐνεργητικῆς. ποίου χρόνου; ἐνεστῶτος. ποίας συζυγίας; πρώτης τῶν βαρυτόνων. τεττάρων δὲ οὐσῶν, ἐν συνόψει πρώτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω, β, ἢ π, ἢ φ, ἢ πτ ἔχουσα. ὧν ὁ μὲν μέλλων τὸ ψ, ὁ δὲ παρακείμενος τὸ φ ἔχει. δευτέρα ἐστὶν, ἡ πρὸ τοῦ ω μέγα, γ, ἢ κ, ἢ χ, ἢ κτ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ ἔχουσα. ὧν ὁ μὲν μέλλων τὸ ξ, ὁ δὲ παρακείμενος τὸ χ ἔχει. τρίτη ἐστὶν, ἡ πρὸ

o magnũ d,uel th,uel duo tt,uel ζ,uel duo ß,uel o magnum purũ habens:quorũ futurum s,præteritũ autem perfectũ c habet.Quarta est,quæ quatuor immutabiles habet ante o magnũ: quorũ futurum circunflexum ipsam immutabilẽ seruat, cũ correptione ultimæ. præteritum perfectum autem c. Oportet autẽ scire,quod quæ uidetur in his cõfusio cognoscibilis fiat.Quæcũque in ζo,uel duo ss, uerba faciunt futurũ in xo, secundæ sint coniugationis:quæcunque autẽ in so,tertiæ.discernenda sunt autem hæc sic, sicut & in primo prædictũ est.In ζo superbisyllaba in so futurum faciunt: ut mutuo mutuabo, fistula cano fistula canam, uado uadã: præter ploro plorabo, firmo firmabo, ploro plorabo, suspiro suspirabo, ululo ululabo, populor populabor, uulgo uulgabo. bisyllaba autem interdum in xo futurum faciũt:ut,ludo ludam,et ludam attice: clamo clamabo,iugulo iugulabo.interdum uero in xo: ut,condo condam,dico dicam,seco secabo,sedere facio faciã. Itẽ in duo ss, quæ attice per duo tt scribuntur, in x futurum faciunt: ut fodio & fodio,fodiã.pungo go,et pungam: præter notata in unũ s futurũ facientia, quæ tertiæ sunt coniugationis: ut fingo & fingo,fingã,unde indefinitũ finxi. remigo remigabo,loro uerbero berabo, fortifico fortificabo, spargo spargã, uideo uidebo, frango frangã. Itẽ & à perficio, perficio, deinde perficio:& ab haurio,haurio et haurio.unde & futurũ in so faciũt.Vniuersaliter aũt scire oportet,quòd finales consonantes omniũ futurorũ sunt tres, ψ, ξ,s. præter immutabiles, & tres præteritorum perfectorum, φ, χ, κ. si futurum psi habet,præteritum perfectum phi,

uerbe-

τοῦ ω, δ, ἢ θ, ἢ δύο ττ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ, ἢ ω καθαρὸν ἔχουσα. ὧν ὁ μὲν μέλλων τὸ ς, ὁ δὲ παρακείμενος τὸ κ ἔχει. τετάρτη ἐστὶν, ἥ τις τὰ τέσσαρα ἀμετάβολα ἔχει πρὸ τοῦ ω. ὧν ὁ μὲν μέλλων περισπώμενος τὸ αὐτὸ ἀμετάβολον φυλάττει μετὰ συστολῆς τῆς παραληγούσης. ὁ δὲ παρακείμενος, τὸ κ. δεῖ δὲ εἰδέναι, ἵνα ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις σύγχυσις εὔγνωστος γένοιτο, ὅσα τῶν εἰς ζω, ἢ δύο σσ ῥημάτων ποιοῦσι τὸν μέλλοντα εἰς ξω, τῆς δευτέρας ἔστωσαν συζυγίας. ὅσα δὲ εἰς σω, τῆς τρίτης. διακριτέον δὲ αὐτὰ οὕτως, ὡς καὶ ἐν τῷ πρώτῳ προείρηται. τὰ εἰς ζω ὑπερδισύλλαβα, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον δανείζω δανείσω, συρίζω συρίσω, βαδίζω βαδίσω. χωρὶς τοῦ οἰμώζω οἰμώξω, στηρίζω στηρίξω, αἰάζω αἰάξω, στενάζω στενάξω, ὀλολύζω ὀλολύξω, ἀλαπάζω ἀλαπάξω, θρυλλίζω θρυλλίξω. τὰ δὲ δισύλλαβα ποτὲ μὲν εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιεῖ. οἷον παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς, κράζω κράξω, σφάζω σφάξω. ποτὲ δὲ εἰς σω, οἷον κτίζω κτίσω, φράζω φράσω, πρίζω πρίσω, ἵζω ἵσω. ἔτι τὰ εἰς δύο σσ, ἅπερ ἀττικῶς διὰ δύο ττ γράφεται, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω, ὀρύξω. νύσσω, καὶ νύττω, νύξω. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, εἰς ἓν ς τὸν μέλλοντα ποιούντων, ἃ τῆς τρίτης ἔστωσαν συζυγίας. οἷον πλάσσω, καὶ πλάττω πλάσω, ὅθεν ἀόριστος ἔπλασα. ἐρέσσω ἐρέσω, ἱμάσσω ἱμάσω, ἰνάσσω ἰνάσω, πάσσω πάσω, λίσσω λίσω, θλάσσω θλάσω. ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνύω ἀνύτω, ἔπειτα ἀνύττω. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρύω ἀρύτω, καὶ ἀρύττω. ὅθεν καὶ τὸν μέλλοντα εἰς σω ποιοῦσι. καθόλου δὲ εἰδέναι δεῖ, ὅτι τελικὰ σύμφωνα πάντων τῶν μελλόντων εἰσὶ τρία, ψ, ξ, ς, πλὴν τῶν ἀμεταβόλων. καὶ τρία τῶν παρακειμένων, φ, χ, κ. εἰ μὲν ὁ μέλλων τὸ ψ ἔχει, ὁ παρακείμενος τὸ φ.

uerberabo,uerberaui. si aũt futurũ ξ, præteritũ perf. χ, dicã dixi. si uero futurũ s, præteritum perfectũ κ, implebo impleui. et in immutabilẽ aũt desinẽtia,cõmu niter quidẽ ipsam seruant in futuro:æolice aũt,siue do rices.unde impetum facio faciã,tondeo tondebo,à quo attondit, impello impellã. Item & circunflexa, in so faciunt futurũ,facio faciã.& in mi,pono ponã.unde et præteritum perfectũ in ca faciunt.Item tribus existen tibus principalibus temporibus, præsenti, præterito perfecto,& futuro: ex quibus fiunt alia tria, præteri tum imperfectũ, præteritũ plusquamperfectũ, & indefinitum primũ: tres cognationes horũ uidẽtur, præ sentis & præteriti imperfecti, & præteriti perfecti et plusquãperfecti,indefiniti & futuri. unde præteri tũ imperfectum à præsenti factũ, seruat cõsonãtẽ ipsius, scribo scribebã. præteritum plusquãperfectũ præteriti perfecti, scripsi, scripserã. indefinitũ primũ, futuri,uerberabo uerberaui.mediũ aũt præteritum perfectũ seruat consonãtẽ uerbalis à præsenti factã, uer bero,forma,uerberaui. mediũ aũt præteritũ plusquãperfectum,medij præteriti perfecti,uerberaui uerbera uerã. secundum aũt indefinitũ, medij præteriti perfecti,uerberaui uerberaui: futurũ uero secundũ,secundi indefiniti,uerberaui berabo.si aũt aliter inuẽtũ sit, secundum linguam fit: ut,cesserunt pro cesserunt bœotice. &, hi uenerunt in lacedæmonem diam, pro uenerunt. Etiam rursus dicendum & hoc,& si prius dictũ sit,ne indigus uideatur libellus. In primo autem dicta huic conueniunt. ut autẽ amicis moriger fiam, illic edi di, & nunc rursus diligentius regulas exponam.

Omne

τύψω τέτυφα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ ξ, ὁ παρακείμενος τὸ χ, λέξω λέλεχα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ ς, ὁ παρακείμενος τὸ κ, πλήσω πέπληκα. τὰ εἰς ἀμετάβολον δὲ λήγοντα, κοινῶς μὲν αὐτὸ φυλάττουσιν ἐν τῷ μέλλοντι. αἰολικῶς δὲ, εἴτε δωρικῶς, τὸ ς. ὅθεν ὀρῶ ὄρσω, κερῶ κέρσω, ἀφ' οὗ τὸ ἀπέκερσεν. ἐλῶ, ἔλσω. ἔτι καὶ τὰ περισπώμενα εἰς σω ποιοῦσι τὸν μέλλοντα, ποιῶ ποιήσω. καὶ τὰ εἰς μι, τίθημι θήσω. ὅθεν καὶ τὸ παρακείμενον εἰς κα ποιοῦσιν. ἔτι τριῶν ὄντων τῶν ἀρκτικῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, παρακειμένου, καὶ μέλλοντος, ἐξ ὧν γίνονται ἄλλοι τρεῖς, παρατατικὸς, ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριστος πρῶτος, τρεῖς συγγένειαι τούτων φαίνονται, ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, καὶ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, ἀορίστου καὶ μέλλοντος. ὅθεν ὁ παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος γινόμενος, φυλάττει τὸ σύμφωνον αὐτοῦ, γράφω ἔγραφον. ὁ ὑπερσυντελικὸς, τὸ τοῦ παρακειμένου, γέγραφα ἐγεγράφειν. ὁ ἀόριστος πρῶτος, τὸ τοῦ μέλλοντος, τύψω ἔτυψα. ὁ δὲ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος γινόμενον, τύπτω, τύπος, τέτυπα. ὁ δὲ μέσος ὑπερσυντελικὸς, τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου, τέτυπα, ἐτετύπειν. ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου, τέτυπα ἔτυπον. ὁ δὲ μέλλων δεύτερος, τὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου. ἔτυπον τυπῶ. εἰ δὲ ἄλλως εὑρεθῇ, κατὰ διάλεκτον γίνεται. ὥσπερ εἴξασιν ἀντὶ ἐίκασι, βοιωτικῶς. καὶ οἱ δ' ἶξον ἐς λακεδαίμονα δῖαν, ἀντὶ ἷκον. ἔτι πάλιν ῥητέον καὶ τοῦτο. εἰ καὶ πρότερον εἴρηται, ἵνα μὴ ἄπορον φανῇ τὸ βιβλίον. τὰ δὲ ἐν τῷ πρώτῳ ῥηθέντα, τούτῳ ἀνήκει. ἵνα δὲ τοῖς φίλοις εὐπειθὴς γένωμαι, ἐκεῖ ἐξέδωκα. καὶ νῦν πάλιν ἐπιμελέστερον τοὺς κανόνας ἐκθήσομαι. ⁝

Πᾶν

Omne uerbum, cuiuscunq; sit coniugationis, & terminationis, uel à uocali incipit, uel diphthongo, uel cõsonãte. si quidẽ igitur à uocali, uel mutabili, uel immutabili. si quidẽ ab immutabili, uidelicet ita, iota, ipsilõ, o mega, nulla mutatio fit in præteritis: ut, resono resonabam, sonui, ueram, sonui. aucupor aucupabar, atus sum, fueram, fui. iniuria afficio, afficiebam, feci, feceram, feci. Iuuo, iuuabam, iuui, iuueram, iuui. Ideo & immutabiles appellatæ sunt: sed iniuria afficio, & aucupor, & similia, in præsenti positione longum bitempus habet. in præteritis autem natura longum, ratione augumenti. Si autem uerbum incipit à uocali mutabili, uidelicet alpha, e, o, fit mutatio in præteritis, quod temporale augumẽtũ uocamus, breui in longam mutata. & si incipit positio ab a, mutatur communiter a in ita: ut, perficio, perficiebam, perfeci, perfeceram, perfeci. præter notata, de suesco, desuescebam. iniucundus sum, erã, propter concursum duorum ita, spiro, id est spiro, spirabam. ne cõcurrat cum ibam. audio, quod est audio, audiebam, ne cõcurrat cum ibam, hoc est ibam. Si autem incipit ab e, mutatur in ita: misereor, miserebar, miseratus sum, miseratus fuerã, seratus sum. præter notata bisyllaba, et superbisyllaba, in quibus apponitur iota in præteritis. horũ aũt regula secundũ antiquos talis quædam est. Ab e incipiẽtia superbisyllaba quidem existentia, mutant e in ita, in præteritis. Interpretor, interpretabar. impello, impellebam. præter assuefacio, assuefaciebam, et faciebã, ut scriptũ est, cũ adscripto iota: conuiuor conuiuabar, traho trahebam, traho trahebam, serpo serpebam, operor operabar,

sequor

Πᾶν ῥῆμα, οἵας ἂν εἴη συζυγίας καὶ καταλήξεως, ἢ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἢ διφθόγγου, ἢ συμφώνου. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ φωνήεντος, ἢ μεταβολικοῦ, ἢ ἀμεταβόλου. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ ἀμεταβόλου, δηλονότι η, ι, υ, ω, οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις. οἷον ἠχῶ, ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξάζω, ἴξαζον, ἴξακα, ἰξάκειν, ἴξασα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελῶ, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. ταῦτά τοι καὶ ἀμετάβολα προσηγόρευται. τὸ δὲ ὑβρίζω, καὶ ἰξάζω, καὶ τὰ ὅμοια, ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, θέσει μακρὸν τὸ δίχρονον ἔχει. ἐν δὲ τοῖς παρῳχημένοις, φύσει μακρὸν τῷ λόγῳ τῆς αὐξήσεως. εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος μεταβολικοῦ, δηλονότι α, ε, ο, γίνεται τροπὴ ἐν τοῖς παρῳχημένοις, ἣν χρονικὴν αὔξησιν καλοῦμεν, τοῦ βραχέος εἰς μακρὸν μεταβαλλομένου. καὶ εἰ μὲν ἄρχεται τὸ θέμα ἀπὸ τοῦ α, τρέπεται κοινῶς τὸ α εἰς η. οἷον ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν, ἤνυσα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων. ἀηθέσσω ἀήθεσσον, ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο ηη. ἄω, τὸ πνέω, ἆον, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ᾖον. ἀΐω, τὸ ἀκούω, ἄϊον ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ᾔϊον, τῷ ἐπορευόμην. εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ε, τρέπεται τὸ ε εἰς η. ἐλεῶ, ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων δισυλλάβων, καὶ ὑπερδισυλλάβων, ἐν οἷς προστίθεται ι ἐν τοῖς παρῳχημένοις. τούτων δὲ ὁ κανὼν κατὰ παλαιοὺς τοιοῦτός τις τυγχάνει γε ὤν. τὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενα, ὑπερδισύλλαβα μὲν ὄντα, τρέπουσι τὸ ε εἰς η ἐν τοῖς παρῳχημένοις, ἑρμηνεύω ἡρμήνευον, ἐλαύνω ἤλαυνον. χωρὶς τοῦ ἐθίζω, εἴθιζον, καὶ ᾔθιζον, ὡς γέγραπται, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. ἑστιῶ εἱστίων, ἐρύω εἴρυον, ἑλκύω εἵλκυον, ἑρπύζω εἵρπυζον, ἐργάζομαι εἰργαζόμην,

ἕπομαι

sequor sequebar. etiam & steteram inuētum est, à sto, Bisyllaba autem existentia, quædam autem mutant e in ita, si circūflectuntur: capio capiebam, uulnero pro uulnero, uulnerabam. præter sino sinebam, interrogo rogabam. quædam autem disyllaba grauitenora assumunt iota: habeo habebam, capio capiebam, dico dicebam, traho trahebam, assuesco assueui, & attice assueui: sedeo sedi. unde sedi, & sedens, sedeo sedebam. Si autem incipit ab o paruo positio, mutatur o paruum in o magnum: nomino nominabam, nominaui nominauerā, nominaui. hæc autem apud poetas inaucta, siue immutabilia manent propter metrum, more ionico: audiebat pro audiebat, impellebat pro impellebat, nominabat pro nominabat. Cum autem uerbum incipit à tribus bis mutabilibus uocalibus, attici faciunt proprium præteritum perfectum actiuum, paßiuum, & medium, ne indigeant præteritorum à uocali incipientium, principales duas literas præsentis apponentes communi præterito, & tertiam syllabam, si longo fuerit, plerunque corripientes, in quadrisyllabis: ungo unxi communiter, & unxi attice: uenio ueni, ueni communiter, & attice ueni. fero tuli, & tuli. iuro iuraui, & iuraui. ungor unctus sum, & unctus sum. In quibusdam autem solum apponitur e in præterito imperfecto, & præterito perfecto: ut, uidebam uidebam, uidi uidi. emo emebam, emi. sed intellexit & dixit, poetica. Sunt uero quædam, quorum tertia corripitur: erraui erraui, contextus sum, firmaui, à firmo, firmaui, ad differentiam litigaui, à litigo factum. Sed si uerbum incipit à diphthongo, uel à

mutabili

ἕπομαι εἰπόμην. ἔτι καὶ τὸ εἰςήκειν εὕρηται, ἀπὸ τοῦ ἑςήκω. δισύλλαβα δὲ ὄντα, τινὰ μὲν τρέπουσι τὸ ε εἰς η, εἰ περισπᾶται. ἐλῶ ἤλουν, ἑλκῶ τὸ τραυματίζω, ἥλκουν. χωρὶς τοῦ ἐῶ εἴων, ἐρῶ ἔρουν. τινὰ δὲ τῶν δισυλλάβων βαρυτόνων προσλαμβάνουσιν ι, ἔχω εἶχον, ἕλω εἷλον, ἕπω εἶπον, ἕλκω εἷλκον, ἔθω εἶθα, καὶ ἀττικῶς εἴωθα. ἕω εἷκα, ὅθεν τὸ εἷμαι, καὶ εἱμένος, ἕζω εἷσα. εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ο μικροῦ τὸ θέμα, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, ὠνόμακα, ὠνομάκειν, ὠνόμασα. ταῦτα δὲ παρὰ ποιηταῖς ἀναύξητα, εἴτε ἄτρεπτα μένουσι διὰ τὸ μέτρον ἔθει ἰωνικῷ, ἄκουεν ἀντὶ ἤκουεν, ἔλαυνεν ἀντὶ ἤλαυνεν, ὀνόμηνεν ἀντὶ ὠνόμηνεν. ὅτε δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ τῶν τριῶν τούτων μεταβολικῶν φωνηέντων, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, καὶ μέσον, ἵνα μὴ ἀπορῶσι παρακειμένων ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, τὰ ἀρτικὰ δύο γράμματα τοῦ ἐνεςῶτος προστιθέντες τῷ κοινῷ παρακειμένῳ. καὶ τὴν τρίτην συλλαβὴν εἰ μακρὰ εἴη ὡς τὰ πολλὰ συςέλλοντες ἐπὶ τῶν τετρασυλλάβων. ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ἐλεύθω, ἤλευκα, ἤλευθα μέσος, καὶ ἀττικῶς ἐλήλυθα. ἐνέγκω, ἤνεγκα, καὶ ἐνήνοχα. ὀμῶ, ὤμοκα, καὶ ὀμώμοκα. ἀλείφομαι, ἤλειμμαι, καὶ ἀλήλιμμαι. ἐν ἐνίοις δὲ μόνον προστίθεται ε ψιλὸν ἐν παρατατικῷ καὶ παρακειμένῳ. οἷον ὁρῶν ἑώρων, ὥρακα ἑώρακα. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην, ἐώνημαι. τὸ δὲ ξυνέηκε, καὶ ἔειπε, ποιητικά. εἰσὶ δὲ καί τινων ἡ τρίτη συςέλλεται. ἀλήλημαι ἀλάλημαι, ὑφήφασμαι, ἐρήρεικα, ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, εἴρεικα, πρὸς ἀντιδιαςολὴν τοῦ ἐρήρικα, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω γινομένου. εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ διφθόγγου, ἢ ἀπὸ

mutabili, uel ab immutabili. ſiquidē ab immutalili, uidelicet eu, ei, u, nulla mutatio fit in præteritis: ut dormio dormiebam, & dormiebam attice. aßimilo aßimilabam, & labam attice. meio meiebam. Sed ſi incipit à mutabili, uidelicet αι, ϗ, ει, fit eadem mutatio mutatarum uocalium. ſi ab αι, uertitur a in ita, & illud i ſubſcribitur, unde & ita diphthongus eſt abuſiua: eleuo eleuabam, aui, ram, aui indefinitum primum non ſubſcriptum, ab eleuabo futuri factum. ſimiliter et quæ ab ipſo eleuabo eleuabo, eleuaui, ſine i. ſed ſi ab au, uertitur a in ita: ſtabulor ſtabulabar, atus ſum, atus fuerā, atus ſum. ſed ſi ab οι, uertitur o paruum in o magnum, & i ſubſcribitur: miſereor miſerebar, ſertus ſum. præter notata immutabilia: ſolus ſum, ſolus fui, id eſt ſolus fui. ploro aui, ebrio ebriaui, uinum emo ebam, concito cōcitaui, auguror augurabar, auguror augurabar, auguror augurabar, temonem rego regebam, temonē uerto uertebam, temonem uerto uertebam. quidam uero & tumeo, & domituor notauerunt. Sed ſi à conſonante incipit uerbum, præteritum imperfectum & indefinitum primum & ſecundum aſſumunt e, quod augmentum ſyllabicum uocamus: ſcribo ſcribebam, ſcripſi ſcripſi. ſed attici augmentum ſupra augmentum facientes, poteram pro poteram, & uolebam pro uolebam, & debui pro debui dicunt. Quando uero præteritum imperfectum incipit à longa natura, ut in a uocali incipientibus, ab eadem incipit & præteritum perfectum: emebam emi, nominabam nominaui. Sed quando incipit à longa poſitione, ut in à duabus conſonantibus incipientibus, ab eadem

incipit

τρεπτῆς, ἢ ἀπὸ ἀτρέπτου. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ ἀτρέπτου, δηλο-
νότι ᾳ, ει, ου, οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημέ-
νοις. οἷον εὕδω εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. εἰκάζω εἴκαζον
καὶ ἤκαζον ἀττικῶς. οὐρῶ, οὔρουν. εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τρε-
πτῆς, δηλονότι αι, αυ, οι, γίνεται ἡ αὐτὴ τροπὴ τῶν μετα-
βολικῶν φωνηέντων. εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ αι, τρέπεται τὸ α εἰς
η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ὅθεν καὶ τὸ ῳ δίφθογγός ἐστι κα-
ταχρηστική. αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα, ᾔρκειν, ἦρα ἀόριστος πρῶ-
τος ἀνυπόγραφος, ἀπὸ τοῦ ἀρῶ μέλλοντος γινόμενος. ὁμοί-
ως καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἐπαίρω, ἐπαρῶ, ἐπῆρα, χωρὶς τοῦ ι.
εἰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ, τρέπεται τὸ α εἰς η. αὐλίζω, ηὔλι-
ζον, ηὔλικα, ηὐλίκειν, ηὔλισα. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς οι, τρέπε-
ται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. οἰκτεί-
ρω, ᾤκτειρον, ᾤκτειρα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἀτρέ-
πτων. οἴομαι, οἰώθη, τὸ ἐμονώθη. οἰμῶ οἴμησα, οἰνῶ
οἴνησα, οἰνίζω οἴνιζον, οἰστρῶ οἴστρησα, οἰωνίζομαι οἰω-
νιζόμην, οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν, οἰωνοπολῶ οἰωνο-
πόλουν, οἰακίζω οἰάκιζον, οἰακονομῶ οἰακονόμουν,
οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν. ἔνιοι δὲ, καὶ τὸ οἰδαίνω
καὶ οἰκουρῶ ἐσημειώσαντο. εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου ἄρχε-
ται τὸ ῥῆμα, ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύ-
τερος προσλαμβάνουσιν ε, ὅπερ αὔξησιν συλλαβικὴν κα-
λοῦμεν. γράφω, ἔγραφον, ἔγραψα, ἔγραφον. οἱ δὲ ἀτ-
τικοὶ αὔξησιν ἐπ᾽ αὐξήσει ποιοῦντες, ἠδυνάμην ἀντὶ
ἐδυνάμην, καὶ ἠβουλόμην ἀντὶ ἐβουλόμην, καὶ ἤμελλον
ἀντὶ ἔμελλον λέγουσιν. ὅτε δὲ ὁ παραλλακτικὸς ἄρχεται ἀπὸ
μακρᾶς φύσει, ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, ἀπὸ
τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος. ἠγόραζον ἠγόρακα,
ὠνόμαζον ὠνόμακα. ὅτε δὲ ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς θέσει ὡς
ἐπὶ τῶν ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς
ἄρχεται

incipit & præteritum perfectum: ut, corrūpebam corrupi, seminabam aui. Cum autē præteritum imperfectum incipit à breui uel cōmuni, ut in à consonante incipientibus, reduplicatur præteritum perfectum per eandem primā consonantem præsentis cū e: uerberabā aui, dicebam dixi, scribebam scripsi, lauabam laui. præter incipientia a gn, & gr: cognosco cognoscebam cognoui, uigilo uigilabam uigilaui. propter enim inuocalitatem duorum gamma non duplicantur. & præter incipientia ab r, propter eandem causam: depalmo depalmaui. Duplex autem r in istis apud rhetores, apud poetas autem sæpe propter metrum abijcitur unum in præteritis. sed sordida pro sordida, per transpositionem. & depalmato humero, pro depalmato. & iactum esse uerbum, pro iactum esse apud Pindarum, & alia poetica propter metrum factum est. Et præter incipientia à duplicibus z, x, ps. uiuo uixi, polio poliui, cano cecini. Ab aspiratis autem, th, ph, ch, incipientia, duplicantur quidem, sed mutant aspiratas in proelementares tenues. th quidem in t uertitur, contemplor contemplatus sum: ph in p, occido occidi. sed ch, in c: conflo conflaui. Quando uero præsens incipit ab lambda, uel mi, attici faciunt suum præteritum perfectum, abiectione primæ immutabilis, & assumptione iota: accipio accipiam, accepi communiter, & accepi attice: sortior sortiar, sortitus sum & sortitus sum: unde & fatum. Quando autem præteritum imperfectum incipit à consonante, cum reduplicatione, breuem habet primam: uerberaui. uel communem, duabus consonantibus sequentibus, quorum

ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος. οἷον ἔφθειρον ἔφθαρκα, ἔσπειρον ἔσπαρκα. ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ἀπὸ βραχείας ἢ κοινῆς, ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων, ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος διὰ τοῦ αὐτοῦ πρώτου συμφώνου τοῦ ἐνεστῶτος μετὰ τοῦ ε. ἔτυπτον τέτυφα, ἔλεγον λέλεχα, ἔγραφον γέγραφα, ἔπλωον πέπλυκα. χωρὶς τῶν ἀρχομένων ἀπὸ γν, καὶ γρ. γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώρικα, γρηγορῶ ἐγρηγόρουν ἐγρηγόρηκα. διὰ γὰρ κακοφωνίαν τῶν δύο γγ, οὐκ ἀναδιπλασιάζονται. καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ῥαπίζω, ἐῤῥάπικα. διπλοῦν δὲ τὸ ρ ἐν τούτοις παρὰ τοῖς ῥήτορσι. παρὰ ποιηταῖς δὲ πολλάκις διὰ τὸ μέτρον ἐκβάλλεται τὸ ἓν ἐν τοῖς παρῳχημένοις, τὸ δὲ ῥερυπωμένα ἀντὶ ἐῤῥυπωμένα, κατὰ μετάθεσιν. ῥεραπισμένῳ νώτῳ, ἀντὶ ἐῤῥαπισμένῳ. καὶ ῥερίφθαι ἔπος, ἀντὶ ἐῤῥίφθαι παρὰ Πινδάρῳ. καὶ ἄλλα ποιητικὰ διὰ τὸ μέτρον ἐγένετο. καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ διπλῶν, ζ, ξ, ψ, ζῶ ἔζηκα, ξέω ἔξεκα, ψάλλω ἔψαλκα. τὰ δὲ ἀπὸ δασέων θ, φ, χ, ἀρχόμενα, ἀναδιπλασιάζονται μὲν, τρέπονται δὲ τὰ δασέα εἰς τὰ ἀντιστοιχοῦντα ψιλὰ, τὸ μὲν θ εἰς τ τρέπεται, θεωρῶ τεθεώρηκα, τὸ φ εἰς π, φωνῶ πεφώνηκα. τὸ δὲ χ εἰς κ, χωνδύω κεχώνδυκα, ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς ἄρχεται ἀπὸ λ, ἢ μ, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐκβολῇ τοῦ πρώτου ἀμεταβόλου, καὶ προσλήψει τοῦ ἰότα. λήβω, λήψω, λέληφα κοινῶς, καὶ εἴληφα ἀττικῶς. μείρομαι, μεροῦμαι, μέμαρμαι, καὶ εἵμαρμαι. ὅθεν καὶ εἱμαρμένη. ὅτε δὲ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, μετὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ βραχεῖαν ἔχει τὴν ἄρχουσαν, τέτυφα. ἢ κοινὴν, δύο συμφώνων ἑπομένων,

quorum prima muta, ſed ſecunda liquida: ſcripſi, laui. notatum eſt memini, poſſedi, & poſſedi inuentum eſt: uolo, cecidi, quamuis non habeant liquidam poſt mutam, tamen reduplicantur, tanquam facientia communem ſyllabam. Item *ſi futurum incipit à conſonante, æquat ſyllabis ipſum commune præteritum perfectũ: emam emi, iurabo iuraui. ſed ſi à conſonante, abundat: uerberabo uerberaui, faciam feci.* Præteritum *pluſquamperfectum in à uocali incipientibus, æquat ſyllabis & temporibus præteritum perfectum: emi emeram, corrupi corruperam.* In *à conſonante autem incipientibus ſupra præteriti perfecti ſyllabas, aſſumit e augumentum ſyllabicum: uerberaui uerberaueram, ſcripſi ſcripſeram.* Producitur *autem ſæpe in atticis à breui incipientibus: iuraui iuraueram, audiui audiueram. ſed ueni ueneram, ueni ueneram, unxi unxeram, non producuntur.* Et *hæc uero ex multiſcio* Herodiano *de præteritis generaliter.* Nunc *uero ſpecialiter de omnibus temporibus artificioſe dicendum.*

De præſenti.

Præ*ſens, uerbero.* Illud *ti? tenue.* Q*uædam enim in pto, y penultimant: uerbero, abſcondo, inclino, lanio.* Supra *ti? acutus: longa enim ante longam penacuitur.* Illud *pto? magnũ: omne enim uerbũ in ω, ſiue grauiſonum, ſiue circunflexum, per o magnum ſcribitur. eſt uero & uerbero circunflexum, uerberabo attice.* Secunda *uerberas, à prima, mutatione o in is: & æolice uerberas, diphthongo ει in ita mutata. ſed* Dores *iota diphthongi eijcientes, uerberas dicũt:*

unde

ὧν τὸ μὲν πρῶτον, ἄφωνον. τὸ δὲ δεύτερον ἀμετάβολον. γέγραφα, πέπληκα. σεσημείωται τὸ μέμνημαι, κέκτημαι, καὶ ἔκτημαι εὕρηται, πέπταμαι, πέπλωκα, εἰ καὶ μὴ ἔχωσιν ἀμετάβολον μετὰ τὸ ἄφωνον. ὅμως ἀναδιπλασιάζονται ὡς τὰ ποιοῦντα κοινὴν συλλαβήν. ἔτι εἰ μὲν ὁ μέλλων ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, ἰσοσυλλαβεῖ αὐτῷ ὁ κοινὸς παρακείμενος, ἀγοράσω ἠγόρακα, ὠμόσω ὤμοκα. εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου περιττεύει, τύψω τέτυφα, ποιήσω πεποίηκα. ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐν τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις ἰσοσυλλαβεῖ καὶ ὁμοχρονεῖ τῷ παρακειμένῳ. ἠγόρακα ἠγοράκειν, ἔφθαρκα ἐφθάρκειν. ἐν δὲ τοῖς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένοις ὑπὲρ τὰς τοῦ παρακειμένου συλλαβὰς, προσλαμβάνει ε, αὔξησιν συλλαβικήν. τέτυφα ἐτετύφειν, γέγραφα ἐγεγράφειν. μεγεθύνεται δὲ πολλάκις ἐν τοῖς ἀττικοῖς τοῖς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένοις. ὀμώμοκα ὠμωμόκειν, ἀκήκοα ἠκηκόειν. τὸ δὲ ἐλήλυκα ἐληλύκειν, ἐλήλυθα ἐληλύθειν, ἀλήλιφα ἀληλίφειν, οὐ μεγεθύνονται. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ πολυμαθοῦς Ηρωδιανοῦ περὶ τῶν παρῳχημένων γενικῶς. νῦν δὲ εἰδικῶς περὶ πάντων τῶν χρόνων τεχνολογητέον.

ΠΕΡΙ ΕΝΕΣΤΩΤΟΣ.

Ὁ ἐνεστώς· τύπτω. τὸ τυ· ψιλόν. τινὰ γὰρ τῶν εἰς πτω, τῷ υ παραλήγουσι. τύπτω, κρύπτω, κύπτω, δρύπτω. ἐπὶ τῷ τυ· ὀξεῖα, μακρὸν γὰρ πρὸ μακροῦ παροξύνεται. τὸ πτω· μέγα. πᾶν γὰρ ῥῆμα εἰς ω εἴτε βαρύτονον, εἴτε περισπώμενον, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται. ἔστι δὲ καὶ τυπτέω ῶ περισπώμενον, τυπτήσω ἁπλικῶς. τὸ δεύτερον τύπτεις, ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ ω εἰς ει. καὶ αἰολικῶς τύπτης, τῆς ει εἰς η τρεπομένης. οἱ δὲ δωριεῖς τὸ ι τῆς διφθόγγου ἐκβάλλοντες, τύπτες λέγουσιν.

unde & Theocritus, Suauiter uero & tu fistularis, pro fistula canis. Secundæ uero, & tertiæ indicatiuorum, per e iota diphthongum scribuntur. sed optatiuorum, per οι diphthongum. Subiunctiuorum autem, per ita subscriptum habentem. Tertia uerberat, à secũda, abiectione s, et æolice uerberat, per ita. Dualis prima non est, quia pluralis prima persona in men desinit. Secunda et tertia conuociter à plurali secunda, mutatione te in ton: uerberate uerberate, uerberent. Sed æoles numerum dualem non habent, quos bene facientæs Romani imitati sunt, Athenienses uero inuenerunt. unde & dualis numerus à plurali formatur. sed si uis, à singulari formabis. Consonant autem dualia, ut dictum est, quando pluralis tertia persona in iota, uel in æ desinit. pluralis prima, à singulari prima, correptione o in o, & appositione men: uerbero, uerberamus, & dorice uerberamus, mutatione n in s. Pluralis secunda à prima, mutatione o in e, & men in te: uerberamus uerberatis. Tertia uerberant, cõuociter datiuo plurali participij ab eo facta, uel à dualibus, mutatione eton in us, & dorice uerberant: ut plicant, apud Pindarũ, pro plicant: & clamant pro clamant, & rident pro rident. Sed in si & in æ tertiæ personæ sequẽte uocali, trahunt: consonante uero, non. sed attice, & consonante illata: Ionice uero, non.

De præterito imperfecto.

Præteritum imperfectum à præsenti, mutatione o in o, & appositione e syllabici augmenti, quando

uerbum

ὅθεν καὶ Θεόκριτος, Αδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες, ἀντὶ συρίζεις. τὰ δὲ δεύτερα καὶ τρίτα τῶν ὁριστικῶν, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. τὰ δὲ τῶν εὐκτικῶν, διὰ τῆς οι διφθόγγου. τὰ δὲ τῶν ὑποτακτικῶν, διὰ τοῦ η ὑπογεγραμμένου. τὸ τρίτον τύπτει, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ αἰολικῶς, τύπτη διὰ τοῦ η. τὸ δυϊκὸν πρῶτον οὐκ ἔστιν, ὅτε τὸ πληθυντικὸν πρῶτον πρόσωπον εἰς μεν λήγει. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ὁμοφώνως, ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ δευτέρου ἀμοιβῇ τοῦ τε εἰς τον. τύπτετε, τύπτετον, τύπτετον. οἱ δὲ αἰολεῖς ἀριθμὸν δυϊκὸν οὐκ εἶχον, οὓς καλῶς ποιήσαντες οἱ ῥωμαῖοι ἐμιμήσαντο, οἱ δὲ ἀθηναῖοι ἐφεῦρον. ὅθεν καὶ ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ σχηματίζεται. οἱ δὲ βούλει, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ σχηματίσεις. ὁμοφωνοῦσι δὲ τὰ δυϊκὰ, ὡς εἴρηται, ὅτε τὸ πληθυντικὸν τρίτον πρόσωπον εἰς ι ἢ εἰς αι λήγει. τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, καὶ προσθέσει τοῦ μεν, τύπτω τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. τὸ πληθυντικὸν δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ τοῦ μεν εἰς τε. τύπτομεν, τύπτετε. τὸ τρίτον τύπτουσιν, ὁμοφώνως τῇ δοτικῇ πληθυντικῇ τῆς μετοχῆς ἀπ᾽ αὐτῆς γινόμενον. ἢ ἀπὸ τῶν δυϊκῶν, ἀμοιβῇ τοῦ ετον εἰς ουσι. καὶ δωρικῶς, τύπτοντι. ὥσπερ πλέκοντι παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ πλέκουσι. καὶ βοῶντι, ἀντὶ βοῶσι. καὶ γελῶντι, ἀντὶ γελῶσι. τὰ δὲ εἰς σι καὶ εἰς τρίτα πρόσωπα, ἑπομένου μὲν φωνήεντος, ἐφέλκουσι. συμφώνου δὲ, οὔ. ἀττικῶς δὲ, καὶ συμφώνου ἐπιφερομένου. ἰωνικῶς δὲ, οὔ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ.

Ο παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, ἀμοιβῇ τοῦ ω εἰς ο, καὶ προσθέσει τοῦ ε τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, ὅτε τὸ

uerbum à consonante incipit:uerbero uerberabam, uel à genitiuo participij, abiectione tos, uerberantis, uerberam: & per ablationem, uerberabam apud poetas. Secunda, uerberabas, à prima mutatione on in es. Tertia uerberabat, à secunda, abiectione s: & secundum Iones uerberabat. nam ipsi auferentes e augmenti, & apponentes tertiæ personæ præteriti imperfecti, & indefiniti secundi grauisonorum ante e, sc, uerberabat dicunt, & legebat, & accepit. Similiter & tertiæ, primæ coniugationis circumflexorum: & primæ in mi, faciebat, ponebat. Sed præteritũ imperfectum secundæ coniugationis circumflexorum a habet: mugio, mugiebam, mugiebat. similiter & præteritum imperfectum, & indefinitum secundum in mi, sto stas, stabam stabas stabat. Sed tertiæ circumflexorum & in mi, o paruum habent: inaurabam inaurabat, dabam dabat. Sed quartæ in mi, corripiunt solum bitempus ante sce: iugabat iugabat, ingrediebatur ingrediebatur. Indefinitum autem primum grauisonum, & circumflexum, siue in mi, a debens habere in tertia: ut formauit, scripsit, fecit, clamauit, inaurauit. & hæc quidem Iones. Poetæ autem, secundum mutationem horum, & tertijs personis apponunt sce: ualebam ualebas ualebat, dicentes. Dualis secunda similiter à secunda pluralis, mutatione te in ton: uerberatis, uerberatis duo. Dualis tertia, uerberabant dißimili desinenter tertiæ pluralis, neque in ι, neque in æ desinente. Pluralis prima à singulari prima, appositione me: uerberabam, uerberabamus, & dorice uerberabamus. Secunda à prima, cõmutatione men in te, et o in e,

ῥῆμα ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, τύπτω ἔτυπτον. ἢ ἀπὸ τῆς γενικῆς μετοχικῆς, ἐκβολῇ τοῦ τος, τύπτοντος ἔτυπτον. καὶ κατ' ἀφαίρεσιν, τύπτον παρὰ ποιηταῖς. τὸ δεύτερον ἔτυπτες, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ον εἰς ες. τὸ τρίτον ἔτυπτεν, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ κατ' ἴωνας, τύπτεσκεν. οἱ γὰρ αὐτοὶ ἀφαιροῦντες τὸ ε τῆς αὐξήσεως, καὶ προσιθέντες τῷ τρίτῳ προσώπῳ τοῦ παρατατικοῦ, καὶ ἀορίστου δευτέρου τῶν βαρυτόνων πρὸ τοῦ ε ψιλὸν σκ, τύπτεσκε λέγουσι, καὶ λέγεσκε, καὶ λάβεσκεν. ὁμοίως καὶ τῷ τρίτῳ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. καὶ τῆς πρώτης τῶν εἰς μι, ποίεσκε, τίθεσκεν. ὁ δὲ παρατατικὸς τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ α ἔχει. μυκῶ, ἔμυκον, μύκεσκεν. ὡσαύτως καὶ ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος δεύτερος τῶν εἰς μι: ἵστημι ἵστης, ἔστην ἔστης, στάσκε. τὰ δὲ τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ μικρὸν ἔχουσιν, ἐχρύσουν χρύσοσκεν, ἐδίδων δίδοσκε. τὰ δὲ τῆς τετάρτης τῶν εἰς μι, συστέλλει μόνον τὸ δίχρονον πρὸ τοῦ σκε. ἐζεύγνυ ζεύγνυσκεν, ἔδυ δύσκεν. ὁ δὲ ἀόριστος πρῶτος βαρύτονος, καὶ περισπώμενος, εἴτε τῶν εἰς μι, τὸ α ὀφειλόμενον ἔχει ἐν τῷ τρίτῳ. οἷον πλάσασκε, γράψασκε, ποιήσασκε, βοήσασκε, χρυσώσασκε. καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἴωνες. οἱ δὲ ποιηταὶ, κατὰ μίμησιν τούτων καὶ τοῖς τρισὶ προσώποις προσιθέασι σκε, χαίρεσκον, χαίρεσκες, χαίρεσκε λέγοντες. τὸ δυϊκὸν δεύτερον ὁμοίως ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ, ἀμοιβῇ τοῦ τε εἰς τον, τύπτετε τύπτετον. τὸ δυϊκὸν τρίτον, τυπτέτην ἀνομοιοκαταλήκτως τοῦ τρίτου τοῦ πληθυντικοῦ, οὔτε εἰς ι, οὔτε εἰς αι λήγοντος. τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει με. ἔτυπτον ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες. τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ μεν εἰς τε, καὶ

o in e: uerberabamus berabatis. Tertia *pluralis uerberabant, consonanter singulari primæ. Quando enim participium præteriti in os desinit acutisonum, tunc pluralis tertia æquat syllabis primum, uerberauimus, uerberauerunt, uerberaueramus uerberauerant: quia uerberans. cum uero non, tertia deficit à prima una syllaba: uerberabamus uerberabãt, uerberauimus uerberauerunt, uerberauimus uerberauerunt. formatur autem à participio genitiui, abiectione tos.*

De præterito perfecto.

Præteritum *perfectum à futuro, uerberabo uerberaui: cum enim futurum ps, præteritum perfectum ph habet.* Cum *autem x, præteritum perfectum ch. cum illud s. præteritum perfectum c.* Cum *uero futurum ante ω immutabilem habet, tunc & præteritum perfectũ ipsum habet ante ca: ut, canam cecini, tondebo totondi, polluam pollui, n in g uerso, propter illationem cappa. præter notata errata, tribui, ædificaui, strepui, laboraui, incidi, tremui, ita superabundante: quia nunquam m ante c inuenitur.* Excipiũtur *in no bisyllaba, uel i, uel ei diphthongum, uel y penultimantia, abijcientia immutabilem ante c. iudico iudicaui, occido occidi, lauo laui.* Apud *poetas autem apponitur, is uero inclinatus est, & discretum esse iam.* Etiam *præteritum perfectum, eandem futuro penultimam habet: uerberabo uerberaui, scribam scripsi. præter bisyllaba quartæ coniugationis apud nos e penultimantia. in his uertitur e in a in præterito perfecto: seminabo seminaui, mittam misi.* Et *etiam præter bisyllaba primæ & secundæ coniugationis, e penultimantia: in his*

enim

τοῦ ο εἰς ε. ἐτύπτομεν ἐτύπτετε. τὸ τρίτον πληθυντικὸν ἔτυπτον, ὁμοφώνως τῷ ἑνικῷ πρώτῳ. ὅτε γὰρ ἡ μετοχὴ τοῦ παρῳχημένου εἰς ως λήγει ὀξυτονουμένη, τότε τὸ πληθυντικὸν τρίτον ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ. τετύφαμεν τετύφασιν, ἐτετύφειμεν ἐτετύφεισαν, ὅτι ὁ τετυφώς. ὅτε δὲ μὴ, τὸ τρίτον ἐλλείπει τοῦ πρώτου μιᾷ συλλαβῇ. ἐτύπτομεν ἔτυπτον, ἐτύψαμεν ἔτυψαν, ἐτύπομεν ἔτυπον. σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τῆς μετοχικῆς γενικῆς, ἐκβολῇ τοῦ τος.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ο παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, τύψω τέτυφα. ὅτε γὰρ ὁ μέλλων τὸ ψ, ὁ παρακείμενος τὸ φ ἔχει. ὅτε δὲ τὸ ξ, ὁ παρακείμενος τὸ χ. ὅτε δὲ ἐκεῖνος τὸ σ, ὁ παρακείμενος τὸ κ. ὅτε δὲ ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω ἀμετάβολον ἔχει, τότε καὶ ὁ παρακείμενος αὐτὸ ἔχει πρὸ τοῦ κα. οἷον ψαλῶ ἔψαλκα, κερῶ κέκαρκα, μολυνῶ μεμόλυγκα, τοῦ ν εἰς γ τραπέντος, διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ κ. πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἡμαρτημένων, νενέμηκα, δεδέμηκα, βεβρέμηκα, κεκάμηκα, τετέμηκα, τετρέμηκα, τοῦ η πλεονάσαντος διὰ τὸ μηδέποτε τὸ μ πρὸ τοῦ κ εὑρίσκεσθαι. ἐξαιροῦνται τὰ εἰς νω δισύλλαβα, ἢ ι, ἢ ει διφθόγγῳ ἢ υ παραλήγοντα, ἀποβάλλοντα τὸ ἀμετάβολον πρὸ τοῦ κ. κρίνω κέκρικα, κτείνω κέκτακα, πλυνῶ πέπλυκα. παρὰ ποιηταῖς δὲ προςίθεται, ὃδ' ἐκλίνθη, καὶ διακρινθήμεναι ἤδη. ἔτι ὁ παρακείμενος τὴν αὐτὴν τῷ μέλλοντι παραλήγουσαν ἔχει, τύψω τέτυφα, γράψω, γέγραφα. πλὴν τῶν δισυλλάβων τῆς τετάρτης συζυγίας καθ' ἡμᾶς τῷ ε παραληγόντων, ἐν τούτοις τρέπεται τὸ ε εἰς α ἐν τῷ παρακειμένῳ, σπερῶ ἔσπαρκα, στελῶ ἔσταλκα. καὶ ἔτι χωρὶς τῶν δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῷ ε παραληγόντων. ἐν τούτοις

γὰρ τρέ-

enim uertitur ſecundum atticos e in o: ut mittam, miſi communiter, & miſi attice. uertam uerti, & uerti, nutriam nutriui, & nutriui. irrigabo irrigaui, & irrigaui. dicam dixi, & dixi, falſo æolice. Sed uerberaui, et influxi, illud cy longum, à futuro. ſed ſacrificaui, et ſolui, breue: quamuis ſacrificabo, & ſoluam longo. In ca autem præteritum perfectum longa penultimans, ſi abijcit cappa, corripit penultimam more ionico: iui iui, interij interij, timui timui, genui genui: & ionice uerberaui, ſicut ſteti pro ſteti. Secunda uerberaſti, à prima, appoſitione s: uerberaui uerberaſti. Tertia à ſecunda, uel prima, mutatione a in e. Duales, uerberaſtis uerberaſtis, conuociter ex plurali ſecunda, ſimiliter præſenti: uel a ſingulari prima, appoſitione ton. Pluralis prima, uerberauimus, à ſingulari prima, appoſitione men: & dorice uerberauimus, ſicut, Pana timemus. Secunda à prima, mutatione men in te: uerberauimus uerberauiſtis. Tertia in ſi, uerberauerũt, ſi breui exiſtente, & a longo. In aſi enim tertiæ, producunt a: uerberarunt, uerberarunt. præter ſortiti ſunt, & alia apud poetas propter metrum correpta. Sed Dores ſteterunt dicunt, pro ſteterunt: & tumuerunt, pro tumuerunt.

De medio præterito perfecto.

Medium præteritum perfectum uerberaui, per p uerbale, quod à præſenti. de quo ſic ſcire oportet. Quando præſens per unam ſimplicem conſonantem profertur, per eandem & medium commune præteritum perfectum: ut, dico dixi, perſuadeo perſuaſi,

γὰρ τρέπεται κατὰ ἀττικοὺς τὸ ε εἰς ο. οἷον πέμπω πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. στρέφω ἔστρεφα, καὶ ἔστροφα. τρέπω τέτρεφα, καὶ τέτροφα. βρέχω βέβρεχα, καὶ βέβροχα. λέγω λέλεχα, καὶ λέλοχα ψιλ δαιολικῶς. τοῦ δὲ τέτυφα, καὶ κέκυφα, τὸ κυ μακρὸν, ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. τοῦ δὲ τέθυκα καὶ λέλυκα βραχὺ, καίπερ τοῦ θύσω καὶ λύσω ἐκτεινομένου. ὁ δὲ εἰς κα παρακείμενος μακρᾷ παραλήγων, εἰ ἀποβάλλει τὸ κ, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἔθει ἰωνικῷ. βέβηκα βέβαα, τέθνηκα τέθναα, δέδοικα δέδια, γέγηκα γέγαα. καὶ ἰωνικῶς τετύφεα, ὥσπερ ἑστήκεα, ἀντὶ ἕστηκα. τὸ δεύτερον τέτυφας, ἀπὸ τοῦ πρώτου, προσθέσει ς. τέτυφα τέτυφας. τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἢ πρώτου, τροπῇ τοῦ α εἰς ε. τὰ δυϊκὰ, τετύφατον, τετύφατον, ὁμοφώνως ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ δευτέρου, ὁμοίως τῷ ἐνεστῶτι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει τον. τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τετύφαμεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει μεν. καὶ δωρικῶς τετύφαμες, ὥσπερ, τὸν πᾶνα δεδοίκαμες. τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ μεν εἰς τε, τετύφαμεν, τετύφατε. τὸ τρίτον εἰς σι, τετύφασι, τοῦ σι βραχέος ὄντος, καὶ τοῦ α μακροῦ. τὰ γὰρ εἰς ασι τρίτα, ἐκτείνουσι τὸ α. τετύφασι τετύπασι. πλὴν τοῦ λελόγχασι, καὶ ἑτέρων παρὰ ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον συνεσταλμένων. οἱ δὲ δωριεῖς ἑστήκαντι λέγουσιν, ἀντὶ ἑστήκασι. καὶ ᾠδήκαντι, ἀντὶ ᾠδήκασι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΥ ΠΑρακειμένου.

Ὁ μέσος παρακείμενος τέτυπα, διὰ τοῦ π ῥηματικοῦ, τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος. περὶ οὗ οὕτως εἰδέναι δεῖ, ὅτε ὁ ἐνεστὼς δι' ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος κοινὸς παρακείμενος. οἷον λέγω λέλογα, πείθω πέποιθα,

persuasi, relinquo reliqui. cũ uero præsens per duas cõ sonantes profertur, tunc medium præteritũ perfectum seruat cõsonantẽ uerbalis, quod à præsenti deducitur. à furor, furtum uerbale: medium præteritũ perfectũ, furatus sum. à uerbero, forma uerbale, mediũ præteri tũ imperfe. uerberaui. à noceo, uel noceo, nocumentũ, mediũ præteritũ imperfectũ nocui. Sed si uerbale duas consonantes habet à præsenti, seruat ipsas & medium præteritũ perfectũ: ut, sterto stertitio, medium præteritũ perfectũ stertui. Cum uero præsens ante o, z, uel duo ss habens, in xo futurum facit, tunc medium præteritũ perfectũ g habet: clamo clamabo, maui. percutio percutiam, percussi. Cum uero præsens ante o, z habens, in so futurum facit: tunc medium præteritum perfectum d habet: dico, dicam dixi. Quando autem præsens pure profertur, & medium præteritum perfectum similiter, audio audiui: penultimam uero eandem habet medium primo: uerberaui uerberaui, per cussi percussi. Cũ uero in bisyllabo futuro inuentũ fuerit e, si solũ, uertitur in o paruũ in medio præterito per fecto: dicã dixi, pariã peperi, gigno gignã genui. sed si in ei diphthongũ, similiter e uertitur in o, & ι adscribi tur: persuadeo, persadebo, persuasi persuasi. scio, sciam, sciui sciui, sciuisti sciuisti, & sciuisti. sed in unũ l bisyllaba, seruant e in medio præterito perfecto: curo, curabo, curaui. & mutatione e in ita, curaui, unde qui curauit: perficio, perficiam, perfeci. Cum uero præsens per duas liquidas profertur, tunc medium præteritum perfectum primam liquidam habet: laboro laboraui, incido incidi. Sed quando præsens æ diphthon-

πέποιθα, λείπω λέλοιπα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. ἀπὸ τοῦ κλέπτω, κλοπὴ τὸ ῥηματικὸν, ὁ μέσος παρακείμενος κέκλοπα. ἀπὸ τοῦ τύπτω, τύπος τὸ ῥηματικὸν, ὁ μέσος παρακείμενος τέτυπα. ἀπὸ τοῦ βλάπτω ἢ βλάβω βλάβη, ὁ μέσος παρακείμενος βέβλαβα. εἰ δὲ τὸ ῥηματικὸν δύο σύμφωνα ἔχει ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, φυλάττει αὐτὰ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον ῥέγκω ῥόγκος. ὁ μέσος παρακείμενος, ἔῤῥογκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς πρὸ τοῦ ω, ζ, ἢ δύο σσ ἔχων, εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ γάμμα ἔχει. κράζω κράξω κέκραγα, πλήσσω πλήξω πέπληγα. Οτε δὲ ὁ ἐνεστὼς πρὸ τοῦ ω, ζ ἔχων, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ δ ἔχει, φράζω φράσω πέφραδα. Οτε δὲ ὁ ἐνεστὼς καθαρῶς προφέρεται, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος ὁμοίως, ἀκούω ἤκουα. παραλήγουσαν δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει ὁ μέσος τῷ πρώτῳ, τέτυφα τέτυπα, πέπληχα πέπληγα. Οτε δὲ ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι εὑρεθῇ ε, εἰ μὲν μόνον, τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ. λέξω λέλογα, τέξω τέτοκα, γενῶ γέγονα. εἰ δὲ ἐν τῇ ει διφθόγγῳ, ὁμοίως τὸ ε τρέπεται εἰς ο μικρὸν, καὶ τὸ ι προσγράφεται. πείθω πείσω πέπεικα πέποιθα, εἴδω εἴσω εἶκα, οἶδα οἶδας οἴδαθα, καὶ οἶθα. τὰ δὲ εἰς ἓν λ δισύλλαβα, τηροῦσι τὸ ε ψιλὸν ἐν τῷ μέσῳ πρακειμένῳ, μέλω μελῶ μέμελα. καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, μέμηλα, ὅθεν μεμηλώς. τέλω τελῶ, τέτελα.

Οτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ πρῶτον ἀμετάβολον ἔχει, κάμνω κέκαμα, τέμνω τέτεμα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς τῇ αι

διφθόγγῳ

diphthongo penultimat, tunc uertitur a diphthongi in i, in medio præterito perfecto, & i ſubſcribitur : oſtendo oſtendi, hio hiaui. Cum autem futurũ ſuperat præſens una ſyllaba, tunc & præteritum perfectum medium ſuperat : iubeo iubeo, iuſsi iuſsi, ſtrepam ſtrepam, ſtrepui ſtrepui, ſtrepo ſtrepam, ſtrepui ſtrepui. Item ſæpe ipſa præterita perfecta, & media : ſcripſi, accepi. Item tunc deficiunt media præterita perfecta, quando actiuum præteritum perfectum inuentum fuerit biſyllabum à circunflexo poſito, à duabus conſonantibus uel una incipiens : frango frangam, fregi. frango frangam, fregi, facio faciam, feci. uiuo uiuam, uixi. & breuiter dicam, in circunflexis neque media præterita perfecta inueniuntur, neq; ſecũda indefinita: præter notata primæ & ſecundæ exiſtentia. Item in quintæ ſecũdum antiquos grauiſonis, non multa. ſed in ſextæ minime : præter audio. Item in mi non ſunt media præterita perfecta, ſed indefinita ſecunda inuẽta ſunt: poſui, ſteti, comedi. Secunda, uerberaſti. Tertia, uerberauit. & alia ſimiliter uerberaui. ſed ſecundum præteritum perfectum, & medium pluſquamperfectum aliquando actionem ſignificant, aliquando uero paßionem, aliquando uero utrunque.

De pluſquamperfecto.

Pluſquamperfectum, uerberabam, à præterito perfecto, mutatione a in in, appoſito & e augmento, quando uerbum à conſonante incipit, uerberaui, uerberaueram. Sed iones & poetæ ſine augmento proferunt. Item iones ei in ea reſoluentes : uerberaueram, & feceram dicunt. ſed Athenienſes contrahẽtes

reſolu-

διφθόγγῳ παραλήγει, τότε τρέπεται τὸ α τῆς διφθόγγου εἰς η ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. φαίνω πέφηνα, χαίνω κέχηνα. ὅτε δὲ ὁ μέλλων περιττεύει τοῦ ἐνεστῶτος μιᾷ συλλαβῇ, τότε καὶ ὁ παρακείμενος τοῦ μέσου περιττεύει. ἀνωγῶ ἀνωγήσω, ἠνώγηκα ἤνωγα. δουπῶ δουπήσω, δεδούπηκα δέδουπα. κτυπῶ κτυπήσω, ἐκτύπηκα ἔκτυπα. ἔτι πολλάκις οἱ αὐτοὶ παρακείμενοι καὶ μέσοι, γέγραφα, εἴληφα. ἔτι τότε ἐπιλιμπάνουσιν οἱ μέσοι παρακείμενοι, ἡνίκα ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος εὑρεθῇ τρισύλλαβος ἀπὸ περισπωμένου θέματος, ἀπὸ δύο συμφώνων ἢ ἑνὸς ἀρχόμενος. θλῶ, θλάσω, τέθλακα. κλῶ, κλάσω, κέκλακα. δρῶ, δράσω, δέδρακα. ζῶ, ζήσω, ἔζηκα. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐπὶ τῶν περισπωμένων οὔτε μέσοι παρακείμενοι εὑρίσκονται, οὔτε δεύτεροι ἀόριστοι, πλὴν τῶν σεσημειωμένων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ὄντων. ἔτι ἐπὶ μὲν τῆς πέμπτης κατὰ παλαιοὺς τῶν βαρυτόνων, οὐ πολλοί. ἐπὶ δὲ τῆς ἕκτης οὐδαμῶς, πλὴν τοῦ ἀκούω. ἔτι ἐπὶ τῶν εἰς μι οὐκ εἰσὶ μέσοι παρακείμενοι. ἀόριστοι δὲ δεύτεροι εὕρηνται, τὸ ἔθην, τὸ ἔστην, τὸ ἔδων. τὸ δεύτερον, τέτυπας. τὸ τρίτον, τέτυπε. καὶ τἆλλα ὁμοίως τῷ τέτυφα. ὁ δὲ μέσος παρακείμενος, καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς ποτὲ μὲν ἐνέργειαν σημαίνουσι. ποτὲ δὲ πάθος, ποτὲ δὲ ἀμφότερον.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐτετύφειν, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ειν, προσεθέντος καὶ τοῦ ε τῆς αὐξήσεως, ὅτε τὸ ῥῆμα ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, τέτυφα ἐτετύφειν. οἱ δὲ ἴωνες καὶ οἱ ποιηταὶ χωρὶς τῆς αὐξήσεως προφέρουσιν. ἔτι οἱ ἴωνες τὸ ει εἰς εα διαλύοντες, ἐτετύφεα, καὶ ἐπεποιήκεα λέγουσιν. οἱ δὲ ἀθηναῖοι συναιροῦντες τὸ

διαλυ-

resolutum, uerberaueram dicunt. unde et hiaui per ita inuentum est scriptum, & iota subscriptum. & uiderat, uiderat dicitur ionice, ut uerberauerat, & factus erat. & per commixtionem attice uideram, in prima & tertia persona. ijdem in prima persona sine n uideram scribunt. & dores tertias personas per ita, uiderat, apud Theocritum, pro uiderat, Et quando ille oleum in oculis uiderat. Secunda uerberaueras, à prima, mutatiõe n in s. tertia uerberauerat, sine n, apud communes, à secunda, abiectione s. & ionice, ut dictũ est, uerberauerat: & factus fuerat apud Herodotum, pro factus fuerat. sed uideram in prima & tertia persona, ut dicunt. unde acceperam apud Aristophanem, & adiueram, & steteram apud Homerũ, & ieceram, & curabat lanas pulchras, pro pulchras faciebat. In tertia, ut & in prima. Dualis secunda, uerberaueratis duo, ex uerberaueratis. tertia uerberauerãt, à secũda duali. Pluralis prima uerberaueramus, à uerberauerã appositione me. secunda uerberaueratis, à prima mutatione men in te. tertia uerberauerãt, à prima, mutatione men in san. sed sciuerant, & assumpserant, & audiuerant, & alia plurima, attica, sine i. Bœotiorum autem, & uerberaram pro uerberaram, & steteram pro steteram, & steteramus, steteratis, steterant, sine iota. Seruat autem primũ præteritum plusquamperfectum, & medium, quæ sunt præteritorum perfectorũ, uerberaui ueram ueram. præter notata, sciui sciuerã, & sciuerã, quod poeticum: & iui, medium iui, & medium præteritum plusquamperfectum, iueram. unde & inìueram, adiueram, steti steteram,

speraui

διαλυθὲν, ἐτετύφει λέγουσιν. ὅθεν καὶ τὸ ἐκεχήνη διὰ τοῦ η εὕρηται γεγραμμένον, καὶ ι προσγεγραμμένου. καὶ τὸ ᾔδει, ᾔδεε λέγεται ἰωνικῶς, ὥσπερ τετύφεε, καὶ γεγόνεε. καὶ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς ᾔδη, ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ. οἱ αὐτοὶ ἐπὶ πρώτου προσώπου χωρὶς ν ᾔδει γράφουσι. καὶ οἱ δωριεῖς τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ η, ὀπώπη παρὰ Θεοκρίτῳ ἀντὶ ὀπώπει, Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη; τὸ δεύτερον ἐτετύφεις, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. Τὸ τρίτον ἐτετύφει, χωρὶς ν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ ἰωνικῶς, ὡς εἴρηται, τετύφεε. καὶ γεγόνεε παρ' Ηροδότῳ, ἀντὶ ἐγεγόνει. τὸ δὲ ᾔδειν, ἐπὶ πρώτου καὶ τρίτου προσώπου, ὥς φασιν. ὅθεν ἀπειλήφειν παρ' Αριστοφάνει, καὶ προσῄειν, καὶ εἱστήκειν παρ' Ομήρῳ, καὶ ἐβεβλήκειν, καὶ ἤσκειν ἤρια καλὰ, ἀντὶ ἐκαλλώπιζεν. ἐπὶ τρίτου, ὥσπερ καὶ ἐπὶ πρώτου. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον ἐτετύφειτον, ἐκ τοῦ ἐτετύφειτε. Τὸ τρίτον ἐτετυφείτην, ἀπὸ τοῦ δευτέρου δυϊκοῦ. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἐτετύφειμεν, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν, προσθέσει με. Τὸ δεύτερον ἐτετύφειτε, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μεν εἰς τε. Τὸ τρίτον ἐτετύφεισαν, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μεν εἰς σαν. τὸ δὲ ᾔδεισαν, καὶ παρειλήφεσαν, καὶ ἀκηκόεσαν, καὶ ἄλλα πλεῖστα τῶν ἀττικῶν, χωρὶς ι. βοιωτῶν δὲ καὶ τὸ ἐτετύφεα ἀντὶ ἐτετύφειν, καὶ ἑστήκεα ἀντὶ ἑστήκειν. καὶ τὸ εἱστήκεμεν, εἱστήκετε, εἱστήκεσαν, χωρὶς τοῦ ἰότα.

φυλάττει δὲ ὁ πρῶτος ὑπερσυντελικὸς καὶ μέσος τὰ τῶν παρακειμένων, τέτυφα ἐτετύφειν, τέτυπα ἐτετύπειν. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, οἶδα ᾔδειν, καὶ ᾔδη τὸ ποιητικόν. καὶ εἶκα, μέσος ἦα. καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔειν. ὅθεν τὸ ἐπῄειν, προσῄειν. ἕστηκα, εἱστήκειν.

ſperaui ſperaueram, probibui probibueram, uiſus ſum fueram. Medium *præteritum pluſquamperfectum*, *uerberaueram uerberaueras, uerberauerat, per p ſecundum præteritum perfectum formatum : ſeruat autem ſemper conſonantem medij præteriti perfecti, uer berauí uerberaueram, liquefeci liquifeceram*.

De indefinito primo.

Indefinitũ *primum uerberaui, à futuro primo, mutatione o in a, & appoſitione conſueti e ſyllabici augmẽti, quando uerbum incipit à conſonante. quando autem incipit à uocali, fit augmẽtum temporale, & tunc æquat ſyllabis futurũ : concionabor, concionatus ſum*. Penultimant *uero uel natura longa, ut feci. uel poſitione, ut plicui. uel natura, & poſitione, ut commutaui. uel poſitione apud poetas propter metrum, ut perfeci. habet uero finales ſemiuocales ſeptem : pſi, ut uerberaui: x, ut dixi: s, ut feci: l, ut miſi: m, ut tribui: n, ut mãſi : r, ut ſeminaui*. Seruat *uero ſemper conſonantem futuri : ut, dicam dixi. præter notata, ibo iui pro iui, tuli pro tuli, dixi pro dixi, poſui pro poſui, dedi pro dedi*. Item *eandem penultimam babet futuro: faciam feci, perficiam perfeci. præter indefinita quartæ ſecundum nos coniugationis longa penultimantia : nam futuro ipſorum circumflexo exiſtente, & breui penultimante, indefinitum aſſumit i, uel mutat a in i : tribuam tribui, feram ſeui, mittam miſi, canam cecini, apparebo apparui. ſed iones ita in a uertẽtes, apparui pro apparui, et polui pro polui, et biaui pro biaui, et calefeci pro feci, et notaui pro taui dicũt. quo utũtur &* A*thenienſes*. Secũda *uerberaſti à prima, poſitione s. ſed*

prima

ἔολπα ἐώλπειν, ἔοργα ἐώργειν, ἔοικα ἐῴκειν. ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς ἐτετύπειν, πεις πει, διὰ τοῦ π κατὰ τὸν παρακείμενον σχηματιζόμενος. φυλάττει δὲ ἀεὶ τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου, τέτυπα ἐτετύπειν, τέτηκα ἐτετήκειν.

ΠΕΡΙ ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ.

Ὁ ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα, ἀπὸ τοῦ μέλλοντος πρώτου, τροπῇ τοῦ ω εἰς α, καὶ προθέσει τοῦ συνήθους ε τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, ὅτε τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου. ὅτε δὲ ἀπὸ φωνήεντος, γίνεται αὔξησις χρονική, καὶ τότε ἰσοσυλλαβεῖ τῷ μέλλοντι, ἀγοράσω ἠγόρασα. παραλήγει δὲ ἢ φύσει μακρᾷ, ὡς ἐποίησα. ἢ θέσει, ὡς ἔπλεξα. ἢ φύσει καὶ θέσει, ὡς ἤμειψα. ἢ θέσει παρὰ ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον, ὡς ἐτέλεσσα. ἔχει δὲ τελικὰ ἡμίφωνα ἑπτά. ψ, οἷον ἔτυψα. ξ, οἷον ἔλεξα. σ, οἷον ἐποίησα. λ, οἷον ἔστειλα. μ, οἷον ἔνειμα. ν, οἷον ἔμεινα. ρ, οἷον ἔσπειρα. φυλάττει δὲ ἀεὶ τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος, οἷον λέξω ἔλεξα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, ἥσω ἧκα, ἀντὶ ἧσα. ἤνεγκα, ἀντὶ ἤνεγξα. εἶπα, ἀντὶ εἶψα. ἔθηκα, ἀντὶ ἔθησα. ἔδωκα, ἀντὶ ἔδωσα. ἔτι τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ μέλλοντι, ποιήσω ἐποίησα, τελέσω ἐτέλεσα. πλὴν τῶν ἀορίστων τῆς τετάρτης καθ' ἡμᾶς συζυγίας μακρᾷ παραληγόντων. τοῦ γὰρ μέλλοντος αὐτῶν περισπωμένου ὄντος, καὶ βραχυπαραλήκτου ὄντος, ὁ ἀόριστος προσλαμβάνει ι, ἢ τρέπει τὸ α εἰς η, νεμῶ ἔνειμα, σπειρῶ ἔσπειρα, στελῶ ἔστειλα, ψαλῶ ἔψηλα, φανῶ ἔφηνα. οἱ δὲ ἴωνες τὸ η εἰς α τρέποντες, ἔφανα ἀντὶ ἔφηνα, καὶ ἐμίανα, ἀντὶ ἐμίηνα, καὶ ἔχανα, ἀντὶ ἔχηνα, καὶ ἐθέρμανα ἀντὶ ἐθέρμηνα, καὶ ἐσήμανα ἀντὶ ἐσήμηνα λέγουσιν, ὥσπερ χρῶνται καὶ ἀθηναῖοι. τὸ δεύτερον ἔτυχας, ἀπὸ τοῦ πρώτου, προσθέσει ς. τὸ δὲ

prima indefiniti, breuis est. Tertia uerberauit. & alia, manifesta: uerberauistis uerberauerunt, uerbera uimus uerberauistis uerberauerunt.

De secundo indefinito.

Secundum indefinitum uerberaui, uoce solum differens à primo. desinit autem in on, consonantem medij præteriti perfecti seruans, bitẽpore penultimans, uerberaui, accepi, reliqui in grauisonis. In circumflexis autem, & diphthongo, & ω. Quæcunque igitur dicta sunt in medio præterito perfecto, & in secundo indefinito dicentur, quanquam superfluum uidetur. si igitur præsens per unam simplicem consonantem effertur, per eandẽ utraque: linquo, liqui liqui. corrumpo, corrupi corrupi. si autem præsens per duas consonantes effertur, per quam uerbale profertur, per eandem & utraque: fodio, foßio, fodi, fodi. Si autem per x uel duo ss præsens profertur, tunc medium præteritum perfectum, & indefinitum secundum sequitur futurum. & si futurum per x, sicut medium præteritum perfectum per g, sic et indefinitum secundum: clamo clamabo, clamaui clamaui, stimulo stimulabo, stimulaui stimulaui. si autem futurum per s, sicut medium præteritum perfectum per d, sic & indefinitum secundum: dico dicam, dixi dixi. si autem præsens per duas immutabiles profertur, per primam & ipsa proferuntur: laboro, laboraui laboraui. incido, incidi incidi. si autem præsens per purum o mega profertur, & ipsa pure proferuntur: audio, audiui audiui. Etiam indefinitum secundum à grauisonis positis factum, in breuem desinit: uerbero uerberaui, patior

paßus

πρῶτον τοῦ ἀορίστου, βραχύ ἐστι. Τὸ τρίτον, ἔτυψε. καὶ τἄλλα, δῆλα. ἐτύψατον, ἐτυψάτην. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

ΠΕΡΙ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ἀορίστου.

Ο δεύτερος ἀόριστος ἔτυπον, φωνῇ μόνον διαφέρων τοῦ πρώτου. λήγει δὲ εἰς ον, τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου φυλάττων, διχρόνῳ παραλήγων, ἔτυπον, ἔλαβον, ἔλιπον ἐν τοῖς βαρυτόνοις. ἐν δὲ τοῖς περισπωμένοις, καὶ διφθόγγῳ, καὶ ω. Ὅσα οὖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ μέσου παρακειμένου, καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ῥηθήσεται, εἰ καὶ περιττὸν δόξει. εἰ μὲν οὖν ὁ ἐνεστὼς δι' ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμφότεροι. λείπω λέλοιπα, ἔλιπον. φθείρω ἔφθορα, ἔφθορον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, δι' οὗ τὸ ῥηματικὸν ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀμφότεροι. σκάπτω, σκαφή, ἔσκαφα, ἔσκαφον. εἰ δὲ διὰ τοῦ ζ ἢ δύο σσ ὁ ἐνεστὼς ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ ἀόριστος δεύτερος ἀκολουθεῖ τῷ μέλλοντι. καὶ εἰ μὲν ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ, ὥσπερ ὁ μέσος παρακείμενος διὰ τοῦ γ, οὕτω καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος, κράζω, κράξω, κέκραγα, ἔκραγον. νύσσω, νύξω, νένυγα, ἔνυγον. εἰ δὲ ὁ μέλλων διὰ τοῦ σ, ὥσπερ ὁ μέσος παρακείμενος διὰ τοῦ δ, οὕτω καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος, φράζω, φράσω, πέφραδα, ἔφραδον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφέρεται, διὰ τοῦ πρώτου καὶ οὗτοι ἐκφέρονται. κάμνω, κέκαμα, ἔκαμον. τέμνω, τέταμα, ἔταμον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ καθαροῦ τοῦ ω μέγα ἐκφέρεται, καὶ αὐτοὶ καθαρῶς ἐκφέρονται. ἀκούω ἤκουα, ἤκοον. Ἔτι ὁ ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων γινόμενος, βραχυπαραληκτεῖ, τύπτω ἔτυπον, πήθω

passus sum, sortior sortitus sum. Ideo si præsens habet eu diphthongũ, abijcitur e ipsius in secundo indefinito: fugio fugi, interrogo interrogaui. sed si præsens habet æ, abijcitur i ipsius in secundo indefinito: uro usi, ostendo ostendi. sed si au, abijcitur y: sedo sedaui. sed si u, y: audio audiui. sed si ei diphthongum, e: relinquo, reliqui. sed si ita. uertitur in a, accipio accepi: sine bisyllabis quintæ coniugationis grauisonorum, in quibus abijcitur i in futuro, & e in a uertitur in secundo indefinito: tondeo, tondebo totondi: semino, seminabo seminaui. Sed in superbisyllabis iota solum eijcitur, excito excitaui, eleuo eleuaui, debeo debui. Item in uniuersum cum e inuentum fuerit in bisyllabis præsentibus uel solum, uel cum iota in diphthongo ei, ut plurimum e uertitur in alpha, siue liquida præcedit e, siue infertur. tondeo totondi, corrumpo corrupi, mitto misi, unde missus est. excorio excoriaui, unde excoriatus est. incido incidi, populo populaui, & populaui per transpositionem. aspicio aspexi, & aspexi. curro cucurri, & curram, unde cucurri. furor furatus sum. plico plicui, uerto uerti, nutrio nutriui, ut plurimum dictum est, propter notata: dico dicebam, ardeo ardebam. Item indefinitum secundum à grauisono posito factum, æquat syllabis primum: uerbero, uerberaui uerberaui. relinquo, reliqui reliqui. Sed à circumflexo, erit minus primo una syllaba: strepo, strepui strepui: mugio, mugiui mugiui. & quando futurum æquat syllabis præsens, tunc & ipsum primum: quando autem futurum superat, & ipsum deficit. His sic habentibus, inuẽta sunt indefinita secunda

ἔπαθον, τεύχω ἔτυχον. διὸ εἰ μὲν ὁ ἐνεστὼς ἔχει τὴν ευ δίφθογγον, ἀποβάλλεται τὸ ε αὐτῆς ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, φεύγω ἔφυγον, πεύθω ἔπυθον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς ἔχει τὴν αι, ἀποβάλλεται τὸ ι αὐτῆς ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, καίω ἔκαον, φαίνω ἔφανον. εἰ δὲ αυ, ἀποβάλλεται τὸ υ, παύω ἔπαον. εἰ δὲ ου, τὸ υ, ἀκούω ἤκοον. εἰ δὲ ει διφθόγγῳ, τὸ ε, λείπω ἔλιπον. εἰ δὲ η τρέπεται εἰς α, λήβω ἔλαβον. χωρὶς τῶν δισυλλάβων τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἐν οἷς ἀποβάλλεται τὸ ι ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ τὸ ε εἰς α τρέπεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, κείρω κερῶ ἔκαρον, σπείρω σπερῶ ἔσπαρον. ἐν δὲ τοῖς ὑπερδισυλλάβοις τὸ ι μόνον ἐκβάλλεται, ἐγείρω ἤγερον, ἀείρω ἄερον, ὀφείλω ὄφελον. ἔτι καθόλου, ὅτε τὸ ε εὑρεθῇ ἐν δισυλλάβοις ἐνεστῶσιν ἢ μόνον, ἢ μετὰ τοῦ ι ἐν διφθόγγῳ ει, ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὸ ε τρέπεται εἰς α, εἴτε ἀμετάβολον προηγεῖται τοῦ ε, εἴτε ἐπιφέρεται, κείρω ἔκαρον, φθείρω ἔφθαρον, στέλλω ἔσταλον, ὅθεν ἐστάλη. δέρω ἔδαρον, ὅθεν ἐδάρη. τέμω ἔταμον, πέρθω ἔπαρθον, καὶ ἔπραθον κατὰ μετάθεσιν. δέρκω ἔδαρκον, καὶ ἔδρακον. δρέμω ἔδραμον, καὶ δραμῶ, ὅθεν τὸ δεδράμηκα. κλέπτω ἔκλαπον, πλέκω ἔπλακον, τρέπω ἔτραπον, τρέφω ἔτραφον, ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἴρηται, διὰ τὰ σεσημειωμένα λέγω ἔλεγον, φλέγω ἔφλεγον. ἔτι ὁ ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ μὲν βαρυτόνου θέματος γινόμενος, ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ. τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. λείπω, ἔλειψα, ἔλιπον. ἀπὸ δὲ περισπωμένου, ἐλλείψει τοῦ πρώτου μιᾷ συλλαβῇ. δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον. καὶ ὅτε ὁ μέλλων ἰσοσυλλαβεῖ τῷ ἐνεστῶτι, τότε καὶ αὐτὸς τῷ πρώτῳ. ὅτε δὲ ὁ μέλλων περιττεύει, καὶ αὐτὸς ἐλλείπει. τούτων οὕτως ἐχόντων, εἴρηνται ἀόριστοι δεύτεροι

bene numerãda longa penultimãtia,& biſyllaba grauiſona : ueni,inueni,uidi,dixi,ueni,accepi, habui,traxi,duxi,placui : unde & placuit. quorũ aliqua ratiõe incipiẽtis.aliqua appoſitione i.ſed ueni,à ueni per ſyncopen.circumflexa uero ſuperbiſyllaba,hæc longa natura uel poſitione penultimãtia : iuuo iuui,ſtrepo ſtrepui, ſtrepo ſtrepui, imprimo impreßi, mugio mugiui, labor lapſus ſum, gemino geminaui,pecco peccaui,iubeo iußi,auxilior auxiliatus ſum. eſt & interfeci grauiſonum,ab interficio interficio,interfeci & interfeci, & tuli à fero,& dormiui,pepedi,uidi,uidi:& percuſſus ſum corporaliter,à percutio. percußus ſum autem, animaliter. Sed percußum eſt amicum cor,poeta in animali affectione propter metrum poſuit. Item ut dicit Philoponus, habentibus duas conſonantes circumflexa,longam penultimam habent natura,uel poſitione : iuuo iuui, germino germinaui. Sed non habentia duas conſonantes, breuem : mugio mugiui,imprimo impreßi. tamen ſtrepo ſtrepui facit,& iubeo iußi. Secunda, impreßiſti. Tertia, impreßit : impreßiſtis, impreſſerunt : impreßimus impreßiſtis impreßerunt, ſecundum præteritum imperfectum. Sed ueni pro ueni, Bœotorum. Sed, Viderunt te aquæ,& uenerunt,& didicerunt,& talia, Chalcidicæ ſunt linguæ,ad ſimilitudinem dederunt.

De primo futuro.

Futurum primum à præſenti,& coincipit ipſi,eaſdem ſyllabas habens, ſiue à uocali incipit, ſiue à conſonante, grauiſonum exiſtens : ut, concionor concionabor,uerbero uerberabo,ſcribo ſcribã. Sed in unum l

εὐάριθμοι μακροπαραληκτοῦντες. καὶ δισύλλαβοι μὲν βαρύτονοι, τὸ ἧκον, εὗρον, εἶδον, εἶπον, ἦλθον, εἷλον, εἶχον, εἷλκον, ἦγον, ἦδον, ὅθεν τὸ ἕαδε. ὧν οἱ μὲν τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης, οἱ δὲ προσθέσει τοῦ ι. ὁ δὲ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἤλυθον κατὰ συγκοπήν. περισπώμενοι δὲ ὑπερδισύλλαβοι οὗτοι, μακρᾷ φύσει ἢ θέσει παραλήγοντες. χρεμισμῶ ἐχρέμισμον, δουπῶ ἔδουπον, κτυπῶ ἔκτυπον, τυπῶ ἔτυπον, μυκῶ ἔμυκον, ὀλιθῶ ὤλιθον, βλαστῶ ἔβλαστον, ἁμαρτῶ ἥμαρτον, ἀνωγῶ ἤνωγον, ἀλαλκῶ ἤλαλκον. ἔστι καὶ ὁ ἔπεφνον βαρύτονος ἀπὸ τοῦ φῶ, φένω ἔφενον καὶ ἔφνον. καὶ ὁ ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. καὶ ὁ ἔδαρθον, ἔπαρθον, ἔδαρκον. καὶ ὁ ἔπληγον σωματικῶς, ἀπὸ τοῦ πλήσσω, ἔπλαγον δὲ ψυχικῶς. τὸ δὲ κατεπλήγη φίλον ἦτορ, ὁ ποιητὴς ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως διὰ τὸ μέτρον ἔθηκεν. ἔτι ὥς φησιν ὁ Φιλόπονος, τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα περισπώμενα, μακρὰν τὴν παραλήγουσαν ἔχουσι φύσει, ἢ θέσει. χρεμισμῶ ἐχρέμισμον, βλαστῶ ἔβλαστον. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα δύο σύμφωνα, βραχεῖαν, μυκῶ ἔμυκον, τυπῶ ἔτυπον. ὅμως δὲ τὸ δουπῶ ἔδουπον ποιεῖ, καὶ τὸ ἀνωγῶ ἤνωγον. τὸ δεύτερον ἔτυπες. τὸ τρίτον ἔτυπε, ἐτύπετον, ἐτυπέτην, ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον, κατὰ τὸν παρατατικόν. τὸ δὲ ἷξον, ἀντὶ ἷκον, βοιωτῶν. τὸ δὲ, εἴδοσάν σε ὕδατα, καὶ ἤλθοσαν, καὶ ἐμάθοσαν, καὶ τὰ τοιαῦτα, χαλκιδικῆς εἰσι διαλέκτου, εἰς ὁμοιότητα τοῦ ἔδοσαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ μέλλοντος.

Ὁ μέλλων πρῶτος ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ συνάρχεται αὐτῷ τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἔχων, εἴτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, εἴτε ἀπὸ συμφώνου βαρύτονος ὤν. οἷον ἀγορεύω ἀγορεύσω, τύπτω τύψω, γράφω γράψω. Τὰ δὲ εἰς ἓν λ

βαρύτονα,

grauiſona, ſuperans futurum faciũt, curo curabo, uolo uolam, debeo debebo. Item augeo augebo, & elixo elixabo, & auxilior auxiliabor: quia apud antiquos circumflexa exiſtentia, Athenienſes grauiſona fecerunt. Etiam omnia circumflexa, facio faciam, clamo clamabo, deauro deaurabo. contrariũ autem in mi fit, abiecta reduplicatione: pono ponam, do dabo. Seruat autem futurum penultimam proprij futuri, uerbero uerberabo, ſcribo ſcribam, relinquo relinquam. præter ea quæ quartæ ſecundum nos coniugationis grauiſonorum. horum enim futura abijciunt unam immutabilem, uel iota diphthongi, ut penultimam corripiant: cano canam, appareo apparebo, ſero ſeram. & etiam præter notata, nauigo nauigabo, fluo fluam, fundo fundam. horum enim futura aſſumunt y, ab antiquis præſentibus facta, fundo, fluo. etiam & uro urã, & fleo flebo, ab uro, & fleo: uel quia Athenienſibus abijcientibus i præſentis, uro & fleo dicentibus, ſuperabundat y in futuro. Etiam Athenienſes in in zo grauiſonis ſupra duas ſyllabas, breui natura iota habentibus, abiectione s circumflexum futurum faciunt: ut puto putabo communiter, & putabo attice. uado uadam, & uadam, & uadam inuentum eſt. certo certabo, certabo. ſed mutuo per diphthongum ſcriptum, mutuabo facit, & non mutuabo: ſicut olim quidam indoctus diues dixit apud Athenienſes concionantes de mutuo, Ego mutuabo uobis ò uiri Athenienſes pecunias. quod cum audiuiſſent, et tumultuati eſſent, non ſolum uerbum eius, ſed neque mutuũ ſuſceperunt, donec quidam aßiſtens dixit illi, mutuabo dic. Et tunc illo,

mutuabo

βαρύτονα, περιττεύοντα μέλλοντα ποιοῦσι. μέλω μελήσω, θέλω θελήσω, ὀφείλω ὀφειλήσω. ἔτι τὸ αὔξω αὐξήσω, καὶ ἔψω ἑψήσω, καὶ ἀλέξω ἀλεξήσω, ὅτι παρὰ παλαιοῖς περισπώμενα ὄντα, οἱ ἀθηναῖοι βαρύτονα πεποιήκασιν. ἔτι πάντα τὰ περισπώμενα, ποιῶ ποιήσω, βοῶ βοήσω, χρυσῶ χρυσώσω. τοὐναντίον δὲ ἐπὶ τοῖς εἰς μι γίνεται, ἐκβαλλομένου τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, τίθημι θήσω, δίδωμι δώσω. φυλάττει δὲ ὁ μέλλων τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἰδίου ἐνεστῶτος, τύπτω τύψω, γράφω γράψω, λείπω λείψω. πλὴν τῶν τῆς τετάρτης καθ' ἡμᾶς συζυγίας τῶν βαρυτόνων. τούτων γὰρ οἱ μέλλοντες ἀποβάλλουσιν ἓν ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι τῆς διφθόγγου, ἵνα τὴν παραλήγουσαν συστείλωσι. ψάλλω ψαλῶ, φαίνω φανῶ, σπείρω σπερῶ. καὶ ἔτι πλὴν τῶν σεσημειωμένων, πλέω πλεύσω, ῥέω ῥεύσω, χέω χεύσω. τούτων γὰρ οἱ μέλλοντες προσλαμβάνουσιν υ, ἀπὸ ἀρχαίων ἐνεστώτων γινόμενοι, χεύω, ῥεύω. ἔτι καὶ κέω καύσω, καὶ κλαίω κλαύσω, ἀπὸ τοῦ χαύω καὶ κλαύω. ἢ ὅτι τῶν ἀθηναίων ἐκβαλλόντων τὸ ι τοῦ ἐνεστῶτος, κάω καὶ κλάω λεγόντων, πλεονάζει τὸ υ ἐν τῷ μέλλοντι. ἔτι οἱ ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν εἰς ζω βαρυτόνων ὑπερδισυλλάβων, βραχὺ φύσει τὸ ι ἐχόντων, ἀποβολῇ τοῦ ς περισπώμενον μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον νομίζω, νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς, βαδίζω, βαδίσω, καὶ βαδιῶ, καὶ βαδιοῦμαι εὕρηται. ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι. τὸ δὲ δανείζω, διὰ διφθόγγου γραφόμενον, δανείσω ποιεῖ, καὶ οὐ δανειῶ. ὥσπερ ποτέ τις τῶν ἀμαθῶν πλουσίων εἶπε παρ' Ἀθηναίοις ἐκκλησιάζουσι περὶ δανείου, ἐγὼ δανειῶ ὑμῖν ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι χρήματα. ὅπερ ἀκούσαντες, καὶ θορυβήσαντες, οὐ μόνον τὸν λόγον αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ τὸ δάνειον ἀπεδέξαντο, ἕως τὶς παραστὰς εἶπεν ἐκείνῳ, δανείσω εἰπέ. καὶ τότε ἐκείνου,

δανείσω

mutuabo dicente uobis pecunias, acceperunt, & hono rarunt. Similiter et Dores *grauiſona & circũflexa futura circunflectunt: uerberabo & faciam, dicentes. æoles autẽ contrarium, circunflexa futura grauant, apponentes s: tondeo tondebo, tondebo. corrumpo corrumpam, corrumpam.* Item *notatum eſt nutrio nutriam, & curro curram, non coincipientia præſentibus.* Etiam *habebo differt ab habeo ſecundum ſpiritum, ad differentiã extra aduerbij attenuati.* Etiã *omne futurum ante o, uel pſ habet, uel x, uel s, ut dictum eſt: uel unam quamlibet quatuor immutabiliũ.* Etiã *omne futurũ grauiſonum, præter quæ ſunt quartæ coniugationis, uel æqualẽ penultimã habet præſenti, uel maiorẽ: uerbero uerberabo, dico dicam. nunquam autem minorem, præter ſuffoco ſuffocabo, prohibeo prohibebo. hæc enim in præſenti, & longum & breue bitẽpus habent, ſed in futuro ſemper longum.* Secũda, *uerberabis.* Tertia, *uerberabit, rabitis rabunt. uerberabimus uerberabitis uerberabunt, ſecundum uerbero.*

De futuro ſecundo.

Futurum *ſecundum uerberabo circumflexum, à ſecundo indefinito, mutatione on in o, & abiectione primæ. unde & conſonantem ipſius ſeruat. coincipit uero primo, ſola uoce differens ab eo.* Secunda *uerberabis, tertia uerberabit circunflexe: uerberabimus rabunt. ſimiliter alijs: uerberabimus uerberabitis berabunt. & hæc uero de indicatiuis: ſed de imperatiuis, et alijs modis, deinceps dicendum.*

De imperatiuis.

Præſens *& præteritum imperfectũ imperatiui, ſecunda*

δανείσω εἰπόντος ὑμῖν χρήματα, ἀπεδέξαντο, καὶ ἐτίμησαν. ὁμοίως καὶ οἱ δωριεῖς τοὺς βαρυτόνους καὶ περισπωμένους μέλλοντας περισπῶσι, τυψῶ καὶ ποιησῶ λέγοντες. οἱ δὲ αἰολεῖς τοὐναντίον τοὺς περισπωμένους μέλλοντας βαρύνουσι, προστιθέντες σ, κείρω κερῶ κέρσω, φθείρω φθερῶ φθέρσω. ἔτι σεσημείωται τὸ τρέφω τρέψω, καὶ τρέχω θρέξω, οὐ συναρχόμενα τοῖς ἐνεστῶσιν. ἔτι τὸ ἕξω διαφέρει τοῦ ἔχω κατὰ τὸ πνεῦμα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω ἐπιῤῥήματος ψιλουμένου. ἔτι πᾶς μέλλων πρὸ τοῦ ω, ἢ ψ ἔχει, ἢ ξ, ἢ σ, ὡς εἴρηται, ἢ ἕν τι τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων. Ἔτι πᾶς μέλλων βαρύτονος, πλὴν τῶν τῆς τετάρτης συζυγίας, ἢ ἴσην τὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ ἐνεστῶτι, ἢ μείζονα, τύπτω τύψω, λέγω λέξω. οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα, πλὴν τοῦ πνίγω πνίξω, ἐρύκω ἐρύξω. ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, καὶ μακρὸν, καὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχει. ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, ἀεὶ μακρόν. τὸ δεύτερον, τύψεις. τὸ τρίτον, τύψει. τύψετον, τύψετον. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, κατὰ τὸ τύπτω.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ δευτέρου.

Ὁ μέλλων δεύτερος τυπῶ περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου, ἀμοιβῇ τοῦ ον εἰς ω, καὶ ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ φυλάττει συνάρχεται δὲ τῷ πρώτῳ, μόνῃ φωνῇ διαφέρων αὐτοῦ. τὸ δεύτερον τυπεῖς, τὸ τρίτον τυπεῖ περισπωμένως. τυπεῖτον, τυπεῖτον, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ὁριστικῶν. περὶ δὲ τῶν προστακτικῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων, καθεξῆς ῥητέον.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ προστακτικοῦ, τὸ δεύτερον

cunda uerbera, à uerberabat tertia persona præteriti imperfecti, abiectione incipientis. Tertia uerberet, à secunda, appositione to. prima uero persona in imperatiuis non est. nam nemo iubet sibi. Dualis secunda, uerberate per o paruum, à uerberat, appositione ton. Tertia uerberent per o magnum, à singulari tertia, appositione n: uel à duali secunda, si uis. Pluralis secunda uerberate, à singulari secunda. Tertia uerberent, à uerberet, assumptione san: & attice uerberent & uerberam, pro uerberanto per n. nam attici pluralem tertiam actiuam proferunt conuociter genitiuo plurali participij in imperatiuis ab actiuis factis, & m declinatiuum habentibus. m uero declinatiuum dicitur apud antiquos, quod habent omnes primæ personæ plurales indicatiuorum temporum ante en, uerberamus uerberabamus. Et sic formabis omne imperatiuum in e, à suo principio. à uerberaui, præterito perfecto & plusquamperfecto, uerbera uerberet, uerberate uerberent, uerberate uerberent, à uerberauit. medium præteritum perfectum, & medium plusquamperfect. uerbera uerberet, à uerberauit indefinito secũdo, uerberato tu, uerberato ille. dic dicat, & dic dicat apud Menandrum. & accipe pro accipe, & occide pro occide, Syracusanorũ est. sed primi indefiniti debebat & ipsum esse uerberato secundũ sequentiã aliorũ: sed ut dicunt, Syracusanorum doricorum more factũ est e in on permutato. & dicimus uerberato, rato, uerberatote uerberãto, uerberatote, ranto, & ranto per a, quod amat indefinitum. omnia uero præteritorum, significationem futuri habẽt. uocantur autem à quibus dedu-

τερον τύπτε, ἀπὸ τοῦ ἔτυπτε τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ, ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης. τὸ τρίτον τυπτέτω, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει τω. πρῶτον δὲ πρόσωπον ἐν τοῖς προστακτικοῖς οὐκ ἔστιν. οὐδεὶς γὰρ προστάττει ἑαυτόν. τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτετον, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀπὸ τοῦ τύπτει, προσθέσει τον. τὸ τρίτον τυπτέτων, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου, προσθέσει ν. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου, εἰ βούλει. τὸ πληθυντικὸν δεύτερον τύπτετε, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ δευτέρου. τὸ τρίτον, τυπτέτωσαν, ἀπὸ τοῦ τυπτέτω, προσλήψει σαν. καὶ ἀττικῶς, τυπτόντων. καὶ τυψάντων, ἀντὶ τυψάτωσαν, διὰ τοῦ ν. οἱ γὰρ ἀττικοὶ τὸ πληθυντικὸν τρίτον ἐνεργητικὸν προφέρουσιν ὁμοφώνως τῇ γενικῇ πληθυντικῇ τῆς μετοχῆς ἐπὶ τῶν προστακτικῶν ἀπὸ ἐνεργητικῶν γινομένων, καὶ τὸ μ κλιτικὸν ἐχόντων. μ δὲ κλιτικὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅπερ ἔχουσι πάντα τὰ πρῶτα πληθυντικὰ τῶν ὁριστικῶν χρόνων πρὸ τοῦ εν, τύπτομεν ἐτύπτομεν. καὶ οὕτω μὲν σχηματίσεις πᾶν προστακτικὸν εἰς ε, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀρχῆς. ἀπὸ τοῦ τέτυφα παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου, τέτυφε τετυφέτω, τετύφετον τετυφέτων, τετύφετε τετυφέτωσαν. ἀπὸ τοῦ τέτυπε, μέσος παρακείμενος καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς, τέτυπε τετυπέτω. ἀπὸ τοῦ ἔτυπεν ἀορίστου δευτέρου, τύπε τυπέτω, εἶπε εἰπέτω, καὶ εἶπον εἰπέτω παρὰ Μενάνδρῳ. καὶ τὸ λάβον ἀντὶ λαβὲ, καὶ ἄνελον ἀντὶ ἄνελε. συρακουσίων ἐστί. τὸ δὲ τοῦ πρώτου ἀορίστου, ὤφειλε καὶ αὐτὸ εἶναι τύψε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὥς φασι, συρακουσίων δωριέων ἔθει γέγονε, τοῦ ε εἰς ον μεταβληθέντος. καὶ λέγομεν, τύψον τυψάτω, τύψατον τυψάτων, τύψατε τυψάτωσαν, καὶ τυψάντων διὰ τοῦ α, ὃ φιλεῖ ὁ ἀόριστος. πάντα δὲ τὰ τῶν παρῳχημένων, σημασίαν μέλλοντος ἔχουσι. καλοῦνται δὲ

ἀφ' ὧν

deducũtur. ſed futurũ caret imperatiuo, quia indefinitum primũ ipſum præripuit. ſed Homericũ *illud*, Portato *ſulfur anus, pro portato. à quo illud*, Portatote *aũt agnum. uel fero ferã, ſecundum* Herodianũ, *ut à præſenti.* Imperatiuũ *portato tato. uel ſecundũ* Philoponũ, *à futuro ex neceßitate indefinito nõ in uſu exiſtente. uel à fero ferã, tuli.* Imperatiuũ, *ferto: & per transformationẽ, ferto ferto. ſimiliter & illud, ducite* Priami *uim: uel ab agam, ſicut à præſenti: uel ab egi, age, & age ágat: uel indicatiua, pro imperatiuis.*

De optatiuis.

Præſens *& præteritum imperfectum optatiui uerberarem, à uerberante genitiuo, tranſpoſitione tos in mi, & abiectione n, & aſſumptione i.* Secunda, *uerberares per œ diphthongum à prima, mutatione m in s. tertia, uerberaret à ſecunda, abiectione s.* Dualis *ſecunda uerberaretis, à uerberaretis. tertia uerberarent, à duali ſecunda.* Pluralis *prima uerberaremus, à ſingulari tertia. ſecunda, uerberaretis. tertia, uerberarẽt, à uerberaremus, abiectione m. ſcribuntur autẽ omnia per œ diphthongum. ſed indefiniti primi, per æ diphthõgum, & æolicum per ei.* Omnia *autẽ in mi deſinunt, & formantur à proprijs principijs, à qui uerberauit, uerberaßẽ uerberaſſes uerberaſſet. à qui uerberauit, uerberaßẽ uerberaſſes uerberaſſet. à qui uerberauit, uerberaßẽ uerberaſſes beraſſet.* Sed *æolicũ, uerberaſſem raſſes raſſet, uerberaſſetis uerberauiſſent, ſemus ſetis ſent. à qui uerberauit indefinito ſecundo, uerberaſſem aſſes aßet, præpenacutiſone. à uerberaturo, uerberẽ res ret. & ipſum præpenacutiſone,*

ſimiliter

ἀφ' ὧν παράγονται. ὁ δὲ μέλλων ἀμοιρεῖ προστακτικοῦ, διότι ὁ ἀόριστος πρῶτος αὐτὸ προήρπασε. τὸ δὲ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο, οἶσον θεῖον γρηῦς. ἀντὶ κόμισον, ἀφ' οὗ τὸ οἴσετε δ' ἄρνα, ἢ ἀπὸ τοῦ οἴω οἴσω, καθ' Ἡρωδιανὸν, ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος, τὸ προστακτικὸν οἶσε οἰσέτω, ἢ κατὰ Φιλόπονον ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ἐξ ἀνάγκης, τοῦ ἀορίστου, ἀχρήστου ὄντος. ἢ ἀπὸ τοῦ οἴω, οἴσω, οἶσα. τὸ προστακτικὸν, οἶσον. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, οἶσε οἰσέτω. ὁμοίως καὶ τὸ, ἄξετε πριάμοιο βίην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄξω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἦξα ἄξον, καὶ ἄξε ἀξέτω. ἢ ὁριστικὰ ἀντὶ προστακτικῶν.

ΠΕΡΙ ΕΥΚΤΙΚΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ εὐκτικοῦ τύπτοιμι, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος γενικῆς μεταποιήσει τοῦ τος εἰς μι, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ν, καὶ προσλήψει ι. Τὸ δεύτερον τύπτοις διὰ οι διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μι εἰς ς. Τὸ τρίτον τύπτοι, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτοιτον, ἀπὸ τοῦ τύπτοιτε. Τὸ τρίτον τυπτοίτην, ἀπὸ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τύπτοιμεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου. Τὸ δεύτερον, τύπτοιτε. Τὸ τρίτον τύπτοιεν, ἀπὸ τοῦ τύπτοιμεν, ἐκβολῇ τοῦ μ γράφονται δὲ πάντα διὰ τῆς οι διφθόγγου. τὸ δὲ τοῦ ἀορίστου πρώτου, διὰ αι. καὶ τὸ αἰολικὸν, διὰ ει. πάντα δὲ εἰς μι λήγουσι, καὶ σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν. ἀπὸ τοῦ τετυφότος, τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. ἀπὸ τοῦ τετυπότος, τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. ἀπὸ τοῦ τύψαντος, τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. Τὸ δὲ αἰολικὸν, τύψεια, τύψειας, τύψειε, τυψείατον, τυψειάτην, τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν. ἀπὸ τοῦ τυπόντος ἀορίστου δευτέρου, τύποιμι, τύποις, τύποι, προπαροξυτόνως. ἀπὸ τοῦ τύψοντος, τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, καὶ αὐτὸ προπαροξυτόνως,

ſimiliter alijs, à uerberaturo ſecundo futuro, uerberem præanflexe, uerberes uerberet.

De ſubiunctiuo.

Præſens, *& præteritum imperfectum ſubiunctiui à ſuo principio tranſpoſitione ultimæ, uerberabã, cum uerberẽ.* Secunda, *cum uerberes per ita, & iota ſubſcripto, ab indefinito ſecũdo, mutatione e in ita, adſcripto iota, uerberas, ſi uerberes.* Tertia, *ab indicatiui tertia ſimiliter, uerberat, ſi uerberet.* Vniuerſaliter *autem in ω ſubiunctiua in is ſecundã, et in ita tertiã facit, cum adſcripto iota. præter ſecundæ & tertiæ coniugationis circumflexorum. illa enim ſeruant ultimam ſuorum indicatiuorum: clamas clamat, ſi clames, ſi clamet: inauro inauras, ſi inaures inauret. item & das, cum des, cum det, cum ſubſcripto iota. hoc uero factum eſt ad diſcretionẽ coniugationum.* Dualia, *cum uerberetis, uerberent, conuociter, ſine iota, à cum uerberetis.* Tertia, *cum uerberemur, à cum uerberem, appoſitione men.* Secunda, *cum uerberetis.* Tertia, *cum uerberent, à prima. pari modo & alia à ſuis principijs, à uerberaui, cum uerberaſſem uerberaſſes uerberaſſet: à uerberaui, cum uerberaſſẽ uerberaſſes raſſet: à uerberaui, cum uerberauero ueris rauerit, pro futuro: à uerberaui, cum uerberauero raueris uerit. à primo autẽ & ſecundo futuro ſubiunctiua non fiunt, quia indefinita eorum loco accipiuntur.* Oportet *uero & hoc dicere, licet ad ſpeculatiuos ſpectet, quod ſubinctiua ſex habent denominationes, tres à ſignificato, duas à conſtructione, & unam à uoce. à ſignificato dicuntur perfectiua: ut,* Da *mihi pecunias*

ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. ἀπὸ τοῦ τυπῦντος δευτέρου μέλλοντος, τυποῖμι προπερισπωμένως, τυποῖς τυποῖ.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Ο ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀρχῆς μεταποιήσει τῆς ἐσχάτης, ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. τὸ δεύτερον ἐὰν τύπτῃς, διὰ τοῦ η καὶ ι ὑπογεγραμμένου. ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ δευτέρου τροπῇ τοῦ ε εἰς η, προσγραφομένου καὶ τοῦ ι, τύπτεις, ἐὰν τύπτῃς. Τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ τρίτου ὁμοίως, τύπτει, ἐὰν τύπτῃ. καθόλου δὲ τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς ης τὸ δεύτερον, καὶ εἰς η τὸ τρίτον ποιεῖ μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. πλὴν τῶν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. ἐκεῖνα γὰρ φυλάττουσι τὴν λήγουσαν τῶν ὁριστικῶν. βοᾷς βοᾷ, ἐὰν βοᾷς, ἐὰν βοᾷ. χρυσοῖς χρυσοῖ, ἐὰν χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἔτι καὶ τὸ δίδως διδῷς, ἐὰν διδῷ μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. τοῦτο δὲ ἐγένετο εἰς διάκρισιν τῶν συζυγιῶν. τὰ δυϊκά, ἐὰν τύπτητον τύπτητον. ὁμοφώνως ἄνευ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτητε. Τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωμεν, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτω, προσθέσει μεν. Τὸ δεύτερον, ἐὰν τύπτητε. Τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωσιν, ἀπὸ τοῦ πρώτου. ὡσαύτως καὶ τἄλλα ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. ἀπὸ τοῦ τέτυπα, ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀντὶ μέλλοντος. ἀπὸ τοῦ ἔτυπον, ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ. ἀπὸ δὲ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μέλλοντος ὑποτακτικὰ οὐ γίνονται, διὰ τοὺς ἀορίστους ἀντὶ αὐτῶν προλαβεῖν. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰπεῖν, εἰ καὶ τοῖς θεωρητικοῖς ἀνήκει, ὅτι τὰ ὑποτακτικὰ ἓξ ἔχουσιν ὀνομασίας. τρεῖς ἀπὸ τῆς σημασίας, δύο ἀπὸ τῆς συντάξεως, καὶ μίαν ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἀπὸ τῆς σημασίας λέγονται ἀποτελεστικά, οἷον Δός

ut emam libros. causalia, studui sermonibus, ut honorer. dubitatiua, Si lotus fuero, ualeo. sed à constructione uocantur subiunctiua & coniunctiua, quia subiunguntur, & coniunguntur proprijs coniunctionibus: ut ut, ut, si, si. sed à uoce dicuntur eleuata, quia indicatiuorum uocalem producentes eleuant: uerberor, si uerberer. Item nominata per se subiunctiua, & suppositiua rara existentia, in prima sola persona plurali inueniuntur per o magnum scripta. Sed age numeremus, & uideamus, sed uiros occidamus, & omnia ostendamus amicis, coniunctionibus subintellectis. Vocamus autem hæc suppositiua, quia per ipsa supponimus facere aliquid: abeamus hinc.

De infinitiuis.

Præsens infinitiui à tertia uerberat, appositione n, uerberare, & dorice uerberare, & ionice uerberare: & dorice, siue æolice uerberare. à uerberauit, uerberasse, appositione næ. à uerberauit, uerberasse. à uerberaui indefinito, uerberasse, appositione ι. ab indefinito secundo uerberaui, uerberasse circumflexe, & uerberasse, & rasse, & berasse. futuro primo uerberauit, appositione n, uerberatum ire & atum ire, & atũ ire, et atum ire. secundũ futurum uerberatũ ire circũflexum, à uerberabit, appositione n. & uerberatũ ire, & atum ire, & beratum ire. similiter et circumflexa, & in mi, facturum esse, positurum esse, ubi duplicatio non est. Itẽ scire oportet, quod in in infinitiua, ut scriptum est, æoles grauisone per ita proferunt: amare, pro amare. & in an, in es: ridere pro ridere. & quæ in un, in is: exaltare pro exaltare, corrigere pro rigere.

omnia

μοι χρήματα, ἵνα ὠνήσομαι βιβλία. αἰτιολογικά, ἐσπούδασα περὶ λόγους, ἵνα τιμηθῶ. δισακτικά, ἐὰν λύσομαι, ὑγιαίνω. ἀπὸ δὲ τῆς συντάξεως καλοῦνται ὑποτακτικὰ καὶ ἐπιζευκτικά, διότι ὑποτάσσονται καὶ ἐπιζεύγνυνται τοῖς οἰκείοις συνδέσμοις. ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ἐάν, ἄν. ἀπὸ δὲ τῆς φωνῆς λέγονται ἐπηρμένα, διότι τὸ τῶν ὁριστικῶν φωνῆεν ἐκτείνοντες ἐπαίρουσι. τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. ἔτι τὰ καλούμενα αὐθυποτακτικὰ καὶ ὑποθετικὰ σπάνια ὄντα, ἐν πρώτῳ μόνῳ προσώπῳ πληθυντικῷ εὑρίσκονται διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφόμενα. ἀλλ' ἄγε ἀριθμήσωμεν, καὶ ἴδωμεν. ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν, καὶ πάντα δείξωμεν τοῖς φίλοις, τῶν συνδέσμων νοουμένων. καλοῦμεν δὲ αὐτὰ ὑποθετικά, ὅτι δι' αὐτῶν ὑποτιθέμεθα ποιεῖν τι. ἄγωμεν ἐντεῦθεν.

ΠΕΡΙ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀπὸ τοῦ τρίτου τύπτει, προσθέσει ν, τύπτειν. καὶ δωρικῶς, τύπτεν. καὶ ἰωνικῶς, τυπτέμεν. καὶ δωρικῶς, εἴτε αἰολικῶς, τυπτέμεναι. ἀπὸ τοῦ τέτυφε, τετυφέναι, προσθέσει ναι. ἀπὸ τοῦ τέτυπε, τετυπέναι. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ἀορίστου, τύψαι, προσθέσει ι. ἀπὸ τοῦ ἀορίστου δευτέρου ἔτυπον, τυπεῖν περισπωμένως, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεν, καὶ τυπέμεναι. ἀπὸ τοῦ μέλλοντος πρώτου τύψει, προσθέσει ν, τύψειν, καὶ τύψεν, καὶ τυψέμεν, καὶ τυψέμεναι. ὁ δεύτερος μέλλων τυπεῖν περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ τυπεῖ, προσθέσει ν. καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεν, καὶ τυπέμεναι, ὁμοίως καὶ τὰ περισπώμενα, καὶ εἰς μι, ποιητέμεναι, θέμεναι, ὅπου ἀναδίπλωσις οὐκ ἔστιν. ἔτι εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα, ὡς γέγραπται, οἱ αἰολεῖς βαρυτόνως διὰ τοῦ η ἐκφέρουσι, φίλην ἀντὶ φιλεῖν. καὶ τὰ εἰς αν εἰς αις, γελαῖς, ἀντὶ γελᾶν. καὶ τὰ εἰς ουν, εἰς οις. ὑψοῖς, ἀντὶ ὑψοῦν. ὀρθοῖς, ἀντὶ ὀρθοῦν.

omnia autem hæc desinunt in in, præter præteritum perfectum, & indefinitum in æ.

De participiis.

Participia à proprijs temporibus formantur, uel appositione, uel transmutatione cum trigeneritate. à uerbero præsens: hic uerberans, huius uerberantis. feminium, hæc uerberãs, à uerberante, mutatione n in y, & tos in sa. neutrũ, hoc uerberans, huius uerberantis, à uerberante abiectione tos. à uerberaui, qui uerberauit, eius qui uerberauit. femininũ, quæ uerberauit, ab eo qui uerberauit, huius quæ uerberauit. hoc uerberans, huius rantis. similiter à uerberaui, hic uerberãs, hæc uerberãs, hoc berans. à uerberaui, hic uerberans, illud as longum: hæc uerberãs, illud ipsa & ipsum longum à masculino. hoc uerberans, huius uerberantis, à uerberaui secundi indefiniti. hic uerberans acutisone, hæc rans, hoc rans, à uerberabo. futurũ primũ hic uerberaturus, hæc ratura, hoc turũ. à uerberabo, futurũ secundum: hic uerberaturus circũflexe, hæc ratura, hoc turum, huius raturi: quemadmodum autẽ declinabuntur, manifestum. Nota, quòd o magnum participij præteriti perfecti, & etiam medij, corripitur in obliquis: uerberans uerberantis. præter quædam notata per commixtionem, o magnum seruantia apud poetas. stans stantis, distans distantis, profectus profecti, natus nati, mortuus mortui, promptus prompti. Et de actiuis hæc. sed de paßiuis deinceps dicamus.

De indicatiuo paſſiuo.

Præsens indicatiui paßiui uerberor, suo actiuo uerbero, correptione o, & appositione mæ, prope-

ταῦτα δὲ πάντα λήγει εἰς ειν, πλὴν τοῦ παρακειμένου καὶ ἀορίστου πρώτου εἰς αι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

Αἱ μετοχαὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων χρόνων σχηματίζονται ἢ προσθέσει, ἢ μεταποιήσει μετὰ τριγενείας. ἀπὸ τοῦ τύπτω ὁ ἐνεστὼς, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τύπτουσα, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, τροπῇ τοῦ ν εἰς υ, καὶ τοῦ τος εἰς σα. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, ἐκβολῇ τος. ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τετυφυῖα, ἀπὸ τοῦ τετυφὼς, τῆς τετυφυίας, τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος. ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ τέτυπα, ὁ τετυπὼς, ἡ τετυπυῖα, τὸ τετυπός. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ὁ τύψας. τὸ ας μακρόν. ἡ τύψασα, τὸ ψα καὶ αὐτὸ μακρὸν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον δευτέρου ἀορίστου, ὁ τυπὼν ὀξυτόνως, ἡ τυποῦσα, τὸ τυπόν. ἀπὸ τοῦ τύψω, μέλλων πρῶτος ὁ τύψων, ἡ τύψουσα, τὸ τύψον. ἀπὸ τοῦ τυπῶ, μέλλων δεύτερος ὁ τυπῶν περισπωμένως, ἡ τυποῦσα, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. ἢ δὲ κλιθήσονται, δῆλον. σημείωσαι ὅτι τὸ ω μέγα τῆς μετοχῆς τοῦ παρακειμένου, καὶ ἔτι τοῦ μέσου, συστέλλεται ἐν ταῖς πλαγίαις, τετυφὼς τετυφότος. πλὴν τινῶν σεσημειωμένων κατὰ κρᾶσιν, τὸ ω μέγα φυλαττόντων παρὰ ποιηταῖς. ἑστὼς ἑστῶτος, καὶ διεστώς. βεβὼς βεβῶτος, γεγὼς γεγῶτος, τεθνεὼς τεθνεῶτος, μεμαὼς μεμαῶτος. καὶ περὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν, ταῦτα. περὶ δὲ τῶν παθητικῶν, ἑξῆς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΟΡΙΣΤΙΚΟΥ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ.

Ο ἐνεστὼς τοῦ ὁριστικοῦ παθητικοῦ τύπτομαι, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ τύπτω, συστολῇ τοῦ ω μέγα, καὶ προσθέσει μαι.

propenacuitur uero, penultima breui existente. ea uero longa, præanflectitur, facior, uocor. secunda uerberaris per ita, à uerberatur tertia, abiectione t, & cõmixtione e & a in ita. unde & iota adscribitur. nam secunda paßiuorum per ita diphthongũ abusiuam scribitur. præter notata, uolo uis, puto putas, uidebor uideberis, sum es, & mixtione es. sed attici omnia per ei diphthongum scribebant, quod confirmat antiquorum librorum scriptura. & ionice uerberaris, à uerberatur tertia, abiectione t. tertia beratur, à prima uerberor, mutatione m in t: uel à secunda per resolutionem commixtarum, & appositione t. Dualis prima, uerberamini, à uerberantur, mutatione a in on. secunda, & tertia uerberamini, cõuociter à uerberamini, mutatione e in on. pluralis prima, uerberabamur, à uerberor, mutatione æ in etha. & per interpositionẽ uerberamini apud poetas, gratia metri. cõsonat autem dualis tertia secundæ. plurali tertia in æ desinente: quando uero non, non consonat.

De præterito imperfecto.

Præteritum imperfectum, uerberabar, ab actiuo uerberabam, appositione mi. Secunda uerberabaris, a uerberabatur, mutatione e & o in u. & ionice uerberabaris, & dorice uerberabaris, sicut Bubulchus quidem dicebaris, pro dicebaris. Tertia, uerberabatur, à uerberabar, mutatione e in o, et min in to. Dualis prima uerberabamur, uerberabamini, uerberabantur. uerberabamur, uerberabamini, uerberabantur. secuncundum præsens.

De

προπαροξύνεται δὲ, τῆς παραληγούσης βραχείας οὔσης. αὐτῆς δὲ μακρᾶς, προπερισπᾶται. ποιοῦμαι, καλοῦμαι. τὸ δεύτερον τύπτῃ, διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ τύπτεται τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η. ὅθεν καὶ τὸ ι προσγράφεται. τὸ γὰρ δεύτερον τῶν παθητικῶν διὰ τῆς ῃ διφθόγγου καταχρηστικῆς γράφεται. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, βούλομαι βούλει, οἴομαι οἴει, ὄψομαι ὄψει, ἔομαι ἔει, καὶ κράσει εἶ. οἱ δὲ ἀττικοὶ πάντα διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔγραφον, ὅπερ ἐπιβεβαιοῖ ἡ τῶν παλαιῶν βίβλων γραφή. καὶ ἰωνικῶς τύπτεαι, ἀπὸ τοῦ τύπτεται τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ. τὸ τρίτον τύπτεται ἀπὸ τοῦ πρώτου τύπτομαι, τροπῇ τοῦ μ εἰς τ. ἢ ἀπὸ τοῦ δευτέρου κατὰ ἀνάλυσιν τῶν κεκραμένων, καὶ προσθέσει τ. Τὸ δυϊκὸν πρῶτον τυπτόμεθον, ἀπὸ τοῦ τυπτόμεθα ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ον. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τύπτεσθον ὁμοφώνως, ἀπὸ τοῦ τύπτεσθε, τροπῇ τοῦ ε εἰς ον. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τυπτόμεθα, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ἀμοιβῇ τοῦ αι εἰς εθα. καὶ κατὰ παρέμπτωσιν τυπτόμεσθα παρὰ ποιηταῖς χάριν μέτρου. ὁμοφωνεῖ δὲ τὸ δυϊκὸν τρίτον τῷ δευτέρῳ τοῦ πληθυντικοῦ τρίτου εἰς αι λήγοντος. ὅτε δὲ μὴ, οὐχ ὁμοφωνεῖ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ.

Ο παρατατικὸς, ἐτυπτόμην, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἔτυπτον, προσθέσει μη. Τὸ δεύτερον ἐτύπτου, ἀπὸ τοῦ ἐτύπτετο, τροπῇ τοῦ ε καὶ ο εἰς ου. καὶ ἰωνικῶς, ἐτύπτεο. καὶ δωρικῶς ἐτύπτευ. ὥσπερ, Βούτας μὲν ἐλέγευ, ἀντὶ ἐλέγου. Τὸ τρίτον ἐτύπτετο, ἀπὸ τοῦ ἐτυπτόμην, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, καὶ τοῦ μην εἰς το. Τὸ δυϊκὸν πρῶτον ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο, κατὰ τὸν ἐνεστῶτα.

De præterito perfecto.

Præteritum perfectum uerberatus sum, à uerberaui, mutatione fa in mæ. Quando actiuum præteritum perfectum ante a, ph habet, paßiuum desinens in mæ, assumit & aliud m: ut scripsi scriptus sum, uerberaui uerberatus sum. sed quando actiuũ habet ch, paßiuũ assumit g: plicui plicatus sum. Quando uero actiuum habet κ, si longa penultimat à circũflexo principio existens, paßiuũ nihil aßumit: facio, feci factus sum. clamo, clamaui clamatus sum. sed si breui penultimat actiuum, paßiuũ assumit s: perficio perfeci perfectus sum. rideo, risi risus sum. Item quando in ca præteritum imperfectum à grauisono principio fit tertiæ coniugationis, siue longa, siue breui penultimans, similiter passiuũ assumit s: suadeo suadebo suasi suasus sum, calco calcaui calcatus sum, rapio rapui raptus sum. Quartæ aũt coniugationis, mutatione c in mæ, faciũt paßiuum præteritũ perfectũ, cecini cantatus sum, seminaui seminatus sum, clausi clausus sum. sed in o, ut plurimum uertũt n in g in actiuo præterito perfecto: quia n ante g, uel c, uel x, uel ch, in g uertitur: ut polluo pollui, inquino inquinaui. hoc uero mutatũ g ab n, uertitur cõmuniter in m in paßiuo præterito perfecto: pollui pollutus sum, inquinaui inquinatus sum. attice uero in s, ut pollutus sum, inquinatus sum. Sed ab in o purũ præteritis perfectis, hæc quidem assumunt s: ut extinguo extinctus sum, ferueo ferbui, audio auditus sum, iubeo iussus sum, pulso pulsatus sum, claudo clausus sum, & clausus sum. Quædam autem non: regno regnaui, equito equitatus sum, dominor dominatus sum,

dominor

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ο παρακείμενος τέτυμμαι ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ἀμοιβῇ τοῦ φα εἰς μαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος πρὸ τοῦ α, φ ἔχει, ὁ παθητικὸς λήγων εἰς μαι, προσλαμβάνει καὶ ἕτερον μ, οἷον γέγραφα γέγραμμαι, τέτυφα τέτυμμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει χ, ὁ παθητικὸς προσλαπβάνει γ, πέπλεχα πέπλεγμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει κ, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγει ἀπὸ περισπωμένου θέματος ὢν, ὁ παθητικὸς οὐδὲν προσλαμβάνει, ποιῶ πεποίηκα πεποίημαι, βοῶ βεβόηκα βεβόημαι. εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγει ὁ ἐνεργητικὸς, ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει σ. τελῶ τετέλεκα, τετέλεσμαι. γελῶ γεγέλεκα γεγέλασμαι. ἔτι ὅτε ὁ εἰς κα παρακείμενος ἀπὸ βαρυτόνου θέματος γίνεται τῆς τρίτης συζυγίας, εἴτε μακρᾷ βραχείᾳ παραλήγων, ὁμοίως ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει σ. πείθω, πείσω, πέπεικα, πέπεισμαι. λακτίζω, λελάκτικα, λελάτισμαι. ἁρπάζω, ἥρπακα, ἥρπασμαι. οἱ δὲ τῆς τετάρτης συζυγίας, τροπῇ τοῦ κα εἰς μαι ποιοῦσι τὸν παθητικὸν παρακείμενον. ἔψαλκα ἔψαλμαι, ἔσπαρκα ἔσπαρμαι, κέκλεικα κέκλειμαι. τὰ δὲ εἰς νω ὡς τὰ πολλὰ τρέπουσι τὸ ν εἰς γ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ἐπειδὴ τὸ ν πρὸ τοῦ γ, ἢ κ, ἢ ξ, ἢ χ, εἰς γ τρέπεται. οἷον μιαίνω μεμίαγκα, μολύνω μεμόλυγκα. τοῦτο δὲ τὸ τραπὲν γ ἀπὸ τοῦ ν, τρέπεται κοινῶς μὲν εἰς μ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ, μεμίαγκα μεμίαμμαι, μεμόλυγκα μεμόλυμμαι. ἀττικῶς δὲ, εἰς σ. οἷον μεμίασμαι, μεμόλυσμαι. τῶν δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ω καθαρὸν παρακειμένων, οἱ μὲν προσλαμβάνουσι σ, οἷον σβέω ἔσβεσμαι, ζέω ἔζεσμαι, ἀκούω ἤκουσμαι, κελεύω κεκέλευσμαι, κρούω κέκρουσμαι, κλείω κέκλεισμαι, καὶ κέκλειμμαι. οἱ δὲ οὔ, βασιλεύω βεβασίλευμαι, ἱππεύω ἵππευμαι, κυριεύω κεκυρίευμαι,

τυραννεύω

dominor dominatus ſum. Sed *paßiuum præteritum perfectum à uerbis in o factum, eandem penultimam habet actiuo: uerberaui, uerberatus ſum. feci, factus ſum. præter à biſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis grauiſonorum: hæc enim reaſſumunt e penultimæ præſentis, quod mutatur in o paruum in actiuo præterito perfecto, ut dictum eſt more attico: dico, dixi dictus ſum. plico, plicui plicitus ſum. & præter habentes r cum complexione conſonantis. hæc enim uertunt e in a: uerto, uerti uerſus ſum, nutrio nutritus ſum, uerto uerſus ſum*. Notatum *eſt irrigo, irrigaui irrigatus ſum*. Item *& dedi, datus ſum, in uerbis in mi corripitur in paßiuo*. Sed *poſitus ſum, à poſui* Bœotice. *Secunda uerberatus es, à uerberatus eſt tertia, mutatione pt in pſ. & ſi ante t inuentum ſit s in tertia perſona, mutatur t in s, & unum s abijcitur, & ſic fit ſecunda: riſus eſt, riſus es. perfectus eſt, perfectus es*. Si *autem inuenta fuerit ante t liquida, mutatur t in s, in ſecunda, & liquida ſeruatur: miſſus eſt, miſſus es. ſatus eſt, ſatus es. fœdatus eſt, fœdatus es*. Etiam *ab actiuo futuro, cuius conſonans ſeruatur in ſecunda perſona: uerberabo, uerberatus es. dicam, dictus es*. Si *autem alia conſonans fuerit, aſſumit s: faciam, factus es. tōdebo, tōſus es*. Tertia *uerberatus eſt, à prima, mutatione mæ in te. et debuit eſſe uerberatus eſt, ſed uerſum eſt m in p, propter uocalitatem. nam tenues tenue is antecedunt, & denſæ denſas*. Item *& à ſecunda: & ſiquidem in ſecunda ſit aliqua duplex,*

in tertia

τυραννεύω τετυράννευμαι. ὁ δὲ παθητικὸς παρακείμενος, ἀπὸ τῶν εἰς ω γινόμενος, τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ ἐνεργητικῷ, τέτυφα τέτυμμαι, πεποίηκα πεποίημαι. πλὴν τῶν ἀπὸ δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων. οὗτοι γὰρ ἀναλαμβάνουσι τὸ ε τῆς παραληγούσης τοῦ ἐνεστῶτος, ὅπερ τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ὡς εἴρηται, ἔθει ἀττικῷ. λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. πλέκω, πέπλοκα, πέπλεγμαι. καὶ χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου. ταῦτα γὰρ τρέπουσι τὸ ε εἰς α. στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω τέθραμμαι, τρέπω τέτραμμαι. σεσημείωται τὸ βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι. ἔτι καὶ τὸ δέδωκα, δέδομαι, ἐπὶ τῶν εἰς μι συστέλλεται ἐπὶ παθητικοῦ. τὸ δὲ τέθειμαι, ἀπὸ τοῦ τέθεικα βοιωτικοῦ. τὸ δεύτερον τέτυψαι ἐκ τοῦ τέτυπται τρίτου, τροπῇ τοῦ πτ εἰς ψ. καὶ εἰ μὲν πρὸ τοῦ τ εὑρεθῇ σ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ, τρέπεται τὸ τ εἰς σ, καὶ τὸ ἓν σ ἀποβάλλεται, καὶ οὕτω γίνεται τὸ δεύτερον. γεγέλασται γεγέλασαι, τετέλεσται τετέλεσαι. εἰ δὲ εὑρεθῇ πρὸ τοῦ τ ἀμετάβολον, τρέπεται τὸ τ εἰς σ ἐν τῷ δευτέρῳ, καὶ τὸ ἀμετάβολον φυλάττεται. ἔσαλται ἔσαλσαι, ἔσπαρται ἔσπαρσαι, μεμόλυνται μεμόλυνσαι. Ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ μέλλοντος, οὗ τὸ σύμφωνον φυλάττεται ἐν τῷ δευτέρῳ προσώπῳ. τύψω τέτυψαι, λέξω λέλεξαι. Εἰ δὲ ἕτερον σύμφωνον εἴη, προσλαμβάνεται σ. ποιήσω πεποίησαι, κρινῶ κέκρισαι. Τὸ τρίτον τέτυπται, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς ται. καὶ ὤφειλεν εἶναι τέτυμται, ἀλλ' ἐτράπη τὸ μ εἰς π διὰ τὸ εὔφωνον. τὰ γὰρ ψιλὰ ψιλῶν προηγεῖται, καὶ τὰ δασέα δασέων. ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου. καὶ εἰ μὲν ἐν τῷ δευτέρῳ εἴη τι τῶν διπλῶν,

ἐν τῷ

in tertia assumitur tenuis, uerberatus es, ratus est. dictus es, dictus est. si autem in secunda sit s, quod habet & prima, uel r, uel l, seruatur ipsum & in tertia: auditus sum, auditus es, auditus est. satus sum, satus es, satus est. missus sum, missus es, missus est. si autem ante mæ & aliud sit m mutatum à tertia in secunda & prima, ante t assumitur n figuratiua: aspersus sum, aspersus es, aspersus est. ostensus sum, ostensus es, ostensus est. si autem prima ante m nihil habet, neque tertium ante t: factus sum, factus est. Dualis *prima uerberati fuimus, ex plurali prima, commutatione a in on.* Secunda *& tertia, uerberati estis, à secunda plurali.* Pluralis *prima, à singulari prima.* Secunda, *uerberati estis, & propter uocalitatem, uerberati estis.* Tertia *communiter quidem non fit propter inconstructionem, cum ante t tertiæ personæ singularis alia aliqua consonans fuerit, id est p, ut uerberatum est. c, ut dictum est. s, ut factum est. etiam & liquidæ, l, ut cantatũ est. n, ut pollutum est. r, ut satum est. in his enim tertia persona pluralis fieri non potest. usus autem eam supplet per participium, & substantiuũ uerbum. eodem modo & in præterito plusquamperfecto: uerberati sunt, pro uerberati sunt: & tonsi sunt, pro tonsi sunt. ionice autẽ in tæ fit. uerberati sunt, & scripti sunt, à singulari tertia, mutatione p in ph, oppositum elementum, & interpositione a. aliter secũdum ueteres, iones tertias personas paßiuorum sic faciunt: in tertijs personis singularium habentibus ante t tenuem, uertunt ipsam tenuem in oppositum elementũ aspiratum, & faciunt tertiam pluralem,*

additione

ἐν τῷ τρίτῳ προσλαμβάνεται τὸ ψιλόν. τέτυψαι τέτυπται, λέλεξαι λέλεκται. εἰ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ εἴη σ ὅπερ ἔχει καὶ τὸ πρῶτον, ἢ ρ, ἢ λ, φυλάττεται αὐτὸ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ. ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται. ἔσαλμαι, ἔσαλσαι, ἔσαλται. εἰ δὲ πρὸ τοῦ μαι καὶ ἕτερον εἴη μ τετραμμένον ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ πρώτῳ, πρὸ τοῦ τ προσλαμβάνεται ν τὸ χαρακτηριστικόν. ἔρραμμαι, ἔρρανσαι, ἔρρανται. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. εἰ δὲ τὸ πρῶτον πρὸ τοῦ μ οὐδὲν ἔχει, οὐδὲ τὸ τρίτον πρὸ τ, πεποίημαι, πεποίηται. τὸ δυϊκὸν πρῶτον τετύμμεθον, ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ον. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τέτυφθον, ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου. Τὸ δεύτερον τέτυπθε, καὶ δι' εὐφωνίαν τέτυφθε. Τὸ τρίτον κοινῶς μὲν οὐ γίνεται διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, ὅτε πρὸ τοῦ τ τοῦ τρίτου προσώπου ἑνικοῦ ἄλλό τι σύμφωνον εἴη, ἤγουν π. οἷον τέτυπται. κ, οἷον λέλεκται. σ, οἷον εἴργασται. ἔτι καὶ τὰ ἀμετάβολα. λ, οἷον ἔψαλται. ν, μεμόλυνται. ρ, οἷον ἔσπαρται. ἐν τούτοις γὰρ τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν γενέσθαι οὐχ οἷόν τε. ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς, καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ὑπερσυντελίκῳ, τετυμμένοι εἰσὶν, ἀντὶ τοῦ τέτυπνται. καὶ κεκαρμένοι εἰσὶν, ἀντὶ κέκαρνται. ἰωνικῶς δὲ εἰς ται γίνεται, τετύφαται, καὶ γεγράφαται, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου, τροπῇ τοῦ π εἰς φ τὸ ἀντιστοίχου, καὶ ἐπενθέσει τοῦ α. ἄλλως κατὰ παλαιούς, οἱ ἴωνες τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν παθητικῶν οὕτω ποιοῦσιν, ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τρέπουσιν αὐτὸ τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασὺ, καὶ ποιοῦσι τρίτον πληθυντικὸν,

additione a: lotum est, lotum est. si tamen fuerit cõmune in stæ grauisonum, tunc ionicum habet ante atæ figuratiuam consonantem medij præteriti perfecti: dictum est, dictũ est, quoniã dixi. at uero à circunflexis, natura longa penultimantes, hanc corripiunt ante atæ in debitam correptionem, factum est, facta sunt. tertia autẽ ante t nihil habente, fit tertia communiter: factum est, facta sunt. à uerberatum est autem, fit paulo post futurum: uerberabor uerberaberis rabitur, secundum uerberabor formatũ, unica syllaba excedens passiuum præteritum perfectum, sæpe autẽ ipsum medio futuro primo conuenit, cum eadem principalis fuerit futuro, & præterito perfecto. hoc autem fit in incipientibus ab immutabilibus uocalibus, e, i, y, o: ut, inuiscabor, inuiscatus sum, inuiscabor. iniuriabor, iniuriatus sum, iniuriabor. Etiam oportet scire & hoc, quod in incipientibus ab ı, & y, medium quidem futurum ipsas breues uel positione longas habet. at paulo-post futurum à paßiuo præterito perfecto longa.

De præterito plusquamperfecto.

Præteritum plusquamperfectum, uerberatus fueram, à uerberatus sum, mutatione mæ in min, & additione e augmenti, ut in actiuis. Secunda uerberatus fueras. Tertia, uerberatus fuerat: & aliæ eodem modo præterito perfecto. Pluralis tertia, communiter quidem non fit ob prædictam causam. Per participium autem suppletur, & substantiuum uerbum: uerberati fuerant, pro uerberati fuerant. & ionice uerberati fuerant, à singulari tertia, mutatione p in ph, & additione a.

De

προσθέσει τοῦ α. νένιπται νενίφαται. εἰ μέν τοι εἴη τὸ κοινὸν εἰς σαι βαρύτονον, τότε τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένη, πέφρασαι πεφράδαται. ὅτι πέφραδα. οἱ μέν τοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραλήγοντες, ταύτην συστέλλουσι πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολὴν, πεποίηται πεποιέαται. τοῦ τρίτου δὲ πρὸ τοῦ τ μηδὲν ἔχοντος, γίνεται τὸ τρίτον κοινῶς, πεποίηται πεποίηνται. ἀπὸ δὲ τοῦ τέτυψαι, γίνεται ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, κατὰ τὸ τύψομαι σχηματιζόμενος, μιᾷ συλλαβῇ περιττεύων τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου. πολλάκις δὲ αὐτὸ τῷ μέσῳ μέλλοντι πρώτῳ συνέρχεται, ὅτε ἡ αὐτὴ ἄρχουσα εἴη μέλλοντι καὶ παρακειμένῳ. τοῦτο δὲ γίνεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ τῶν ἀμεταβόλων φωνηέντων, η, ι, υ, ω. οἷον ἱδρύσομαι, ἵδρυμαι, ἱδρύσομαι. ὑβρίσομαι, ὕβρισμαι, ὑβρίσομαι. ἔτι δεῖ γινώσκειν καὶ τοῦτο, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ι καὶ υ, ὁ μὲν μέσος μέλλων αὐτὰ βραχέα ἢ θέσει μακρὰ ἔχει. ὁ δὲ μετ' ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, μακρά.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ο ὑπερσυντελικὸς ἐτετύμμην, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, τροπῇ τοῦ μαι εἰς μην, καὶ προσθέσει τοῦ ε τῆς αὐξήσεως, ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. Τὸ δεύτερον ἐτέτυψο. Τὸ τρίτον ἐτέτυπτο, καὶ τἆλλα ὡσαύτως τῷ παρακειμένῳ. Τὸ δὲ πληθυντικὸν τρίτον, κοινῶς μὲν οὐ γίνεται διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. διὰ μετοχῆς δὲ ἀναπληροῦνται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. τετυμμένοι ἦσαν, ἀντὶ ἐτέτυπντο. καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο, ἀπὸ ἑνικοῦ τρίτου, τροπῇ τοῦ π εἰς φ, καὶ προσθέσει τοῦ α.

De pasſiuo Aoriſto primo.

Paſſiuus aoriſtus primus, *uerberatus fui, à præterito perfecto, mutatione mæ in thin, uerberatus ſum. & propter uocalitatē, uerberatus ſum. ſecunda uerberatus es, à prima, mutatione η in s. tertia uerberatus eſt, à ſecunda abiectione s.* Dualis *ſecunda uerberati fuiſtis, à ſecunda plurali. tertia, uerberati fuerunt, à propria ſecunda, commutatione on in in.* Pluralis *prima uerberati ſumus, à ſingulari prima, additione me. ſecūda uerberati fuiſtis à prima, cōmutatione men in te. tertia uerberati fuerunt, à prima, et ionice uerberati fuerunt à genitiuo uerberati, abiectione tos: ut congregati ſunt, pro cōgregati ſunt. & nutriti ſunt, pro nutriti ſunt.* Siquidem *igitur præteritū perfectū incipit à uocali uel diphthongo abuſiuo, coincipit ipſi aoriſtus: armatus ſum, matus fui. electus ſum, electus fui. ſi aūt præteritum perfectū incipit à conſonante, tunc aoriſtus abijcit cōſonantē reduplicationis: ut factus ſum, factus fui. uerberatus ſum, uerberatus fui. inuenta con ſonans ante m præteriti perfecti, ſeruat: ut tonſus ſum, tonſus fui. cōcentus ſum, concētus fui. extinctus ſum, extinctus fui. niſi m, uel g ſit. inuentū enim m, à ph mutatū, uertit illud in ph: uerberaui uerberatus ſum, uerberatus fui. ſcripſi, ſcriptus ſum, ſcriptus fui.* Etiam *g, à ch mutatū, uertit ipſum in ch, dixi, dictus ſum, dictus fui. at pollutus fui, & maculatus fui, habēt n propter illationē th. n enim illato d, uel th, uel t, ſeruatur. ſi aūt paßiuū præteritū perf. nihil habet, neq; aoriſtus, iudicatus ſum, dicatus fui. habet aūt candē penultimā aori-*

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ.

Ο παθητικὸς ἀόριστος πρῶτος, ἐτύφθην. ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς θην, ἐτύφθην, καὶ διὰ τὸ εὔφωνον ἐτύφθην. Τὸ δεύτερον ἐτύφθης, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. Τὸ τρίτον ἐτύφθη, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον ἐτύφθητον, ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ. Τὸ τρίτον ἐτυφθήτην, ἐκ τοῦ ἰδίου δευτέρου, ἀμοιβῇ τοῦ ον εἰς ην. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἐτύφθημεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει με. τὸ δεύτερον ἐτύφθητε, ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ μεν εἰς τε. Τὸ τρίτον ἐτύφθησαν, ἀπὸ τοῦ πρώτου, καὶ ἰωνικῶς ἔτυφθεν, ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ τυφθέντος, ἐκβολῇ τος. ὥσπερ ἤγερθεν, ἀντὶ ἠγέρθησαν. καὶ τράφεν, ἀντὶ ἐτράφησαν. εἰ μὲν δὴ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου καταχρηστικῆς, συνάρχεται αὐτῷ ἀόριστος, ὥπλισμαι ὡπλίσθην, ἤρημαι ἠρέθην. εἰ δ' ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, τότε ὁ ἀόριστος ἀποβάλλει τὸν σύμφωνον τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. οἷον πεποίημαι ἐποιήθην, τέτυμμαι ἐτύφθην. τὸ εὑρεθὲν σύμφωνον πρὸ τοῦ μ τοῦ παρακειμένου, φυλάττει. οἷον κέκαρμαι ἐκάρθην, ἔψαλμαι ἐψάλθην, ἔσβεσμαι ἐσβέσθην. πλὴν εἰ μὴ μ ἢ γ εἴη. Τὸ γὰρ εὑρεθὲν μ ἀπὸ φ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ φ, τέτυφα, τέτυμμαι, ἐτύφθην. γέγραφα, γέγραμμαι, ἐγράφθην. Ετι καὶ τὸ γ ἀπὸ τοῦ χ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ χ, λέλεχα, λέλεγμαι, ἐλέχθην. Τὸ δὲ ἐμολύνθην καὶ ἐμιάνθην, ἔχει τὸ ν διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ θ. Τὸ γὰρ ν ἐπιφερομένου δ, ἢ θ, ἢ τ φυλάττεται. εἰ δὲ ὁ παθητικὸς παρακείμενος οὐδὲν ἔχει, οὐδὲ ὁ ἀόριστος. κέκριμμαι ἐκρίθην. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν

aoriſtus præterito perfecto, uerberatus ſum, uerbera tus fui. factus ſum, factus fui. excepto inuẽtus ſum, inuentus fui: unde & inuentor. & laudatus ſum, lauda tus fui. & his quæ à tollo circũflexis: ut ſublatus ſum, ſublatus fui. ablatus ſum, ablatus fui. dico dictus ſum, dictus fui. & exceptis habentibus cũ connexione conſonantis, et uertentibus e in a in paßiuo præterito perfecto: uerſus ſum, uerſus fui. altus ſum, altus fui. ſecundus autẽ, altus fui, ab alui. & memini uero aſſumit s, memini non habente: & ualui, ualui non habente. contra autem ſeruatus ſum, ſeruatus ſum.

De ſecundo aoriſto.

Paßiuus *ſecundus aoriſtus uerberatus fui, per p, à uerberaui ſecũdo aoriſto, mutatione on in in: unde & conſonantẽ ipſius ſeruat: uerberaui, ratus fui. læſi, læſus fui. corrupi, ptus fui. ſecunda, ratus fuiſti. tertia, ratus fuit, ſecundũ primã. ſed à uerberatus fui, futurũ primũ paßiuum, uerberabor ris tur: & a uerberatus fui, uerberabor ris tur, ſecundum uerberabor.* Medius *aoriſtus primus: uerberatus fui, à uerberaui, additione min. ſecũda uerberatus fuiſti, à uerberatus fuit, ter tia, abiectione t, & commixtione ao in o magnum, uer beratus fuiſti, & ionice uerberatus fuiſti: ut læſiſti, pro læſiſti. tertia, uerberatus fuit, à prima. & alia ſimiliter prædictis. medius ſecundus aoriſtus: uerberatus fui, à uerberaui, additione mi. ſecunda, uerberatus fuiſti, & ionice beratus fuiſti, & dorice ratus fuiſti. tertia uerberatus fuit, & alia.* Oportet *autem ſcire, quòd tertia perſona ſi fuerit per ato, tunc ſecũda in o: uerberatus fuit, beratus fuiſti. ubi uero ſit per eto, ibi*

ſecunda

ὁ ἀόριστος τῷ παρακειμένῳ, τέτυμμαι, ἐτύφθην, πεποίημαι ἐποιήθην. πλὴν τοῦ εὕρημαι εὑρέθην, ὅθεν καὶ εὑρετής. καὶ ἐπήνημαι, ἐπηνέθην. καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αἱρῶ περισπωμένων, οἷον καθήρημαι καθηρέθην, ἀφήρημαι ἀφηρέθην, ῥῶ ἔρρημαι ἐρρέθην. καὶ χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ' ἐπλοκῆς συμφώνου, καὶ τρεπόντων τὸ ε εἰς α ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. ἔσραμμαι ἐσρέφθην, τέτραμμαι ἐθρέφθην. ὁ δὲ δεύτερος ἐτράφην, ἀπὸ τοῦ ἔτραφον. καὶ τὸ ἐμνήσθην δὲ προσλαμβάνει ς, τοῦ μέμνημαι μὴ ἔχοντος. καὶ τὸ ἐρρώσθην, τοῦ ἔρρωμαι μὴ ἔχοντος. τοὐναντίον δὲ τὸ σέσωσμαι, ἐσώθην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ἀορίστου.

Ὁ παθητικὸς δεύτερος ἀόριστος ἐτύπην διὰ π, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον δευτέρου ἀορίστου, τροπῇ τοῦ ον εἰς ην. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ φυλάττει, ἔτυπον ἐτύπην, ἔβλαβον ἐβλάβην, ἔφθαρον ἐφθάρην. Τὸ δεύτερον, ἐτύπης. Τὸ τρίτον, ἐτύπη, κατὰ τὸ πρῶτον. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτύφθην, μέλλων πρῶτος παθητικὸς, τυφθήσομαι, σῃ, σεται. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύπην τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, κατὰ τὸ τύψομαι. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος ἐτυψάμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, προσθέσει μην. τὸ δεύτερον ἐτύψω, ἀπὸ τοῦ ἐτύψατο τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα, ἐτύψω, καὶ ἰωνικῶς ἐτύψαο, ὥσπερ ἴψαο, ἀντὶ ἴψω. Τὸ τρίτον ἐτύψατο, ἀπὸ τοῦ πρώτου. καὶ τἆλλα ὁμοίως τοῖς προειρημένοις. μέσος δεύτερος ἀόριστος ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον, προσθέσει μη. Τὸ δεύτερον, ἐτύπου, καὶ ἰωνικῶς, ἐτύπεο. καὶ δωρικῶς, ἐτύπευ. Τὸ τρίτον ἐτύπετο, καὶ τἆλλα. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὸ τρίτον πρόσωπον εἰ εἴη διὰ τοῦ ατο, τότε τὸ δεύτερον εἰς ω μέγα, ἐτύψατο, ἐτύψω. ὅπου δὲ εἴη διὰ τοῦ ετο, ἐκεῖ τὸ

ſecunda in u : uerberabatur uerberabaris. Medium *futurum primum uerberabor, ab actiuo uerberabo, correptione o in o, & additione me.* Secunda *uerberaberis, cum adſcripto i. tertia uerberabitur, & alia ſecundum præſens.* Medium *futurum ſecundum ab actiuo ſecundo, commutatione o in u, & additione mæ: uerberabo uerberabor, pſallam pſallar, ſeram ſerar. his ſimiliter &* Dorienſes *circunflectunt in u futura: fiam pro fiam, & iacebo & iacebo, pro iacebo.* Secun*da uerberaberis, cum adſcripto i. tertia uerberabitur. uerberabimur uerberabimini uerberabuntur, uerberabimur uerberabimini uerberabuntur.* Medij *autem futuri & medij aoriſti, in paßiuis ut plurimum actionem ſignificant. ſæpe autem & paßionem.*

Imperatiua.

Præ*ſens & præteritum imperfectum imperatiui, ſecunda uerberare, à uerberabare ſecũda per ablationem, & ionice uerberare, & dorice uerberare.* Ter*tia uerberetur, à uerberet actiuo, mutatiõe t in th, & additione s.* D*ualis ſecunda uerberamini per o paruum, uerberamini. tertia uerberamini, à ſecunda per extenſionem.* P*luralis ſecunda uerberamini, à uerberetur. tertia uerberẽtur, à uerberetur, additione ſan, & attice per ſyncopam, uerberẽtur. nam attici, in imperatiuis nõ habentibus m declinabile, à paſſiuis factis faciũt tertiã perſonã imperatiuã, ſimilẽ duali tertiæ.* P*ræteritũ perfectũ, & pluſquãperfectum, uerberator à uerberatus fueras. tertia, uerberatus fuerit, à uerberauerit, uerberatus fuerit, & propter uocalitatem.*

uerbe-

δεύτερον εἰς ου, ἐτύπτετο, ἐτύπτου. ὁ μέσος μέλλων πρῶτος τύψομαι, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ τύψω, συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, καὶ προσθέσει μαι. Τὸ δεύτερον τύψῃ, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. Τὸ τρίτον τύψεται, καὶ τἆλλα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα. ὁ μέσος μέλλων δεύτερος ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου, ἀμοιβῇ τοῦ ω εἰς ου, καὶ προσθέσει μαι, τυπῶ τυποῦμαι, ψαλῶ ψαλοῦμαι, σπερῶ σπεροῦμαι. τούτοις ὁμοίως καὶ οἱ δωριεῖς περισπῶσι τοὺς εἰς ου μέλλοντας, ποιῆσαι ἀντὶ ποιήσομαι. καὶ τὸ κεισοῦμαι, καὶ κεισεῦμαι, ἀντὶ κείσομαι. Τὸ δεύτερον τυπῇ, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. Τὸ τρίτον τυπεῖται, τυπούμεθον, τυπεῖσθον τυπεῖσθον. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται. οἱ δὲ μέσοι μέλλοντες καὶ μέσοι ἀόριστοι, ἐν τοῖς παθητικοῖς ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐνέργειαν σημαίνουσι, πολλάκις δὲ καὶ πάθος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ προστακτικοῦ, τὸ δεύτερον τύπτου, ἐκ τοῦ ἐτύπτου δευτέρου κατὰ ἀφαίρεσιν. καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ. Τὸ τρίτον τυπτέσθω, ἐκ τοῦ τυπτέτω ἐνεργητικοῦ, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, καὶ προσθέσει ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτεσθον, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀπὸ τοῦ τύπτεσθε. Τὸ τρίτον τυπτέσθων, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, κατ' ἔκτασιν. Τὸ πληθυντικὸν δεύτερον τύπτεσθε, ἀπὸ τοῦ τυπτέσθω. Τὸ τρίτον τυπτέσθωσαν ἀπὸ τοῦ τυπτέσθω, προσθέσει σαν. καὶ ἀττικῶς κατὰ συγκοπὴν, τυπτέσθων. οἱ γὰρ ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλητικὸν τῶν ἀπὸ παθητικὸν γινομένων ποιοῦσι τρίτον πρόσωπον προστακτικὸν, ὅμοιον τῷ δυϊκῷ τρίτῳ. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς, τέτυψο, ἀπὸ τοῦ ἐτέτυψο. Τὸ τρίτον τετύφθω, ἀπὸ τοῦ τετυφέτω, τετύφετω καὶ δι' εὐφωνίαν,

uerberatus fuerit, uerberati fuerimus ritis. uerberati fueritis rint. Aoristus paßiuus, *uerberator, à uerb. fuisti. quorũ aũt participia in s acutisona per nt declinata, horum imperatiua in thi, & debuit uerberator esse: sed propter concursum crassarum, uerberator dicimus*. Tertia *uerberator, à prima: uerberamini uerberantor, uerberamini uerberantor*. Aoristus *secũdus similiter, uerberator uerberator, à uerberatus fuit. uerberamini uerberãtor, uerberamini uerberãtor. medius aoristus primus à uerberaui, uerberator tor, uerberamini uerberantor, uerberamini uerberantor, & uerberantor. medius aoristus secundus à uerberatus fuisti, uerberator circunflexa: uerberato, uerberamini uerberantor, uerberamini uerberantor, & rantor*.

Optatiua.

Præsens & *præteritum imperfectũ* optatiui, *uerberarer, à uerberarem, commutatione ultimæ, uel à uerberor. secũda uerberarer, à tertia, abiectione t. tertia uerberaretur, à prima. dualis prima, uerberaremur, à uerberaremur, commutatione a in on*. Secunda *uerberaremini, à uerberaremini. tertia uerberarẽtur, à duali secunda*. Pluralis *prima, uerberaremur, à singulari prima uerberarer. secunda uerberaremini, à prima, uel tertia singulari. tertia uerberarentur, à tertia, additione n. & ionice uerberarẽtur, mutatione n in a: & fiant, pro fiant*. Præteritum *perfectũ & plusquamperfectũ, per participium et substantiuũ uerbum suppletur: uerberatus essem esses esset. cum enim præteritum perfectum autem alterũ m assumit, aut aliã consonantem dictarũ, uel y penultimat, sic suppletur*

opta-

τετύφθω, τέτυφθον τετύφθων, τέτυφθε τετύφθωσαν. Ο ἀόριστος παθητικὸς, τύφθητι, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθη. ὧν δὲ αἱ μετοχαὶ εἰς ς ὀξύτονοι διὰ τοῦ ντ κλινόμεναι, τούτων τὰ προστακτικὰ εἰς θι. καὶ ὤφειλε τύφθητι εἶναι, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων, τύφθητι λέγομεν. Τὸ τρίτον τυφθήτω, ἀπὸ τοῦ πρώτου. τύφθητον τυφθήτων, τύφθητε τυφθήτωσαν. ὁ ἀόριστος δεύτερος ὁμοίως τύπητι τυπήτω, ἀπὸ τοῦ ἐτύπη, τύπητον τυπήτων, τύπητε τυπήτωσαν. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ ἔτυψα τύψαι τυψάσθω, τύψασθον, τυψάσθων, τύψασθε, τυψάσθωσαν, καὶ τυψάσθων. ὁ μέσος ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ τοῦ ἐτύπου, τυποῦ περισπωμένως, τυπέσθω, τύπεσθον τυπέσθων, τύπεσθε τυπέσθωσαν, καὶ τυπέσθων.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ο ἐνεστὼς καὶ παρατικὸς τοῦ εὐκτικοῦ, τυπτοίμην, ἀπὸ τοῦ τύπτοιμι, ἀμοιβῇ τῆς ἐσχάτης. ἢ ἀπὸ τοῦ τύπτομαι. Τὸ δεύτερον τύπτοιο, ἀπὸ τοῦ τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ. Τὸ τρίτον τύπτοιτο, ἐκ τοῦ πρώτου. Τὸ δυϊκὸν πρῶτον τυπτοίμεθον, ἐκ τοῦ τυπτοίμεθα, ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ον. Τὸ δεύτερον τύπτοισθον, ἐκ τοῦ τύπτοισθε. Τὸ τρίτον τυπτοίσθην, ἐκ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τυπτοίμεθα, ἐκ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου τυπτοίμην. Τὸ δεύτερον τύπτοισθε, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἢ τρίτου ἑνικοῦ. Τὸ τρίτον τύπτοιντο, ἀπὸ τοῦ τρίτου, προσθέσει ν. καὶ ἰωνικῶς τυπτοίατο, τροπῇ τοῦ ν εἰς α. καὶ γενοίατο, ἀντὶ γένοιντο. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἀναπληροῦται, Τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Ο τε γὰρ ὁ παρακείμενος, πρὸ τοῦ μ ἕτερον μ προσλαμβάνει, ἢ ἄλλο σύμφωνον τῶν εἰρημένων, ἢ τῷ υ παραλήγει. οὕτως ἀναπληροῦται.

τὸ εὐ-

optatiuum & ſubiunctiuum: uerberatus ſum, uerberatus eſſem. nexus ſum, nexus eſſem. factus ſum, factus eſſem. tonſus ſum, tonſus eſſem. mactatus ſum, mactatus eſſem. lotus ſum, lotus eſſem. cum autẽ nõ, proprium optatiuum & ſubiunctiuum facit: factus ſum, factus eſſem per i abuſiuã diphthongũ: ſi factus fuerim. uocatus ſum, uocatus eſſem, ſi uocatus fuerim. Aoriſtus primus, uerberatus fuerim fueris fuerit, à uerberatus, additione i, & mutatione s in n: uerberati fueritis rint. uerberati fuerimus ritis rint, et uerberati fuerint. manifeſta eſt aũt formatio. Similiter et aoriſtus ſecundus uerberatus fuerim ris rit, à uerberatus, & à uerberabor. futurũ primũ paſſiuum, uerberer rere retur. & à uerberabor, uerberarer rere retur. Medius aoriſtus primus, uerberatus ſim, à uerberaui, additione i: uerberatus ſis, atus ſit. Tertia pluraliũ, uerberati ſint, et ionicũ uerberati ſint. Medius aoriſtus ſecũdus, uerberatus ſim, à uerberatus fui, additione i, fuiſti fuit, præacutiſone. Tertia uerberati ſint, & ionicũ uerberati ſint. medium futurũ primũ, uerberer, à uerberabor, uerberere uerberetur. Medium futurum ſecundum, uerberer, à uerberabor, uerberere uerberetur præcircumflexe, uerberemur uerberemini uerberentur, uerberemur uerberemini uerberentur: & à uerberabor paulopoſt futurum, uerberer uerbereris uerberetur, ſecundum præſens. Oportet autem ſcire, quòd omne optatiuum deſinit aut in mi, uerberarem uerberaſſem: aut in purũ, aut cum m, uerberarer, uerberatus ſim. penultimat autẽ diphthongo œ, uel æ, uel ei, uel i cum adſcripto i: præterquam iungerer.

De

τὸ εὐκτικὸν καὶ ὑποτακτικὸν, τέτυμμαι, τετυμμένος εἴ-
ην. πέπλεγμαι, πεπλεγμένος εἴην. εἴργασμαι, εἰργασμέ-
νος εἴην. κέκαρμαι, κεκαρμένος εἴην. τέθυμαι, τεθυμένος
εἴην. λέλουμαι, λελουμένος εἴην. ὅτε δὲ μὴ ἴδιον εὐκτι-
κὸν καὶ ὑποτακτικὸν ποιεῖ, πεποίημαι, πεποιήμην διὰ
τῆς ἢ καταχρηστικῆς διφθόγγου, ἐὰν πεποιῶμαι. κέκλημαι
κεκλήμην, ἐὰν κεκλῶμαι. ὁ ἀόριστος πρῶτος, τυφθείην,
ης, η, ἀπὸ τοῦ ὁ τυφθεὶς, προσθέσει η, καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν,
τυφθείητον, την. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν, καὶ
τυφθεῖεν. δῆλος δὲ ὁ σχηματισμός. ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριστος
δεύτερος, τυπείην, τυπείης, τυπείη, ἀπὸ τοῦ τυπείς. καὶ
ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι, μέλλων πρῶτος παθητικὸς τυφθησοί-
μην, σοιο, σοιτο. καὶ ἀπὸ τοῦ τυπήσομαι, τυπησοίμην, σοιο,
σοιτο. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος, τυψαίμην, ἀπὸ τοῦ ἐτυψά-
μην, προσθέσει ι, τύψαιο τύψαιτο. Τὸ τρίτον τῶν πληθυν-
τικῶν, τύψαιντο. καὶ τὸ ἰωνικὸν, τυψαίατο, ὁ μέσος ἀόρι-
στος δεύτερος, τυποίμην, ἀπὸ τοῦ ἐτυπόμην, προσθέσει
ι. τύποιο, τύποιτο προπαροξυτόνως. Τὸ τρίτον, τύποιντο.
καὶ τὸ ἰωνικὸν, τυποίατο. ὁ μέσος μέλλων πρῶτος, τυψοί-
μην, ἀπὸ τοῦ τύψομαι, τύψοιο, τύψοιτο. ὁ μέσος μέλλων
δεύτερος, τυποίμην, ἀπὸ τοῦ τυποῦμαι, τυποῖο, τυποῖτο
προπερισπωμένως. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.
τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο. καὶ ἀπὸ τοῦ τετύψομαι,
μετ' ὀλίγον μέλλων, τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, κα-
τὰ τὸν ἐνεστῶτα. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι πᾶν εὐκτικὸν λή-
γει ἢ εἰς μι, τύπτοιμι, τύψαιμι. ἢ εἰς ην καθαρὸν, ἢ με-
τὰ τοῦ μ, τυποίμην, τυφθείην. παραλήγει δὲ διφθόγ-
γῳ οι, ἢ αι, ἢ ει, ἢ η μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. πλὴν
τοῦ ζευγνύην.

ΠΕΡΙ

De subiunctiuo.

Præsens & præteritum imperfectum subiunctiui, si uerberer, à si uerberem, additione μαι. Secunda si uerbereris, à si uerberet tertia. unde & i adscribitur, & ionice uerbereris, à tertia. Tertia à secunda, additione ται, sine subscripto i. Dualia, si uerberemur uerberemini uerberentur. Pluralis prima, si uerberemur, à si uerberer. secũda, si uerberemini. tertia, si uerberentur. Præteritum perfectum, & plusquamperfectum, ob prædictam causam subiunctiuum non facit. usus autem supplet per participium & substantiuum uerbum: uerberatus si sim, sis, sit. uerberati si sitis sint. uerberati si simus sitis sint. Aoristus primus paßiuus à uerberatus fui, si uerberatus fuerim fueris fuerit: cum adscripto i, in secunda & prima similiter actiuis: si uerberati fueritis, fuerint. si uerberati fuerimus, si fueritis, si fuerint. Similiter & aoristus secundus, si uerberatus fuerim ris rit. Medius aoristus primus, pro futuro, si uerberatus fuero fueris fuerit, à uerberatus fui. Et medius aoristus secundus, si uerberatus fuero ris rit, à uerberatus fui. neq; uero paulopost futurum, neq; medij futuri subiunctiua faciunt.

De infinitis.

Præsens & præteritũ imperfectũ infinitiui à uerberatur, uerberari, commutatione ται in σθαι. Præteritum perfectũ et plusquamperfectũ uerberatũ fuisse, à uerberatũ fuit. cũ enim inuẽta fuerit tenuis in tertia, propter inconstructionẽ uertitur in contrariũ elementum aspiratum: uerberatum fuit, beratnm fuisse. scriptum fuit, scriptũ fuisse. punctũ fuit, sse, penacutisone.

præter

ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΥ.

Ο ἐνεςὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ὑποτακτικοῦ, ἐὰν τύπτωμαι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτω, προσθέσει μαι. Τὸ δεύτερον ἐὰν τύπτῃ, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτῃ τρίτου. ὅθεν καὶ τὸ ι προσγράφεται. καὶ ἰωνικῶς τύπτεαι, ἀπὸ τοῦ τρίτου. Τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει ται, χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμένου ι. Τὰ δυϊκὰ, ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον τύπτησθον. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον, ἐὰν τυπτώμεθα, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτωμαι. τὸ δεύτερον, ἐὰν τύπτησθε. τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωνται. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν ὑποτακτικὸν οὐ ποιεῖ. ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, τετυμμένω ἐὰν ἦτον ἦτον. τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσιν. ὁ ἀόριςος πρῶτος παθητικὸς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς, τυφθῇ, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ, ὁμοίως τοῖς ἐνεργητικοῖς. ἐὰν τυφθῆτον, τον. ἐὰν τυφθῶμεν, ἐὰν τυφθῆτε, ἐὰν τυφθῶσιν. ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριςος δεύτερος, ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. ὁ μέσος ἀόριςος πρῶτος ἀντὶ μέλλοντος, ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. καὶ μέσος ἀόριςος δεύτερος, ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, ἀπὸ τοῦ ἐτυπόμην. οὔτε δὲ ὁ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, οὔτε οἱ μέσοι μέλλοντες ὑποτακτικὰ ποιοῦσιν.

ΠΕΡΙ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ.

Ο ἐνεςὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀπὸ τοῦ τύπτεται, τύπτεσθαι, ἀμοιβῇ τοῦ ται εἰς σθαι. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς τετύφθαι, ἀπὸ τοῦ τέτυπται. ὅτε γὰρ εὑρεθῇ ψιλὸν ἐν τῷ τρίτῳ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τρέπεται εἰς τὸ ἀντιςοιχοῦν δασύ. τέτυπται τετύφθαι, γέγραπται γεγράφθαι, νένυκται νενύχθαι παροξυτόνως.

πλὴν

præter nõnulla. cum autem ante te tertiæ inueniatur liquida, seruatur & in infinito: tonsum fuit, tonsum fuisse. cantatum est, cantatum fuisse. si autem t tertiæ solum fuerit, in sthæ infinitiuũ fit: uerberatur, uerberari, uerberabitur, uerberatum iri. Paulopost futurum, à uerberabitur, uerberatũ iri. Aoristus primus, à uerberatus fui, uerberatus fuisse: à uerberatus fui, uerberatus fuisse, additione næ. Futurum primũ paßiuum, à tertia omnia: uerberatũ iri, & uerberatũ iri. Medius aoristus primus, uerberatus fuisse. medius aoristus secundus, uerbertus fuisse. mediũ futurũ primũ, uerberatũ iri. medium futurum secundum, uerberatum iri.

De participiis.

Participia omnia trigeneriter declinata, à proprijs participijs formantur. A' uerberor, præsens & præteritũ imperfectũ uerberatus, cõmutatione mæ in menos. Femininũ, uerberata. neutrũ uerberatum, à masculino, ultima mutata. eodem modo & alia tempora. Præteritum perfectũ & plusquamperfectum, à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatum. Aoristus primus paßiuus, à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatum, & à uerberatus fui. Aoristus secundus, uerberatus uerberata uerberatum. Futurum primum, à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. Etiam à uerberabor, paulopost futurum, uerberandus uerberanda uerberandum. medius aoristus primus, à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatũ. medius aoristus secundus à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatum.

Medium

πλὴν τινῶν. ὅτε δὲ πρὸ τοῦ τ τοῦ τρίτου εὕρηται ἀμετάβολον, φυλάττεται καὶ ἐν τῷ ἀπαρεμφάτῳ, κέκαρται κεκάρθαι, ἔψαλθαι ἐψάλθαι. εἰ δὲ τὸ τ τοῦ τρίτου μόνον εἴη, εἰς σθαι τὸ ἀπαρέμφατον γίνεται, τύπτεται, τύπτεσθαι, σθαι. ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τοῦ τετύψεται τετύψεσθαι. ὁ ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην τυφθῆναι, ἀπὸ τοῦ ἐτύπην τυπῆναι, προσθέσει ναι. Μέλλων πρῶτος παθητικὸς ἀπὸ τοῦ τρίτου πάντα, τυφθήσεσθαι, καὶ τυπήσεσθαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, τύψασθαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, τυπέσθαι. μέσος μέλλων πρῶτος, τύψεσθαι. μέσος μέλλων δεύτερος, τυπεῖσθαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

Αἱ μετοχαὶ πᾶσαι τριγενῶς κλινόμεναι, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν σχηματίζονται. ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ὁ τυπτόμενος, ἀμοιβῇ τοῦ μαι εἰς μενος. Τὸ θηλυκὸν, ἡ τυπτομένη. Τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ, τῆς τελευταίας τραπείσης. ὡσαύτως καὶ οἱ ἄλλοι χρόνοι. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, ὁ τετυμμένος, ἡ τετυμμένη, τὸ τετυμμένον. ὁ ἀόριστος πρῶτος παθητικὸς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, ὁ τυφθεὶς, ἡ τυφθεῖσα, τὸ τυφθέν. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύπην, ὁ ἀόριστος δεύτερος, ὁ τυπεὶς, ἡ τυπεῖσα, τὸ τυπέν. ὁ μέλλων πρῶτος ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι, ὁ τυφθησόμενος, ἡ τυφθησομένη, τὸ τυφθησόμενον. ἀπὸ τοῦ τυπήσομαι, ὁ τυπησόμενος, ἡ τυπησομένη, τὸ τυπησόμενον. Ετι τὰ ἀπὸ τοῦ τετύψομαι, ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, ὁ τετυψόμενος, ἡ τετυψομένη, τὸ τετυψόμενον. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος, ἡ τυψαμένη, τὸ τυψάμενον. ὁ μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος, ἡ τυπομένη, τὸ πυπόμενον.

Medium futurum primum, à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. Medium futurum secundum à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. Et *hæc quidem sufficiunt de grauisono uerbo, à ueteribus interrogamentis in compendio coacta.* De *declinatione autem aliorum uerborum grauisonorum, superfluum existimaui dicere, quoniam inueniũtur per se scripta: neq; de declinatione temporaria, uel inclinatiua proprium dicere. sciens enim personalem, et illas nouit inuenire facile.* Onus *aũt supra onus introductitijs inferre, molestum est.* Sed *& de circunflexis, & in mi, breuißime dicamus.*

De circunflexis uerbis.

Circun*flexa uerba ab in o purum grauisonis fiunt, per commixtionem circunflexe. quare & circunflexa dicuntur: à facio ionico, facio. clamo clamo, inauro inauro. hæc autem æoles, ut scriptum est, in mi faciunt: intelligo pro intelligo, amo pro amo. laudo apud* He*siodum, pro laudo.* Horum *coniugationes tres, ut prædictum est. quorum prima per eo primitiue, in penultima futuri, & aliorum temporum, præterquam præteriti imperfecti, i uel e habet sic.* Cum *præsens horum longa natura, aut positione penultimat, tunc futurum i penultimat, una syllaba excedens proprium circunflexum præsentis: facio faciam, inuenio inueniam, habito habitabo, seruo seruabo, certo certabo.* Exci*pitur sufficio sufficiam, altercor altercabor, pudeo debo, laudo laudabo. unde laudo laudabo cõmuniter. apud ueteres autẽ laudabo, & laudabo. unde et poeta,*

uerbum

ὁ μέσος μέλλων πρῶτος, ἀπὸ τοῦ τύψομαι, ὁ τυψόμενος, ἡ τυψομένη, τὸ τυψόμενον. ὁ μέσος μέλλων δεύτερος, ἀπὸ τοῦ τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος, ἡ τυπουμένη, τὸ τυπούμενον. καὶ ταῦτα μὲν ἀρκεῖ περὶ τοῦ βαρυτόνου ῥήματος, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἐρωτημάτων ἐν συνόψει συναχθέντα. περὶ δὲ τῆς κλίσεως τῶν ἄλλων ῥημάτων τῶν βαρυτόνων περίεργον ἡγησάμην εἰπεῖν, ἐπειδὴ εὕρηνται καθ' αὐτὰ γεγραμμένα. οὔτε περὶ κλίσεως χρονικῆς ἢ ἐγκλιτικῆς οἰκεῖον εἰπεῖν. ὁ γὰρ εἰδὼς τὴν προσωπικὴν, κἀκείνας οἶδεν εὑρεῖν εὐχερῶς. Φόρτον δὲ ἐπὶ φόρτῳ τοῖς εἰσαγωγικοῖς φέρειν, ἀνιαρόν. ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν περισπωμένων, καὶ εἰς μι, βραχύτατα λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕ-νων ῥημάτων.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ω μέγα καθαρὸν βαρυτόνων γίνονται κατὰ κρᾶσιν περισπωμένως, διὸ καὶ περισπώμενα λέγεται. ἀπὸ τοῦ ποιέω ἰωνικοῦ ποιῶ, βοάω βοῶ, χρυσόω χρυσῶ. ταῦτα δὲ οἱ αἰολεῖς, ὡς γέγραπται, εἰς μι ποιοῦσι, νόημι ἀντὶ νοῶ, φίλημι ἀντὶ φιλῶ. αἴνημι παρ' Ἡσιόδῳ, ἀντὶ αἰνῶ. τούτων αἱ συζυγίαι τρεῖς, ὡς προείρηται. ὧν ἡ πρώτη διὰ τοῦ εω προτοθέτως ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων χρόνων, πλὴν τοῦ παρατατικοῦ, τὸ η ἢ τὸ ε ἔχει οὕτως. ὅτε ὁ ἐνεστὼς τούτων μακρᾷ φύσει ἢ θέσει παραλήγει, τότε ὁ μέλλων τῷ η παραλήγει, μιᾷ συλλαβῇ περιττεύων τοῦ ἰδίου περισπωμένου ἐνεστῶτος. ποιῶ ποιήσω, εὑρῶ εὑρήσω, οἰκῶ οἰκήσω, τηρῶ τηρήσω, ἀθλῶ ἀθλήσω. ἐξαιρεῖται τὸ ἀρκῶ ἀρκέσω, νεικῶ νεικέσω, αἰδῶ αἰδέσω, αἰνῶ αἰνέσω. ὅθεν ἐπαινῶ ἐπαινέσω, κοινῶς. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, αἰνήσω, καὶ ἐπαινήσω. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς,

Verbũ laudantes Vlyßis diuini. Etiam & solisyllaba in i: teneo tenebo, dico dicã. et quæ in unũ l, uolo uolã, curo rabo. Cũ aũt præsens breui penultimat, tũc futurũ interdũ quidẽ i penultimat: amo amabo, intelligo intelligã, inuideo bo. cũ aũt e: finio finiã, uoco bo, perdo perdã. interdũ uero & utraque: fero ferã, laboro laborabo, animaliter, & laborabo corporaliter. sapio sapiam & sapiã, capio capiam & capiam. i autem seruat & præteritũ perfectũ, & plusquamperfectũ, & aoristus. media aũt præterita perfecta & aoristi secũdi non sunt. præterquã notata primæ & secundæ coniugationis ipsorum: strepo strepã, strepui primus, strepui medius: una syllaba deficiens à primo, aoristus secundus strepui. pulso pulsabo, pulsaui primus, pulsaui medius, pulsaui aoristus secũdus. iubeo iubebo, iußi iußi, iußi. mugio mugiam, mugij, mugij, mugij. iuuo, iuui aoristus secundus. labor lapsus sum, pecco peccaui, inuenio inueni, germino germinaui, opitulor opitulatus sum. horum autem secundi aoristi, natura aut positione longa, penultimant contrarie grauisonis: & primitiua quidem ionica & poetica, similiter grauisonis declinantur, facio facis facit. At secũda oratoria circũflexa, propriam sortita sunt declinationem per mixtionem in præsenti, & præterito imperfecto. In alijs autem temporibus similiter grauisonis declinantur: ut si quis notauit declinare bene uerbero, & uerberor, fundamentum existentia omnium uerborum, illaboriose & hæc declinabit. qui autem illa negligit, et horum inexpertus erit, & labor ipsius inanis erit. sine principijs enim, & fundamentis, omnia inania.

Mixtio

Μῦθον ἐπαινήσαντες ὀδυσσῆος θείοιο. Ἔτι καὶ τὰ μονοσύλ
λαβα εἰς η. χῶ χήσω, ῥῶ ῥήσω. καὶ τὰ εἰς ἐν λ. θέλω θελή-
σω, μέλω μελήσω. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς βραχεῖα παραλήγει, τό-
τε ὁ μέλλων ὅτε μὲν τῷ η παραλήγει, φιλῶ φιλήσω, νοῶ
νοήσω, φθονῶ φθονήσω. ὅτε δὲ τῷ ε. τελῶ τελέσω, καλῶ κα
λέσω, ὀλῶ ὀλέσω. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφότερα, φορῶ φορήσω, καὶ
φορέσω. πονῶ πονήσω, ψυχικῶς καὶ πονέσω σωματικῶς.
φρονῶ φρονήσω, καὶ φρονέσω. χωρῶ χωρήσω, καὶ χωρέσω. τὸ
δὲ η φυλάττει καὶ ὁ παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντελικὸς, καὶ
ἀόριστος. μέσοι δὲ παρακείμενοι καὶ ἀόριστοι δεύτεροι οὐκ
εἰσὶ, πλὴν τῶν σεσημειωμένων τῆς πρώτης καὶ δευτέ-
ρας συζυγίας αὐτῶν. δουπῶ δουπήσω, δεδούπηκα πρῶτος,
δέδουπα μέσος, μιᾷ συλλαβῇ ἐλλείπων τοῦ πρώτου. ἀόριστος
δεύτερος, ἔδουπον. κτυπῶ κτυπήσω, ἐκτύπηκα πρῶτος, ἔ-
κτυπα μέσος, ἔκτυπον ἀόριστος β. ἀνωγῶ ἀνωγήσω, ἠνώγη
κα, ἤνωγα, ἤνωγον. μυκῶ, μυκήσω, μεμύκηκα, μέμυκα,
ἔμυκον. χραισμῶ, ἔχραισμον ἀόριστος δεύτερος. ὀλισθῶ,
ὤλισθον, ἁμαρτῶ ἥμαρτον, εὑρῶ εὗρον, βλαστῶ ἔβλαστον,
ἀλαλκῶ ἤλαλκον. τούτων δὲ οἱ δεύτεροι ἀόριστοι φύσει ἢ
θέσει μακρᾷ παραλήγουσι τοὐναντίον τοῖς βαρυτόνοις. καὶ
τὰ μὲν πρωτόθετα ἰωνικῶς καὶ ποιητικὰ, ὁμοίως τοῖς βα-
ρυτόνοις κλίνονται. ποιέω, ποιέεις, ποιέει. τὰ δὲ δεύτερα
ῥητορικὰ περισπώμενα, ἰδίαν ἔλαχον κλίσιν κατὰ κρᾶ-
σιν ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρό-
νοις ὡσαύτως τοῖς βαρυτόνοις κλίνεται. ὥστε εἴ τις οἶδε κλί
νειν καλῶς τὸ τύπτω καὶ τύπτομαι, θεμέλιον ὄντα πάντων
τῶν ῥημάτων, ἀπόνως καὶ ταῦτα κλινεῖ. ὁ δὲ ἐκείνων ὀλι-
γωρῶν, καὶ τούτων ἄπειρος ἔσται, καὶ ὁ κόπος αὐτοῦ κενὸς
ἔσται. χωρὶς γὰρ ἀρχῶν καὶ θεμελίων
τὰ πάντα κενά.

Mixtio prima.

Mixtiones primæ coniugationis in indicatiuis, imperatiuis, optatiuis, subiunctiuis, infinitiuis, & participijs, sic fiunt. E & o, in o miscetur. E & ei, in ei. Duo ee, in ei. E & o, in u. E & u, in u. E & oi, in oi. E & i in i. Facio facio, facis facis, facit facit. Faciebam faciebam, faciebas faciebas, faciebat faciebat. Præteritum perfectum, feci. Præteritum plusquamperfectum, feceram. Aoristus feci. Futurum faciam, temporaliter solum in his & inclinatiue, ne quod est extra rem maius re fiat. declinatio enim horum multis alijs dicta est, & mihi in primo. & formatio eadem grauisonis: Fac fac, faciat faciat. feceris fecerit. facito facito. Optatiuum, facerem facerem: & mutatione mi in in, æolice, facerem faceres faceret. sic & clamarem clamarem, clamarem clamares clamaret, & inaurarem inaurarem: inaurarē inaurares inauraret. fecißem, fecerim fecerim, faciam. Subiunctiua, si faciam faciam, facias facias, faciat faciat. si fecissem, si fecero, pro futuro. facere facere, fecisse fecisse, factum ire, faciens faciens, faciens faciens, faciens faciens: qui fecit, qui fecit, facturus. paßiua, fio fio, paßiuum fis fis, fit fit, fiebam fiebam, factus sum, factus es, factus est. Pluralis tertia, facti sunt communiter, & ionice facti sunt, à tertia singulari, mutatione i in e, & multiplicatione alpha. omnis enim tertia singularis paßiui præteriti perfecti habens ante t uocalem longam, mutans ipsam in breuem, ionicam tertiam facit, addito & alpha: factum est, facta sunt. propter quod circumflexi longa penultimantes, hanc corripiunt,

in

ΚΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ.

Αἱ δὲ κράσεις τῆς πρώτης συζυγίας ἐν ὁριστικοῖς, προστακτικοῖς, εὐκτικοῖς, ὑποτακτικοῖς, ἀπαρεμφάτοις, καὶ μετοχαῖς, οὑτωσὶ γίνονται. τὸ ε καὶ ω, εἰς ω κιρνᾶται. Τὸ ε καὶ ει, εἰς ει. τὰ δύο εε, εἰς ει. τὸ ε καὶ ο, εἰς ου. τὸ ε καὶ ου, εἰς ου. τὸ ε καὶ οι, εἰς οι. τὸ ε καὶ η, εἰς η. ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ. ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει. ὁ παρακείμενος πεποίηκα, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐπεποιήκειν, ὁ ἀόριστος ἐποίησα, ὁ μέλλων ποιήσω, χρονικῶς μόνον ἐν τούτοις καὶ ἐγκλιτικῶς, ἵνα μὴ τὸ πάρεργον μεῖζον τοῦ ἔργου γένοιτο. ἡ κλίσις γὰρ τούτων πολλοῖς τε ἄλλοις εἴρηται, κἀμοὶ ἐν τῷ πρώτῳ. ὅ, τε σχηματισμὸς ὁ αὐτὸς τοῖς βαρυτόνοις. ποίεε ει, ποιεέτω ποιείτω, πεποίηκε πεποιηκέτω, ποίησον ποιησάτω. τὸ εὐκτικὸν, ποιέοιμι ποιοῖμι. καὶ τροπῇ τοῦ μι εἰς ην αἰολικῶς, ποιοίην, ης, η. οὕτω καὶ βοάοιμι, βοῷμι. βοῴην, ης, η. καὶ χρυσόοιμι χρυσοῖμι, χρυσῴην, ης, η. πεποιήκοιμι, ποιήσαιμι, ποιήσεια, ποιήσοιμι. ὑποτακτικὰ, ἐὰν ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ. ἐὰν πεποιήκω, ἐὰν ποιήσω, ἀντὶ μέλλοντος. ποιέειν εῖν. πεποιηκέναι, ποιῆσαι, ποιήσειν. ὁ ποιέων ῶν. ἡ ποιέουσα ποιοῦσα, τὸ ποιέον ποιοῦν. ὁ πεποιηκὼς, ὁ ποιήσας, ὁ ποιήσων. παθητικὰ, ποιέομαι ποιοῦμαι, τὸ παθητικὸν, ποιέῃ ποιῇ, ποιέεται ποιεῖται, ἐποιεόμην ἐποιούμην, πεποίημαι, σαι, ται. τὸ πληθυντικὸν τρίτον πεποίηνται κοινῶς, καὶ ἰωνικῶς πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ τρίτου ἑνικοῦ, τροπῇ τοῦ η εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α. πᾶν γὰρ τρίτον ἑνικὸν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου ἔχων πρὸ τοῦ τ φωνῆεν μακρὸν, τρέπον αὐτὸ εἰς βραχὺ, τὸ ἰωνικὸν τρίτον ποιεῖ, προστεθέντος καὶ α, πεποίηται πεποιέαται. διὸ οἱ περισπώμενοι μακρᾷ παραλήγοντες, ταύτην συστέλλουσιν

in debitam correptionem. clamatũ est, clamata sunt. inauratum est, inaurata sunt. Si autem uis, & a tertia plurali, commutatione n in a: ut uerberentur uerberentur, facti sunt facti sunt, debita correptione facta: factus fuerã fiam, factus fui, fiam, factus fui, fiam. Fias fias, factus sis, factus sis, factus sis, fierem fierem, factus fuissem, fuerim, fiam, factus fuissem, fiã. si fiam fiam, si factus fuerim, si factus fuissem, si fiam, pro futuro semper. Fieri fieri, factũ esse, factum fuisse, factũ fuisse, factũ iri. fiens, fiens, factus factus, factus, faciendus. Nota autem, bisyllaba in secunda & tertia persona contractionem non pati: eo, is is, it it. nauigo, nauigas nauigas, nauigat. at fluo, fluis fluis, fluit fluit. fundo, fundis fundis, fundit fundit: & in paßiuis in tertia, nauigatur, fluitur, et indigetur. Cũ his secunda est per sao prolata, in penultima futuri & aliorum temporum a aut i habet, hoc modo. Cum præsens ipsorum ante o, e aut i habet tunc futurum a penultimat, sino sinam, specto spectabo, tristo tristabo, erubeo erubebo, altero alterabo communiter, & alterabo ionice. Etiam penultimantia o, audio audiam. excipitur clamo clamabo, fleo flebo, trituro triturabo, & triturabo. Etiam in rho supra unam syllabam, traijcio traijciam, misceo miscebo, senesco senescam. rado autem, radis: Radit enim in cute hoc. Etiam in lo supra unam syllabam e penultimantia: rideo ridebo, ago agã. Etiam in rho & lo solisyllaba, non facientia deriuatiua in mi: facio faciam, frango frangam, rumpo rumpam, frango frangam. Etiam cum præsens y penul-

εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν. βεβόηνται βεβοάαται, κεχρύσωνται κεχρυσίαται. εἰ δὲ βούλει, καὶ ἀπὸ τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ, ἀμοιβῇ τοῦ ν εἰς α, ὥσπερ τύψοιντο τυψοίατο, πεποίηνται πεποιέαται, τῆς ὀφειλομένης συστολῆς γινομένης, ἐπεποιήμην πεποιήσομαι, ἐποιήθην ποιηθήσομαι, ἐποιησάμην ποιήσομαι. ποιέου, οῦ. πεποιήσω, ποιήθητι, ποίησαι, ποιεοίμην, ποιοίμην, πεποιήμην, ποιηθείην. ποιηθησοίμην, ποιησαίμην, ποιησοίμην. ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν ποιηθῶ, ἐὰν ποιήσομαι, ἀντὶ μέλλοντος πάντοτε. ποιέεσθαι εῖσθαι, πεποιῆσθαι, ποιηθῆναι, ποιήσασθαι, ποιήσεσθαι. ὁ ποιεόμενος, ούμενος, ὁ πεποιημένος, ὁ ποιηθείς. ὁ ποιησάμενος, ὁ ποιησόμενος. σημείωσαι δὲ τὰ δισύλλαβα ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ συναίρεσιν μὴ πάσχειν, νέω, νέεις εῖς, νέει εῖ. πλέω πλέεις εῖς, πλέει εῖ. ῥέω, ῥέεις εῖς, ῥέει εῖ. χέω, χέεις εῖς, χέει εῖ. καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς ἐν τρίτῳ πλεῖται, ῥεῖται, καὶ τὸ δεῖται. μετὰ τούτων δευτέρα ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ αω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων χρόνων τὸ α ἢ τὸ η ἔχει, οὕτωσίν. ὅτε ὁ ἐνεστὼς αὐτῶν πρὸ τοῦ ω μέγα ε ἢ ι ἔχει, τότε ὁ μέλλων τῷ α παραλήγει. ἐῶ ἐάσω, θεῶ θεάσω, ἀνιῶ ἀνιάσω, ἐρυθριῶ ἐρυθριάσω, ἀλλοιῶ ἀλλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλλοιήσω ἰωνικῶς. ἔτι τὰ παραληγόμενα, τῷ ο, ἀκροῶ ἀκροάσω. ἐξαιρεῖται βοῶ βοήσω, γοῶ γοήσω, ἀλοῶ ἀλοήσω, καὶ ἀλοάσω. Ἔτι τὰ εἰς ρω ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, περῶ περάσω, φυρῶ φυράσω, γηρῶ γηράσω, ξυρῶ δὲ ξυρεῖς. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο. Ἔτι τὰ εἰς λω ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τῷ ε παραληγόμενα. γελῶ γελάσω, ἐλῶ ἐλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω μονοσύλλαβα, μὴ ποιοῦντα παράγωγα εἰς μι, δρῶ δράσω, κλῶ κλάσω, φλῶ φλάσω, θλῶ θλάσω. Ἔτι ὅτε ὁ ἐνεστὼς

y penultimat, tunc & futurũ i ſpondeo debo, ſeditioni trado ſeditioni tradã, conturbo turbabo. Etiã in lo ſolum, aut cũ cõſonante per comprehenſionẽ, aut per diſtantiã: ſpolio abo, crapulor pulabor, minor nabor, podagror podagrabor, bilio biliã, inſanio inſaniã, negocior negociabor, præterquam laxo laxabo, propitio propitiabo. Etiam in rho & lo deriuatiua in mi facientia: utor utar, quoniam utor. incendo incendã, quoniã incendo. fero ferã, quoniã fero. Etiã in aliã aliquã cõſonantẽ deſinentia. tergo gam, ſcalpo pam, uiuo uam, uinco cam, eſurio riam, ſitio tiam, guberno nabo, hono ro rabo, pubeſco ſcam, delicior deliciabor, uindemio uindemiabo, ſileo ſilebo, taceo tacebo, ſector ſectabor, inſequor. uello autem uellã, uello ſcilicet uellam. Com mixtiones ſecundæ coniugationis ſunt hæ in omnibus actiuis & paßiuis. A & o, in o miſcetur. A & e, in ei diphthongo, in a ſubſcriptum. a & e, in a longum. a & o in o. & a & u in o, a & in in an, & oi in o ſubſcriptum. a & i, in a. Indicatiua: Clamo mo, clamas clamas, cum aſcripto i. ſimiliter & clamat at, clamabam bã, clamabas bas, clamabat bat, clamaui, clamauerã, clamaui, clamabo. Clama clama, clamet met, clamet met, clama clamet. clamarem rem, clamares res, clamaret ret, cum i. & æolice clamarem res ret. clamaue rim, clamauiſſem clamauiſſem, clamem. Si clamem clamem, clames mes, clamet clamet, ſimiliter in indicatiuis. Si clamauiſſem, ſi clamauero. Clamare re, clamauiſſe uiſſe, clamatũ ire. Clamans mans, clamans, uociferatus, clamaturus. clamor mor, clamaris ris, clamat clamat. clamabar mabar, clamatus sũ clamatus ſum, clamabor.

τῷ υ παραλήγει, τότε καὶ ὁ μέλλων τῷ η, ἐγγυῶ ἐγγυήσω, λυῶ λυήσω, δυῶ δυήσω. ἔτι τὰ εἰς λω μόνον ἢ μετὰ συμφώνου κατὰ σύλληψιν, εἴ τε κατὰ διάστασιν, συλῶ συλήσω, κραιπαλῶ κραιπαλήσω, ὁμοκλῶ ὁμοκλήσω, ποδαγρῶ ποδαγρήσω, χολῶ χολήσω, μελαγχολῶ μελαγχολήσω. ἀχολῶ ἀχολήσω. πλὴν τοῦ χαλῶ χαλάσω, ἱλῶ ἱλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω παράγωγα εἰς μι ποιοῦντα, χρῶ χρήσω, ὅτι χρῆμι. πρῶ πρήσω, ὅτι πρῆμι. τλῶ τλήσω, ὅτι τλῆμι. Ἔτι τὰ εἰς ἄλλο τι σύμφωνον λήγοντα, σμῶ σμήσω, κνῶ κνήσω, ζῶ ζήσω, νικῶ νικήσω, πεινῶ πεινήσω, διψῶ διψήσω, κυβερνῶ κυβερνήσω, τιμῶ τιμήσω, ἡβῶ ἡβήσω, τρυφῶ τρυφήσω, τρυγῶ τρυγήσω, σιγῶ σιγήσω, σιωπῶ σιωπήσω, σπῶ σπήσω, τὸ ἀκολουθῶ. σπῶ δὲ σπάσω, τὸ ἀνασπῶ ἀνασπάσω. αἱ κράσεις τῆς δευτέρας συζυγίας εἰσὶν αὗται ἐν πᾶσι τοῖς ἐνεργητικοῖς καὶ παθητικοῖς. Τὸ α καὶ ω, εἰς ω μέγα κιρνᾶται. Τὸ α καὶ ε, ἐν ει διφθόγγῳ, εἰς ᾳ ὑπογεγραμμένον. Τὸ α καὶ ε, εἰς α μακρόν. Τὸ α καὶ ο εἰς ω, καὶ τὸ α καὶ ου, εἰς ω. Τὸ α καὶ ειν, εἰς ᾳν. Τὸ α καὶ οι, εἰς ῳ ὑπογεγραμμένον. Τὸ α καὶ η, εἰς α. ὁριστικὰ, βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. ὡσαύτως καὶ τὸ βοάει ᾷ, ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα, βοήσω βόαε α, βοαέτω άτω, βεβόηκε κέτω, βόησον σάτω. βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῳ, μετὰ τοῦ ι. καὶ αἰολικῶς, βοῴην, βοῴης, βοῴη. βεβοήκοιμι, βοήσαιμι, βοήσεια, βοήσοιμι. Ἐὰν βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ, ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς, ἐὰν βεβοήκω, ἐὰν βοήσω, βοάειν βοᾷν, βεβοηκέναι, βοῆσαι, βοήσειν. ὁ βοάων ῶν, ὁ βεβοηκὼς, ὁ βοήσας, ὁ βοήσων. βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται βοᾶται. ἐβοαόμην ώμην, βεβόημαι, ἐβοήθην.

βοηθή-

clamabor, clamatus sum, clamabor. Clamare are, clamatus sis, clamator mator. Clamarer rer, clamatus essem, clamatus fuissem, clamatus essem, clamer. Si clamer mer, si clamatus sim, si clamatus fuero, si matus fuero. Clamari ari, clamatũ fuisse, atum fuisse, tum esse, clamatũ iri. Clamatus tus, clamatus clamatus, clamatus, clamandus. Tertia est, quæ per oo profertur, in penultima futuri, & aliorũ temporũ o magno penultimat, ut plurimũ. in paucis autem o paruo sic. Cum tertiæ uerba habent præpositũ uerbale, tunc o magnum inuenies in penultima futuri: inauro ro, inaurabo, quoniam aurum. deargento to, deargentabo, quoniam argentum. gypso gypsabo, quoniam gypsus. capio capiam, quoniam manus. succendo succendã, quo niam ignis. corono coronabo, quoniam corona. erigo erigam, quoniã rectus. torqueo torquebo, quoniã tor tus. lædo lædã, quoniã malus. humilio humiliabo, quoniam humilis, & alia multa. præter pauca quædam ha bentia o paruum: aro arabo, iuro iurabo, culpo culpabo, pascor pascor, pascar, quod & in aliis temporibus est uidere. Commixtiones autem tertiæ, sic habent. O & o, in o miscetur. O & oi, in oi. O & e, in u. Duo oo, in u. O & in, in un. O & i, in oi. Inauro ro, inauras ras, inaurat rat. inaurabam rabam. inaurau i inaurau i, inauraueram inaurau i, inaurabo. Inaura inaura, inaura, inaurato. Inaurarem rem, inaurauissem, inauraucrim inaurauerim, inaurẽ. Si inaurem rem, inaures res, inauret ret. similiter indicatiuis. Si inaurauissem, si inaurauero, inaurare re, inaurauisse, inaurasse, inauratũ ire, inaurans inaurans, inaurans, inaurans,

βοηθήσομαι, ἐβοησάμην, βοήσομαι. βοάου, ῶ, βεβόησο, βοή-
θητι, βόησαι. βοαοίμην, ῴμην, βεβοοίμην. βοηθείην,
βοησαίμην, βοησοίμην. Ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι. ἐὰν βεβο-
ῶμαι. ἐὰν βοηθῶ, ἐὰν βοήσομαι. βοάεσθαι, ᾶσθαι, βεβοῆ-
σθαι, βοηθῆναι, βοήσασθαι, βοήσεσθαι. ὁ βοαόμενος, ώμε-
νος, ὁ βεβοημένος, ὁ βοηθεὶς, ὁ βοησάμενος, ὁ βοησόμενος.
τρίτη ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ οω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγού-
σῃ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων χρόνων τῷ ω μεγάλῳ
παραλήγει ὡς ἐπιτοπλεῖστον. ἐν ὀλίγοις δὲ τῷ ο μικρῷ οὕτω
σίν. ὅτε τὰ τῆς τρίτης ῥήματα ἔχουσιν προεπικείμενον ῥη
ματικὸν, τότε τὸ ω μέγα εὑρήσεις ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ
μέλλοντος, χρυσόω, ῶ. χρυσώσω, ὅτι χρυσός. ἀργυρόω, ἀρ
γυρῶ, ἀργυρώσω, ὅτι ἄργυρος. γυψῶ γυψώσω, ὅτι γύψος.
χειρῶ χειρώσω, ὅτι χείρ. πυρῶ πυρώσω, ὅτι πῦρ. στεφανῶ
στεφανώσω, ὅτι στέφανος. ὀρθῶ ὀρθώσω, ὅτι ὀρθός. στρεβλῶ
στρεβλώσω, ὅτι στρεβλός. κακῶ κακώσω, ὅτι κακός. τα-
πεινῶ ταπεινώσω, ὅτι ταπεινός. καὶ ἄλλα πάμπολλα.
πλὴν ὀλίγων τινῶν τῶν ἐχόντων τὸ ο μικρόν. ἀρῶ ἀρό-
σω, ὀμῶ ὀμόσω, ὀνῶ ὀνόσω, βόω ῶ, βόσω. ὅπερ καὶ ἐν τοῖς
ἄλλοις χρόνοις ἐστὶν ἰδεῖν. αἱ δὲ κράσεις τῆς τρίτης οὕτως
ἔχουσι. Τὸ ο καὶ ω εἰς ω κιρνᾶται. Τὸ ο καὶ οι, εἰς οι. Τὸ ο
καὶ ε, εἰς ου. Τὰ δύο οο, εἰς ου. τὸ ο καὶ ειν, εἰς ουν. τὸ ο καὶ
η, εἰς οι. χρυσόω, ῶ. χρυσόεις, οῖς. χρυσόει οῖ. ἐχρύσοον, ουν.
κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. χρυσώσω, χρύσοε,
ου. κεχρύσωκε, χρύσωσον. χρυσόοιμι, οῖμι. κεχρυσώκοιμι,
χρυσώσαιμι, χρυσώσεια, χρυσώσοιμι. Ἐὰν χρυσόω ῶ. χρυ-
σόῃς, οῖς. χρυσόῃ, οῖ. ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς. Ἐὰν κεχρυ-
σώκω, ἐὰν χρυσώσω, χρυσόειν οῦν, κεχρυσωκέναι, χρυ-
σῶσαι, χρυσώσειν. Ὁ χρυσόων, χρυσῶν. ὁ κεχρυσωκὼς,

ὁ χρυ-

inaurans, inauraturus. I*nauror inauror, inaurabar inaurabar, inauratus fui, inauratus fueram, inauratus sum, inauratus fui, inaurabor.* I*naurare inaurare, inauratus, inaurator inaurator.* I*naurarer, inaurarer, inauratus fuissem, inauratus fuissem, inauratus fuissem, inaurer.* S*i inaurer inaurer, inaurere inaurere, inauretur inauretur, & inauretur.* S*i inauratus fuissem.* S*i inauratus sim.* S*i inauratus fuero.* I*naurari inaurari, inauratum fuisse, inauratum esse, inauratum esse, inauratum iri.* I*nauratus inauratus, inauratus inauratus, inauratus, inaurandus.*

De in mi.

His *ita se habentibus, & de in mi dicamus breuissime, quorum coniugationes, ut cognitum est, quatuor sunt. harum prima, à prima circunflexorum: pono po no, pono. secunda à secunda: sisto sisto, sisto. tertia à tertia: do do, do. quarta autem, ab in yo grauisonis usque ad præteritum imperfectum declinata:* Iungo *iun go, coagulo coagulo, perdo perdo. & prima quidem & secunda, i penultimat. tertia autem o, quarta autem y.* Commune *autem ipsis in futuro abijcere primam syllabam: pono ponam, systo systam, do dabo, & in actiuis quidem longa penultimare, in paßiuis autem breui: pono ponam, sisto sisto, do dor, iungo iungor.* Nisi *alicubi poetica licentia contrarium in paßiuis fiat: ut ponor, mœreo, quæro, & alia ionica.* Aeoles *autem ponor, sto, dicunt. & in mi quidem, in præsenti quidem & præterito imperfecto, & aoristo secundo, propriam sortita sunt declinationem. in alijs autē temporibus, eodem modo grauisonis*

decli-

ὁ χρυσώσας, ὁ χρυσώσων. χρυσόομαι σοῦμαι, ἐχρυσοόμην ἐχρυσούμην, κεχρύσωμαι ἐκεχρυσώμην, ἐχρυσώθην, ἐχρυσωσάμην, χρυσώσομαι. χρυσόου οῦ, κεχρύσωσο. χρυσώθητι, χρύσωσαι. χρυσοίμην οίμην, κεχρυσώμην, χρυσωθείην, χρυσωσαίμην, χρυσωσοίμην. ἐὰν χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται οῦται, καὶ χρυσῶται. ἐὰν κεχρυσῶμαι, ἐὰν χρυσωθῶ, ἐὰν χρυσώσωμαι. χρυσόεσθαι οῦσθαι, κεχρυσῶσθαι, χρυσωθῆναι, χρυσώσασθαι, χρυσώσεσθαι. ὁ χρυσοόμενος ούμενος, ὁ κεχρυσωμένος, ὁ χρυσωθεὶς, ὁ χρυσωσάμενος, ὁ χρυσωσόμενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ περὶ τῶν εἰς μι λέγωμεν βραχύτατα, ὧν αἱ συζυγίαι, ὡς ἔγνωσαι, τέσσαρές εἰσι. τούτων ἡ πρώτη, ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων, τιθέω ῶ, τίθημι. ἡ δευτέρα, ἀπὸ τῆς δευτέρας, ἱστάω ῶ, ἵστημι. ἡ τρίτη, ἀπὸ τῆς τρίτης, διδόω, ῶ, δίδωμι. ἡ δὲ τετάρτη, ἀπὸ τῶν εἰς υω βαρυτόνων μέχρι παρατατικοῦ κλινομένη, ζευγνύω ζεύγνυμι, πηγνύω πήγνυμι, ὀλλύω ὄλλυμι. καὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ δευτέρα, τῷ η παραλήγει. ἡ δὲ τρίτη, τῷ ω. ἡ δὲ τετάρτη, τῷ υ. κοινὸν δ᾽ αὐταῖς ἐν τῷ μέλλοντι ἀποβάλλειν τὴν πρώτην συλλαβήν. τίθημι θήσω, ἵστημι στήσω, δίδωμι δώσω. καὶ ἐν μὲν τοῖς ἐνεργητικοῖς, μακρᾷ παραλήγειν. ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς, βραχείᾳ, τίθημι τίθεμαι, ἵστημι ἵσταμαι, δίδωμι δίδομαι, ζεύγνυμι ζεύγνυμαι. εἰ μή που ποιητικῇ ἀδείᾳ τοὐναντίον ἐν τοῖς παθητικοῖς γένοιτο, ὡς τίθημαι, ἀκάχημαι, δίζημαι, καὶ ἄλλα ἰωνικά. οἱ δὲ αἰολεῖς τίθαμι, ἵσαμι λέγουσι. καὶ τὰ μὲν εἰς μι, ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ, καὶ ἀορίστῳ δευτέρῳ, ἰδίαν ἔλαχον κλίσιν. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις, ὁμοιοτρόπως τοῖς βαρυτόνοις

κλίνον-

declinantur, quæ ante alia oportet bene didicisse. formabis autem ipsorum secundas personas à primis, mutatione mi in s: pono ponis, sisto sistis, do das, iungo iungis. Tertias autem à secundis, additione i: ponis ponit, & ponit dorice. sistis sistit, das dat, iungis iungit. Secunda & tertia dualium, à secunda plurali, mutatione e in on, sicut & grauisona: ponitis ponitis, ponunt. sistitis sistitis, sistunt, datis datis, dant. iungitis iungitis, iungunt. Pluralis prima, à singulari prima, transmutatione ultimæ, & correptione penultimæ, uel à participiali genitiuo secundum ueteres: ponimus, sistimus, damus, iungimus. Pluralis secunda, à prima, mutatione men in te: ponimus ponitis, sistitis, datis, iungitis. Pluralis tertia simili uoce participialibus datiuis pluralibus: ponunt, sistunt, dant, iungunt. & ionice, ponunt, daut, iungunt. at sisto sistunt, facit propter uocalitatem. etiam & eunt attice ex contractione, & immittunt, & similia. Præteritum imperfectum à præsenti, mutatione m in n, additione consueti augmenti: pono ponebam, sisto sistebam, do dabam, iungo iungebam. Secunda à prima, mutatione n in s. Tertia à secunda, abiectione s: & reliqua eodem modo præsenti. Præteritum perfectum à futuro: ponam posui, stabo steti, dabo dedi. Præteritum plusquamperfectum à præterito perfecto secundum grauisona: posueram, steteram, dederam. posui autem & posueram Bœotice, mutatione i in ei, sicut heroes pro heroes. unde & positus sum per ei. at

steti

κλίνονται. ἃ πρὸ τῶν ἄλλων δεῖ καλῶς μαθεῖν. σχηματίσεις δὲ αὐτῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα ἀπὸ τῶν πρώτων, τροπῇ τοῦ μι εἰς ς. τίθημι τίθης, ἵστημι ἵστης, δίδωμι δίδως, ζεύγνυμι ζεύγνυς. τὰ δὲ τρίτα ἀπὸ τῶν δευτέρων, προσθέσει ι. τίθης τίθησι, καὶ τίθητι δωρικῶς. ἵστης ἵστησι, δίδως δίδωσι, ζεύγνυς ζεύγνυσι. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τῶν δυϊκῶν, ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ, τροπῇ ε εἰς ον, ὥσπερ καὶ τὰ βαρύτονα. τίθετε, τίθετον, τίθετον. ἵστατε, ἵστατον, ἵστατον. δίδοτε, δίδοτον, δίδοτον. ζεύγνυτε, ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, μεταποιήσει τῆς ληγούσης, καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης. ἢ ἀπὸ τῆς μετοχικῆς γενικῆς κατὰ παλαιούς. τίθεμεν, ἵσταμεν, δίδομεν, ζεύγνυμεν. Τὸ πληθυντικὸν δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μεν εἰς τε, τίθεμεν, τίθετε, ἵστατε, δίδοτε, ζεύγνυτε. Τὸ πληθυντικὸν τρίτον ὁμοφώνως ταῖς μετοχικαῖς δοτικαῖς πληθυντικαῖς, τιθεῖσιν, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. καὶ ἰωνικῶς, τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. τὸ δὲ ἵστημι, ἱστᾶσι ποιεῖ δι' εὐφωνίαν. ἔτι καὶ ἰᾶσιν ἀττικῶς ἐκ συναιρέσεως, καὶ ἀφιᾶσι, καὶ τὰ ὅμοια. ὁ παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, τροπῇ τοῦ μ εἰς ν, προσθέσει τῆς συνήθους αὐξήσεως, τίθημι ἐτίθην, ἵστημι ἵστην, δίδωμι ἐδίδων, ζεύγνυμι ἐζεύγνυν. Τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. Τὸ τρίτον ἐκ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοιοτρόπως τῷ ἐνεστῶτι. ὁ παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, θήσω τέθεικα, στήσω ἕστακα, δώσω δέδωκα. ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου κατὰ τὰ βαρύτονα, ἐτεθείκειν, ἑστάκειν, ἐδεδώκειν. Τὸ δὲ τέθεικα καὶ ἐτεθείκειν, βοιωτικῶς, τροπῇ τοῦ η εἰς ει. ὥσπερ εἵρωες, ἀντὶ ἥρωες. ὅθεν καὶ τὸ τέθειμαι διὰ ει. τὸ δὲ

ἕστακα

ſteti per a,ad differentiam ſteti,à ſto. Aoriſtus *primus, poſui,ſteti,dedi. poſui autem pro poſui, & dedi pro dedi,extra regulam: cum quibus et miſi notatum eſt in his quæ ſunt in mi, ſicut dixi & tuli in grauiſonis.* Aoriſtus *ſecundus: poſui poſuiſti poſuit, per i. reliqua uero per e: ſteti ſtetiſti ſtetit,dedi dediſti dedit,per o magnum. reliqua autem per o paruum. futurum: ponam, ſiſtam, dabo.* Scire *autem oportet, quòd in mi ſuperbiſyllaba quidem exiſtentia, antepenacuuntur,pono,do. biſyllaba autem acuuntur, ſum, aio, dico: inclinata uero acuuntur, & compoſita antepenacuuntur: aſſentior,adſum.eo autem,id eſt proficiſcor,antecircumflectitur. & primæ quidem & ſecundæ, defectiua. tertiæ uero, præter do, defectiua. quartæ autem,uſque ad præteritum imperfectum.* Im*peratiuorum uero, quæ in thi,à genitiuo propriorum participiorum ſiunt, abiectione n,& tranſmutatione ultimæ in thi: ponentis, pone pro pone, ponat ponentis ponito, & ponito, ponat. ſtanti, ſta ſtet: ſtantis, ſta ſtet.dantis,da det: dantis,dato & dato,det.iungẽtis, iunge iungat.* In *on autem & in e,ut grauiſona: poſueris poſuerit,ſteterit, ſiſtito ſiſtat,dederis dederit. optatiuorum autem,in in quidem,ut paßiua primi & ſecundi aoriſti: ponerem poneres poneret,poſuerim poſueris poſuerit, ſiſterem ſtarẽ,darem dederim. in mi autem,ut grauiſona:poſuiſſem poſuiſſes ſſet. ſtetiſſem,ſiſterem commune,ſiſterem æolicum.dediſſem, poſuiſſem, ſiſtam,dem.* Subiunctiuorum *autem, circumflexa quidem,ut paßiua primi et ſecundi aoriſti,ſi*

ponam

ἔστακα διὰ τοῦ α, εἰς διαφορὰν τοῦ ἔστηκα, ἀπὸ τοῦ ἑστήκω. ὁ ἀόριστος πρῶτος, ἔθηκα, ἔστησα, ἔδωκα. τὸ δὲ ἔθηκα, ἀντὶ ἔθησα, καὶ ἔδωκα ἀντὶ ἔδωσα ἔξω τοῦ κανόνος. μεθ' ὧν καὶ τὸ ἧκα σεσημείωται ἐν τοῖς εἰς μι, ὥσπερ τὸ εἶπα, καὶ ἤνεγκα ἐν τοῖς βαρυτόνοις. ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔθην, θης, θη, διὰ τοῦ η. τὰ δὲ λοιπὰ, διὰ τοῦ ε. ἔστην ἔστης ἔστη. ἔδων, δως, δω, διὰ τοῦ ω μεγάλου. τὰ δὲ λοιπὰ, διὰ τοῦ ο μικροῦ. μέλλων, θήσω, στήσω, δώσω. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τὰ εἰς μι ὑπερδισύλλαβα μὲν ὄντα, προπαροξυώνονται. τίθημι, δίδωμι. δισύλλαβα δὲ, ὀξυώνονται, εἰμὶ, φημὶ, ἡμί. ἐγκλινόμενα δὲ, ὀξυώνονται. καὶ σύνθετα, προπαροξυώνονται, σύμφημι, πάρειμι. τὸ δὲ εἶμι, τὸ πορεύομαι, προπερισπᾶται. καὶ τὰ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἀνελλιπῆ. τὰ δὲ τῆς τρίτης, πλὴν τοῦ δίδωμι, ἐλλιπῆ. τὰ δὲ τῆς τετάρτης, μέχρι παρατατικοῦ. τῶν δὲ προστακτικῶν, τὰ μὲν εἰς θι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἰδίων μετοχῶν γίνονται, ἐκβολῇ τοῦ ν, καὶ μεταποιήσει τῆς ἐσχάτης εἰς θι. τιθέντος, τίθετι, ἀντὶ τίθεθι, τιθέτω, θέντος, θέτι, καὶ θὲς, θέτω. ἱστάντος, ἵσταθι, ἱστάτω. στάντος, στῆθι, στήτω. διδόντος, δίδοθι, διδότω. δόντος, δόθι, καὶ δὸς δότω. ζευγνῦντος, ζεύγνυθι, ζευγνύτω. τὰ δὲ εἰς ον καὶ εἰς ε, ὡς τὰ βαρύτονα, τέθεικε τω, ἕστακε ἑστακέτω, στῆσον στησάτω, δέδωκε τω. τῶν δὲ εὐκτικῶν τὰ μὲν εἰς ην, ὡς τὰ παθητικὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίστου, τιθείην, ης, η. θείην, ης, η. ἱσταίην σταίην, διδοίην δοίην. τὰ δὲ εἰς μι, ὡς τὰ βαρύτονα, τεθείκοιμι, κοις, κοι. ἑστάκοιμι, στήσαιμι, τὸ κοινὸν, στήσεια τὸ αἰολικόν. δεδώκοιμι, θήσοιμι, στήσοιμι, δώσοιμι. τῶν δὲ ὑποτακτικῶν τὰ μὲν περισπώμενα, ὡς τὰ παθητικὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίστου, ἐὰν

ponam as at, si posuerim ris rit. sistam sistas sistat, per a. sistē sistes sistet. si det, si dederit. at penacuta, ut grauisona: si posuissem, si stetissem. si stetero, si dedissem. Infinitiuorū autem alia quidem in næ, alia uero in in, ponere, posuisse posuisse. sistere, stetisse, statuisse, stare, dare, dedisse, dare, iungere, positū ire, statū ire, datum ire. à proprijs indicatiuis, ut grauisona. Participiorum autē alia quidem in is, alia uero in as, et os, & us, & ys trigeneriter: ponens ponens, ponens ponens ponens, positurus, sistens, stans stans, staturus. dans, qui dedit, dans daturus, iungens. Et paßiua, ponor, positus sum positus sum, positus sum, ponar: & alia secundum antescripta in diuersis interrogamentis, & compendijs iuniorum: quorum primus doctus Manuelus Chrysoloras, qui plantauit & docuit in Italia græcas literas, cuius librū nescio quo pacto quidam ex imperitis contrahentes corrupere. & post illum multos post annos omnium optimus Theodorus Gaza, quatuor libros composuit pulcherrimos, & eruditißimos. quoniam uero nostra grāmatica uariaq; existit, & difficilis, & ueluti quoddam pelagus immensum, non opus est auditores solis contentos esse compendijs, quæ tanquam umbratiles pugnæ sunt, sed post illa quærere quæ inueniuntur, uetera & noua interrogamenta, à quibus & hæc ipse hausi: & quæcunque facile inuētu sunt, quatuor libri Apollonij difficilis, Herodiani plurima, Syngeli Hierosolymitæ de constructione: Maximi Planudæ disputationem, & de constructione, & de transitiuis, & intrāsitiuis uerbis Tryphonis, & Theodosij, et Cherobosci quæ inueniuntur,

τιθῶ, θῇς, θῇ, ἐὰν θῶ. ἐὰν ἱςῶ, ἱςᾷς ἱςᾷ, διὰ τοῦ α, ἐὰν ςῶ, ςῇς, ςῇ. ἐὰν διδῶ, ἐὰν δῶ. τὰ δὲ παροξύτονα, ὡς τὰ βαρύτονα, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν ἑςάκω, ἐὰν ςήσω, ἐὰν δεδώκω. τῶν δὲ ἀπαρεμφάτων τὰ μὲν εἰς ναι, τὰ δὲ εἰς ειν, τιθέναι, τεθεικέναι, θεῖναι, ἱςᾶναι, ἑςακέναι, ςῆσαι, ςῆναι, διδόναι, δεδωκέναι, δοῦναι, ζευγνύναι, θήσειν, ςήσειν, δώσειν, ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁριςικῶν ὡς τὰ βαρύτονα. τῶν δὲ μετοχῶν αἱ μὲν εἰς εις, αἱ δὲ εἰς ας, καὶ ως, καὶ ους, καὶ υς τριγενῶ. ὁ τιθεὶς, ἡ τιθεῖσα, τὸ τιθὲν, ὁ θεὶς, ὁ τεθεικὼς, ὁ θήσων, ὁ ἱςὰς, ὁ ἑςακὼς, ὁ ςὰς, ὁ ςήσων, ὁ διδοὺς ὁ δεδωκὼς, ὁ δοὺς, ὁ δώσων, ὁ ζευγνύς. καὶ τὰ παθητικὰ, τίθεμαι, ἐθέμην, τέθειμαι, ἐτέθην, ἐθέμην, θήσομαι, καὶ τἆλλα κατὰ τὰ προσγεγραμμένα ἐν διαφόροις ἐρωτήμασι καὶ ἐπιτομαῖς τῶν νεωτέρων, ὧν πρῶτος ὁ σοφὸς Μανουῆλος ὁ χρυσολωρᾶς, ὁ φυτεύσας καὶ διδάξας ἐν ἰταλίᾳ τὰ ἑλληνικὰ, οὗ τὸ βιβλίον οὐκ οἶδ᾽ ὅπως τινὲς τῶν ἀμαθῶν συςείλαντες, διέφθειραν. καὶ μετ᾽ ἐκεῖνον μετὰ πολλὰ ἔτη ὁ πάντ᾽ ἄριςος Θεόδωρος ὁ γαζῆς τέσαρα βιβλία συνέθηκε κάλλιςα καὶ ἐλλογιμώτατα. ἐπεὶ δὲ ἡ ἡμετέρα γραμματικὴ ποικίλη τε τυγχάνει, καὶ δύσκολος, καὶ οἷόν τι πέλαγος ἀχανὲς, οὐ δεῖ τοὺς ἀκροατὰς μόναις ἀρκεῖσθαι ταῖς ἐπιτομαῖς, ὥσπερ σκιαγραφίαις οὔσαις, ἀλλὰ μετ᾽ ἐκείνας ζητεῖν τὰ εὑρισκόμενα παλαιὰ καὶ νέα ἐρωτήματα, ἀφ᾽ ὧν καὶ αὐτὸς ταυτὶ ἠρυσάμην, καὶ ὅσα εὐχερῶς εὕρηνται, τὰ τέτταρα βιβλία Ἀπολλωνίου τοῦ δυσκόλου, Ἡρωδιανοῦ πλεῖςα, Συγγέλου τοῦ ἱεροσολυμίτου τὸ περὶ συντάξεως, Μαξίμου τοῦ Πλανούδου τὸν διάλογον, καὶ τὸ περὶ συντάξεως, καὶ περὶ μεταβατικῶν, καὶ ἀμεταβάτων. Τρύφωνος, καὶ Θεοδοσίου, καὶ Χοιροβοσκοῦ τὰ εὑρισκό-

untur, de æquiuocis uerbis, de inuersionibus & figuris poeticis, de affectibus, de flatibus, de qualitate et quātitate, de recta scriptione, de proprietatibus Moschopuli omnia: excepta Thomæ magistri, Phrynichi, Harpocrationis, Pollucem ipsum. De carminibus uaria, & Hephæstionis, de sonis Herodiani & Theodosij, quod contraxi in breue. dictionaria, nominum ueriloquia, & alia quæcūque ad principia spectant, & fundamenta græcæ linguæ, quæ si quis exacte nouit, confidenter potest nauigare immensum hoc pelagus. Valete, qui legitis: & memineritis. & si quid erroneum dictum fuerit emendantes, ignoscite: humana enim paßio est peccare. De nomine quidem editū fuit in Mediolano, tempestate Francisci Sfortiæ Ducis, rogatu Philippi Ferusini, & Bartholomæi Chalci, & Bonini Bombricij. quibus gratificatus, & regulas uerborum addidi octo partiū orationis compendio, sæpenumero impresso, quæ argumento huic congruebant. Anno à Dei ortu, millesimo quadringentesimo sexagesimotertio. De uerbo autem, cōgestus quidem ibi, editus autem est hic in Messana Siciliæ, etiam & de constructione uerborū secundū latinos, et nonnulla alia, Anno millesimo, quadringētesimo sexagesimo octauo. Sit felix, ut primus.

CONSTANTINI LASCARIS Byzantii, de pronominibus secundum omnem linguam, & poeticum usum.

Quoniam igitur & pronomina exacte scire, longe utile introductitijs existit, necessarium existimaui de

μενα, περὶ συνωνύμων ῥημάτων, περὶ τρόπων καὶ σχημάτων ποιητικῶν, περὶ παθῶν, περὶ πνευμάτων, περὶ ποιότητος καὶ ποσότητος, περὶ ὀρθογραφίας, περὶ ἰδιωμάτων, τὰ τοῦ Μοσχοπούλου πάντα, τὰς ἐκλογὰς Θωμᾶ τοῦ μαγίστρου, τὰς τοῦ φρυνίχου, τὰς τοῦ Αρποκρατίωνος, τὸν Πολυδεύκην αὐτόν. τὰ περὶ μέτρων διάφορα, καὶ τὰ τοῦ Ηφαιστίωνος. τὸ περὶ τόνων Ηρωδιανοῦ καὶ Θεοδοσίου, ὃ συνέτεμον ἐν βραχεῖ. τὰ λεξικὰ, τὰ ἐτυμολογικὰ, καὶ τἄλλα ὅσα εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνήκει, καὶ θεμέλια τῆς ἑλληνικῆς γλώττης. ἃ εἴ τις ἀκριβῶς οἶδε, θαῤῥούντως δύναται πλεῦσαι τὸ ἐπίπονον τουτὶ πέλαγος. ἐῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε, καὶ εἴ τι σφαλερὸν εἴρηται ἐπιδιορθώσαντες σύγγνωτε. ἀνθρώπινον γὰρ πάθος τὸ ἁμαρτάνειν. τὸ μὲν περὶ ὀνόματος ἐξέδοτο ἐν μεδιολάνῳ, ἐπὶ Φραγκίσκου σφορτίου τοῦ ἡγεμόνος, ἀξιώσει Φιλίππου φερουφίνου, καὶ Βαρθολομαίου τοῦ χάλκου, καὶ Βωνίνου τοῦ βομβρικίου, οἷς χαριζόμενος, καὶ τοὺς κανόνας τῶν ῥημάτων προσέθηκα τῇ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου ἐπιτομῇ τῇ πολλάκις ἐντυπωθείσῃ, οἳ τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ἥρμοζον ἔτει ἀπὸ θεογονίας χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ τρίτῳ. τὸ δὲ περὶ ῥήματος, ἐσχεδιάσθη μὲν ἐκεῖ, ἐξέδοτο δὲ ἐνταῦθα ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας, ἔτι καὶ τὸ περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων κατὰ λατίνους, καὶ ἄλλα τινὰ, ἔτει χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ ὀγδόῳ εἴη εὐτυχὲς, ὥσπερ τὸ πρῶτον.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ βυζαντίου περὶ ἀντωνυμιῶν κατὰ πᾶσαν διάλεκτον, καὶ ποιητικὴν χρῆσιν.

Επειδὴ καὶ τὸ τὰς ἀντωνυμίας ἀκριβῶς εἰδέναι πάνυ χρήσιμον τοῖς εἰσαγωγικοῖς τυγχάνει, ἀναγκαῖον ἡγησάμην

de ipsis in compendio tractare, nō solum secundū communem consuetudinem, ut nonnulli, sed secundum omnem linguā, & poeticum usum, ne de ipsis dubitēt poetarum auditores, alia præter consueta inuenientes.

Pronomen igitur, est pars orationis casualis, pro nomine accepta. nominibus enim tertiam personam ostendentibus, hoc introductum est, ut omnia ostendat, casuum quidem nominis particeps factū, personarum autem uerbi. huius autē principales species quinq;: primitiuum, possesiuū, demonstratiuū, relatiuum, & compositum, de quibus dicendum est. Primitiua sunt tria. Primæ personæ nominatiuus quidem ego communiter, attice uero ego quidē. soliti enim sunt ipsi assumentes repletiuas coniunctiones, attollere dictiones. dorice autem ego, & ego. Genitiuus, mei communiter, & mei sine e. sic & in datiuo & accusatiuo per ablationem, inclinatiue, & ionice mei: quod aliquando quidem assumit i, & fit mei. inerdum uero then, & fit mei, & per concisionem mei. dorice autem, & æolice mei. Datiuus, mihi & mihi. Accusatiuus, me & me. Vocatiuos autem, quod primæ est personæ, non habet. nemo enim seipsum uocat. Nominatiuus, & accusatiuus dualis, nos & nos. Genitiuus, & datiuus, nostri & nobis. Nominatiuus pluralis, nos nos: dorice autem & æolice nos. cuius per correspondentiam nominatiuus dualis, nos. Genitiuus, nostrum nostri, & interpositione i, nostri, & æolice nostrum. Datiuus nobis circumflexe apud oratores. acutisone autem apud poetas, cum i breue existit. & dorice nobis, & æolice nobis. Accusatiuus, nos nos, & æolice nos.

Secunda

περὶ αὐτῶν ἐν συνόψει διαλαβεῖν οὐ μόνον κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, ὥς τινες, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν διάλεκτον καὶ ποιητικὴν χρῆσιν, ἵνα μὴ περὶ αὐτῶν ἀμφισβητοῖεν οἱ τῶν ποιητῶν ἀκροαταὶ, ἄλλας παρὰ τὰς συνήθεις εὑρίσκοντες, ἀντωνυμία τοίνυν ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανόμενον. τῶν γὰρ ὀνομάτων τρίτον πρόσωπον ἐμφαινόντων, αὕτη παρεισήχθη, ἵνα τὰ πάντα δηλώσῃ. τῶν μὲν πτώσεων τοῦ ὀνόματος κεκοινωνηκῦα, τῶν δὲ προσώπων τοῦ ῥήματος. ταύτης δὲ ἀρκτικὰ εἴδη πέντε, πρωτότυπον, κτητικὸν, δεικτικὸν, ἀναφορικὸν, καὶ σύνθετον, περὶ ὧν λεκτέον. πρωτότυποι εἰσὶ τρεῖς. Τοῦ πρώτου προσώπου ἡ ὀνομαστικὴ μὲν ἐγὼ κοινῶς, ἀττικῶς δὲ, ἔγωγε. εἰώθασι γὰρ αὐτοὶ προσλαμβάνοντες παραπληρωματικοὺς συνδέσμους ἐπαίρειν τὰς λέξεις. δωρικῶς δὲ ἐγὼν, καὶ ἐγώνη. Η γενικὴ, ἐμοῦ κοινῶς, καὶ μου χωρὶς τοῦ ε. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς κατ' ἀφαίρεσιν, ἐγκλιτικῶς. καὶ ἰωνικῶς ἐμέο, ὅπερ ποτὲ μὲν προσλαμβάνει τὸ ι, καὶ γίνεται ἐμοῖο. ποτὲ δὲ θεν, καὶ γίγνεται ἐμέοθεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐμέθεν. δωρικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς, ἐμεῦ. ἡ δοτικὴ, ἐμοὶ, καὶ μοί. ἡ αἰτιατικὴ, ἐμὲ, καὶ μέ. κλιτικὰς δὲ ἡ τοῦ πρώτου προσώπου οὐκ ἔχει. οὐδεὶς γὰρ ἑαυτὸν καλεῖ. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ. νῶϊ, καὶ νώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, νώϊν, καὶ νῷν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, ἡμέες ἡμεῖς, δωρικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς ἄμμες, οὗ κατ' ἀναλογίαν ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ ἄμμε. ἡ γενικὴ, ἡμέων ἡμῶν. καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι, ἡμείων. καὶ αἰολικῶς, ἀμμέων. ἡ δοτικὴ, ἡμῖν περισπωμένως παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. ὀξυτόνως δὲ παρὰ ποιηταῖς, ὅτε τὸ ι βραχὺ τυγχάνει. καὶ δωρικῶς ἄμιν, καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμέας ἡμᾶς, καὶ αἰολικῶς ἄμμε.

Secundæ personæ nominatiuus, tu communiter, & dorice tu & tu. Genitiuus communiter tui, & ionice tui, & tui poetice, & attice tui & tui. dorice autem et æolice tui. Datiuus communiter quidem tibi, dorice autem tibi. differt autem à nominatiuo, quod illius quidem tu per y tenue scribitur, huius autem per æ diphthongum. Accusatiuus te, & dorice te. Vocatiuus, tu. Nominatiuus & accusatiuus dualis, uos & uos. Genitiuus & datiuus, uobis, & uestri. Vocatiuus, similiter nominatiuo. Nominatiuus pluralis uos uos, & dorice uos, & æolice uos: cuius per correspondentiam nominatiuus dualis uos. Genitiuus, uestrũ, uestri, & uestrũ, & æolice uestri. Datiuus, uobis, circumflexus quidem apud oratores, acutisonus autem sæpenumero apud tragicos poetas, cum in breue est, & dorice uobis, & æolice uobis. Accusatiuus uos uos, & dorice & æolice uos. Differunt autem pluralia secundæ personæ à pluralibus primæ: quia illa quidem per ita scribuntur, hæc autem per y tenue. Vocatiuus, o uos. Tertiæ personæ nominatiuus secundum ueteres si, & si. genitiuus communiter quidem sui, ionice autem sui & sui, attice sui, & dorice sui. at mei, & tui, & sui, non fiunt à primitiuis, sed à possessiuis: mei, tui, sui, more ionico. datiuus sibi, & additione sibi. accusatiuus se, unde sui, & se se. uocatiuos autem non habet. nemo enim absentem uocat. Nominatiuus, & accusatiuus dualis, se se, quod semper in accusatiuo accipitur: ut, Quis igitur ipsos deorum, pro ipsos. genitiuus & datiuus, sibi sibi, & sibi. nominatiuus pluralis, ipsi ipsi, & ipsi dorice. genitiuus, sui

Τῦ δευτέρου προσώπου ἡ ὀνομαστικὴ, σὺ κοινῶς, καὶ δωρικῶς τὺ, καὶ τούνη. ἡ γενικὴ κοινῶς σοῦ, καὶ ἰωνικῶς σέο, καὶ σεῖο ποιητικῶς, καὶ ἀττικῶς σέθεν, καὶ σέθεν. δωρικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς, σεῦ. ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν σοὶ, δωρικῶς δὲ τοί. διαφέρει δὲ τῆς ὀνομαστικῆς, ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ σὺ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται, ταύτης δὲ διὰ τῆς οι διφθόγγου. ἡ αἰτιατικὴ, σέ. καὶ δωρικῶς, τέ. ἡ κλητικὴ, σύ. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ, σφῶϊ, καὶ σφῶ. Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῶν. ἡ κλητικὴ, ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, ὑμέες ὑμεῖς, καὶ δωρικῶς ὕμες, καὶ αἰολικῶς ὕμμες. ἧς κατ' ἀναλογίαν ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ ὕμμε. ἡ γενικὴ ὑμέων ὑμῶν. καὶ ὑμείων, καὶ αἰολικῶς ὑμμέων. ἡ δοτικὴ ὑμῖν, περισπωμένη μὲν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὀξυτονουμένη δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ὅτε τὸ ιν βραχύ ἐστι. καὶ δωρικῶς ὕμιν, καὶ αἰολικῶς ὕμμιν. ἡ αἰτιατικὴ, ὑμέας ὑμᾶς, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἄμμε. διαφέρουσι δὲ τὰ πληθυντικὰ τοῦ δευτέρου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ πρώτου, ὅτι ἐκεῖνα μὲν διὰ τοῦ η γράφονται. ταῦτα δὲ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. ἡ κλητικὴ, ὑμεῖς. τοῦ τρίτου προσώπου ἡ ὀνομαστικὴ κατὰ παλαιοὺς ἵ, καὶ ὅς. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ, ἰωνικῶς δὲ ἕο καὶ εἷο. ἀττικῶς ἕθεν, καὶ δωρικῶς εὗ. τὸ δὲ ἐμοῖο, καὶ σοῖο, καὶ οἷο, οὐ γίνονται ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν κτητικῶν, ἐμοῦ, σοῦ. οὗ, ἔθει ἰωνικῷ. ἡ δοτικὴ, οἷ. καὶ προσθέσει, ἑοῖ. ἡ αἰτιατικὴ, ἕ. ὅθεν ἕθεν, καὶ ἕε. κλητικὰς δὲ οὐκ ἔχει. οὐδεὶς γὰρ τὸν ἀπόντα καλεῖ. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ, σφωὲ σφὼ, ἥπερ ἀεὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς λαμβάνεται. οἷον, τίς τ' ἄρσφωε θεῶν, ἀντὶ αὐτούς. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωὶν σφῖν, καὶ σφίν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, σφέες σφεῖς, καὶ σφὲς δωρικῶς. ἡ γενικὴ, σφέων

σφῶν,

ſui et ſui. datiuus, ſibi et ſibi. accuſatiuus, ſe ſe. Et hæ quidem primitiua pronomina, à quibus deriuantur o ćto poſſeßiua trigenere declinata.

Poſſeſsiua.

A mei genitiuo primitiui, deducitur meus, meæ meum. A` tui ſecundæ perſonæ, tuus, tua, tuum: qu & poetice, tuus, tua, tuum dicuntur. A` ſui genitiu tertiæ, ſuus, ſua, ſuum. A` noſtri nominatiuo duali pr mæ perſonæ, noſter, noſtra, noſtrum. dicuntur autem cum duo ſoli participent poſſeßionem. A` uos nominat uo duali ſecundæ perſonæ, ueſter, ueſtra, ueſtrum. ſic e hæc cũ participent poſſeßionem. A` tertia perſona pro nomen non deriuatur. nõ enim eſt nominatiuus à qu deducetur: etenim uos, accuſatiuus eſt. A` nos nomina tiuo primæ perſonæ, noſter, noſtra, noſtrum. à ueſtri ſe cunda, ueſter, ueſtra, ueſtrum. hæc autem dicũtur, cum multi participãt poſſeßionem. Ab ipſi ipſi, tertia: ſuus ſua, ſuum. apud poetas autem ſunt & alia poſſeßiua pronomina, ſecundum conſequentiam horum, noſter, noſtra, noſtrum: pro noſter, noſtra, noſtrum. & ueſter, ueſtra, ueſtrum: pro ueſter, ueſtra, ueſtrum. & ſuus, ſua, ſuum: pro ſuus, ſua, ſuum. Horum autem maſcu lina quidem & neutra, per quartam declinabis decli nationem. feminina uero, per ſecundam.

De demonſtratiuis.

Demonſtratiua aũt ſunt duo trigenerice declinata ſic cõmuniter, & attice. Hic, afformatione hicce. ſo lent enim attici addere i, ut maiorem demõſtrationem oſtendant.

σφῶν, καὶ σφείων. ἡ δοτικὴ, σφίσι, καὶ σφῖν. ἡ αἰτιατικὴ, σφέας σφᾶς. καὶ αὗται μὲν αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι, ἀφ᾽ ὧν παράγονται ὀκτὼ κτητικαὶ τριγενῶς κλινόμεναι.

ΚΤΗΤΙΚΑΙ.

Ἀπὸ τῆς ἐμοῦ γενικῆς τῆς πρωτοτύπου, παράγεται ἐμὸς ἐμὴ ἐμόν. Ἀπὸ τῆς σοῦ τοῦ δευτέρου προσώπου, σὸς σὴ σόν. αἳ καὶ ποιητικῶς, τεὸς τεὰ τεὸν λέγονται. ἀπὸ τῆς οὗ γενικῆς τοῦ τρίτου, ἑὸς ἑὴ ἑόν. Ἀπὸ τῆς νῶϊ ὀνομαστικῆς δυϊκῆς τοῦ πρώτου προσώπου, νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον. λέγονται δὲ, ὅταν δύο μόνοι μετέχωσι τοῦ κτήματος. Ἀπὸ τῆς σφῶϊ ὀνομαστικῆς δυϊκῆς τοῦ δευτέρου προσώπου, σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον. ὡσαύτως καὶ αὗται ὅταν δύο μετέχωσι τοῦ κτήματος. Ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία οὐ παράγεται. οὐ γάρ ἐστιν ὀνομαστικὴ ἀφ᾽ ἧς παραχθήσεται. τὸ γὰρ σφωὲ, αἰτιατική ἐστιν. Ἀπὸ τῆς ἡμεῖς ὀνομαστικῆς τοῦ πρώτου προσώπου ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς δευτέρου, ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. αὗται δὲ λέγονται, ὅτε πολλοὶ μετέχουσι τοῦ κτήματος. Ἀπὸ τῆς σφέες σφεῖς, τοῦ τρίτου, σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. παρὰ ποιηταῖς δέ εἰσι καὶ ἄλλαι κτητικαὶ ἀντωνυμίαι, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τούτων, ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμὸν, ἀντὶ ἡμέτερος ἡμετέρα ἡμέτερον. καὶ ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμὸν, ἀντὶ ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. καὶ σφὸς, σφὴ, σφὸν, ἀντὶ σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. τούτων δὲ τὰς μὲν ἀρσενικὰς καὶ οὐδετέρας κατὰ τὴν τετάρτην κλινεῖς κλίσιν, τὰς δὲ θηλυκὰς κατὰ τὴν δευτέραν.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ.

Δεικτικαὶ δέ εἰσι δύο τριγενῶς κλινόμεναι οὕτω κοινῶς καὶ ἀττικῶς, οὗτος, καὶ προσχηματισμῷ οὑτοσί. εἰώθασι γὰρ οἱ ἀττικοὶ προστιθέναι τὸ ι, ἵνα πλείω τὴν δεῖξιν ἐμφαίνω-

ostendãt. genitiuus,huius & huiusce,huic & huicce hunc & huncce. & in reliquis eodem modo. Hæc & hæcce,huius & huiusce,huic & huicce,hanc & hancce. Hoc & hocce,& hocce melius,huius & huiusce, huic & huicce,hoc hocce,& hocce.pluraliter,hæc & hæcce in nominatiuo,& accusatiuo. Ille ille, illa illa, illud illud. Dicitur autem & sine e, per ablationem poetice,ille illa illud. Dores autem uertentes c in t,& e ipsius ei in i, subscribẽtes & i: ille illa illud,pro ille illa illud dicunt,quorum masculina quidem & neutra per quartam declinabis declinationem, feminina autem per secundam. Ab hic autem articulo,& autem & quidem coniunctionibus, fiunt pronominalia: hic & hicce attice,huius, huic, hũc. hæc,huius,huic,hãc. hoc & hocce,huius,huic,hoc & hocce, semper casibus articulorum additis coniunctionibus, & hic huius, hæc huius,hoc huius. Et hic pro hic. Hic enim uenit celeres ad naues græcorum. hæc pro hæc,hoc pro hoc. Inuenitur autem & hic in tertia persona solũ,omnes articulos assumens, quod soliper sonale,& pronomen indefinitum quidam uocarunt. Hic,huius: & hic,huius,huic,hũc. Hæc,huius,huic,hanc. Hoc,huius,huic, hoc. Etiam & apud poetas: hic,huius,huic,hunc,& reliqua.

De relatiuo.

Relatiuum uero unum,quod & subiunctiuum uocatur,quoniam cum omni primitiuo pronomine potest construi per omnes casus & numeros. declinatur autẽ trigenere sic. Ipse,ipsius,ipsi,ipsum. Ipsa, ipsius,ipsi, ipsam.

ἐμφαίνωσιν. ἡ γενικὴ, τούτου καὶ τουτοῦ. τούτῳ, καὶ τουτῳΐ. τοῦτον, καὶ τουτονί. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. αὕτη, καὶ αὑτηὶ, ταύτης καὶ ταυτησὶ, ταύτῃ ταυτηὶ, ταύτην καὶ ταυτηνὶ. τοῦτο, καὶ τουτοὶ, καὶ τουτὶ ἄμεινον. τούτου, καὶ τουτουΐ. τούτῳ, καὶ τουτωΐ. τοῦτο τουτοὶ, καὶ τουτί. πληθυντικῶς, ταῦτα, καὶ ταυτὶ ἐπὶ ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς. ἐκεῖνος ἐκεινοσὶ, ἐκείνη ἐκεινηὶ, ἐκεῖνο ἐκεινοΐ. λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ε κατ' ἀφαίρεσιν ποιητικῶς. κεῖνος, κείνη, κεῖνο. οἱ δὲ δωριεῖς τρέποντες τὸ κ εἰς τ, καὶ τὸ ε τῆς ει εἰς η, ὑπογράφοντες καὶ τὸ ι, τῆνος, τήνη, τῆνο, ἀντὶ κεῖνος, κείνη, κεῖνο λέγουσιν. ὧν τὰ μὲν ἀρσενικὰ καὶ οὐδέτερα, κατὰ τὴν τετάρτην κλινεῖς κλίσιν. τὰ δὲ θηλυκὰ, κατὰ τὴν δευτέραν. ἀπὸ δὲ τοῦ ὁ ἄρθρου, καὶ δὲ, καὶ γὲ, συνδέσμων, γίνονται ἀντωνυμικά. ὅδε καὶ ὁδὶ ἁπλῶς, τοῦδε, τῷδε, τόνδε. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, τήνδε. τόδε καὶ τοδί. τοῦδε, τῷδε, τόδε, καὶ τοδὶ, ἀεὶ ταῖς πτώσεσι τῶν ἄρθρων προστιθεμένων τῶν συνδέσμων. καὶ ὅγε τοῦγε, ἥγε τῆσγε, τόγε τοῦγε. ἔτι ὁ, ἀντὶ οὗτος. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. ἡ, ἀντὶ αὕτη. ὃ ἀντὶ τοῦτο. εὑρίσκεται δὲ καὶ δεῖνα ἐπὶ τρίτου προσώπου μόνον, πάντα τὰ ἄρθρα προσλαμβάνουσα, ἣν μονοπρόσωπον καὶ ἀντωνυμίαν ἀόριστον τινὲς ἐκάλεσαν. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, καὶ δεῖνα δείνατος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. ἔτι καὶ παρὰ ποιηταῖς, ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. καὶ τὰ λοιπά.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Ἀναφορικὴ δὲ μία, ἥ τις καὶ ἐπιταγματικὴ καλεῖται, διότι μετὰ πάσης πρωτοτύπου ἀντωνυμίας δύναται συντάττεσθαι δι' ὅλων τῶν πτώσεων καὶ ἀριθμῶν. κλίνεται δὲ τριγενῶς οὕτως, αὐτὸς αὐτοῦ αὐτῷ αὐτὸν, αὐτὴ αὐτῆς αὐτῇ

αὐτὴν

ipsam, ipsum ipsius ipsi ipsum. & masculina quidem & neutra, per quartam declinantur declinationem: feminina autem, per secundam. accipitur autẽ ipse pro ego, tu, ipse, & ille. ipsius mei, ipsius tui, ipsius ipsi, et illius. & in reliquis eodem modo. tenuatur autem semper ipse, ipsa, ipsum. at sui, sibi, se, aspirata, sui, sibi, se, per ablationem, unde & aspiratio seruatur.

De compositis.

Composita *uero tria à primitiuis & ipse facta: de quibus scire oportet, quod ueteres non habentes composita pronomina, supplebãt usum ipsorum per primitiua, & relatiuum, mei ipsius dicentes, tui ipsius, sui ipsius, & in alijs eodem modo. posteriores autem compo suerunt: quare & composita ipsa nominarũt. declinãtur autẽ trigenere nominatiuos non habentia, quoniã per se passionem significant. uocantur autem & refracta, quoniam in eodem intelligitur agens, & patiens.* Et *primæ quidem & secundæ personæ, singulariter solum declinantur: mei ipsius, mihi ipsi, me ipsum. mei ipsius, mihi ipsi, meipsam. mei ipsius, mihi ipsi, me ipsum.* Tui *ipsius, tibi ipsi, te ipsum. tui ipsius, tibiipsi, teipsam. tui ipsius, tibiipsi, teipsum. quæ & per commixtionem, tuiipsius, tibiipsi, teipsum. & in reliquis similiter. inuenta sunt & in appositione ueteri more, teipsum, pro te solam. teipsam, pro te solam.* Theodo*sius autem ait, ueteres ipsa declinare in omni numero.* Tertiæ *autem personæ, sui ipsius, sibiipsi, seipsum. suiipsius, sibiipsi, seipsam. suiipsius, sibiipsi, seipsum. & pluraliter præter rationem more attico, composite & diuise trigenere: sui ipsorum, & sui ipsorum,*

sibi

αὐτήν. αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. καὶ τὰ μὲν ἀρσενικὰ καὶ οὐδέτερα. κατὰ τὴν τετάρτην κλίνονται κλίσιν. τὰ δὲ θηλυκὰ, κατὰ τὴν δευτέραν. λαμβάνεται δὲ αὐτὸς ἀντὶ ἐγὼ σὺ ὃς, καὶ ἐκεῖνος. αὐτοῦ ἐμοῦ, αὐτοῦ σοῦ, αὐτοῦ οὗ, καὶ ἐκείνου. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. ψιλοῦται δὲ ἀεὶ αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτό. τὰ δὲ αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν δασυνόμενα, ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν. ὅθεν καὶ ἡ δασεῖα φυλάττεται.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Σύνθετοι δὲ τρεῖς ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων καὶ τοῦ αὐτὸς γινόμεναι. περὶ ὧν εἰδέναι δεῖ, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔχοντες συνθέτους ἀντωνυμίας, ἀνεπλήρουν τὴν χρείαν αὐτῶν διὰ τῶν πρωτοτύπων, καὶ τῆς ἀναφορικῆς, ἐμοῦ αὐτοῦ λέγοντες, σοῦ αὐτοῦ, οὗ αὐτοῦ. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως. οἱ δὲ μεταγενέστεροι, συνέθηκαν. διὸ καὶ συνθέτους αὐτὰς ὠνόμασαν. κλίνονται δὲ τριγενῶς ὀνομαστικὰς οὐκ ἔχουσαι, διότι αὐτοπάθειαν σημαίνουσι. Καλοῦνται δὲ καὶ ἀντανακλαστοὶ, ἐπειδὴ ἐν τῷ αὐτῷ ἐννοεῖται τὸ ἐνεργοῦν, καὶ πάσχον. Καὶ αἱ μὲν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, ἑνικῶς μόνον κλίνονται, ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. αἵτινες καὶ κατὰ κρᾶσιν, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. εὕρηνται δὲ καὶ ἐν παραθέσει, ἀρχαίῳ ἔθει, σὲ αὐτὸν, ἀντὶ σὲ μόνον. σὲ αὐτὴν, ἀντὶ σὲ μόνην. Θεοδόσιος δέ φησι τοὺς παλαιοὺς αὐτὰς κλίνειν ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ. Τοῦ δὲ τρίτου προσώπου, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. καὶ πληθυντικῶς παρὰ λόγον ἔθει ἀττικῷ, συνθέτως καὶ διῃρημένως τριγενῶς, ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν.

ἑαυτοῖς

sibiipsis & sibiipsis, seipsos & seipsos. similiter suiipsorum, sibiipsis, seipsas. suiipsorum, sibiipsis, seipsa. accipiuntur autem & pro mutuorum mutuis mutuos. Sunt autem & apud poetas alia pronomina unius casus & solitaria uocata, mihi pro mihi, & tibi & tibi, pro tibi, & ipsum pro ipsum, pro ipsum, & ipsum pro ipsum, ipsam ipsum. & adhuc pluraliter pro ipsos, ipsas, ipsa, & etiam dorice ipsas pro ipsas. & hæc quidem ex multis ob utilitatem discipulorum, qui propter inopiam librorum & præceptorum facile discere talia non possunt. Valete, *qui legitis, & memineritis.* Medio*lani,* Anno M.CCCCLX.

CONSTANTINI LASCARIS Byzantii de subscriptis uocalibus: in Messenæ Siciliæ compositum fuerat.

Multis existentibus & utilibus actiuæ grammaticæ, unum existimo, & de subscriptis uocalibus scire, quæ & qua ratione subscribuntur, partem existentem rectæ scriptionis & ueriloquij, quod etsi multis nunc paruipenditur ob ignorantiam, sicut & alia multa, tamen ueteribus multi erat scire, & uti. hoc aũt à scriptione & ueteribus libris intelligere est, quibus nulla re opus est. si enim inutile esset, nõ adscriberent, neque grãmatici sparsim uerbum facerent. ob hæc igitur oportere existimaui, quæ apud alios, & quæ in magno etymologico scripta sunt, propter utilitatẽ iuuenũ breuibus adnotare, ut illaboriose scire habeãt de ijs, et nõ semper interrogent. si aũt aliqua poetica aut oratoria

omissa

ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς. ὁμοίως ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. λαμβάνονται δὲ καὶ ἀντὶ ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους. εἰσὶ δὲ καὶ παρὰ ποιηταῖς ἄλλαι ἀντωνυμίαι μονόπτωτοι καὶ μονοδικαὶ καλούμεναι, ἐμὶν ἀντὶ ἐμοὶ, καὶ τὶν καὶ τεῒν ἀντὶ σοὶ, καὶ σφὲ ἀντὶ αὐτόν. καὶ μὶν καὶ νὶν ἀντὶ αὐτὸν αὐτὴν αὐτό. καὶ ἔτι πληθυντικῶς ἀντὶ αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. καὶ ἔτι δωρικῶς ψὲ, ἀντὶ αὐτάς. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ πολλῶν δι' ὠφέλειαν τῶν μαθητῶν, οἳ διὰ τὴν ἀπορίαν τῶν βιβλίων καὶ διδασκάλων εὐχερῶς μανθάνειν τὰ τοιαῦτα οὐ δύνανται. ἔῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε. ἐν μεδιολάνῳ, ἔτι χιλιοστῷ, τετρακοσιοστῷ, ἑξηκοστῷ.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ βυζαντίου περὶ τῶν ὑπογεγραμμένων φωνηέντων, ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας συνετέθειτο.

Πολλῶν ὄντων καὶ χρησίμων τῆς πρακτικῆς γραμματικῆς, ἓν οἶμαι καὶ τὸ περὶ τῶν ὑπογεγραμμένων φωνηέντων εἰδέναι, τίνα καὶ τίνι λόγῳ ὑπογράφονται, μέρος ὢν ὀρθογραφίας καὶ ἐτυμολογίας. ὅπερ εἰ καὶ τοῖς πολλοῖς νῦν ὀλιγωρεῖται διὰ τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ καὶ ἄλλα πολλὰ, ὅμως τοῖς παλαιοῖς περὶ πολλοῦ ἦν εἰδέναι, καὶ χρῆσθαι. τουτὶ δὲ ἀπὸ τῆς γραφῆς τῶν παλαιῶν βίβλων καταμαθεῖν ἐστιν, οἷς οὐδενὸς δεῖ. εἰ γὰρ ἀχρεῖον ἦν, οὐκ ἂν προσέγραφον, οὔτε οἱ γραμματικοὶ διεσπαρμένως λόγον ἐποίουν. ταῦτά τοι δεῖν ᾠήθην. τὰ παρ' ἄλλοις, καὶ τὰ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐντυμολογικῷ γεγραμμένα, δι' ὠφέλειαν τῶν νέων διὰ βραχέων ἐπισημειώσασθαι, ἵν' ἀπόνως εἰδέναι ἔχοιεν περὶ τούτων, καὶ μὴ ἀεὶ ἔροιντο. εἰ δ' ἔνια ποιητικὰ ἢ ῥητορικὰ

omissa sunt, non admirari oportet. non enim proposui cum omni diligentia de omnibus dicere, sed inelaborate de memoratis, à quibus & reliqua facile discere licebit.

De subscriptis uocalibus.

Quæ nunc subscribuntur uocales, quibus ueteres adscribebant, à diphthōgis esse habent. quare & diphthongi abusiue uocantur. & a quidem subscriptum, potestate æ contigit existens. sic & i ab æ, mutatione a in ita, & i subscripto. o autem subscriptum, potestate oi existit, per extensionem o in o, & i subscripto. unde est dicere, quædam uniuersali quidem regula subscribi, nōnulla uero ueriloquio, alia uero affectu quodam extensione, aut mixtione, aut contractione, uel coniunctione, uel mutatione. pauca uero quæ secundum traditionem, aut similitudinem aliorum, de quibus dicendum, incipientibus ab a.

De a.

Omni a, datiui singularis, cuiuscunque fuerit generis, subscribitur i: æneæ, pythagoræ, maiæ, mariæ, diei, carni, à carni per contractionem. unde & latini in similibus datiuis diuisione utuntur, aulai pro aulæ. Etiam omni a secundæ & tertiæ personæ indicatiuorum & subiunctiuorum secundæ coniugationis circumflexorum uerborum: clamas clamas, clamat clamat, facis facis, facit facit. nam a & e in a longum miscetur, & i subscribitur: si clames clames, si clamet clamet. Sic et secunda passiui: clamor clamor, clamaris clamaris. & infinitiuos autem talium proportionabiliter subscriptos legimus: clamare, facere.

sed

παραλέλειπται, οὐ θαυμάζειν χρή. οὐ γὰρ προὐθέμην μετὰ πάσης ἐπιμελείας περὶ πάντων εἰπεῖν, ἀλλ' αὐτοσχεδίως περὶ τῶν μνημονευομένων, ἀφ' ὧν καὶ τὰ λοιπὰ εὐχερῶς μαθεῖν ἔξεστι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ φωνηέντων.

Τὰ νῦν ὑπογραφόμενα φωνήεντα, οἷς οἱ παλαιοὶ προσέγραφον, ἀπὸ τῶν διφθόγγων τὸ εἶναι ἔχουσι. διὸ καὶ δίφθογγοι καταχρηστικῶς καλοῦνται. καὶ τὸ μὲν ᾳ ὑπογραφόμενον, δυνάμει αι τυγχάνει ὄν. ὡσαύτως καὶ τὸ ῃ ἀπὸ αι, τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. τὸ δὲ ῳ ὑπογραφόμενον, δυνάμει οι τυγχάνει κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ὅθεν ἐστὶν εἰπεῖν τινὰ μὲν καθολικῷ κανόνι ὑπογράφεσθαι, τινὰ δ' ἀφ' ἐτυμολογίας. ἄλλα δὲ πάθει τινὶ, ἐκτάσει, ἢ κράσει, ἢ συναιρέσει, ἢ συναλοιφῇ, ἢ τροπῇ, ὀλίγα δ' ἄλλα κατὰ παράδοσιν καὶ ὁμοίωσιν ἄλλων. περὶ ὧν λεκτέον, ἀρξαμένοις ἀπὸ τοῦ α.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Α.

Παντὶ ᾳ δοτικῆς ἑνικῆς ὁποίου ἂν εἴη γένους, ὑπογράφεται ι. τῷ αἰνείᾳ, τῷ πυθαγόρᾳ, τῇ μαίᾳ, τῇ μαρίᾳ, τῇ ἡμέρᾳ, τῷ ἡμέρᾳ, ἀπὸ τοῦ κρέαϊ κατὰ συναίρεσιν. ὅθεν καὶ οἱ λατῖνοι ἐν ταῖς ὁμοίαις δοτικαῖς διαιρέσει χρῶνται, αὐλάϊ ἀντὶ αὐλῇ. ἔτι παντὶ ᾳ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου τῶν ὁριστικῶν καὶ ὑποτακτικῶν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ῥημάτων. βοάεις βοᾷς, βοάει βοᾷ, δράεις δρᾷς, δράει δρᾷ. τὸ γὰρ α καὶ ει εἰς α μακρὸν κιρνᾶται, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ἐὰν βοάῃς βοᾷς, ἐὰν βοάῃ βοᾷ. ὡσαύτως καὶ τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ, βοάομαι βοῶμαι, βοάῃ βοᾷ. καὶ τὰ ἀπαρέμφατα δὲ τῶν τοιούτων ἀναλόγως ὑπογεγραμμένα ἀνέγνωμεν, βοᾷν δρᾷν.

ſed propter illationē n non recipiunt nonnulli noſtrorum grammaticorū,& quòd à tertia præteriti imperfecti ea formant: infernus inferni inferno,& reliqua ſubſcribuntur,ab infernus per commixtionē. unde & a extenditur, primitiuorum autem contrahitur: infernus inferni,infernus inferni,infernus inferni. id autē manifeſtum eſt à poeticis uerſibus: cano à cano ionico,per mixtionem.unde & a longum: cano autem breue,& cantor,& cantio,cantus cantus, à cano cantatus ſum. ſemper, ſubſcribitur apud ueteres libros, à ſemper puto. apud poetas autem corripitur. Facile ab ionico facile,mutatione ita in a,& i ſubſcripto. ſic & facilis facilis, facile,quod & facilior,& facilius facilimus facilima facilimum,& facilime. relaxatio relaxor. ſtruo, facinus,& omnia à facile,id eſt mitis mitis mite,manſuetudo,pigreſco, ſegnis ſegnities,id eſt facilior animus. unde & a producitur. baculus,à facilis ire. fax facis, faci facem,quoniam fax apud ueteres, ab uro. ſic & thrax thracis,thraci thracem,quoniam thræx & thraix: unde ionice, Threices ſummicomi, & threicia terra,& thrace,præfectura prouincia: & thracias, ſeu thraſcias uentus,qui per thracem.publice pro publice, priuatim pro priuatim,ui pro uiolēter, confidentia, & omnia talia aduerbia terminationem datiui habentia, ſubſcribuntur.

De ita.

I*ndigeo ſubſcribitur, ab ionico egeo. & celebro, à celebro. prædo prædonis,à prædor prædator, & prædo prædor, prædatio prædatorius prædatoria,rium. colo & cultus, à thracibus. animus animi, nonnulli ſubſcri-*

ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ν οὐ παραδέχονται ἔνιοι τῶν ἡμετέρων γραμματικῶν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ παρατατικοῦ αὐτὰ σχηματίζουσιν. ᾄδης, ᾄδου, ᾄδῃ, καὶ τὰ λοιπὰ ὑπογράφονται, ἀπὸ τοῦ ἀΐδης κατὰ κρᾶσιν. ὅθεν καὶ τὸ α ἐκτείνεται. τῶν δὲ πρωτοτύπων συστέλλεται, ἄϊς ἄϊδος, ἀΐδης ἀΐδου, ἀϊδωνεὺς ἀϊδωνέως. τοῦτο δὲ δῆλον ἀπὸ τῶν ποιητικῶν ἐπῶν. ᾄδω ἀπὸ τοῦ ἀείδω ἰωνικοῦ, κατὰ κρᾶσιν. ὅθεν καὶ τὸ α μακρόν. τοῦ δὲ ἀείδω βραχὺ, καὶ τοῦ ἀοιδὸς καὶ ἀοιδή. ᾆσμα ᾄσματος, ἀπὸ τοῦ ᾄδω ᾖσμαι. ἀεὶ ὑπογράφεται παρὰ ταῖς παλαιαῖς βίβλοις, ἀπὸ τοῦ αἰεὶ οἶμαι. παρὰ ποιηταῖς δὲ συστέλλεται. ῥᾳδίως ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ ῥηϊδίως, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ὡσαύτως καὶ ῥᾴδιος, ῥᾳδία, ῥᾴδιον. ὁ καὶ ἡ ῥᾴων, καὶ τὸ ῥᾷον, ῥᾷστος, ῥᾴστη, ῥᾷστον, καὶ ῥᾷστα, ῥαστώνη ῥαστονεύομαι, ῥᾳδιουργῶ, ῥᾳδιούργημαι. καὶ πάντα ἀπὸ τοῦ ῥᾷον, ἤγουν πρᾷος πρᾷα πρᾷον πρᾳότης, ῥᾳθυμῶ ῥᾴθυμος, ῥᾳθυμία, ἤτοι ῥᾴων θυμός. ὅθεν καὶ τὸ α ἐκτείνεται. ῥᾷβδος ἀπὸ τοῦ ῥᾷον βαίνειν, δᾴς, δᾳδὸς, δᾳδὶ, δᾷδα, ὅτι δαὶς παρὰ παλαιοῖς, ἀπὸ τοῦ δαίω. ὡσαύτως καὶ θρᾲξ, θρᾳκὸς, θρᾳκὶ, θρᾷκα, ὅτι θραὶξ καὶ θραΐξ. ὅθεν ἰωνικῶς Θρήϊκες ἀκρόκομοι. καὶ θρηϊκία γῆ καὶ θρᾴκη, ἡ ἐπαρχία. καὶ θρᾳκίας εἴτε θρᾳσκίας ἄνεμος, ὁ διὰ τῆς θρᾴκης. δημοσίᾳ ἀντὶ δημοσίως, ἰδίᾳ ἀντὶ ἰδίως, βίᾳ ἀντὶ βιαίως, παῤῥησίᾳ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπιῤῥήματα κατάληξιν δοτικῆς ἔχοντα ὑπογράφεται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Η.

Χρῄζω ὑπογράφεται, ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ χρηΐζω. καὶ κλῄζω, ἀπὸ τοῦ κληΐζω. λῃστὴς λῃστοῦ, ἀπὸ τοῦ ληΐζω, ληϊστὴς καὶ ληϊστὴρ, λῃστεύω, λῃστεία, λῃστρικὸς, λῃστρικὴ, κόν. θρῃσκεύω καὶ θρῃσκεία, ἀπὸ τῶν θρᾳκῶν. ἦτορ ἤτορος τινὲς

ſubſcribunt, ab ardeo deducentes. ſi autem à flo, quod eſt reſpondentius, non ſubſcribitur: perſæ, muſæ, ſcythæ, helenæ, ſapienti, pulchræ. & omni datiuo ſingulari in e deſinenti, ſubſcribitur i. eodem modo perſis ionice pro perſis, muſis pro muſis, nymphis pro nymphis. & omni datiuo ionico deſinenti in iſi: uertitur enim a æ diphthongi in i, & i ſubſcribitur, ardebam ab ardeo, eligebam elegi electus ſum ab eligo, abſtuli abſtuliſti abſtulit, priuatus priuatus ſum ab aufero, innui ab innuo. & omnia præterita ab æ incipientium, uertunt a in i, & i ſubſcribunt. Etiam uerberaris, ſcriberis, diceris: & omnes ſecundæ perſonæ paßiuorum communium & deponentium præſentium in i deſinentes. à tertia enim fit, uerberatur enim, et abiectione t, & mixtione e & a in i, ſubſcripto & i. Eodem modo & futurorum: uerberaberis, ſcriberis, fies, uerberaberis. Etiam omnes ſecundæ & tertiæ ſingulares ſubiunctiuorum diuerſarum coniugationum, in i deſinentes, ſi uerberes uerberet, ſi uerberauerit uerberauerit, ſi uerberaueris uerberauerit. ſi feceris fecerit, ſi poſueris poſuerit. Etiam ſecundæ paßiuorum communium & deponentium: ſi uerberer uerbereris. ſi uerberatus fuero fueris. Eodem modo & meminiſti ionicum, pro meminiſti, ſedes pro ſedes, potes pro potes. Hiaui ab hio, hiabo hiaui. & oſtendi, ab oſtendo. Cum enim præſens penultimat æ diphthongo, tunc a in i uertitur in medio præterito perfecto, & i diphthongi ſubſcribitur: arbitratus ſum, ab arbitror: aio ais, ab ais. noueram commune, à noſco, mutatione e in i: & nouerat prima ſubſcribitur, à com-

ὑπογράφουσιν, ἀπὸ τοῦ αἴθω παράγοντες. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄω, ὅπερ ἀναλογώτερον, οὐχ ὑπογράφεται. πέρσῃ, μούσῃ, σκύθῃ, ἑλένῃ, σοφῇ, καλῇ. καὶ πάσῃ δοτικῇ ἑνικῇ εἰς η ληγούσῃ, ὑπογράφεται ι. ὡσαύτως πέρσῃσιν ἰωνικῶς, ἀντὶ πέρσαις, μούσῃσιν ἀντὶ μούσαις, νύμφῃσιν ἀντὶ νύμφαις. καὶ πάσῃ δοτικῇ ἰωνικῇ ληγούσῃ εἰς ῃσι. τρέπεται γὰρ τὸ α τῆς αι διφθόγγου εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ᾖθον, ἀπὸ τοῦ αἴθω, ᾐρούμην ᾕρημαι ᾑρέθην, ἀπὸ τοῦ αἱροῦμαι. ἀφῄρημαι, ἀφῄρησαι, ἀφῄρηται, ἀφῃρημένος, ἀφῃρέθην, ἀπὸ τοῦ ἀφαιροῦμαι. ᾐνιξάμην, ἀπὸ τοῦ αἰνίττομαι. καὶ πάντες οἱ παρήκοντες τῶν ἀπὸ τοῦ αι ἀρχομένων, τρέπουσι τὸ α εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφουσιν. ἔτι τύπτῃ, γράφῃ, λέγῃ, καὶ πάντα τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν παθητικῶν κοινῶν καὶ ἀποθετικῶν ἐνεστώτων εἰς η λήγοντα. ἀπὸ γὰρ τοῦ τρίτου γίνεται. τύπτεται γὰρ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. ὁμοίως καὶ τῶν μελλόντων, τύψῃ, γράψῃ, ποιήσῃ, τυπῇ. Ἔτι πάντα τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἑνικὰ τῶν ὑποτακτικῶν διαφόρων συζυγιῶν εἰς η λήγοντα, ἐὰν τύπτῃς τύπτῃ, ἐὰν τετύφῃς τετύφῃ, ἐὰν τύψῃς τύψῃ, ἐὰν ποιήσῃς ποιήσῃ, ἐὰν τιθῇς τιθῇ. Ἔτι τὰ δεύτερα τῶν παθητικῶν κοινῶν καὶ ἀποθετικῶν. ἐὰν τύπτωμαι τύπτῃ, ἐὰν τύψωμαι τύψῃ. ὁμοιοτρόπως καὶ τὸ μέμνῃ ἰωνικὸν, ἀντὶ μέμνησαι, κάθῃ ἀντὶ κάθησαι, δυνῄ ἀντὶ δύνασαι, κέχηνα, ἀπὸ τοῦ χαίνω χανῶ κέχηνα, καὶ πέφηνα ἀπὸ τοῦ φαίνω. ὅτε γὰρ ὁ ἐνεστὼς παραλήγει τῇ αι διφθόγγῳ, τότε τὸ α εἰς η τρέπεται ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ τὸ ι τῆς διφθόγγου ὑπογράφεται. δεδῄτικα, ἀπὸ τοῦ διαιτῶ, φημὶ φῄς ἀπὸ τοῦ φᾶς. ᾔδει κοινὸν, ἀπὸ τοῦ εἴδω, τροπῇ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς η. καὶ τοῦ ᾔδη τὸ πρῶτον ὑπογράφεται,

à communi per productionem. sic iueram iniueram, adieram, abieram, ab eo communi. inibamus, ab ineo iui, quoniam iui. combussi ionicum, à comburo, uramus ab uramus, urentes pro urentes. canebat cecini, à canto. meæ pro meæ. luscinia lusciniæ, & reliqua à cano per productionem. telluscula, quoniam telluscula. litus litoris, quoniam litus. iuuenis, quoniam iuuenis, à semper uiuere. uiuis uiuit ionica, à uiuo uiuo, uiuis uiuis, uiuit uiuit, & uiuas uiuat, mutatione a in i. etiã esuris esurit, sitis sitit, & uiuere subscriptum respõdenter legimus. præterquam quod id non recipiunt aliqui nostrorum, propter illationem n, & propter à tertia præteriti imperfecti id formare. memoro, quoniam æoles memoro dicunt: uis per nymphas, uis caprarie, à uolo uis, & alia multa. & inquã pro et inquam, nouit pro nouit, ire pro ire: ille illa illud, pro ille illa illud. Etiam ionica Homerica, mæones pro mæones, mæonia pro mæonia, sublimia pro sublimia, perfice pro perfice, pulchrigeni & rubigeni, à gena. perfecta sacrificia pro perfecta, uiderat pro uiderat: accẽsum fuerat & fuit, ab accendo: imus pro imus. huic articulo, & hac pro hac, & cape pro accipe, à capio. In i aduerbia subscribuntur, alio, ubique, quo, quo, clam, studio, temere, quieti, ualde, multifariam, omnifariam, dupliciter, tripliciter, quadrupliciter, quincupliciter, hac qua pro qua, & qua pro ubi, à quo ubi. at iam, & uidelicet, non. ne, per, sane, ie miseratiuum, œ & ioe. Etiam omnia optatiua præteriti perfecti i penultimantia, fecissem fecisses fecisset, clamassem: noueras pro noueras, pudui, à pudeo. Sub autem tulerunt obices nauium,

à tollo.

ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κατ' ἔκτασιν. ὡσαύτως καὶ τὸ ᾔειν, ἐπῄειν, προσῄειν, ἀπῄειν, ἀπὸ τοῦ εἴω κοινοῦ. ἔπημεν, ἀπὸ τοῦ ἐπείω, ἦα ὅτι ᾔϊα. ἔκηα ἰωνικὸν, ἀπὸ τοῦ καίω. κήωμεν, ἀπὸ τοῦ καίομεν. κηάμενοι, ἀντὶ καίοντες. ᾖδεν ᾖσε, ἀπὸ τοῦ ᾄδω. τὴμῇ, ἀντὶ τῇ ἐμῇ. ἀηδὼν ἀηδόνος, καὶ τὰ λοιπὰ, ἀπὸ τοῦ ἀείδω κατ' ἔκτασιν. γήδιον, ὅτι γηΐδιον. ἠὼν ἠῶνος, ὅτι ἠϊών. αἰζηὸς, ὅτι αἰζηϊὸς, ἀπὸ τοῦ αἰεὶ ζῆν. ζῇς, ζῇ ἰωνικὰ, ἀπὸ τοῦ ζάω ῶ, ζάεις ᾷς, ζάει ᾷ. καὶ ζῇς ζῇ, τροπῇ τοῦ α εἰς η. ἔτι πεινῇς πεινῇ, διψῇς διψῇ. καὶ τὸ ζῆν ὑπογεγραμμένον ἀναλόγως ἀνέγνωμεν, πλὴν οὐ παραδέχονται ἔνιοι τῶν ἡμετέρων διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ν, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ παρατατικοῦ αὐτὸ σχηματίζειν. μιμνήσκω, ὅτι οἱ αἰολεῖς μιμναίσκω λέγουσι. λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς αἰπόλε, ἀπὸ τοῦ λῶ λεῖς. καὶ ἄλλα πάμπολλα. κῆφα, ἀντὶ καὶ εἶπα. ᾖδεν, ἀντὶ εἶδεν. ἐνθῆν, ἀντὶ ἐλθῆν. τῆνος, τῆνα, τῆνο, ἀντὶ ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο. ἔτι καὶ τὰ ἰωνικὰ ὁμηρικὰ, μήονες ἀντὶ μαίονες, μηονία ἀντὶ μαιονία, μετήωρα ἀντὶ μεταίωρα, κρήηνον ἀντὶ κραίαινον, καλλιπάρῃοι καὶ μιλτοπάρῃοι, ἀπὸ τῆς παρειᾶς. τελήεσσας ἑκατόμβας, ἀντὶ κελείας. ὁπώπῃ ἀντὶ ὁπώπει. δεδήει καὶ δέδηεν, ἀπὸ τοῦ δαίω. ἤομεν, ἀντὶ εἴομεν. τῇ ἄρθρῳ, καὶ τῇ ἀντὶ ταύτῃ, καὶ τῇ ἀντὶ λάβε, ἀπὸ τοῦ τῷ. τὰ εἰς η ἐπιῤῥήματα ὑπογράφονται. ἄλλῃ, πάντῃ, πῇ, ὅπῃ, κρυφῇ, σπουδῇ, εἰκῇ, ἡσυχῇ, κομιδῇ, πολλαχῇ, πανταχῇ, διπλῇ, τριπλῇ, τετραπλῇ, πενταπλῇ, ταύτῃ. ᾗ ἀντὶ ᾗ τινι, καὶ ᾗ ἀντὶ ὅπου, ἀφ' οὗ τὸ ᾗχι. τὸ δὲ ἤδη καὶ δηλαδὴ, οὔ. μὴ, νὴ, δὴ, ἴη σχετλιαστικόν. ὤη, καὶ ἰωή. ἔτι πάντα τὰ εὐκτικὰ τοῦ παρακειμένου τῷ η παραλήγοντα πεποιήμην. πεποίῃο, πεποίῃτο. βεβοιήμην. ᾔδειθα, ἀντὶ ᾔδεις. ᾐδέσθην, ἀπὸ τοῦ αἰδοῦμαι. ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν,

ἀπὸ

à tollo, norant pro nouerant. noramus noratis norant, pro noueramus tis, nouerant. iciens pro percutiens, à diuido. ceres ceres ſubſcribitur, ut nonnulli aiunt, à diuido, quod plurimi non recipiunt. ſera ionice, à claudo clauſura. neredes, quoniam nereides. briſedes, quoniam briſeides. chryſedes, quoniam chryſeides. cadmedes, quoniam cadmeides, per ſynæreſim: eluceat, habeat, uoret, ut ſubiunctiua ſubſcribuntur.

De o.

To *articulo ſingularis datiui maſculini & neutri generis, ſemper ſubſcribitur: æneæ, ſermoni, aiaci, literæ, ligno.* Etiam *omni datiuo in o deſinenti ſubſcribitur, ſermoni, ligno, uiæ, menelao, areæ.* Etiam *omni genitiuo & datiuo duali, & datiuo plurali, & nominatiuo et uocatiuo plurali atticorum nominum, tertiæ declinationis per productionem: menelaorum, à menelaorum: his menelais, à menelais: menelai, ò menelai, à menelai menelaos. non tamen nominatiuus & uocatiuus neutrorum ſubſcribitur, fertilia, ò fertilia: quia à fertilia fiat. etiam omni genitiuo & datiuo duali nominum ſecūdæ contractorū declinationis, ſerpentium attice per productionem, à ſerpētibus, traducto accentu: quamuis penultima longa exiſtente. uerbum ab urbium, & etiam carnium à carnium, noſtrum quoniam noſtrum, ipſorum quia ipſorū. melius, quia melius. optimus, quia optimus. ſeruo, quia ſeruo. ſoſpes, quia ſoſpes. ſaluus, quia ſaluus. herous, quia heroius, & ſimilia. patrius patria patrium, quia patrius. maternus materna num, quia maternus. auius auia auiū. minous, quia minoius. cous, quia coius, cous; quia eoius. achelous, quia acheloius.*

ἀπὸ τοῦ αἰρῶ. ᾔστην, ἀπὸ τοῦ εἰδῆτην. ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν. ἀντὶ εἴδημεν, εἴδητε, εἴδησαν. δῃώσας ἀντὶ κόψας, ἀπὸ τοῦ δαΐω. δῃὼ ἡ δημήτηρ ὑπογράφεται, ὥς ἔνιοί φασιν. ἀπὸ τοῦ δαΐω. ὅπερ οἱ πλεῖστοι οὐ παραδέχονται. κλῇθρα ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ κλείω, κλεῖθρον. νηρῇδες, ὅτι νηρηΐδες. βριςῇδες, ὅτι βρησηΐδες. χρυσῇδες, ὅτι χρησηΐδες. καδμῇδες, ὅτι καδμηΐδες, κατὰ συναίρεσιν. παμφαίνῃσιν, ἔχῃσι, φάγῃσιν, ὡς ὑποτακτικὰ ὑπογράφονται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ω.

Τῷ ἄρθρῳ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου γένους, ἀεὶ ὑπογράφεται. τῷ αἰνείᾳ, τῷ λόγῳ, τῷ αἴαντι, τῷ γράμματι, τῷ ξύλῳ. ἔτι πάσῃ δοτικῇ εἰς ω ληγούσῃ ὑπογράφεται ι. τῷ λόγῳ, τῷ ξύλῳ, τῇ ὁδῷ, τῷ μενέλεῳ, τῇ ἅλῳ. ἔτι πάσῃ γενικῇ καὶ δοτικῇ δυϊκῇ, καὶ δοτικῇ πληθυντικῇ, καὶ ὀνομαστικῇ καὶ κλητικῇ πληθυντικῇ τῶν ἀττικῶν ὀνομάτων τῆς τρίτης κλίσεως, κατ᾽ ἔκτασιν. τοῖν μενέλεῳν, ἀπὸ τοῖν μενελάοιν. τοῖς μενέλεῳς, ἀπὸ τοῖς μενελάοις. οἱ μενέλεῳ, ὦ μενέλεῳ, ἀπὸ τοῦ οἱ μενέλαοι. οὐ μὴν ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ τῶν οὐδετέρων ὑπογράφεται, τὰ εὔγεω, ὦ εὔγεω, διότι ἀπὸ τὰ εὔγεα γίνεται. ἔτι πάσῃ γενικῇ καὶ δοτικῇ δυϊκῇ τῶν ὀνομάτων τῆς δευτέρας τῶν συνῃρημένων κλίσεως, τοῖν ὄφεῳν ἀττικῶς κατ᾽ ἔκτασιν, ἀπὸ τοῖν ὀφέοιν, ἀναβιβαζομένου καὶ τοῦ τόνου, καίπερ τῆς ληγούσης μακρᾶς οὔσης. τῶν πόλεῳν, ἀπὸ τοῖν πολέοιν. καὶ ἔτι κρεῷν, ἀπὸ τοῖν κρεάοιν. νῷν, ὅτι νῶϊν. σφῷν, ὅτι σφῶϊν. λῷον, ὅτι λώϊον. λῷστος, ὅτι λώϊστος. σῴζω, ὅτι σωΐζω, σῷος, ὅτι σώϊος. ἡρῷος, ὅτι ἡρώϊος. καὶ τὰ ὅμοια. πατρῷος, πατρῷα, πατρῷον, ὅτι πατρώϊος. μητρῷος, α, ον, ὅτι μητρώϊος. παππῷος α, ον. μινῷος, ὅτι μινώϊος. κῷος, ὅτι κώϊος. ἑῷος, ὅτι ἑώϊος. ἀχελῷος, ὅτι ἀχελώϊος.

acheloius.aous fluuius cypri,quia aoius.minodes,quia minoides.herodes,quia heroides,à quo et herodianus. conus, secundum traditionem. ode,à cantu,& quæ ab ipso,accantatio,cantuarium,accentus,hymnodia,melodia,dissonantia,comœdia, tragœdia, defletio, rhapsodia, palinodia,comicus,tragicus, monodus, hymnodus, melodus, rhapsodus : & eorum uerba, hymnos, canto,cano,insector, exaggero, defleo, uaticinor, uates,uaticinatio,pellis,uellus : quia uellus.porticulum, à porticu : quibus præter rationem accessit lepusculus & rudens,captilis,area,à percutio enim. aloe autem medicinale medicamentum,non. troades, quia troiades,troianæ,& ancillæ secundum traditionem. troianos troicos,heronæ pro heroinæ. Erodius, siquidem ab amore deducitur,non habet. si autem secundum Herodianũ à sibilo, habet. rhœdius enim,et additione e, & productione erodius, quod subscriptum & ipse uidi in recte scriptis ueteribus libris. animal, quia animal.animal,quia animal. & quia bisyllaba o penultimantia,subscribuntur: animal,ptoum mons.quibus similiter sospes, anteporticus, circumporticus, conclaue quia conclaue,ouum quia ouum inuentum est,limbus circum collare,uestis. ab ouis enim, ouis ouis,ora. & productione limbus. cui pro cui,ut datiuus. & ut pro sicut, caprarius pro caprarius, per mixtionem & contractionem, caprarij pro caprarij dorice, per extritionem & mixtionem & contractionem, & conuiuæ pro & conuiuæ, & cognati pro & cognati, & tympanismi pro & tympanismi, ego puto oratorium pro ego puto,ego noui pro ego noui,alij ab eo,

misertus

ἀχελώïος. ἀῷος ποταμὸς κύπρου, ὅτι ἀώïος. μινώδης ὅτι μινωΐδης, ἡρώδης ὅτι ἡρωΐδης. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡρωδιανός. κῶνος, κατὰ παράδοσιν. ᾠδὴ, ἀπὸ τοῦ ἀοιδή. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, προσῴδιον, ᾠδεῖον, προσῳδία, ὑμνῳδία, μελῳδία, ἀπῳδὴ, κωμῳδία, τραγῳδία, μονῳδία, ῥαψῳδία, παλινῳδία, κωμῳδὸς, τραγῳδὸς, μονῳδὸς, ὑμνῳδὸς, μελῳδὸς, ῥαψῳδός. καὶ τὰ ἑαυτῶν ῥήματα, ὑμνῳδῶ, ῥαψῳδῶ, κωμῳδῶ, τραγῳδῶ, μονῳδῶ, χρησμῳδῶ, χρησμῳδὸς, χρησμῳδία. κῷας κῴδιον, ὅτι κωΐδιον. σῴδιον ἀπὸ τῆς σοιᾶς. οἷς παραλόγως ἠκολούθησε τὸ λαγῴδιον, καὶ καλῴδιον. ἀλῳτὴ ἡ ἅλως, ἀπὸ τοῦ ἀλοίω γάρ. ἀλώη δὲ τὸ ἰατρικὸν φάρμακον, οὔ. τρῳάδες, ὅτι τρωϊάδες. τρῳαὶ καὶ δμῳαὶ κατὰ παράδοσιν. τρῷες τοὺς τρωϊκούς. ἡρῷναι ὅτι ἡρωΐναι. ἐρῳδιὸς, εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ἔρωτος παράγεται, οὐκ ἔχει. εἰ δὲ καθ' Ηρωδιανὸν ἀπὸ τοῦ ῥοίζω, ἔχει. ῥοίδιος γάρ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, καὶ ἐκτάσει, ἐρῳδιός. ὅπερ ὑπογεγραμμένον καὶ αὐτὸς εἶδον ἐν ὀρθογράφοις παλαιαῖς βίβλοις. ζῴδιον ὅτι ζωΐδιον, ζῷον ὅτι ζώïον. καὶ ὅτι τὰ δισύλλαβα τῷ ω παραληγόμενα, ὑπογράφονται. ζῷον, πλῷον. οἷς ὁμοίως τὸ σῷον, προσῷον, περισῷον, ὑπερῷον, ὅτι ὑπερώïον, ᾠὸν ὅτι ᾤïον εὕρηται. ᾧα τὸ περιτραχήλιον τοῦ ἱματίου. ἀπὸ τοῦ οἶς γὰρ, οἶς, οἰὸς, οἶα. καὶ ἐκτάσει, ᾧα. ᾧ, ἀντὶ ᾧ τινι, ὡς δοτική. καὶ ᾧ, ἀντὶ καθά. ᾧ πόλος ἀντὶ ὁ αἰπόλος, κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. ᾧ πόλοι ἀντὶ οἱ αἰπόλοι δωρικῶς, κατὰ ἔκθλιψιν, καὶ κρᾶσιν, καὶ συναίρεσιν. χ' ᾧ ξυμπόται, ἀντὶ καὶ οἱ ξυμπόται. χ' ᾧ συγγενεῖς, ἀντὶ καὶ οἱ συγγενεῖς. χ' ᾧ τυμπανισμοὶ, ἀντὶ καὶ οἱ τυμπανισμοί. ἐγῷμαι ῥητορικὸν, ἀντὶ ἐγὼ οἶμαι. ἐγῷδα, ἀντὶ ἐγὼ οἶδα. ᾤχοκα, ἀπὸ τοῦ οἴχω.

ᾤκτειρα,

misertus sum, à misereor. abij, ab abeo. putabam taui, à puto. ædificaui ab dífico, administraui ab administro, habitabã ab habito. & omnia præterita ab æ incipien tiũ uerborũ. exceptis adnotatis apud Herodianum, *& alijs immutabilibus: ut destituo, quod est destituo. tue bam, eo quod est eo ibã. inebrio abã. uinor uinabar, con cito concitabã, auguror augurabar, auspicor auspicabar, auguror gurabar, guberno bernabam, clauũ rego regebã, clauũ uerto uertebã, tumeo tumebam, domici lior liabar. hæc enim uel propter uocalitatem, uel ioni co more immutata mansere.* Etiã *secũdæ & tertiæ sin gulares personæ subiunctiuorum tertiæ coniugationis in mi: si des det, si dederis dederit. si prehendaris pre hendare prehendatur, unde prehẽdatur.* Etiam *secun dæ paßiuorũ eorundẽ. si der deris, si der deris.* Etiam *per contractionem o optatiuorum secũdæ coniugationis circũflexorum: clamarẽ clamarem, clamares clamares, clamaret clamaret. clamaretis clamaretis, cla marent clamarent. clamaremus clamaremus, clamare tis clamaretis, clamarent clamarent. & mutatione mi in in æolice, clamarẽ clamares clamaret. paßiuum similiter, clamarer clamarer, clamareris clamareris, clamaretur clamaretur.* Etiam *o optatiui præteriti perfecti: inauratus fuissem fuisses fuisset. uiuat, det, à det. aßimilatus fuerat, ab aßimilor, similatus sum, fue rã. uinũ ministrabat, à uinũ stro. apertũ est & aperuit & aperuit, & aperuit, & apertus sum & tus sum, & apertus, attica omnia, ab aperio, debacchabar & chatus sum, à bacchor.* O *mihi nõnulli subscribunt, ab heu mihi per productionẽ: multa, quia multa. unde innocẽs*

innoxius,

ᾤκτειρα, ἀπὸ τοῦ οἰκτείρω. ᾠχόμην. ἀπὸ τοῦ οἴχομαι. ᾤμην ᾠήθην, ἀπὸ τοῦ οἴομαι. ᾠκοδόμησα, ἀπὸ τοῦ οἰκοδομῶ. διῴκηκα, ἀπὸ τοῦ διοικῶ. ᾤκουν, ἀπὸ τοῦ οἰκῶ. καὶ πάντες οἱ παρεληλυθότες τῶν ἀπὸ τοῦ οι ἀρχομένων ῥημάτων, πλὴν τῶν σεσημειωμένων παρὰ τῷ Ηρῳδιανῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀτρέπτων. οἷον οἰῶ, τὸ μονῶ, οἴουν. οἰμῶ, τὸ πορδύομαι, οἴμουν. οἰνῶ οἴνουν, οἰνίζω οἴνιζον, οἰστρῶ οἴστρουν, οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην, οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν, οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν, οἰακονομῶ οἰακονόμουν, οἰακίζω οἰάκιζον, οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν, οἰδαίνω οἴδαινον, οἰκουρῶ οἰκούρουν. ταῦτα γὰρ ἢ δι' εὐφωνίαν, ἢ ἰωνικῷ ἔθει ἄτρεπτα ἔμειναν. ἔτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἑνικὰ πρόσωπα τῶν ὑποτακτικῶν τῆς τρίτης συζυγίας τῶν εἰς μι, ἐὰν διδῷς διδῷ, ἐὰν δῷς δῷ, ἐὰν ἁλῷς ἁλῷ, ὅθεν ἁλῴη. ἔτι τὰ δεύτερα τῶν παθητικῶν τῶν αὐτῶν, ἐὰν διδῶμαι διδῷ, ἐὰν δῶμαι δῷ. ἔτι τὸ κατὰ συναίρεσιν ω τῶν εὐκτικῶν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, βοάοιμι βοῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ, βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην οῴτην, βοάοιμεν βοῷμεν, βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην οῴτην, βοάοιμεν βοῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν. καὶ τροπῇ τοῦ μι εἰς ην αἰολικῶς, βοῴην βοῴης, βοῴη, τὸ παθητικὸν ὁμοίως, βοαοίμην ῴμην, βοάοιο ῷο, βοάοιτο ῷτο. ἔτι τὸ ῳ τοῦ εὐκτικοῦ παρακειμένου, κεχρυσῴμην, κεχρύσῳο, κεχρύσῳτο. ζῴη, δῴη, ἀπὸ τοῦ δοίη. ἐῴκει, ἀπὸ τοῦ εἴκω. ἔοικα, ἐῴκειν. ἐῳνοχόει, ἀπὸ τοῦ οἰνοχοῶ. ἀνῷγε καὶ ἀνέῳγε, καὶ ἀνῷξε, καὶ ἀνέῳξε, καὶ ἀνέῳγμαι, καὶ ἀνεῳγμένος, ἁπλικὰ πάντα, ἀπὸ τοῦ ἀνοίγω. ἐπαρῴνουν καὶ πεπαρῴνηκα, ἀπὸ τοῦ παροινῶ. ᾤμοι τινὲς ὑπογράφουσιν, ἀπὸ τοῦ οἴμοι κατ' ἔκτασιν. θῳὴ, ὅτι θωίη. ὅθεν καὶ ἀθῷος,

ὁ ἀζή-

innoxius.pubeſcerem,à pubeſcerem pubeſcerem.uiuerem & reuiuiſcerem,ut optatiua. & uinceret,& meditaretur.ſalio,à ſalio ſalio : unde ſaltus,excelſus locus,ueluti ſaltus. tumultus tumultus,nonnulli ſubſcribunt,interpretantes à graculis auibus. & tumultuor tumultuor. nauigo,quia nauigo. crocito,quia crocito. perheſternum perheſternum,quia heſternum,pauloante ſubſcribitur,quia à mane,matutinus matutina, & ionice matutinum in accuſatiuo caſu,à quo pauloante aduerbium. prora ſecũdum traditionem ſubſcribitur, quia prora. & manifeſtum eſt,quòd cæruliprorus legimus. urere ardere,quia ardere. circum aduerbium ſubſcribitur,à datiuo factum,& alia multa. Valete, *qui legitis,& memineritis.* In Meſſene Siciliæ, Anno *ab incarnatione* Dei *milleſimo, quadringenteſimo, ſeptuageſimo.*

FINIS.

De

ὁ ἀζήμιος. ἡβῷμι, ἀπὸ τοῦ ἡβάοιμι οἶμι. βιῴην καὶ ἀναβιῴην, ὡς εὐκτικά. καὶ νικῴη, καὶ μελετῴη. θρῴσκω, ἀπὸ τοῦ θρωΐσκω, τὸ πηδῶ. ὅθεν θρωσμὸς ὁ ὑψηλὸς τόπος, οἱονεὶ θωρισμός. κολῳὸς ὁ θόρυβος, τινὲς ὑπογράφουσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τῶν κολοιῶν τῶν ὀρνέων, καὶ κολῳῶ, τὸ θορυβῶ. πλῴζω, ὅτι πλωΐζω. χρῴζω, ὅτι χρωίζω. πρῷζον, τὸ προχθεσινὸν, ὅτι πρωΐζον. πρῴην ὑπογράφεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ πρωὶ, πρωΐος, πρωΐα. καὶ ἰωνικῶς, πρωΐην κατ᾽ αἰτιατικὴν πτῶσιν, ἀφ᾽ οὗ πρῴην ἐπίρρημα. πρῴρα κατὰ παράδοσιν ὑπογράφεται, ὅτι πρῴϊρα. καὶ δῆλον ὅτι κυανοπρωΐρους ἀνέγνωμεν. φῴζειν τὸ καίειν, ὅτι φωΐζειν. κύκλῳ τὸ ἐπίρρημα ὑπογράφεται ἀπὸ δοτικῆς γινόμενον, καὶ ἄλλα πολλά. ἔρρωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε. ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας, ἔτει ἀπὸ θεογονίας χιλιοστῷ, τετρακοσιοστῷ, ἑβδομηκοστῷ.

ΤΕΛΟΣ.

DE GRAECARVM PROPRIETA-
te linguarum, ex ſcriptis de arte
Ioannis Grammatici.

D Ialectus eſt linguæ proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Aeolica, Ionica, Communis. & Attica quidem uocata eſt ab Atthide Cranai filia. Aeolica uero ab Aeolo Hellenis filio. Dorica autem à Doro Hellenis filio. Ionica autem ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis, & Creuſæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. habet autem unaquæque dialectus proprium idioma.

De dialectis procœmium alterum.

Dialecti quinque, Ionica, Attica, Dorica, Aeolica, Communis.

DE IONICA LINGVA.

Ionica autem eſt, qua uſi ſunt Iones. hanc autem antiquã eſſe cõſtat. Propriũ aũt ipſius eſt pro α, η uti, & circũflexas ſyllabas in duo diuidere. & pro π, κ accipere. & pro aſpiratis colliſionibus, tenuiter proferre: & quibuſdã dictionibus ι auferre. Vtuntur igitur η pro α, ut ianuã pro ianuã, & diẽ pro diẽ, & utilitatẽ pro utilitatẽ. Circũflexas autem ſyllabas in duo diuidunt: pro facere enim, facere dicunt. pro π, κ accipiũt, nã quomodo quomodo dicunt, pro aſpiratis colliſionib. tenuiter proferunt, cum dicunt pro in equis, in equis. & inſpicere inſpicere. in quibuſdam dictionibus ι auferunt, pro laborare, laborare dicentes. Ionica autem, ab Ione Apollinis filio, & Creuſæ Erecththei filiæ.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΩάννȣ Γραμματικȣ̃ τεχνικῶν.

Διάλεκτος, ἐςὶ γλώττης ἰδίωμα. εἰσὶ δὲ διάλεκτοι πέντε, ἀττὶς, δωρὶς, αἰολὶς, ἰὰς, κοινή. καὶ ἀττὶς μὲν ἐκλήθη ἀπὸ ἀττίδος τῆς κραναοῦ θυγατρός. αἰολὶς δὲ, ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος. δωρὶς δὲ, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος. ἰὰς δὲ ἀπὸ ἴωνος τοῦ Ξούθȣ τȣ̃ ἕλληνος καὶ κρεούσης, τῆς ἐρεχθέως παιδός. κοινὴ δὲ, ἐκ τῶν τεσσάρων συνεςῶσα. ἔχει δὲ ἑκάςη διάλεκτος οἰκεῖον ἰδίωμα.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΠΡΟΟΙμιον ἕτερον.

Διάλεκτοι πέντε, ἰὰς, ἀττὶς, δωρὶς, αἰολὶς, κοινή.

ΠΕΡΙ ΙΑΔΟΣ.

Ἰὰς δέ ἐςιν. ᾗ κέχρηνται ἴωνες. δοκεῖ δὲ, ἀρχαίαν εἶναι αὐτοῖς. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐςιν, ἀντὶ τοῦ α τῷ η χρῆσθαι. καὶ τὰς περισπωμένας συλλαβὰς εἰς δύο διαιρεῖν. καὶ ἀντὶ τοῦ π, τὸ κ λαμβάνειν. καὶ ἀντὶ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν, ψιλότητας ἐκφέρειν. καὶ ἐπί τινων λέξεων τὸ ι ὑπερξαιρεῖν. χρῶνται μὲν οὖν τῷ η ἀντὶ τοῦ α, οἷον θύρην ἀντὶ τȣ̃ θύραν, καὶ ἡμέρην ἀντὶ τȣ̃ ἡμέραν, καὶ ὠφελείην ἀντὶ τȣ̃ ὠφέλειαν. τὰς δὲ περισπωμένας συλλαβὰς, εἰς δύο διαιροῦσιν. ἀντὶ τȣ̃ ποιεῖν γὰρ ποιέειν λέγȣσιν, ἀντὶ τοῦ π τὸ κ λαμβάνȣσι. τὸ γὰρ πῶς, κῶς λέγȣσιν. ἀντὶ τοῦ δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἐφ᾽ ἵππων, ἐπ᾽ ἵππων. καὶ ἐφορᾶν, ἐπορᾶν. ἐπὶ δέ τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν, ἀντὶ τȣ̃ πονεῖσθαι πονέεσθαι λέγοντες. ἰὰς δὲ, ἀπὸ ἴωνος τȣ̃ ἀπόλλωνος καὶ κρεούσης, τῆς ἐρεχθέως θυγατρός.

De lingua Attica.

Attica uero eſt dialectus, qua uſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, affatim uti contractionibus & dictiones inſeparabiliter proferre. tum uero & τ & ρ pro σ accipere, & υ pro ε. & pro σ, ξ. Contractionibus igitur abunde utuntur, cum dicunt ueſtis pro ueſtis, & procemium pro procemium. coniunctim uero nonnullas dictiones proferunt, cum dicunt paternum pro paternum, & nereda pro nereida & ρ & τ pro σ accipiunt: mare enim mare, & facere facere. Rurſum pro audenter, maſculum, audenter, maſculum dicunt. pro ε, υ accipiunt, cum dicunt indumentum pro indumentum, crimen crimen, oleum oliuum, inſigne inſigne, opus opus. Pro σ uero ξ, cum dicunt uniuerſus pro uniuerſus, & calamitatem pro calamitatem, & intellexit pro intellexit, & ſignum pro ſignum, & fœdus pro fœdus. Vocata eſt autem Attica, quæ Atticorum eſt, ab Atthide Cranai filia.

De lingua Dorica.

Dorica autem uocata eſt dialectus, qua uſi ſunt Dores. proprium ipſius eſt, pro η, α uti. & pro ω magno α, & pro femininis nominibus ſingularibus plurales caſus proferre, & pro ου diphthongo ω uti, & pro ει diſſono η aſſumere. & interdum pro θ, σ. & quibuſdã dictionibus ι detrahere. Pro η igitur α utũtur, cum dicunt ſolem pro ſolem, & diẽ pro diem, & uenus pro uenus, & ſuaue pro ſuaue. pro ω autem α utũtur, cum dicunt muſarum muſarum, ianuarum ianuarum.

Pro

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ.

Ατθὶς δέ ἐστι διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται ἀθηναῖοι. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστι, κατακόρως κεχρῆσθαι ταῖς συναλοιφαῖς, καὶ τὰς λέξεις ἀδιαιρέτως ἐκφέρειν. ἔτι δὲ καὶ τὸ τ καὶ ρ ἀντὶ ς λαμβάνειν. καὶ τὸ υ ἀντὶ τοῦ ε, καὶ ἀντὶ τοῦ ς τὸ ξ. ταῖς μὲν οὖν συναλοιφαῖς, κατακόρως χρῶνται, ὅταν λέγωσι θοιμάτιον ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον, καὶ φροίμιον ἀντὶ τοῦ προοίμιον. ἀδιαιρέτως δέ τινας τῶν λέξεων ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσι πατρῷον ἀντὶ τοῦ πατρώϊον, καὶ νηρῇδα ἀντὶ τοῦ νηρηΐδα. καὶ τὸ ρ καὶ τ, ἀντὶ τοῦ ς λαμβάνουσι. τὴν θάλασσαν γὰρ θάλατταν, καὶ τὸ πράσσειν πράττειν. πάλιν ἀντὶ τοῦ θαρσαλέως, ἄρσενα, θαῤῥαλέως, ἄῤῥενα λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ε τὸ υ λαμβάνουσιν, ὅταν λέγωσι, τοὔνδυμα τὸ ἔνδυμα, τοὔγκλημα τὸ ἔγκλημα, τοὔλαιον τὸ ἔλαιον, τοὐπίσιμον τὸ ἐπίσημον, τοὖργον τὸ ἔργον. ἀντὶ δὲ τοῦ ς τὸ ξ, ὅταν λέγωσι ξύμπας ἀντὶ τοῦ σύμπας, καὶ ξυμφορὰν ἀντὶ τοῦ συμφοράν. καὶ ξυνέηκεν ἀντὶ τοῦ συνέηκεν, καὶ ξύμβολον ἀντὶ τοῦ σύμβολον, καὶ ξυνθήκη ἀντὶ τοῦ συνθήκη. ἐκλήθη δὲ ἀτθὶς ἡ τῶν ἀττικῶν ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρός.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΩΣ.

Δωρὶς δὲ κέκληται διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται δωριεῖς. ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ η, τῷ α χρῆσθαι. καὶ ἀντὶ τοῦ ω, τῷ α. καὶ ἀντὶ θηλυκῶν ὀνομάτων ἑνικῶν πληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρειν. καὶ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου τῷ ω χρῆσθαι. καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου, τὸ η παραλαμβάνειν. καὶ ποτὲ ἀντὶ τοῦ θ, τὸ ς. καὶ ἐπί τινων λέξεων, τὸ ι ὑπεξαιρεῖσθαι. ἀντὶ μὲν οὖν τοῦ η τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσι τὸ ἅλιον ἀντὶ τοῦ ἥλιον, καὶ ἁμέραν ἀντὶ τοῦ ἡμέραν, καὶ ἁ κύπρις ἀντὶ τοῦ ἡ κύπρις, καὶ ἁδὺ ἀντὶ τοῦ ἡδύ. ἀντὶ δὲ τοῦ ω τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσι μουσῶν μουσᾶν, θυρῶν θυρᾶν.

Pro singularibus autem femininis nominibus, plurales casus proferunt, dicendo pulchram pulchras, doctam doctas. Pro οι *autem dissono* ω *utuntur, dicendo musas musas.* Pro ει *autem dissono* η *utuntur, cum dicunt pro uidere, currere, accipere, uidere, currere, accipere.* Sed *& accipere pro accipere, & currere pro currere, & uenire pro uenire dicunt.* Dorica *autem appellata est, à* Doro Hellenis *filio.*

De lingua æolica.

Aeolica *autem dicitur dialectus, qua usi sunt* Aeoles. *proprium autem ipsius est acutas dictiones inuertere, & quibusdam nominibus femininis accusatiui casus* ι *addere, & aliquando pro* ου ω *uti, & pro* ο ω, *& incipientia à uocalibus tenuiter proferre, & pro* ει *dissono* η *ponere. & ponere in dictionibus ante* ρ, β. *pro gemino* μμ, *geminum* ππ *assumere. & dictiones quidem inuertunt acutas, fluuius fluuius dicentes, & pulcher pulcher.* Quibusdam *autem nominibus femininis accusatiui casus* ι *apponunt, cum dicunt pro pulchras pulchras, sapientes sapientes: pro* ου *uero* ω *utuntur, cum dicunt relinquentes pro relinquentes, & uidentes pro uidentes, & nugantes pro nugantes.* Pro ο, ω *utuntur, cum dicunt simile pro simile.* Inchoantia *uero à uocalibus, tenuiter proferunt: cum dies attenuant, &* Sol, *& uos. pro* ει *autem dissono,* η *utuntur. pro cythercam cytheream dicẽtes, & pro didicisse & ire, didicisse & ire.* Ponunt *autem in quibusdam dictionibus ante* ρ, β. *rosas enim brosas dicunt, & pannos laceros, pãnos laceros. pro gemino uero* μμ *geminum* ππ *accipiunt, oculos oculos dicentes.* Sunt *autem*

quædam

ἀντὶ δὲ ἑνικῶν θηλυκῶν ὀνομάτων πληθυντικὰς πτώσεις
ἐκφέρουσιν, ὡς ὅταν λέγωσι καλὴν καλὰς, σοφὴν σοφάς. ἀν-
τὶ δὲ τῆς ου διφθόγγου τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσι μοῦσας μώ
σας. ἀντὶ δὲ τῆς ει διφθόγγου τῷ η χρῶνται, ὅταν λέγωσιν
ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν, ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. ἀλ-
λὰ καὶ λάβεν, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν. καὶ δράμεν ἀντὶ τοῦ δρα-
μεῖν, καὶ ἔλθεν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν λέγουσι. δωρὶς δὲ ἐκλήθη,
ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος παιδός.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Αἰολὶς δὲ λέγεται διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται αἰολεῖς. ἴδιον
δὲ αὐτῆς ἐστὶ τὰς ὀξυτόνους λέξεις ἀντιστρέφειν, καί τισιν ὀνό
μασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέναι. καὶ
ποτὲ ἀντὶ τοῦ υ τῷ ω χρῆσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ο τῷ ω. καὶ τὰ
ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων, ψιλῶς ἐκφέρειν. καὶ ἀντὶ τῆς
ει διφθόγγου, τὸ η τάττειν. καὶ προστιθέναι ἐπὶ τῶν λέξεων
τοῦ ρ, τὸ β. ἀντὶ δὲ τῶν δύο μμ, δύο ππ λαμβάνειν. καὶ τὰς
λέξεις μὲν ἀντιστρέφουσι τὰς ὀξυτόνους, τὸ ποταμὸς πότα
μος λέγοντες. καὶ τὸ καλὸς κάλος. τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυ-
κοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέασιν, ὅταν λέγωσιν
ἀντὶ τοῦ καλὰς καλαῖς, σοφὰς σοφαῖς. ἀντὶ δὲ τοῦ ου, τῷ ω
χρῶνται, ὅταν λέγωσι λειπῶσαι ἀντὶ τοῦ λειποῦσαι, καὶ
ἰδῶσαι ἀντὶ τοῦ ἰδοῦσαι, καὶ λαλῶσαι ἀντὶ τοῦ λαλοῦσαι.
ἀντὶ δὲ τοῦ ο τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ὤμοιον ἀντὶ τοῦ
ὅμοιον. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων ψιλῶς ἐκφέρου-
σιν, ὅταν τὸ ἡμέρα ψιλῶσι, καὶ τὸ ἥλιος καὶ ὑμεῖς. ἀντὶ δὲ
τῆς ει διφθόγγου τῷ η χρῶνται. ἀντὶ τοῦ κυθαίρειαν, κυθαί
ρηαν λέγουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ μαθεῖν καὶ ἐλθεῖν, μαθῆν καὶ ἐλ-
θῆν. προστιθέασι δὲ ἐπί τινων λέξεων πρὸ τοῦ ρ τὸ β. τὰ ῥό-
δα γὰρ βρόδα λέγουσι, καὶ τὰ ῥάκη βράκη. ἀντὶ δὲ τῶν δύο
μμ δύο ππ λαμβάνουσι τὰ ὄμματα ὄππατα λέγοντες. ἐστι δέ

quædam, quæ peculiariter apud eos formantur. nam pro cum præpositione, contra accipiunt. Aliquando & consilium, consilium dicunt, & terram terram, & certamen certamen. Priamum autem Perrhamum. Appellata est æolica lingua, ab Aeolo Hellenis filio.

De communi lingua.

Qui nolunt communem adnumerare Dialectum prædictis quatuor, arguunt hoc modo: neq; enim aiũt haberi propriũ, sed sicut quadripharmacos uis ex quatuor constans, quadripharmacum dicitur, nihil proprij habens: sic & communis dialectus ex quatuor cõaptata, non debet adnumerari his. Ex ijs autem qui communem dialectum introducunt, alij dicunt, quoniam omnibus sese insinuat dialectis eiusdem uocis, ut amicus, nox, & huiusmodi. Alij non habere formã, sed ex uarijs dictionibus congregatam. decidentiæ autem ipsius, non inueniuntur. Ionica scripsit Homerus, Attica Aristophanes, Dorica Theocritus, Aeolica Alcæus, communi Pindarus.

Aliter de Dialectis.

Dialectus est dictio propriæ insigne formæ ostendens, uel dictio peculiarem uel communem ostendens notã. dialecti autem sunt, si & communem quis adnumerauerit, quinque, Ionica, Attica, Dorica, Aeolica, Cõmunis. nam quinta propriã non habens notã, cõmunis nominata est, uel quia cõmuniter omnium notis utitur, & ex quatuor constat: uel quia cõmuniter ea omnes utuntur: uel quia ex hac incipiunt, tanquã ea subiecta, omnes. Remittẽdum autem, hanc quidem quasi ad regulam, reliquas uero ad proprietatem. Itaque

barbaras

τινα ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα. ἀντὶ γὰρ τῆς μετὰ προθέσεως, τὴν κατὰ παραλαμβάνουσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν βουλὴν βωλὴν λέγουσι, καὶ τὴν γῆν γᾶν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἄγωνον. τὸν δὲ πρίαμον, πέρραμον. ἐκλήθη δὲ αἰολὶς, ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παιδός.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ.

Οἱ μὴ βουλόμενοι τὴν κοινὴν καταριθμεῖν διάλεκτον ταῖς προειρημέναις τέσαρσιν, αἰτιῶνται τούτῳ τῷ τρόπῳ. οὐδὲ γάρ φασιν ἔχειν ἴδιον, ἀλλ' ὥσπερ τετραφάρμακος δύναμις ἐκ τεσσάρων συνεστῶσα, τετραφάρμακον λέγεται, οὐδὲν ἴδιον ἔχουσα, οὕτω καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος ἐκ τεσσάρων συναρμοσθεῖσα, οὐκ ὀφείλει συναριθμεῖσθαι ταύταις. τῶν δὲ τὴν κοινὴν διάλεκτον εἰσηγησαμένων, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι πάσαις συμβέβληται ταῖς διαλέκτοις ταῖς ὁμοφώνοις. οἷον φίλος, νὺξ, καὶ τὰ τοιαῦτα. οἱ δὲ, ὅτι οὐκ ἐστὶν ἔχουσα τύπον, ἀλλ' ἐκ διαφόρων λέξεων συνηθροισμένη. μεταπλώσεις δὲ αὐτῆς, οὐχ εὑρίσκονται. ἰάδι ἔγραψεν Ὅμηρος, ἀτθίδι Ἀριστοφάνης, δωρίδι Θεόκριτος, αἰολίδι Ἀλκαῖος, κοινῇ Πίνδαρος.

ΕΤΕΡΩΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑλέκτων.

Διάλεκτος, ἐστὶ λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐπιφαίνουσα, ἢ λέξις ἴδιον ἢ κοινὸν ἐπιφαίνουσα χαρακτῆρα. διάλεκτοι δέ εἰσιν, εἰ καὶ τὴν κοινήν τις καταριθμοίη, πέντε. ἰὰς, ἀτθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, κοινή. ἡ γὰρ πέμπτη ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα, κοινὴ ὠνομάσθη. ἤτοι ὅτι κοινῇ τοῖς τῶν πασῶν χαρακτῆρσι χρῆται, καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων καθέστηκεν, ἢ ὅτι κοινῶς αὐτῇ πάντες χρῶνται. ἢ διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται, ὡς ταύτης οὔσης, πᾶσαι. ἀναπεμπτέον δὲ, ταύτην μὲν ὡς πρὸς κανόνα, τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς ἰδιότητα. τὰς μὲν οὖν

barbaras in multitudine existentes, & incomprehensibiles, non est facile tradere.

Alioqui neque dicendum ipsas dialectos, sed linguas. Hellanicas *autem contigit appellari, quod cum* Hellen Iouis *quidem filius, cognomento autem* Deucalionis, *loca per* Græciam *occupasset, omnes quidem contigit dici* Hellanicas *uoces.* Specialiter *autem denominationes ab illius filijs accepisse.* Dispersis *enim his in plura loca, atque eandem uocem non amplius seruantibus, sed cum locorum mutatione una uocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. à* Doro *ergo* Deucalionis *&* Pyrrhæ *filio, illos qui migrarunt in loca circa* Parnassum *&* Asopum, Doriensés *ab ipso appellari omneis contigit, & dialectum doricam. qua ualde utuntur* Rhodijq;, *&* Cretenses, *&* Peloponnesij, *&* Siculi, *&* Libici, *& antiquam* Epeirum *habitantes.*

Ab Aeolo *autem* Hellenis *filio, &* Pyrrhæ, *æolica uocata est. hic enim cum decẽ urbes condidisset, & regionem* Aeoliam, *& dialectum æolicam appellauit.*

Ionica *autem, ab* Ione Xuthi, *qui fuit* Hellenis *&* Creusæ Erechthei *filiæ, uocata est. hic enim linguam, quæ eadem atq;* Attica *uidebatur, cũ comigrasset, & condidisset 15. urbes, ab se* Ionicam *appellauit. urbes autem hæ:* Clazomene, Lebedus, Phocæa, Priene, Myletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica *autem uocata est, uel ab* Atthide Cranai *filia: fuit autem is* Atticæ *rex. uel uocata est sic, eo quod littoralis esset, quasi acticam dixeris.*

Intel-

βαρβάρους ἐν πλήθει οὔσας καὶ ἀπεριλήπτους, οὐκ ἔστι ῥάδιον παραδοῦναι.

Ἄλλως τε οὐδὲ λεκτέον αὐτὰς διαλέκτους, ἀλλὰ γλώσσας. τὰς δὲ ἑλληνικὰς συνέβη καλεῖσθαι, ὡς ἕλληνος τοῦ διὸς μὲν υἱοῦ, κατ' ἐπίκλησιν δὲ δευκαλίωνος, τοῦ κατὰ τὴν ἑλλάδα τόπους κατεσχηκότος, πάσας μὲν συνέβη λέγεσθαι ἑλληνικὰς φωνάς. κατ' εἶδος δὲ τὰς προσωνυμίας, ἀπὸ τῶν ἐκείνου παίδων λαβεῖν. διασπαρέντων γὰρ τούτων εἰς πλείονας τόπους, καὶ τὴν αὐτὴν φωνὴν οὐκ ἔτι φυλαξάντων, ἀλλὰ τῇ τῶν τόπων μεταβολῇ ἅμα καὶ τὴν φωνὴν μεταβαλόντων, συνέβη διαλέκτους λέγεσθαι. ἀπὸ μὲν οὖν δώρου τοῦ δευκαλίωνος καὶ πύῤῥας παιδὸς, μετοικίσαντας εἰς τοὺς περὶ τὸν παρνασσὸν τόπους, καὶ ἀσωπὸν, δωριεῖς ἀπ' αὐτοῦ προσαγορευθῆναι πάντας συνέβη, καὶ τὴν διάλεκτον δωρίδα, ᾗ πάνυ χρῶνται ῥόδιοί τε, καὶ κρῆτες, καὶ πελοποννήσιοι, καὶ σικελοὶ, καὶ λίβυες, καὶ οἱ τὴν παλαιὰν ἤπειρον οἰκοῦντες.

Ἀπὸ δὲ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παιδὸς, καὶ πύῤῥας, αἰολὶς ἐκλήθη. οὗτος γὰρ δέκα πόλεις κτίσας, τήν τε χώραν αἰολίαν, καὶ τὴν διάλεκτον αἰολίδα προσηγόρευσεν.

Ἡ δὲ ἰὰς, ἀπὸ ἴωνος τοῦ ξούθου, τοῦ ἕλληνος καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως παιδὸς, ἐκλήθη. οὗτος γὰρ δοκοῦσαν τῇ ἀτθίδι τὴν αὐτὴν εἶναι διάλεκτον μετανασὰς, καὶ κτίσας πόλεις ιγ, ἀφ' ἑαυτοῦ ἰάδα προσηγόρευσεν. αἱ δὲ πόλεις αὗται, κλαζομεναὶ, λέβεδος, φωκαία, πριήνη, μύλητος, μυκάλη, ἐρυθρὰ, τίος, σάμος, κολοφῶν, ἔφεσος, χίος, σμύρνα.

Ἀτθὶς δὲ ἐκλήθη ἤτοι ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς, (ἐγένετο δὲ οὗτος τῆς ἀττικῆς βασιλεύς.) ἤτοι ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ παράκτιος εἶναι, ἀκτική τις οὖσα.

Intelligitur autem dialectus trifariam, secundũ totius nominis mutationẽ, secundũ partẽ quandã, secundum accidens. secundũ totius nominis mutationẽ, sic. quemadmodũ æolẽses muliebre indumentũ, catagogẽ uocãt. attici aũt quæ à nobis circũferentia cribri, farinariã uocant, & similia secũdũ aũt partẽ quandã, uel per additionẽ, ut æolenses rosas brosas dicunt: uel per ablationem, ut Dores, ferre & dicere, ferre & dicere dicunt: uel per transmutationem, ut currum currum dicunt. secundum uero accidens, uel per accentum, uel per spiritum dictum, apud nos permutant, per accentum quidem uolunt. attici quidem peruenio perueniebam, impello impellebam. Dores autem omnino omnino dicunt, & sic sic, & similia: quæ diuidimus ijs idiomatibus, quæ sunt secundum partem dialectorum: secũdum spiritum autem, ut attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspirate proferunt.

De Atticis dialectis per parteis.

Attica mutat σ modo in τ, modo in ξ. nam mare mare dicit, & betam betam, & calamitatem calamitatẽ, & symbolum signum. uertit autem σ in ξ, in cum præpositione, & in compositione solum.

Semper in εις pluralis nominatiuos ab in ευς masculinis factos, per η profert, ut parentes, genitores, reges, reges.

In αος desinentia masculina antepenultima, uel ultima acuta, per εως profert: ut menelaus meneleos, populus populus, templum templum.

I in dictionibus addit, ut nunc, hunc, hic, prius. nos autem, nunc, hic, hunc, prius.

In

Νοεῖται δὲ ἡ διάλεκτος τριχῶς. κατὰ ὅλου ὀνόματος ἀλ
λαγὴν, κατὰ μέρος τι, κατὰ συμβεβηκὸς, κατὰ ὅλου ὀνόμα
τος ἀλλαγὴν, οὕτως. ὡς οἱ αἰολεῖς τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα, κα
ταγωγὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ ἀττικοὶ τὴν ἐφ' ἡμῶν τηλίαν, ἀ-
λφρότησιν καλοῦσι, καὶ τὰ ὅμοια. κατὰ δὲ μέρος τι, ἤτοι κα
τὰ πρόσθεσιν, ὡς οἱ αἰολεῖς τὰ ῥόδα, βρόδα λέγουσι, ἢ κα-
τὰ ἀφαίρεσιν, ὡς οἱ δωριεῖς, τὸ φέρειν καὶ λέγειν, φέρεν
καὶ λέγεν λέγουσι. ἢ κατὰ μετάθεσιν, ὡς δίφρον δρίφον λέ-
γουσι. κατὰ δὲ τὸ συμβεβηκὸς, ἤτοι κατὰ προσῳδίαν, ἢ κα
τὰ πνεῦμα λεγόμενον παρ' ἡμῖν, ἀλλοιοῦσι. κατὰ μὲν προ
σῳδίαν θέλουσιν, ἀττικοὶ μὲν, ἱκάνω ἵκανον, ἐλαύνω ἔ-
λαυνον. δωριεῖς δὲ τὸ πάντως παντῶς λέγουσι, καὶ οὕτως
οὑτῶς. καὶ τὰ ὅμοια διαιροῦμεν τοῖς ἰδιώμασι τῶν κατὰ μέ
ρος διαλέκτων. κατὰ δὲ πνεῦμα, ὡς ἀττικοὶ τὸ παρ' ἡμῖν
ἥκιστα ψιλῶς ὄν, αὐτοὶ δασέως προφέρονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΑΤ-θίδων διαλέκτων.

Η ἀτθὶς τρέπει τὸ ς, πῆ μὲν εἰς τὸ τ, πῆ δὲ εἰς τὸ ξ. τὴν
γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον,
καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφορὰν, καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον.
τρέπει δὲ τὸ ς εἰς τὸ ξ, ἐπὶ τῆς σὺν προθέσεως, καὶ ἐν συν-
θέσει μόνως.

Αἰεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν εἰς ευς
ἀρσενικῶν γενομένας, διὰ τοῦ η προφέρεται. οἷον γονεῖς
γονῆς, βασιλῆς οἱ βασιλεῖς.

Τὰ εἰς αος λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύτονα, ἢ ὀξύ-
τονα, διὰ τοῦ εως προφέρεται. οἷον μενέλαος μενέλεως, λα-
ὸς λεὼς, ναὸς νεώς.

Τὸ ι ἐν ταῖς λέξεσι προστίθησιν. οἷον νυνὶ, τουτονὶ, οὑτο-
σὶ, πρινί. ἡμεῖς δὲ, νῦν, οὗτος, τοῦτον, πρὶν.

Τὰ εἰς

In ϵυς nomina, per ω in genitiuo effert: aristeus ari-
stei. similiter peleus pelei.

Contractiones Atticorum sunt propriæ: meo pro
meo, uenio habens pro uenio habens.

Ablationes ι, atticorum sunt propriæ, & dorien-
sium, & æolensium: socium pro socium, ad chrysam
pro ad chrysam.

Acceptiones uocatiuorũ pro nominatiuis, atticorum
sunt propriæ: nubigrega iupiter pro nubigrega, eques
Nestor pro eques, & latoculus Iupiter pro latoculus,
notandum. nominatiui enim pro uocatiuis, & uocati-
ui pro nominatiuis. hæc autẽ solum Atheniẽsiũ figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, & do-
riensium, & ionicorum: ut, cædens ambabus, deest
manibus.

Acceptiones accusatiuorum casuum pro genitiuis,
atticorum sunt: ut neque tu hunc, bonus licet sis, au-
fer puellam: pro ab hoc.

Semper paßiuis uerbis, pro actiuis utitur: ut scri-
bor pro scribo, & fio pro facio.

Item atticorum est fiant, & intelligantur duo dice-
re, pro faciant & intelligant.

In ως aduerbia qualitatis in ου terminat. nomini-
bus enim pro aduerbijs utitur: ut decens, pro decen-
ter decenter.

In ες desinentes nominatiuos comparatiuorum no-
minum, in ες terminat: ut maiores, peiores, pulchrio-
res: pro maiores, peiores, pulchriores.

Contractionibus semper frequẽter utitur. nam ue-
stis uestis dicit, & oleum oliuum.

Σ pro

Τὰ εἰς ευς ὀνόματα, διὰ τοῦ ω ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει, ἀριστεὺς ἀριστέως, ὁμοίως πηλεὺς πηλέως.

Αἱ συναλοιφαὶ, ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. τῷ μῷ ἀντὶ τοῦ τῷ μῷ ἔρχωμ᾽ ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἔχων.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι, καὶ δωριέων, καὶ αἰολέων. ἕταρον ἀντὶ τοῦ ἕταιρον. ἐς χρύσαν, ἀντὶ τοῦ εἰς χρύσαν.

Αἱ παραλήξεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ τῶν ὀνομαστικῶν, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. νεφεληγερέτα ζεὺς, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης. ἱππότα νέστωρ, ἀντὶ τοῦ ἱππότης. καὶ εὐρυόπα ζεὺς, ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης, σημειωτέον, αἱ εὐθεῖαι γὰρ ἀντὶ κλητικῶν, καὶ αἱ κλητικαὶ ἀντὶ εὐθειῶν. τοῦτο δὲ μόνον, ἀθηναίων. τὸ σχῆμα.

Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἀττικῶν εἰσι, καὶ δωριέων, καὶ ἰώνων. οἷον κόπτων ἀμφοτέρῃσι, ἐλλείπει τὸ χερσίν.

Αἱ παραλήξεις τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων ἀντὶ γενικῶν, ἀττικῶν εἰσιν. οἷον, μήτε σὺ τόνδ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν ποαίρεο κούρην, ἀντὶ τοῦ τούτου.

Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆται. οἷον γράφομαι, ἀντὶ τοῦ γράφω. καὶ ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ποιῶ.

Ἔτι τῶν ἀττικῶν ποιείτων, καὶ νοείτων λέγειν, ἀντὶ τοῦ ποιήτωσαν, καὶ νοήτωσαν.

Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος, εἰς ον περατοῖ. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆται. οἷον δέον, πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, εἰς ους περατοῖ. οἷον μείζους, χείρους, καλλίους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, καλλίονες.

Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῆται. τὸ γὰρ ἱμάτιον, θοἰμάτιον λέγει. καὶ τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον.

Τὸς

Σ pro ρ utitur. nam audacia audacia dicit, & audens audens, & masculum masculum.

Ου pro æ utitur, cum dicit uestis, crimen, carmen, pro uestis, crimen, carmen.

Nominatiuis pro uocatiuis utitur, ò amicus pro ò amice.

Superlatiuis pro comparatiuis sæpe utitur, ubi dicendum esset efferior omnibus, efferißimus inquit.

H pro ε utitur, uertit enim ε in η: uelut cum dicit poteram, uolebam.

Attica dialectus mutationes licet accepit pro temporũ uarietate, tamẽ antiquam formã refert. nam dualibus uidemus uti & comicos poetas, & atticos scriptores, qui dicunt uterq; pes & utraq; manus, et per utrũque deũ, & Iouis utrunque filium, id est geminos. dicit & Plato philosophus in Gorgia: uterque enim hospes hic, Gorgiasq; & Polus, doctus quidẽ uterque est, & amicus meus. duob. obolis, et duob. æreis, et duab. deab.

Quæcũq; in os desinẽtia habẽt a in penultima, hæc per ω magnũ, & ε: propitius propitius. & per obliquos sic, ut recto respõdeatur: menelao pro menelao. In datiuo similiter cũ ι, menelao, et additione ν, utriq; menelao. Accusatiuũ aũt, menelaũ. pluralẽ aũt rectũ æque atque singularem datiuũ, menelao. genitiuum autem, menelaorum. datiuũ autem cum ι, menelais. Accusatiuum, menelaos. Item atticæ est, pro eo quod est ingeniosum, sanum, ingeniosum dicere, ac sanum, & pro euboensem et pireensem, euboensem & pireensem. hoc autem consueuere facere, in quibus ultima syllaba solum ita desinens, uel ε, uel a penultimat, ut in propositis.

Τῷ ς ἀντὶ τοῦ ρ χρῆται. τὸ γὰρ θάῤῥος θάρσος λέγει, καὶ τὸ θαῤῥαλέον θαρσαλέον, καὶ τὸ ἄῤῥεν ἄρσεν.

Τῇ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῆται. ὡς ὅταν λέγῃ τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὔπος, ἀντὶ τοῦ τὸ ἔνδυμα, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔπος.

Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται. ὦ φίλος, ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε.

Ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν πολλάκις χρῆται. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων, θηριωδέστατος λέγει.

Τὸ η ἀντὶ τοῦ ε κέχρηται. τρέπει γὰρ τὸ ε εἰς η, ὡς ὅταν λέγῃ ἠδυνάμην, ἠβουλόμην.

Η ἀτθὶς διάλεκτος μεταβολὰς εἰληφυῖα κατὰ καιροὺς, ὁμοίως τὸν ἀρχαῖον τύπον ὑπογράφει. τοῖς γὰρ δυϊκοῖς ὁρῶμεν χρωμένους τούς τε κωμικοὺς ποιητὰς, καὶ ἀττικοὺς συγγραφεῖς, λέγοντας τὼ πόδε, καὶ τὼ χεῖρε. καὶ νὴ τὼ θεὼ, καὶ διὸς κούρω. λέγει δὲ καὶ πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ γοργίᾳ, τὼ γὰρ ξένω τώδε γοργίας τε καὶ πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐσὸν, καὶ φίλω ἐμώ. καὶ δυοῖν ὀβολοῖν, καὶ δυοῖν χαλκοῖν, καὶ ταῖν θεαῖν.

Οσα τῶν εἰς ος, ληγόντων ἔχει τὸ α παραλῆγον, ταῦτα διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ τοῦ ε. ἵλαος ἵλεως. καὶ κατὰ τὰς πλαγίας οὕτως, τῇ ὀρθῇ ἀκολούθως. μενέλεω, ἀντὶ τοῦ μενελάου. κατὰ τὴν δοτικὴν ὁμοίως σὺν τῷ ι, μενέλεῳ. καὶ προσθέσει τοῦ ν, τοῖν μενέλεων. τὴν δὲ αἰτιατικὴν, μενέλεων. τὴν δὲ πληθυντικὴν ὀρθὴν ὁμοίως τῇ ἑνικῇ, μενέλεῳ. τὴν δὲ γενικὴν, τῶν μενέλεων. τὴν δοτικὴν σὺν τοῦ ι, τοῖς μενέλεῳς. τὴν αἰτιατικὴν, τοὺς μενέλεως. ἔτι τῆς ἀτθίδος, ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ λέγειν καὶ ὑγιᾶ. καὶ ἀντὶ τοῦ εὐβοιέα καὶ πειραιέα, εὐβοιᾶ καὶ πειραιᾶ. τοῦτο δὲ εἰώθασι ποιεῖν, ἐφ᾽ ὧν ἡ τελευταία συλλαβὴ διὰ μόνου τοῦ η λήγουσα, ἢ τῷ ε, ἢ τῷ α παραλήγει, ὡς ἐπὶ τῶν πα

 ρακειμένων.

non tamen in quibus cum consonante desinunt, beneuo lum, felicem. nõ enim dicũt beneuolum & felicem. neque rursum, in quibus consonans incipit, e penultimam te, regem, cursorem.

Item in huiusmodi uerbis, poteram, uolebam, futurus eram, ε in η mutant, dicentes poteram, uolebam, futurus eram.

Et ἀνά, hoc est super præpositionis, mutant α in η: tolerabam dicentes, pro tolerabam.

Item uerborũ in η desinentiũ in secũda persona passiui per ει diphthongũ: uis enim, pro uis. cum uero fuerit subiunctiuum, quemadmodum nos, dicunt si uelis.

Optatiua aũt accipiunt pro subiunctiuis: si ueneris pro cum ueneris, & cum uenerit pro cum uenerit.

Auferunt autẽ sæpe & ι, flere dicentes flere, & muscam muscam, & nouercam nouercam, & facere facere, & poema poema.

Et loco πρὸς, id est ad præpositionis, ὡς utuntur, pro ad regem, & ad amicum, ad regem, & ad amicum.

Proprium autẽ ipsorum est, & in α desinenteis singulares accusatiuos masculinos per η proferre: Eurysthеum Eurystheum, Peleum Peleum, Tydeum Tydeum, sitim sitim.

Vtuntur autem & paßiuis pro actiuis, qui improbatur pro improbans, qui indicatur pro indicans, qui fucatur pro fucans, qui ministratur pro ministrans, qui calumnia circumuenitur pro calumnians, qui odio habetur pro odio habens. Interdum autem & actiua ponunt pro paßiuis: in republica uersare, pro eo quod est in republica uersari, scriptis reum agere pro scriptis reum agi, & similia.

In

ρακειμένων. οὐ μὴν ἐφ' ὧν γε μετὰ συμφώνου λήγει, ἀτιμενῆ, ἀτυχῆ. οὐ γὰρ ἐροῦσιν ἀτιμενᾶ καὶ ἀτυχᾶ. οὐδὲ πάλιν ἐφ' ὧν σύμφωνον ἄρχει, τοῦ ε παραλήγοντος, βασιλέα, δρομέα. Επὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἐδυνάμην, ἐβουλόμην, ἔμελλον, τὸ ε εἰς η ἀλλάττουσι, λέγοντες ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἤμελλον.

Καὶ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀλλάττουσι τὸ α εἰς η, ἠνειχόμην λέγοντες, ἀντὶ τοῦ ἀνειχόμην.

Ετι γε μὴν τῶν εἰς η ληγόντων ῥημάτων ἐπὶ δευτέρου προσώπου παθητικοῦ, διὰ τῆς ει διφθόγγου. βούλει γὰρ, ἀντὶ τοῦ βούλῃ. ὅταν δὲ ᾖ ὑποτακτικὸν, ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν, ἐὰν βούλῃ.

Τὰ δὲ εὐκτικὰ λαμβάνουσιν ἀντὶ ὑποτακτικῶν. ἐὰν ἔλθοις, ἀντὶ τοῦ ἐὰν ἔλθῃς. καὶ ἐὰν ἔλθοι, ἀντὶ τοῦ ἐὰν ἔλθῃ.

Περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ι, τὸ κλαίειν λέγοντες κλάειν, καὶ τὸ μυῖαν μύαν, καὶ μητρυιᾶν μητρυᾶν, καὶ ποιεῖν ποεῖν, καὶ ποίημα πόημα.

Καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς προθέσεως τῷ ὡς χρῶνται, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ πρὸς τὸν φίλον, ὡς τὸν βασιλέα, ὡς τὸν φίλον.

Ιδιον δὲ αὐτῶν ἐστι καὶ τὰς εἰς α ληγούσας ἑνικὰς αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι. ἐρυθέα ἐρυθῆ, πηλέα πηλῆ, τυδέα τυδῆ, δίψαν δίψην.

Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς παθητικοῖς, ἀντὶ ἐνεργητικῶν. λοιδορούμενος, ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν. φαινόμενος, ἀντὶ τοῦ φαίνων. φαινακιζόμενος, ἀντὶ τοῦ φαινακίζων. διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν. διαβαλλόμενος, ἀντὶ τοῦ διαβάλλων. μισούμενος, ἀντὶ τοῦ μισῶν. ἔσθ' ὅτε δὲ τὰ ἐνεργητικὰ τιθέασιν ἀντὶ παθητικῶν. τὸ πολιτεύειν ἀντὶ τοῦ πολιτεύεσθαι, καὶ γράφειν ἀντὶ τοῦ γράφεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια.

Indeterminata tempora et futura integra paßiua, ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt: odio habebitur pro oderit. & quæretur quæret, & incidetur incidet, & similia.

Ab ιζω autem futura, abijcientes ς circumflectunt. exprobrabo dicunt pro exprobrabo, & aspergam pro aspergam, & subsannabo pro subsannabo.

Amat autem plerunq; concisionem. nam nereidas neredas dicunt. & apollinem apollinem, & meliorem meliorem, & potiorem potiorem.

Mutant autem & tonos, & sonos, & tempora. tonos quidem, pro urbium, ordinum, urbium dicunt, & ordinũ. sonos autem, uuam passam, & spicas, uuã passam dicunt, & spicas. Tempora autem, regem a producunt, & Atreum, & lorum, & statuam.

Dicunt autem & pro ad Athenas, athenas eo: & in Athenis, athenis profiteor, & ex athenis, ex agro, athenis, ex agro uenio. & in domum domum, ex domo domo. In domo, domi. & ex quo tempore, ex quanto tempore.

Et ρ pro λ utuntur. nam furnum furnum dicunt.

De Ionica.

Ionica in ας desinentia nomina, in η mutat, si non sint doriensia: mercurius mercurius, sosias sosias. Tunc enim Iones uertunt, cum non sint uersa ex doriensibus, ut dictum est, mercurius mercurius. nam dorienses non uertunt ea.

Omne in ης desinens, cuius genitiuus in ου terminatur, apud eos in εω desinit: perses, persæ persæ. xerxes, xerxis xerxis. peleiades, peleiadæ peleiadæ.

Τὺς δὲ ἀορίστους καὶ μέλλοντας ὁλοκλήρους παθητικὺς αὐτοὶ μέσυς πολλάκις ἐναλλάσσοντες, τὸ μισηθήσεται μισήσεται λέγυσι, καὶ τὸ ζητηθήσεται ζητήσεται, καὶ τμηθήσεται τμήσεται, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰς δὲ παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας, ἀποβάλλοντες τὸ ς περισπῶσιν, ὀνειδιῶ λέγυσιν ἀντὶ τῦ ὀνειδίσω, καὶ ῥαντιῶ ἀντὶ τῦ ῥαντίσω, καὶ μυκτηριῶ ἀντὶ τῦ μυκτηρίσω.

Φιλῦσι δὲ καὶ τὰ πολλὰ συγκοπήν. τὰς γὰρ νηρηΐδας, νηρῇδάς φασιν, καὶ τὸν ἀπόλλωνα ἀπόλλω, καὶ ἀμείνονα ἀμείνω, καὶ κρείττονα κρείττω.

Αλλάττυσι δὲ καὶ τὺς τόνυς, καὶ τὺς ἤχυς, καὶ τὺς χρόνυς. τόνυς μὲν, ἀντὶ τῦ πολίων, ταξέων, πόλεων λέγουσι καὶ ταξέων. ἤχους δὲ, τὸ σαφίδα, καὶ στάχυς, ἀσταφίδα λέγυσι καὶ ἄσταχυς. χρόνυς δὲ, τὸν βασιλέα τὸ α ἐκτείνουσι, καὶ Αρέα καὶ ἱμᾶντα, καὶ ἀνδριάντα.

Λέγουσι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς ἀθήνας, ἀθήναζε πορεύομαι. καὶ τὸ ἐν ἀθήναις, ἀθήνησι σοφιστεύω. καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν, ἐξ ἄγρου, ἀθήνηθεν, ἄγροθεν ἔρχομαι. καὶ τὸ εἰς οἶκον. οἴκαδε. ἐξ οἴκου, οἴκοθεν. ἐν οἴκῳ, οἴκοι, καὶ τὸ ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.

Καὶ τὸ ρ ἀντὶ τοῦ λ χρῶνται. τὸ γὰρ κλίβανον, κρίβανον λέγουσιν.

ΠΕΡΙ ΙΑΔΟΣ.

Ηἰὰς τὰ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα, εἰς η τρέπει, ἐὰν μὴ ὦσι δώρια. ἑρμείας ἑρμείης, σωσίας σωσίης. τότε γὰρ ἴωνες τρέπουσιν, ὅταν μὴ ᾖ τετραμμένα ἐκ δωριέων, ὡς εἴρηται, ἑρμείας ἑρμείης. οἱ γὰρ δωριεῖς οὐ τρέπουσιν αὐτά.

Πᾶν εἰς ης λῆγον, οὗ ἡ γενικὴ εἰς ου περατοῦται, παρ' αὐτοῖς εἰς εω λήγει. πέρσης, πέρσου, πέρσεω. ξέρξης, ξέρξου, ξέρξεω. πηληϊάδης, πηληϊάδου, πηληϊάδεω.

In ης maſculina, quorum genitiuus in ους, per εος proferunt: ut demoſthenes demoſthenis, indoctus indocti. accuſatiuũ in εα faciunt: demoſthenem, indoctum.

In ους deſinentes genitiuos, qui ab in ες neutris rectis fiunt, diuidit: pium pij, nobilis ignobilis, impij.

Omnis nominatiuus in ευς, per ηος profertur in genitiuo apud ionas: ut rex regis.

In ους neutra, in genitiuo in εος faciunt iones: multitudo, multitudinis multitudinis.

In εις rectos pluraleis ab in ευς ſingularibus factos, in ηες diuidunt Iones: ut reges pro reges.

In αι pluralia, diuidit in genitiuo per ε: ut perſæ, perſarum perſarum. nymphæ, nympharum nympharum. ſed nympharum æolice.

Omnis datiuus pluralis in οι deſinens, adſumit ι apud eos: ut pulchris pulchris, ſapientibus ſapientibus, & ſimilia.

Omnis datiuus pluralis in αις deſinens, tranſmutat α in η in ionica, adſcripto quidem ι, ſed non pronunciato: ut pulchris pulchris, nymphis nymphis.

In α rectos, in η uertunt iones: ut iuno iuno, regio regio.

Igitur coniunctionem, igitur dicunt iones.

Verborum compoſitiones per tenues conſonantes faciunt iones: deſpicio deſpicis deſpicit.

Præpoſitiuis articulis iones pro ſubiunctiuis utuntur: quem uolo quem uolo, quam uolo quam uolo.

K pro π in interrogatiuis, & relatiuis: ut quot quot, quotquot quotquot, quemadmodum quemadmodum.

Ω pro

Τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ους, διὰ τοῦ εος προφέρεται, οἷον δημοσθένης δημοσθένεος, ἀμαθὴς ἀμαθέος. τὴν αἰτιατικὴν, εἰς εα ποιεῖται, δημοσθένεα, ἀμαθέα.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ες οὐδετέρων εὐθειῶν γινομένας διαιρεῖ, εὐσεβὲς εὐσεβέος, εὐγενέος, δυσγενέος, δυσσεβέος.

Πᾶσα εὐθεία εἰς ευς, διὰ τοῦ ηος ἐκφέρεται ἐπὶ γενικῆς παρὰ ἴωσιν. οἷον βασιλεὺς βασιλῆος.

Τὰ εἰς ους οὐδέτερα κατὰ τὴν γενικὴν εἰς εος ποιοῦσι ἴωνες. πλῆθος, πλήθους, πλήθεος.

Τὰς εἰς εις εὐθείας πληθυντικὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἑνικῶν γινομένας, εἰς ηες διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον βασιλῆες, ἀντὶ τοῦ βασιλεῖς.

Τὰ εἰς αι πληθυντικὰ, διαιρεῖ ἐπὶ γενικῆς διὰ τοῦ ε. οἷον πέρσαι περσῶν, περσέων. νύμφαι, νυμφῶν, νυμφέων. τὸ δὲ νυμφάων αἰολικῶς.

Πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς οι λήγουσα, προσλαμβάνει τὸ ι παρ᾽ αὐτοῖς. οἷον καλοῖς οῖσι, σοφοῖς οῖσι, καὶ τὰ ὅμοια.

Πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς αις λήγουσα, μεταβάλλει τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς ἰάδος, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, οἷον καλαῖς καλῆσι, νύμφαις νύμφησι.

Τὰς εἰς α εὐθείας, εἰς η τρέπουσιν ἴωνες. οἷον ἥρα ἥρη, χῶρα χώρη.

Τὸν οὖν σύνδεσμον, ὧν λέγουσιν ἴωνες.

Τῶν ῥημάτων τὰς συνθέσεις διὰ ψιλῶν συμφώνων ποιοῦσιν ἴωνες. κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ.

Τοῖς προτακτικοῖς ἄρθροις, ἴωνες ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν χρῶνται, τὸν θέλω, ὃν θέλω, τὴν θέλω, ἣν θέλω.

Τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς, οἷον πόσα κόσα, ὁπόσα ὁκόσα, ὅπως ὅκως.

Ω pro α aliquando utuntur iones, hominem dicentes, optimum.

Ωυ pro αυ diphthongo utuntur, miraculum miraculum dicentes.

Sectiones ionum propriæ: pelopis insula, pro peloponnesus. agreste oleum, pro agroleum. & agrestis capra pro caprea, & suis agrestis pro apri.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis, ionum sunt, omnia admodum uere disscerere, pro ediscere. conari autem, ut troes, pro conare. & infinita talia.

Acceptiones masculinorum pro femininis, ionum sunt. his autem sese oblectantibus niger uesper aduenit, pro uespera.

Acceptiones nominatiuorum casuum pro genitiuis, ionum sunt. duo scopuli, hic quidem cœlum: pro duorũ autem scopulorum hic quidem hoc, hic autem hoc.

In ω desinentia feminina in accusatiuo in ουν terminãt: ut io ionem, latona latonam, sappho sapphonẽ.

I ex quibusdam dictionibus aufert ionica. nam laborare laborare dicit, unde laborabant.

In ις desinentia feminina, nunquam per ω declinãt iones, sed per ο. urbs urbis, & anguis anguis.

Diuisiones in ει desinentium singularium datiuorum, ionum sunt propriæ. sagittæ pro sagittæ, hastæ pro hastæ.

Geminationes, peculiares sunt ionũ: sortiti fuerint pro sortiti fuerint, audi pro audi.

Transpositione elementorum ionica utitur: ut cor pro cor.

Ex ει diphthongo iones auferunt ι: hectoreus, aureus, pro hectoreus, aureus.

Τῷ ω ἀντὶ τȣ̃ α, ἔσθ᾽ ὅτε χρῶνται ἴωνες, ὤνθρωπον λέγοντες, ὤριστον.

Τῷ ων ἀντὶ τȣ̃ αυ διφθόγγου χρῶνται, θῶυμα τὸ θαῦμα λέγοντες.

Αἱ τμήσεις, ἰώνων ἴδιαι. πέλοπος νῆσος ἡ πελοπόννησος, ἄγριον ἔλαιον ἀντὶ τοῦ ἀγριέλαιον, καὶ ἄγριον αἶγα ἀντὶ τȣ̃ αἴγαργον, καὶ συὸς ἀγρίȣ ἀντὶ τȣ̃ συάγρου.

Αἱ παραλήψεις ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν, ἰώνων εἰσί. πάντα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορεύεμεν, ἀντὶ τȣ̃ ἀγόρευε. πειρᾶν δὲ ὥσκεν τρῶες, ἀντὶ τȣ̃ πειρῶ, καὶ μυρία τοιαῦτα.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν, ἰώνων εἰσί. τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

Αἱ παραλήψεις τῶν ὀνομαστικῶν πτώσεων ἀντὶ τῶν γενικῶν, ἰώνων εἰσίν. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανόν. ἀντὶ τοῦ, τῶν δὲ δύω σκοπέλων ὁ μὲν τόδε, ὁ δὲ τόδε.

Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς, εἰς ουν περατοῖ. οἷον ἰὼ ἰοῦν, λητὼ λητȣ̃ν, σαπφὼ σαπφȣ̃ν.

Τὸ ι ἐνίων λέξεων ἐξαιρεῖται ἡ ἰάς. τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέεσθαι λέγει, ὅθεν πονέοντο.

Τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε διὰ τȣ̃ ω κλίνȣσιν ἴωνες, ἀλλὰ διὰ τȣ̃ ο. πόλις πόλιος, καὶ ὄφις ὄφιος.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν, ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. βέλεϊ, ἀντὶ τȣ̃ βέλει. ἔγχεϊ ἀντὶ τȣ̃ ἔγχει.

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις ἴδιαί εἰσιν ἰώνων. λελάχωσιν, ἀντὶ τȣ̃ λάχωσι. κέκλυθι, ἀντὶ τοῦ κλῦθι.

Μεταθέσει στοιχείων ἰὰς χρῆται. οἷον κραδίη, ἀντὶ τοῦ καρδία.

Απὸ γὰρ ει διφθόγγȣ ἴωνες ἐξαιρȣ̃σι τὸ ι. ἐκτόρεος, χρύσεος, ἀντὶ τοῦ ἐκτόρειος, χρύσειος.

Τὰς εἰς

In σ desinentes plurales, iones semper diuidunt, si à nominatiuo in ευς sint, per η & ε pronunciantes: rex reges reges. Si autem in ης, uel υς, & per εε ut uerus ueri, ueri. acutus acuti, acuti.

Appositiones ι, ε, subsequente uocali, uel una immutabilium, ionum sunt: ut usquequo, uacua, pro usquequo, uacua.

Immutatio οι diphthongi in ες syllabam, ionum est, congrui pro congrui, filij pro filij, tractores curruum pro tractores curruum.

In η pluralia neutra, in εα diuidunt iones: ut muri muri, montes montes. similiter & genitiuos, per εων.

Semper υ apponũt dictionibus iones: ut mons mons, morbus morbus, nomen nomen.

Geminum σσ in ξ uertunt iones. nam duplicia, duplicia dicunt.

I ex dictionibus iones auferũt sæpe. nam ostendam ostendam dicunt, et demõstrationem demõstrationem.

Participia paßiua in ου penultimantia, iones diuidunt: ut mærens mærens.

In ων desinentia participia à prima cõiugatione circunflexorum facta, quorum imperatiuũ in secunda & tertia persona in ει diphthongũ desinit, diuidũt iones: ut sapiẽs sapiẽs: est enim sæpe imperatiuũ. intelligens intelligens: intellige enim, & quæ ab ipsis uerba diuidunt. clamans aũt, nõ uult diuidi. nam quæ sunt secundæ, fugiũt diuisionẽ. attamẽ quæ diuidunt, pauca sunt.

Mutationes η in α breue ionicorum sunt: obmutescens, & obmutescens, & oblitus pro oblitus, & inobliuiscibilis pro inobliuiscibilis.

Immu-

Τὰς εἰς ς ληγούσας πληθυντικὰς, ἴωνες πάντοτε διαιροῦσιν, ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ευς οὔσας διὰ τοῦ η προφέρονται. βασιλεὺς, βασιλεῖς, βασιλῆες. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης υς, ἢ εἰς υς, διὰ τοῦ εε. οἷον ἀληθὴς, ἀληθεῖς, ἀληθέες. ὀξὺς, ὀξεῖς, ὀξέες.

Αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ἰώνων εἰσίν. οἷον εἴως, κεινὴ, ἀντὶ τοῦ ἕως, κενή.

Η ἐναλλαγὴ τῆς οι διφθόγγου εἰς τὴν ες συλλαβὴν ἰώνων ἐστίν. ἐρίηρες, ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι. υἱέες, ἀντὶ τοῦ υἱοί. ἐρυσάρματες, ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

Τὰ εἰς η πληθυντικὰ οὐδέτερα, εἰς εα διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον τεύχη τεύχεα, ὄρη ὄρεα. ὁμοίως καὶ τὰς γενικὰς διὰ τῆς εων.

Αεὶ τὸ υ προστιθέασι ταῖς λέξεσιν ἴωνες, οἷον ὅρος οὖρος, νόσος νοῦσος, ὄνομα οὔνομα.

Τὸ διπλοῦν σς, εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες. τὰ γὰρ δισσὰ, διξὰ λέγουσι.

Τὸ ι ἀπὸ τῶν λέξεων, ἴωνες ἐξαιροῦνται πολλάκις. τὸ γὰρ δείξω δέξω λέγουσι, καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἀπόδεξιν.

Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς εἰς ου προπαραληγούσας, ἴωνες διαιροῦσιν. οἷον λυπούμενος λυπεόμενος.

Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς α συζυγίας τῶν περισπωμένων γενομένας, ὧν τὸ προστακτικὸν ἐπὶ β καὶ γ προσώπου εἰς ει δίφθογγον λήγει, διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον φρονῶν φρονέων. ἐστι γὰρ φρόνει τὸ προστακτικόν. νοῶν, νοέων, νόει γάρ. καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν ῥήματα διαιρεῖ. βοῶν δὲ, οὐ θέλει διαιρεῖσθαι. τὰ γὰρ τῆς δευτέρας φεύγουσι τὴν διαίρεσιν, πλὴν ὅμως ἃ διαιρεῖ σπάνιά ἐστιν.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ, ἰώνων εἰσί. μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα. καὶ λελασμένος, ἀντὶ τοῦ λελησμένος. καὶ ἄλαστος, ἀντὶ τοῦ ἄληστος.

Immutationes α longi in η ionũ sunt: iuno iuno, sterilis sterilis, uel carina.

Immutationes α breuis in η, ioniorum sunt: ueritatem ueritatem.

Ablationes earum quæ in principio consonantium, ionum sunt: libare pro libare, grauis pro grauis.

Semper ων syllabam superuacaneam ponunt inter præpositiones: abstulerunt & reddiderunt, pro abstulerunt & reddiderunt.

Primas literas dictionum, iones auferunt: ille ille, festum festum. similiter & ε præteritorum: intelligebat intelligebat, fabricabat fabricabat, pariebat bat.

π pro φ utuntur. perueni enim, perueni inquiunt.

Composita uerba dissoluunt, & interponunt: ut leo de taurum uorans, pro deuorans. Inter autem fecit Eetionem, pro interfecit.

Auersiones, & excessus ionum sunt: ut dona ab au ferre, pro auferre. excessus autem sunt hi stulti, qui de boues supereuntis solis uorabant, pro deuorabant.

Diuisiones in ως desinentium aduerbiorum, ab in ης desinẽtibus masculinis, & in ες neutris, ionum sunt. uere pro uere.

Ionica dialectus, est eadem quæ antiqua attica, ac plerũq; Homerusq;, & Hesiodus, & Archilochus usi sunt, & Anacreon, & Herodotus. Sunt autem eius proprietates, α pro η ponere. ianuam ianuam, iunonem iunonem, uestam uestam. pro pulchris autem pulchris, sapientibus sapientibus, portis portis. ι sinunt suo loco manere. sic η, ut dictum est, pro α ponunt iones.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η ἰώνων εἰσὶν, ἧρα ἥρη. σεῖρα σείρη.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α βραχέως εἰς η, τῶν μεταγενεστέρων εἰσὶν, ἀλήθειαν ἀληθείην.

Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν καταρχὴν συμφώνων, ἰώνων εἰσίν. εἴβην ἀντὶ τοῦ λείβειν, καὶ αἰνὸς ἀντὶ τοῦ δεινός.

Αἰεὶ τὴν ων συλλαβὴν περιττὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων, ἐξ ὧν εἵλων, καὶ ἀπ' ὧν ἔδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο.

Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων, ἴωνες ἀφαιροῦνται, ἐκεῖνος κεῖνος, ἑορτὴ ὁρτή. ὁμοίως καὶ τὸ ε τῶν παρεληλυθότων. ἐνόει νόει, ἔτευχε τεῦχε, ἔτικτε τίκτε.

Τῷ π ἀντὶ τοῦ φ χρῶνται. ἀφικόμην γὰρ, ἀπικόμην λέγουσι.

Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ τιθέασι. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. κατὰ δὲ κτάνεν ἠετίωνα, ἀντὶ τοῦ κατέκτανεν.

Αἱ ἀναστροφαὶ καὶ τὰ ὑπερβατὰ, ἰώνων εἰσίν. οἷον δῶρ' ἀπορεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι. ὑπερβατὰ δέ εἰσι τοιαῦτα. νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, ἀντὶ τοῦ κατήσθιον.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιρρημάτων, τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ης ληγόντων ἀρσενικῶν, καὶ τῶν εἰς ες οὐδετέρων, ἰώνων εἰσὶν, ἀτρεκέως ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς.

Ἡ ἰὰς διάλεκτος, ἐστὶ τῇ παλαιᾷ ἀτθίδι ἡ αὐτή. ταύτῃ δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ὅμηρός τε καὶ ἡσίοδος, καὶ ἀρχίλοχος κέχρηνται, καὶ ἀνακρέων, καὶ ἡρόδοτος. ἔστι δὲ αὐτῆς ἰδιώματα, τὸ α ἀντὶ τοῦ η τιθέναι. θύραν θύρην, ἧραν ἥρην, ἑστίαν ἑστίην. ἀντὶ δὲ τοῦ καλαῖς καλῇσι, σοφαῖς σοφῇσι, πύλαις πύλῃσι. τὸ ι ἐῶσι κατὰ χώραν μένειν, οὕτως τὸ η, ὡς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ α τιθέντες οἱ ἴωνες.

Vtuntur & correpto α pro η, iones. Dores autem, producto.

Fit autem in ionica dialecto Additio, Ablatio, Concisio, Interpositio, Superabundantia, Diuisio.

Additio igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumitur litera: ut causa horridæ, pro causa. Iliũ intra, pro intra. & solus existens, pro solus. & hospes hic non uult, pro hospes. & panem totum capiens: pro totum. & alia infinita.

Ablatio contrarium patitur, quàm additio. nam additio in principio assumit deforis aliam literam: ablatio autem & positum abijcit, cum Iones festum festum dicunt, & sacrum sacrum.

Concisio, cum mediæ literæ in nominibus conciduntur: ut solungues equos pro soliungues, & deciderunt pro deciderunt, & ferte pro ferte, & cubituri pro cubituri.

Interpositio contrarium patitur, quàm concisio. illa enim demit, hæc assumit literam deforis: ut obstreperus pro obstreperus, superfluũ igitur γ. & uestrum uestrum, sapientium sapientium.

Immutatio fit, cum aliud elementum assumitur, loco proprij: ad pro ad, & aridum pro aridum. & uel huc quidem secuti sunt, pro huc. & ponentem arma pulchra, pro ponentem. & κ pro π iuniores utuntur, ut pro ut.

Transpositio fit, cum quæ sunt, transponuntur in eodem nomine, & uel prima litera propriæ syllabæ, quæ non debet, uel & secunda: cor pro cor, &

Χρῶνται δὲ καὶ συστελλομένῳ τῷ α ἀντὶ τοῦ η ἴωνες. δωριεῖς δὲ ἐκτεινομένῳ.

Γίνεται δὲ ἐν τῇ ἰάδι διαλέκτῳ, πρόθεσις, ἀφαίρεσις, συγκοπὴ, παρένθεσις, πλεονασμὸς, διαίρεσις.

Πρόθεσις μὲν οὖν γίνεται παρ' αὐτοῖς, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον. οἷον εἵνεκα ῥιγεδανῆς, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, ἴλιον εἴσω, ἀντὶ τοῦ ἔσω. καὶ μοῦνος ἐὼν, ἀντὶ μόνος. καὶ ξεῖνος, ὅδ' οὐκ ἐθέλει, ἀντὶ ξένος. καὶ ἄρτον οὖλον ἑλὼν, ἀντὶ τοῦ ὅλον, καὶ ἄλλα μυρία.

Ἀφαίρεσις δὲ τοὐναντίον πάσχει τῇ προθέσει. ἡ μὲν γὰρ πρόθεσις, ἐν ἀρχῇ λαμβάνει ἔξωθεν ἕτερον στοιχεῖον. ἡ δὲ ἀφαίρεσις καὶ τὸ κείμενον ἀποβάλλει. ὅταν ἴωνες τὴν μὲν ἑορτὴν ὁρτὴν λέγωσι, καὶ τὸ ἱερὸν ἱρόν.

Συγκοπὴ δὲ ὅταν μέσα στοιχεῖα ἐν ὀνόμασιν ἐγκοπῇ. οἷον μώνυχας ἵππους, ἀντὶ τοῦ μονόνυχας. καὶ κάππεσον, ἀντὶ τοῦ κατέπεσον. καὶ φέρτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε. καὶ κακκείοντες, ἀντὶ τοῦ κατακείοντες.

Παρένθεσις δέ ἐστι τοὐναντίον πεπονθυῖα τῇ συγκοπῇ. ἐκείνη μὲν γὰρ ἀπολύει, αὕτη δὲ προσλαμβάνει στοιχεῖον ἔξωθεν. οἷον ἐρίγδουπος, ἀντὶ τοῦ ἐρίδουπος, περιττὸν ἄρα τὸ γ, καὶ ὑμέων ὑμείων, σοφέων σοφείων.

Εναλλαγὴ δὲ γίνεται, ὅταν ἕτερον στοιχεῖον παραληφθῇ ἀντὶ κυρίου. ποτὶ, ἀντὶ πρός. καὶ ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν. καὶ ἢ δεῦρω μὲν ἕπονται, ἀντὶ τοῦ δεῦρο. καὶ τιθήμενον ἔντεα καλὰ, ἀντὶ τοῦ τιθέμενον. καὶ τῷ κ, ἀντὶ τοῦ π οἱ νεώτεροι χρῶνται. ὅκως ἀντὶ τοῦ ὅπως. Μετάθεσις δὲ γίνεται, ὅταν τὰ ὄντα μετατεθῇ ἐν τῷ αὐτῷ ὀνόματι. καὶ ἢ πρότερον στοιχεῖον τῆς ἰδίας γενικῆς συλλαβῆς μὴ ὀφειλόμενον, ἢ καὶ δεύτερον. κραδίην ἀντὶ τοῦ καρδίαν. καὶ τέ-

& quartus dies pro quartus, & fortis Diomedes pro fortis, & similia.

Superabundantia est, quando in pluralibus datiuis masculinis casibus, in οις desinentibus, uel femininis in ης, assumunt ι. fluminibus fluminibus, pulchris pulchris, sapientibus sapientibus.

Diuisio aūt fit, non solum apud ipsos in bisyllabis nominibus, sed iam & in monosyllabis, & appellatiuis. fluxus fluxus, arista arista.

Sed in supra unam syllabam desinentibus nominibus, & appellatiuis masculinis singularibus in ης desinentibus, quorum genitiuus in ου desinit, ipsi pronunciationē per εω diuidunt. sagittarij sagittarij dicētes, & atridæ atridæ, laertæ laertæ: & per additionem, peliadæ, laertiadæ, & similia.

In ους desinentes genitiuos in ε & ο diuidūt. socratis socratis, diomedis, demosthenis.

Et datiuos solos diuidunt, socrati dicentes, & diomedi, & peleo: pro socrati, & diomedi, & peleo. Idem & in neutris, hastæ, muro, ensi.

Et in αι pluralia nomina, quorum genitiuus apud nos desinit in ων circūflexe, illi per αων proferunt peracute. fontes, fontium fontium, portarum portarum, musarum musarum.

Et in uerbis in præsenti & præterito tempore, & per easdem literas proferunt declinationem. ago agebam, fero ferebam, impello impellebā, salto saltabam, curro currebam, dico dicebam, habeo habebam.

Vtuntur & infinitis pro imperatiuis. extendere extende, iacere iace.

Et

καὶ τέτρατον ἦμαρ ἀντὶ τοῦ τέταρτον. καὶ κρατερὸς διομήδης, ἀντὶ τοῦ καρτερὸς, καὶ τὰ ὅμοια.

Πλεονασμὸς δέ ἐστιν, ὅταν ἐπὶ ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς ἀρσενικαῖς πτώσεσιν, εἰς οις ληγούσαις, ἢ θηλυκαῖς εἰς ης προσλαμβάνουσι τὸ ι. ποταμοῖς ποταμοῖσι, καλοῖς καλοῖσι, σοφῆς σοφῆσι.

Διαίρεσις δὲ γίνεται, οὐ μόνον παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν μονοσυλλάβων καὶ προσηγορικῶν. ῥοῦς ῥόος, χνοῦς χνόος.

Ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ληγομένων ὀνομάτων, καὶ προσηγορικῶν ἀρσενικῶν ἑνικῶν εἰς ης ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου λήγει, αὐτοὶ τὴν προφορὰν διὰ τοῦ εω διαιροῦνται, τοξότου τοξότεω λέγοντες, καὶ ἀτρείδου ἀτρείδεω, λαέρτου λαέρτεω. καὶ κατὰ παράθεσιν, πηλειάδεω, λαερτιάδεω, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰς δὲ εἰς ας ληγούσας γενικὰς, εἰς τὸ ε καὶ ο διαιροῦσι. σωκράτους σωκράτεος, διομήδεος, δημοσθένεος.

Καὶ τὰς δοτικὰς δὲ μόνας διαιροῦσι, σωκράτεϊ λέγοντες, καὶ διομήδεϊ, καὶ πήλεϊ, ἀντὶ τοῦ σωκράτει, καὶ διομήδει, καὶ πήλει. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔτι οὐδετέρων ἔγχεϊ, τείχεϊ, ξίφεϊ.

Καὶ τὰ εἰς αι πληθυντικὰ ὀνόματα, ὧν ἡ γενικὴ παρ' ἡμῖν καταλήγει εἰς ων περισπωμένως, ἐκεῖνοι διὰ τοῦ αων προφέρονται παροξυτόνως. κρῆναι κρηνῶν κρηνάων. πυλῶν πυλάων, μουσῶν μουσάων.

Καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων δὲ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρεληλυθότα χρόνον, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκφέρουσι τὴν κλίσιν. ἄγω ἄγον, φέρω φέρον, ἐλαύνω ἔλαυνον, ὀρχοῦμαι ὀρχούμην, τρέχω τρέχον, λέγω λέγον, ἔχω ἔχον.

Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶν, τάνυσαι τάνυσον, κεῖσαι κεῖσον.

Et formationes elocutiones tales, mutati sunt mutati sunt, ordinati sunt ordinati sunt, inclinati sunt inclinati sunt.

Et uerba in ultima circunflexa diuidunt: sapio sapio, loquor loquor, intelligo intelligo, aureo in sceptro, argenteo argenteo.

Et participia ipsorum similiter diuidunt, sapiens, loquens, faciens.

Dualium autem diligentia apud eos seruatur. uetus igitur Ionica degenerauit ob habitantium diuersitatem. permansit autem usque ad ea tempora, in quibus fecerunt Iones colonias, & sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, fur fur, uis uis, oratio, fabula, ualere, solidescere. unde & sana uulnera, cicatrices dicimus etiam nunc. ipsorum autem, & ipsis, suorum & suorum, tuorum autem, suorum. ipse uero ipse. pronomina diuidunt, sic. ipsorum ipsorum, & per interpositionem i, ipsorum, nostrum nostrum, uestrum uestrum, & similia.

De Dorica lingua.

Dorica lingua α pro η utitur. nam solem solem dicit, & diem diem, & matrem matrem, & huiusmodi.

A pro ω utitur in genitiuis pluralium casibus: musarum enim dicit, & ianuarum, & dearum, pro musarum, ianuarum, dearum.

In ους desinentes genitiuos, ab in ης rectis factos, in ῶς uertit: ut, Diogenes Diogenis, *pro* Diogenis.

Καὶ τοὺς σχηματισμοὺς δὲ τῆς ἑρμηνείας τοιούτους, τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται. τεταμένοι εἰσὶ, τετάχαται. κέκλινται, κεκλίαται.

Καὶ τὰ ῥήματα δὲ τὰ ἐν ληγούσῃ περισπώμενα διαιροῦσι, φρονῶ φρονέω, λαλῶ λαλέω, νοῶ νοέω, χρυσέῳ ἀνατέρῳ, ἀργυρῷ ἀργυρέῳ.

Καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν ὁμοίως διαιροῦσι. φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Η δὲ τῶν δυϊκῶν ἀκρίβεια παρ' αὐτοῖς φυλάσσεται, ἣ μὲν οὖν ἰὰς ἀρχαίᾳ μετέπεσε παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων παρατροπήν. διέμεινε δὲ ἕως ἐκείνων τῶν χρόνων, ὅτε ἐποιήσαντο Ἴωνες τὰς ἀποικίας, καὶ διεσπάρησαν εἰς πλείονας τόπους.

Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ μὲν κλέπτης, κιττάλης. ἡ δὲ δύναμις, κράτος. ὁ δὲ λόγος, μῦθος. τὸ ὑγιαίνειν, οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων, οὐλὰς λέγομεν ἔτι καὶ νῦν. τὸ δὲ αὐτῶν καὶ αὐτοῖς, σφῶν καὶ σφέων. τὸ δὲ σῶν, ἑῶν. τὸ δὲ αὐτὸς, ὠυτός. τὰς δὲ ἀντωνυμίας διαιροῦσιν οὕτως, σφῶν σφέων, καὶ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ι σφείων. ἡμέων ἡμείων, ὑμέων ὑμείων, καὶ τὰ ὅμοια.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Η δωρὶς τῷ α ἀντὶ τοῦ η χρῆται. τὸν γὰρ ἥλιον ἅλιον λέγει, καὶ τὴν ἡμέραν ἁμέραν, καὶ τὴν μητέρα ματέρα, καὶ τὰ ὅμοια.

Τῷ α, ἀντὶ τοῦ ω χρῆται ἐπὶ τῶν γενικῶν πληθυντικῶν πτώσεων. μουσᾶν γὰρ λέγει, καὶ θυρᾶν, καὶ θεᾶν, ἀντὶ τοῦ μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, εἰς ευς τρέπει. οἷον διογένης διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ διογενοῦς.

Ω litera pro ου diphthongo utitur: musas enim mosas dicit.

H pro ει diphthongo utitur, cum dicit uidere, pro uidere.

Σ pro θ utitur. nam deos, seos dicit: & seum, deum.

Ex dictionibus semper ι aufert: accepisse enim & uenisse dicit, pro accepisse & uenisse.

Item geminationibus earũdem consonantium utitur: ut quod, quando, & quantum, pro quod & quando & quantum. & æolica utitur his.

Productiones ambiguarum literarum propriæ doricæ linguæ, ut æqualis mauorti.

A pro ε sæpe utuntur, alter alter dicentes, & diana diana.

Abscisiones doriensium sunt propriæ: fiunt autem in fine. nostra domus, pro domus.

Additiones με syllabæ, in ijs quæ apud nos in ναι desinunt infinitis, doriensium sunt: ut ire, pro ire.

Ablationes δ & τ, ex obliquis singularium casibus, doriensium sunt. paridis pro paridis, similiter cornu pro cornu.

Doricæ linguæ multæ sunt subdiuisiones locales. aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, & aliter Argiui & Lacedæmonij. Generales ipsorum sunt proprietates. pro η, α ponunt, portã portam. Pro in ων desinentibus apud nos genitiuis casibus circũflexis, per αν proferunt, seruantes eundem accentum: portarum portarum, pulchrarum pulchrarum, grauium grauium. & in participijs similiter: ridens ridens, agitans agitans.

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται. τὰς γὰρ μούσας, μώσας λέγει.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ὡς ὅταν λέγῃ ἰδῆν, ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν.

Τῷ σ ἀντὶ τοῦ θ χρῆται. τοὺς γὰρ θεοὺς σεοὺς λέγει, καὶ σεὸν, τὸν θεόν.

Τῶν λέξεων αἰεὶ τὸ ι ὑπεξαιρεῖται. λαβὲν γὰρ, καὶ ἐλθὲν λέγει, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθεῖν.

Ετι διπλασιασμοῖς τῶν αὐτῶν συμφώνων χρῆται. οἷον ὅττι, ὁππόθι, καὶ ὅσσον. ἀντὶ τοῦ ὅ,τι, καὶ ὁπόθι, καὶ ὅσον. καὶ ἡ αἰολὶς δὲ χρῆται τούτοις.

Αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων στοιχείων ἴδιαι τῆς δωρίδος, οἷον ἶσος ἐνυαλίῳ.

Τῷ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται. ἕτερος, ἅτερος λέγοντες, καὶ ἄρτεμις ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ δωριέων εἰσὶν ἴδιαι. γίγνονται δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἡμέτερον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα.

Αἱ προθέσεις τῆς με συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων, δωριέων εἰσίν. οἷον βήμεναι, ἀντὶ τοῦ βῆναι. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ δ καὶ τ τῶν πλαγίων ἑνικῶν πτώσεων, δωριέων εἰσί. πάριος ἀντὶ τοῦ πάριδος. ὁμοίως κέραος, ἀντὶ τοῦ κέρατος.

Τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται, ἄλλως ῥόδιοι, καὶ ἄλλως ἀργεῖοι καὶ λακεδαιμόνιοι. καθολικὰ δέ ἐστιν αὐτῶν ἰδιώματα. ἀντὶ μὲν τοῦ η, τὸ α τιθέασι, πύλην πύλαν. ἀντὶ δὲ τῶν εἰς ων ληγουσῶν παρ᾽ ἡμῖν γενικῶν πτώσεων περισπωμένων, διὰ τοῦ αν ἐκφέρουσι, τηροῦντες τὸν τόνον. πυλῶν πυλᾶν, καλῶν καλᾶν, σεμνῶν σεμνᾶν. καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν ὁμοίως, γελῶν γελᾶν, ἐλῶν

agitans, & nauem nauem uocant, sedes sedes, & uicto riam uictoriam.

Et monosyllaba nomina acuũt in penultima dorienses. similiter aũt & qualitatis significatiua aduerbia, pulchre, sapienter, compte, simpliciter. Quæ apud nos grauitona sunt, illi circunflectunt: sic, omnino, sponte.

In οι desinentia pluralia nomina in penultima faciũt tonum, philosophi. Idem & in participijs, uendentes, uocantes.

Similiter autem & in ες desinentia feminina nomina pluralia recti casus, in penultima acuunt: feminæ, manus, naues, aues.

Item in αν desinentia indefinita tempora, in penultima acuunt: steterunt, dixerunt, soluerunt, excoriarunt, clamauerunt.

Et in ον desinentia in penultima acuũt: acceperunt, comederunt, dicebant, currerunt. Circunflectunt uero huiusmodi: puerorum, troianorum, omnium.

Et in ω desinentia uerba grauitona in futuro tempore, circunflectũt, dabo, curabo, intelligam, loquar, expectabo.

Et in tertia persona grauitona uerba in ει desinentia futuri temporis, circunflectunt: dabit, cadet, curabit, loquetur.

Dicunt, & dabunt dabunt, & dicent dicent, & facient facient. Cor[illegible]iunt autem & in as pluraleis accusatiuos, & appellatiua, & participia similiter: nymphas, fontes, intelligens, faciens.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiua, per ablationẽ ι dicunt: sapere sapere, uidisse uidisse, comesse comesse.

Dicunt

ἐλᾶν. καὶ τὴν ναῦν, νᾶν καλοῦσι. κλῆδας κλᾶδας, καὶ νίκην νίκαν.

Καὶ τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα, βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιῤῥήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἄπλως. τὰ δὲ ὑφ' ὑμῶν βαρύτονα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.

Καὶ τὰ εἰς οι λήγοντα πληθυντικὰ ὀνόματα κατὰ τὴν παραλήγουσαν ποιοῦσι τὸν τόνον, φιλοσόφοι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν, πωλουμένοι, καλουμένοι.

Ομοίως δὲ καὶ τὰ εἰς ες λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα πληθυντικὰ ὀρθῆς πτώσεως, παροξυτονοῦσι. γυναίκες, χείρες, νάες, ὀρνίθες.

Ετι δὲ καὶ τὰ εἰς αν λήγοντα ἀπαρέμφατα, παροξυτονοῦσιν, ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν.

Καὶ τὰ εἰς ον λήγοντα παροξυτονοῦσι, ἐλάφον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον. περισπῶσι δὲ τὰ τοιαῦτα, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Καὶ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου, περισπῶσι. δωσῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, μενησῶ.

Καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου βαρύτονα ῥήματα εἰς ει λήγοντα μέλλοντος χρόνου, περισπῶσι. δωσεῖ, πεσεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ.

Λέγουσι καὶ τὸ δώσουσι δοσοῦντι, καὶ λέξουσι λεξοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦντι. συστέλλουσι δὲ καὶ τὰς εἰς ας πληθυντικὰς αἰτιατικὰς, καὶ τὰς προσηγορίας δὲ καὶ μετοχὰς ὁμοίως, νύμφας, κρῆνας, νοῆσας, πρᾶξας.

Καὶ τὰ διὰ τοῦ ειν ἐκφερόμενα ἀπαρέμφατα, καθ' ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι λέγουσι, φρονεῖν φρονὲν, ἰδεῖν ἰδὲν, φαγεῖν φαγέν.

Dicunt & in ου genitiuos, per ω. domus domus, sapientis sapientis, pulchri pulchri.

Et accusatiuos plurales masculinos, in ους qui efferuntur, per ως proferunt: pulchros, sapientes, homines, equos. pro pulchros, sapientes, homines, equos.

Et imperatiua uerba, quæ pronunciantur per ε, per ου pronunciant. accipe accipe, tange tange, curre curre.

Siculi ollam ollam dicunt, & uestem uestem, matricem matricem, & mulierem mulierem.

Cretenses autem semper semper, ibi ibi, melius melius, uenit uenit, ad chorum ad chorum, in forum in forum, sine sine, finito finito, erat erat, consueui consueui, conuiuari conuiuari. Theucydides, theucrates, theuphrastus: pro thucidides, theocrates, theophrastus. sed carnes carnes, merum merum, circum circum, iubet iubet, deijcere deijcere, aceruos palearũ, mychonas, domum domum, aues aues, manus manus, stadium stadium, ille ille, tu tu.

Et pro dicunt & ferunt, dicunt & ferunt. has has, & ad ad, & tunc tunc, quando quando, populus populus, deum, deum, consilium consilium.

Differt autem Cretensium dialectus, qua usus est Cypselas: & Laconum, qua usus est Alcmaon, Sophron. Pindari tamen, & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ, omnino laudatur, quod non sint Dorienses natura poetæ, sed utantur tantum idiomate.

De

Λέγουσι δὲ καὶ τὰς εἰς ου γενικὰς, διὰ τοῦ ω. οἴκου οἴκω, σοφοῦ σοφῶ, καλοῦ καλῶ.

Καὶ τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, εἰς ους ἐκφερομένας, διὰ τοῦ ως, τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως. ἀντὶ τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Καὶ τὰ προσακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε, διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι. λάβε λάβον, θίγε θίγον, δράμε δράμον.

Σικελοὶ δὲ τὴν χύτραν κύτραν λέγουσι, καὶ τὸν χιτῶνα κιτῶνα, τὴν μητέρα δελφύαν, καὶ τὴν γυναῖκα γανήν.

Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς, τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ, βέλτιον βέντιον, ἦλθεν ἦνθεν, ἐς χορὸν ἐν χορὸν, εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγορὰν. τὸ ἔα ἔβα, τὸ ἔασον ἔβασον, τὸ ἦν ἦς, τὸ εἴωθα ἤθω, τὸ εὔχεσθαι εὐῶ. θδκυδίδης, θδκράτης, θδφρασος, ἀντὶ τοῦ θουκυδίδης, θεοκράτης, θεόφρασος. τὰ δὲ κρέη κρῆ, τὸ ἄκρατον ἄκρητον, κρίκον κίρκον, τὸ κελεύει κέλεται, τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν. σωρὸς ἀχύρων, μύχωνας. οἴκαδε οἴκαδες, ὄρνιθες ὄρνιχες, χεῖρες χῆρες, στάδιον σπάδιον, κεῖνος κῆνος, σὺ τύ.

Καὶ ἀντὶ τοῦ λέγουσι καὶ φέρουσι, λέγοντι καὶ φέροντι. τὸ μὲν ταύτας, τούτας. καὶ τὸ πρὸς ποτὶ, καὶ τότε τόκα, τῆμος τᾶμος, δῆμος δᾶμος, θεὸν σιὸν, βουλὴν βωλάν.

Διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος, ᾗ νῦν κέχρηται Κυψέλας, καὶ ἡ τῶν λακώνων, ᾗ κέχρηται Αλκμάων, Σώφρων. ἡ μέν τοι Πινδάρου, καὶ Ιβύκου, καὶ Σιμωνίδου, καὶ Βακχυλίδου, παντελῶς αἰνεῖται, διὰ τὸ μὴ δωριεῖς εἶναι τῇ φύσει τοὺς ποιητὰς, χρῆσθαι δὲ μόνον τῇ διαλέξει.

De Aeolica lingua.

B *literam ipsi ρ attribuit, uidelicet adfert, cum ipsi ρ subiungitur κ, uel τ, uel δ. habena pro habena, uestis lacera pro uestis lacera, brosa pro rosa.*

Aeolica *genitiuos à nominatiuis in αι diuidit, & per α profert: ut nymphæ nympharum, ianuæ ianuarum, apum, uenientium, portarum, & similia.*

Concisiones *æolentium sunt propriæ, fiunt autem in medio: ut impetum fecit, pro impetum fecit.*

Additiones *θα syllabæ in subiunctiuis uerbis, secundarum personarum in σ desinentium, æolensium sunt: dixeris pro dixeris, ueneris pro ueneris.*

Additiones *τῦ υ τῷ ε sequēte uocali, æolensiũ sunt: fundentes pro fundentes.*

In *αις monosyllaba nomina, diuidit: puer, conuiuium, pro puer, conuiuium.*

Ω *litera pro ου diphthongo utitur: mosæ pro musæ, relinquentes pro relinquentes.*

Y *pro o litera utitur: nam simile, simile dicit.*

H *pro ει diphthongo utitur. uenisse enim dicit, pro uenisse.*

Immutabiles *geminat, & σ solum: ut excito excito, genuit genuit, fleueris fleueris, tantum tãtum, tantum tantum.*

Vbi, *& ut commune est. communis enim relatiua duplicat: ut qualis qualis, quantus quantus.*

Semper *ex αι diphthongo ι abijcit, si eam sequatur uocalis: ut alcæus alcæus.*

Π *pro μ utitur: nam oculos oculos dicit.*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Τὸ β, τῷ ρ προσνέμει, ἤγουν προσφέρει, ὅταν τὸ ρ ἐπιφέρηται κ, ἢ τ, ἢ δ. βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον.

Η αἰολὶς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι δύθειῶν γενικὰς διαιρεῖ. καὶ διὰ τοῦ α προφέρεται. οἷον νύμφαι νυμφάων, θύραι θυράων, μελισσάων, ἐρχομενάων, πυλάων, καὶ τὰ ὅμοια.

Αἱ συγκοπαὶ, αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι. γίνονται δὲ κατὰ μέσον. οἷον ὦρσεν, ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.

Αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων δευτέρων προσώπων εἰς ς ληγόντων, αἰολέων εἰσίν. εἴπηθα, ἀντὶ τοῦ εἴπῃς. καὶ ἔλθηθα, ἀντὶ τοῦ ἔλθῃς.

Αἱ προσθέσεις τοῦ υ τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες, ἀντὶ τοῦ χέαντες.

Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα, διαιρεῖ. πάϊς δάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς δαῖς.

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται. μῶσαι ἀντὶ μοῦσαι, λειπῶσαι ἀντὶ τοῦ λειποῦσαι.

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείῳ, χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν.

Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ ς μόνον. οἷον ἐγείρω ἐγέῤῥω, ἐγείνατο ἐγένατο, πενθήσῃς πενθήσσῃς, τόσον τόσσον, τοσοῦτον τοσσοῦτον.

Τὸ ὅππη καὶ ὅππως, κοινόν ἐστιν. ἡ γὰρ κοινὴ, τὰ ἀναφορικὰ διπλασιάζει. οἷον ὁποῖος ὁπποῖος, ὅσος ὅσσος.

Αἰεὶ τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκβάλλει. ὅταν αὐτῇ ἐπιφέρηται σύμφωνον, οἷον ἀλκαῖος ἄλκαος.

Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῆται. τὰ γὰρ ὄμματα ὄππατα λέγει.

Secundæ coniugationis circunflexorum ι in secunda & tertia persona, quod non pronūciatur apud alias dialectos pronunciatur: ut clamas clamat.

Vocatiuos in ων desinentium singularium, corripit: hirundo hirundo, macedo macedo, apollo apollo.

Aeolenses consuetudinem habent, pro α, ο ponere: temeritatis temeritatis, exercitus exercitus, superius superius, auferatur auferatur, secessit secessit, missus missus. aliquando autem ε uel η: potentia potētia, priamum priamum, tranquillitas tranquillitas, aër aër.

Aliquando addunt τῷ α, τὸ υ. templum templū, aër aër, aurora aurora.

Pro δ autē, ζ. criminari ari, per noctē per noctem.

Pro ε & α, κ. caro caro.

Oportet autem cognoscere, quòd in quibusdam hoc faciunt, & non in omnibus: impossibile enim.

Pro ζ autem ponunt ς & δ. iupiter iupiter, iugum iugum, canere canere.

Pro κ τὸ ε, uel τὸ α, commune est his atq; doriensibus, & mars quidem mars, martium martium. κ autē: hecubam hecubam, portam portam, iunonē iunonem, intellectum intellectum, aurora aurora, deceptionem deceptionem, iniuriam facere iniuriam facere.

Pro θ, φ. contunditur contunditur.

Pro μ, π. mecum mecum, oculi oculi.

Pro ξ, ponunt κ & ς. hospes hospes, accipiter accipiter.

Pro ο, υ. umbilicus umbilicus, uix uix, simile simile.

Interdum & ε, ad te ad te. uel α, quot quot.

Pro

Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ ι ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις, ἐκφωνεῖται. οἷον βοαῖς βοάϊ.

Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν, συστέλλει. χελιδὼν, χελιδόν. μακεδὼν, μακεδόν. απόλλων ἄπολλον.

Οἱ αἰωλεῖς ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ μὲν α τὸ ο τιθέναι. θράσεος θρόσεος, στρατὸς στροτὸς, ἄνω, ὄνω ἀνέληται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, σαλεὶς σολείς. Ποτὲ δὲ τὸ ε, ἢ η. κράτος κρέτος, πρίαμον πρίεμον, γαλήνη γελήνη, ἀνὴρ ἠνήρ.

Ποτὲ δὲ προσιθέασι τῷ α, τὸ υ. ναὸν ναυὸν, ἀὴρ αὐήρ. ἄως αὔως.

Αντὶ δὲ τοῦ δ, τὸ ζ. διαβάλλειν ζαβάλλειν, διανυκτὸς ζανυκτός.

Αντὶ δὲ τοῦ ε, τὸ α, ἢ τὸ υ. κρέας, κρῆς.

Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπί τινων τοῦτο ποιοῦσι, καὶ οὐκ ἐπὶ πάντων, ἀδύνατον γάρ.

Αντὶ δὲ τοῦ ζ, τιθέασι σ καὶ δ. ζεὺς σδεὺς, ζυγὸν σδυγὸν, μελίζειν μελίσδειν.

Αντὶ δὲ τοῦ η, τὸ ε, ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς δωριεῦσι. καὶ τὸ μὲν ἄρης ἄρες, ἀρήϊον ἀρέϊον. τὸ δὲ η, ἑκάβην ἑκάβαν, πύλην πύλαν, ἥρην ἥραν, νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς, ἀπάτην ἀπάταν, ἀδικῆσαι ἀδικέσαι.

Αντὶ δὲ τοῦ θ, τὸ φ. θλᾶται, φλᾶται.

Αντὶ δὲ τοῦ μ, τὸ π. μετ' ἐμοῦ πετ' ἐμοῦ, ὄμματα ὄππατα.

Αντὶ δὲ τοῦ ξ, τιθέασι κ καὶ σ. ξένος κσένος, ἵεραξ ἵερακς.

Αντὶ δὲ τοῦ ο, τὸ υ. ὀμφαλὸς ὑμφαλὸς, μόγις μύγις. ὅμοιον ὕμοιον.

Ποτὲ δὲ καὶ τὸ ε. πρὸς σὲ, πρὲς σέ. ἢ α, ὅσα ἄσα.

Αντὶ

Pro π,μ. calcas calcas, calcans calcans.

Pro πl, duo ss. incidere incidere.

Pro σ,τ. tu tu, in te in te.

Pro τ,π. ſtolam ſtolam, miſſus miſſus, nutritus eſt nutritus eſt.

Pro υ autem ι. altum altum, deſuper deſuper, uere uere.

Pro χ,φ. ceruicem ceruicem.

Pro ψ,π ς. pelops pelops, arabs arabs.

Pro ω autem, o. hora hora, uulnus uulnus.

Quæcunq; autem per ει diphthongum apud nos dicuntur, ipſi per ſolum ε geminantes conſonantem proferunt. faciunt autem ex ſola duas conſonãtes: manus manus, deſiderans deſiderans, uulnera uulnera, ueſtes ueſtes, nobis nobis, uos uos, occidere occidere, epeirum epeirum.

Etiam ει diphthongum ſæpe in οι mutant. ſomnium ſomnium, uinum uinum.

Conſuetudo aũt eſt ipſius, uocalibus præponere digamma. dicunt autem plura geminantes: qui qui, luna luna, perſonæ perſonæ, decidit decidit, unde unde, ſecundum autem ſecundum autem, quoniam quoniam.

Incipientibus apud nos ab ρ, ipſi præponunt β, ut tenue fiat: roſæ broſæ, Rhadamanthus Bradamanthus, habenæ habenæ.

Peculiariter autem hi quæcunq; apud nos aſpirantur, aut acuuntur, tenuiter dicunt, & grauiſone: ſanctus, hic, uideo, monile.

Seruant autem & tenuitatem in contractionibus, decet decet, dimiſit dimiſit, abſtraxit abſtraxit.

Graui-

Αντὶ δὲ τοῦ π, τὸ μ. πατεῖς ματεῖς, πατοῦσα ματοῦσα.

Αντὶ δὲ τοῦ πτ, δύο σσ. ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν.

Αντὶ δὲ τοῦ σ, τὸ τ. σὺ τὺ, εἰς σὲ εἰς τέ.

Αντὶ τοῦ τ, τὸ π. στολὴν πολὴν, σταλεὶς παλεὶς, τέτρασπται πέπρασπται.

Αντὶ δὲ τοῦ υ, τὸ ι. ὑψηλὸν ἰψηλὸν, ὑψόθεν ἰψόθεν, ὕπαρ ἴπαρ.

Αντὶ δὲ τοῦ χ, τὸ φ. αὐχένα αὐφένα.

Αντὶ δὲ τοῦ ψ, τὸ π, καὶ σ. πέλοψ πέλοπς, ἄραψ ἄραπς.

Αντὶ δὲ τοῦ ω, τὸ ο. ὧρα ὅρα, ὠτειλὴ ὀτειλή.

Οσα δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται, αὐτοὶ διὰ μόνου τοῦ ε πολυπλασιαζόμενοι προφέρονται. ποιοῦσι δὲ ἐκ τοῦ μόνου δύω σύμφωνα χεῖρες χέῤῥες, ἱμείρων ἰμέῤῥων, ὠτειλὰς ὀτελλὰς, εἵματα ἔμματα, ἡμῖν ἄμμιν, ὑμεῖς ὔμμες, κτεῖναι κτένναι, ἤπειρον ἄπεῤῥον.

Καὶ ἔτι τὴν ει δίφθογγον πολλάκις εἰς τὴν οι ποιοῦσιν. ὄνειρον ὄνοιρον, τὸν δὲ οἶνον Fοῖνον.

Εθος δέ ἐστιν αὐτοῖς τῶν φωνηέντων προστιθέναι τὸ δίγαμμα. λέγουσι δὲ τὰ πλείονα διπλασιάζοντες. οἵτινες ὅττινες, σελήνη σελλάνα, πρόσωπα προσώπατα, κατέπεσον κάππεσον, ὁπόθεν ὁππόθεν. κατὰ δὲ, καδδὲ. ὅτι ὅττι.

Τὰ δὲ ἀρχόμενα παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ρ, αὐτοὶ προστιθέασι τὸ β, ἵνα ψιλὸν γένηται. ῥόδα, βρόδα, ῥαδάμανθυς βραδάμανθυς, ῥυτῆρες βρυτῆρες.

Ιδίως δὲ οὗτοι ὅσα παρ' ἡμῖν δασύνεται, ἢ ὀξυτονεῖται, ψιλῶς λέγουσι, καὶ βαρυτόνως. ὅσιος, οὗτος, ὁρῶ, ὅρμος.

Τηροῦσι δὲ καὶ τὴν ψιλότητα ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. καθήκει κατήκει, ἀφῆκεν ἀπῆκεν, ἀφείλκυσεν ἀπείλκυσεν.

Βαρυ-

Graui tono dicunt, non solum nomina, sed & articulos, quãdo nominum ordinem habent: tuus tuus, tuũ tuum, tua tua, tuæ tuæ.

Cum aũt pronomina proferunt, circũflectunt, ego.

Circunflectũt in uniuersum monosyllaba, uel in ωξ desinentia: acinus, lepus, uirgultum. uel in ους: cutis, fluxus, rumor, bos, mens, anser, iupiter.

Bisyllaba autem acuto tono apud nos desinentia, ipsi graui tono proferunt: sapiens, pulcher, albus, acutus, mucro, fenestella, cuspis, scutum, strepitus, asper, animus, durus, claudus.

Assolent & appellatiua graui tono proferre: pax, hora, dies. & propria, Venus, Iuno, Helena.

Quæcunque nos in ις feminina per δ declinamus, dianæ, thetidis, iræ: ipsi absque δ dicunt, dianæ, thetidis, iræ.

In ης nomina, quorum uocatiuus in ες, sine ς dicunt. ò socrates, aristophanes, demosthenes.

Et à genitiuis casibus, ς auferunt. socratis, diomedis, sophoclis.

Pro accusatiuo datiuum assumunt in paßiuis. deis pro deos, hominibus pro homines. hoc autem faciunt, quia utuntur ι pro υ.

Accusatiuum per ως. equos pro equos, id quod & doriensium est.

Datiuum pluralem cum ι faciũt. deis, sapientibus, quemadmodum dorienses.

Infinita uerba ab in ων desinentibus participijs finientia in ειν, ipsi in εις transferunt. intelligens, intelligere intelligere. sapiens sapiens, sapere sapere.

uocans

Βαρυτονοῦσι δὲ, οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχῃ. ὁσὸς ὅσος, ποσὸν πόσον, ἡσὴ ἥση, τῆς σῆς τῆς σῆς.

Οταν δὲ ἀντωνυμιῶν ἐκφέρωσι, περισπῶσιν, ἐγῶν.

Περισπῶσι δὲ ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα, ἢ εἰς ωξ λήγοντα, ῥῶξ, πλῶξ, δρῶψ. ἢ εἰς ους, χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς, νοῦς, χῆν, ζεῦς.

Τὰ δὲ δισύλλαβα ὀξυτόνως, παρ' ἡμῖν λεγόμενα, αὐτοὶ βαρυτονοῦσι. σοφὸς, καλὸς, λεῦκος, ὄξυς, κόπις, θύρις, ἄκις, ἄσπις βρῶμος, τράχυς, θῦμος, σκλῆρος, χῶλος.

Εθος δὲ ἔχουσι καὶ τὰ προσηγορικὰ βαρύνειν, εἰρήνη, ὧρα, ἡμέρα. καὶ τὰ κύρια, ἀφροδίτα, ἥρα, ἑλένα.

Οσα δὲ ἡμεῖς εἰς ις θηλυκὰ διὰ τοῦ δ κλίνομεν, ἀρτέμιδος, θέτιδος, μήνιδος, αὐτοὶ χωρὶς τοῦ δ λέγουσιν, ἀρτέμιος, θέτιος, μήνιος.

Τῶν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς ες, δίχα τοῦ ς λέγουσι, Σώκρατε, Αριςόφανε, Δημόσθενε.

Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων, τὸ ς ἀφαιροῦσι. Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου.

Αντὶ δὲ αἰτιατικῆς δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς παθητικοῖς, τοῖς θεοῖς ἀντὶ τοῦ τοὺς θεοὺς, τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι, διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ.

Τὴν δὲ αἰτιατικὴν διὰ τοῦ ως, τὼς ἵππως ἀντὶ τοὺς ἵππους, ὅτι καὶ δωριέων.

Τὴν δὲ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν, σὺν τῷ ι ποιοῦσι, τοῖσι θεοῖσι, σοφοῖσιν, ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι.

Τὰ δὲ ἀπαρέμφατα ῥήματα ποιοῦσιν ἀπὸ τῶν εἰς ων ληγόντων μετοχῶν. τὰ καταλήγοντα εἰς ειν, αὐτοὶ εἰς εις μεταβάλλουσι, νοῶν, νοεῖν, νόεις, φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις.

uocans, uocare uocare.

Quando infinita apud nos desinunt in αν*, ipsi in* αις *transmutant: ridere ridere, esurire esurire.*

In ουν *terminantia infinita, ipsi per* οις *proferunt: corrigere corrigere, gypsare gypsare, inaurare inaurare. hæc autem omnia grauitono pronunciant.*

Ordinant & η pro ει *in infinitis: amare amare, uocare uocare, sapere sapere.*

In ω *desinentia apud nos uerba, pro indicatiuis, optatiua faciunt: ut intelligo intelligo, amo amo.*

Quæcunq; autem participia acutisona in ω *finiunt, per* υ *apud illos dicuntur: fatus, qui intellexit, qui intellexit.*

Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiam respondētes. dicitur autem apud eos aurum aurum, tauro tauro, pes pes, puer puer, amorem amorem, risum, risum, sternutatio sternutatio, laudo laudo, peiorem peiorem, pauimentum pauimentum, stratum est stratum est, uir draco, fera draco.

Vestes uestes, una una, suffragium suffragium. gracilis & debilis, acyra, ego ego, tu tu, nobis nobis, nos nos, hic hic, alio alio. Vtitur autem ea Alcæus, ac Sappho.

καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Οταν τὰ ἀπαρέμφατα παρ' ἡμῖν λέγει εἰς αν, αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι, γελᾷν γέλαις, πεινᾷν πείναις.

Τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα, αὐτοὶ διὰ τῆς οις ἐκφέρονται. ὀρθοῦν ὄρθοις, γυψοῦν γύψοις, χρυσοῦν χρύσοις. ταῦτα δὲ πάντα, βαρυτόνως προφέρονται.

Τάσσουσι δὲ καὶ τὸ η, ἀντὶ τῆς ει ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων. φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην.

Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα παρ' ἡμῖν ῥήματα, ἀντὶ ὁριστικῶν δεικτικὰ ποιοῦσιν. οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι.

Οσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ω καταλήγουσι διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις λέγονται. εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων

Φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ προθέσει. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ χρυσίον χρύσιον. τὸ δὲ ταύρῳ ταύρει. ὁ δὲ ποὺς πέζα, ὁ παῖς πάϊς, τὸν ἔρωτα ἔρων, τὸν γέλωτα γέλων, ὁ πλαρμὸς πλόρμος, τὸ ἐπαινῶ αἴνημι, τὸ χείρονα χέρρονα, τὸ δάπεδον ἐδάπεδον, τὸ ἔστρωται ἐσόροται, τὸ ἀνὴρ δρέκων, ὁ δὲ θὴρ δράκων.

Τὰ ἱμάτια ἔμματα, ἡ μία ἴα, ἡ ψῆφος ψάφαξ, ἡ ἐχνὴ καὶ ἀσθενὴς ἀκύρα, τὸ ἐγὼ ἐγὼν, τὸ σὺ τὺ, τὸ ἡμῖν ἄμμιν, τὸ ἡμεῖς ἄμμες, τὸ ἐνθάδε τῇδε, τὸ ἄλλοσε ἑτέροσε. κέχρηται δὲ αὐτῇ Αλκαῖος καὶ Σαπφώ.

PLVTARCHI DE DIALECTIS, *quæ apud* Homerum. *Dorica lingua.*

D*ictione uaria usus* Homerus, *cuiuslibet linguæ græcorum insignia immiscuit, ex quibus manifestus est peragrasse uniuersam græciã, & omnem nationem. & doriensium quidem consueto breuitatis defectu usus est, domum dicens, do, Statim autem ei domus diues est. & quoniam quoniã, Quoniam mihi aquila occidit anseres. & retro retro, mutans o quidem in α, π autem & ς in cognatum ipsis uidelicet ψ. & alias alias, iam enim & me alias tuus increpauit monitus, & huiusmodi.*

Similiter autem & media concidens, ait, similes capilis, & æquales, similes capillis & æquales. & eodem patre natum, eodem patre natũ. & tremere tremere, & colo colo. eorundem est & transponere elementa: ut in hoc, fortißimi pro fortißimi.

Aeolica.

Aeolensium aũt utitur in compositis concisione, una dormierũt inquiens, pro addormierunt, & interpellare pro interpellare. & in præterito imperfecto tempore tertiæ personæ desinentes apud alios in ει diphthongum, per η apud æolenses efferũtur: ut in amabat, intelligebat. sic & Homerus *fecit. ligabat teneris uiminibus dicunt, pro ligabat, hoc est ligabat. et hos quidem neq; uentorum perflat uis humectum spirantium.*

E*t immutare interdum ς in δ: ut si dixeris odorem, & scimus.*

Et

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ὁμήρῳ διαλέκτων. Δωρίς.

Λ

Εξει ποικίλῃ κεχρημένος ὅμηρος, τοὺς ἀπὸ πάσης διαλέκτου τῶν ἑλληνίδων χαρακτῆρας ἐγκατέμιξεν. ἐξ ὧν δῆλός ἐστιν ἀπελθὼν πᾶσαν μὲν ἑλλάδα καὶ πᾶν ἔθνος, καὶ δωριέων μὲν τῇ συνήθει τῆς βραχυλογίας ἐλλείψει κέχρηται, τὸ δῶμα λέγων δῶ, αἶψα τὲ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται. καὶ τὸ ὅτε, ὅ. ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας. καὶ τὸ ὀπίσω, ἄψ, μεταβάλλων τὸ μὲν ο εἰς α, τὸ δὲ π καὶ ς εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῖς, φημὶ τὸ ψ. καὶ τὸ ἄλλοτε ἄλλο, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἤ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ομοίως δὲ καὶ τὰ μέσα συντέμνων λέγει τοὺς ὁμότριχας καὶ ὁμοιετεῖς, ὅ τρίχας οἰετέας, καὶ τὸν ὁμοπάτριον ὅπατρον, καὶ τὸ τρέμειν τρεῖν, καὶ τὸ τιμῶ τίω. τῶν αὐτῶν δέ ἐστι καὶ τὸ ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα. ὡς ἐν τῷ κάρτιστοι, ἀντὶ τοῦ κράτιστοι.

ΑΙΟΛΙΣ.

Αἰολέων δὲ χρῶνται ἐν τοῖς συνθέτοις τῇ συγκοπῇ, καδδραθέτην λέγων ἀντὶ τοῦ κατέδρατον, καὶ ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου τὰ τρία τὰ πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὸ ει, διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐφίλη, ἐνόη. οὕτω καὶ ὅμηρος ἐποίησε. δίδη μόχλοις λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἔδει, ὅ ἐστιν ἐδέσμει. καὶ τοὺς μὲν ἄρ᾽ οὔτ᾽ ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Καὶ τὸ ἐναλλάσσειν ἐνίοτε τὸ ς εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ λέγειν ὀδμὴν, καὶ ἴδμεν.

Et abundare in quibusdam: ut quietus pro quietus, & sed pro sed, & qui clamantes pro clamantes.

Et addere secundæ personæ uerborum tha: ut dixi sti dixisti, dixeris dixeris.

Geminationem autem consonantium alij doriensibus, alij æolensibus attribuũt: ut cepit purpurea mors, & uter hæc opera.

Ionica.

Ionum autem proprium habet, ablatione uti in præteritis temporibus uerborum: ut iuit, & dedit. consuetudinem autem habent, & in præteritis temporibus ab ijsdem elementis incipere, à quibus est & præsens.

Et auferre ε, in sacerdos sacerdos.

Et addere tertijs personis subiunctiuorum σι, quale est, ueniat, accipiat, dicat. & datiuis, uenationibus, & materijs.

Et dicere nomen, & morbum, ante.

Et uacuum & nigrum, pro uacuum & nigrum.

Et mutare α, si producatur in η: ut, Iunoq; Argiua, & Minerua prædatrix.

Interdum & ex contrario η in α: ut oblitus, pro oblitus.

Et diuidere circunflexa uerba: sapio, intelligo. & genitiuos in ους desinentes: ut diomedis.

Et femininorum genitiuos pluraleis quæ in ων desinunt: ut portarum nympharum, portarum nympharum, persarum persarum.

Et neutrorum pluraleis rectos, in η desinentes: ut pectora pectora, sagittæ sagittæ.

Et

Καὶ τὸ πλεονάζειν ἔντισιν, ὡς τὸ δύκηλος ἀντὶ τοῦ ἔκηλος, καὶ αὐτὰρ ἀντὶ τοῦ ἀτὰρ, καὶ τὸ κεκληγόντες ἀντὶ τοῦ κεκληγότες.

Καὶ τὸ προσιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥημάτων τὸ θα, ὡς τὸ φῄς φῆσθα, καὶ εἴπῃς εἴπῃσθα.

Τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν δωριεῦσιν, οἱ δὲ αἰολεῦσι προσνέμουσιν, οἷον ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ ὁππότερος τάδε ἔργα.

ΙΑΣ.

Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει, τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις τῶν ῥημάτων, ὡς τὸ βῆ, καὶ τὸ δῶκεν. ἔθος γὰρ ἔχουσιν ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων, ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἄρχεσθαι, ἀφ᾽ ὧν ἐστι καὶ ὁ ἐνεστώς.

Καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε, ἐν τῷ ἱερεὺς ἱρεύς.

Καὶ τὸ προσιθέναι τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ὑποτακτικῶν τὸ σι. οἷον τὸ ἔλθῃσι, καὶ λάβῃσι, καὶ λέγῃσι. καὶ ταῖς δοτικαῖς, θήρῃσι, καὶ ὕλῃσι.

Καὶ τὸ λέγειν οὔνομα καὶ νοῦσον, τοὔμπροσθεν.

Καὶ κεινὸν, καὶ μεῖλαν, ἀντὶ τοῦ κενὸν, καὶ μέλαν.

Καὶ τὸ μεταβάλλειν τὸ α, ἐπειδὰν ἐκτείνηται εἰς τὸ η. ὡς τὸ ἥρη τ᾽ ἀργείη, καὶ ἀθηναίη ἀγελείη.

Ἐστι δ᾽ ὅτε καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ η εἰς τὸ α, ὡς τὸ λελασμένος, ἀντὶ τοῦ λελησμένος.

Καὶ τὸ διαιρεῖν τὰ περισπώμενα ῥήματα. φρονέων, εὐνοέων. καὶ τὰς γενικὰς τὰς εἰς ους ληγούσας, ὡς τὸ Διομήδεος.

Καὶ τῶν θηλυκῶν τὰς γενικὰς τὰς εἰς ων ληγούσας. ὡς τὸ πυλῶν νυμφῶν, πυλέων νυμφέων, περσῶν περσέων.

Καὶ τῶν οὐδετέρων τὰς πληθυντικὰς εὐθείας τὰς εἰς τὸ η ληγούσας, ὡς τὰ στήθη στήθεα, βέλη βέλεα.

Et genitiuos ipsorum similiter, proprie autem dicunt,& nutriti sunt,& similia.

Attica.

Maxime autem attica dialecto usus est: etenim immista fuit, ac ubi dicitur apud ipsos atticos populus,populus.secundum hanc cõsuetudinem est apud ipsum, peneleus,& debitum.est autem ipsis consuetudo contrahere interdum,& pro duabus facere unam syllabam:carmen carmen,et indumentum indumentum. quibus est simile, Troes autem processerunt densi, & campi lotis consiti, pro lotis consiti. & auferre ita ab huiusmodi optatiuis: putares putares, honorares honorares, est atticum: cui similiter dictum est, alij autem dirimamini celerrime.

Itidem & hoc atticum: plures peiores,pauci patre sunt meliores.quod dicimus peiores et meliores.

Et accusatiuos huiuscemodi non diuidere:boues, pisces,boues circuncidentes,& pisces auesq́;.

Et illud dicitur attice: neque ipsum robore rumpũt fluentes,ut iungunt & iurant.

Et extrahere breues ex huiusmodi,atticum: lauatur lauatur ,puto puto. sic igitur etiam soluebatur, pro soluebatur.

Eorundem est etiam uidebam, & emi,ex superfluo addentium ε.Vnde est,& unium fundebat.& contrahere ι in huiusmodi: littora,nereides.sic uos autẽ ambo ualde uolebatis.

Et in ι purum desinente datiuo penultimante alpha:cornu cornu,senectuti senectuti, splendori splendori.

Item

Καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν, ὁμοίως. ἰδίως δὲ λέγουσι καὶ τὸ τετράφαται, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΑΤΘΙΣ.

Μάλιϛα δὲ ἀτθίδι διαλέκτῳ κέχρηται. καὶ γὰρ ἐπίμικτος ἦν, καὶ ἐπεὶ λέγεται παρ' αὐτοῖς ἀττικοῖς λεὼς, ὁ λαὸς, κατὰ ταύτην τὴν συνήθειάν ἐϛι παρ' αὐτῷ ὁ πηνέλεως καὶ τὸ χρέως. ἔϛι δὲ αὐτοῖς σύνηθες καὶ τὸ συναλείφειν ἐνίοτε, καὶ ἀντὶ δύο ποιεῖν μίαν συλλαβὴν, τὸ ἔπος τοὔπος, καὶ τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον. οἷς ἐϛιν ὅμοιον, τρῶες δὲ προὔκυψαν ἀολλέες. καὶ πεδία λωτεῦντα, ἀντὶ τοῦ λωτίζοντα. καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ η τῶν τοιούτων ἀττικῶν, δοκοίης δοκοῖς, τιμῴης τιμῷς, ἐϛιν ἀττικόν. ὃ ἀκολούθως εἴρηται, ἄλλοι δὲ διακρίνθητε τάχιϛα.

Ομοίως δὲ καὶ τοῦτο ἀττικὸν, οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. ὃ λέγομεν κακίονες, καὶ ἀρείονες.

Καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρεῖν. τοὺς βοῦς, τοὺς ἰχθῦς, βοῦς περιταμνομένους, καὶ ἰχθῦς ὄρνιθάς τε.

Κακεῖνο δὲ εἴρηται ἀττικῶς, οὐδέ τί μιν σθένεϊ ῥήγνυσι ῥέοντες, ὡς ζεύγνυσι, καὶ ὄμνυσι.

Καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν τοιούτων, ἀττικὸν, λούεται λοῦται, οἴμαι οἶμαι. οὕτως οὖν καὶ τὸ λῦτο, ἀντὶ τοῦ ἐλύετο.

Τῶν αὐτῶν ἐϛὶ καὶ τὸ ἑώρων, καὶ ἑωνησάμην, ἐκ περισσοῦ προστιθέντων τὸ ε. ὅθεν ἐϛὶ καὶ τὸ ἐῳνοχόει, καὶ τὸ συναναιρεῖν τὸ ι ἐπὶ τῶν τοιούτων, ἤονες, νηρῆδες. οὕτω καὶ τὸ, σφὼ δὲ μάλιϛ' ἠθέλετον.

Καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ι καθαρὸν ληγούσης δοτικῆς παρατελευτῶντος τοῦ α, κέραϊ κέρᾳ, γήραϊ γήρᾳ, σέλαϊ σέλα.

Ετι

Item & hoc atticum dicere, ſint pro ſint, ſequantur pro ſequantur.

Eſt & optatiuorum uſus pro præteritis indicatiuorum eiuſdem conſuetudinis, qua & Homerus *utitur frequenter, & femininis articulos maſculinos, uel participia, uel adiectiua conſtruere: ut hi duo manus, hi duo feminæ. & apud* Platonem*, agentes & ferentes, & doctus mulier, & iuſtus. ſic igitur &* Homerus *de* Iunone *&* Pallade *ait,* Non *in noſtris carris percuſsi fulmine. & certe* Pallas *tacitus erat, & inclitus* Hippodameia.

Et in conſtructione multa idiomata habentibus dialectis, cum dicit poeta, Sed *age ſagittato* Menela*i glorioſi, atticam oſtendit conſuetudinem. cum autem dicit, accepit ei ſceptrum, &* Themidi *pulchrigenæ ſuſcepit poculum, in his dorizat. ut igitur omnium græcorum uoces aggregans uariam efficiat orationem, & utitur aliquando externis, ut ſunt prædictæ: aliquando priſcis, cum dicit enſis & clypeus: aliquando communibus & conſuetis, ut cum dicit gladium & ſcutum.*

Communis.

Et admirabitur quiſpiam, quod & cõmunes dictiones apud ipſum ſeruant decorum orationis. tale enim, Equasq; *flauas centum & quinquaginta.*

DE

Ἔτι καὶ τοῦτο ἀττικὸν τὸ λέγειν, ἔσων ἀντὶ τοῦ ἔσωσαν. καὶ ἐπέθων ἀντὶ τοῦ ἐπέθωσαν.

Ἐστι δὲ καὶ ἡ τῶν δυϊκῶν χρῆσις, ἀντὶ τῶν παρεληλυθότων τῶν ὁριστικῶν τῆς αὐτῆς συνηθείας. καὶ ὅμηρος χρῆται συνεχῶς. καὶ τὸ, τοῖς θηλυκοῖς ἄρθρα ἀρσενικὰ, ἢ μετοχὰς, ἢ ἐπίθετα συντάσσειν. ὡς τὸ, τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε. καὶ παρὰ πλάτωνι δὲ, ἄγοντε καὶ φέροντε, καὶ ἡ σοφὸς γυνὴ, καὶ ἡ δίκαιος. οὕτως οὖν καὶ ὅμηρος ἐπὶ ἥρας καὶ ἀθηνᾶς ἔφη. οὐκ ἂν ὑφ᾽ ἡμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ, καὶ ἤτοι ἀθηναίη ἀκέων ἦν, καὶ κλυτὸς ὑποδάμεια.

Καὶ περὶ τὴν σύνταξιν πολλὰ ἰδιώματα ἐχουσῶν τῶν διαλέκτων, ὅταν εἴπῃ ὁ ποιητὴς, ἀλλ᾽ ἄγ᾽ οἶσθον μενελάου κυδαλίμοιο, ἀττικὴν δείκνυσι συνήθειαν. ὅταν δὲ εἴπῃ, δέξατο, ἢ σκῆπτρον, καὶ θέμισι δὲ καλλιπαρήῳ. Δέκτο δέπας, ἐν τούτοις δωρίζει, ὅπως τὰς ἁπάντων φωνὰς ἀθροίζων ποικίλον ἀπεργάζηται τὸν λόγον. καὶ χρῆται ποτὲ μὲν ταῖς ξέναις, ὥσπερ εἰσιν αἱ προειρημέναι. ποτὲ δὲ ταῖς ἀρχαίαις, ὡς ὅταν λέγῃ ἄορ, καὶ σάκος. ποτὲ ταῖς κοιναῖς καὶ συνήθεσιν, ὡς ὅταν λέγῃ ξίφος καὶ ἀσπίδα.

ΚΟΙΝΗ.

Καὶ θαυμάσειέ τις, ὅτι καὶ κοιναὶ λέξεις παρ᾽ αὐτῷ σώζουσι τὸ σεμνὸν τοῦ λόγου. τοιοῦτον γὰρ τὸ, ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

ΠΕΡΙ

DE DIALECTIS, QVAE AB

Corintho decerptæ.

EN tibi & dialectos in manus trado iuuenum mihi omniũ amantißime stu diȷ, in quibus & Philoponus Ioannes laborauit, & Tryphon grammaticus, & aliȷ multi, quibus multum in libris studium & exercitatio fuit: nondum autẽ quispiam in hunc usq; diem totum negociũ uniuscuiusq; idiomatis notũ fecit. nec putes non dicendis his existimare aliquid magni de nobis loqui. lingua enim, secundũ Lysiã oratorẽ, intellectus neq; multũ, neq; parũ habet. intellectus aũt, cui multũ, multus, cui parum, paruus. nõ igitur nostra laudantes, eos uiros in hac parte accusabimus: sed amici cũ sint, pluris facientes, quam ipsos, ueritatẽ, quemadmodũ et Plato philosophus summus ait. ipsi igitur atticæ elocutionis regulam comicum Aristophanẽ proponẽtes, & Thucydidem historicũ & oratorem: ionicæ aũt Hippocratem ionem, & Alicarnaseum Herodotum: Doricæ Tarentinum Archytam, & Theocritũ, qui bucolica conscripsit: & æolicæ Alcæum, forsan de dialectis abunde tractauerimus. Si quid uero et nobis per obliuionẽ omissum fuerit, non simili id crimine dignum apud benignos. ab illis enim plura omissa sunt, nobis autem pauca forte non dicentur.

De dialectis.

Dialectus est idioma linguæ, uel Dialectus est dictio proprium characterem formulæ ostendens.

Ionica appellata est ab Ione filio Apollinis, & Creusæ Erechthei filiæ, qua scripsit Homerus.

Attica

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΚΟ-ρίνθου παρεκβληθεισῶν.

Δού σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω, νέων μοι πάντων φιλολογώτατε, περὶ ὧν ὅ, τε Φιλόπονος ἰωάννης ἐπόνησε, καὶ τρύφων ὁ γραμματικὸς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἷς ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία διατριβὴ καὶ ἄσκησις γέγονεν, οὔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἑκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισε. καὶ μὴ νομίσης ἡμᾶς ἐκ τοῦ λέγειν ταῦτα οἴεσθαί τι μέγα περὶ αὐτῶν. ἡ γὰρ γλῶσσα, κατὰ λυσίαν τὸν ῥήτορα, νοῦν οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν ἔχει. ὁ δὲ νοῦς, ὧ μὲν πολὺ πολὺς, ὧ δὲ μικρὸν μικρός. οὐκοῦν περιαυτολογοῦντες τῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσομεν, ἀλλὰ φίλων ὄντων προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ὥς που καὶ πλάτων ὁ φιλοσοφώτατος ἔφησε. αὐτοὶ τοίνυν ἀττικῆς μὲν φράσεως κανόνα τὸν κωμικὸν Αριστοφάνην προθέμενοι, καὶ θουκυδίδην τὸν συγγραφέα καὶ ῥήτορα, ἰάδος δὲ τὸν Ιπποκράτην τὸν ἴωνα, καὶ ἁλικαρνασέα Ηρόδοτον, δωρίδος δὲ τὸν ταραντῖνον Αρχύταν, καὶ Θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον, καὶ τῆς αἰολίδος Αλκαῖον, ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἱκανῶς διαλάβοιμεν. εἰ δέ τι καὶ ἡμῖν κατὰ λήθην παραλειφθήσεται, οὐ τῆς ἴσης τοῦτο κατηγορίας ἄξιον παρὰ τοῖς εὐγνώμοσι. τοῖς μὲν γὰρ τὰ πλείω παρείθησαν, ἡμῖν δὲ ὀλίγα τυχὸν οὐκ εἰρήσεται.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης, ἢ διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα.

Ιὰς ἐκλήθη ἀπὸ ἴωνος υἱοῦ τοῦ ἀπόλλωνος, καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως θυγατρὸς, ἣ ἔγραψεν ὅμηρος.

Ατθὶς

Attica, ab Atthide Cranai filia, qua scripsit A-ristophanes.

Dorica, a Doro Hellenis, qua scripsit Theocritus.

Aeolica, ab Aeolo Hellenis, qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes utimur, sed & Pindaru[s] hac usus est.

De Attica lingua.

Nugas nugaris, attica locutio, & figura: ut insa-niam insanis. est enim atticæ idioma locutionis, cum d[i]xeris rem, inferre uerbum, quod à re deducatur: ut cō[n]tumeliam contumeliaris, & fugam fugis.

Vtuntur imperatiuis attici pro subiunctiuis abne-gatiuis, & rursus ipsis imperatiuis pro indicatiuis [:] & illius quidem illud Aristophanis in legiferæ Cere-ris sacra gestantibus matronis exemplū, ne frustrare o Iupiter subeunte spe, pro ne frustreris. huius autem Menander, scio id quod fac, pro facies. sed & Euripi-des in Polydori tragœdia, nostin' igitur quod fac[?] pro facies, extulit.

Trophæum apud Thucydidem circunflexa penulti-ma acceptū est, & apud Aristophanē in Thesmopho-riazusis, o mulieres nō succurretis, non multum clamo-rem statuetis, et trophæum? & puto per analgogiā ho[c] magis apud ipsos sic proferri, sicut à tertia tertianum, & à cauda caudale, & sic à uersione trophæum.

Et similis circunflexa penultima proferūt, ut apud Homerū, sicut semper similem agit deus ad similē. & est analogū. nam quæ per οιος supra duas syllabas nom[ina] appellatiua, omnia in penultima circūflectūtur: ridicu-lus, alterius qualitatis, diuersus, omnimodus: sic et simi-lis. supra duas syllabas tamē dictū est, propter sordes,

cortex.

Ατθὶς δὲ, ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν Ἀριστοφάνης.

Δωρὶς, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος, ᾗ ἔγραψε Θεόκριτος.

Αἰολὶς ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος, ᾗ ἔγραψεν Ἀλκαῖος.

Κοινὴ δὲ, ᾗ πάντες χρώμεθα. ἀλλὰ καὶ πίνδαρος ταύτῃ ἐχρήσατο.

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ.

Λῆρον ληρεῖς, ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα. ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ. ἔστι γὰρ τῆς ἀττικῆς ἰδίωμα φράσεως, τὸ εἰπόντα πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν ῥῆμα τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος παραγόμενον, ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις.

Χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς οἱ ἀττικοὶ ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, καὶ αὖ τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν. κἀκείνου μὲν τὸ ἀριστοφάνους ἐν θεσμοφοριαζούσαις παράδειγμα, μὴ ψεῦσον ὦ ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος, ἀντὶ τοῦ μὴ ψεύσῃς. τοῦ δευτέρου δὲ μένανδρος, οἶδ' ὅτι ποίησον, ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἀλλὰ καὶ εὐριπίδης ἐν τῷ πολυδώρου δράματι, οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ἀντὶ τοῦ δράσει, ἐξήνεγκε.

Τρόπαιον παρὰ θουκυδίδῃ προπερισπωμένως παρείληπται, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν θεσμοφοριαζούσαις, ὦ γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ' οὐ πολλὴν βοὴν στήσετε καὶ τροπαῖον. καὶ οἶμαι κατ' ἀναλογίαν τοῦτο μᾶλλον παρά σφισιν οὕτω προφέρεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ τρίτη τὸ τριταῖον, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρὰ τὸ οὐραῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τροπὴ τροπαῖον.

Καὶ τὸ ὅμοιος προπερισπωμένως ἐκφέρουσιν, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. καὶ ἔστιν ἀνάλογον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ οιος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μὴ ὄντα προσηγορικὰ, ἅπαντα προπερισπᾶται, γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑταιροῖος, παντοῖος. οὕτω καὶ τὸ ὁμοῖος. τὸ μέντοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴρηται, διὰ τὸ γλοιὸς, φλοιός.

cortex. additum est non appellatiua, propter graculus nomen auis. sed similis in antepenultima, acuitur secũdum communem consuetudinem.

Vertit attica ς *modo in* τ*, modo in* ξ*. nam mare mare dicit, & beta beta, & calamitatem calamitatẽ. uertit autem* ς *in* ξ*, in ijs quæ à cum præpositione incipiũt, & compositis dictionibus tantum. & ipsa cum per se in* ξ *uertitur, ut diana cum. hæc igitur est attica locutio, pro propter hæc. deficiunt enim præpositiones apud atticos, sicut & apud* Homerum, Sic *hi pugnabant corpus ignis ardentis, pro secundum ignem pugnabant, uidelicet ut ignis depascebantur omnia. & apud* Aristophanem, *meam sententiam, pro secundum sententiam meam. &* Thucydides *in 3. historiæ, & plurimam turbam leuis armaturæ arcebant, quo minus prodeuntes armis propinqua urbis male haberent, pro propter, ne male haberent. generaliter autem defectus atticorum sunt, ut per singulos, deest dies. et in breui, deficit enim tempore, uel sermone, & in momẽto tale est. & si age fac periculum, ut cognoscant & hi. deest, si uis. si uis enim, ait, fac periculum.* Et *uerberans ambabus, deest manibus. & apud* Aristophanem, Vnde *mortalis me percußit o rex, hercules? deest enim uox, uel odor.*

Atticorum *autem, & nominatiuum pro genitiuo accipere: ut apud* Aristophanem *in* Lysistrate, Dictumq; *ipsis currere huc consulturis, non de re nequã dormiunt, & non ueniunt: pro dicto,* Et Thucydides *in quarto,* Sancitum *autem nihil ex differentia, quando oportet ingruere, nocteq; adueniente regreßi sunt domum: pro sancito.*

Pule-

φλοιός. προσέθειται δὲ μὴ προσηγορικά, διὰ τὸ κολοιὸς ὄνομα ὀρνέου. τὸ δὲ ὅμοιος προπαροξύνεται κατὰ κοινὴν συνήθειαν.

Τρέπει ἡ ἀτθὶς τὸ ς πῆ μὲν εἰς τ, πῆ δὲ εἰς ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφοράν. τρέπει δὲ τὸ ς εἰς ξ, ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς σὺν προθέσεως ἀρχομένων, καὶ συντεθειμένων λέξεων μόνον. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σὺν καθ' ἑαυτὴν εἰς ξ τρέπεται, ὡς τὸ ἀρτέμιδι ξύν. ταῦτ' ἄρα, ἀττικὸν, ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα. λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, ὡς παρ' ὁμήρῳ, ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, ἀντὶ τοῦ κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, γνώμην ἐμὴν, ἀντὶ τοῦ κατὰ γνώμην ἐμήν. καὶ θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν ἀττικῶν εἰσιν οἷον καθ' ἑκάστην, λείπει τὴν ἡμέραν. καὶ ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῷ, ἢ λόγῳ. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτόν ἐστι. καὶ εἰδ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε. λείπει γὰρ τὸ βούλει, εἰ βούλει γάρ φησι, πειρήθητι. καὶ κόπτων ἀμφοτέρῃσι, λείπει ταῖς χερσί. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, πόθεν βροτοῦ με προσέβαλεν ὦ ναξ ἡράκλεις; λείπει γὰρ τὸ φωνὴ, ἢ ὀσμή.

Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ εὐθεῖαν ἀντὶ γενικῆς λαμβάνεσθαι. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν λυσιστράτῃ, εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε βουλευσομέναισιν, οὐ περὶ πράγματος φαύλου εὕδουσι, καὶ οὐχ ἥκουσιν, ἀντὶ τοῦ ῥηθέντος. καὶ θουκυδίδης ἐν τῷ τετάρτῳ. κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτός τ' ἐπιγενομένης ἐχώρησεν ἐπ' οἴκου, ἀντὶ τοῦ κυρωθέντος.

Pulegium per β, non per γ proferunt attici. habet autem uim ea herba huiusmodi. medetur eis qui ex fructu aliquo grauiter se habēt. si enim aqua madefactū pulegium biberint, dolores cardiacos curant. ut igitur acredo fructus exacerbare desineret, succum assumebant pulegij.

Populus & templum, & quæ ex ipsis: Menelaus, Protesilaus. et generaliter omnia quæ per αος, per εως proferunt: menelaos, protesilaos, templum, populus. declinant autem omnia per abiectionem s, huius Meneleo, Nicoleo. Obtutus dicunt obtutus: ut apud Aristophanem, ut est hic atticus obtutus.

Et hoc atticum, assumere sæpe in eodem membro αν coniunctionem, ut est inuenire apud Platonem, & apud Aristophanem: ut in Auibus, Græcia desolata nos fefellisset.

Atticorum aūt & hoc, εν præpositionem & εις construere cū genitiuo, ut in orci, & ad orcū. & puto hic deesse præpositiones nominum: quale est & hoc, in magistri. Atticorum est, & nō respondere antecedentibus: ut Thucydides in tertia historia statim in principio, & si succedat conatus, sin minus, Mitylenæis dicere, nauesq́; traderēt, & mœnia deijcerēt: non parentibus autē bellum inferrent. deest enim, bene erit. & Home. sed si dabūt honestamentum magnanimi achiui: deest desinā, uel quiescam. legationē, nem. & inclinationē, nem, uel infamiam, & dilectionē nem dicunt. et magis ceteris Thucydides, & hoc nouum generaliter, ac atticum. ut apud Demosthenem: Vos autem populus sedetis eneruati. & Homerus, sic dixerunt multitudo.

Βλήχωνα διὰ τοῦ β, οὐ διὰ τοῦ γ προφέρουσιν οἱ ἀττικοί. ἔχει δὲ δύναμιν αὕτη τοιαύτην. ἰᾶται τοὺς ἀπὸ ὀπώρας τινὸς βαρυνομένους. εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ βρέξαντες βλήχωνα πίνοιεν, τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν θεραπεύουσιν. ἵν' οὖν ἡ δριμύτης τῆς ὀπώρας ἀποσυφθῇ, ὀπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.

Τὸ λάος καὶ ναὸς, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Μενέλαος, πρωτεσίλαος. καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ αος, διὰ τοῦ εως προφέρουσιν. μενέλεως, πρωτεσίλεως, νεὼς, λεώς. κλίνουσι δὲ πάντα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς, τοῦ μενέλεω, τοῦ νικόλεω.

Βλέπος λέγουσι τὸ βλέμμα. ὡς παρ' Αριστοφάνει, ὡς ἔστι τοῦτο ἀττικὸν βλέπος.

Καὶ τοῦτο ἀττικὸν τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸν ἂν σύνδεσμον, ὡς ἔστιν εὑρεῖν παρὰ Πλάτωνι, καὶ παρ' Αριστοφάνει. ὡς ἐν ὄρνισιν, ἡ δὲ ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

Αττικῶν δὲ καὶ τὸ . ἣν εν πρόθεσιν καὶ εις συντάττειν μετὰ γενικῆς, οἷον ἐν ᾅδου, καὶ εἰς ᾅδου. καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλειπεῖς εἶναι τὰς προθέσεις τῶν ὀνομάτων, ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ ἐν διδασκάλου: ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον, ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς κατ' ἀρχάς. καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα, εἰ δὲ μὴ μιτυληναίοις εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν, μὴ πειθομένων δὲ πολεμεῖν. λείπει γὰρ καλῶς ἂν εἴη. καὶ Ομηρος, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοὶ, λείπει τὸ παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω. τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν, καὶ τὴν καταβοὴν καταβόησιν, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν. καὶ μᾶλλον ὁ θουκυδίδης. καὶ τοῦτο κενοπρεπὲς καθόλου καὶ ἀττικὸν, ὡς παρὰ δημοσθένει, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι. καὶ Ομηρος, ὣς φάσαν ἡ πληθύς.

Et diuidere nihil atticorum eſt: ut Thucydides in ſecundo, moriebantur autem alij negligentia, alij etiã ſi ualde curarentur. unumq; non quicquã conſtitutum eſt remedium, ut ſic dixerim, quod remedium oporteret adhibenteis iuuare: pro nihil.

Nouum & hoc dicatur tibi dicere, optatiua pro indicatiuis, quod eſt atticum: ut Thucydides, ſcyphos autem non trahebant, alligantes nauibus, quas ſubmerſiſſent: pro ſubmerſerunt.

Et uti nihil magis, pro non, atticæ linguæ nota. Statim enim hiſtoricus in ſecunda, ſed irruptiones in atticam Peloponneſiorum nihil magis Athenienſes reuocabant, pro non reuocabant. Item arbor dicitur apud ipſos: ut Thucydides, & primum cratibus arborũ ipſos uallauerunt, quas inciderũt, ne quiſquã amplius exiret. & Homerus, arbore inſidentes. huius autem rectus arbor, & flectitur arboris, datiuus arbori, & per tranſmutationem arbori.

Et pro femininis, maſculinorũ nominũ utuntur dictionibus. & Homerus, inclytus Hippodameia. & apud Euripidem in Hecuba, nimietatem abſtuliſti nunciata mihi generoſus, pro generoſa.

Quotidie, quotidie dicunt, et uix uix.

Pro datiuo amant accuſatiuum: ut Thucydides Si igitur quid te horum placet, mitte uirum fidum ad mare, pro tibi. & Sophocles, non tamen me placet lingua tua acuminata, pro non enim mihi. & alia inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Homerum, & omnes atticæ linguæ auctores. nauis, cuius rectus nauis, α in ε uertentes, & o paruum in ω magnum

Καὶ τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν, ἀττικῶν ἐστιν. ὡς ὁ θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἔθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι, ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα ὡς εἰπεῖν, ὅ, τι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐδέν.

Καινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο λεγέσθω σοι, τὸ λέγειν ἄρθρα καὶ ἀντὶ ὁριστικῶν. ὅπερ ἐστὶν ἀττικόν. ὡς ὁ θουκυδίδης τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν, ἀντὶ τοῦ κατέδυον.

Καὶ τὸ χρῆσθαι τὸ οὐδὲν μᾶλλον ἀντὶ οὐ, τῆς ἀττικῆς διαλέκτου χαρακτήρ. αὐτίκα γὰρ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀλλ' αἵ τε ἐσβολαὶ ἐς τὴν ἀττικὴν πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς ἀθηναίους ἀπανίστασαν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπανίστασαν. ἔτι τὸ δένδρος λέγεται παρ' αὐτοῖς, ὡς ὁ θουκυδίδης, καὶ πρῶτα μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκοψαν τοῦ μηδένα ἔτι ἐξιέναι. καὶ ὅμηρος, δένδρεῳ ἐφεζόμενοι. τούτου γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ δένδρος, καὶ κλίνεται τοῦ δένδρεος. ἡ δοτικὴ τῷ δένδρεϊ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν δένδρεῳ.

Καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται λέξεσι. καὶ ὅμηρος κλυτὸς ἱπποδάμεια, καὶ παρὰ εὐριπίδῃ ἐν ἑκάβῃ, τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος, ἀντὶ τοῦ γενναία.

Τὸ ὅσαι ἡμέραι, ὁσημέραι λέγουσι, καὶ μόλις μόγις.

Ἀντὶ δοτικῆς ἠγαπήκασι τὴν αἰτιατικήν. ὡς ὁ θουκυδίδης, εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν, ἀντὶ τοῦ σοί. καὶ σοφοκλῆς, οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη, ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι. καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα, καὶ παρ' ὁμήρῳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἀττικισταῖς. τῆς νηός, ἧς εὐθεῖα ἡ ναῦς, τὸ η εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω

magnum producentes, nauis ſcribuntq́; & proferunt.

Genitiuorum, qui à rectis in ας *fiunt,* ως *producunt attici, pelei & æneï dicentes. Illud autem, ò Achille Pelei fili longe fortiſſime Achiuorum, apud poetas prolatum, communis eſt linguæ.*

Peragere, peragere dicunt: ut Ariſtophanes in Auibus, fruſtra ergo uiam peragimus. & Thucydides, & ſi quid aliud peracturus ſit capeſſens, ut in tertia hiſtoria. I in quibuſdam dictionibus addūt: ut hoc, hunc, hic, nunc.

Eſſe etiã uerbum abundare apud eos cognouimus, ut apud Thucydidem in octaua, & quantum in illis erat, & indemnati, & coactiores morerentur.

Ablationes τȣ̃ ι *atticorum ſunt propriæ. ſociorum enim dicunt, pro ſociorum. Inueni autem ego, quod & dorienſium, & æolenſium ſunt, & pro plorare plorare dicunt, & facere facere, & poema poema.*

Vt etiam apud eos ſuperabundare ſolitum eſt, in octaua feciſſe Thucydides inuenitur: etenim ut ipſis nihil erat uſurus, pro ipſis.

Ad præpoſitionē ad dicunt, ad chryſan, ad patriam proferentes. & pro ad, ad utuntur: ad deum dicentes, & ad præceptorem, pro ad deum & ad præceptorem.

Autem pro tum ſæpe utūtur, ut in octaua, colligentes tum uel maxime, quod liceret ipſis Alcibiadem deducentibus, et non eodem reipublicæ ſtatu degentibus, cum rege ſocium habere, tum Peloponneſios autē uincere. hic enim maxime autē, & Peloponneſios autem, pro tum uero, accepta ſunt, in Thucydide.

μέγα ἐκτείνοντες, νεὼς γράφουσί τε καὶ φθέγγονται.

Τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένων διὰ τοῦ εος γενικῶν, τὸ ος ἐκτείνουσιν ἀττικοί, πηλέως καὶ οἰνέως λέγοντες. τὸ δὲ ὦ ἀχιλεῦ πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ' ἀχαιῶν, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον, τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτου.

Τὸ ἀνύειν ἀνύττειν φασὶν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισι, μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύττομεν. καὶ θουκυδίδης, καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύττειν μέλλει ἐπιβαλλόμενον, ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς. τὸ ι ἔν τισι τῶν λέξεων προστιθέασιν, οἷον τουτοὶ τουτονὶ, οὑτοσὶ, νυνί.

Καὶ τὸ εἶναι παρέλκειν παρ' αὐτοῖς ἐγνωρίσαμεν. ὡς καὶ παρὰ θουκυδίδῃ ἐν τῇ ὀγδόῃ, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἄκριτοι καὶ βιαιότεροι ἀποθνήσκοιεν.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι τῶν ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. ἑτάρων γάρ φασιν ἀντὶ ἑταίρων. εὗρον δ' ἐγὼ ὅτι καὶ δωριέων, καὶ αἰολέων εἰσίν. καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν κλάειν λέγουσι, καὶ τὸ ποιεῖν ποεῖν, καὶ τὸ ποίημα πόημα.

Καὶ τὸ ὡς παρ' αὐτοῖς παρέλκειν νενόμισται, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ πεποιηκὼς θουκυδίδης εὑρίσκεται. καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Τὴν εις πρόθεσιν ες λέγουσιν, ἐς χρύσαν, ἐς πατρίδα προφέροντες. καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς, τῷ ὡς χρῶνται, ὡς τὸν θεὸν λέγοντες, καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ πολλάκις κέχρηνται, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ, κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς, τὸν ἀλκιβιάδην καταγαγοῦσι. καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν, καὶ πελοποννησίων δὲ περιγίνεσθαι. ἐνταῦθα γὰρ, τὸ μάλιστα δὲ, καὶ πελοποννησίων δὲ, ἀντὶ τοῦ δὴ παρελήφθησαν ἐν τῷ θουκυδίδῃ.

Hi & accusatiuo & recto utũtur, pro obliqua constructione: ut in 8. Thucydides, inter se enim omnes plebei suspecte accedebant, tanquam participem aliquem gestorum, pro tanquam participe aliquo rerũ gestarum. in tertia uero, recto pro genitiuo sic usus est, Athenienses autem non multo post deuecti, sicut uidebant, annunciauerunt prætores, pro Atheniensibus deuectis. Homerus, duo scopuli, alius ad cœlum latum peruenit. & Philostratus in uitis dicendi magistrorum, Protheus ille Pharius, miraculum græcum, multæ quidem ipsius, & multiformes species. item deæ autem sublimes, Aurora quidem ob letum filij lugẽs, pro sublimium dearum.

Et pro participijs attici uerbis utuntur, & pro uerbis uicißim participijs: ut Thucydides, ille colligeret pecuniam dimittens, pro ille dimisit collecta pecunia. & quam abundat in atticis: ut in octaua Thucydides inuenitur, tanquam priuato bello maiore, quàm ab hostibus non longe, sed ad ipsum portum existente. Sed coniunctionem pro hortatiuo sæpe ponunt: ut apud Homerum, Sed non amplius hæc dictitemus.

Et accipere accusatiuos casus pro genitiuis, atticorum est proprium: ut neque tu hunc bonus quamuis sis aufer puellam, pro ab hoc. Et proferre uocatiuos pro rectis, nubigrega iupiter, pro nubigrega.

Accipere duas negationes pro una affirmatione, atticorum est: Thucydides in tertia historia, Socij tamen fuimus, non ad seruitutem græcorum, pro ad libertatem. tam etsi enim una est negatio, non, at

seruitus

Οὗτοι καὶ τῇ αἰτιατικῇ, καὶ τῇ εὐθείᾳ χρῶνται. ἀντὶ πλαγίας συντάξεως. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ θουκυδίδης, ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσῄεσαν ὡς μετέχον τά τινα τῶν γεγενημένων, ἀντὶ τοῦ ὡς μετέχοντός τινος τῶν γεγενημένων. ἐν δὲ τῇ τρίτῃ τῇ εὐθείᾳ ἀντὶ γενικῆς οὕτως ἐχρήσατο, οἱ δὲ ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ἑώρων ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοί. ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀθηναίων καταπλευσάντων. ὅμηρος, οἱ δὲ δύω σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς ἱκάνει. καὶ ὁ φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, ὁ πρωτεὺς ὁ φάριος τὸ θαῦμα τὸ ἑλληνικὸν, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαὶ, δαίμονες δὲ μετέωροι ἡμέρας ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ υἱοῦ πενθοῦσιν, ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Καὶ ἀντὶ τῶν μετοχῶν ἀττικοὶ τοῖς ῥήμασι κέχρηνται, καὶ ἀντὶ ῥημάτων ἐναλλὰξ μετοχαῖς. ὡς θουκυδίδης, ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, ἀντὶ τοῦ ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος. καὶ τὸ ἢ παρέλκει ἐν τοῖς ἀττικοῖς, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ θουκυδίδης εὑρίσκεται, ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἑκὰς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος. τὸ ἀλλὰ ἀντὶ παρακελευσματικοῦ πολλάκις τιθέασιν. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Τὸ παραλαμβάνειν τὰς αἰτιατικὰς πτώσεις ἀντὶ γενικῶν, ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον. οἷον μήτε σὺ τόν δ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τούτου.

Καὶ ἐκφέρειν τὰς κλητικὰς ἀντὶ εὐθειῶν, νεφεληγερέτα Ζεὺς, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης. Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως, ἀττικῶν ἐστι. θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς, ξύμμαχοι μέν τοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν ἑλλήνων, ἀντὶ τοῦ ἐλευθερίᾳ. εἰ γὰρ καὶ μία ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ἡ ου, ἀλλὰ ἡ κα-

seruitus quodammodo negatio est, priuatio libertatis cum sit, & cōtraria libertatis dignitati: ut Homerus, *quoniam non ipsum uilißimus uulnerauit* Achiuorum, *pro fortis.*

Et *feminine quid dicere consueuerunt, inde inferre neutrum, non ad uocem reddentes, sed ad significatum: ut* Homerus, Nebula *autem ipsum circundedit nigra: hoc quidem nunquam desinit, tanquam ad nebulam enim occurrit. &* Thucydides, *morbus primū cœpit esse* Atheniensibus, *dictum antea in multa loca incubuisse, & in* Lemno, *& in alijs locis: dictū enim, inquit, respondens ad morbum.*

Ab in ιος *rectis, in* εις *plurales, per* η *scribunt: reges, equites. & uertunt* ει *diphthongi* ε *in* η *interdum, &* ι *abscribunt: clauem clauem,* Neptune Neptune.

Et *non negationem superuacuam sæpe accipiunt: ut* Thucydides *in tertia historia, crudum consilium, & magnum ciuitatem totam perdere, uel non auctores. pro potius quàm auctores. &* Homerus, *non per* Apollinem Ioui *charum, & ne tibi non prosit sceptrum. & in consuetudine sæpe negationibus utimur, ut illud, interdico tibi non facere, pro interdico tibi facere. &* Theologus, *& quem non prodemus, ne contumelia quidem afficiemus, non per uiri de uirtute certamina & luctas.*

Et *præ præpositio abundare his cōsueuit: ut* Thucydides, *& de ipsis* Atheniensibus *fuit, pro ipsorum* Atheniensium. *&* Aphthonius, *huiusmodi enim uirtutes ad uim habent, dum comparantur: pro uim.*

Super-

ἡ καταδούλωσις τρόπον τινὰ ἀπόφασίς ἐστι, στέρησις τῆς ἐλευθερίας τυγχάνουσα, καὶ ἐναντιουμένον τῷ τῆς ἐλευθερίας ἀξιώματι. ὡς ὅμηρος, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἀνδρεῖος.

Καὶ θηλυκῶς τι λέγειν εἰώθασιν, εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερον, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. ὡς ὅμηρος, νεφέλη δέ μοι ἀμφιβέβηκε κυανέη. τὸ μὲν οὔποτε λήγει. ὡς πρὸς νέφος γὰρ ἀπήντησε. καὶ ὁ θουκυδίδης ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, καὶ περὶ λῆμνον, καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. λεγόμενον γὰρ εἶπεν, ἀπηντικῶς πρὸς τὸ νόσημα.

Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν εἰς εις πληθυντικὰς διὰ τοῦ η γράφουσι, βασιλῆς, ἱππῆς. καὶ τρέπουσι τῆς ει διφθόγγου τὸ ε εἰς η, ἐνίοτε καὶ τὸ ι προσγράφουσι, κλεῖδα κλῆΐδα, ποσείδαον ποσηΐδαον.

Καὶ τὴν οὐ ἀπόφασιν περιττὴν πολλάκις λαμβάνουσιν. ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. ἀντὶ τοῦ παρὰ τοὺς αἰτίους. καὶ Ομηρος, οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα διὶ φίλον. καὶ μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. κἂν συνηθείᾳ δὲ πολλάκις ἀποφάσεσι χρώμεθα. ὡς τὸ, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. καὶ ὁ Θεολόγος, καὶ ὃν οὐ προδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαίσματα.

Καὶ ἡ πρὸς παρέλκειν τούτοις νενόμισται. ὡς ὁ θουκυδίδης, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν ἀθηναίων ἐγένετο, ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν ἀθηναίων. καὶ ὁ Αφθόνιος, τοιαῦτα γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι, ἀντὶ τοῦ βίαν.

Περιττὸς

Superuacua & coniunctio apud eos. & huius infinita exempla est inuenire. statim in tertio historicum est uidere hoc utentē. ait enim, Illi autem timore multo perterriti, & quæ in urbe, & profectionem apparabantq; simul sexaginta naues.

Atticorum autem & possessiua accipere pro primitiuis. ut illud, uirginea uirgo. & ipsa primitiua pro possessiuis, ut mulierem suxit mammā, pro muliebrem lactuit mamillam.

Et accusatiuos accipere pro genitiuis. ut Hesiodus, quem propter, pro per quem. & Theologus, ira sit tibi contra solum serpentem propter quem cecidisti. pro, per quem cecidisti.

Consueuerunt etiā in augmentis & alia augmenta inducere : ut uolebam uolebam, poteram poteram, debacchatus sum debacchatus sum.

Et comparatiua pro simplicibus accipiunt. ut Thucydides in tertia historia, deficientes enim in bellis & societatē pristinam derelìquentes, qui admiserūt quatenus iuuātur id in uoluptate habent. existimantes autem esse proditores priorū amicorum, peiores arbitrantur. hic enim peiores, pro malos. & Hom. Iupiter pater non te deorum perniciosior alius. & Theologus in sermone in Christi natalem: & sicut ex meliorib. uenerunt tristia, sic & ex tristibus uenire meliora, à bonis enim uenerunt tristia. Vtuntur autem et superlatiuo pro comparatiuo sæpe. ubi enim dicendum bestialius omnibus, bestialißimum dicunt.

Ου pro οε utuntur, uelut cum dicunt indumentum, criminatio, è contrario.

Rectos

Περιττὸς δὲ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος παρά σφισιν, καὶ τούτου μυρία παραδείγματά ἐστιν εὑρεῖν. αὐτίκα ἐν τῷ τρίτῳ τὸν συγγραφέα ἐστὶν ἰδεῖν τούτῳ χρώμενον, φησὶ γάρ, οἱ δὲ φόβῳ πολλῷ καὶ πεφοβημένοι, τάτε ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸν ἀπόπλουν παρασκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα νῆες.

Αττικῶν καὶ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων ὡς τὸ παρθενική, ἡ παρθένος. καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν, ὡς τὸ γυναῖκα τεθήσατο μαζὸν, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἐθήλαζε μαζόν.

Καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς παραλαμβάνειν ἀντὶ γενικῶν. ὡς Ησίοδος, ὅν τε διά, ἀντὶ τοῦ δι' οὗ. καὶ ὁ Θεολόγος, ὁ θυμὸς ἔσω σοι κατὰ μόνου τοῦ ὄφεως, δι' ὃν ἐξέπεσες, ἀντὶ τοῦ δι' οὗ τινος ἐξέπεσες.

Εἰώθασι καὶ ἐν ταῖς αὐξήσεσι καὶ ἑτέρας αὐξήσεις ἐπεισάγειν. οἷον ἐβουλόμην ἠβουλόμην, ἐδυνάμην ἠδυνάμην, παρῴνηκα πεπαρῴνηκα.

Τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν παραλαμβάνουσιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολεμίοις, καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας, οἱ δεξάμενοι καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων χείρους ἡγοῦνται. ἐνταῦθα γὰρ τὸ χείρους ἀντὶ τοῦ κακούς. καὶ ὅμηρος, ζεῦ πάτερ οὔτοι σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν τοῦ χριστοῦ γέννησιν λόγῳ, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα, ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά. χρῶνται δὲ καὶ ὑπερθετικῷ ἀντὶ συγκριτικοῦ πολλάκις. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων, θηριωδέστατον λέγουσι. Τὸ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῶνται, ὡς ὅταν λέγουσι τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὔμπαλιν.

Τὰς εὐ-

Rectos & accusatiuos æqualiter proferunt: ut ò tu aiax secundo te appello.

Atticorũ etiã dicere, quorũ passus est irã habet, pro ijs quæ passus est, deforis accepta pro præpositione.

Attice proferũtur per ει diphthongum paßiuorum secundæ personæ: ut beabilis eris, pro eris. & accipe, pro accipe.

Atticorum est & noueram, pro nouerat. & uerberaueram, pro uerberauerat. utuntur enim in plusquãperfectis primis personis pro tertijs.

Pro accusatiuo genitiuum accipiunt: ut Aristophanes, donec contritus capitis, pro caput.

Et in caput cadere, per caput dicunt attici, non diuisim, sed sub uno accentu: ut Pindarus, hi per caput uinculis ligati sunt, pro in caput.

Atticorum autem & pluralia singulariter pronunciare, ut ubi dicendum lacedæmonios, dicere lacedæmonem. ut orator in Philippicis, sed tamen pæonem, pro pæonas.

Atticorum etiã dicere eunda, festinanda: pro eundum, festinandum.

Et imperatiua apud eos deficiunt, ut apud Aristophanem, O Iupiter, prospector & inspector omni ex parte apparari, meq; miserrimum: deest enim, fac.

Bolitum attici dicunt sine β, quod nos bolbitum dicimus, uidelicet stercus.

Atticum etiam, uult pro potest: ut Plato, prædia nihil me uolunt docere.

Et pro recto accusatiuum assumere: ut Aristophanes in Auibus, Quàm graue præconem ad mortaleis profe-

Τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρουσιν, οἷον ὦ οὗτος αἴας δεύτερόν σε προσφωνῶ.

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

Ἀττικῶς ἐκφέρεται διὰ τῆς ει διφθόγγου τῶν παθητικῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα. ὡς τὸ ζηλωτὸς ἔσει, ἀντὶ τοῦ ἔσῃ, καὶ τὸ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ λάβε.

Ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ ᾔδειν ἀντὶ τοῦ ᾔδει. καὶ ἐτετύφειν, ἀντὶ τοῦ ἐτετύφει. χρῶνται γὰρ ἐπὶ ὑπερσυντελικῶν τοῖς πρώτοις προσώποις ἀντὶ τρίτων.

Ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικὴν παραλαμβάνουσιν. ὡς Ἀριστοφάνης ἕως συνετρίβη τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλήν.

Καὶ τὸ ἐπὶ κεφαλὴν πεσεῖν κατακάρα λέγουσιν ἀττικοὶ, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ἐφ' ἕν. ὡς πίνδαρος, οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν.

Ἀττικῶν δὲ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἑνικῶς ἐκφέρειν, οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς λακεδαιμονίους, λέγειν τὸν λακεδαίμονα. ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς φιλιππικοῖς, ἀλλὰ μὴν τόν γε παίονα, ἀντὶ τοῦ τοὺς παίονας.

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα, ἀνυστέα, ἀντὶ τοῦ βαδιστέον, καὶ ἀνυστέον.

Καὶ τὰ προστακτικὰ παρ' αὐτοῖς λείπει. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, ὦ ζεῦ διόπα καὶ κατόπτα πανταχῇ σκεδάσασθαι μ' οἷον ἀθλιώτατον. λείπει γὰρ, τὸ ποίησον.

Βόλιτον ἀττικοὶ λέγουσι χωρὶς τοῦ β. ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν, ἤγουν τὴν κόπρον.

Ἀττικὸν καὶ τὸ θέλει ἀντὶ τοῦ δύναται. ὡς ὁ πλάτων, τὰ χωρία οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Καὶ τὸ ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικὴν παραλαμβάνειν. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισιν, ὡς τὸ δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον,

profectum, si nunquam redibit rursus: pro, graue nisi redibit rursus præco ad mortales profectus.

Braßicam braßicam dicunt, hoc uero iure. aiunt enim, ex hac pupillas hebetari.

Atticorum etiam dicere, temeritatis, impudentiæ, pro ò temeritatem, heu quæ impudentia. & apud Aristophanem, o iupiter subtilitatem ingenij.

Et uti participijs pro nominibus. ut in ranis Aristophanes dicit, quid est consuetis o here, pro ex consuetis. & Homerus, hunc autem rursus Telemachus cordatus uicißim affatus est, pro prudens.

Atticorū etiam, & si uelis dicere de hoc dic, formari sic dic, hunc pro de hoc. & Aristophanes in acarnensibus, sed nunc dic, si tibi uidetur, lacedæmoniū ipsum quomodo tibi amicum, uidelicet de lacedæmonijs ipsis.

Atticorum etiam, plus pro plus, & postea, & neutiquam, ut inquit ille.

Et ponere uel superuacuū, ut aristophanes in ranis, uel pecunias aduersariorū nauib. præbēdas alicui suadet, uel oppedit lunarib. cū circularib. choris subcinat, uel mercedes poetarū, rhetor licet sit, tamen deuorat.

Et nugaris habens, & iocaris habens, atticum.

Pulmonem pulmonem dicunt, et nitrum nitrum, et spongiam spongiam.

Atticum etiam elidere simul, & contrahere: ut non enim mihi est, pro nō enim mihi est. elidit enim i, & cōtrahit o & e in u diphthongum, ut inaurabas inaurabas. itidem ubi est, ubi est dicunt.

Et tuli bifariam dicunt, & tuli. & defectiue iurare, ut, non per, non addentes Deum.

Et ac-

οἰχόμενον, εἰ μηδέ ποτε νοσήσει πάλιν. ἀντὶ τοῦ, δεινόν γε εἰ μὴ νοσήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος.

Τὴν κράμβην κοράμβην λέγουσιν. τοῦτο δὲ εἰκότως. φασὶ γὰρ ἐκ ταύτης τὰς κόρας ἀμβλυώττεσθαι.

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν, τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ὦ τοῦ θράσους, φεῦ τῆς ἀναιδείας. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, ὦ ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Καὶ τὸ χρῆσθαι ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων. ὡς ἐν βατράχοισι ἀριστοφάνης, εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐθίμων. καὶ Ὅμηρος, τὸν δ' αὖ τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα, ἀντὶ τοῦ πινυτός.

Ἀττικῶν καὶ τὸ εἰπεῖν περὶ τοῦ εἰπὲ σχηματίζειν οὕτως. εἰπὲ τόνδε, ἀντὶ τοῦδε. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ἀχαρνεῦσιν, ἀλλὰ νῦν λέγε εἴ σοι δοκεῖ τὸ λακεδαίμονα αὐτὸν ὅτῳ τρόπῳ σοῦ φίλον, ἤγουν περὶ τῶν λακεδαιμονίων αὐτῶν.

Ἀττικῶν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, καὶ τὸ κάταντες, καὶ πώμαλα, καὶ τὸ ἦ δ' ὅς.

Καὶ τὸ τιθέναι τὸ ἢ περισσόν. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις, ἢ χρήματα τοῖς τῶν ἀντιπάλων ναυτὶν παρέχειν τινὰ πείθει, ἢ κατατιλᾷ τῶν ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπάδων, ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει.

Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων, ἀττικόν.

Τὸ πνεύμονα πλεύμονα λέγουσιν, καὶ τὸ νίτρον λίτρον, καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιάν.

Ἀττικῶν καὶ τὸ ἐκθλίβειν ἅμα, καὶ κιρνᾶν. ὡς τὸ, οὐ γάρ μοὐστιν, ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοί ἐστιν. ἐκθλίβει γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνᾷ τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον. ὡς τὸ χρύσοες χρύσους. ὡσαύτως τὸ ποῦ ἐστι, ποῦ 'στι λέγουσι.

Καὶ τὸ ἤνεγκα διχῶς λέγουσι, καὶ ἤνεγκον. καὶ τὸ ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν, οἷον μὰ τὸν, μὴ προστιθέντες τὸν θεόν.

Et accipere deforis est uerbum. & Homerus, si autem iam mortui sunt, & in Ditis domibus: deest enim sunt.

Myrtus myrtus dicunt, & fistula canere fistula canere, & continuam motionem perfecti habiam, & cucurbitam cucurbitam.

Officinam fullonis, fulloniam dicunt, & capitis dolorem capitis dolorem.

Atticum etiam pro obliquo uti recto: ut Aristophanes in Ranis, si quis alis coniungat Cleocritum Cinesiæ, pro si quo alis coniungente.

In ως aduerbia qualitatis in ον finiunt: decens decentes, & decens pro decent, & decenter.

In ες desinentes rectos pluraleis comparatiuorum nominum in ους finiunt: ut maiores, peiores, pulchriores, pro maiores, peiores, pulchriores. propriũ ipsorum & in α purum desinentes accusatiuos masculinos, ab in ὰς rectis factos, per η proferri: Eurysteum eurysteum, tydeum tydeum. Atticorum & pro ingeniosum, sanum, ingeniosum et sanũ dicere. & pro euboeum pireeum, euboeum pireeum dicere. amant plerunq; & concisiones: appollinem appollinẽ dicentes, et meliorem meliorem, & meliorem meliorem, & similia.

Eorundem etiam, ad Athenas proficiscor, dicere. & in athenis, athenis doceo: & ex athenis, athenis uenio. & in domum, domum. ex domo, domo. in domo, domi.

Contractionibus ad satietatem utuntur: uestem enim, uestem dicunt. & ò rex, ò rex. & ò homo, pro ò homo.

Καὶ τὸ προσλαμβάνειν δὲ ἔξωθεν τὸ ἐςί. καὶ ὅμηρος, εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ ἐν ἀΐδαο δόμοισι, λείπει γὰρ τὸ εἰσί.

Τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνταν κολόκυνθαν.

Τὸ κναφεῖον, γναφεῖον λέγουσι, καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν.

Ἀττικὸν καὶ τὸ ἀντὶ πλαγίας χρῆσθαι τῇ εὐθείᾳ, ὡς ἀριςοφάνης ἐν βατράχοις. εἴ τις πτερώσας λεώκριτον κινησίᾳ, ἀντὶ τοῦ τινὸς πτερώσαντος.

Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς ον περατοῦσι, δέον λέγοντες, καὶ πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως, καὶ πρεπόντως.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, εἰς ους περατοῦσιν. οἷον μείζους, χείρους, καλλίους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, καλλίονες. ἴδιον δὲ αὐτῶν καὶ τὰς εἰς α καθαρὸν ληγούσας αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι. εὐρυθέα εὐρυθῆ, τυδέα τυδῆ. ἀττικῶν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ καὶ ὑγιᾶ λέγειν. καὶ ἀντὶ τοῦ εὐβοέα, πειρεέα, εὐβοᾶ καὶ πειρεᾶ λέγειν. φιλοῦσι δ' ὡς ταπολλὰ καὶ τὰς συγκοπὰς, ἀπόλλω τὸν ἀπόλλωνα λέγοντες, καὶ ἀμείνω τὸν ἀμείνονα, καὶ κρείττω τὸν κρείττονα, καὶ τὰ ὅμοια.

Τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ εἰς ἀθήνας ἀθήναζε πορεύομαι λέγειν, καὶ ἐν ἀθήναις ἀθήνησι σοφιςεύω, καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν ἀθήνηθεν ἔρχομαι, καὶ τὸ εἰς οἶκον οἴκαδε, ἐξ οἴκου οἴκοθεν, ἐν οἴκῳ οἴκοι.

Ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται. τὸ γὰρ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγουσι. καὶ ὦναξ, ὦ ἄναξ. καὶ ὤνθρωπος, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπος.

Σ pro ρ utuntur: fidibundum, fidibundũ, & masculum masculum.

Paßiuis pro actiuis utuntur, pro scribo scribor dicentes, & fio pro facio, & fiat pro faciat.

Et faciant & sciant duo, pro faciant & sciant plures.

Ab ιζω futura abijcientes ς circunflectunt: exprobrabo dicunt, pro conuiciabor. & ibo pro ibo, & similia.

Genitiuis pluralibus participiorum, pro pluralibus tertijs personis imperatiuorum uerborum utuntur: ut facientium & dicentium, pro faciant & dicant.

In ις appellatiua, quæ per ιος flectũtur, per εως proferunt, uertentes ο in ω, & quæ in penultima uocales in ε transmutantes: ut serpens serpentis communiter, & serpentis attice.

De dorica lingua.

Dores autem ε & ο in ῳ diphthongon contrahunt. apud Theocritum, pelei pelei, idiomenei idiomenei. & Homerus, idiomenei osculatus est manum in iunctura, hoc & ionicum.

Primas plurales, ut uerberamus & facimus, uerberamus & facimus dicunt.

Imperfectorum paßiuorum indicatiuorum, & præsentium primas personas, ut faciebamus & facimus, faciebamus & facimus dicunt. & Theocritus, qui mortale sumus, & cras non uidemus, hoc est & ionicum.

H in α longum uertunt, & lunam lunam dicunt, et solem solem.

Aliquan-

Τῷ ς ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται. τὸ θαῤῥαλέων θαρσαλέων, καὶ ἄῤῥεν ἄρσεν.

Τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ γράφου γράφομαι λέγοντες, καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ, καὶ ποιείσθω ἀντὶ τοῦ ποιείτω.

Καὶ ποιείσθων, καὶ νοείσθων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, καὶ νοείτωσαν.

Τοὺς παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας ἐκβάλλοντες τὸ ς περισπῶσιν. ὀνειδιῶ γὰρ λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω. καὶ βαδιῶ, ἀντὶ τοῦ βαδίσω, καὶ τὰ παραπλήσια.

Ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν μετοχῶν ἀντὶ πληθυντικῶν τρίτων προσώπων προστακτικῶν ῥημάτων χρῶνται, οἷον ποιούντων καὶ λεγόντων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ λεγέτωσαν.

Τὰ εἰς ις προσηγορικὰ διὰ τοῦ ιος κλινόμενα διὰ τοῦ ἕως προφέρουσιν, τρέποντες τὸ ο εἰς ω, καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ε μεταβάλλοντες. οἷον ὄφις ὄφιος κοινῶς καὶ ὄφεως ἀττικῶς.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Οἱ δὲ δωριεῖς τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνῶσιν. ὡς παρὰ θεοκρίτῳ, πηλέος πηλεῦς, ἰδομενέος ἰδομενεῦς. καὶ ὅμηρος, ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. τοῦτο καὶ ἰωνικόν. Τὰ πρῶτα τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν καὶ ποιοῦμεν, τύπτομες καὶ ποιοῦμες λέγουσι.

Τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα, οἷον τὸ ἐποιούμεθα καὶ ποιούμεθα, ἐποιεύμεσθα καὶ ποιεύμεσθα λέγουσι. καὶ θεόκριτος, οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. τοῦτό ἐστι καὶ ἰωνικόν.

Τὸ η εἰς α μακρὸν τρέπουσι, καὶ τὴν σελήνην σελάναν λέγουσι, καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον.

Aliquando, aliquando dicunt: ut Theocritus, *ubi nam tunc eratis, cum daphnis contabescebat?*

Geminationes *secundorum indefinitorum doriensium sunt: ut* Theocritus, Cantilenã *enim nõnunquã ad* Ditem *obliuificũ seruabis, pro obliuionem facientẽ.*

Pro *genitiuo singulari in* ου *desinente, ab in* ος *recto, datiuo eorum utuntur dores: ut* Theocritus, *uel per penei pulchra tempe, aut per pindi.*

Cõtrahere *ο articulum cũ alia uocali, uidelicet* α, *aut* ε *in* ω *magnũ, & ionũ & doriensium est: ut* Theocritus, *thyrsis hic, qui ex ætna, & thyrsidis hæc uox.*

Adesdum, *& attende, adesdum & attende dicunt.* Theocritus, Praxinoa *adesdum.*

Primus *primus, & primus primus, & uenit uenit.* & Theocritus, Venerunt *bubulci, pastores, caprarij uenerunt.*

Οι *articulum pluralem qui habet sequẽtem dictionem à uocali incipientem, per* ω *magnũ proferunt, elidentes primum* ι *ex* οι *articuli: ut caprarij pro caprarij. elidunt enim* ι, *& contrahunt* ο *&* α *in* ω, *adscribunt autem &* ι αι, *diphthongi.*

Erat *aũt geminatio non solum ionum, ut dictũ est, sed & doriensium. est aũt geminatio, eiusdem cõsonantis additio in medio, non perficientis syllabã: ut mediũ medium, tantum tantum.*

Et *dixit dixit dicũt, ab* αι *diphthongo elidẽtes* ι, *et cõtrahentes* α *&* ε *in* η. Tenuẽ *aũt in aspiratã uertentes. &* Theocritus, *& inquit daphni miser, quid tu contabescis? sed puella omnem per fontem, omnia nemora pedibus fertur.*

Τὸ ποτὲ, πόκα λέγουσι. ὡς θεόκριτος, πῆ πόκ᾽ ἄρ᾽ ἦσθ᾽ ὅκα δάφνις ἐτάκετο;

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων τῶν δωριέων εἰσίν, ὡς θεόκριτος, τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι πω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλάξεις, ἀντὶ τοῦ λήθην ποιοῦντα.

Ἀντὶ γενικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς εἰς ου ληγούσης ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας τῇ δοτικῇ αὐτῶν χρῶνται οἱ δωριεῖς. ὡς θεόκριτος, ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω;

Τὸ κιρνᾷν τὸ ὁ ἄρθρον μεθ᾽ ἑτέρου φωνήεντος, ἤγουν τοῦ α, ἢ τοῦ ε εἰς ω μέγα, καὶ τῶν ἰώνων καὶ τῶν δωριέων ἐστίν. ὡς θεόκριτος, θύρσις ὅδ᾽ ὢ ξ αἴτνας, καὶ θύρσιδος ἁ δ᾽ ἀφωνά.

Τὸ πρόσαγε καὶ πρόσεχε, πόταγε καὶ πότεχε λέγουσι. θεόκριτος, πραξινόα πότα γ᾽ ὧδε;

Τὸ πρῶτος πρᾶτος, καὶ τὸ πρώτιστον πράτιστον, καὶ τὸ ἦλθον ἦνθον. καὶ θεόκριτος, ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾦ πόλι ἦνθον.

Τὸ οἱ ἄρθρον τῶν πληθυντικῶν, ἔχον τὴν ἑξῆς λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, διὰ τοῦ ω μεγάλου προφέρουσιν, ἐκθλίβοντες πρῶτον τὸ ι τοῦ οι ἄρθρου. οἷον ᾦ πόλοι, ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι. ἐκθλίβουσι γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνῶσι τὸ ο καὶ α εἰς ω. προσγράφουσι δὲ καὶ τὸ ι τῆς αι διφθόγγου.

Ην δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν ἰώνων, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ τῶν δωριέων. ἐστι δὲ διπλασιασμὸς τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη, κατὰ τὸ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον μέσον μέσσον, τόσον τόσσον.

Τὸ καὶ εἶπα κῆφα λέγουσι, τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες, καὶ κιρνῶντες τὸ α καὶ ε εἰς η. τὸ δὲ ψιλὸν εἰς δασὺ τρέποντες, καὶ θεόκριτος κῆφα δάφνι τάλαν, τὶ τὺ τάκεαι. ἁδέ τε κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ᾽ ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. βέλτιον δὲ οἶμαι, ἀπὸ τοῦ καὶ ἔφη, καὶ ῥᾶον.

Fuit fuit dicunt,concidentes νε syllabæ ε. ut Theocritus,caprarius cũ uidet capras,ut ineuntur liquescit oculis,quod non natus est hircus ipse:pro natus est.

In secunda coniugatione circunflexorum tertias personas pluraleis actiuorum clamant & rident, clamant & rident dicunt. similiter datiuo singulari propriorum participiorum. Pindarus, trans uerum sermonem exornata mendacijs decipiunt uerba.

Esse esse dicunt, ante ναι ponentes με, & pro ι interponentes μ.

Super pro cum accipiunt. & Homerus, aureo cum sceptro.& Pindarus,aureis cum equis.

Tui genitiuum tui dicũt. Pindarus, mensasq; circa minutissimas carnes tuas diuiserunt, & comederunt.

Apud præpositionem concidunt consonante sequente. & Homerus,dei autem apud Iouem sedentes concionabantur.

Vocatiuum Neptuni,æolenses Neptune dicunt,sed dorienses Neptune.

Da da, & alia similiter tertijs personis optatiuorum pronunciant. & Pindarus, tu autem actionem amicam da.

Bonum bonum dicunt.Pindarus,bonis enim à gaudijs nocumentum occidit triste domitum.

Vbiq; circunflectunt, ubiq; dicentes. & Pindarus, clarum sapientia inter græcos existentem ubiq;.

Iusta solent dicere mortuorũ parentationes.proferunt autem & tertias personas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum. Pindarus, monilibus quorum manus nectunt, & coronis: pro nectunt.

Auem

Τὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι, συγκόπτοντες τῆς νε συλλαβῆς τὸ ε. ὡς θεόκριτος, ὢ πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

Επὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι, βοῶντι καὶ γελῶντι λέγουσι, ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος, ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον δαιδαλμένοι ψεύδεσιν ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Τὸ εἶναι, ἔμμεναι λέγουσι, πρὸ τῆς ναι τιθέντες τὸ με, καὶ ἀντὶ τοῦ ι ἐντιθέντες τὸ μ.

Τὴν ἀνὰ ἀντὶ τοῦ σὺν λαμβάνουσι. καὶ ὅμηρος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. καὶ πίνδαρος, χρυσέαις ἂν ἵπποις.

Καὶ τὴν σοῦ γενικὴν σέθεν λέγουσι. πίνδαρος, τραπέζαισι τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Τὴν παρὰ πρόθεσιν συγκόπτουσι συμφώνου ἐπιφερομένου. καὶ ὅμηρος, οἱ δὲ θεοὶ πὰρ ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

Τὴν κλητικὴν τοῦ ποσειδῶνος, οἱ μὲν αἰολεῖς πόσειδον λέγουσιν, οἱ δὲ δωριεῖς ποσείδαον.

Τὸ δίδου δίδοι, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν ἐκφέρουσι. καὶ πίνδαρος, τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

Τὸ ἐσθλὸν ἐσλὸν λέγουσι. πίνδαρος, ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

Τὸ πάντη περισπῶσι παντᾷ λέγοντες, καὶ πίνδαρος. πρόφαντον σοφίᾳ καθ' ἕλλανας ἐόντα παντῇ.

Αἱμακουρίας εἰώθασι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα. ἐκφέρουσι δὲ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως ταῖς δοτικαῖς τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος, ὅρμοισι τῶν χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, ἀντὶ τοῦ ἀναπλέκουσι.

Τὸν ὄρ-

Auem auem dicunt: & Pindarus, ad Iouis auem diuinam.

Pluralia sæpe ut dualia proferunt. Pindarus, ubi uero didicerunt uehemētes linguacitate corui, ceu frustra garriunt, Iouis aduersus auem diuinam.

Participijs indefinitorum addunt iota. Pindarus, quoniam treisq;, & decem uiros, cum perdiderit procos.

Quid quid dicunt. Pindarus, quid aliquis innouatam senectutem.

Lucum consueuerunt dicere sacrum locum. Pindarus, Iouis luco hospitalis, seu diuersorio.

Interponere ι, ο, doriensium est: flatum enim flatū dicunt, & colorē colorem, & herbam gramen. Pindarus, flatum pone boreæ.

Erat & doriensium ablatio contraria geminationi. Pindarus, Olympia enim ipse præmium accepit, pro accepit.

Extensiones etiā doriensium sunt, uacuus uacuus, retro retro dicunt, elidentes ς.

Genitiuos plurales in ων desinentes, et circūflexos, per αν proferunt. & ubi dicendum est musarum, musarum dicunt.

Non est, non est dicunt, contrahentes η & ε in η. sicut & Aristophanes, nunquid est hic porcus?

Dores, ubi dicendum est ipsum, ipsum dicunt, esse esse, oportet oportet.

Tacere tacere, ut Aristophanes, non oportet tacere. sic sitire sitire, & esurire esurire.

Domum

Τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγουσι. καὶ πίνδαρος, διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Τὰ πληθυντικὰ πολλάκις ὁμοφώνως τοῖς δυϊκοῖς ἐκφέρουσι. πίνδαρος, μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσίᾳ κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Ταῖς μετοχαῖς τῶν ἀορίστων προσιθέασι τὸ ι. πίνδαρος, ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσαις μνηστῆρας.

Τὸ τὶ τὰ λέγουσι. πίνδαρος, τάκε τὶς ἀνώνυμον γῆρας.

Αἶτος εἰώθασι λέγειν τὸ τέμενος. πίνδαρος, διὸς αἴτεϊ πανδόκῳ, ἤτοι τῷ ἐν διαιτήματι.

Τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ι τῷ ο τῶν δωριέων ἐστίν. τὴν πνοὴν γὰρ τὴν πνοιὰν φασί. καὶ τὴν χροὰν χροιὰν, καὶ τὴν πόαν ποίαν. πίνδαρος, πνοιῆς ὄπιθεν βορέαο.

Ην ἄρα καὶ τῶν δωριέων, ἡ ἄρσις ἡ ἐναντία τῇ ἀναδιπλώσει. πίνδαρος, ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο, ἀντὶ τοῦ ἐδέδεκτο.

Αἱ ἐπεκτάσεις καὶ τῶν δοριέων εἰσὶ, κενὸς, κενέος.

Τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσιν, ἐκθλίβοντες τὸ σ.

Τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς εἰς ων ληγούσας, καὶ περισπωμένας, διὰ τοῦ αν προφέρουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν μουσῶν, μουσᾶν λέγουσι.

Τὸ μή ἐστι, μῆσι λέγουσι, κιρνῶντες τὸ η καὶ ε εἰς η. ὥσπερ καὶ Αριστοφάνης, μῆσιν οὗτος χοῖρος;

Οἱ δωριεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αὐτὸν, νὶν λέγουσι.

Τὸ εἶναι, ἔμμεναι.

Τὸ χρῆ, χρῆσθαι.

Τὸ σιγᾶν σιγῆν. ὡς ἀριστοφάνης, οὐ χρῆσθαι σιγῆν. οὕτω καὶ τὸ διψᾶν διψῆν, καὶ τὸ πεινᾶν πεινῆν.

Τὸ ἴο-

Domum domum dicunt,& te te. ut te autem asportabo,pro te asportabo.

Ad ad dicūt.deinde et ι abscindunt, ad matrem inquit Aristophanes.

Ex eodem ex eodem dicunt, elidentes iota: inde α & ε in η contrahentes: ut uiuebat uiuebat, temperabat temperabat,& similia, hoc autem atticum,& ionicum est.

Eiusdem eiusdem dicunt, carnem carnem nominant.

Circunflectunt futura,auferam auferam dicentes.

Honorem honorem dicunt,ad nos ad nos.

Pro uos,uos proferunt.

Οι articulo nominatiui pluralis τ addunt, hi dei dicentes,& hæ musæ.

Pauxillum,pauxillum dicunt.

Quando pro quando, & ubi & ubi utuntur.

Capita alliorum dicunt,capita alliorum.

Sicut sicut dicunt:& apud Aristophanem in Acharnensibus, Vos igitur cum eieceritis, ut aruales mures paxillo capita alliorum effoditis.

Ου diphthongum in ω mutāt: musas mosas dicētes, & cælum cælum,& filium filium.

Aiunt aiunt dicunt, & ego ego,& terra terra: ut apud Aristophanem,& fit terra.

Vis pro uis per η, ut si uis aspice. & Aristophanes, extende si uis, ut pinguis & pulchra.ἀνὰ præpositionem concidunt,& in compositis: ut extende extende. & in ijs quæ per appositionem dicuntur: per forum, pro per forum.

Ipsos

Τὸ οἴκαδε, οἴκαδές φασι. καὶ τὸ σὲ, τύ. ὡς τὸ, τύδ' ἀποισῶ, ἀντὶ τοῦ σὲ ἀποκομίσω.

Τὴν πρὸς ποτὶ λέγουσι. εἶτα καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσι. ποτ τὰν πατέρα φησὶν Ἀριστοφάνης.

Τὸ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, κἠκ τοῦ αὐτοῦ φασιν, ἐκθλίβοντες τὸ ι, εἶτα τὸ α καὶ ε εἰς η κιρνῶντες, ὡς ἔζαε ἔζη, ἐκίρναε ἐκίρνη, καὶ τὰ παραπλήσια. τοῦτο δὲ ἀττικὸν καὶ ἰωνικόν ἐστι.

Τοῦ αὐτοῦ, τωὐτοῦ λέγουσι. τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι.

Περισπῶσι τοὺς μέλλοντας, ἀποίσω ἀποισῶ λέγοντες.

Τὸ τιμὴν, τιμὰν λέγουσι. τὸ παρ' ἡμᾶς, παρ' ἁμᾶς.

Ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς, ὗμες ἐκφέρουσι.

Τῷ οἱ ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν τὸ τ προστιθέασι, τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μῶσαι.

Πάσσακα τὸν πάσσαλον λέγουσι.

Τὸ ὅκα ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα. καὶ ὁπότε καὶ ὅπου χρῶνται.

Ἀγλίθας λέγουσι τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων.

Τὸ ὡς τῶς λέγουσι. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσιν, ὗμες ὦν οὐκ' ἐκβάλητε, τῶς ἀρουραῖοι μύες Πάσσακε τὰς ἀγκλίθας ἐξορύσσετε.

Τὴν ου δίφθογγον εἰς ω τρέπουσι, τὰς μούσας μώσας λέγοντες. καὶ τὸν οὐρανὸν ὠρανὸν, καὶ τὸν κοῦρον κῶρον.

Τὸ φασὶ, φατὶ λέγουσι, καὶ τὸ ἐγὼ ἐγὼν, καὶ τὸ γῆ γᾶ. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, καὶ γίνεται γᾶ.

Τὸ λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις, διὰ τοῦ η. ὡς τὸ, αἰ λῇς αὐγάσδεω. καὶ Ἀριστοφάνης, ἄντεινον αἰ λῇς, ὡς παχεῖα καὶ καλά. τὴν ἀνὰ συγκόπτουσι, καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων. ὡς τὸ ἀνάτεινον ἄντεινον. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων, ἂν τὴν ἀγορὰν, ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

Τὸ σφᾶς

Ipsos ipsos dicunt. Theocritus, nunquid ipsas clam uesperi omneis mulges: hoc est, nunquid ipsas uaccas uesperi omneis mulges.

Ponit & summittit, ponit et summittit dicũt. Theocritus, Sed senex summittit uitulos, & me obseruat.

Præteriti pulusquã perfecti tertias personas per n scribũt: ut Theocritus, et quãdo ille oleũ inoculis uidit.

Iuuenca non dicunt, sed iuuenca Theocritus, Iuuencæ autem ipsum mugientes hic desiderant.

Aliquando, aliquando dicunt.

Per, deforis assumunt. non terram, inquit Theocritus: pro, non per terram.

Erat, erat aiunt. Theocritus, neque enim eumaræ hero erat ubi dormiret. non erat, inquit, ne hero quidẽ tuo, in quo dormiret. erat eumaræ, pro erat eumaræ.

Iacebo iacebo dicunt. inde uertũt ου diphthongum in ω Iacebo autem lapsus, & lupi hic me deuorabunt. futura in ζω uerborum per ξ proferunt: sedens pro sedens, & flexum ire pro flexum ire, & similia.

Vide, uide dicunt. Theocritus, uide amice quàm bene olet. & rursus, uide tamen tristem meum dolorem.

Mala montana, dicuntur apud eos mala montana.

Simul, simul dicunt.

Pro ante, ante dicunt. Theocritus, nobis autem tu bucolice canta ante. nonnulli uero, pro aliunde acceperunt dictionem hanc, uel unam ad unam cantilenam, hoc est uicissim.

Cum fuerint duo νν, unum super aliud, & hæc in α uertunt: ut Theocritus. uincebat quidem neuter. inuicti autem fuerunt, pro inuicti.

Et

Τὸ σφᾶς ψὲ λέγουσι. θεόκριτος, ἦπα ψὲ κρύβδαν ταποδέσπερα πάσας ἀμέλγες. τουτέστιν, ἦπου αὐτὰς τὰς βόας ἐφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις.

Τὸ τίθησι καὶ ὑφίησι, τίθητι καὶ ὑφίητι λέγουσι. θεόκριτος, ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

Τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ ι γράφουσιν. ὡς θεόκριτος, καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

Ἡ δάμαλις οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη. θεόκριτος, ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦνται.

Τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι. Τὸ μα, ἔξωθεν λαμβάνουσιν. οὐ γᾶν, φησὶ θεόκριτος, ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ τὴν γῆν.

Τὸ ἦν, ἦς φασί. θεόκριτος, οὐδὲ γὰρ ἁμάρα τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεῦδεν. οὐκ ἦν φησὶν οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκοιμᾶσθαι, ἦς ἁμάρα. ἀντὶ τοῦ ἦν ἁμάρα.

Τὸ κείσομαι, κεισοῦμαι λέγουσιν, εἶτα τρέπουσιν τὴν ου δίφθογγον εἰς τὴν ευ, κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδε μ' ἔδονται. τοὺς μέλλοντας τῶν εἰς ζω ῥημάτων διὰ τοῦ ξ προφέρουσι, καθίξας ἀντὶ τοῦ καθίσας, καὶ λυγιξεῖν ἀντὶ τοῦ λυγίσειν, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ θέασαι θᾶσαι λέγουσι. θεόκριτος, θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. καὶ πάλιν, θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος.

Ὀρειμαλίδες λέγονται παρ' αὐτοῖς, τὰ ὄρεια μῆλα.

Τὸ ὁμοῦ, ἁμᾶ λέγουσιν. Ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἔμποθεν λέγουσιν. θεόκριτος, ἡμῖν δὲ τὺ βωκολιάσδευ ἔμποθεν. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ποθὲν ἐλάβοντο τὴν λέξιν ταύτην, ἢ ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον, τουτέστιν ἀμοιβαδόν.

Ὅταν ὦσι δύο ηη ἀλλεπάλληλα, καὶ ταῦτα εἰς α τρέπουσιν. ὡς θεόκριτος, νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο, ἀντὶ τοῦ ἀνήσσητοι.

Καὶ τὸ

Et clamabat & ridebat, et frangebat in η uertunt.

Tibi & mihi, tibi & mihi dicunt.

Et ubi dicendum est prope, prope dicunt.

Dudum dudum. Theocritus, noui dudum.

O articulus cum uocali alia inducta contractum in ω magnum apud doriensess, sic pronunciatur, ut apud Ionas. & ut & Theocritus, nonne sic Adonis ad maiorem duxit rabiem?

Alter, alter dicunt.

Quadrimum quadrimum dicunt. Theocritus, Quadrimum autem uegetis absoluebatur capite unguentum.

Tu tu, præter præter dicunt.

Diem diem, fontem fontem.

Viginti uiginti. Theocritus, eheu lacon tibi fiscellas fere uiginti implet caseo.

Pariter cum atticis, & ipsi à uarytonis circunflexa, producunt: ut uerto uerto, pasco pasco, uolo uolo. Theocritus, circumuolant flauæ ad fontes apes.

Vtuntur & igitur, pro igitur: ut Iones, uis igitur uidere? uis deponere pignus?

Primæ coniugationis circunflexorum paßiua indefinita corripiunt in penultima. Theocritus, sic & nympha nupta tristaretur.

Guttam roris, guttam roris dicunt Dores.

Superbit, fremit inquiunt.

Purgauit pro flagellauit, accipiunt.

Mouere lumbum, pro mouere lumbum: ut à nosco nosco, sic à frango frango, & moto.

Media

Καὶ τὸ ἐβοᾶτο, καὶ ἐγελᾶτο, καὶ ἐκλᾶτο εἰς η τρέπουσι τὸ σοὶ, καὶ ἐμοὶ, τὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν.

Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸν πλησίον, τὸν πλατίον λέγουσι.

Τὸ πρώην, πράν. θεόκριτος, ἔγνων πράν.

Τὸ ὁ ἄρθρον μετὰ φωνήεντος ἑτέρου ἐπαγομένου κιρνώμενον, εἰς ω μέγα παρὰ δωριεῦσιν οὕτως ἐκφέρεται, ὡς παρ' ἴωσιν. ὡς καὶ θεόκριτος, οὐχ οὕτως ὦ δωνις ἐπιπλέον ἄγαγε λύσσας.

Τὸ ὁ ἕτερος, ὥτερος λέγουσι.

Τὸ τετραετὲς, τετράενες λέγουσι. θεόκριτος, τετράενες δὲ πίθω ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

Τὸ σὺ, τύ. τὸ πλὴν, πλὰν λέγουσι.

Τὸ ἡμέραν ἁμέραν, τὴν πηγὴν παγάν.

Τὸ εἴκοσι, εἴκατι. θεόκριτος, φεῦ φεῦ λάκων τοὶ ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ Τυρῶ.

Ομοίως τοῖς ἀττικοῖς, καὶ αὐτοὶ τὰ ἀπὸ βαρυτόνων περισπώμενα ἐκτείνουσιν. οἷον στρέφω στρωφῶ, νέμω νωμῶ, πέτω πωτῶ. θεόκριτος, πωτῶντο ξουθαὶ παρὰ πίνδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Χρῶνται καὶ τῷ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν. ὥσπερ οἱ ἴωνες, χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον.

Τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ἀορίστους συστέλλουσιν ἐπὶ τῆς παραληγούσης. θεόκριτος, οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.

Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου, πρῶκα λέγουσιν οἱ δωριεῖς.

Τὸ βρενθύεται, φριμάσσεταί φασι.

Τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἐμάστιξε λαμβάνουσι.

Τὸ κιγκλίζειν ἐπὶ τοῦ κινεῖν τὴν ὀσφύν. ὥσπερ παρὰ τῷ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω, καὶ κικλίζω.

Media futura prima circunflectunt, & in subiunctiuis per diphthongum scribunt. Theocritus, *ne meis nocete uitibus.*

Paruum, paruum dicunt. Theocritus, *ueni ò hospes parum audi huc ueniens.*

Clamabimus pro clamabimus accipiunt, gibbosum gibbosum uocant.

Ecce ecce aiunt. & Synesius, *ecce in eodem constituit.* Theocritus, *en tibi poculum.*

Sunt etiam pro sunt accipiunt. Theocritus, *sunt enim siccæ. pelliceam uestem, betam dicunt.*

Piscator dicitur apud ipsos, piscator, qui squãmosos pisces uenatur, ab exquãmo squãma, & trãspositione ε piscator, et mutatione breuis ε, in ο breue piscator.

Pullam purpuream ouem dicunt: nigram enim cor poris superficiem, quando per cursum aquæ nigrescit, liuid m uocant.

Flauus dicitur apud ipsos fuluus, & intractabilis intractabilis.

Quantulum pro quantulum. Theocritus, *quantulum est uulnus, & quàm grandem uirum domat.*

Ignorauit dicunt ignorauit, dono dono.

Scire oportet, quòd doricæ linguæ multæ sunt sub diuisiones locales. aliter enim Cretenses *loquũtur, & aliter* Rhodij, *& aliter* Argiui, *& aliter* Lacedæmonij, *aliter* Syracusij *&* Siculi. *Vniuersales tamẽ ipsorum proprietates prædictæ sunt, & si non omnes.*

Item hæ, uertere in ους *desinẽtes genitiuos ab in* υς *rectis factos, in* ῶς, *proprium habent: ut* Diogenes Diogenis, *pro* Diogenis.

H *pro*

Τοὺς μέσους μέλλοντας πρώτους περισπῶσι. καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν διὰ διφθόγγου γράφουσι. θεόκριτος, μή μοι λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλως.

Τὸ μικρὸν, μικκὸν λέγουσι. θεόκριτος, ἴσθ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον τῇ δ' ἐνθών.

Τὸ βωστρήσομες ἐπὶ τοῦ καλεσόμεθα λαμβάνουσι. τὸν κυρτὸν, ὑβὸν καλοῦσι.

Τὸ ἰδοὺ ἥνιδε φασί. καὶ Συνέσιος, ἥνιδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττει. θεόκριτος, ἥνιδέ τοι τὸ δέπας.

Τὸ ἐντὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι. θεόκριτος, ἐντὶ γὰρ αὖαι. τὴν διφθέραν, βαίταν λέγουσι.

Ολπις λέγεται παρ' αὐτοῖς, ὁ ἁλιεὺς, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων, ἀπὸ τοῦ λέπω λεπὶς, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε ἔλπις, καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος ε εἰς ο βραχὺ ὄλπιν.

Πέλλαν τὴν πορφυρὰν ὄϊν φασίν. τὴν μέλαιναν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἥνικα ἂν δι' ἐκδρομὴν ὕδατος μελαίνηται, πελίαν καλοῦσι.

Πύῤῥιχος λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ πυῤῥὸς, καὶ κακοχράσμων ὁ δύστροπος.

Τὸ ὁττίχον, ἀντὶ τοῦ ὅσον. θεόκριτος, ὁττίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Τὸ ἠγνόησε λέγουσιν ἠγνοίησε. τὸ δωροῦμαι, δωρίττομαι.

Εἰδέναι δεῖ, ὅτι τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται, καὶ ἄλλως ῥόδιοι, καὶ ἄλλως ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως λακεδαιμόνιοι. ἑτέρως δὲ συρακούσιοι καὶ σικελοί. καθολικαὶ δὲ ὅμως αὐτῶν ἰδιότητες αἵ γε προειρημέναι, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι.

Οτι αὗται τὸ τρέπειν τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν γινομένας, εἰς ευς ἴδιον ἔχουσιν. οἷον διογενὴς διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ διογενοῦς.

H pro ει diphthongo utuntur. uenisse uenisse dicentes. subtrahunt autem & ab infinitis ι: accepisse enim pro accepisse, & uenisse pro uenisse, & indormire pro indormire. utuntur & geminatione trium consonantium, ut Aeoles: quoniam, unde, quantum.

Deos, seos dicunt: ut Lacedæmonij geminos iurantes, per sios aiunt, hoc est per deos.

Productiones ambiguarum propriæ linguæ Doricæ: ut æqualis marti.

A pro ε sæpe utuntur: alter alter dicentes, & Diana diana.

Abscisiones propriæ ipsorum sunt, ut neptunum neptunum, domum domum, crimnũ, hoc est genus frumẽti.

Additiones με syllabæ in ijs quæ apud nos in ναι desinunt, infinitis, doriensium sunt: ut ascendere pro ascendere.

Subtractiones δ ex genitiuis, qui per δ declinantur. paridis paridis, & cornu pro cornu, ionum sunt proprietates linguæ, & doriensium.

Acuta penultima scribunt Dores, & qualitatis significatiua aduerbia, pulchre, sapiẽter, compte, simpliciter dicentes. Quæ à nobis acuta penultima sunt, circunflectũt, sic, omnino, et in οι nomina similiter. et participia, cum antepenultimã acuunt, ipsi penultima acuta dicunt, ut philosophi, menelai, cupiti, significati.

Et participia in ων desinentia circunflexorum in αν faciunt finire: ridens agitans, ridens agitans.

Nauem nauem uocant, & claues claues.

Acuta penult. proferunt, & tertias personas in αν desinente indefinitorum: fleterunt, dixerunt. & in ον desi-

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται, ἐλθῆν τὸ ἐλθεῖν λέγοντες. ὑπεξαιροῦσι δὲ καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων τὸ ι. λαβὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθὲν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ ἐνεῦδεν ἀντὶ τοῦ ἐνδεῖν. χρῶνται δὲ καὶ διπλασιασμῷ τῶν τριῶν συμφώνων, ὡς οἱ αἰολεῖς. ὅττι, ὁππόθεν, ὅσσον.

Τοὺς θεοὺς, σεοὺς λέγουσιν. ὡς οἱ λακεδαιμόνιοι τοὺς διοσκόρους ὀμνύοντες, νὴ τὼ σεὼ φασὶν, τουτέστι μὰ τοὺς θεούς. αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς δωρίδος, οἷον ἶσος ἐνυαλίῳ.

Τὸ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται, τὸ ἕτερος ἅτερος λέγοντες, καὶ τὸ ἄρτεμις ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ διαι αὐτῶν εἰσιν, οἷον ποσειδῶνα ποσειδῶ, δῶμα δῶ, κρίμνον κρῖ.

Αἱ προσθέσεις τῆς με συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων τῶν δωριέων εἰσίν. οἷον βήμεναι, ἀντὶ τοῦ βῆναι.

Αἱ ὑπεξαιρέσεις τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν διὰ τοῦ δ κλινομένων, πάριδος πάριος, καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος, τῶν ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα, καὶ τῶν δωριέων.

Βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιῤῥήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως λέγοντες. τὰ δὲ ὑφ᾽ ἡμῶν βαρυνόμενα περισπῶσιν, οὗτως, παντῶς, καὶ τὰ εἰς οι ὀνόματα. ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχὰς ὅταν προπαροξύνονται, αὐτοὶ παροξύνουσιν. οἷον φιλοσόφοι, μενελάοι, ποθουμένοι, δηλουμένοι.

Καὶ τὰς μετοχὰς εἰς ων ληγούσας τῶν περισπωμένων εἰς αν ποιοῦσιν λήγειν, γελῶν, ἐλῶν, γελᾶν, ἐλᾶν.

Τὴν ναῦν, νηῦν καλοῦσι, καὶ τὰς κλεῖδας κλᾶδας.

Παροξυτονοῦσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αν λήγοντα τῶν ἀορίστων, ἐστάσαν, ἐφάσαν. καὶ τὰ εἰς ον

desinentes acuta penul. acceperunt, cucurrerunt, dixerunt, comederunt.

Circunflectunt & huiusmodi, puerorum, troianorum, omnium.

Et futura, dabũt dabũt, & dicẽt dicẽt circunflexe.

Circunflectunt ipsi, & similis, ut attici. Accusatiuos plurales masculinos in ους desinentes per ος proferunt: hos pulchros, hos sapientes, hos homines, hos equos. quæ per ε proferuntur imperatiua uerba per ου proferunt: accipe accipe, tange tange.

Patrem patrem nominant, tonsuras tonsuras. Vidisti ionice, & ipsi corripiunt. Theocritus in Adoni azusis, quæ scisti, & quæ dixisti tu quæ uidisti ei qui non uidit.

Ociosum, per interpositionem ociosum dicunt. Et abundans abundans dicunt, puellam puellam dicunt.

Subiunctiuis utuntur pro indicatiuis. Theocritus, equum et frigidum anguem maxime timeo, pro timeo.

Sciunt sciunt dicunt, & steterunt steterunt. Theocritus: ut uera stant, ut uera se inuoluunt. Animata, non intexta, sapiens res homo est.

Ex materialibus & ipsi ι abijciunt, argenteus & aureus dicentes. ex qui subiunctiuo articulo ς abijciunt. Theocritus, ter amabilis Adonis, qui & in Acheronte amatur.

Claudam claudam dicunt. Theocritus, ianuam claudito.

Defectiua etiam apud eos sunt, quiescite ò infelices inefficacia garrientes, turtures fastidio afficiunt lato ore pronunciantes omnia.

λήγοντα παροξύνουσιν, ἐλάβον, ἐτρέχον, ἐλέγον, ἐφάγον.

Περισπῶσι καὶ τὰ τοιαῦτα, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Καὶ τοὺς μέλλοντας, τὸ δώσουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι, προπερισπωμένως.

Προπερισπῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ ὅμοιος, ὡς οἱ ἀττικοί. τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς τὰς εἰς ους ληγούσας διὰ τοῦ ος ἐκφέρουσι τὼς καλὸς, τὼς σοφὸς, τὼς ἀνθρώπος, τὼς ἵππος. τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα προστακτικὰ ῥήματα διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι. λάβε λάβον, θίγε θίγον.

Τὸν πατέρα ἀπφῦ ὀνομάζουσι, τὰς κουρὰς κωάδας. τὸ ἴδες ἰωνικῶς καὶ αὐτοὶ συστέλλουσι. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις, ὧν ἴδες χ' ὧν εἶπας, καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Τὸν ἀργὸν, κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι. καὶ τὸ δαψιλὲς ἀδὲς φασι, τὴν παῖδα παιδά φασι.

Τοῖς ὑποτακτικοῖς χρῶνται ἀντὶ ὁριστικῶν. θεόκριτος, ἵππον, καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω, ἀντὶ τοῦ δέδοικα.

Τὸ ἴσασιν, ἴσαντι λέγουσι. καὶ τὸ ἑστήκασιν, ἑστήκαντι. θεόκριτος, ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι. καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι ἔμψυχ' οὐκ ἐνυφαντὰ, σοφόντι χρῆμ' ὤνθρωπος.

Τῶν μετουσιαστικῶν καὶ αὐτοὶ τὸ ι ἀποβάλλουσιν, ἀργύρεος καὶ χρύσεος λέγοντες. τοῦ ὃς ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τὸ ς ἀποβάλλουσι. θεόκριτος, ὁ τριφίλητος ἄδωνις ὃκ' ἦν ἀχέροντι φιλεῖται.

Τὸ κλείσω, κλαξῶ λέγουσι. θεόκριτος, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Τὰ ἐλλειπτικὰ καὶ παρ' αὐτοῖς εἰσι. παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀννήνυτα κωτίλλοισαι, Τρυγόνες ἐκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

 Τὸ πελοπον-

Peloponneſiace, peloponneſiace dicunt.

Datiuos pluraleis ab in ευς rectis factos, non ſic proferunt, ut nos, peleis & regibus: ſed ut primæ cõtractionum flexionis nomina. ut ibi enim demoſthenibus datiuus pluralis, ſic & hic. Theocritus, dorice loqui licet puto dorienſibus.

Naturam, naturam dicunt.

Tardiſsimæ tardiſsimæ, inquiunt. Theocritus, tardiſsimæ ſuperum horæ charæ, ſed deſiderabiles ueniunt omnibus mortalibus, ſemper aliquid ferentes.

Plathanum dicunt ſpeciem uaſis cuiuſdam, in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in as accuſatiuos, ut nymphas, fontes. & participia, intelligens, faciens.

Et imperatiua uerba pronunciata per ε tenuẽ, per ου pronunciant: tange, tange.

Peculiariter dicunt Siculi, ollam ollam, et tunicam tunicam, & matricem matricem, mulierem mulierem. Cretenſes ſemper ſemper, ibi ibi, melius melius dicũt. ſine ſine, ipſum ipſum. uertunt ijdem & ες præpoſitionis ς in υ: ut in chorum in chorum, in forum in forum dicunt.

Et conſueui conſueui, & conuiuari conuiuari.

Thucydides theucydides, theocrates theucrates, theophraſtus theuphraſtus. Et carnes carnes, merum merum.

Annulus annulus, iubetur iubetur, deijcere deijcere.

Cumulos palearum, mychonas dicunt.

Et

Τὸ πελοποννησεῦσι, πελοποννασεῦσι λέγουσι.

Τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, οὐχ' οὕτως ἐκφέρουσιν, ὥσπερ ἡμεῖς πηλεῦσι καὶ βασιλεῦσιν, ἀλλ' ἐπίσης τῷ δημοσθένει καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς ἐκεῖ γὰρ ἡ δημοσθένεσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οὕτω κἀνταῦθα. θεόκριτος, δωρίσδεν δ' ἔξεστι δοκῶ τοῖς δωριέεσι.

Τὴν φύσιν, φυὴν λέγουσι.

Τὸ βράδισαι βάρδισαί φασι. θεόκριτος, βάρδισαι μακάρων ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι.

Πλάθανον λέγουσιν εἶδος ἀγγείου τινὸς, ἐν ᾧ σκευάζουσι πόπανα.

Συστέλλουσι καὶ τὰς εἰς ας αἰτιατικὰς, οἷον νύμφας, κρῆνας. καὶ τὰς μετοχὰς, νοῆσας, πρᾶξας.

Καὶ τὰ προστακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι, θίγε θίγον.

Ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν, καὶ τὸν χιτῶνα κιτῶνα, καὶ τὴν μητέρα δελφύαν, τὴν γυναῖκα γύννην. κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς, τὸ αὐτοῦ αὐτοὶ, τὸ βέλτιον βέντιον λέγουσι. τὸ ἑα εὐα, τὸ ἑαυτὸν εὐαστόν. τρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ες προθέσεως τὸ ς εἰς ν, οἷον ἐς χορὸν, ἐν χορόν. ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὴν ἀγορὰν λέγουσι.

Καὶ τὸ εἴωθα ἠθῶ, καὶ τὸ δυσχεῖσθαι δυσῶ.

Τὸ θουκυδίδης θευκυδίδης, τὸ θεοκράτης θευκράτης, τὸ θεόφραστος θεύφραστος, καὶ τὸ κρέα κρῆ, τὸ ἄκρατον ἄκρητον.

Τὸ κρίκον κίρκον, τὸ κελεύεται κέλεται, τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν.

Τοὺς σωροὺς τῶν ἀχύρων, μύχωνας λέγουσι.

Καὶ

Et pro tunc tunc,& pro quando quando dicunt,domum domum, ſtadium ſtadium.

Quidem quidē:et ubi dicendum has,has inquiunt, & intus intus, caluaria caluaria.

Incorpoream animam mortuam, hoc eſt extra corpus degentem: & hæc de lingua dorica. Differt autem Cretenſium dialectus,qua Cypſelas uſus eſt,& Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari tamen & Simonidæ, & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quod natura non ſint Dorienſes hi poetæ,habeant autem ſolam ipſorum locutionem.

De ionum lingua.

In ας deſinētes rectos ſupra duas ſyllabas in ης proferunt Iones. Herodotus, Archias autem & Lycopes ſoli cum conueniſſent.

Datiuis pluralibus, deſinentibus in οις, addunt ι. Herodotus, Samijs.

Clauſi clauſi dicunt, & pelidæ peleiadæ. diſſoluunt enim diphthongum in ε & iota. deinde producunt ε in ita ſyllabam: ſicut uictima uictima dicunt.

In ων deſinentes genitiuos plurales femininos, ut horarum,thebarum,portarum,horarum et thebarum & poetarum dicunt. Homerus, ſic fatus ex portis impetum fecit. & Hippocrates, uariationes anni temporum pariunt morbos.

Sed & maſculinorum genitiuos ab in ης rectis factos,per εων proferunt: perſarum dicentes,& inſulanorum. Herodotus in tertia, per initia inſulanorum maxime locupletabantur.

Dati-

Καὶ ἀντὶ τῦ τότε, τόκα. καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος ἧμος λέγουσι.

Τὸ οἴκαδε οἴκαδες, τὸ ϛάδιον σπάδιον.

Τὸ μὲν μές, καὶ ἀντὶ τῦ εἰπεῖν ταύταις τῦτας λέγουσι. καὶ τὸ ἔνδον ἐνδοῖ, τὸ κρανίον κράνον.

Αδέματον ψυχὴν τὴν νεκρὰν, ἤγουν τὴν ἔξω τῦ σώματος. καὶ ταῦτα περὶ τῆς δωρίδος διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος, ἧπερ Κυψέλας ἐχρήσατο, καὶ ἡ λακώνων, ἧπερ ἀλκμὰν καὶ σώφρων. ἡ μέν τοι πινδάρου καὶ σιμωνίδου, καὶ βακχυλίδου, παντελῶς ἀγνοεῖται, διὰ τὸ μὴ δωριεῖς εἶναι φύσει τὺς ποιητὰς, ἔχειν δὲ μόνην αὐτῶν τὴν διάλεξιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΩΝΩΝ ΔΙΑ-λέκτου.

Τὰς εἰς ας ληγούσας εὐθείας τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς ης ἐκφέρουσιν οἱ ἴωνες. ἡρόδοτος, ὁ δὲ ἀρχίης καὶ λυκώπης μοῦνοι συμπεσόντες.

Ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ταῖς ληγούσαις εἰς οις προστιθέασι τὸ ι. ἡρόδοτος, τοῖσι σαμίοισι.

Τὸ κλεισθέντες κληϊσθέντες λέγουσι. καὶ τὸ πηλείδου, πηληϊάδεω. διαλύουσι γὰρ τὴν δίφθογγον εἰς ε καὶ ι, εἶτα ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς τὴν η συλλαβὴν, ὥσπερ τὸ ἱερεῖον ἱερήϊον λέγουσι.

Τὰς εἰς ων ληγούσας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν, οἷον ὡρῶν, θηβῶν, πυλῶν, ὡρέων καὶ θηβέων καὶ πυλέων λέγουσιν. ὅμηρος, ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο. καὶ Ἱπποκράτης, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νουσήματα.

Αλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν ὁμοίως γενικὰς τὰς ἐκ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ εων προφέρουσι, περσέων λέγοντες, καὶ νησιωτέων. ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ, κατ' ἀρχὰς νησιωτέων μάλιϛα ἐπλούτεον.

Ταῖς δο-

Datiuis pluralibus femininorum nominum non solum ι addere consueuerũt, ut in datiuis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi uertere α in η consueuerunt. ut Hippocrates, in diuturnis intestinorum leuitatibus acida eructatio si subsequatur, antea quæ non fuerit, signum bonum.

In ου desinentes genitiuos ab in ας, aut ης rectis factos, per εω proferunt. ab ijs qui in ας: Herodotus, Tertio autem ab Archia qui fuit, pro ab Archia. ab ijs autem qui in ης, Atridæ prudentis. Subiunctiuis articulis, qui à uocali incipiunt, addunt τ Iones: ut apud Herodotum, Ipse quidem ad tonos congressus sum populo, de quo erat: pro eo quod est, de quo erat & alibi, quibus mandauit habentibus, pro quibus.

Ε addunt ι, ut oportet hospitem præsentem amare, uolentem autem mittere. & si mihi hospitalia daret marina fera, pro marina.

Ο adijciunt ipsi υ, puella puella, morbus morbus, mons mons, solus solus. Dixeris quispiam igitur, quomodo labor & cædes non assumit υ? non enim dicunt, labor, cædes. dicimus igitur, quod à uerbis laboro & cædo deducta sunt. Solus antem, & si à uerbo deductum, quoniam trium generum est, assumit υ. α in η uertunt, Iuno iuno, sphæra sphæra, publica publica, res res.

In ους desinentes genitiuos per εος proferunt. eodem modo & alios casus non conractos sed integros faciunt, Polycratem & Demosthenem dicentes.

Multum dicunt, non multum. & multus, non multus. In præpositionem in dicunt, ut attici.

Præ-

Ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον τὸ ι προσιθέναι εἰώθασιν, ὥς ἐν ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η εἰώθασιν. ὡς Ἱπποκράτης, ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη, σημεῖον ἀγαθόν.

Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας ἢ εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εω προφέρουσιν. ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ας, ἡρόδοτος, τρίτῳ δ' ἀπ' ἀρχίεω γεγονότι, ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀρχίου. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, ἀτρείδεω δαΐφρονος. τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις προσιθέασι τὸ τ, οἱ ἴωνες. ὡς παρ' ἡροδότῳ, αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν. καὶ ἀλλαχοῦ, τοῖς ἐντέλλετο ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ οἷς.

Τῷ ε προσιθέασι τὸ ι. ὡς τό, χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. καί, εἴ μοι ξείνια δοίη εἰνάλιος θήρ, ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος.

Τῷ ο ἐπιβάλλουσι τὸ υ, κόρη κούρη, νόσος νοῦσος, ὄρος οὖρος, μόνος μοῦνος. εἴποι τις οὖν, πῶς τὸ πόνος καὶ φόνος οὐ προσλαμβάνει τὸ υ; οὐ γὰρ λέγουσι, ποῦνος, φοῦνος. λέγομεν οὖν, ὅτι ἀπὸ ῥημάτων τοῦ πένω καὶ φένω παρήχθησαν. τὸ δὲ μόνος καί τοι ἀπὸ ῥήματος παραχθὲν, ἐπεὶ τριγενές ἐστι, προσλαμβάνει τὸ υ. τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ἥρα ἥρη, σφαίρα σφαίρη, δημοσία δημοσίη, πρᾶγμα πρῆγμα.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εως προφέρουσιν. ὡσαύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνῃρημένας, ἀλλ' ἐντελεῖς ποιοῦσι, πολυκράτεα καὶ δημοσθένεα λέγοντες.

Τὸ πολλὸν λέγουσιν, οὐχὶ τὸ πολύ. καί, ὁ πολλὸς, οὐχὶ πολύς. τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν, ὁμοίως τοῖς ἀττικοῖς.

Præsentibus similiter & imperfectis præteritis, & participijs circunflexorum, & ut uniuersaliter dicam, omnibus modis integre utuntur: ut in Anacreonteis, ut uidetur audire enim hæc, loqui quis uolet. & in oraculo, & non loquentem audio.

Video uideo dicunt, α in ε uertentes. & utebantur utebantur.

Igitur pro igitur dicunt. Herodotus, & igitur inquiunt multi.

Sum, quod significat sum, sum dicunt. & Homerus, qui nouit præsentia, & futura, & præterita.

Tenues pro aspiratis amant, qui peruenerunt dicentes, & abierunt non in compositionibus solum, sed & in collisionibus. Herodotus, non potentes erant.

Naues naues dicunt.

In ης genitiuos, ab in ευς rectis factos, per ηος proferunt: regis dicentes, & pelei.

In ου desinētes genitiuos, ab in ος rectis factos, per οιο proferunt: menelai menelai, diuini diuini.

In ος desinentes genitiuos, ab in ις rectis factos, per εος proferunt: anguis anguis dicentes, per ο paruū. senex senis, uates uatis, & ciuitas ciuitatis. ut in Oreste Euripides, Qui poßit ciuitatis inq; magistratibus sit. & est tertius pes dactylus. & rursus in alia fabula, seuit anguis in terra sementem.

Solent eodē modo incipiētia facere præterita, quo præsentia, ex quibus ea facta sunt: ut uerberabat con uersim, ense percellebat, iuit aūt senex, posuit autē in mente dea candidis ulnis Iuno, flauos ex capite cepit capillos, et pulchrū sic ego nondū uidi oculis, neque sic

uenera-

Τοῖς ἐνεστῶσιν ὁμοίως καὶ παρατατικοῖς καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται, ὡς ἐν τοῖς ἀνακρεοντείοις, οἷον δοκέει κλύειν γάρ ἥδε, λαλέειν τὶς ἐθελήσει; καὶ ἐν τῷ χρησμῷ, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Τὸ ὁράω, ὁρέω λέγουσι, τὸ α εἰς ε τρέποντες. καὶ τὸ ἐχρέοντο, ἐχρέοντο.

Τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσι. ἡρόδοτος, καὶ ὢν φασι πολέες.

Τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἔω λέγουσι. καὶ ὅμηρος, ὃς ἤδη τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα.

Τὰ ψιλὰ ἀντὶ δασέων ἀσπάζονται, ἀπιγμένοι λέγοντες, καὶ ἀπήκοντο. οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. ἡρόδοτος, οὐκ οἷοί τε ἦσαν.

Τὰς νῆας, νέας λέγουσι.

Τὰς εἰς ος γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, βασιλῆος λέγοντες, καὶ πηλῆος.

Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι. μενελάου μενελάοιο, θείου θείοιο.

Τὰς εἰς ος ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες, διὰ τοῦ ο μικροῦ. πρέσβις πρέσβεος, μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος. ὡς ἐν ὀρέστῃ εὐριπίδης, ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἐντοῖς ἀρχαῖσιν ᾖ. καὶ ἔστιν ὁ τρίτος ποὺς δάκτυλος. καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ δράματι, ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

Εἰώθασι συναρχομένους ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο. οἷον τύπτε δι' ἐπιστροφάδην, ἄορι θεῖνε, βῆ δ' ὁ γέρων, θῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λευκώλενος ἥρη, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ἕλε τρίχας. καὶ τὸ, καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδιον ὀφθαλμοῖσιν, οὐδ' οὕτω

γερερὸν

uenerabilem: & tales si mihi uiginti occurrissent, omnes utiq; ibi perijssent. præterea aũt & me accipiens susceptum Peleus nutriebat accurate, & tuum clientem nominauit. & tunc Vlyssem ego uidi, & munera dedi. Et ut uniuersaliter dicam, correptiones ionum sunt: ut naues omni ex parte uolutabiles, pro naues. et anguis, & ciuitatis: sicut productiones atticorum. ut, uersatur quidam hic senex marinus uerax. et nunquã in foro uersabatur, gloriosos uiros faciente. puto quod & conuiuiũ attice producitur, & scribitur per υ magnum. cibus enim dicitur nutrimentum, & cõuiuium, quod bene habet corpus, & continens.

Secundas personas singulares paßiuorum, faciunt ex tertia persona singulari per subtractionem τ. Homerus, cognosces Atridem Agamemnonẽ, quem supra omnes Iupiter immisit in laboribus omnino. & rursus, quousq; plorans & dolens tuum deuorabis cor?

Similiter & genitiuos à rectis in ας neutrorum nominum per τος declinatorum, per subtractionem τ, cornu, præmij dicentes.

Τε abundat apud eos, & superfluum est: ut Herodotus, postquamq; facta sunt hæc, pro postquam.

In ους desinentes genitiuos neutrorum, per εος proferunt, & omnem casum huiusmodi integre præagũt, ut parietis, sagittæ. & Hectorem ex sagittis subduxit Iupiter.

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis uti solent, ut quot quot, quomodo quomodo, quotquot. non tamen in alijs. uertunt autem & aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas: ut tunica tunica, spinula spinula, & rana rana, & similia.

Ω pro

γεραρόν. καὶ τὸ, τοιοῦτοι εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν πάντες καὐτόθ' ἕλοντο. πρὸς δὲ καὶ νύ με δεξάμενος πηλεὺς τρέφεν ἐνδυκέως. καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. καὶ τὸ ἔνθ' ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα. καὶ καθόλου εἰπεῖν, αἱ συστολαὶ τῶν ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ νέας ἀμφιελίσσας, ἀντὶ τοῦ νῆας, καὶ ὄφεος, καὶ πόλεος. ὥσπερ αἱ ἐπεκτάσεις τῶν ἀττικῶν. ὡς τὸ πολεῖται τίς δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς, καὶ οὐδέ ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. οἶμαι δ' ὅτι καὶ τὸ εὐωχία ἀττικῶς ἐκτείνεται, καὶ γράφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου. ὀχὴ γὰρ λέγεται ἡ τροφή. καὶ εὐωχία, ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ συγκρατοῦσα.

Καὶ τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ. ὅμηρος, γνώσεαι ἀτρείδην ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. καὶ αὖθις, τέω μέχρις ὀδυρόμενος, καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι κραδίην.

Ὡσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας εὐθειῶν οὐδετέρων ὀνομάτων διὰ τοῦ τος κλινομένων καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ, κρέαος, γέραος λέγοντες.

Τό τε πλεονάζει παρ' αὐτοῖς, καὶ παρέλκει. ὡς ἡρόδοτος, ἐπεί τε ἐγένετο ταῦτα ἀντὶ τοῦ ἐπεί.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τῶν οὐδετέρων, διὰ τοῦ εος προφέρουσι, καὶ πᾶσαν δὲ πτῶσιν τῶν τοιούτων ἐντελῶς προάγουσιν. οἷον τείχεος, βέλεος. καὶ ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε ζεύς.

Τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς κεχρῆσθαι εἰώθασιν. οἷον πόσα κόσα, ὅπως ὅκως, ὁπόσα ὁκόσα. οὐ μὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. τρέπουσι δὲ καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα. οἷον χιτὼν κιθὼν, ἀκάνθιον ἀχάντιον, καὶ βάτραχος βάθρακος, καὶ τὰ ὅμοια.

Ω pro α aliquãdo uti eos dicunt: hominem hominẽ, & prandium prandiũ. ego aũt puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, & in uocatiuis, quemadmodũ & attici faciunt. principio Herodotus *in uocatiuo sic inquit, ò homo ne occide* Crœsum. *& rursus alibi, ò rex* Hercules, *pro ò rex. et* Sophocles, Sed *enim ò rex, neque quæ germinauerit quidem manet mens male rẽ gerentibus, sed loco mouetur. &* Homerus, *extremus uir optimus impellit solipedes equos, pro optimus. nam ω & α in ω magnum contrahitur, & colliditur. & ο et α in ω magnum cõtrahunt: ut boax box, piscis genus. & αο in ω magnum commiscetur: ut arma arma. & quoniam arma aspiratur, uertitur τ in θ. hoc uero atticum est. si enim esset* Ionicum, *non uersum esset: quia tenuibus gaudent iones.*

Ω pro α in diphthongo utuntur, ipse dicentes pro ipse, & admiratus pro admiratus. hinc puto et scriniũ, ionice sic dictum scrinium, quod sit ab origine uocabuli, quod uesteis continet arca.

I*ncidere et diuidere dictiones ionum proprium. ubi enim dicendum peloponnesus, pelopis insula dicunt. & ubi dicendum capream, capram syluestrem.*

A*cceptiones infinitorum pro imperatiuis ionũ sunt.* Homerus, *omnia ualde uere narra, pro narra. & experiri autem ut* Troiani *gloriosos* Achiuos: *pro experire. & innumera alia huiusmodi apud* Homerum *&* Hesiodum *inueniemus.*

A*cceptiones masculinorum pro femininis ionũ sunt: ut illud, cum illis autem sese oblectantibus niger ad uesper uenit: pro uespera.*

Diui-

Τὸ ω ἀντὶ τοῦ α ἔσθ' ὅτε χρῆσθαι αὐτοὺς λέγουσιν. ὤνθρωπον τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ ἄριστον ὤριστον, ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν, ὥσπερ καὶ οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν, αὐτίκα ἡρόδοτον ἐπὶ τῆς κλητικῆς οὕτω φησὶν, ὤνθρωπε μὴ κτῆνε κροῖσον. καὶ αὖ ἀλλαχοῦ, ὦναξ ἡράκλεις. ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ. καὶ Σοφοκλῆς, ἀλλὰ γὰρ ὦναξ οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν. ἀλλ' ἐξίσταται. καὶ ὅμηρος, λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους, ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος. τὸ γὰρ ω καὶ α εἰς ω κιρνᾶται, ἢ συναλείφεται. καὶ τὸ ο καὶ α εἰς ω κιρνῶσιν. ὡς τὸ βόαξ βῶξ. καὶ τὸ αο εἰς ω κιρνᾶται, οἷον τὰ ὅπλα θ' ὦπλα. καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅπλον δασύνεται, τρέπεται τὸ τ εἰς θ. τοῦτο δὲ ἀττικόν ἐστιν. εἰ γὰρ ἦν ἰωνικῶν, οὐκ ἂν ἐτράπη, ἐπεὶ τοῖς ψιλοῖς χαίρουσιν ἴωνες.

Τὸ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ διφθόγγῳ χρῶνται, ωὐτὸς λέγοντες ἀντὶ τοῦ αὐτὸς, καὶ θωυμάσας ἀντὶ τοῦ θαυμάσας. ἐντεῦθεν οἶμαι καὶ τὸ φωριαμὸς ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, φαριαμὸς ὤν, ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, ἡ τὰ φάρεα περιέχουσα κιβωτός.

Τὸ τέμνειν καὶ διαιρεῖν τὰς λέξεις ἰώνων ἴδιον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν πελοπόννησος, πέλοπος νῆσος λέγουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αἴγαγρον, αἶγα ἄγριον.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν ἰώνων εἰσίν. ὅμηρος, πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ πειρᾶν δ' ὥσκεν τρῶες ὑπερκύδαντας ἀχαιοὺς, ἀντὶ τοῦ πειρῶ, καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα παρ' ὁμήρῳ καὶ ἡσιόδῳ εὑρήσομεν.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ, τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

Diuisiones in ει desinẽtium singularium datiuorũ, ionum sunt propriæ: sagittæ sagittæ, & hastæ hastæ.

In ω desinentia feminina in accusatiuo in ουν finiũt: ut latonam latonam, sapphonem sapphonem.

I extrahunt iones interdum ex dictionibus, nam laborare laborare dicunt.

Præuenimus dicendo, quod ionum est scribere, & dicere, anguis & ciuitatis. nunc autem dicimus, quod communibus ipsorum genitiuis utuntur iones, & præcipue Homerus, ex agro procul ab urbe. & Hippocrates, tabe laboranti, si profluuium uentris superuenerit, mortale est.

Geminationes in secundis indefinitis ionum sunt: ut hoc, paraueruntq; epulum.

Transpositione literarum ionica lingua utitur: ut cor pro cor, uia pro uia.

Duplex σσ in ξ uertunt iones: duplicia enim duplicia, & triplicia triplicia dicunt.

I subtrahunt sæpe ex dictionibus. principio Herodoti Halicarnasei historiæ demonstratio, pro demonstratio. Sed & subtrahere ex possessiuis ι, ionum est: ut argenteus, aureus. Homerus, Hectoreamq; loricam in pectoribus scindere.

In ες desinentes rectos plurales, si ab in ευς rectis fiunt, per ηες proferunt: reges, equites, quoniam & genitiuum sic proferunt. si uero ab ης, uel in υς, per ε, ut uerus, rectus singulariũ, & rectus pluraliũ. apud nos ueri per ει diphthongum, ionice autem ueri. & rursus multus multi: ut illud, Plures autem ipsum optauerũt gestare, & acuti claui.

Dubi-

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, βέλεϊ βέλει, καὶ ἔγχεϊ ἔγχει.

Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς ουν περατοῦσιν. οἷον λητὼ λητοῦν, σαπφὼ σαπφοῦν.

Τὸ ι ἐξαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐνίοτε τῶν λέξεων. τὸ γὰρ ποιεῖσθαι, ποιέεσθαι φασίν.

Εφθάσαμεν εἰπόντες ὅτι τῶν ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ λέγειν, ὄφεος καὶ πόλεος. νυῦ δὲ φαμὲν, ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ ἴωνες, καὶ μάλιστα ὅμηρος, ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. καὶ ἱπποκράτης ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη θανάσιμος.

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ τετύκοντό τε δαῖτα.

Τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων ἰὰς χρῆται. οἷον κραδίην ἀντὶ τοῦ καρδίαν, ἀτραπιτὸς ἀντὶ τοῦ ἀταρπιτός.

Τὸ δὲ διπλὸν σσ εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες. τὰ δισσὰ γὰρ διξὰ, καὶ τὰ τρισσὰ τριξὰ λέγουσι.

Τὸ ι ὑπεξαιροῦσι πολλάκις τῶν λέξεων. αὐτίκα, ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις, ἀντὶ τοῦ ἀπόδειξις. ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τῶν κτητικῶν τὸ ι τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον ἀργύρεος χρύσεος. ὅμηρος, ἑκτόρεόν τε χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γίνονται, διὰ τοῦ ηες ἐκφέρουσι. βασιλῆες, ἱππῆες. διότι καὶ τὴν γενικὴν οὕτω προφέρουσιν. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ης, ἢ εἰς υς, διὰ τοῦ ε. οἷον ἀληθὴς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν παρ᾽ ἡμῖν μὲν ἀληθεῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἰωνικῶς δὲ ἀληθέες. καὶ πάλιν πολὺς πολέες. ὡς τὸ, πολέες δέ μιν ἠρήσαντο φέρειν, καὶ ὀξέες ἧλοι.

Dubitauerit autem quiſpiam, quomodo genitiuos ab in υς *rectis, non proferunt per* νος *: ut iucundi, acuti, ſicut regis & domeſtici. eſt igitur dicendum, quod nunquã penultima genitiui maior uult eſſe ultima nominatiui, in ijs quæ inequaliter declinantur : ut aiax. rectus* ας *habet natura longum, aiacis autem genitiuus poſitione longam habet penultimam. ſed & lachetis, natura longã penultimã. aut igitur æqualis debet eſſe penultima genitiui ultimæ recti, aut minor : ut in aiacis & gratioſi, & leo leonis. nunquam autẽ maior. quoniam igitur* Peleus, *& ſimilia, habebant ultimam longam, fecerunt &* Iones *penultimam longam genitiui, ut ſit æqualis ultimæ nominatiui, cum non fieret ex hoc regulæ tranſgreſsio. in iucundus autem non potuit uertere genitiuum iucundi in* η. *ſic enim inueniretur maior penultima genitiui ultima recti. quoniam iucundus breuem habet ultimã, & acutus, et huiuſmodi.* In ς *enim deſinentia cum ambigua, per abiectionẽ* ς *neutrum faciẽtia, correptam habent ambiguam: magnus magnum, ſuauis ſuaue.*

Et *feminina* ι *extrahunt, & in omni caſu hoc faciunt.* Herodotus, *femininarum equarum unã, quam* Darius *præcipue amabat. & rurſus, appropinquans feminæ.*

Non *pronunciatum* ι *pronunciare ſolent.* Homerus, *cœnaculm cum aſcendiſſet, & paternus eſt amicus. &* Heſiodus, *indigere abſentis.*

Additiones ι, τῷ ε, *ſequente uocali, uel una immutabilium, ionum ſunt : ut quouſque quouſque, uacua pro uacua, & hoſpes pro hoſpes.*

Mutare

Διαπορήσειε δ' ἄντις, πῶς τὰς γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς υς εὐθειῶν οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ ηος, οἷον ἡδῆος, ὀξῆος. ὥσπερ βασιλῆος καὶ οἰκῆος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων θέλει εἶναι τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν περιττοσυλλάβως κλινομένων, οἷον αἴας. ἡ εὐθεία τὸ ας ἔχει φύσει μακρὸν, ἡ δὲ αἴαντος γενικὴ θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν. ἀλλὰ καὶ ἡ λάχητος φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν. ἢ οὖν ἴση ὀφείλει εἶναι ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, ἢ ἐλάττων, ὡς ἐπὶ τοῦ αἴαντος, καὶ χαρίεντος, καὶ λέων λέοντος. οὐδέ ποτε δὲ μείζων. ἐπεὶ οὖν τὸ πηλεὺς καὶ τὰ ὅμοια εἶχον τὴν λήγουσαν μακρὰν, ἐποίησαν καὶ οἱ ἴωνες τὴν παραλήγουσαν μακρὰν τῆς γενικῆς, ἵν' ᾖ ἴση τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, μὴ οὔσης ἐντεῦθεν τοῦ κανόνος παραβάσεως. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδὺς οὐκ ἠδυνήθησαν τρέψαι τὴν γενικὴν τοῦ ἡδέος εἰς η. οὕτω γὰρ ἂν εὑρίσκετο μείζων ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. ἐπεὶ ὁ ἡδὺς βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν, καὶ ὀξὺς, καὶ τὰ ὅμοια. τὰ γὰρ εἰς ς λήγοντα μετὰ διχρόνου, ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον. ὁ μέγας τὸ μέγα, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιροῦσι, καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τοῦτο ποιοῦσιν. ἡρόδοτος, τῶν θηλέων ἵππων μίαν, τὴν ὁ δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. καὶ πάλιν, ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ.

Τὸ μὴ ἐκφωνούμενον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν. ὅμηρος ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, καὶ πατρώϊος ἐστὶν ἑταῖρος. καὶ ἡσίοδος, χρηΐζειν ἀπεόντος.

Αἱ προθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ἰώνων εἰσίν. οἷον ἕως εἵως, κεινὴ ἀντὶ τοῦ κενὴ, καὶ ξεῖνος ἀντὶ τοῦ ξένος.

Mutare οι diphthongum in ες syllabam, ionum est. Homerus, concordes socij, pro concordes. tractores curruum equi, pro tractores curruum.

Immutationes η in α breue, ionũ sunt: mugiens pro mugiens, & oblitus pro oblitus, & inobliuiscibilis pro inobliuiscibilis. Si quis autem dicit, quomodo alias α in η uertunt, ut iuno iuno, titan titan: alias η in α? scito, quod α in η uertunt, cum est α longũ. η autem in α non generaliter, sed cum est α breue. Immutationes autem breuis α in η, posteriorum ionum sunt: ut, hæc igitur ad ueritatem tendunt.

Exceptiones earum quæ in principio sunt consonantium, ionum sunt: liberare liberare, terra terra, grauis grauis. Semper ων syllabam abundantem ponunt inter præpositione: extraxerunt, deuorarunt.

Primas uocales literas ex dictionibus extrahunt iones: ille ille, festus dies festus dies.

Composita uerba dissoluunt, & interponunt nomina: ut, Leo qui de taurum uorauit, pro qui deuorauit. inter autem fecit Eetionem, pro interfecit.

Præuertere dictiones ionum est proprium: ut aues ceu, & quo in multum laboram.

Hyperbata ionum sunt: ut, sed postquam transq; palos & fossam ierunt, hoc est transierunt.

Diuisiones in ως desinentium aduerbiorum, quæ à genitiuo plurali sunt, cuius rectus singularis in ης terminatur, et in ους habet genitiuum singularẽ: ut pius pij. genitiuus pluralis piorum, et mutatione ν in ς pie. uerus ueri. genitiuus pluralis, uerorũ, & mutatione ν

Τὸ μεταλλάττειν τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ες συλλαβὴν ἰώνων ἐστίν. ὅμηρος, ἐρίηρες ἑταῖροι, ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι. ἐρυσάρματες ἵπποι, ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ ἰώνων εἰσὶν, μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα, καὶ λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος, καὶ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄληστος. εἰ δέ τις λέγει, πῶς πῇ μὲν τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ὡς ἥρα ἥρη, τιτὰν τιτὴν, πῇ δὲ τὸ η εἰς α; ἴσω, ὡς τὸ μὲν α εἰς η τρέπουσιν, ὅτε ἐστὶ τὸ α μακρόν. τὸ δὲ η εἰς α, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτε ἐστὶ τὸ α βραχύ. αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος α εἰς η μεταγενεστέρων ἰώνων εἰσίν. ὡς, τάδε δὴ ἐς τὴν ἀληθείην ἥκουσιν.

Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν καταρχὴν συμφώνων ἰώνων εἰσίν. οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς αἰνός. ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περισπὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων. ἐξ ὧν εἷλον, καὶ ἀπ' ὧν ἔδοντο.

Τὰ πρῶτα φωνήεντα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦσιν οἱ ἴωνες. ἐκεῖνος κεῖνος, ἑορτὴ ὁρτή.

Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀνόματα. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. κατὰ δ' ἔκτανεν ἠετίωνα, ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε.

Τὸ ἀναστρέφειν τὰς λέξεις ἰώνων ἐστὶν ἴδιον, οἷον ὄρνιθες ὥς, καὶ ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα.

Καὶ τὰ ὑπερβατὰ ἰώνων εἰσίν. οἷον αὐτὰρ ἐπὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, ἤγουν διέβησαν.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιῤῥημάτων, τῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γινομένων, ἧς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν εἰς ης περατοῦται, καὶ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν. οἷον ἀσεβὴς ἀσεβοῦς. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀσεβῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ς ἀσεβῶς. ἀληθὴς ἀληθοῦς, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀληθῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν

εἰς ς

in ς,uere,et id genus alia.hæc igitur & huiusmodi diuidunt Iones, ut nomina,uere dicentes, & ueraciter, & pie.In sanctis tamen sancte, & iustorum iuste, & mirorum mire, non etiam. horum enim genitiui non in ους desinunt, ut sint diuisi, & in nominibus, & in aduerbijs.

Dores,ut dictum est, producto utuntur α, uertentes η in ipsum: ut sol sol,insula insula, luna luna. Iones autem correpto utuntur eo, & ut uniuersaliter dicam,& additione, & ablatione, & interductione utuntur, & concisione. Est autem additio oblationi contraria, interducto uero concisioni. Et additio quidem est, cum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, ut causa causa. & Ilium intra, pro intra,solus solus, totus totus. Hæc autem ego additamenta non dico, sed interpositiones: ut & illa, nonus nonus, spirantes spirantes. ut Homerus, illi ibant taciti robora spirantes Achiui. & nobis nonus est uoluens annus.Additio autem dicitur, cum in principio orationis alia assumitur litera: ut uua passa uua passa.omnis,uniuersus. est hoc & atticum: siue igitur additio,siue sit interpositio,ionum est. sed & contraria his.est autem contraria,ut dictum est,additio ablationi,interpositio defectui. Est uero ablatio in principio sublatio: ille ille, illuc illuc,dies festus dies festus. Defectus,abiectio uocalis de medio non facientis syllabam: ut cruentare, seu laniare. Est autem hoc & atticum. hæc quidem propria ionum sunt: Additio inquam,& defectus,& interpositio,& ablatio:& item concisio, quæ est contraria interductioni. Est autem

concisio

εἰς ς ἀληθῶς, καὶ τἄλλα ὁμοίως. ταῦτα οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα διαιροῦσιν οἱ ἴωνες, ὁμοίως τοῖς ὀνόμασιν ἀληθέως λέγοντες, καὶ ἀτρεκέως, καὶ ἀσεβέως. ἐπὶ μέν τοι τῶν ὁσίων ὁσίως, καὶ δικαίων δικαίως, καὶ θαυμαστῶν θαυμαστῶς οὐκ ἔτι. τούτων γὰρ αἱ γενικαὶ οὐκ εἰς ους λήγουσιν, ἵνα ὦσι διῃρημέναι, καὶ κατὰ τὰ ὀνόματα. καὶ τὰ ἐπιρρήματα.

Οἱ μὲν δωριεῖς ὡς εἴρηται ἐκτεινομένῳ χρῶνται τῷ α, τρέποντες τὸ η εἰς αὐτό. οἷον ἥλιος ἅλιος, νῆσος νᾶσος, σελήνη σελάνα. οἱ δὲ ἴωνες συστελλομένῳ χρῶνται αὐτῷ. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, καὶ προσθέσει, καὶ ἀφαιρέσει, καὶ ἐπεκτάσει κέχρηνται, καὶ συγκοπῇ. ἐστι δὲ ἡ μὲν πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει ἐναντία, ἡ δὲ ἐπέκτασις τῇ συγκοπῇ. καὶ πρόσθεσις μὲν ἐστιν, ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τοῦ ὀνόματος παραληφθῇ τι στοιχεῖον, οἷον ἕνεκα εἵνεκα, καὶ ἴλιον εἴσω ἀντὶ τοῦ ἔσω. μόνος μοῦνος, ὅλος οὖλος. ταῦτα δ' ἐγὼ προσθέσεις οὐ λέγω, ἀλλὰ παρενθέσεις. ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἔνατος εἴνατος, πνέοντες πνείοντες. ὡς ὅμηρος, οἱ δ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός. πρόσθεσις δὲ λέγεται, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον. οἷον σαφὶς ἀσαφὶς, πᾶς ἅπας. ἐστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικόν. κἄν τε γοῦν πρόσθεσις, κἄν τε παρένθεσις, τῶν ἰώνων ἐστίν. ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναντία τούτοις. ἐστι δὲ ἐναντία μὲν ὡς εἴρηται, ἡ πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει, ἡ δὲ παρένθεσις τῇ ἐλλείψει. ἐστι δὲ ἀφαίρεσις ἡ καταρχὰς ἆρσις, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐκεῖσε κεῖσε, ἑορτὴ ὁρτή. ἔλλειψις δὲ, ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν, οἷον αἰμύξαι ἀμύξαι. ἐστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικόν. ταῦτα μὲν ἴδια ἰώνων εἰσὶν, ἥτε πρόσθεσις λέγω, καὶ ἡ ἔλλειψις, καὶ ἡ παρένθεσις, καὶ ἀφαίρεσις, καὶ ἔτι συγκοπὴ, ἥ τις ἐστὶν ἐναντία τῇ ἐπεκτάσει. Ἐστι δὲ

concisio, defectus unius syllabæ in medio dictionis, ut impetus impetus, infortunatus infortunatus, præcipuus præcipuus.

Interductio, abundantia unius syllabæ in medio: ut frater frater, uerus uerus. fit aliquando concisio etiam duarum syllabarum: ut Deucalionides deucalides. hac concisione utũtur & æoles. Vtuntur & diuisionibus. nouerat enim in animo fratrem, quia laborabat. Diuisio autem contractioni contraria.

Est autem contractio, duarum uocalium diuisarum in unam syllabam unio: ut nomen nomen. & est proprium hoc atticorum. Reduplicatio, ut diximus, propria ionum, ut sortiantur sortiantur. Sed & sublatio ipsorum, percussus percussus. Est autem reduplicatio contraria sublationi. Rursus correptio ionum est: ut, obstrepebat autem magnus fluctus ad siccam continentem. productio autem, ut ponere ponere atticorum.

Rursus quæ dicitur adfiguratio, abundantia syllabæ in fine: ut deis deis, sapientibus sapientibus, musis musis. hæc contraria est abscisioni, est autem hæc doriensium: ut sudorem sudorem. Homerus, Sudorem abstergebant miscellam potionis. Rursus intercidentia, quæ erat contraria elisioni, ionum est: ut dicimur dicimur. Elisio autem doriensium tantum est: ut sceptrum sceptrũ. Rursus duplicare ionũ est, siue duplicatio, quæ est contraria prætermißioni. est aũt duplicatio, cũ in aliqua consonantiũ eadem consonans additur, ut quoniam quoniã, quoniam dicam, quantũ quantum. Homerus, tantum iratus est phœbus Apollo.

Præter-

συγκοπὴ μὲν ἔνδεια μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξεως. οἷον οἴμημα οἶμα, κακόμορος κάμμορος, ἐξαίρετος ἔξαιτος.

Παρέκτασις δὲ πλεονασμὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον ἀδελφὸς ἀδελφεὸς, ἔτυμος ἐτύτημος. ἔστιν ὅτε γίνεται συγκοπὴ καὶ δύο συλλαβῶν. οἷον δαλκαλιωνίδης δαλκαλίδης. ταύτῃ δὲ τῇ συγκοπῇ χρῶνται καὶ οἱ αἰολεῖς. χρῶνται δὲ καὶ ταῖς διαιρέσεσιν, ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο. ἡ διαίρεσις δὲ τῇ συναλοιφῇ ἐναντία.

Ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. καὶ ἔστιν ἴδιον τοῦτο τῶν ἀττικῶν. ἡ δὲ ἀναδίπλωσις ὡς ἔφαμεν ἰδία τῶν ἰώνων, οἷον λάχωσι λελάχωσιν. ἀλλὰ καὶ ἡ ἄρσις αὐτῶν, βεβλημένος βλημένος. ἔστι δὲ ἡ ἀναδίπλωσις ἐναντία τῇ ἄρσει. πάλιν ἡ συστολὴ τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον, ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. ἡ ἔκτασις, οἷον τιθέμεναι, τιθήμεναι ἀττικῶν.

Πάλιν ὁ λεγόμενος προσχηματισμὸς, πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον θεοῖς θεοῖσι, σοφοῖς σοφοῖσι, μούσαις μούσαισιν. οὗτος δὲ ἐναντίος ἐστὶ τῇ ἀποκοπῇ. ἔστι δὲ αὕτη τῶν δωριέων. οἷον ἱδρῶτα ἱδρῶ. ὅμηρος, ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, κυκεῶνα κυκεῶ. πάλιν ἡ παρέμπτωσις, ἥ τις ἦν ἐναντία τῇ ἐκθλίψει, τῶν ἰώνων ἐστὶν, οἷον λεγόμεθα λεγόμεσθα. ἡ δὲ ἔκθλιψις μόνον τῶν δωριέων ἐστὶν, οἷον σκῆπτρον σκᾶπτον. πάλιν τὸ διπλασιάζειν τῶν ἰώνων ἐστὶν, ἤτοι ὁ διπλασιασμὸς, ὅς ἐστιν ἐναντίος τῇ παρελλείψει. ἔστι δὲ ὁ διπλασιασμὸς, ὅταν ἔν τινι τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον προστεθῇ. οἷον ὅτι ὅττι, ὅττικεν εἴπω. ὅσον ὅσσον. Ὅμηρος, τόσσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων.

Παρέλ-

Prætermißio eſt, cum aliqua ex geminatis cōſonantibus deficiat, ut melius melius, & eſt dorienſiū. eſt autem ionum proprium, et abijcere ex ει diphthongo ι, ut maior maior, melius melius. eſt aūt defectus, qui eſt ut prædictum eſt, abiectio uocalis de medio: quale eſt cruentare, dilaniare. hi poſtquā & poſtquam dicunt. Herodotus, cum deſcendit in terram ex qua crocodilus. eodem modo hic, hic aiunt permutatim. Herodotus, hic trochilus ingrediens, quaſi ab eo quod inde.

Viuam dicunt, & uiuentem mulierem, tanquam à uiuus: ualde ualde dicunt.

Magnitudo magnitudo dicunt. Herodotus in ſecunda hiſtoria, faciens autem maxime naſo adunco, magnitudo quanta crex auis marina.

E & ο in ου diphthongū miſcetur apud eos. Herodotus, ad hunc aſpiciens, bibeq; & lætare: eris enim cum obieris, talis. & plures plures. poſt Helenæ raptū græcorum exercitum multum auxiliantem Menelao.

Sibi ſibi dicunt.

Ne negatiuam coniunctionem, pro μὴν completiua accipiunt: ut apud Herodotum, habere Helenam.

Quouſque quouſq; dicūt. Herodotus, quouſq; abſtulerunt. rurſus, iterum ſemper dicunt, & non iterum.

Idoneus ι eximunt, & idoneus dicunt. Herodotus, ut rogaret iuuenilis aptitudo.

Contractio ι & ε in ι longum, ionum eſt: ſacerdos ſacerdos, accipiter accipiter. & mutatione α in η, accipiter, per eandem linguam. Heſiodus, Sic accipiter allocutus eſt luſciniam colliuariam. et angues angues ionicum.

Παρέλλειψις δέ ἐστιν, ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλίπηται. οἷον κάλλιον κάλιον. καὶ ἔστι τῶν δωριέων. ἔστι δὲ τῶν ἰώνων ἴδιον καὶ τὸ ἀποβάλλειν τῆς ει διφθόγγου τὸ ι, οἷον μείζων μέζων, κρεῖσσον κρέσσον. ἔστι δὲ τοῦτο ἔλλειψις, ἥ ἐστιν ὡς προείρηται ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον, οἷόν ἐστι καὶ τὸ αἱμύξαι ἀμύξαι. οὗτοι καὶ τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν. ἡρόδοτος, ἐπεὰν ἐκβῇ εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος. ὁμοίως καὶ τὸ ἐνταῦθα, ἐνθαῦτά φασιν ἐνηλλαγμένως. ἡρόδοτος, ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος εἰσδυώων, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα.

Ζωὴν λέγουσι καὶ τὴν ζῶσαν γυναῖκα, ὡς ἀπὸ τοῦ ζωός. τὸ λίαν, κάρτα λέγουσι.

Τὸ μέγεθος μέγαθος λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἱστοριῶν, πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον μέγαθος, ὅσον κρέξ.

Τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνᾶται παρ' αὐτοῖς. ἡρόδοτος, ἐς τοῦτον ὁρόων πίνε τε καὶ τέρπευ, ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. καὶ πλεῦνας, τοὺς πλείονας. μετὰ τὴν ἑλένης ἁρπαγὴν ἑλλήνων στρατιὰν πολλὴν βοηθεῦσαν μενελάῳ. Τὸ σφίσι, σφῖν λέγουσι.

Τὸν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδεσμον, ἀντὶ τοῦ μὴν παραπληρωματικοῦ λαμβάνουσιν. ὡς παρ' ἡροδότῳ, μὴ ἔχειν ἑλένην.

Τὸ ἕως οὗ, ἐς ὃ λέγουσιν. ἡρόδοτος, ἐς ὃ ἐξείλοντο πάλιν. αὖτις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις.

Τοῦ ἐπιτήδειος τὸ ι ὑπεξαιροῦσι, καὶ ἐπιτήδεος λέγουσιν. ἡρόδ. ἵνα πυνθάνοιτο ἐνηβητηρία ἐπιτηδεότης.

Η κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν, τῶν ἰώνων ἐστίν. ἱερεὺς ἱρεὺς, ἱέραξ ἵραξ. καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η ἴρηξ, κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. ἡσίοδος, ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον. καὶ ὄφιες, ὄφις ἰωνικόν.

Τὸ τέ-

Incidere incidere dicunt. Herodotus in secunda, sacerdotes in Aegypto collectos omneis medios dissecare. & Hippocrates, uenam iucidere.

Ex fero auferunt γ, & pro eo interponentes ι, fero dicunt. Herodotus, decies millies hoc utitur.

Nauigans nauigans dicunt. Herodotus, secundum segetem nauigantes. Ipsos ipsos, & ipsorum diuidunt: & sic proferunt ipsi, et ipsos & ipsorum. Homerus, sed ipsos fortis Diomedes spoliauit.

Mentem, & fluxum, & cutem diuidunt, mentē & fluxum & cutem dicentes. Homerus, corpus incidens ferrum. Herodotus, qui non in mentē uertunt adhuc.

Fatus non utuntur participio, sed fatus.

Interrogabat per diphthongum scribunt, & puto propter hoc, quoniā eodem modo incipere faciunt præterita, ut propria præsentia. est enim apud ipsos præteritum imperfectum interrogabat, deinde ionterpositione ι fit interrogabat. sic & interrogauit apud eos per ει diphthongum scriptum, uel à positione assumit ει diphthongum. est enim interrogo, & dico, & fit appositione ι rogo rogo, interrogabam gabas gabat.

Etiam iones tertias personas pluraleis paßiuorum præteritorum perfectorum sic faciunt. in tertijs personis singularibus, habentibus τ tenue, uertūt tenuem in suam aspiratam, et faciunt additamentum α: lotum est, lota sunt. dictum est, dicta sunt. si tamen fuerit cōmune per ς grauitonum, tunc & ionicum habet ante αται formetiuam medij præteriti perfecti: dictum est, dicta sunt, quoniam dixi. Si tamen à circunflexis natura longam penultimam habentibus, hāc corripiunt

ante

Τὸ τέμνειν, τάμνειν λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ, τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν αἰγύπτῳ, συλλέξαντες πάντας μέσους διατάμνειν. καὶ Ἱπποκράτης, φλέβα τάμνειν.

Τοῦ ἐνέγκω ἀφεροῦνται τὸ γ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπεντιθέμενοι τὸ ι, ἐνείκω λέγουσιν. ἡρόδοτος μυριαχοῦ τούτῳ χρῆται.

Τὸ ἐκπλεύσας ἐκπλώσας λέγουσιν. ἡρόδοτος, κατὰ λήϊον ἐκπλώσαντες. τὸ σφεῖς σφᾶς, καὶ σφῶν διαιροῦσι, καὶ οὕτω προφέρουσι σφέες, καὶ σφέας, καὶ σφέων. ὅμηρος, ἀλλὰ σφέας κρατερὸς διομήδης ἐξενάριξε.

Τὸν νοῦν, καὶ τὸν ῥοῦν, καὶ τὸν χροῦν διαλύουσι, νόον καὶ ῥόον καὶ χρόα λέγοντες. ὅμηρος, ταμεσίχροα χαλκόν. ἡρόδοτος, οἱ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσί πω. τῇ εἰπὼν οὐ χρῶνται μετοχῇ, ἀλλὰ τῇ εἴπας.

Εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι, καὶ οἶμαι διὰ τοῦτο, ἐπεὶ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ παρατατικὸς ἐρώτα, εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται εἰρώτα. οὕτω καὶ τὸ ἐπανείρετο παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον, ἢ ἀπὸ τοῦ θέματος προσλαμβάνει τὴν ει δίφθογγον. ἔστι γὰρ τὸ ἐρωτῶ, καὶ ἔρω, καὶ γίνεται παρενθέσει τοῦ ι εἴρω, εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρου εἴρετο.

Ετι οἱ Ἴωνες τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν οὕτω ποιοῦσιν ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλόν. τρέπουσι τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασὺ, καὶ ποιοῦσι προσθήκην τοῦ α. νένιπται νενίφαται, λέλεκται λελέχαται. εἰ μέν τοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ ς βαρύτονον, τότε καὶ τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου, πέφρασαι πεφράδαται, ὅτι πέφραδα. εἰ μέν τοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγομένων, ταύτην συστέλλουσι

ante ατω, in debitam correptionem: factum est, facta sunt.

Item, constituunt Iones in δου desinentibus patronymicis, intensiones: peliadæ dicentes, & laertiadæ. debebat enim esse genitiuus laertidæ. Quoniam in δης patronymica una syllaba superant genitiuum primitiui: ut Pelei Peleidæ, priami priamidæ. sic & laertæ laertidæ debebat esse patronymicum. sed iones faciunt intensionem, & sic proferunt, laertides dicentes: Peliades, deinde per productionem atticam peleiades.

Vtuntur autem et transpositionibus. est aũt transpositio, cum uel prima litera propriæ fit syllabæ secunda: ut uia uia. ex uerti enim facta est, & a priuatiua particula. & est rectus uia, scilicet uia. Inde facta est transmutatio literæ, & dicitur uia. aut secũda prima: ut cor cor, fortis fortis, quartum quartum. Homerus, quartus dies erat, & in eo perfecta sunt omnia.

Sciendum, quod differt transpositio superpositione. nam transpositio in eadem syllaba fit: superpositio uero, in posteriore: ut externus, erat enim nothus, externus, & per superpositionem externus. & rursus, genu genu, & hasta hastæ, & per superpositionem genu & hastæ. utuntur & hac paßione iones.

Scire autem oportet, quòd antiqua ias decidit iuxta inhabitantium mutationem, & permansit usque ad illud tempus, quo fecerunt Iones colonias, & disseminati sunt in loca plura. Dicitur autem apud eos ualere ualere. unde & sana uulnera,

cica-

πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολὴν, πεποίηται πεποίεαται.

Ἔτι στοιχοῦσιν ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς δης ληγόντων πατρωνυμικῶν, τὰς ἐπεκτάσεις, πηλειάδου λέγοντες, καὶ λαερτιάδου. ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ λαερτίδου, ἐπεὶ τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ μιᾷ συλλαβῇ περιττεύουσι τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου, οἷον πηλέως πηλεΐδου, πριάμου πριαμίδου. οὕτω καὶ λαέρτου λαερτίδου ὤφειλεν εἶναι τὸ πατρωνυμικόν. ἀλλ' οἱ ἴωνες ποιοῦσιν ἐπέκτασιν, καὶ οὕτω προφέρουσι, λαερτιάδης λέγοντες, πηλειάδης. εἶτα κατ' ἐπέκτασιν ἀττικὴν πηληϊάδης.

Χρῶνται δὲ καὶ ταῖς μεταθέσεσιν. ἔστι δὲ μετάθεσις, ὅταν ἢ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἰδίας γένηται συλλαβῆς, δεύτερον. οἷον ἀτραπιτὸς ἀταρπιτός. ἐκ γὰρ τοῦ τρέπεσθαι γέγονε, καὶ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ ἀτραπιτὸς, ἤγουν ἡ ὁδός. εἶτα γέγονε μετάθεσις τοῦ στοιχείου, καὶ λέγεται ἀταρπιτός. ἢ τὸ δεύτερον πρότερον. οἷον καρδία κραδία, καρτερὸς κρατερὸς, τέταρτον τέτρατον. ὅμηρος, τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Ἰστέον δὲ, ὡς διαφέρει μετάθεσις ὑπερθέσεως. ἡ μὲν γὰρ μετάθεσις ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται, ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ὑστέρᾳ, ὡς τὸ ὀθνεῖος. ἦν γὰρ νόθος νοθεῖος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ὀθνεῖος. καὶ πάλιν γόνυ γόνυος, καὶ δόρυ δόρυος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γουνὸς, καὶ δουρός. χρῶνται δὲ καὶ τούτῳ τῷ πάθει οἱ ἴωνες.

Εἰδέναι δὲ χρὴ, ὡς ἡ μὲν ἀρχαία ἰὰς μετέπεσε περὶ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, καὶ διέμεινεν ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἐφ' ᾧ ἐποίησαν οἱ ἴωνες τὰς ἀποικίας, καὶ διεσπάρησαν εἰς τόπους πλείονας. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ μὲν ὑγιαίνειν οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων,

cicatrices dicimus,& sermo fabula,et diuinare sortes edere.& loca in quibus uersabantur,mores.et diligen ter diligenter.pro amicitiam donauit, amicitiã passus est.& fraudulenter,uel diligenter peruersim,& reso nantis,habentis.& iratus, & conturbatus, accelera-tus,& familiaris,laralis.& moleste ferens,moleste fe rens. & pro alij autem alij dicunt. & pro quiescens, moram trahens. Dicunt & qui secundum tribus, & numerum triginta uirorum,cœnas.

Eum qui cogitauit, qui in animo habuit. Et persua sit,uel docuit,notificauit. Et tincturas medicamenta. Et impensas,tributa. angiportus dicunt, uicos biuios. Secures autem bipennes, uel ex manu arma, pharc-tras pharetras.

Phaleras circum maxillas tegmẽta. Psenas, quæ in grossis nascuntur bestiolæ. Prolixum longũ,et rectum.

Qui confricauit accipiunt,pro qui contriuit. Ma-ceriæ, qui ex lapidibus ædificatis, & sine cœno par-uus paries.

Fragmentum fragmentum, frustum promõtorium. & tarsos calamorum frondes,ubi siccabant lateres.

Rostrum, æs appositum in prora nauibus. Paren-tare inferias inferre, aut sacrificare mortuis. Pro fusionem autem, libationem. Mobilia non altam su-pellectilem, sed superficiem. Vitiliginem uocant mor-bum quendam per totum corpus. gannitus, lugubres uoces. Terrifamelicos, qui in terra esuriunt, ac e-gent. Qui satis fecit, qui expulit, ut Herodotus in secunda. Modicum, & bene habens, æquißimum. admittentes autem, flectentes aiunt. clauam dicunt

inflexum

θύλας λέγομεν. ὁ δὲ λόγος μῦθος, καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἀνε-
λεῖν, καὶ τοὺς τόπους ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο, ἤθη. καὶ τὸ ἐπι-
μελῶς ἀνακῶς. ἀντὶ τοῦ ξενίην ἐδωρήσατο, ξενίων συνε-
θήκατο. καὶ τὸ ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς, ἐπιστρεφέως. καὶ
τὸ ἠχούσης ἐχούσης. καὶ τὸ θυμωθεὶς, καὶ ταραχθεὶς, σπερ-
χθείς. καὶ ὁ ἔποικος, ἐπέσιος. καὶ ὁ δυσφορῶν, ἠμεκτέων.
καὶ ἀντὶ τοῦ ἕτεροι δὲ, μετεξέτεροι λέγουσιν. καὶ ἀντὶ τοῦ
ἡσυχάζων, εἰλινύων. λέγουσι δὲ καὶ τοὺς κατὰ δήμους, καὶ
ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν δεῖπνα. καὶ τὸν διανοη-
θέντα ἐννώσαντα, καὶ τὸ ἀνέπεισεν ἢ ἐδίδαξεν ἀνέγνω-
σε, καὶ τὰς βαφὰς φάρμακα, καὶ τὰ ἀναλώματα τέλη. καὶ
λαύρας λέγουσι, τὰς ῥύμας, τὰς ἀμφόδους. σαγάρεις δὲ, τοὺς
πελέκεις, ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. ἄρδεις, τὰς φαρέτρας.

Φάλαρα, τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. ψῆνας δὲ,
τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα ζούφια. σχοινοτενὲς, τὸ μα-
κρὸν, καὶ ὀρθόν.

Συμψήσας δὲ λαμβάνουσι ἀντὶ τοῦ συντρίψας. αἱμασιαὶ
δὲ, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον, καὶ ἄνευ πηλοῦ τοῖχον.

Φάρσος τὸ κλάσμα, τὸ τρύφος τὸ ἀκρωτήριον. καὶ ταρ-
σοὺς δὲ καλάμων τὴν πρασιὰν, ᾧ ἐξήραινον τὴν πλίνθον.

Ἔμβολον δὲ τὸ χάλκωμα τὸ προτιθέμενον κατὰ πρῶραν
ταῖς ναυσίν. ἐναγίζειν δὲ, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν. ἢ θύειν τοῖς
καταχωμένοις. πρόχησιν δὲ, τὸ ἀποσπείσαν. ἔπιπλα, τὴν
μὴ βαθεῖαν κτῆσιν, ἀλλ᾽ ἐξεπιπολῆς. λεύκην δὲ καλοῦσι πά-
θος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. κνυζήματα δὲ, τὰ γοερὰ ἀποφθέ-
γματα. γεωπείνας δὲ, τοὺς ἐπὶ γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορου-
μένους. τὸ δὲ ἱκανώσας, ἀπώσας, ὡς καὶ ἡρόδοτος ἐν τῇ δευ-
τέρᾳ. τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον, ἐπεικέστατον. τὸ δὲ
ἀποδεχόμενοι, κάμπτοντες φασί. κορώνην δὲ λέγουσιν

inflexum quoddam lignum. Eumaream *latrinã, assa digesta,* Bares, *naueis:* Osirin *uocant* Liberũ *patrem.*

Catenas torques, aliqui uero armillas. purgare autem potionem ex zea frumento, ex aqua purgare. Linum *cantilenæ nomen, uel lyræ chordam. fimbrias autem, fimbrias. apophoram autem, quam pendunt serui dominis.* Lisim *incessum, & accessum.* Syrnea *apud eos dicitur holus quoddam apio simile, uel cibus, ex adipe & melle.* Enebeteria, *iuuenilia epularia.* Triphidi, *apud eos dicuntur triplasij triuoces.*

Vanefactus *est, infatuatus est significat apud eos.* Dehonestatos *autẽ inhonoratos dicunt.* Aetate *prouectiorem uero, seniorem.* Manifestum *autem, laudabilem.* Mentis *compotem, prudentem. accipiunt autem hoc & in contrario.*

Dedotari *dicunt impune, seu gratis facere, & manifestum illustrem.* Sortitionem, *partitionem, uel sortem labore confectum uindemiatum dicunt.* Bellare *ire obuiam dicunt, pudebunda uerenda.* Hesiodus, *caudas autem sub pudibunda ponebant.* Lusus, *uel derisus, calumniatus dicunt.* Herodotus, *ò rex derisus ab* Amasi *non animaduertis?* Exornans, *excolens inquiunt, qui me tibi ornamento excultam dimisit, tanquam suam filiam.*

Spoliatitij, *milites armati nominantur.* Interiugulationes, *discissa saxa. mentipugnare, cognoscere suã imbecillitatem, & inimicorum robur.* Sisyra, *barbarica uestis.* Contumelia *afficere, insultare.* Sinype *sordidarum ouium lana, uel excrementum ouis.*

ἐπικαμπές τι ξύλον, ἀμαρένην δὲ τὴν ἀπόπατον. τὰ δὲ ὁπλώμενα πεσσόμενα, βάρεις δὲ τὰς ναῦς. ὄσιριν δὲ καλοῦσι τὸν διόνυσον.

Τὰς δὲ ἁλύσεις, ἀφιδέας. οἱ δὲ τὰ ψέλλια, τὸ δὲ καθαίρειν πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος συρμαΐζειν. λίνον δὲ ᾠδῆς ὄνομα, ἢ λύρας χορδήν. φυσάνους δὲ, τοὺς κροσσούς. ἀποφορὰν δὲ τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. λύσιν δὲ τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον. συρνέη δὲ αὐτοῖς ὀνομάζεται λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικὸς, ἢ βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. ἐνηβητήρια δὲ, τὰ διωχητήρια, τριφάσιοι δὲ, παρ᾽ αὐτοῖς λέγονται οἱ τριπλάσιοι τρίφωνοι.

Απεματάϊσε δὲ τὸ ἐμώρανε σημαίνει παρ᾽ αὐτοῖς. ἀποτιμοτέρους δὲ, τοὺς ἀτιμοτέρους λέγουσιν. ἀφηλικέστερον δὲ τὸ πρεσβύτερον. τὸν δὲ φανερὸν, ἐπάϊσον. φρενήρη δὲ, τὸν σώφρονα. λαμβάνουσι δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου.

Καταπροΐζεσθαι δὲ λέγουσι, τὸ προῖκα ποιῆσαι, τὸν καταφανῆ ἐπίλαμπον. λάξιν δὲ, τὸν μερισμὸν, ἢ τὸν κλῆρον, τὸν καταπεπονημένον τετρυγημένον λέγουσι. τὸ πολεμεῖν, ἀντιάζειν λέγουσι. τὰ αἰδοῖα, μέζεα. ἡσίοδος, οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο. τὸ καταπαιχθεὶς, καὶ γελασθεὶς, διαβεβλημένος λέγουσιν. ἡρόδοτος, ὦ βασιλεῦ διαβεβλημένος ὑπὸ ἀμάσιος οὐ μανθάνεις; τὸ καλλαπίσας ἀσκήσας λέγουσιν, ὃς ἐμέ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψεν ὡς ἑαυτοῦ θυγατέρα.

Ενάριες οἱ ὁπλῖται ὀνομάζονται παρ᾽ αὐτοῖς, διασφάγες δὲ, αἱ διεστῶσαι πέτραι. γνωσιμαχεῖν δὲ, τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. σισύρα δὲ, βαρβαρικὸς χιτών. ὑβρίζειν, τὸ σκιρτᾶν. σινύπη δὲ τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον, καὶ τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου.

Innouare, recens mouere aliquid. Sponsor confirmator, subsessor secundus hæres, intestinare est persequi. Quadripennulæ dicũtur apud ionas locustæ, eo quod quatuor habeant pennas, duas extra maiores, minores autem intus alteras duas. Non sufficienter, pro conuenienter, non officiose apud eos accipitur: exiliuit pro aufugit, gradus enim gradus, ex quo saltus saltus, unde ex utrinq; inuadere, apud Sophoclem in Triptolemo. & Homerus, quæ bene cucurrerunt, bene euaserunt pedibus. & fricantem, fouentem. Est autem apud eos, & pro rustica allocutio. collix autem est species panis rotundi, ex quo & quæ apud nos crustula. funiculorũ complicatores, storearum nexores. & indigenæ, legitimi filij, tutores hospitum, antistites ciuitatum & curatores, & hospitij susceptores. Turget autem desiderat, & concupiscit. Distorquere corpus, præ laßitudine est grauari caput apud eos, scribitur autem ea dictio etiã præposito ς. I tia autẽ recta linea. Curuũ intro nutans, & tortũ, quod etiam per β scribitur. marcidum aũt, quod marcuit. inspergo autẽ, made facio dicunt. recẽtia recentia, segne delicatũ. aridorũ fruticũ carbones, marilenos: mare nanq;, calor. Cinis autem marile dicitur. solicitus de cura, solicitus de cura, medens. solicitum enim esse dicitur curare. Panem concauum, panem concauũ dicunt. sanie madens, effluens. Et publicum popularem, & elidere manibus mulgere, & ingemuit mussauit: & imum uentrem purgãtes medicinas, elateria. Agitatoria alligauit, infibulauit. in duo diuisum esse, disiectum esse dicunt. Et rectitudo, recta lineatio occalluit, tanquam mola diriguit.

appro-

Νεοχμῶσαι δὲ, τὸ νεωστὶ κινῆσαί τι. φερέγγυος, ὁ βεβαιωτής. ἔφεδρος, ὁ ἐπίκληρος. ἐγκατίλλειν, τὸ διώκειν. τετραπτελυρίδες λέγονται παρὰ ἴωσιν, αἱ ἀκρίδες, παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερὰ, δύο μὲν ἔξω, μείζω, ἐλάσσω δὲ ἔνδοθεν ἕτερα δύο. Τὸ οὐκ ἰκνεομένως, ἀντὶ τοῦ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως παρ' αὐτοῖς λαμβάνεται. τὸ ἀπουπλήξατο. ἀντὶ τοῦ ἀπέφυγε. πλὴξ γὰρ, τὸ βῆμα. ἐξ οὗ πλήγματα, τὰ πηδήματα. ἔνθα καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὴξ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τριπτολέμῳ. καὶ ὅμηρος, αἱ δ' εὖ μὲν τρέχον, εὖ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσσιν. καὶ τὸ ψῶσαν, ἀντὶ τοῦ θάλπουσαν. ἔστι δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ τὸ ψῶ ἀγροικικὸν προσφώρημα. κόλλιξ δέ ἐστιν εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. σχοίνων δὲ συμβολεῖς, οἱ ψιαθοπλόκοι. καὶ ἰθαγενεῖς, οἱ γνήσιοι παῖδες. πρόξενοι δὲ, οἱ προστάται τῶν πόλεων, καὶ οἱ φροντισταὶ, καὶ ξενίας ὑποδεχόμενοι. σπαργᾷ δὲ, τὸ ὀρέγεται, καὶ ἐπιθυμεῖ. κορδίνημαι δὲ, τὸ καρηβαρεῖν παρ' αὐτοῖς. γράφεται δὲ καὶ σκορδίνημαι. ἴξις δὲ, ἡ ἀιθωρία. ῥοικὸν δὲ, τὸ εἴσω νεῦον, καὶ στραβὸν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται. σαπρὸν δὲ, τὸ σεσηπός. τὸ δὲ ἐπιπάσσω, παλλύνω φασί. τὰ δὲ πρόσφατα, ποταίνια. βλακὸν δὲ, τὸ τρυφερόν. τοὺς δὲ φρυγανώδεις ἄνθρακας, μαριληνούς. μάρη δὲ, ἡ θέρμη. ἡ σποδιὰ δὲ, μαρίλη λέγεται. μελεδανθέων δὲ ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν, θεραπειῶν. μελαιδαίνειν γὰρ λέγεται, τὸ μεριμνᾷν. μισύλλην, τὸν κοῖλον ἄρτον λέγουσι. καὶ τὸ μυδῶσα, ἐκρέουσα. καὶ τὸν δημόσιον, ἐπιδήμιον. καὶ τὸ ἐκθλίβειν, βλιμάζειν. καὶ τὸ ἐστέναξεν, ἔμυξε. καὶ τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα, ἐλατήρια. τὸ ἐνέδησεν ἐνεκρίκωσε. τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι, ἐδικαιώθη φασί. καὶ ἡ ἀιθυώτης ἀιθυωρία, καὶ τὸ ἐτυλώθη ἐμυλώθη.

appropinquat, insilit. enormiter, & præter opinionem, enormiter. fertilius, quod meliore successu est. molendinum pistrinum, assimilatum matricatum dicunt. ut & febrem feruorem, & thalamos lustra, & furere animo excedere, uel insanire.

De æolica lingua.

Aeoles τὸ β, τῷ ρ *attribuunt, cum* ρ *infertur* κ, *uel* τ, *uel* δ: *habena pro habena, uestis lacera uestis lacera, rosa pro rosa.* Genitiuos à rectis in αι *diuidunt æoles, & per* αων *proferunt. nymphæ nympharum, uirgineæ uirginearum.* In *medio concisiones, æolensium sunt: ut concitauit, pro impetum fecit, alius alius, aliud aliud.*

Q*uale quale dicunt, mortuus est & mortua pro mortuus.*

Additiones θα *syllabæ æolensium sunt: ut dicas.* In αις *unius syllabæ nomina diuidunt: puer puer, conuiuium conuiuium.* ω *litera pro* ου *utuntur: musæ musæ, relinquens relinquens.* υ *pro* ο *utuntur: nomen nomen, & simile simile dicentes.* Interdum *autem et pro* ε, *ad te ad te. & pro* ω *magno, ossa ossa.*

H *pro* ει *diphthongo utuntur. uenisse enim aiunt, & accepisse, per* η, *pro uenire & accipere.* Quæcunque *per* ει *diphthongum apud nos dicuntur, per solum* ε *proferunt, multiplicantes immutabiles: desiderans desiderans, uulnera uulnera, uestes uestes, uos uos.* Geminant *&* ς, *&* π, *&* τ: *tantum, ubi, ut. odorem odorem dicunt, sacrum sacrum, genitiuos à nominatiuos transferentes. testis dicunt testis,*

&

τὸ ἐγχείπτει ἐμπηδᾷ. τὸ ἐκτόπως, καὶ παραδόξως, ἐκτοπί ως. τὸ ἀφορότερον ἐπισοχώτερον, τὸν μύλωνα ζώπειον, τὸ ὁμοιωμένον δελφυωμένον φασί. ὡς καὶ τὸν πύρετον, θερμωλήν. καὶ θαλάμους τὰς καταδύσεις, καὶ θρύασειν τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίσασθαι, ἢ τὸ μαίνεσθαι.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Οἱ δὲ αἰολεῖς τὸ β τῷ ρ προστέμουσιν, ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται κ, ἢ τ, ἢ δ. βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσιν οἱ αἰολεῖς, καὶ διὰ τοῦ αων προφέρουσιν, νύμφαι νυμφάων, παρθενικαὶ παρθενικάων. αἱ κατὰ τὸ μέσον συγκοπαὶ τῶν αἰολέων εἰσίν. οἷον ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν, ὦλλος ὁ ἄλλος, τοὖλλο τὸ ἄλλο.

Τὸ ποῖον, κοῖον λέγουσι. τεθνηὼς καὶ τεθνηῦα, ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς.

Αἱ προθέσεις τῆς θα συλλαβῆς τῶν αἰολέων εἰσὶν, οἷον εἴπηθα. τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι. παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς. τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ου χρῶνται, μῶσαι μοῦσαι, λείπωσα λείπουσα. τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται, τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγοντες. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ε, πρὸς σὲ πρὸς σέ. καὶ ἀντὶ τοῦ ω μεγάλου, ὅσα ὤσα.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται. ἐλθῆν γὰρ λέγουσι, καὶ λαβῆν διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν. ὅσα διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται, διὰ μόνου τοῦ ε προφέρουσι, πολυπλασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα, ἱμείρων ἱμέῤῥων, ὠτειλὰς ὠτελλὰς, εἵματα ἔμματα, ἡμεῖς ὔμμες. διπλασιάζουσι καὶ τὸ ς, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ. τοσσοῦτον ὅππη ὅππως, ὅττι. τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι, τὸ ἱερὸν ἱρόν. τὰς γενικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες, ὁ μάρτυρος κλίνουσι, τοῦ μαρτύρου.

& custos custodis. Π pro μ utuntur, oculi pro oculi dicentes, & mecum pro mecum. uocatiuos in ων desinentium singularium corripiunt: hirundo hirundo, luscinia luscinia, sarpedon sarpedon.

Ex αι diphthongis ι abijciunt, cum eas non consonans sequitur: ut, Alcæus Alcæus, & antiquus antiquus.

Indumentum scriptum per ει diphthongũ indumentum dicunt, & dolorem dolorẽ, & dentes dentes. Miletus per η scriptũ, per α proferunt, milatus dicentes. errantes autem per quandam pronunciationem dicũt: iugum iugum, & ensem ensem, et armillam armillam, & forficem forficem.

Thoas thoas dicunt, & niger niger, & miser miser. Aiax autem aiax non dicunt propter concursum uocalium, et αι diphthõgi, quoniam male sonabat. quare & in ας habẽtibus α longum addunt ι, ut in thoas, & reliquis. & est dicendum quod productione gaudeant, simul & breuiorum syllabis. Peleus paleus dicunt, & corrumpo corrumpo. nam positione longa, minor est natura longa: quoniam et α natura longum maius est αι diphthongo, habente ι, quod pronunciatur. nam faciens operam duorum militum, fortior est illorum. Iidem sæpe in α faciunt rectos: Archyta enim dicunt, pro Archytas. hybragora pro hybragoras. senex equum agitator Peleus, pro eques. apud Homerum quidem, eques Nestor.

Optatiua primi indefiniti actiui εια proferũt, ut uerberem rem, faciam am. et prima persona hi soli utũur.

secunda

καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα λέγοντες, καὶ πετ' ἐμοῦ ἀντὶ τοῦ μετ' ἐμοῦ. τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλουσι. χελιδὼν χελιδὸν, ἀηδὼν ἀηδὸν, σαρπηδὼν σαρπηδόν. Τῶν αι διφθόγγων τὸ ι ἐκβάλλουσιν, ὅταν αὐταῖς μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται. οἷον ἀλκαῖος ἀλκάος, καὶ ἀρχαῖος ἀρχάος. τὸ εἷμα γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔμμα λέγουσι. καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐδόντας. τὸ μίλητος διὰ τοῦ η γραφόμενον, διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι, μίλατος λέγοντες. πλανηθέντες δὲ κατά τινα προφορὰν λέγουσι ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον πέλλιον, καὶ τὴν ψαλίδα παλίδα.

Τὸ θόας, θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, καὶ τὸ τάλας τάλαις. τὸ δὲ αἴας αἴαις οὐ λέγουσιν, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, καὶ τῆς αι διφθόγγου, διότι ἔμελλε κακόφωνος εἶναι. καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς εἰς ας ἔχουσι τὸ α μακρὸν προστιθέασι τὸ ι, ὡς ἐν τῷ θόας, καὶ τοῖς λοιποῖς. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τάσει χαίρουσιν, ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς. τὸ πηλεὺς, παλεὺς λέγουσι. καὶ τὸ φθείρω φθέρρω. ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς. ἐπεὶ καὶ τὸ α τὸ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τῆς αι διφθόγγου, τῆς ἐχούσης τὸ ι ἐκφωνούμενον. ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο στρατιωτῶν, ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων. οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς α ποιοῦσι τὰς εὐθείας. ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀρχύτης. ὁ ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὁ ὑβραγόρας. γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππηλάτης. παρ' ὁμήρῳ μὲν, ἱππότα νέστωρ.

Τὰ εὐκτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ διὰ τοῦ εια προφέρουσιν, οἷον τύψαιμι τύψεια, ποιήσαιμι ποιήσεια. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ οὗτοι μόνοι κέχρηνται. τῷ δὲ

δευτέρῳ

ſecunda & tertia Athenienſes : *ut uerberes uerberet, uerberent tertia pluralis*.

Horum *ſunt & diuiſiones . nam pro* Argiui, Argiui *dicunt : & contractiones eorundem, regi regi. hi uertunt* ει *diphthongum in* οι *diphthongum: ut ſomnium ſomnium*. Dualibus *numeris hi utuntur minime, quemadmodum &* Romani, *qui ex his ſunt deducti*.

Hi *in* ω *deſinentibus datiuis, non adſcribunt* ι : *ut* Homero *& ſapienti*. Martis ος, *per* ο *paruum flectunt*.

Extractiones ι, *non ſolum æolenſium ſunt, ſed & atticorum & dorienſium.nam pro ſocijs, ſocijs dicunt.* Hi *omneis conſonantes geminant in breuibus : ut dic & dic, & uetus, & huiuſmodi*. Troianis, *& mulieribus commune : hi troianis & mulieribus ſcribunt, & his ſimilia*.

In ου *deſinentes genitiuos per* ὦ *proferunt : æacidæ enim ionice, & æacidæ attice . æacidæ autem æolenſes ſcribunt, quod nõ pronunciatur.* ι *pronunciare couſueuerũt in ſecunda & tertia perſona : ut clamas clamas, ridet ridet. pro* ξ, ης *proferunt : hoſpes hoſpes. & pro* ψ, πς*:pelops pelops pro* η, ε, *uel* α, *quod commune eſt etiam dorienſibus.*

Et η *tum in* ε *uertnnt, ut* Mars Mars.*tum in* α, *ut* Hecubam *hecubam, portam portam, cogitationem cogitationem, auroram auroram, deceptionem deceptionem, iniuria afficere iniuria afficere.pro* θ, φ, *contunditur contunditur*.

Pro *duobus* ππ, *duo* σσ : *incidere incidere. pro* ς, τ, *tu tu, in te in te.pro* τ, π, *ſtolam ſtolam, miſſus miſſus.*

Pro

δευτέρῳ καὶ τρίτῳ οἱ ἀθηναῖοι. οἷον τύψειας τύψειε, τύψειαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν.

Τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀργεῖοι ἀργέϊοι λέγουσι. καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν βασιλέϊ βασιλεῖ. οὗτοι τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς οι δίφθογγον. ὡς ὄνειρος ὄνοιρος. τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς οὗτοι κέχρηνται οὐδαμῶς, καθὰ δὴ καὶ οἱ ῥωμαῖοι, τούτων ὄντες ἄποικοι.

Οὗτοι ταῖς εἰς ω ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ι. ὡς τῷ ὁμήρῳ, καὶ τῷ σοφῷ. ἄρεος τὸ ος διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι οὐ μόνον αἰολέων εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ ἀττικῶν καὶ δωριέων. ἀντὶ γὰρ ἑταίρων, ἑτάρων λέγουσιν. οὗτοι πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσιν ἐπὶ τῶν βραχέων, ὡς τὸ ἔννεπε, καὶ τὸ ἔννη, καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ ποσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, οὗτοι πόδεσσι καὶ γυναίκεσσι γράφουσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις.

Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ ω ἐκφέρουσιν. αἰακίδαο γὰρ ἰωνικῶς, καὶ αἰακίδεω ἀττικῶς, αἰακίδω δὲ οἱ αἰολεῖς γράφουσι. τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου, οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ. ἀντὶ τοῦ ξ, κς προφέρουσι, ξένος κσένος. καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, πς, πέλοψ πέλοπς. ἀντὶ δὲ τοῦ η τὸ ε, ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς δωριεῦσι.

Καὶ τὸ μὲν η εἰς ε τρέπουσιν, ὡς τὸ ἄρης ἄρες. τὸ δὲ η εἰς α, ὡς τὸ ἑκάβην ἑκάβαν, πύλην πύλαν, νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς, ἀπάτην ἀπάταν, ἀδικῆσαι ἀδικέσαι. ἀντὶ δὲ τοῦ θ τὸ φ, θλᾶται φλᾶται.

Αντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σς, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν. ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ τ, σὺ τὺ, εἰς σὲ εἰς τέ. ἀντὶ δὲ τοῦ τ τὸ π, σολὴν, πολὴν, σαλεὶς παλείς.

Αντὶ

Pro ω magno ο paruum: hora hora, cicatrix cicatrix. Concidunt *& composita nomina, geminãtes mutas: ut decidit pro decidit, et secundum autem pro secundum autem, & deiecit pro deiecit.*

Penultima *acuta dicunt non solum nomina, sed & articulos, si nominum ordinem habeant: tuus tuus, tua tua, tuum tuum.*

Eodem *autem modo & dissyllaba, quæ apud nos acuunt ultimam, ipsi grauitonant: sapiens, pulcher, acutus, tardus, grauis, albus, ara, animus, asper, durus, claudus, & similia.*

In ες *uocatiuum nominum in* ης *absque* ς *proferunt:* Socrates, Aristophanes, Demosthenes.

Et *à genitiuis casibus* ς *auferunt.* Socratis, Diomedis, Sophoclis *dicentes.* Pro *accusatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, hominibus pro homines. hoc faciunt, quia utuntur iota pro* υ. Accusatiuum *pluralem proferunt,* ως *pro* οις *accipientes, homines, equos.* Infinita *uerba in* ειν *desinentia, ipsi per* ην *efferunt, penultimam acuentes: amare amare, uocare uocare, sapere sapere.*

Quæ *apud nos desinunt in* αν, *ipsi in* αις *transferunt: ridere ridere, esurire esurire.* In ουν *finientia infinita, ipsi per* οις *efferunt: exaltare exaltare, corrigere corrigere, inaurare inaurare.* In ω *terminantia uerba apud nos, in* μι *faciunt: ut intelligo intelligo, amo amo.* Quæcunque *participia, quæ ultimam acuunt, in* ως *terminant, per* υ *apud illos efferuntur, & acuunt penultimam: fatus fatus, qui intellexit qui intellexit.* Seruant *autem*

&

Αντὶ δὲ τȣ̃ ω μεγάλȣ τὸ ο. ὥρα ὅρα, ὠτειλὴ ὀτειλή. συγκόπτȣσι δὲ καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων, διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα, ὡς τὸ κάππεσεν ἀντὶ δὲ τȣ̃ κατέπεσεν, καὶ καδδὲ ἀντὶ τȣ̃ κατὰ δὲ, καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν.

Βαρυτονȣ̃σι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἀπέχωσιν, ὁ σὸς ὅ σος, ἡ σὴ ἥ ση τὸ σὸν τό σον.

Ωσαύτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα αὐτοὶ βαρυτονȣ̃σι, σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὴν δὲ εἰς ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τȣ̃ ς προφέρουσι, Σώκρατες Σώκρατε, Αριστόφανες Αριστόφανε, Δημόσθενες Δημόσθενε.

Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς ἀφαιροῦσι, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέȣ λέγοντες. ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τȣ̃ τȣ̀ς ἀνθρώπȣς. τοῦτο δὲ ποιȣ̃σι, διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτȣ̀ς τῷ ι ἀντὶ τȣ̃ υ. τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέρουσι τὸ ως ἀντὶ τȣ̃ ȣς λαμβάνοντες, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως. τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα τὰ εἰς ειν καταλήγοντα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρȣσι βαρυτονοῦντες, φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην.

Τὰ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν, αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλȣσι, γελᾷν γελαῖς, πεινᾷν πειναῖς. τὰ δὲ εἰς ȣν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τȣ̃ οις ἐκφέρȣσιν, ὑψȣ̃ν ὑψοῖς, ὀρθȣ̃ν ὀρθοῖς, χρυσοῦν χρυσοῖς. τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν, εἰς μι ποιοῦσιν. οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι. ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται, καὶ βαρυτονοῦνται, εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων. φυλάττουσι δὲ

& horum declinationes proportionabiliter desinentiæ. Dicitur apud eos amor amor, & risus risus. & flectunt ea, quemadmodum quæ in ος *desinunt propria nomina. ego circunflectunt, ego dicentes, & mei duo, mei duo.* Tu *tu, sicut* Dores *dicunt, & nobis nobis, nos nos. hic hic, alio alio, peiora peiora, laudo laudo.*
Vestes uestes, una una, suffragium suffragium.
Stratum est, stratum est. Hi *in medio duarum uocalium ponunt* υ*. aër enim aër dicunt, & aurora aurora. Cum uero consonans est medio, non etiam.* Et *hæc de dialectis dicta sunt mihi pro uiribus. forte & alia quispiam indagans accurate inueniet, quæ his sint anteponenda.*

FINIS.

καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος, καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι. τὸ ἐγὼ περισπῶσιν ἐγῶν λέγοντες, καὶ ἐμοῦ ἐμῶν. τὸ σὺ τὺ, ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι λέγουσι, καὶ τὸ ἡμῖν ἄμμιν, ἡμεῖς ἄμμες. τὸ ἐνθάδε τῆδε, τὸ ἄλλοσε ἑτέροσε, τὰ χείρονα χέῤῥονα, τὸ ἐπαινῶ αἴνημι, τὰ ἱμάτια ἔμματα, ἡ μία ἴα, ἡ ψῆφος ψάφαξ.

Τὸ ἔρωται ἐσόρηται. οὗτοι μέσον δύο φωνηέντων τιθέασι τὸ υ. ἀὴρ γὰρ, αὐὴρ λέγουσι, καὶ ἕως εὔως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκ ἔτι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν διαλέκτων λέλεκταί μοι κατὰ τὸ δυνατόν. ἴσως δὲ, καὶ ἕτερά τις σκοπῶν ἀκριβῶς εὑρήσει διαφέροντα ταύταις.

ΤΕΛΟΣ.

CEBETIS THEBANI TABVLA.

f Orte fortuna deambulabamus in Saturni sacello, in quo cum pleraq; alia munera intuebamur, tũ posita erat & tabula quædã pro delubro, in qua erat pictura quædam peregrina, et fabulas habens peculiareis, quas non poteramus conijcere quænã, & quãdo fuissent: neq; enim ciuitas uidebatur nobis esse, quod pictũ erat, neq; uallũ, sed ambitus erat in ea, habens alios ambitus duos: hunc quidẽ maiorẽ, hũc uero minorem. Erat autem & porta in primo septo. In porta uero, turba uidebatur nobis multa astare: intra uero septũ, multitudo quædam mulierũ uidebatur. In ingressu uero primi uestibuli & septi, senex quidam astãs uidebatur quasi imperare aliquid ingredięti turbæ. Addubitãtibus uero nobis de cõmẽto, inter nos multo tempore: senex quidã assistens, Nihil absurdit patimini, ò hospites, inquit, ambigẽtes de pictura hac. Non enim indigenæ multi norũt, quidnam hoc cõmentum queat. neq; enim est nostræ ciuitatis munus: sed hospes quidã olim profectus est huc, homo cordatus, & grauis sapientia: sermone uero & opere Pythagoricam quandã, & Parmenidicã æmulatus uitã, qui & sacellum hoc, et picturam dedicauit Saturno. Num igitur, inquam ego, & ipsum uirum nosti uidens? Etiã admiratus sum, inquit, ipsum multo tempore. Iunior enim cũ esset, multa & studiosa differebat, & de hoc figmẽto sæpe ipsum audiuerã narrantẽ. Per Iouem ergo, inquam ego, nisi aliquod tibi magnum negotium fuerit,

expone

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ
Πίναξ.

Τυγχάνομεν περιπατοῦντες ἐν τοῦ τῷ τοῦ κρόνου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν, ἐνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τὶς ἔμπροσθε τοῦ νεὼ, ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη, καὶ μύθους ἔχουσα ἰδίους, οὓς οὐκ ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν τίνες καὶ πότε ἦσαν. οὔτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμμένον, οὔτε στρατόπεδον, ἀλλὰ περίβολος ἐν αὐτῷ, ἔχων ἑτέρους περιβόλους δύο, τὸν μὲν μείζω, τὸν δὲ ἐλάττω. ἦν δὲ καὶ πύλη ἐπὶ τοῦ πρώτου περιβόλου. πρὸς δὲ τῇ πύλῃ, ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι. ἔνδον δὲ τοῦ περιβόλου, πλῆθός τι γυναικῶν ἑωρᾶτο. ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου τοῦ πρώτου πυλῶνος καὶ περιβόλου γέρων τὶς ἑστὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προστάττων τί τῷ εἰσιόντι ὄχλῳ. ἀπορούντων δὲ ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τὶς παρεστὼς, οὐδὲν δεινὸν πάσχετε ὦ ξένοι, ἔφη, ἀποροῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης. οὐ γὰρ τῶν ἐπιχωρίων πολλοὶ ἴσασι τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δύναται. οὐδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα. ἀλλὰ ξένος τὶς πάλαι ποτὲ ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ πυθαγόρειόν τινα καὶ παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον, ὅς τό, τε ἱερὸν τοῦτο, καὶ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε τῷ κρόνῳ. πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γιγνώσκεις ἑωρακώς; καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν χρόνον. νεώτερος γὰρ ὢν πολλὰ, καὶ σπουδαῖα διελέγετο. καὶ περὶ ταύτης δὲ τῆς μυθολογίας, πολλάκις αὐτοῦ ἠκηκόειν διεξιόντος. πρὸς Διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τίς σοι μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει οὖσα,

B

expone nobis: ualde enim concupiscimus audire, quænam est fabula. Non *inuentus ò hospites, inquit.* Sed *hoc oportet uos audire, quoniam periculi quippiam habet enarratio.* Quodnam, *inquam ego?* Quoniam *si attenti fueritis, inquit, & intelligetis dicta, prudentes et felices eritis. sin minus, imprudentes & infelices, & tristes & rudes facti, male uitam degetis.* Est *enim narratio similis* Sphingis *ægnimati, quod illa proponebat hominibus: si enim ipsum intellexisset quispiam, saluus erat. si uero nesciuisset, interficiebatur à* Sphinge. Eodem *modo & in narratione hac.* Nam *incipientia hominibus, sphinx est.* Innuit *autem & hæc, quid bonum, quid malum: quid neque bonum, neq; malum est in uita. hæc igitur nisi quis intelligat, interimitur ab ipsa non semel, sicut à* Sphinge *deuoratus interijt: sed paulatim in tota uita absumitur, quẽadmodum ij qui ad supplicium traditi sunt.* Si *uero quis intelligat, contra insipientia perditur, ipse uero saluus est & beatus, & felix fit in tota uita.* Vos *igitur attendite, & ne obaudite.* O' *hercules, ut in magnam quandam cupiditatem iniecisti nos, si hæc ita habent.* Sed *habent, inquit, ita.* Non *præuenies igitur narrando, quando nos attendemus diligenter, postquam & multa talis est.* Accepta *igitur uirga quadam, & ducta ad picturam,* Videtisne, *inquit, septum hoc?* Videmus. Hoc *primum oportet scire uos, uocari locum hunc uitam, & turbam multam ante hostium astantem ingressuros in uitam esse.* Senex *uero supra astans, habens chartam quandam in manu,*

&

διήγησαι ἡμῖν. πάνυ γὰρ ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτέ ἐστιν ὁ μῦθος. οὐδεὶς φθόνος ὦ ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τουτὶ δεῖ ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις. οἷόν τι; ἔφην ἐγώ. ὅτι εἰ μὲν προσέξητε, ἔφη, καὶ συνήσετε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι, καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε. εἰ δὲ μὴ, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροὶ, καὶ ἀμαθεῖς γενόμενοι, κακῶς βιώσεσθε. Ἐστι γὰρ ἡ ἐξήγησις, ἐοικυῖα τῷ τῆς σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προυβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίῃ τις, ἐσώζετο. εἰ δὲ μὴ συνίῃ, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆς σφιγγός. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ γὰρ ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις σφίγξ ἐστιν. αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, τὶ ἀγαθὸν, τὶ κακὸν, τὶ οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε κακόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ᾽ οὖν ἐὰν μή τις συνίῃ, ἀπόλλυται ὑπ᾽ αὐτῆς οὐκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆς σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι. ἂν δέ τις γνῷ, ἀνάπαλιν ἡ μὲν ἀφροσύνη ἀπόλλυται, αὐτὸς δὲ σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. ὑμεῖς οὖν προσέχετε, καὶ μὴ παρακούετε. ὦ ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιθυμίαν ἐμβέβληκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ᾽ οὕτως ἔχει. ἀλλ᾽ ἐστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα. οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, ὡς ἡμῶν προσεξόντων οὐ παρέργως, ἐπείπερ καὶ τὸ ἐπιτίμιον τοιοῦτόν ἐστιν. ἀναλαβὼν οὖν ῥάβδον τινὰ, καὶ ἐκτείνας πρὸς τὴν γραφὴν, ὁρᾶτε ἔφη τὸν περίβολον τοῦτον; ὁρῶμεν. τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος βίος. καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ παρὰ τὴν πύλην ἐφεστὼς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ,

& altera tanquã ostendens quippiam, hic Genius uocatur. Iubet enim ingredi\u0113tibus, quid oportet eos facere, ut ingrediantur in uitã: & ostendit qualem uiam eos oportet incedere, si seruandi sunt in uita. Qualem igitur uiam iubet ire, aut quomodo, inquã ego? Vides ne, inquit, iuxta portam soliũ quoddam positũ in loco eo, in quem ingreditur turba, in quo sedet mulier ornata moribus, & persuasibilis apparens, & in manu habens poculum quoddam? Video, sed quænam est ea, inquam? Deceptio uocatur, inquit, omnes homines seducens. Tum quid facit hæc? Ingredientes in uitã bibere compellit, quoad eius fieri potest. Hæc autem quænam est potio? Error, inquit, atque ignorantia. Tum quid? Epota hac ingrediuntur in uitam. Nam igitur omnes bibunt errorem, an minime? Omnes bibunt, inquit, sed aliqui plus, aliqui minus. Præterea non uides intra portam multitudinem quandam mulierum meretricum, diuersas formas habentium? Video: hæ igitur opiniones, & concupiscentiæ, & uoluptates appellantur. Cum igitur ingreditur turba, prosiliunt hæ, & cõplectuntur singulos, deinde adducunt. Quonam abducunt eos? Aliæ ad salutem, inquit, aliæ ad interitũ per deception\u0113. O admirãde, quàm difficil\u0113 potionem narras? Atque omnes, inquit, pollicentur ueluti ad optima ducturæ, & ad uitam felicem, ac conducibilem. ipsi uero ob ignorantiam, & errorem, quem ebiberunt à deceptione, non inueniunt quænam sit uera uia in uita, sed errant temere, qu\u0113admodũ uides, & prius ingressos, ueluti circumuagantes, quò ipsæ monstrauerint. Video hoc, inquam, sed mulier illa quænam est,

quæ

καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τὶ, οὗτος δαίμων καλεῖται. προςάττει δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τὶ δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. καὶ δεικνύει ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ. ποίαν οὖν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν, ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ. ὁρᾷς, εἶπε, παρὰ τὴν πύλην θρόνον τινὰ κείμενον κατὰ τὸν τόπον τοῦτον, καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος ἐφ' οὗ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἤθει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτήριον τί; ὁρῶ, ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη, ἔφην. ἀπάτη καλεῖταί φησιν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα. εἶτα τί πράττει αὕτη; τοὺς εἰσπορευομένους εἰς τὸν βίον ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει. τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; πλάνη, ἔφη, καὶ ἄγνοια. εἶτα τί; πιόντες τοῦτο πορεύονται εἰς τὸν βίον. πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ; πάντες πίνουσιν, ἔφη, ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον. ἔτι δὲ οὐχ ὁρᾷς ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν ἑταιρῶν, παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν; ὁρῶ. αὗται τοίνυν δόξαι, καὶ ἐπιθυμίαι, καὶ ἡδοναὶ καλοῦνται. ὅταν οὖν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὗται. καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, εἶτα ἀπάγουσι. ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς; αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη, αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τὴν ἀπάτην. ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις; καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἄξουσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα, καὶ λυσιτελῆ. οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν πεπώκασι παρὰ τῆς ἀπάτης, οὐχ εὑρίσκουσι ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς, ἡ ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῆ, ὥσπερ ὁρᾷς, καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς περιάγοντας, ὅπῃ ἂν αὗται δεικνύωσιν. ὁρῶ τοῦτον, ἔφην. ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν,

ἣ ὥσπερ

quæ ut cæca & insana quædam uidetur, & insistit super lapide quodam rotundo? Vocatur, inquit, fortuna. est aũt nõ solũ cæca, sed & insana & surda. hæc itaq; quid operis habet? obambulat quocũq;, inquit, & alijs eripit facultates, alijs tradit, ab ijsdẽq; rursus aufert illico quæ tradiderat, & alijs tradit temere & inconstanter, ideo & signum bene indicat naturam ipsius. Quodnam hoc, inquam ego? Quoniã super lapide rotundo insistit. tum, quid hoc significat? quoniam incertum & instabile est eius donũ. Calamitates enim magnæ ac asperæ fiunt, cum quispiam ei crediderit. Turba uero multa hæc eam circumstans, quid uult, & qui nam uocantur? Vocantur hi quidem inconsulti. petit autem unusquisq; ipsorum, quæ profundit. Quomodo igitur non simili sunt aspectu, sed hi quidem uidentur gaudere, hi uero tristantur extens manibus? Qui uidentur, inquit, gaudere & ridere, ex ipsis qui acceperunt aliquid à fortuna sunt. hi uero & bonam fortunam ipsam uocant. Qui autem uidentur flere, & manus extendere, hi sunt, à quibus abstulit, quæ dedit prius ipsis. Hi autem rursus malam fortunam ipsam appellant. Quæ igitur sunt quæ dat eis, quandoquidem sic hi quidem acceptis lætantur, hi uero amißis deflent? Ea, inquit, quæ à multis hominibus uidentur esse bona. Ea ergo quæ sunt? Diuitiæ scilicet, & gloria, & nobilitas, & filij, & tyrannides, & regna, & alia quæcunque his similia. Hæc igitur quomodo non sunt bona? De his, inquit, alias disputabimus: nunc in fabulæ narratione simus. Sit ita. Vides igitur, ubi præterieris portam hanc,

superiorem

ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἑστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου; καλεῖται μὲν, ἔφη, τύχη. ἔστι δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει; περιπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη, καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι, παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα, ἃ δέδωκε. καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῆ, καὶ ἀβεβαίως. διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτῆς. ποῖον τοῦτο, ἔφην ἐγώ; ὅτι ἐπὶ στρογγύλου λίθου ἕστηκεν. εἶτα τί τοῦτο σημαίνει; ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἐστὶν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις. ἐκπλώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, ὅταν τὶς αὐτῇ πιστεύσῃ. ὁ δὲ ὄχλος, ὁ πολὺς οὗτος, ὁ περὶ αὐτὴν ἑστηκὼς, τί βούλεται, καὶ τίνες καλοῦνται; καλοῦνται καὶ οὗτοι ἀπροβούλευτοι. αἰτοῦσι δὲ ἕκαστος αὐτῶν, ἃ ῥίπτει. πῶς οὖν οὐχ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκοῦσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν ἐκτετακότες τὰς χεῖρας; οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν, καὶ γελᾶν αὐτῶν, οἱ εἰληφότες τὶ παρὰ τῆς τύχης εἰσίν. οὗτοι δὲ καὶ ἀγαθὴν τύχην αὐτὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετακότες, εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο, ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς. οὗτοι πάλιν κακὴν τύχην αὐτὴν καλοῦσι. τίνα οὖν ἐστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι οὕτως οἱ μὲν λαμβάνοντες χαίρουσιν, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες κλαίουσι; ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά. ταῦτα οὖν τίνα ἐστί; πλοῦτος δηλαδὴ, καὶ δόξα, καὶ εὐγένεια, καὶ τέκνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλεῖαι, καὶ τἆλλα ὅσα τούτοις παραπλήσια. Ταῦτα οὖν πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθά; περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις διαλεξόμεθα. νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν γενώμεθα. ἔστω οὕτως. ὁρᾷς οὖν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην,

ſuperiorem aliũ ambitũ, & mulieres extra ambitũ cõſtitutas, ut meretrices ſolent? Ac ualde. Harum itaq;, hæc Incõtinentia appellatur, hæc Luxuria, hæc Auaritia, hæc Aſſentatio. Cur igitur hic aſtant hæ? Obſeruant, inquit, eos qui acceperũt aliquid à fortuna. Tum quid? Exiliunt, atque amplexantur eos, & adulantur, & rogant ut apud eas maneant, dicentes uitã habituros iucundam, & ſine labore, et moleſtiam habentem nullam. Si igitur quiſpiam perſuaſus fuerit ab ipſis ingredi in uoluptatem, tãtiſper ſuauis uidetur eſſe ea conuerſatio, quoad titillauerit hominem: poſtea non eſt. Vbi enim reſipuerit, intelligit quod non comediſſet, ſed ab ipſa comeſus, & iniuria affectus fuiſſet. Quamobrem & cum conſumpſerit omnia quæ accepit à Fortuna, cogitur ipſis mulieribus ſeruire, & omnia ſuſtinere, & turpis eſſe, et facere gratia ipſarum quæcunq; ſunt pernicioſa: ut ſurripere, ſacra legere, peierare, prodere, deprædari, & omnia quæ his ſimilia. Vbi igitur omnia ipſis defecerint, traduntur ſupplicio. Quodnam id eſt? Vides retro quãdam ex ipſis, inquit, tanquam feneſtrã paruam, & locum anguſtum quendam, & obſcurum? Igitur & mulieres turpes, & ſordidæ, & panno obſitæ eſſe uidentur. Maxime. Ex his igitur, inquit, quæ flagellum tenet, uocatur Punitio. Quæ uero caput in genibus habet, Mæſtitia. quæ autem capillos uellit ſuos, Dolor. Sed alius hic præaßiſtens ipſis, deformis quidam, & macilentus, & nudus: ac deinde quædam ſimilis ei turpis & macilenta, quænam eſt? Hic quidem Luctus uocatur, inquit: illa uero ſoror eius, Mæſtitia. his itaq; traditur

&

ἀνώτερον ἄλλον περίβολον, καὶ γυναῖκας ἔξω τοῦ περιβόλου ἑστηκύας, κεκοσμημένας ὥσπερ ἑταῖραι εἰώθασι; καὶ μάλα. αὗται τοίνυν, ἡ μὲν ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ ἀσωτία, ἡ δὲ ἀπληστία, ἡ δὲ κολακεία. τί οὖν ὧδε ἑστήκασιν αὗται; παρατηροῦσιν, ἔφη, τοὺς εἰληφότας τὶ παρὰ τῆς τύχης. εἶτα τί; ἀναπηδῶσι, καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδύν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπάθειαν ἔχοντα οὐδεμίαν. ἐὰν οὖν τις πεισθῇ ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, μέχρι μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβὴ, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον, εἶτ' οὐκ ἔστιν. ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ, αἰσθάνεται ὅτι οὐκ ἤσθιεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς κατησθίετο, καὶ ὑβρίζετο. διὸ καὶ ὅταν ἀναλώσῃ πάντα, ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς τύχης, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. οἷον ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπιορκεῖν, προδιδόναι, λῄζεσθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τούτοις παραπλήσια. ὅταν οὖν πάντα δ' αὐτοῖς ἀπολείπῃ, παραδίδονται τῇ τιμωρίᾳ. ποία δέ ἐστιν αὕτη; ὁρᾷς ὀπίσω τί αὐτῶν, ἔφη, ὥσπερ θύριον μικρὸν, καὶ τόπον στενόν τινα, καὶ σκοτεινόν; οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖναι. καὶ μάλα. αὗται τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τὴν μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται τιμωρία. ἡ δὲ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, λύπη. ἡ δὲ τὰς τρίχας τίλλουσα ἑαυτῆς, ὀδύνη. ὁ δ' ἄλλος οὗτος ὁ παρεστηκὼς αὐταῖς, δυσειδής τις, καὶ λεπτὸς, καὶ γυμνὸς, καὶ μετὰ ταῦτά τις ὁμοία αὐτῷ αἰσχρὰ, καὶ λεπτὴ, τίς ἐστιν, ὁ μὲν ὀδυρμὸς καλεῖται ἔφη, ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἀθυμία. τούτοις οὖν παραδίδοται

καὶ με-

& cum his uiuens cruciatur. Tum *rursus hinc in aliam domum abijcitur ad infortunium,et ibi reliquam uitam traducit in omni infelicitate, nisi pœnitentia ei à fortuna occurrat.* Tum *quid fit?* Si *pœnitentia ei occurrat, eripit ipsum à malis, & imprimit ipsi aliam opinionem & desiderium,quod ad ueram disciplinam ducat. simul uero & ad eam ,quæ falsa disciplina uocatur.* Tum *quid fit?* Si, *inquit, opinionem hanc susceperit, quæ ducit ipsum ad ueram doctrinam, purgatus ab ea, saluus fit, & beatus, & felix fit in omni uita, nisi rursus decipitur à falsa opinione.* O' Hercules, *quàm magnum periculum aliud hoc?* Sed *falsa disciplina, quænam est, inquam ego?* Non *uides aliud septum illud?* Ac *ualde, inquam ego.* I*gitur extra septum, apud ingressum, mulier quædam aßistit, quæ uidetur multum munda, & bene morata esse, atque apprime.* Hanc *igitur plerique,& stulti homines,* Disciplinam *uocant.* Non *est autem, sed falsa disciplina, inquit.* Qui *sane salui fiunt, cum uolunt ad ueram disciplinam proficisci, huc primum ueniunt.* Num *itaque alia uia non est, ad ueram doctrinam adducens?* Est*, inquit.* Hi *uero homines intra septum declinantes, qui sunt?* Falsæ *disciplinæ, inquit, amatores, decepti, & opinati cum uera disciplina familiaritatem habere.* Qui *igitur uocantur hi? alij poetæ, inquit, alij oratores, alij dialectici, alij musici, alij arithmetici, alij geometræ, alij astrologi, alij uoluptuarij, alij peripatetici, alij critici, & quicunque alij his sunt similes. mulieres autem*

καὶ μετὰ τούτων συμβιοῖ τιμωρούμενος. εἶτα πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται εἰς τὴν κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ. εἶτα τί γίγνεται; ἐὰν ἡ μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἑτέραν δόξαν, καὶ ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδίαν ἄγουσαν. ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν ψευδοπαιδίαν καλουμένην. εἶτα τί γίγνεται; ἐὰν μέν φησι τὴν δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν ἄγουσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καθαρεὶς ὑπ' αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. εἰ δὲ μὴ, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς ψευδοξίας. ὦ ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος οὗτος. ἡ δὲ ψευδοπαιδία, ποία ἐστιν, ἔφην ἐγώ; οὐχ ὁρᾷς τὸν ἕτερον περίβολον ἐκεῖνον; καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ. οὐκοῦν ἔξω τοῦ περιβόλου παρὰ τὴν εἴσοδον γυνή τις ἕστηκεν, ἣ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ, καὶ εὔτακτος εἶναι; καὶ μάλα. ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων, παιδίαν καλοῦσιν. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ ψευδοπαιδεία ἔφη. οἱ μέντοι σωζόμενοι ὁπόταν βούλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἐλθεῖν, ὧδε πρῶτον παραγίγνονται. πότερον οὖν ἄλλη ὁδὸς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἄγουσα; ἔστιν, ἔφη. οὗτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔσω τοῦ περιβόλου ἀνακάμπτοντες, τίνες εἰσίν; οἱ τῆς ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταὶ, ἠπατημένοι, οἰόμενοι μετὰ τῆς ἀληθινῆς παιδείας συνομιλεῖν. τίνες οὖν καλοῦνται οὗτοι; οἱ μὲν ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ ῥήτορες, οἱ δὲ διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ μουσικοὶ, οἱ δὲ ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ γεωμέτραι, οἱ δὲ ἀστρολόγοι, οἱ δὲ ἡδονικοὶ, οἱ δὲ περιπατητικοὶ, οἱ δὲ κριτικοὶ, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ παραπλήσιοι. αἱ δὲ γυναῖκες

illæ quæ uidẽtur circumcurrere similes primis, in quibus ais esse incontinentiã, & aliæ cum ipsis, quæ sunt? Ipsæ *illæ sunt, inquit.* Nũ *igitur & huc ingrediuntur?* Per Iouem *& huc. raro aũt, & nõ uelut in primo ambitu.* Nunquid *igitur & hæ opiniones?* Næ, *inquit.* Imo *enim & in his poculũ, quod ebiberunt à deceptione ac ignorantia, manet per* Iouem, *& cũ ea* Insipientia: *ac nõ discedet ab ipsis, neq; opinio, neq; reliqua malitia, donec obliti falsæ disciplinæ, ingrediãtur in uerã uiam, & bibant huius purgatoriã uirtutẽ, & abiecerint mala omnia quæ habent, & opiniones & ignorantiã, & reliquã omnem prauitatẽ.* Tunc *sic salui fient. hic aũt manentes apud falsam* Eruditionẽ, *non unquã absoluentur, neq; deerit ipsis malum ullum gratia horum studiorum.* Quæ *igitur hæc uia est, ducens ad ueram* Disciplinam? Vides, *inquit, supra locum illum, ubi nemo inhabitat, sed desertus uidetur esse?* Video. Igitur *& ianuam quandam paruam, & uiam quandam ante ianuam, quæ non multum frequentatur, sed perpauci eunt: quod tanquam difficilis ascensu, et aspera & saxosa esse uideatur?* Et *ualde, inquam ego.* Igitur *& collis quidam excelsus uidetur esse, & ascensus angustus ualde. et præcipitia habens hinc inde profunda?* Video. Hæc *igitur est uia, inquit, ducens ad ueram* Disciplinam, *& sane quàm difficilis uisu.* Itaque *& supra circum collem uides petram magnam, circumcirca præruptã?* Video, *inquam.* Vides *igitur & mulieres duas insistentes supra petram splendidas, & bona habitudine corporis, & quomodo extenderunt manus alacriter?* Video, *sed quæ uocantur, inquam, hæ?*

ἐκεῖναι αἱ δοκοῦσαι περιτρέχειν ὅμοιαι ταῖς πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τὴν ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῶν, τίνες εἰσίν; αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη. πότερον οὐ καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; νὴ δία καὶ ὧδε, σπανίως δὲ, καὶ οὐχὶ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. πότερον οὖν καὶ αἱ δόξαι; ναὶ ἔφη. ἔτι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ πόμα, ὃ ἔπιον παρὰ τῆς ἀπάτης, καὶ ἡ ἄγνοια μένει νὴ δία, καὶ μετ' αὐτῆς γε ἡ ἀφροσύνη, καὶ οὐ μὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν, οὔθ' ἡ δόξα, οὔθ' ἡ λοιπὴ κακία, μέχρις ἂν ἀπογνόντες τῆς ψευδοπαιδίας εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, καὶ πίωσι τὴν τούτου καθαρκτικὴν δύναμιν. καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς δόξας, καὶ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν κακίαν. τότε ἂν οὕτω σωθήσονται. ὧδε δὲ μένοντες παρὰ τῇ ψευδοπαιδείᾳ, οὐδέποτε ἀπολυθήσονται, οὐδὲ ἐλλείψει αὐτοὺς κακὸν οὐδὲν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων. ποία οὖν αὕτη ὁδός ἐστιν, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν; ὁρᾷς, ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ, ἀλλ' ἔρημος δοκεῖ εἶναι; ὁρῶ. οὐκοῦν καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδόν τινα πρὸς τῆς θύρας, ἥτις οὐ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι πορεύονται, ὥσπερ δυσανόδου τινὸς, καὶ τραχείας καὶ πετρώδους εἶναι δοκούσης; καὶ μάλα, ἔφην. οὐκοῦν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ, καὶ κρημνοὺς ἔχουσα ἔνθεν κἀκεῖθεν, βαθεῖς; ὁρῶ. αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἔφη, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καὶ μάλα γε χαλεπὴ προσιδεῖν. οὐκοῦν καὶ ἄνω γε περὶ τὸν βουνὸν ὁρᾷς πέτραν μεγάλην, καὶ ὑψηλὴν, κύκλῳ ἀπόκρημνον; ὁρῶ, ἔφην. ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρᾶς, καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας προθύμως; ὁρῶ. ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην,

hæ? altera quidem Continētia *appellatur, inquit: alte ra,* Constantia. *ſunt autem germanæ. Cur igitur ma nus extenderunt ſic alacriter?* Hortātur, *inquit, adue nientes in locum confidere, & non timere, dicentes bre ui adhuc oportere tolerare ipſos, dein uenturos in uiā bonam. Cum igitur peruenerint ad petram, quomodo aſcendunt? uideo enim uiam ferentē nullam ad ipſam.* Ipſæ *à præcipitio deſcendunt, & trahunt ipſos ſupra ad ſeipſas. hinc iubent eos quieſcere, & paulopoſt con-tribuunt fortitudinem, & audaciam, & promittunt eos conſtituere in ueram eruditionem, & oſtendunt eis uiam eſſe pulchramq; et planam, & permeabilem, & puram omni malo, ut uides.* Oſtendit *per* Iouem. Vides *igitur, inquit, etiam ante lucum illum locum quendam, qui uidetur pulcherq; eſſe, & prati ſpecie, & lumine multo ſplendentem? & ualde.* Animaduer-*tis itaq; etiam in medio prati ambitū aliū, & portam aliā? eſt ita. ſed quis uocatur locus hic?* Fortunatorum *domiciliū, inquit. hic enim uerſantur uirtutes omnes, & felicitas.* Eſto, *inquā ego perpulchrum locum eſſe.* Igitur *apud portam uides, inquit, mulierem quandam eſſe pulchrā, & conſtanti facie, mediaq; , et manifeſta iam ætate, habitumq; habentē ſimplicem, & ornamen tum. conſiſtit autem non ſemper rotundo lapide, ſed quadrato tute poſito. & cum ea aliæ duæ ſunt, filiæ quædam uidentur eſſe.* Apparet *ita.* Harum *igitur, quæ in medio,* Eruditio *eſt. alia uero* Veritas*, alia* Perſuaſio. *Cur uero conſtitit ſuper lapide quadrato hæc?* Signū, *inquit, quod ſecuraq; & firma, quæ ad eā*

uia

αὗται; ἡ μὲν ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη. ἡ δὲ, καρτερία. εἰ-
σὶ δὲ ἀδελφαί. τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκτετάκασιν οὕτω προ-
θύμως; παρακαλοῦσιν, ἔφη, τοὺς παραγινομένους ἐπὶ τὸν
τόπον θαῤῥεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέγουσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι
δεῖ καρτερῆσαι αὐτοὺς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν. ὅ-
ταν οὖν παραγένονται ἐπὶ τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνου-
σιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν οὐδεμίαν ἐπ' αὐτήν. αὗται ἀ-
πὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι, καὶ ἕλκουσιν αὐτοὺς
ἄνω πρὸς ἑαυτάς. εἶτα κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύ-
σασθαι, καὶ μετὰ μικρὸν διδόασιν ἰσχὺν καὶ θάρσος, καὶ ἐ-
παγγέλλονται αὐτοὺς καταστῆσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν παι-
δείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἐστι καλή τε,
καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθαρὰ παντὸς κακοῦ,
ὥσπερ ὁρᾷς. ἐμφαίνει νὴ Δία. ὁρᾷς οὖν ἔφη, καὶ ἔμπροσθε
τοῦ ἄλσους ἐκείνου τόπον τινὰ, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ
λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενος; καὶ μά-
λα. κατανοεῖς οὖν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος περίβολον ἕτε-
ρον, καὶ πύλην ἑτέραν; ἐστιν οὕτως. ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ
τόπος οὗτος; εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη. ὧδε γὰρ δια-
τρίβουσιν αἱ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ εὐδαιμονία. εἶεν, ἔφην
ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι. οὐκοῦν παρὰ τὴν πύλην
ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γυνὴ τίς ἐστι καλὴ, καὶ καθεστηκυῖα τὸ
πρόσωπον, μέση δὲ καὶ κεκριμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, στο-
λὴν δ' ἔχουσα ἁπλῆν, καὶ καλλωπισμόν; ἕστηκε δὲ οὐκ
ἐπὶ στρογγύλου λίθου, ἀλλ' ἐπὶ τετραγώνου, ἀσφαλῶς
κειμένου. καὶ μετὰ ταύτης, ἄλλαι δύο εἰσὶ θυγατέ-
ρες, τινὲς δοκοῦσιν εἶναι; ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. τούτων
τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, παιδεία ἐστίν. ἡ δὲ, ἀλήθεια. ἡ
δὲ, πειθώ. τί δὲ ἕστηκεν ἐπὶ λίθου τετραγώνου αὕτη;
σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε, καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν

uia est accedentibus, & datorum secura donatio accipientibus. Et *quæ sunt, quæ tribuit hæc?* Confidentia, & Intrepiditas, *inquit ille.* Hæc *autem quæ sunt?* Scientia, *inquit, nihil unquam graue patiendi in uita.* O' Hercules *quàm pulchra, inquam, dona: sed quare extra ambitũ consistit ita?* Vt *accedentes, inquit, curet, & bibere faciat purgatoriam uim: inde ubi purgati fuerint, sic eos introducat ad uirtutes.* Quomodo *hoc, inquam ego? non enim intelligo.* Sed *intelliges, inquit, quemadmodum si quis grauiter ægrotans ad medicum profectus, primum purgatorijs exegit omnia morbificantia: deinde si ipsum medicus in conualescentiam & sanitatem constituit.* Si *uero non paruit ijs quæ iusserat, merito repulsus, peremptus est morbo.* Hæc *intelligo, inquam ego.* Eodem *modo igitur, inquit, & ad* Disciplinam *cum quis peruenerit, curat ipsum, et bibere facit suam uirtutem: ut purget primũ, & eijciat mala omnia, quæ habens uenerat.* Quæ *hæc?* Ignorantiam, & Errorem *quem ebiberat à* Deceptione, & Arrogantiam & Concupiscentiam, & Intemperantiam, & Furorem, & Auaritiam, & *reliqua omnia, quibus oppletus fuerat in primo ambitu.* Cum *igitur purgatus fuerit, quo ipsum mittit?* Intro, *inquit, ad* Scientiam, & *ad alias uirtutes.* Ad *quasnã?* Non *uides, inquit, intra portam cœtũ mulierum, quàm bonæ indolis uidentur esse, & bene institutæ, & quod habitum incultum & simplicẽ habent.* Etiamq; *quod incomptæ sunt, & non accurate ornatæ, ut aliæ?* Video, *inquam.* Sed *quæ hæ appellantur?* Prima Scientia, *inquit, appellatur.* Aliæ *autem huius sorores,*

fortitudo

ὁδός ἐστι τοῖς ἀφικνουμένοις, καὶ τῶν διδομένων ἀσφα-
λὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι. καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν
αὕτη; θάρσος, καὶ ἀφοβία, ἔφη ἐκεῖνος. ταῦτα δὲ τίνα
ἐστίν; ἐπιστήμη, ἔφη, τοῦ μηδὲν ἄν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν
τῷ βίῳ. ἡράκλεις ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα. ἀλλὰ τίνος
ἕνεκεν, ἔξω τοῦ περιβόλου ἕστηκεν οὕτως; ὅπως τοὺς πα-
ραγενομένους, ἔφη, θεραπεύῃ, καὶ ποτίζῃ τὴν καθαρτι-
κὴν δύναμιν, εἶθ᾽ ὅταν καθαρθῶσιν, οὕτως αὐτοὺς εἰσά-
γῃ πρὸς τὰς ἀρετάς. πῶς τοῦτο, ἔφην ἐγώ; οὐ γὰρ συνίη-
μι. ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη, ὡς ἂν εἴ τις φιλοτίμως κάμνων
ἐτύγχανε, πρὸς τὸν ἰατρὸν ἂν δήπου γινόμενος, πρότε-
ρον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, εἶτα
οὕτως ἂν αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθέ-
στηκεν, εἰ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέταττεν, εὐλόγως ἂν δήπου
ἀποθεὶς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου. ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ.
τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν παιδείαν, ὅ-
ταν τις παραγίγνηται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ ποτίζει τῇ
ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ
κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε. ποῖα ταῦτα; τὴν ἄγνοιαν,
καὶ τὸν πλάνον, ὃν ἐπεπώκει παρὰ τῆς ἀπάτης, καὶ τὴν
ἀλαζονείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, καὶ τὸν
θυμὸν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὧν ἀνε-
πλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. ὅταν οὖν καθαρθῇ, ποῦ
αὐτὸν ἀποστέλλει; ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν ἐπιστήμην, καὶ
πρὸς τὰς ἄλλας ἀρετάς. ποίας ταύτας; οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω
τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν, ὡς εὐειδεῖς δοκοῦσιν εἶναι, καὶ
εὔτακτοι, καὶ στολὴν ἀτρύφερον καὶ ἁπλῆν ἔχουσιν, ἔτι τὲ
ὡς ἄπλαστοί εἰσι, καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ
ἄλλαι; ὁρῶ, ἔφην. ἀλλὰ τίνες αὗται καλοῦνται; ἡ μὲν πρώ-
τη ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαὶ,

fortitudo & iustitia, probitas, temperantia, modestia, liberalitas, continentia, mansuetudo. O' *optime, inquam ego, quàm in magna spe sumus.* Si *intellexeritis, inquit, & habitum acquiretis eorum quæ auditis.* Sed *attendemus quàm maxime, inquam ego.* Igitur, *inquit, salui eritis.* Cum *igitur acceperint ipsum hæc, quo abducunt?* Ad *matrem, inquit.* Hæc *autem, quænam est?* Felicitas, *inquit.* Quæ *uero est hæc?* Vides *uiam illam ducentem in altum illud, quæ arx ambituū omniū?* Video. Igitur *in uestibulo mulier astans bonæ cuiusdam indolis, sedet in throno alto, ornata libere & inaccurate, & coronata corona florida perpulchre?* Videtur *sic habere.* Hæc *igitur est* Felicitas, *inquit.* Cum *igitur huc quis peruenerit, quid facit?* Coronat *ipsum, inquit, sua potentia felicitas, & aliæ omnes uirtutes, sicut eos qui uicerunt maxima certamina.* Et *quæ certamina uicit, inquam ego?* Maxima, *inquit, & maximas feras, quæ prius ipsum absumebant, & affligebant, & faciebant seruum, has omnes uicit.* Et *expulit à se, & dominatus est sibi: quapropter illæ nunc huic seruiunt, quemadmodum ipse illis prius.* Quas *dicis has feras? ualde enim cupio audire.* Primum, *inquit,* Ignorantiam, & Deceptionem. An *non uidentur tibi feræ hæ esse?* Et *malæ quidem, inquam ego.* Hinc *dolorem & luctum, & auaritiam & intemperantiam, & reliquam omnem malitiam, omnibus his dominatur, & non imperatur, ut prius.* O *pulchra opera, inquam ego, & pulcherrimam uictoriam.* Sed *illud etiam mihi dic, quæ potentia coronæ, qua inquis coronare ipsum?* Beatifica, *ò iuuenis.*

ἀνδρεία, καὶ δικαιοσύνη, καλοκαγαθία, σωφροσύνη, εὐ-
ταξία, ἐλευθερία, ἐγκράτεια, πραότης. ὦ κάλλισται, ἔ-
φην ἔγωγε, ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν. ἐὰν συνῆτε, ἔ-
φη, καὶ ἕξιν περιποιήσεσθε ὧν ἀκούετε. ἀλλὰ προσέξομεν
ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε. τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε. ὅταν
οὖν παραλάβωσιν αὐτὸν αὗται, ποῦ ἀπάγουσιν; πρὸς τὴν
μητέρα, ἔφη. αὕτη δὲ τίς ἐστιν; εὐδαιμονία, ἔφη. ποία δέ
ἐστιν αὕτη; ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ἐπὶ τὸ
ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὅ ἐστιν ἀκρόπολις τῶν περιβόλων πάντων.
ὁρῶ. οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ προπυλαίου γυνὴ καθεστηκυῖα εὐει-
δής τις κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, κεκοσμημένη ἐλευθέ-
ρως, καὶ ἀπεριέργως, καὶ ἐστεφανωμένη στεφάνῳ εὐανθεῖ
πάνυ καλῶς; ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ εὐ-
δαιμονία, ἔφη. ὅταν οὖν ὧδε τίς παραγένηται, τί ποιεῖ;
στεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἡ εὐδαιμονία,
καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι ἀρεταὶ, ὥσπερ τοὺς νενικηκότας
τοὺς μεγίστους ἀγῶνας. καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐ-
τὸς, ἔφην ἐγώ; τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ
πρότερον αὐτὸν κατήσθιε, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίει δοῦ-
λον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτοῦ,
καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύου-
σι, καθάπερ οὗτος ἐκείνοις πρότερον. ποῖα λέγεις ταῦ-
τα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. πρῶτον μὲν,
ἔφη, τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ἢ οὐ δοκεῖ σοι θηρία ταῦ-
τα εἶναι; καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ. εἶτα τὴν λύπην, καὶ τὸν
ὀδυρμὸν, καὶ τὴν φυλαργυρίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, καὶ
τὴν λοιπὴν ἅπασαν κακίαν, πάντων τούτων κρατεῖ, καὶ
οὐ κρατεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον. ὦ καλῶν ἔργων, ἔφην ἐγὼ,
καὶ καλλίστης νίκης. ἀλλ' ἐκεῖνο ἔτι μοι εἰπὲ, τίς ἡ δύναμις
τοῦ στεφάνου ᾧ ἔφης στεφανοῦσθαι αὐτόν; εὐδαιμονική, ὦ νεανί

nam coronatus hac potentia felix ſit,& beatus. & nō habet in alijs ſpes felicitatis, ſed in ſe. Quàm pulchrā uictoriam dicis? Cum uero coronatus fuerit, quid facit, uel quo uadit? Ducunt ipſum accipientes Virtutes ad locum illum, unde uenit prius: & oſtendunt illi, qui illic uerſantur, quàm male & miſere uiuant, & quonam modo periclitantur in uita, & errant, & ducuntur uicti, ſicut ab inimicis. Aliqui quidem ab intemperantia, aliqui à ſuperbia, aliqui ab auaritia, aliqui quidē ab inani gloria, aliqui ab alijs malis, ex quibus non poſſunt ſoluere ſe à celamitatibus, quibus deuincti fuerant, ut ſalui ſint, & perueniant huc. Sed perturbantur per omnem uitam: hoc uero patiuntur, quia non poſſunt, huc uiam inuenire. Obliti enim ſunt quod à Genio mandatum. Recte mihi uideris dicere. ſed & de hoc rurſus dubito, quare oſtendūt ei locum Virtutes, unde uenit prius? Non exacte nouerat, neque ſciebat, inquit, aliquid eorum quæ ibi, ſed dubitabat, & propter ignorantiam, & errorem quem ebiberat, quæ non ſunt bona, putabat bona eſſe, & quæ non ſunt mala, mala: ideo & uiuebat male, ut alij illic commemorantes. Nunc autem aſſumpta ſcientia conducibilium, ipſeq; bene uiuit, & alios ſpeculatur male uiuere. Cum igitur ſpeculatus fuerit omnia, quid facit, uel quo uadit? Quo uoluerit, inquit, ubique eum eſt ei ſecuritas, ſicut Corycium antrum habitanti: & ubique quo acceſſerit, in omnibus bene uiuit, cum omni ſecuritate. ſuſcipient enim ipſum libenter omnes, ſicut medicum patientes. Nunquid igitur & illas fœminas, quas dicis beſtiolas eſſe,

non

ὁ γὰρ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει εὐδαίμων γίνεται, καὶ μακάριος, καὶ οὐκ ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ. ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις. ὅταν δὲ στεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; ἄγουσιν αὐτὸν ὑπολαβοῦσαι αἱ ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶνται, καὶ ἄγονται κατακεκρατημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων. οἱ μὲν ὑπ' ἀκρασίας, οἱ δὲ ὑπ' ἀλαζονείας, οἱ δὲ ὑπὸ φυλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἑτέρων κακῶν, ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδονται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε, ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν. ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα. ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ ἀρεταὶ, ὅθεν ἧκει τὸ πρότερον; οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει, οὐδὲ ἠπίστατο, ἔφη, οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε, καὶ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακά. διὸ καὶ ἔζη κακῶς ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατρίβοντες. νῦν δὲ ἀπειληφὼς τὴν ἐπιστήμην τῶν συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τούτους θεωρεῖ ὡς κακῶς πράσσουσιν. ἐπειδὰν οὖν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; ὅπου ἂν βούληται, ἔφη, πανταχοῦ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχοῦ οὗ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας. ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες. πότερον οὖν κἀκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι, οὐκ ἔτι

non etiam timet, nequid patiatur ab ipsis? Nihil, *non perturbabitur, neq; à dolore, neq; à mæstitia, neq; ab intemperantia, neq; ab auaritia, neq; à paupertate, neque ab alio malo ullo.* Omnibus *enim dominatur, et supra omnia est prius ipsum mæstificantia, sicut à uipera morsi.* Nam *bestiolæ certe omnibus alijs malefacientes usque ad mortem, illos non mæstificant, quod habent remedium ipsi hoc.* Et *hunc nihil mæstificat, quia habet remedium.* Bene *mihi uideris dicere.* Sed *adhuc hoc mihi dic, qui sunt hi qui uidentur illinc à colle proficisci, & qui eorum coronati sunt, præ se ferunt lætitiam quandam: sed qui incoronati sunt, hi quidem desperata re & tibias & capita uidentur attriti, tenentur enim à mulieribus quibusdam.* Qui *coronati sunt, salui facti sunt à* Disciplina, *& exultant assecuti ipsam: sed qui incoronati sunt, hi quidem quia desperarunt à* Disciplina, *redeunt, male & misere affecti.* Hi *uero interiti, & profecti ad* Constantiam, *rursus reflectunt, & errant uia.* Sed *mulieres post eos sequentes, quæ sunt hæ?* Tristitiæ, *inquit, & dolores, & anxietates, & ignominiæ, & ignorantiæ.* Omnia *mala dicis eos sequi.* Ita *per* Iouem, *inquit, sequuntur.* Cum *igitur hi peruenerint ad primum ambitum, ad* Voluptatem, *&* Incontinentiam, *non seipsos accusant, sed statim male dicũt, & de* Disciplina, *& de illuc accedentibus, quod calamitosi & miseri sunt, & infelices, qui uita quæ apud ipsos est relicta, male uiuunt, & non fruuntur quæ apud ipsos sunt, bonis.* Quæ *autem dicunt bona esse?* Luxuriam, *& intemperantiam: ut dixerit*

quispiam

οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν; οὐδὲν, οὐ μὴ διο-
χληθήσεται, οὔτε ὑπὸ ὀδύνης, οὔτε ὑπὸ λύπης, οὔτε ὑπ'
ἀκρασίας, οὔτε ὑπὸ φιλαργυρίας, οὔτε ὑπὸ πενίας, οὔτε ὑπ'
ἄλλου κακοῦ οὐδενός. ἁπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπά-
νω πάντων ἐστὶ τῶν πρότερον αὐτὸν λυπούντων, καθά-
περ οἱ ἐχιόδηκτοι. τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλ-
λους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ἐκείνους οὐ λυπεῖ, διὰ τὸ
ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοὺς τοῦτο. καὶ τοῦτον οὐθὲν λυπεῖ,
διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον. καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν. ἀλλ'
ἔτι τοῦτό μοι εἰπὲ, τίνες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ
τοῦ βουνοῦ παραγίγνεσθαι; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐστεφανωμένοι,
ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης τινὸς, οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι οἱ μὲν
ἀπεγνωσμένοι καὶ τὰς κνήμας, καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι
τετρῖφθαι, κατέχονται δὲ ὑπὸ γυναικῶν τινων; οἱ μὲν ἐστε-
φανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν παιδείαν, καὶ εὐφραί-
νονται τετυχηκότες αὐτῆς. οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπε-
γνωσμένοι ὑπὸ τῆς παιδείας ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀ-
θλίως διακείμενοι. οἱ δὲ ἀποδεδειλιακότες, καὶ ἀναβεβηκό-
τες πρὸς τὴν καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι, καὶ πλα-
νῶνται ἀνοδίᾳ. αἱ δὲ γυναῖκες αἱ μετ' αὐτῶν ἀκολουθοῦ-
σαι, τίνες εἰσὶν αὗται; λῦπαι, ἔφη, καὶ ὀδύναι, καὶ ἀθυμίαι,
καὶ ἀδοξίαι, καὶ ἄγνοιαι. πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκο-
λουθεῖν. νὴ δία πάντα, ἔφη, ἀκολουθοῦσιν. ὅταν δὲ οὗτοι
παραγένωνται εἰς τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν ἡδυπά-
θειαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, οὐχὶ αὑτοὺς αἰτιῶνται, ἀλλ'
εὐθὺς κακῶς λέγουσι καὶ τὴν παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκεῖσε βα-
δίζοντας, ὡς ταλαίπωροι, καὶ ἄθλιοί εἰσι, καὶ κακοδαίμο-
νες, οἱ τὸν βίον τὸν παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες, κακῶς ζῶσι,
καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν. ποῖα δὲ λέγου-
σιν ἀγαθὰ εἶναι; τὴν ἀσωτίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, ὡς εἴποι

ἄν τις

quiſpiam in ſumma. nam cõuiuari pecudum more, frui tionem maximorum bonorum exiſtimant eſſe. ſed aliæ mulieres illuc accedentes, lætæq́; & ridentes, quæ uocantur? Opiniones, *inquit, & ductis ad* Diſciplinam *ingreßis, ad uirtutes redeunt, ut alios adducant, & annunciẽt, quod felices iam facti ſunt, quos olim adduxerant.* Nunquid *igitur, inquam ego, hæ intro ad uirtutes ingrediuntur?* Inquit, *non. non licet enim* Opinionem *ingredi ad* Scientiam, *ſed* Diſciplinæ *tradunt eos: hinc cum* Diſciplina *accepit, retrocedunt hæ rurſus, alios adducturæ:* Sicut *naues oneribus exoneratæ rurſus redeunt, & alijs quibuſdam implentur.* Hæc *quidem bene mihi uideris, inquam, expoſuiſſe. ſed illud nondum nobis declaraſti, quid iubet numẽ ingredientibus in uitam, facere?* Confidere, *inquit: quare & uos confidite, omnia enim exponam, & nihil relinquam.* Bene *dicis, inquam ego.* Extenſa *igitur manu, iterum uidete, inquit, muliere illam, quæ uidetur cæca quædam eſſe, & in lapide rotundo inſiſtere, quam & nuper uobis dixi, quod* Fortuna *uocatur?* Videmus. Huic *iubet, inquit, non credere, & firmum nihil credere, neque tutum habere, quod ab ea acceperit quis: neque ut propria exiſtimare. nihil enim prohibet hæc rurſus auferre, & alij tradere.* Sæpe *enim hoc ſolet facere, & ob hanc igitur cauſam, iubet eius munera paruipendenda eſſe, & neque gaudere cum tradiderit, neque triſtari cum abſtulerit, & neq; uituperare ſe, neque laudare. nihil enim facit cũ ratione, ſed temere: & ut contigit omnia, ut prius uobis dixi.* Ob *hoc igitur numen iubet, non admirati, quidnam*

faciat

ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου. τὸ γὰρ εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τρό-
πον, ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγοῦνται εἶναι. αἱ δὲ ἕτε-
ραι γυναῖκες αἱ ἐκεῖθεν παραγινόμεναι ἱλαραί τε, καὶ γε-
λῶσαι, τίνες καλοῦνται; δόξαι, ἔφη. καὶ ἀναγαγοῦσαι πρὸς τὴν
παιδείαν τοὺς εἰσελθόντας πρὸς τὰς ἀρετὰς, ἀνακάμπτου-
σιν, ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι. καὶ ἀναγγείλωσιν, ὅτι οἱ δαίμο-
νες ἤδη γεγόνασιν, οὓς τότε ἀπήγαγον. πότερον οὖν, ἔφην ἐ-
γώ. αὗται εἴσω πρὸς τὰς ἀρετὰς εἰσπορεύονται; ἔφη, οὔ. οὐ γὰρ
θέμις δόξαν εἰσπορεύεσθαι πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ τῇ
παιδείᾳ παραδιδόασιν αὐτούς. εἶτα ὅταν ἡ παιδεία παρα-
λάβῃ, ἀνακάμπτουσιν αὗται πάλιν ἄλλους ἄξουσαι. ὥσπερ
αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι πάλιν ἀνακάμπτουσιν, καὶ
ἄλλων τινῶν γεμίζονται. ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δο-
κεῖς, ἔφην, ἐξηγεῖσθαι. ἀλλ' ἐκεῖνο οὐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας.
τί προστάττει τὸ δαιμόνιον τοῖς εἰσπορευομένοις εἰς τὸν βίον
ποιεῖν; θαῤῥεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαῤῥεῖτε, πάντα γὰρ ἐξη-
γήσομαι, καὶ οὐδὲν παραλείψω. καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ.
ἐκτείνας οὖν τὴν χεῖρα πάλιν, ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐ-
κείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ λίθου στρογγύλου
ἑστάναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον, ὅτι τύχη καλεῖται; ὁρῶ-
μεν. ταύτῃ κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν, καὶ βέβαιον μη-
δὲν πιστεύειν, μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν ὅ, τι ἂν παρ' αὐτῆς λα-
βῇ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι. οὐδὲν γὰρ κωλύει ταῦ-
τα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέρῳ διδόναι. πολλάκις γὰρ
τοῦτο εἴωθε ποιεῖν. καὶ διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν
κελεύει πρὸς τὰς ἑαυτῆς δόσεις ἥττους γίγνεσθαι, καὶ μήτε
χαίρειν, ὅταν διδῷ, μήτε ἀθυμεῖν, ὅταν ἀφέληται, καὶ μή-
τε ψέγειν αὐτὴν, μήτε ἐπαινεῖν. οὐδὲν γὰρ ποιεῖ μετὰ λογι-
σμοῦ, ἀλλ' εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε πάντα ὥσπερ πρότερον ὑμῖν ἔλε-
ξα. διὰ τοῦτο οὖν τὸ δαιμόνιον κελεύει μὴ θαυμάζειν, ὅ, τι ἂν

πράττῃ

faciat ipsa, neq; esse similes malis nūmularijs. nā illi, cum acceperint argentum ab hominibus, gaudent, & suum esse arbitrantur. Cum uero repetuntur, ægre ferunt, & mala putant se passos: non memores, quod ob id susceperunt depositum, quo nihil probiberet eum qui deposuit, rursus auferre pari modo. Igitur iubet affectos esse genius ad eius etiam munus: & meminisse, quòd talem habet natura Fortuna, ut quæ tradidit transferat: & statim rursum præbeat multiplicia. Interdum autem solum auferat quæ dedit, non solum etiam, sed & quæ prius erant. Quæ igitur dederit, iubet accipere ab ipsis, et breuiter abire habentem ad firmum & tutum donum. Quodnam hoc, inquam ego? Quod acceperint ab Eruditione, si salui fuerint illic. Ipsa ergo, quænam est? Vera scientia, inquit, conducibilium, & securum donum, & firmum, & immutabile. fugere igitur iubet confestim ad ipsam. & cum ierint ad mulieres illas, quas & prius dixi, quod Incontinentia & Voluptas uocantur, & hinc iubet statim discedere, et nō credere ipsis aliquid, donec ad falsam Disciplinā uenerint. Iubet itaq; ipsis tempus quoddā immorari, et accipere quicquid uoluerint ab ipsa, tanquam uiaticum. Deinde hinc abire ad ueram Eruditionem illico. Hæc sunt quæ iubet Genius. quicunq; igitur præter hæc aliquid facit, uel obaudit, perit malus male. Fabula tamen, ò hospites, quæ in tabula, talis nobis est. Si autem oportet aliquid percunctari è singulis his, nulla inuidia. Ego enim uobis dicam. Bene dicis, inquam ego. Sed quid iubet ipsos

Genius

πράπῃ αὐτῃ, μηδὲ γίγνεϑαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζί-
ταις. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον πα-
ρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅ-
ταν δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πε-
πονθέναι, οὐ μνημονεύοντες, ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέμα-
τα, ἐφ᾽ ᾧ οὐδὲν κωλύειν τὸν θέμενον πάλιν κομίσαθαι.
ὡσαύτως τοίνυν κελεύει ἔχειν τὸ δαιμόνιον καὶ πρὸς τὴν
παρ᾽ αὐτῆς δόσιν, καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύ-
σιν ἡ τύχη, ὥστε ἃ δέδωκεν ἀφελέϑαι, καὶ ταχέως πάλιν
δοῦναι πολλαπλάσια. αὖθις δὲ μόνον ἀφελέϑαι, ἃ δέδω-
κεν. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ προϋπάρχοντα. ἃ γοῦν
διδῶ κελεύει λαμβάνειν παρ᾽ αὐτῆς, καὶ συντόμως ἀ-
πελθεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ δόσιν.
ποίαν ταύτην, ἔφην ἐγώ; ἣν λήψονται παρὰ τῆς παι-
δείας, ἢν διασωθῶσιν ἐκεῖ. αὕτη οὖν τίς ἐστιν; ἡ ἀληθὴς
ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ
βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φεύγειν οὖν κελεύει συντόμως
πρὸς ταύτην, καὶ ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκεί-
νας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι ἀκρασία καὶ ἡδυπάθεια
καλοῦνται. καὶ ἐντεῦθεν κελεύει συντόμως ἀπαλλάτ-
τεϑαι, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν
πρὸς τὴν ψευδοπαιδείαν ἀφίκονται. κελεύει οὖν αὐ-
τοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, καὶ λαβῶν ὅ, τι ἂν βούλων-
ται παρ᾽ αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον. εἶτα ἐντεῦθεν ἀπιέ-
ναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν συντόμως. ταῦτ᾽ ἐστιν
ἃ προστάσσει τὸ δαιμόνιον. ὅστις τοίνυν παρ᾽ αὐτὰ τί ποιεῖ
ἢ παρακούει, ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. ὁ μὲν δὴ μῦθος, ὦ ξέ-
νοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι, τοιοῦτος ἡμῖν ἐστιν. εἰ δεῖ τι προσπυ-
θέϑαι περὶ ἑκάστου τούτων, οὐδεὶς φθόνος. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν
φράσω. καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ τί κελεύει αὐτοὺς
τὸ δαί-

Genius accipere à falsa Disciplina? Hæc quæ uidentur usu digna esse. Hæc igitur quæ sunt? Literæ, inquit, & aliæ disciplinæ, quas & Plato dicit, sicut freni cuiuspiã potestatẽ habere iuuenibus, ne ad alta uertantur. Vtrum autem necesse hæc accipere, si debet quis ire ad ueram Disciplinam, an non? Necessitas quidem nulla, inquit: utilia tamẽ sunt, sed ut meliores fiant, nihil conferunt hæc. Nihil ergo ais hæc utilia esse, ut in meliores euadant uiros? Licet enim & sine ipsis meliores euadere: tamen non inutilia et illa sunt. sicut enim per interpretem conijcimus dicta aliquando, tamen non inutile erat & nosipsos uocem diligentiorem habere, siquidem perceperimus: sic & sine his mathematicis, nihil prohibebit fieri. Nũquid nihil excellunt isti mathematici, ut meliores fiant alijs hominibus? Quonam modo possunt excellere, cum uideãtur decepti de bonis & malis, sicut & alij: & etiam detenti ab omni prauitate. nihil enim prohibet, scire quidem literas, & tenere disciplinas omnes: similiter autem ebrium, & intemperantem esse, & auarum, & iniustũ, & proditorem, & tandem incipientẽ. Profecto multos tales licet uidere. Quomodo igitur hi excellũt, inquit, ut meliores uiri fiant, gratia harum disciplinarum? Non uidetur ex hac ratione. Sed quæ est, inquã ego, causa? Quia in secundo ambitu uersantur, tanquam appropinquantes ad ueram Disciplinam. Et quid hoc iuuat ipsos, inquã? Cũ sæpe licet uidere perueniẽtes ex primo ambitu ab Incõtinentia, & alia malitia ad tertium ambitum ad Disciplinã uerã, qui hos

mathe-

τὸ δαιμόνιον λαβεῖν παρὰ τῆς ψευδοπαιδείας; ταῦθ' ἃ δο-
κεῖ εὔχρηστα εἶναι. ταῦτ' οὖν τίνα ἐστί; γράμματα, ἔφη,
καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων, ἃ καὶ Πλάτων φησὶν, ὡσανεὶ
χαλινοῦ τινος δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα
περισπῶνται. πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ μέλ-
λοι τὶς ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, ἢ οὔ; ἀνάγκη
μὲν οὐδεμία, ἔφη. χρήσιμα μέντοι ἐστί. πρὸς δὲ τὸ βελτί-
ους γενέσθαι οὐδὲν συμβάλλεται ταῦτα. οὐδὲν ἄρα λέγεις
ταῦτα χρήσιμα εἶναι, πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι ἄνδρας;
ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους γενέσθαι. ὅμως δὲ οὐκ ἄχρη
στα κἀκεῖνά ἐστιν, ὡς γὰρ δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λε-
γόμενά ποτε, ὅμως μέντοι γε οὐκ ἄχρηστον ἦν καὶ ἡμᾶς αὐ-
τοὺς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν ἄν τι συνήκαμεν, οὕτω
ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύσει γενέσθαι. πό-
τερον οὐδὲν προέχουσιν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ, πρὸς τὸ βελ
τίους γενέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; πῶς μέλλουσι προέ-
χειν, ἐπειδὰν φαίνωνται ἠπατημένοι, περὶ ἀγαθῶν καὶ
κακῶν, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι κατεχόμενοι ὑπὸ πάσης
κακίας. οὐδὲν γὰρ κωλύει εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ κατέ-
χειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ
εἶναι, καὶ φυλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ προδότην, καὶ τὸ
πέρας ἄφρονα. ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἐστὶν ἰδεῖν. πῶς οὖν
οὗτοι προέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας γενέσθαι, ἕνε-
κα τούτων τῶν μαθημάτων; οὐδαμῶς φαίνεται ἐκ τούτου τοῦ
λόγου. ἀλλὰ τί ἐστιν, ἔφην ἐγὼ, τὸ αἴτιον; ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ
περιβόλῳ διατρίβουσιν, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθι-
νὴν παιδείαν. καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτοὺς, ἔφην; ὅταν πολ-
λάκις ἐστὶν ἰδεῖν παραγιγνομένους ἐκ τοῦ πρώτου περιβό-
λου ἀπὸ τῆς ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας εἰς τὸν τρίτον
περίβολον, πρὸς τὴν παιδείαν τὴν ἀληθινὴν, οἳ τούτους τοὺς

mathematicos prætereunt. Igitur *quomodo etiam excellunt, utiq; uel immobiliores, uel indociliores sunt.* Quomodo, *inquam, hoc ego?* Quoniam *in secundo ambitu si nihil aliud, quod simulant scire, nesciunt: donec habent hanc opinionem, immobiles eos necesse est esse, ut proruant ad uerã* Disciplinã. Deinde *aliud non uides? quod & opiniones ex primo ambitu ingrediũtur ad ipsos similiter. quare nihil hi illis meliores sunt, nisi & his insit pœnitentia: & persuadeantur, quod non disciplinã habent, sed falsam doctrinam, ob quam decipiuntur: sic affecti, nunquam salui essent.* Et *uos igitur, ò hospites, inquit, nisi sic feceritis, & immorati fueritis dictis, donec habitum acceperitis: sed de ipsis sæpe oportet considerare, & non intermittere, alia autem præter rem existimare. sin minus, nulla utilitas erit eorum quæ nunc auditis.* Faciemus: *hoc autem expone, quomodo non sunt bona, quæ accipiunt homines à* Fortuna, *ut uiuere, sanum esse, ditescere, gloriosum esse, filios habere, uincere, & reliqua quæcunq; his similia: uel rursus contraria, quomodo non sunt mala? ualde enim nobis præter opinionem, & incredibile uidetur dictum.* Age *igitur enitere, inquit, respondere quod uidetur de quibus te interrogabo.* Sed *faciã hoc, inquam ego.* Nunquid *igitur, si male quis uiuat, bonũ illi uiuere?* Mihi *non uidetur, sed malum, inquam ego.* Quomodo *igitur bonũ est uiuere, inquit, si ei est malũ? quoniam male quidem uiuẽtibus, malum mihi uidetur esse: bene autẽ, bonũ.* Et *malũ igitur dicis, uiuere, et bonũ esse?* Ego *equidẽ.* Ne *igitur absurde loquere.* Impossibile *enim eandẽ rẽ & malã & bonã esse. sic enim &*

utilis

μαθηματικοὺς παραλλάττουσιν. ὥστε πῶς ἔτι προέχουσιν, ἄρα ἢ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. πῶς, ἔφην τοῦτο ἐγώ; ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ εἰ μηδὲν ἄλλο, ὃ προσποιοῦνταί γε ἐπίστασθαι, οὐκ οἴδασιν, ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι, πρὸς τὸ ὁρμᾶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. εἶτα τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ δόξαι ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου εἰσπορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως. ὥστε οὐθὲν οὗτοι ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις συνῇ μεταμέλεια, καὶ πεισθῶσιν ὅτι οὐ παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ ψευδοπαιδείαν, δι' ἣν ἀπατῶνται. οὕτω διακείμενοι, οὐκ ἄν ποτε σωθεῖεν. καὶ ὑμεῖς τοίνυν ὦ ξένοι, ἔφη, ἐὰν μὴ οὕτω ποιῆτε, καὶ ἐνδιατρίβητε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν, τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι. εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος ἔσαι ὧν νῦν ἀκούετε. ποιήσομεν. τοῦτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς τύχης, οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια; ἢ πάλιν τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά; πάνυ γὰρ ἡμῖν παράδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. ἄγε τοίνυν πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ. ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην, ἐγώ. πότερον οὖν κἂν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ; οὔ μοι δοκεῖ, ἀλλὰ κακὸν, ἔφην ἐγώ. πῶς οὖν ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐστὶ κακὸν, ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι. τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν. καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι; ἔγωγε. μὴ οὖν ἀπιθάνως λέγε. ἀδύνατον γὰρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι. οὕτω μὲν γὰρ καὶ

utilis & noxia fuerit, et eligenda, & fugienda simul semper. Absurdũ quidem. Sed quomodo, si male uiuere cui affuerit, malum quoddam in est ipsi, malum ipsum uiuere est? sed nõ idem inquit est uiuere, quod male uiuere. An non tibi uidetur? quippe neque mihi uidetur idem esse. ipsum igitur uiuere, non malum est: quoniã si esset malum, uiuẽtibus bene malũ sane inesset, quia uiuere ipsis inesset, quod est malum. Vera mihi uideris dicere. Quoniam igitur utrisque cõtingit ipsum uiuere, & uiuentibus male, & bene: non utique poterit neque bonum esse uiuere, neque malum, sicut neque secare, & urere in ægrotantibus est morbosum & sanum: igitur sic in ipso uiuere sunt hæc. Tu igitur contemplare, utrum uelis uiuere male, an mori bene & fortiter? Mori ego quidem bene. Igitur neque mori malum est, cum eligibilius sit sæpenumero mori, quàm uiuere. Sunt hæc. Igitur eadem ratio & de ipso ualere, & ægrotare. sæpe enim non conducit ualere, sed contrarium, cum fuerit casus talis. Vera dicis. Age igitur consideremus & de diuitijs sic, siquidem contemplari licet, ut sæpenumero est uidere, inesse cuipiã diuitias, male aũt uiuere hũc et misere. Per Iouem multos quidẽ. Igitur nihil his diuitiæ auxilio sunt ad bene uiuendum. Nõ uidetur. ipsi enim praui sunt. Igitur studiosos esse, nõ diuitiæ faciũt, sed eruditio. Verisimile quidẽ. Ex hac igitur ratione ubi diuitiæ bonũ sunt, si non iuuãt habẽtes ipsas ut meliores sint? Videtur ita. neq; cõfert igitur nõnullis ditescere, cũ nesciũt diuitijs uti. Videtur mihi. Quomodo igitur id quispiam iudicabit

bonum

ὠφέλιμον, καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν, καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεὶ, ἀπίθανον μέν. ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρχοι κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ἐστιν; ἀλλ᾽ οὐ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν. ἢ οὔ σοι φαίνεται; ἀμέλει οὐδ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. τὸ τοίνυν ζῆν, οὐ κακόν ἐστιν, ἐπεὶ εἰ ἦν κακὸν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν. ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν. ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς, οὐκ ἂν εἴη οὔτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν, οὔτε κακόν. ὥσπερ οὐδὲ τὸ τέμνειν, καὶ καίειν, ἐν τοῖς ἀῤῥωστοῦσίν ἐστι νοσερὸν, καὶ ὑγιεινόν. οὐκοῦν οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ζῆν ἐστὶ ταῦτα. σὺ τοίνυν οὕτω θεώρησον, πότερον ἂν βούλοιο ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρίως; ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς. οὐκοῦν οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κακόν ἐστιν, εἴπερ αἱρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν. ἔστι ταῦτα. οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τῶν ὑγιαίνειν, καὶ νοσεῖν. πολλάκις γὰρ οὐ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τοὐναντίον, ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη. ἀληθῆ λέγεις. ἄγε δὴ σκεψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλουτεῖν οὕτως, εἴγε θεωρεῖν ἐστιν ὡς πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τινι πλοῦτον, κακῶς δὲ ζῶντα τοῦτον καὶ ἀθλίως. νὴ Δία πολλούς γε. οὐκοῦν οὐδὲν τούτοις ὁ πλοῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς. οὐ φαίνεται, αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν. οὐκοῦν τὸ σπουδαίους εἶναι, οὐχ ὁ πλοῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ παιδεία. εἰκός γε. ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου ποῦ ὁ πλοῦτος ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ οὐ βοηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν, εἰς τὸ βελτίους εἶναι; φαίνεται. οὕτως οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστανται τῷ πλούτῳ χρῆσθαι. δοκεῖ μοι. πῶς οὖν τοῦτο ἄν τις κρινεῖ

bonum esse, quod sæpenumero non cõducit inesse? Minime. Igitur *si quis sciat diuitijs uti bene & experte, bene uiuet: sin minus, male?* Verißime *mihi uideris hoc dicere.* Et *in uniuersum uero colere hæc, ut bona existentia, aut spernere ut mala: hoc est quod perturbat homines, et lædit: cum colantq; ipsa, & existimẽt per hæc sola esse, felicem esse, & omnia consequenter agunt gratia horum, & quæ impijßima uidentur esse, hæc autem patiuntur propter boni ignorantiam.*

FINIS CEBETIS Tabulæ.

ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολλάκις οὐ συμφέρει ὑπάρχειν οὐδαμῶς. οὐκοῦν εἰ μέν τις ἐπίσταται πλούτῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται. εἰ δὲ μὴ κακῶς; ἀληθέστατά μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν. καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν ὡς κακὰ, τοῦτό ἐστι τὸ ταράττον τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλάπτον, ὅταν τιμῶσί τε αὐτὰ, καὶ οἴονται διὰ τούτων μόνων εὐδαιμονεῖν. καὶ πάνθ' ἑπομένως πράττουσι ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι. ταῦτα δὲ πάσχουσι διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν.

ΤΕΛΟΣ ΚΕΒΗΤΟΣ πίνακος.

ALDVS MANVTIVS ROMANVS
Studiosis adolescentulis S. P. D.

n Ihil prætermittere est animus, quod utile credamus futurum iis qui græce discere concupiscunt, optimeq; scire latine. Quamobrem græcas literas, ac diphthõgos, earumq; nomina, et potestatem, ac quemadmodum in latinum transferantur cum exemplis ad id accommodatis annotauimus. addidimus etiam abbreuiationes, ut facilius græca legere perdiscatis. Et quia operæpretium existimauimus scire uos græce, Salutationem angeli ad Beatißimam Virginem, exulumq; filiorũ Euæ ad eandem: nec non diui Ioannis Euangelium, In principio erat nerbum: item Symbolum Apostolorum, hæc omnia cum latina interpretatione imprimenda curauimus. Addidimus carmina Pythagoræ, cognomento, ob ipsorum excellentiam, & diuinas admonitiones, Aurea. Phocylidis item præcepta sanctiß. quem antiquis Ethographis annumerat Isocrates. quæ si placuisse cognouero, habeo longe meliora, maioraq;, quæ postea Deo fauente condonabuntur. Omnem enim uitam decreuimus ad hominum utilitatem consumere. Deus est mihi testis, nihil me magis desiderare, quàm prodesse hominibus, quod & anteacta uita nostra ostendit ubicunque uiximus, & ostensuram speramus (quando uolumus) in dies magis, quandiu in hanc lachrymarũ ualle, & plena miseriæ uiuimus. Dabo igitur operam, ut quantum in me est, semper prosim. nam etsi quietã

ac

ac tranquillam agere uitam possumus, negociosam tamen eligimus, & plenam laboribus. Natus est enim homo non ad uoluptates, bono & docto uiro indignas, sed ad laborem, et ad agendum semper aliquid uiro dignum. Non torpeamus igitur, non uitã in ocio, uentri, somnoq́;, & reliquis uoluptatib. indulgentes, transigamus ueluti pecora. Nam (ut inquit Cato) Vita hominis prope uti ferrum est. ferrum si exerceas, conteritur: si non exerceas, tamẽ rubigo interficit. ita si se homo exerceat, consumitur: si non exerceat, torpedo plus detrimenti affert, quàm exercitatio. Valete.

ALPHABETVM GRAECVM.

LITERAE APVD GRAECOS SVNT *quatuor & uiginti.*

Α	α	ἄλφα	*Alpha*	*a.*	Ξ	ξ	ξῖ	*Xi.*	*x.*
Β	β	Βῆτα	*Vita*	*b.*	Ο	ο	ὀμικρόν.	*omicron*	*o.*
Γ	γ	Γάμμα	*Gãma*	*g.*	Π	π	Πῖ	*Pi*	*p.*
Δ	δ	Δέλτα	*Delta*	*d.*	Ρ	ρ	Ρῶ	*Rho*	*r.*
Ε	ε	ἐψιλὸν	*Epſilõ*	*e.*	Σ	σ ς	Σῖγμα,	*Sigma*	*ſ.*
Ζ	ζ	Ζῆτα	*Zita*	*z.*	Τ	τ	Ταῦ	*Taf.*	*t.*
Η	η	Ητα	*Ita e lõgũ.*		Υ	υ	ὖψιλὸν,	*ypſilon*	*y.*
Θ	θ	Θῆτα	*Thita*	*th.*	Φ	φ	Φῖ	*Phi*	*ph.*
Ι	ι	Ἰῶτα	*Iota*	*i.*	Χ	χ	Χῖ	*Chi*	*ch.*
Κ	κ	Κάππα	*Cappa*	*c.*	Ψ	ψ	Ψῖ	*Pſi*	*pſ.*
Λ	λ	Λάμβδα	*Lãbda*	*l.*	Ω	ω	ὠμέγα	*Omega*	
Μ	μ	Μῦ	*My*	*m.*				*o magnum.*	
Ν	ν	Νῦ	*Ny*	*n.*					

DE DIVISIONE LITERARVM græcarum.

Diuiduntur hæc quatuor & uiginti literæ in duas parteis, in uocaleis & conſonanteis.

Vocales ſunt ſeptem.

Α α, Ε ε, Η η, Ι ι, Υ υ, Ο ο, Ω ω.

Diuiduntur ſeptem uocaleis in treis parteis, in ſemper longas, ſemper breueis, & communeis.

Vocales ſemper longæ duæ,

η ω.

Vocales ſemper breues duæ,

ε ο.

Vocales communes tres,

α υ ι.

De

DE DIPHTHONGIS PROPRIE ET IMPROPRIE.

Diphthongi ex uocalib. fiũt. sunt autem diphthongi proprie & improprie.

Diphthongi proprie ſunt ſex.

Αι αι, ἄλφα ἰῶτα, Alpha iota. ΑΥ αυ, ἄλφα υ ψιλὸν, Alpha ypſilon. Ει ει, ε ἰῶτα, e iota. Ευ ευ ψιλὸν, e pſilon y. Οι, οι, ο ἰῶτα, o iota. Ου, ου ψιλὸν, o ypſilon.

Diphthongi improprie item ſex.

Αλφα μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου, *id eſt, alpha cũ iota ſubſcripto* ᾳ. ἦτα μετὰ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου, *id eſt ita cũ iota ſubſcripto ſic,* ῃ. ω μέγα μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου, *id eſt o mega cũ iota ſubſcripto ſic,* ῳ. υ ψιλὸν μετὰ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου, *id eſt y pſilon cũ iota adſcripto ſic,* υι. ω μέγα υ ψιλὸν, *id eſt o mega ypſilon ſic,* ωυ. ἦτα υ ψιλὸν, *ita ypſilon, ſic,* ηυ.

De conſonantibus.

Conſonantes ſunt decem & ſeptem. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ. *Quæ diuiduntur in duas parteis, in ſemiuocaleis & mutas.*

Semiuocales ſunt octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

Rurſus ſemiuocales diuiduntur in duas parteis, in duplices & in immutabileis.

Duplices ſunt tres, ζ ξ ψ.

Immutabiles quatuor, λ μ ν ρ. *Sigma uero remanet ſemiuocalis.*

Mutæ ſunt nouem β γ δ, κ π τ, θ φ χ. *quæ ſecantur in treis parteis, in tenuis, aſpiratas, & medias.*

Tenues ſunt tres, κ π τ.

Mediæ item tres, β γ δ. *Rurſus aſpiratæ tres,* θ φ χ.

Et ſcien-

Et ſciendum treis tenuis, κ π τ. habere ſuas aſpiratas, θ φ χ. Medias uero, β γ δ.

Habet enim κ ſuam aſpiratam, χ, & mediam γ. π uero habet ſuam aſpiratam, φ, & mediam β. τ habet ſuam aſpiratam, θ, mediam uero δ. Conſtituantur autem ſic.

Te nu- es.	κ π τ	Me di- æ.	γ β δ.	Aſpi ra- tæ.	χ φ θ.

Quæ tantam habent inter ſe cognationē, ut tenuis ſæpe tranſeat in ſuam aſpiratā & mediam. item aſpirata in tenuem mediamq;. rurſus media in tenuē atq; aſpiratā. quod facile patet exemplis. κ tranſit in ſuam aſpiratam χ, in fine dictionis ſequēte uocali aſpirata, ut οὐχ οὕτως ἐςὶν, pro οὐκ ἔςιν οὕτως. primum οὐχ habet χ, quia ſupra ο eſt aſpiratio. ſecundum uero κ, quia ſequitur ε cum tenui. & πεποίηχ᾽ ὅπερ ἐκέλευσας, pro πεποίηκα ὅπερ ἐκέλευσας.

τ tranſit in θ, ut αἰδεῖσθαί θ᾽ἱερῆα, pro αἰδεῖσθαί τε ἱερῆα. ſic in καθέδρα, κατὰ καὶ ἕδρα, abijcitur alpha κατὰ θλῖψιν, & τ tranſit in θ, quia inuenit ſupra ε aſpirationem. Idem fit in καθέζομαι καθὸ, ex κατὰ καὶ ἕζομαι, κατὰ καὶ ὅ.

π tranſit in φ, ſic ὑφ᾽ ἓν, integrum eſt ὑπὸ ἓν, ſed κατὰ θλῖψιν fit ὑφ᾽ ἕν. quia π inuenit ſupra ε aſpirationem, tranſit in ſuam aſpiratam φ, & fit ὑφ᾽ ἕν. Sic ἐφίππια, ἐξ ἐπὶ καὶ ἵππος. ἐφ᾽ ᾧ, ἐξ ἐπὶ καὶ ᾧ. ἐφοράω, ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ ὁράω. ſic perquam multa alia. Hanc tranſmutationem pulchrum eſt deprehendere in cōiugationibus. Nam idcirco prima coniugatio barytonorum

habet

habet φ aspiratam ante α in præterito, quia in præsenti est uel π tenuis, uel β media, uel πτ, uel ipsum φ, ut λείπω λέλειφα, λείβω λέλειφα, τύπτω τέτυφα, γράφω γέγραφα. in futuro uero ψ, quæ est π σ, à, π, φ, πτ. in præsenti, ut τύψω pro τύπσω. Eodem modo *secunda coniugatio barytonorũ ideo habet in præterito χ, quia in præsenti est γ media, κ tenuis, uel κτ, uel ipsum χ. ut λέγω λέλεχα, πλέκω πέπλεχα, τίκτω τέτεχα, λέχω λέλεχα. In futuro uero transeunt in ξ, quia idem est quod κ tenue & ς. est enim ξ κς, ut λέξω pro λέκσω.* Mutantur etiam *aspiratæ in suas tenues, in præteritis geminantibus primam. sic, φύω πέφυκα, χαλέπτω κεχάλεφα, θαυμάζω τεθαύμασα, quod fit ad euitandum cacophoniam, id est dissonantiam.* Præterea *in præteritis paßiuis mediæ pro aspiratis ponuntur ante μαι. γ enim ponitur pro χ, ut λέλεχα λέλεγμαι. β pro φ, ut τέτυφα deberet esse paßiuum præteritũ τέτυβμαι: sed quia ante μ non admittitur β, transmutatum est β in μ, ut τέτυμμαι pro τέτυβμαι, γέγραμμαι pro γέγραβμαι.* Rursus *mediæ trãseunt in aspiratas sic, λέλεγμαι ἐλέχθην, γ in χ. τέτυμμαι pro τέτυβμαι ἐτύφθην, β in φ.* Item *in tenues, ut λέλεγμαι λέλεκται, γ in κ. τέτυμμαι pro τέτυβμαι, τέτυπται, β in π. Quod & nos facimus græcas literas in nostras commutantes. quod paulo post, ubi quonam modo græcæ literæ in nostras transeunt ostendemus.*

DE POTESTATE LITERARVM OMNIVM, & diphthongorum.

Α α *facit a, ut* ΑΛΛΑ, *ἀλλὰ, alla.* ΑΓΑΘΟΣ, *ἀγαθὸς, Agathos.*

agathos. Β ϐ *facit u, ut* ΒΑΡΒΑΡΟΣ, ϐάρβαρος, *uaruaros*. ΒΑΒΑΙ, ϐαϐαὶ, *uauæ*. Γ γ *facit g, ut* ΓΕΓΡΑΦΑ, γέγραφα, *gegrapha*. Δ δ *facit d, ut* ΔΑΙΔΑΛΟΣ, δαίδαλος, *dædalos*. Ε ε *facit e, ut* ΕΓΩ, ἐγὼ, *ego*. Ζ ζ *facit z, ut* ΖΑΘΕΟΣ, ζάθεος, *zatheos*. Η η *facit i longum, ut* ΦΗΝΗ, φήνη, *phini*. Θ ϑ *facit th, ut* ΘΑΝΑΤΟΣ, ϑάνατος, *thanatos*. Ι ι *facit i, ut* ΙΑΚΧΟΣ, ἴακχος, *iacchos*. Κ κ *facit c, ut* ΚΟΡΥΔΩΝ, κορύδων, *corydon*. Λ λ *facit l, ut* ΛΑΛΟΣ, λάλος, *lalos*. Μ μ *facit m, ut* ΜΟΡΜΩ μορμὼ, *mormo*. Ν ν *facit n, ut* ΝΑΙ, ναὶ, *næ*. Ξ ξ *facit x, ut* ΞΑΝΘΟΤΡΙΞ, ξανϑότριξ, *xanthotrix*. Ο ο *facit o paruum, ut* ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ, ὀϐελίσκος, *ouelifcos*. Π π *facit p, ut* ΠΑΠΠΑ, πάππα, *pappa*. Ρ ρ *facit r, ut* ΡΩΜΗ, ῥώμη, *rhomi*. Σ σ *facit ſ, ut* ΣΑΡΞ, σὰρξ, *ſarx*. Τ τ *facit t, ut* ΤΑΛΑΝΤΟΝ, τάλαντον, *talanton*. Υ υ *facit y, ut* ΥΜΝΟΣ, ὕμνος, *hymnos*. Φ φ *facit ph, ut* ΦΙΛΟΣ, φίλος, *philos*. Χ χ *facit ch, ut* ΧΡΙΣΤΟΣ, χριςὸς, *Chriſtos*. Ψ ψ *facit pſ, ut* ΨΙΞ, ψὶξ, *pſix*. ΨΕΛΛΙΖΟΜΑΙ, ψελλίζομαι, *pſellizomæ*. ΨΕ, ψε, *pſe*. Ω ω *facit o longum, ut* ΩΚΑ, ὦκα, *oca*. ΧΙΤΩΝ, χιτὼν, *chiton*.

De poteſtate diphthongorum.

ΑΙ αι *facit æ, ut* ΑΙΓΙΣ, αἰγὶς, *ægis*. ΑΥ αυ *facit af, ut mediũ inter b et f, ut* ΑΥΤΙΚΑ, αὐτίκα, *autica*. ΑΥΛΗ, αὐλὴ, *auli*. ΕΙ ει *facit i longum, ut* ΕΙΣ, εἰς, *is*. ΕΙΚΩΝ, εἰκὼν, *icon*. ΧΕΙΡ, χεὶρ, *chir*. ΕΥ ευ *facit ef, mediũ inter b et f, ut* ΕΥΓΕ, εὖγε, *euge*. ΘΗΣΕΥΣ, θησεὺς, *theſeus*.

ΟΙ οι *facit i longum, ut* ΟΙΜΟΙ, οἴμοι, *imi*. ΟΥ ου *facit ut uocalem longam, ut* ΟΥΚΟΥΝ, οὐκοῦν, *ucun*.

De

De poteſtate diphthongorum impropriæ.

ᾳ cum ι ſubſcripto facit a, ut ἐν τᾀθιοπίᾳ, en tathiopia. ᾄδω, ado. ῃ cum ι ſubſcripto facit i longum, ut τῇ μούσῃ ti muſi, νηρῇδες nerides. ῳ cum ι ſubſcripto facit o longum, ut ἡ παλινῳδία, hi palinodia. τῷ ἀνθρώπῳ, to anthropo. ueteres uero non ſubſcribebãt iota, ſed aſcribebãt ſic, τῶι αἰνείαι, to ænia. τῆι μούσηι, ti muſi. τραγωιδίαι, tragodia. quod in codicibus antiquis licet uidere: minore tamen ι α η ω literis, quibus adſcribitur, & eiuſdem fere quantitatis, cuius eſt apud nos quod ſubſcribitur, quæ antiqua ſcribendi cõſuetudo adhuc quoque remanet in grandioribus literis, ſic ΤΩι ΛΟΓΩι, *to logo.* ΤΗι ΜΟΥΣΗι, *ti muſi,* ΜΑΙΑι, *mæa.* Υι υ, *facit i lõgũ, ut* ΑΡΠΥΙΑ, ἅρπυα, *harpyia.* ΜΥΙΑ, μυῖα, *myia.* ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας, *i tetiphyia, tis tetiphyias.* Ηυ ηυ *facit iſ, mediũ inter b & u conſonantem, ut* ΗΥΔΑ, ΠΡΟΣΗΥΔΑ, *ibda, proſibda.* αὐλέω, ηὔλεον, ηὔληκα, ηὐλήκειν, ηὔλησα. *ableo, ibleon, iblica, iblicin, ibliſa.* ΩΥ ωυ *facit of medium inter b & u conſonãtem.* ΩΥΤΟΣ, ὠυτὸς, *oſtos pro* αὐτὸς. *&* θωυμαστὸς, *thoſmastos pro* θαυμαστὸς, *qua diphthongo iones utuntur pro* αυ.

Quemadmodum literæ ac diphthongi græcæ in latinum transferantur.

Α α mutatur in a, ut κάλαθος *calathus. interdũ in e, ut* τάλαντον *talentũ. item in i, ut* κάναστρον *caniſtrum. item in o, ut* μάρμαρον *marmor,* κάρυλος *corylus. et in u, ut* Ηρακλῆς *Hercules,* ὑπερθέσει τοῦ κ. *& in æ diphthongum, ut* ἀσκληπιὸς *æſculapius.* Β β *mutatur frequentiſſime in b, ut* φοῖβος *phœbus,* βάρβαρος *barbarus. aliquando*

aliquando in p, ut βαβαὶ papæ, quanquam παπαὶ etiã græci dicunt. item in ph, ut θρίαμβος triumphus. Γ γ mutatur in g, ut γαλάτεια galatea, γίγας gigas, γένος genus. uertitur etiam in n, in ijs dictionibus quæ apud græcos cõmutantur ν in γ, sequẽtibus γ κ χ ξ. ut ἄγγελος angelus, δίφθογγος diphthongus, ἄγκυρα ancora, ἀγχίσης anchises, σφίγξ sphinx. Quoniã igitur ante γ κ χ ξ non admittitur ν apud græcos, mutatum est ν in γ, quod Romani rursus in n commutarunt. etsi antiqui græcam orthographiam obseruantes, Aggelus, diphthoggus scribebant per duplex gg. Δ δ commutatur in d, ut διδὼ dido, δαίμων dæmon. interdũ in b, ut δὶς bis. & in l, ut ὀδυσσεὺς ulysses. sicut apud nos, ut sedes sella: nam d & l inuicem sibi cedunt. Ε psilon mutatur in e breue, ut ἐγὼ ego, γένεσις genesis. Ζ remanet, ut ζάκυνθος zacynthus, ζέφυρος zephyrus. interdum mutatur in geminũ ss, ut μᾶζα massa, πατρίζω patrisso. Η est e longum, ut πηνελόπη penelope, πηνελόπης penelopes, Ηρακλῆς Hercules. interdum mutatur in a longum, ut μήτηρ mater, νηὶς nais, φήμη fama, σίνηπι sinapi, θρῄκη thrace. Item in æ diphthongum, ut κῆρος cæra, σκηνὴ scena, σκηνοπήγια scenopegia, ἠθικὴ ethica. Θ θ mutatur in th aspiratum, ut θρήκη thrace, θυρσὸς thyrsus. interdum in suam tenuem, id est t, ut θρίαμβος triumphus. item in suam mediam, id est d, ut θεὸς Deus, θεὰ dea. Ι mutatur in i, modo longum, modo breue, ut ἀγχίσης anchises, νεσορίδης nestorides. Κ mutatur in c, ut κάκος cacus, κωκυτὸς cocytus. interdum in suam mediam g, ut κώβιος gobius, κύκνος cygnus, quanquam &

quam & cycnus dicimus.item in p,ut λύκος lupus. Λ λ mutatur in l,ut πάλλας pallas, λὺγξ lynx, λύρα lyra, λὺξ lux, λωτὸς lotus. μ mutatur in m. ut γραμματικὸς grammaticus, στέμμα stemma, μέμνημι memini, μελπομένη melpomene. ν uertitur in n,ut ναῦς nauis, νηὶς nais, νὺξ nox, νυκτέλιος nyctelius. ξ uertitur in x, ut ξενοφῶν xenophon, ξένιον xenium. o micron uertitur in o breue,ut ὄλυμπος olympus. item in u,ut ὀδυσσεὺς ulysses, πόρφυρα purpura, συρακόσιος syracusius δωρικῶς. nam κοινῶς συρακούσιος dicitur, sed frequens mutatio est o in u in fine dictionis, ut κύπρος cyprus, ὅμηρος homerus, πήλιον pelium, ἴλιον ilium. interdum in e, γόνυ genu. πὸς αἰολικῶς pes, nam κοινῶς ποῦς dicitur. ἀλέξανδρος alexander, κάπρος caper. π mutatur in p, ut πασιφάη pasiphae, πάπποι pappi, πάππα pappa. interdum in suam aspiratam, quæ est apud nos ph,ut τρόπαιον trophæum, λαπίθαι laphithæ, ὑψιπύλη hypsiphyle. Item in suam mediam, quæ est apud nos b,ut πύξυς buxus, ἄψυρτος absyrtus. nam ψ est ps, ut ἄραψ arabs. ρ uertitur in r,ut ῥήτωρ rhetor. Vbi sciendum omnem dictionem quæ apud græcos scribitur per ρ, in principio dictionis, transferri à nostris in r cum aspiratione,ut ῥέα rhea, ῥητορικὴ rhetorica. σ mutatur in s,ut σίσυφος Sisyphus. interdum in x,ut αἴας aiax, πίστρις pistrix: ubi imitamur dores, qui pro σύμμαχος ξύμμαχος, pro σὺν ξὺν dicunt. item in τ,ut σὺ tu, σὲ te. quod item doricum est. Dores enim pro θάλασσα θάλαττα dicunt, τήμερον pro σήμερον, τὺ pro σὺ. unde Lucianus iocans composuit dialogum, ubi inducit à Sigma

accuſari taſ corã ſeptẽ uocalibus, quod in dictionibus ſcribendis geminũ s s excludatur a duplici ττ, ut pro γλῶσσα γλῶττα, θετταλία pro θεσσαλία. Dicit enim ſigma, ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; θεσσαλίας μὲ ἐξέβαλεν ὅλης, θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. hoc eſt, Sed cur dico hæc? eiecit me ex theßalia tota, et ab omni me mari excluſit. τ uertitur in t, ut τροία troia, τάνταλος tantalus. Inuenitur etiam mutatũ in ſ, ſigma præcedente, ut ὀςᾶ oſſa. υ plerũque remanet, ut Ιερώνυμος hieronymus, συνώνυμον ſynonymum. Tranſit etiam in u, ut Ρωμύλος Rhomulus. μῦς mus, οὖς ſus, θύλη thule, κῦμαι cumæ, πύξος buxus, πορφύρεος purpureus, δύω duo, κυβερνήτης gubernator, φυγὴ fuga, βότρυς botrus, γόνυ genu. φ uertitur in ph, ut φιλόσοφος philoſophus. aliquando etiam in f, ut φυγὴ fuga, φήμη fama. item in ſuam tenuem, ut σφαῖρα ſpæra. & in ſuam mediam, ut ἄμφω ambo. χ mutatur in c cum aſpiratione ſic, ch, Χρύσης Chryſes, Χρυσόστομος Chryſoſtomus, Χριστὸς Chriſtus: quæ litera, quia figurã habet x noſtri, ſunt qui putant cum ſic ſcribitur XPΣ per x & per p ſcribi latinas literas, cum ea quæ x uidetur ſit χ, & quæ uidetur p ſit ρ. & quanquam fere ſemper legimus in ſacris literis Chriſtus ſic ſcriptum XPΣ, græce tamen ſcribatur, cum ſic ſcribitur. latine enim ſcribendum eſt per ch aſpiratum ſic, Chriſtus. Eodem modo decipiuntur in Ieſus, cum ſic ſcribitur IHS credentes hanc literam H aſpirationem eſſe, cum ἦτα ſit græca uocalis, quæ e productũ eſt tam apud nos, quàm apud Græcos, ut IHΣΟΥΣ IESVS Item quia à Græci ἦτα ſic etiam ſcribunt,

ſcribunt H, *quæ litera eſt ſimilis noſtræ longiuſculæ aſpirationi latini ſic ſcribunt* I H̄ S, *quod uulgus per aſpirationem ſcribi exiſtimat. Quoniam autem in ſermonem de aſpiratione incidimus, illud annotatione dignum exiſtimauimus, acceptam eſſe aſpirationem noſtram* ἀπὸ τῆς δασείας καὶ ψιλῆς, *accentibus græcis. Nam illi daſian ſic notant* ˫, *& pſilen* ˧: *quos accentus in unum coniungentes* Romani , *fecerunt eam aſpirationem, qua nos in grandiuſculis utimur literis. Qui tamen accentus nunc fere exoleuerunt apud* Græcos, *quorum loco iuniores hiſce utuntur, ut* δασεῖα *habeat figuram c noſtri ſic* ‘. ψιλὴ *uero c inuerſi, ſic* ’. Et *hinc puto nos accepiſſe aſpirationem, qua curſim ſcribendo utimur.* Nam *ſi addideris pſilen denſo, aſpirationem facies, ſed inflexam. Quāquā ætate noſtra plures rectam, quàm flexam ſcribentes notant.* Hanc *nos aſpirationem modo in* s *uertimus, ut* ἓξ *ſex,* ἑπλὰ *ſeptem,* ἕρπυλλον *ſerpyllum : modo in u, ut* ἑσπέρα *ueſpera,* ἑνετὸς Venetus. *ſed frequenter in noſtram aſpirationem, ut* ὕμνος *hymnus,* Ἡσίοδος Heſiodus, Ὅμηρος Homerus. Ψ *mutatur in pſ, ut* αἰθίοψ *æthiops,* ψευδομάρτυρ *pſeudomartyr,* ψίλωτρον *pſilotron.* Aliquando *tranſit in b, ut* ἄραψ *arabs,* ἄψυρτος *abſyrtus.* Omega *tranſit in o longū, ut* ὠκεανὸς Oceanus, εἴδωλον *idolum,* ἥρωας *heroas* κύκλωπες *cyclopes. o, do, ro, clo, productis.* Illud *etiam non præterierim ſilentio, Chriſtianos olim in libris ſacris ineffabilis nomina* Trinitatis, Pater Filius Spiritus *ſanctus, primis græcis characterib. ſcribere conſueuiſſe, hoc eſt* Π *pro* Pater, Υ *pro* Filius, Α *pro* Spiritus *ſan-*

ctus.nam pater, πατὴρ græci dicunt, & Filius Υἱὸς, & spiritus sanctus πνεῦμα ἅγιον. Quapropter, quia ubi erat scripta litera Υ, dicebant filius. nunc in alphabeto etiam ea litera in Gallia cisalpina filius dicitur uulgo sic; fio zeta: pro y psilon, uel y græca, zeta. id colligitur ex libris Decretorum distinctione lxxiij.

QVONAM MODO DIPHTHONGI Græcæ ad nos ueniant.

Αι mutatur in æ diphthongum, ut αἰνείας Aeneas, ἑβραῖος hebræus, παλαίστρα palæstra, παιὰν pæan. interdum diuiditur: ut αἴας aiax, μαῖα maia. αυ uertitur in au: ut αὐλὴ aula, θησαυρὸς thesaurus. Sed aduerte, ne te decipiant nicolaus, menelaus, & similia: in quibus non est diphthōgus au, sed sunt duæ syllabæ, quia sunt à græcis in αος, ut νικόλαος, μενέλαος.

Ει mutatur uel in e longū, ut ἀχιλλεῖος achilleus, καλλιοπεία calliopea. uel in i longum: ut νεῖλος nilus, θάλεια thaleia, εἴδωλον idolum.

Ευ mutatur in eu, ut θησεὺς theseus, εὖγε euge, εὖρος eurus.

Οι mutatur in œ diphthongum, ut φοῖβος phœbus, οἰνοφόρον œnophorum, ἀλφεσίβοιος alphesibœus, μελίβοιος melibœus.

Ου mutatur in u longam, ut μοῦσα musa, οἰδίπους œdipus.

De diphthongis improprie.

ᾳ cum iota subscripto transit in æ diphthongum: ut τῇ λήδᾳ, huic ledæ.

ῃ cum iota subscripto transit in æ diphthongum: ut τῷ ποιητῇ, huic poetæ.

ῳ cum

ῳ cum iota ſubſcripto tranſit in æ diphthongum: ut ἡ κωμῳδία hæc comœdia, ἡ τραγῳδία hæc tragœdia. Sed an diphthongos & ε, η, ο, ω, υ uocaleis, ut nũc nos, antiqui quoq; pronunciauerint, in fragmentis noſtris diſputaturi ſumus. nã & græci meo iudicio ſuas diphthongos, & nos noſtras, tum quas diximus uocaleis, perperam pronunciamus. Idem etiam pronunciandis accentibus, non ſeruata ſyllabarum quantitate, fieri iudicamus: ut θρω ἄνθρωπος corripere, & μο in σιμόεις producere uideamur propter accentum.

ORATIO DOMINICA.

Pater noster qui es in cœlis, sanctificetur nomen tuum, adueniat regnum tuum: fiat uoluntas tua, sicut in cœlo & in terra. Panem nostrum quotidianum da nobis hodie: et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris. Et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos à malo, Amen.

Salutatio angeli ad beatissimam uirginem.

Aue gratia plena Maria, dominus tecum. Benedicta tu in mulieribus, & benedictus fructus uentris tui: quoniam Saluatorem peperisti animarum nostrarum.

Symbolum apostolorum.

Credo in unum Deum patrem omnipotentē, factorem cœli & terræ: uisibiliumq; omnium, & inuisibilium. Et in unum dominum Iesum Christum filiū Dei unigenitum, ex patre natum ante omnia secula. Lumen de lumine, Deum uerum de Deo uero. Genitum, non factum: consubstantialem patri, per quem omnia facta sunt. qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de cœlis: & incarnatus est de spiritu sancto, ex Maria uirgine, & homo factus est. crucifixusq; pro nobis sub Pontio Pilato, & passus & sepultus est. & resurrexit tertia die, secūdnm scri pturas: & ascendit in cœlos, & sedet à dextris patris. Et iterum uenturus est cum gloria, iudicare uiuos & mortuos: cuius regni non erit finis. Et in spiritum sanctum dominum uiuificantem, qui ex patre

&

ΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, ἀμήν.

ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΡΟΣ τὴν ἁγιωτάτην παρθένον.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΩΝ ἀποστόλων.

Πιστεύω εἰς ἕνα θεὸν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ θεοῦ πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. φῶς ἐκ φωτὸς, θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ. γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα, σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ ποντίου πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφὰς, καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ πατρὸς, καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιὸν, τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς

& filio procedit. qui cum patre & filio simul adoratur, & conglorificatur. qui locutus est per prophetas, in unam sanctam catholicam et apostolicam ecclesiam. Confiteor unum baptisma in remißionem peccatorum. Expecto resurrectionem mortuorum, & uitam uenturi seculi.

EVANGELIVM SANCTI IOANNIS.

In principio erat uerbum, & uerbum erat apud Deum, & Deus erat uerbum: hoc erat in principio apud Deum. omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factũ est nihil, quod factũ est. In ipso uita erat, & uita erat lux hominum, et lux in tenebris lucet, et tenebræ eam non comprehenderunt. Fuit homo missus à Deo, nomen ei Ioannes: hic uenit in testimonium, ut testificaretur de lumine: non erat ille lux, sed ut testificaretur de lumine. Erat lux uera, quæ illuminat omnẽ hominem ueniẽtem in hunc mundum. In mundo erat, & mundus per ipsum factus est, & mundus eum non cognouit. In propria uenit, & sui eum non receperunt. Quotquot autẽ receperunt eum, dedit eis potestatẽ filios Dei fieri, credentibus in nomine eius. Qui non ex sanguinibus, neq; ex uolũtate carnis, neq; ex uoluntate uiri, sed ex Deo nati sunt. Et uerbum caro factum est, & habitauit in nobis. Et uidimus gloriam eius, gloriam quasi unigeniti à patre, plenum gratiæ & ueritatis.

AV-

καὶ τοῦ υἱοῦ ἐκπορευόμενον. τὸ σὺν πατρὶ καὶ υἱῷ συμπροσκυνούμενον, καὶ συνδοξαζόμενον. τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν, εἰς μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἐκκλησίαν. ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ Α-
γίου Ιωάννου.

Εν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεὸν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. πάντα δι᾽ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν, ὃ γέγονεν. ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσαλμένος παρὰ θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ιωάννης. οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ᾽ ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάν τα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι᾽ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν, τέκνα θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. οἱ οὐκ ἐξ αἵματος, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἀλλ᾽ ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν. καὶ λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρὸς, πλήρη χάριτος καὶ ἀληθείας.

ΧΡΥΣΑ

AVREA CARMINA PYTHAGORAE.

Immortaleis primum deos lege ut dispositi sunt
Cole, & uenerare iusiurãdũ, deinde heroes illustreis.
Et terrenos uenerare dæmones, legitime sacrificans.
Et parentes honora, & proxime cognatos.
Sed ex alijs uirtute fac amicum, qui optimus sit.
Benignis autem pare sermonibus, operibusq; utilibus.
Neq; odio habe amicum tuum peccati causa parui.
Quoad poßis: posse enim prope neceßitatem habitat.
Hæc quidem sic scito, sed dominari assuesce hisce,
Ventri primum, & somno, luxuriæq;,
Et iræ: facies aũt rem turpem nunquã, neq; cum alio,
Neq; separatim. omnium autem maxime pudeat te tui
Tum iustitiam exerce opereq;, uerboq;. (ipsius.
Ne stulte teipsum habere in re ulla assuesce.
Sed scito moriendum esse fato omnibus. (dere.
Pecunias aũt aliquando poßidere ama, aliquãdo per-
Quotq; diuinis fortunis mortales dolores habent,
Horum quãcunque partem habeas, æquo animo fer, neque ægre feras.
Curare aũt decet quoad poßis. sic autem considera,
Non ualde bonis istorum multum fortuna præbet.
Multi autem hominibus sermones, maliq; & boni
Accidũt, quibus neq; obstupesce, neq; sane permittas
Implicari teipsum. mendacium autem si quod dicatur,
Aequo animo feras. quod aũt tibi dicã, omni in re per-
Nullus neq; uerbo te decipiat, neq; re, (ficiatur.
Fac, neq; dic, quod tibi non melius est.
Consule autem ante opus, ne stulta sint.
Timidi facereq;, dicereq; stulta proprium uiri.

Sed

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΟΥ ΠΥ-
θαγόρου.

Αθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ, ὡς διάκειντα,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων.
Τούς τε γονεῖς τίμα, τοὺς ἄγχις' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον, ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μήδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Οφρα δύνῃ. δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι, κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε, μήτε μετ' ἄλλου,
Μητ' ἰδίῃ. πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε, λόγῳ τε.
Μήδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε,
Αλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι,
Οσσά τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ων ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μήδ' ἀγανάκτει.
Ιᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ. ὧδε δὲ φράζευ,
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς, τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε, καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι λέγηται,
Πρᾴως εἶχ'. ὃ δέ τι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι, μήδ' εἰπεῖν, ὅ, τι τοι μοι βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε, λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.

Αλλὰ

Sed ea perfice, quæ te non postea dolore afficiant.
Fac nihil eorum quæ non scis, sed docere. (ages
Quæcunq; necesse est, & delectabilißimã uitã sic per-
Neq; sanitatis circa corpus negligentiã hẽre oportet,
Sed potusq; mensuram, & cibi, exercitiorumq;
Fac, mensurã autẽ dico eam, quæ te dolore nõ afficiat.
Assuesce aũt uiuendi modum habere purum, firmum.
Et caue ea facere, quæ inuidiam habeant.
Ne expende præter tempus, tanquã bonorum nescius.
Neq; illiberalis sis. mẽsura omnibus in rebus optima.
Fac aũt ea quæ te nõ lædant, considera aũt ante opus.
Neq; somnum mollibus in oculis suscipe
Ante, quàm diurnorũ operũ ter unũquodq; percurras.
Quo transgressus sum? quid feci? quòd mihi dicens non
Incipiẽs à primo, percurre et quæ postea. (perfectũ est?
Mala quidem operatus dole, bona uero lætare.
Hæc labora, hæc meditare, hæc oportet cupere te,
Hæc te diuine uirtutis ad uestigia ponent,
Næ per nostræ animæ dantem quaternionem
Fontem perennis naturæ. sed uade ad opus,
Deos precatus ut perficiant. his autem impetratis,
Cognosces immortaliũq; deorũ mortaliumq; hominũ
Consistentiam, ut singula prætereunt, utq; tenentur.
Cognosces aũt quatenus fas est, naturã in omni similẽ.
Vt neq; insperanda speres, neq; te quid lateat.
Cognosces aũt homines spõtanea detrimẽta habẽteis.
Miseri, qui bona prope cum sint, non uident,
Neq; audiunt. solutionẽ autem malorũ pauci norunt.
Talis fortuna mortaliũ lædit mẽteis: hi sed cylindris,
Ex alijs in alia feruntur, infinita nocumenta habẽtes.

Molesta

Ἀλλὰ τάδ᾽ ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ᾽ ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ δίδασκου
Ὅσσα χρεὼν, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ᾽ ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ᾽ ἀμέλειαν ἔχειν χρή.
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι. μέτρον δὲ λέγω τόδ᾽ ὃ μή σ᾽ ἀνιήσῃ.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἔχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων.
Μήδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι. μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ᾽, ἅ σε μὴ βλάψῃ. λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μήδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν.
Πῆ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου, ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο, χρηστὰ δὲ τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ᾽ ἐκμελέτα, τούτων χρὴ ἐρᾶν σε.
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ᾽ ἔρχευ ἐπ᾽ ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται.
Γνώσῃ δ᾽ ᾗ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην,
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ᾽ ἐλπίζειν, μή τέ τι λήθειν.
Γνώσῃ δ᾽ ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ᾽ ἔχοντας.
Τλήμονες, οἵτ᾽ ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι. λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα, βροτῶν βλάπτει φρένας. οἱ δὲ κυλίνδροις
Ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ᾽ ἔχοντες.

Molesta enim comes lis nocens latet,
Insita: quã uon oportet adducere, sed cedendo fugere
Iupiter pater, uel à multts malis quiescat omneis,
Vel omnibus ostendas, quanam sorte utantur.
Sed tu confide, quoniã diuinum genus est mortalibus.
Quibus sacra afferens natura ostendit singula.
Quorum si quid tibi curæ est, uinces quæ te iubeo
Medicando: animam autem laboribus istis liberabis.
Sed abstine cibis, quos diximus: inq; purgationibus,
Inq; liberatione animi dijudica, & considera singula
Aurigam iudicium constituens desuper optimum.
Cum autem relicto corpore, ad æthera liberũ iueris,
Eris immortalis deus, incorruptibilis, nõ amplius mortalis.

Finis aureorum carminum Pythagoræ.

Versus in Phocylidem.

Phocylides decentem uiuens uitam,
Vt Christi discipulus, ut apostolus magnus,
Vt auditor dei uaticiniorum,
Et antistes optimorum operum,
Euangelice hæc dicit & scribit,
Vtilia existentia ijs qui in uita.

In eundem alteri.

Hæc iustitijs sanctis dei consilia declarat,
Phocylides uirorum sapientißimus, diuina dona.

Phocylidis poema admonitorium.

Neq; nuptias furare, neq; masculam uenerem excita.
Neq; fraudes strue, neq; sanguine manum pollue.

Ne

Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε,
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν τε κακῶν παύσειας ἅπαντας,
Η πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Αλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν.
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ων εἴ σοι τί μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω
Εξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Αλλ᾽ εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς.
Εν τε λύσει, ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα.
Ηνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην,
Ην δ᾽ ἀπολείψας σῶμα, ἐς αἰθέρ᾽ ἐλεύθερον ἔλθης.
Εσσεαι ἀθάνατος θεὸς, ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

Τέλος τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου.

ΣΤΟΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΩΚΥΛΊΔΗΝ.

Ο φωκυλίδης εὐπρεπῆ ζήσας βίον.
Ως χριστομύστης, ὡς ἀπόστολος μέγας.
Ως ἀκροατὴς τῶν θεοῦ θεσπισμάτων,
Καὶ μυσταγωγὸς τῶν ἀρίστων πρακτέων,
Εὐαγγελικῶς ταῦτα λαλεῖ καὶ γράφει,
Εὔχρηστα τυγχάνοντα τοῖς ἐν τῷ βίῳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΕΤΕΡΟΙ.

Ταῦτα δίκης ὁσίῃσι θεοῦ βουλεύματα φαίνει,
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος, ὄλβια δῶρα.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥΘΕΤΙΚΌΝ.

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ᾽ ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν.
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ᾽ αἵματι χεῖρα μιαίνειν,

Ne ditare iniuste, sed ex iustis uiue.
Contentus sis præsentibus, & alienis abstine.
Mendacia ne dicas, sed uera omnia loquere.
Primum deum cole, deinde autem tuos parenteis.
Omnibus iusta tribue, neq; iudicium in gratiã trahe.
Neq; repellas paupertatẽ, iniuste ne iudices personã.
Si tu male iudicaueris, te deus postea iudicabit.
Testimonium falsum fuge, iusta loquere.
Virginitatem custodi: fidem uero in omnibus serua.
Mensuras tribue iustas, bona aũt mẽsura in omnibus.
Bilancem ne feri alteriiugem, sed æquam trahe.
Neq; peieres, neq; inscienter, neq; sponte.
Peieratorẽ odit deus immortalis, quicunq; iurauerit.
Semina ne furare, execrandus quicunq; sumit.
Mercedem laboranti da, ne preme pauperem,
Linguæ mentẽ adhibe, celandũ uerbũ in mẽtibus tene.
Neq; iniustũ facere uelis, neq; iniustitiã facere sinas.
Mendico statim da, neq; Cras ueni dicas.
Implens tuam manũ, misericordiam indigenti præbe.
Peregrinum in domum suscipe, & cæcum duc.
Naufragos miserare, quoniam nauigatio est incerta.
Manum lapso da, salua uero permiserum uirum.
Cões passiones omniũ, uita trochus, instabiles diuitiæ.
Diuitias habens, tuam manum egenis porrige.
Quæ tibi dedit deus, ex iis indigentibus præbe.
Sit communis uniuersus uictus, & concordia omnia.
Ensem accingito non ad cædem, sed ad defensionem.
Vtinam autem non egeas neq; iuste, neq; iniuste.
Si enim occidas inimicum, tuam manum polluis.
Agro uicinantis abstine, neque transgrediaris.

Omnium

Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Αρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τάδ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκειν.
Μὴ ῥίψῃς πενίην, ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον.
Ην σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.
Μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
Παρθενίην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον ἅπασι.
Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
Μήτ' ἐπιορκήσῃς, μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκοντί.
Ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος, ὅστις ὀμόσσῃ.
Σπέρματα μὴ κλέπτειν, ἐπαράσιμος ὅστις ἀρεῖται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου, μὴ θλῖβε πένητα.
Γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν, κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐάσῃς.
Πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
Πληρώσας σέο χεῖρ' ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.
Αστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
Ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
Κοινὰ πάθη πάντων, ὁ βίος τροχὸς, ἄστατος ὄλβος.
Πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον.
Ων σοι ἔδωκε θεὸς, τούτων χρῄζουσι παράσχου.
Εστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ὁμόφρονα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.
Εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις, μήτ' ἔννομα, μήτε ἀδίκως.
Ην γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρὸν, σέο χεῖρα μιαίνεις.
Αγροῦ γειτονεύοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῇς.

Omniũ modus optimus, prætergreßiones uero malæ.
Neq; ullum crescentem fructum lædas arui.
Sint æqui honori aduenæ inter ciues.
Omnes enim paupertatem experimur multiuagam.
Regio uero nullum firmum habet solum hominibus.
Auaritia mater malitiæ uniuersæ,
Aurum semper dolus est, & argentum hominibus.
O' aurũ malorum princeps uitiperda, omnia minuens,
Vtinam non mortalibus esses nocumentum amabile.
Tua enim causa pugnæq;, prædæq;, cædesq;:
Inimici uero filij parentibus, fratresq; germanis.
Ne alterum cæles corde intellectum, alia dicens:
Neq; sicut saxatilis polypus secundum locũ muteris.
Qui sponte iniurius est, malus uir: sed ex neceßitate,
Non dicam finem. consilium autem dirige cuiusq;.
Neq; superbi sapientia, neq; robore, neq; in diuitijs.
Vnus deus est sapiens, fortis simul, & prædiues.
Neq; præteritis malis consume tuum cor:
Non amplius enim potest factum esse infectum.
Ne sis præceps ad manum, frena uero feram iram.
Sæpe enim percutiens, inuitus necem perfecisti.
Sint cõmunes paßiones nihil magnum, neq; superbum.
Non bonum, abundans est mortalibus utilitas.
Multæ enim deliciæ ad immoderatos trahunt amores,
Superbificãt uero multæ diuitiæ. et ad iniuriã augẽt.
Furor subigens, insaniam exitialem parat.
Ira uero est appetitus, supergrediens autẽ iracundia.
Aemulatio bonorum bona, malorum uero mala.
Audacia malorum perniciosa, multũ uero auget bona
laboranteis.

Hone-

Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί.
Μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃ ἀρούρης.
Εστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις.
Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου.
Χώρη δ' οὔτι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Η φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
Χρυσὸς αἰεὶ δόλος ἐστὶ, καὶ ἄργυρος, ἀνθρώποισιν.
Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων.
Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
Σοῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε, λεηλασίαι τε, φόνοι τε,
Εχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μήδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων.
Μήδ' ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χῶραν ἀμείβου.
Ος τις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνὴρ, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης.
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος. βουλὴν δ' εὐθύνε ἑκάστου.
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ.
Εἷς θεός ἐστι σοφὸς, δυνατὸς ἅμα, καὶ πολύολβος.
Μήδε παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ,
Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν.
Πολλάκι γὰρ πλήξας, ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσας.
Εστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μήδ' ὑπέροπλον.
Οὐκ ἀγαθὸν, πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ.
Η πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας,
Υψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
Θυμὸς ὑπερχόμενος, μανίην ὀλοόφρονα τεύχει.
Οργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.
Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δ' ὑπεργός.
Τόλμα κακῶν ὀλοὴ, μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ
πονεῦντας.

Honestus amor uirtutis, sed Veneris dedecus auget.
Iucundus, mitis uocatur inter cieueis.
Mensura comede, & bibe, & fabulare.
Omnium mensura optima, excessus autem malus.
Ne inuidias bona socijs, ne notam inusseris.
Ininuidi cœlestes, & inter se sunt.
Non inuidet luna multo melioribus solis radijs,
Non terra cœlestibus sublimitatibus inferius existens,
Nō flumina æquoribus. semper aūt concordiā habent.
Si enim discordia beatis esset, non staret cœlum.
Temperantiam exerce, turpibus operibus abstine.
Ne imitare malitiam, iustitia uero deleto uindictam.
Persuasio enim utilitatem, lis uero litem regenerat.
Ne crede citissime, antequam uere finem uideas.
Vincere bene operanteis in pluribus decet.
Bonum hospitare potius frugalibus mensis,
Quàm plurimis, dolosis, morantibus præter tempus.
Nunquam fœnerator amarus fias uiro pauperi.
Neq; quisquam aueis nidi simul omneis accipiat:
Matrem uero relinquas, ut habeas rursus ipsius pullos.
Nunquam iudicare imperitos uiros sinas.
Sapientiam sapiens dirigit, artes uero coartifex.
Non capit magnam doctrinam indoctus audiendi.
Non enim sane intelligunt nunquam bona edocti.
Neq; mensipetas assentatores fac socios:
Multi enim potus & cibi sunt sodales,
Tempus captantes ut satiari possint,
Dolentes uero paucis, & multis omnes inexpleti.
Populo ne crede, multimoda est turba.
Populus, & aqua, & ignis, irretentilia omnia.

Neq;

Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀγανόφρων κικλήσεται ἐν πολιήταις.
Μέτρῳ μὲν φαγέειν, καὶ πιεῖν, καὶ μυθολογεύειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίη δ᾽ ἀλεγεινή.
Μὴ φθονέῃς ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
Ἄφθονοι οὐρανίδαι, καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν.
Οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἠλίου αὐγαῖς.
Οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι, νέρθεν ἐοῦσα.
Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν, ἀεὶ δ᾽ ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
Εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην δ᾽ ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ᾽ ἔργων ἀπέχεσθαι.
Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ᾽ ἀπάλειψον ἄμυναν.
Πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ᾽ ἔριν ἀντιφυτεύει.
Μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
Νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις.
Ἢ πλείσταις, δολίαισι, βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
Μηδέ ποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.
Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω.
Μητέρα δ᾽ ἐκπρολίπῃς, ἵν᾽ ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοττούς.
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς.
Τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ᾽ ὁμότεχνος.
Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν.
Οὐ γὰρ δὴ νοέουσ᾽ οἱ μηδέποτ᾽ ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν.
Ἀχθόμενοι δ᾽ ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς, πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε, πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
Λαός, καὶ ὕδωρ, καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.

Neq; frustra apud ignẽ sedens diminuas charum cor.
Mensuram uero fac deis: nam mensura est optima.
Terram impertire insepuultis mortuis.
Ne tumulum mortuorũ refodias, neq; non uidenda
Ostendas soli, & dæmonicam iram excites.
Non bonum, compagem resoluere hominis.
Et celeriter autẽ ex terra speramus in lucem uenire.
Reliquiæ defunctorum, postea uero dei sunt.
Animi enim manent incorruptibiles in mortuis.
Spiritus enim est dei usus mortalibus, & imago.
Corpus enim ex terra habemus, & omnes ad ipsam
Soluti puluis sumus. aẽr uero iterum spiritum recipit.
Diuitijs ne parcas, memento quod mortalis es. (re.
Nõ licet apud Plutonẽ diuitias hẽre, & pecunias fer-
Omnes æquales mortui, animis uero deus dominatur.
Communia tecta domorũ, æterna & patria infernus:
Cõmunis locus omnibus, pauperibusq́;, & regibus.
Non multũ homines uiuimus tempus, sed ad tempus.
Animus uero immortalis, & insenescibilis uiuit sẽper.
Neq; malis doleas, neq; exultes gaudio.
Sæpe in uita & sperantibus infidum.
Tempori serui, ne contrafla uentis.
Nocumentum & dolentibus, mali solutio uenit cito.
Ne magni loquentia rabiens, mentem debaccheris.
Beneloquentiam exerce, quæ ualde omnes iuuabit.
Telum sane sermo uiro incidentius est ferro.
Arma cuiq; tribuit deus, naturam aẽeripetam,
Auibus quidem multã uelocitatem, roburq́s leonibus,
Tauris uero per se fusis cornibus, aculeos apibus,
Innatũ adiutoriũ dedit. ratio uero propugnaculũ hominibus.

Sed

Μήδε μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθῃς φίλον ἦτορ.
Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι, τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μήδ᾽ ἀθέατα
Δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο.
Καὶ τάχα δ᾽ ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν.
Λείψαν᾽ ἀποιχομένων, ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
Πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι, καὶ εἰκών.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν. ἀὴρ δ᾽ ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
Πλούτου μὴ φείδου, μέμνησ᾽ ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις.
Οὐκ ἔν᾽ ἐς ᾅδην ὄλβον ἔχειν, καὶ χρήματ᾽ ἄγεσθαι.
Πάντες ἴσοι νέκυες, ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς ᾅδης.
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε, καὶ βασιλεῦσιν.
Οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ᾽ ἐπὶ καιρόν.
Ψυχὴ δὲ ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ᾽ οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
Πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρραλέοισιν ἄπιστον.
Καιρῷ λατρεύειν, μήδ᾽ ἀντιπνέειν ἀνέμοισι.
Πῆμα καὶ ἀχθομένοισι, κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαληγορίῃ τρυφῶν, φρένα λυσσωθείης.
Εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥ τις μάλα πάντας ὀνήσει.
Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.
Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός, φύσιν ἠερόφοιτον.
Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ᾽, ἀλκήν τε λέουσι,
Ταύροις δ᾽ αὐτοχύτοις κεράεσσιν, κέντρα μελίσσαις.
Ἔμφυτον ἄκαρ ἔδωκε. λόγος δ᾽ ἔρυμ᾽ ἀνθρώποισι.

Sed diuinæ ſapientiæ ratio eſt optima.
Melior forti eſt ſapiens uir.
Agros & urbes ſapientia,& nauem gubernat.
Non iuſtum celare iniuſtum uirum impunitum,
Sed oportet maleficum auerſari neceſſario.
Sæpe commoriuntur malis coaßiſtentes.
Furum ne accipias,furtiuum uirorum depoſitum.
Vtriq; fures,& receptor,& furator.
Portionẽ omnibus tribue , æqualitas in omnib.optima.
Incipiens parce omnibus,ne poſtremum indigeas.
Ne iumenti mortalis cibum ſecundum menſurã ſume.
Iumentum uero ſi inimici ceciderit in uia,coalleua.
Errantemq; hominem,& mariuagũ neque deuites.
Melius pro inimico adipiſci amicum beneuolum.
Incipiens malum abſcinde,uulnusq; ſana.
Neq; feriuoram edas carnem, uelocipedibus uero
Reliquias linque canibus:à feris feræ edantur.
Venena ne ſtrue,magicorum librorum abſtine.
Pueris tenellis ne corripias manum uiolenter.
Fuge diſcordiã & litem,bello adueniente.
Ne malo benefeceris,ſeminare æque eſt in mari.
Operare laborans,ut ex proprijs uiuas.
Omnis enim iners uir,uiuit furtiuis à manibus.
Neq; alterius ex epulo edas reliquias menſæ ,
Sed ex domeſticis uictibus comedas incontumelioſus.
Si uero quis non didicit artem,fodiat ligone .
Eſt uitæ omne opus,cum laborare uelis:
Nauta ſi nauigare uelis, latum mare.
Si uero terræ laborem gubernare , longa ſane arua.
Nullum ſine labore eſt mortalibus facile opus.

Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ.
Ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφία, καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄτιτον.
Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι ἀνάγκῃ.
Πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην.
Ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος, καὶ ὁ κλέψας.
Μοῖραν πᾶσι νέμειν, ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς.
Μὴ κτίνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕληαι.
Κτῆνος δὲ ἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδὸν, συνέγειρον.
Πλαζόμενόν τε βροτὸν, καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξῃς.
Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τυχεῖν φίλου εὐμενέοντος.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
Μηδέ τι θηροβόρον δαίσῃ κρέας, ἀργίποσιν δὲ
Λείψανα λεῖπε κυσί. θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδωνται.
Φάρμακα μὴ τεύχειν, μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
Νηπιάχοις ἁπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως.
Φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν, πολέμου προσιόντος.
Μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς, σπείρειν ἴσον ἐς ἐνὶ πόντῳ.
Ἐργάζευ μοχθῶν, ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς.
Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ, ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
Μήδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης.
Ἀλλ' ἀπὸ τῶν οἰκείων βιότων φάγοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
Ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὰν μοχθεῖν ἐθέλησθα.
Ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα.
Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
Οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον.

Οὐδ'

Neq; ipsis beatis.labor autem uirtutem ualde auget.
Formicæ terræ reconditas relinquentes domos,
Veniunt uictus egentes,quando rura
Frugibus tonsa,fructuum implent areas.
Ipsæ autem tritici nuper tritum onus habent,
Aut ordeorum.semper uero ferens ferentem sectatur,
Ex æstate ad hyemem cibum suum afferentes
Infatigabilem,genus aūt paruū est multum laborans.
Laborat autem aëriuada,optimilaborq; apis,
Aut petræ curuæ per cauernam,uel calamis,
Aut quercus antiquæ super concauo intra aluearia,
Examinibus infinitatem per flores cæridomificans.
Ne maneas cœlebs,ne ignominis pereas. (nitus.
Da aliquid naturæ et ipse.gigne uero rursus,sicut ge-
Ne lenocineris uxorem,tuos filios polluens:
Non enim pariunt filios similes mœchica cubilia.
Nouercam ne tange,secunda cubilia patris.
Matrem uero sicut honora,matris uestigia uadentem.
Ne sororis in abhorrendum ueni cubile.
Neq; in pellicaribus patris cubilibus miscearis.
Neq; mulier corrumpat infantē fœtum intra uentrē.
Neq; cū peperit canib.iaciat,et uulturib.dilaniatiōeis
Neq; quis suæ uxori prægnanti manum iniiciat.
Neq; rursus proligenā unquam seca masculū puerū.
Neq; brutis animalibus initorium ad cubile ueni.
Neq; iniuria afficias mulierē erubescendis cubilibus.
Neq; trāsgrediare cubilia naturæ in uenerē exlegē.
Neq; ipsis feris masculus complacuit ad coitum.
Neq; fœminæ cubile uirorum imitentur.
Neq; in amorē mulierum omnis ruas incontinentem.

Non

Οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσι, πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους.
Ἔρχονται βιότοιο κεχρημένοι, ὁππότ' ἄρουραι.
Λήϊα κειράμεναι, καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς.
Οἱ δ' αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν.
Ἢ κριθῶν, αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
Ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες.
Ἄτρυτον. φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
Κάμνει δ' ἠερόφοιτος, ἀριστοπόνος τε μέλισσα,
Ἠὲ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν.
Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων,
Σμήνεσι μυριότητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄληαι.
Δός τι φύσει καὐτὸς, τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων.
Οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
Μητρυιῆς μὴ ψαῦε γε δεύτερα λέκτρα γονῆος.
Μητέρα δ' ὡς τίμα, τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
Μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν.
Μήδ' ἐπὶ παλλακοῖσι πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός.
Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
Μηδέ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληται.
Μήδ' αὖ παιδογόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον.
Μηδ' ἀλόγοις ζώοις βατήριον εἰς λέχον ἐλθεῖν.
Μήδ' ὕβριζε γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσι.
Μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως εἰς κύπριν ἄθεσμον.
Οὐδ' αὐτοῖς θήρεσ' ἄρσην συνεάδεν ἐς εὐνήν.
Μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο
Μήδ' ἐς ἔρωτα γυναικῶν πᾶς ῥεύσῃς ἀκάθεκτον.

Οὐ γὰρ

Non enim amor deus est, paßio uero obscura omnium.
Neq; autem fratrum uxorum ad strata accede.
Ama tuam uxorem. quid enim iucundius & melius,
Quàm cum uiro mulier sapit chara senectam usq;,
Et maritus suæ uxori? neq; cadat in medio discordia.
Neq; aũt quis indespõsatim per uim puellis permiscea-
Neq; uxorẽ malam tuis domibus inducas. (tur.
Seruis uero uxori, malæ gratia causa dotis.
Equos generosos inquirere quidem in domum,
Taurosq́; alticeruices, sed catulos perferos,
Ducere uxorẽ uero nõ bonã cõtemnimus desipientes?
Neq; mulier malũ uirũ renuit, si diues sit. (mentũ.
Neq; nuptijs nuptias alias ducas in nocumento nocu-
Filijs ne difficilis sis, sed mitis esto.
Si uero quid puer peccet, prohibeat filium mater,
Vel ualde senes generis, aut populi seniores.
Ne in masculo filio nutri cincinni gratia capillum.
Ne uerticẽ plices, neq; uittas tortuosas corymborum.
Masculos non decet coma, deliciæ uero mulieribus.
Pueri autem pulchri custodi iuuenilem horam,
Multi enim insaniunt ad masculã mistionem amoris.
Virginem autem custodi multiclauibus thalamis,
Neq; ipsam usq; ad nuptias ante ædeis conspici sinas.
Pulchritudo difficilis custoditu est liberorũ parentib.
Cognatis amorem tribuas, sanctamq́; concordiam.
Venerare canos temporibus, cede uero senibus
Sede, & honoribus omnibus: ætati uero similem
Senem æqualem patris æquis honoribus uenerare.
Ventris debitam portionem præbe seruis.

Seruo

Οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων.
Μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
Στέργε τεὴν ἄλοχον. τί γὰρ ἥδυτερον καὶ ἄρειον
Ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι,
Καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ; μήδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος.
Μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν σοῖσιν οἴκοισιν ἄγεσθαι.
Λατρεύεις δ' ἀλόχῳ, λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
Ἵππους δ' εὐγενείας δίζεσθαι μὲν κατὰ οἶκον,
Ταύρους δ' ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων παναγρίους.
Γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες;
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς, ἐπὶ πήματι πῆμα.
Παισὶ δὲ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι.
Ἢν δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω υἱέα μήτηρ.
Ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκαμῖδος χαίτην.
Μὴ κορυφὴν πλέξῃ, μήθ' ἄμματα λοξὰ κορύμβων.
Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξί.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην.
Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος.
Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι.
Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.
Κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσι.
Συγγενέσιν φιλότητα νέμοις, ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
Αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
Ἕδρης καὶ γεράων πάντων, γενεῇ δ' ἀτάλαντον
Πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμῇσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχου θεράπουσι.

Seruo ordinata tribuas, ut tibi secundum animum sit.
Signa ne scribas improperans seruum.
Seruum ne lædas quid maledicens ad dominum.
Accipe & consilium à seruo bene sapiente.
Castitates animæ tuæ corporis sunt purgationes.
Hæc iustitiæ mysteria magna degentes,
Vitam perficietis bonam, usq; ad senectutis limen.

FINIS PHOCYLIDIS CARMINVM.
& Deo gratias.

Δούλῳ τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
Στίγμα μὴ γράψῃς ἐπονειδίζων θεράποντα.
Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι κακηγορέων πρὸς ἄνακτα.
Λάμβανε καὶ βουλὴν παρ' οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
Αγνεῖαι ψυχῆς συ σώματός εἰσι καθαρμοί.
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, οἷα βιεῦντες
Ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδῷ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ
ἐπῶν, καὶ θεῷ δόξα.

De uerbis in mi, ex Vrbano.

Verba in μι desinentia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ patiuntur synæresim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua à grauitonis synæresim patientibus, quæ idcirco περισπώμενα dicta sunt, reduplicationem plerunq; suscipiunt. & ea quidem trisyllaba esse debent, connumerata scilicet ea syllaba, quam per geminationem, siue reduplicationem adsumunt. etsi apud poetas aliqua inueniantur trisyllaba, quæ omnino reduplicatione carent: ut δίζημι, ὄνημι, & similia.

Est autem reduplicatio, quæ græce ἀναδιπλασιασμὸς dicitur, eiusdem consonantis, aut proprij antistichi cũ uocali correpta assumptio. Et est duplex, propria, & impropria.

Propria, in qua eadem repetitur consonans cum ι breui κοινῶς, ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, si etiam duæ sint consonãtes, quarum prior sit muta, altera uero liquida, quæ quidem communem faciunt syllabam. tunc enim prior repetitur, muta scilicet, cum ι hoc in loco pro breui habeatur: ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι, πλεονασμῷ τοῦ μ. At si ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aspirata, propter inconcinnitatem, sed in eius locum ἀντίστοιχον suum, hoc est propria tenuis subrogatur: ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κιχρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio est, in qua nulla fit consonãtis repetitio, sed ι tantum uerbo præponitur, idq; duobus etiam modis fieri contingit. uno, cum uerbum

incipit

incipit à uocali: ut ὧ, ἱῶ, ἵημι. altero autem, quando à ς principium capit: ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. ubi ς non repetitur, quādoquidem ἰῶτα productum existit, cum post ipsum duæ sequantur consonantes, hoc est ς & τ: non autem muta cum liquida, ut supra.

Illud autem sciendum est reduplicationem hanc, siue propria sit, siue impropria, in præsenti & præterito imperfecto modi indicatiui, uerborum in μι exeuntium, fieri debere. quæ quidem tēpora, ut in alijs modis, sic & in participijs simul uariantur.

Illud quoque memoria tenendū, Verba in μι in præsenti solum tempore propriam habere inflexionem.

At præteritum imperfectum, & aoristum secundū, in omnibus modis, ac etiam participijs, formationem passiui aoristi sequi, etsi eorum penultimā plerunque uariari contingat.

Præterea futurum à perfecto themate fieri, penultima, quæ in præsenti breuis est, in longam mutata, ac reduplicatione prius expūcta. ut θέω θήσω, ςάω ςήσω, δόω δώσω. Cætera uero tempora ad grauitonorum similitudinem uariari.

Quæ uero à uerbis grauitonis, non patientibus synæresin deducuntur, ab his solum fiunt, quæ ante ω, υ habet ancipitem. & ea quoque plerunque trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationē: ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι.

Cum igitur uerborū circumflexorum tres sint coniugationes, & ab unaquaque earum uerba in μι deducantur: itē à uerbis grauitonis in υω desinentibus, quatuor coniugationes uerborū in μι omnino esse oportet,

& eas quidē per quatuor uocales distinctas, ε scilicet α, ο, & υ, quas χαρακτηριστικὰ, hoc est figuratiuas appellare possumus. Esto igitur ε figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι, α secundæ, ο tertiæ, υ quartæ. De quibus singulatim dicendum est.

Πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι.

Prima igitur coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis primæ coniugationis circumflexorum fit extrema in μι, ac penultima quæ in breuis est in η mutatis, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uero, & plurali ac in paßiuis, η in ε iterum uersa, τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι dicitur.

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Ενικά.	Τίθημι,	τίθης,	τίθησι.
Δυϊκά.		τίθετον,	τίθετον.
Πλη.	Τίθεμεν,	τίθετε,	τιθεῖσι.
			καὶ ἰωνικῶς τιθέασι.
Παρατ.	Ετίθην,	ἐτίθης,	ἐτίθη.
		Ετίθετον, ἐτιθέτην.	
	Ετίθεμεν,	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.
Παρακ.	Τέθεικα,	τέθεικας,	τέθεικε.
		τεθείκατον,	τεθείκατον.
	Τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.		

Τέθηκα *tamen esse debuerat,* διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ θήσω *futuro: sed Bœotorum mos obtinuit, ut* η *mutaretur in* ει *diphthongum.*

Υπερσ.	Ετεθείκειν,	ἐτεθείκεις,	ἐτεθείκει.
		ἐτεθείκειτον, ἐτεθεικείτην.	
	Ετεθείκειμεν, ἐτεθείκειτε, ἐτεθείκεισαν.		
Αόρ.α.	Εθηκα,	ἔθηκας,	ἔθηκε.
			ἐθήκατον,

ἐθήκατον, ἐθηκάτην.

ἐθήκαμεν, ἐθήκατε, ἔθηκαν.

Εθησα tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ σ, quæ est futuri consonans. Sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitonis, hoc est, εἶπα, ἤνεγκα. tres uero in his uerbis in μι, quæ sunt ἔθηκα, ἔδωκα, & ἧκα, quoniam non seruent consonantes suorum futurorum.

Αόρ.β. Εθην, ἔθης, ἔθη. ἔθετον, ἐθέτην.

ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Μέλ. α. Θήσω, θήσεις, θήσει. θήσετον, θήσετον.

θήσομεν, θήσετε, θήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εν. Τίθετι, τιθέτω. Δ. τίθετον, τιθέτων. Π. τίθετε, τιθέτωσαν. Παρακ. καὶ ὑπερσ. Τέθεικε, τεθεικέτω. τεθείκετον, τεθεικέτων. τεθείκετε, τεθεικέτωσαν.

Αόρ.α. Θῆκον, θηκάτω esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. Sed in usu non est, quod quidem & cæteris modis ac participijs euenit.

Αόρ. β. Θέτι, ἢ θὲς, θέτω. θέτων, θέτων. θέτε θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εν. Τιθείην, τιθείης, τιθείη.

Δυ. τιθείητον, τιθειήτην.

Πλ. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

Παρ. καὶ Τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

ὑπερ. τεθείκοιτον, τεθεικοίτην.

τεθείκοιμεν, τηθείκοιτε, τεθείκοιεν.

Αόρ.β. Θείην, θείης, θείη. θείητον, θειήτην.

θείημεν καὶ θεῖμεν, θείητε, θείησαν καὶ θεῖεν.

Μέλ.α. Θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

θήσοιτον, θησοίτην.

 θήσοιμεν,

θήσοιμεν, θήσοιτε, θήσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εν. ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.

Δυ. ἐὰν τιθῆτον, τιθῆτον.

Πλ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερ. ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ. ἐὰν τεθείκητον τεθείκητον.

ἐὰν τεθείκωμεν, τεθείκητε, τεθείκωσι.

Αόρ. β. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν θῆτον θῆτον.

ἐὰν θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τιθέναι. Παρακ. καὶ ὑπερσ. τεθεικέναι. Αόρ. β. θεῖναι. Μέλ. α. θήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ο τιθεὶς, τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπ. ὁ τεθεικὼς, ἡ τεθεικυῖα, τὸ τεθεικός.

Αόρ. β. ὁ θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θέν.

Μέλ. α. ὁ θήσων, ἡ θήσουσα, τὸ θῆσον.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστῶς.

Εν. Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται.

Δυ. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.

Πλ. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατ. Ετιθέμην, ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο.

ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον. ἐτιθέσθην.

ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακ. Τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.

τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον.

τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.

Τέθεμαι *tamen eſſe debuerat, quoniã præteritũ paſ-*

ſiuum

ſiuum uerborum in μι*, amat habere in penultima propriam uocalē coniugationis, & eam quidē breuē, ut* δέδωκα δέδωμαι, ἕστακα ἕσταμαι. *Sed quoniā præteritū actiuū huius uerbi* τίθημι *propriā amiſit penultimā, et aſſumpſit* ει *diphthongū* Bœotorū *more, eandem etiam retinuit & præteritum paſſiuum, ut* τέθεικα τέθειμαι.

Ὑπερ.	Ἐτεθείμην,	ἐτέθεισο,	ἐτέθειτο.
	ἐτεθείμεθον,	ἐτέθεισθον,	ἐτεθείσθην.
	ἐτεθείμεθα,	ἐτέθεισθε,	ἐτέθειντο.
Ἀόρ. α.	ἐτέθην,	ἐτέθης,	ἐτέθη.
		ἐτέθητον,	ἐτεθήτην.
	ἐτέθημεν,	ἐτέθητε,	ἐτέθησαν.
Μέλ. α.	τεθήσομαι,	τεθήσῃ,	τεθήσεται.
	τεθησόμεθον,	τεθήσεσθον,	τεθήσεσθον.
	τεθησόμεθα,	τεθήσεσθε,	τεθήσονται.
Μετ' ὀλ.	τεθείσομαι,	τεθήσῃ,	τεθήσεται.
μέλ.	τεθεισόμεθον,	τεθείσεσθον,	τεθείσεσθον.
	τεθεισόμεθα,	τεθείσεσθε,	τεθείσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐν.	τίθεσο καὶ τίθου,	τιθέσθω.	Δυ. τίθεσθον,	τιθέσθων.
Πλ.			τίθεσθε,	τιθέσθωσαν.
Παρακ. καὶ	τέθεισο,	τεθείσθω,	τέθεισθον,	τεθείσθων.
ὑπερ.			τέθεισθε,	τεθείσθωσαν.
Ἀόρ. α.	τέθητι,	τεθήτω.	τέθητον,	τεθήτων.
			τέθητε,	τεθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐν.	Τιθείμην,	τιθεῖο,	τιθεῖτο.
Δυ.	τιθείμεθον,	τιθεῖσθον,	τιθείσθην.
Πλ.	τιθείμεθα,	τιθεῖσθε,	τιθεῖντο.
Παρακ. καὶ ὑπερσ.	τεθείμην,	τεθεῖο,	τεθεῖτο.

τεθείμεθον,	τεθεῖσθον,	τεθείσθην.
τεθείμεθα,	τεθεῖσθε,	τεθεῖντο.

Accentu circumflexo super penultimam secundæ et tertiæ personæ, cuiusuis numeri, tam præsentis temporis, quàm præteriti perfecti, nisi longa sequatur, quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι omnino seruandum est.

Αόρ.α. Τεθείην,		τεθείης,	τεθείη.
		τεθείητον,	τεθειήτην.
	τεθείημεν,	τεθείητε,	τεθείησαν.
Μέλλ. α. Τεθησοίμην,		τεθήσοιο,	τεθήσοιτο.
	τεθησοίμεθον,	τεθήσοισθον,	τεθησοίσθην.
	τεθησοίμεθα,	τεθήσοισθε,	τεθήσοιντο.
Μετ' ὀλ. Τεθεισοίμην,		τεθείσοιο,	τεθείσοιτο.
μέλλ. τεθεισοίμεθον,		τεθείσοισθον,	τεθεισοίσθην.
	τεθεισοίμεθα,	τεθείσοισθε,	τεθείσοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρα.

Εν.	ἐὰν Τιθῶμαι,	τιθῇ,	τιθῆται.
Δυ.	ἐὰν τιθώμεθον,	τιθῆσθον,	τιθῆσθον.
Πλ.	ἐὰν τιθώμεθα,	τιθῆσθε,	τιθῶνται.
Παρακ.	ἐὰν Τεθῶμαι,	τεθῇ,	τεθῆται.
καὶ ὑπερ.	τεθώμεθον,	τεθῆσθον,	τεθῆσθον.
	ἐὰν τεθώμεθα,	τεθῆσθε,	τεθῶνται.
Αόρ.β.	Τεθῶ,	τεθῇς,	τεθῇ.
		ἐὰν τεθῆτον	τεθῆτον.
	ἐὰν τεθῶμεν,	τεθῆτε,	τεθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι. παρακ. καὶ ὑπ. τεθεῖσθαι. ἀόρ.α. τεθῆναι. μέλ.α. τεθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. τεθείσεσθαι.

Μετοχαὶ

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο Τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Παρακ. καὶ ὑπ. ὁ τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον.

Αόρ. α. ὁ Τεθεὶς, ἡ τεθεῖσα, τὸ τεθέν.

Μέλ. α. ὁ τεθησόμενος, ἡ τεθησομένη, τὸ τεθησόμενον.

Μ. ὀλ. μέλ. ὁ τεθεισόμενος, ἡ τεθεισομένη, τὸ τεθεισομένον.

Οριστικὰ μέσα. Ενεστώς.

	Τίθεμαι,	τίθεσαι,	τίθεται.
Παρακ.	ἐτιθέμην,	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο.	
Αόρ. α.	Εθηκάμην,	ἐθήκω,	ἐθήκατο.
	ἐθηκάμεθον.	ἐθήκαθον,	ἐθηκάθην.
	ἐθηκάμεθα,	ἐθήκαθε,	ἐθήκαντο.
Αόρ. β.	Εθέμην,	ἔθεσο καὶ ἔθου,	ἔθετο.
	ἐθέμεθον,	ἔθεθον,	ἐθέθην.
	ἐθέμεθα,	ἔθεθε,	ἔθεντο.
Μέλ. α.	Θήσομαι,	θήσῃ,	θήσεται.
	θησόμεθον,	θήσεθον,	θήσεθον.
	θησόμεθα,	θήσεθε,	θήσονται,

Aduertendum est, medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectũ in his uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circumflexis, à quibus deriuatur, neque futurum secundum.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

	Τίθεσο καὶ τίθου,	τιθέσθω.	τίθεσθον,
	τιθέσθων.	τίθεσθε,	τιθέσθωσαν.
Αόρ. β.	Θέσο καὶ θοῦ,	θέσθω.	θέσθον,
	θέσθων,	θέσθε,	θέσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρα.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Αόρ.β.	Θείμην,	θεῖο,	θεῖτο.
	θείμεθον,	θεῖσθον,	θείσθην.
	θείμεθα,	θεῖσθε,	θεῖντο.
Μέλ.α.	Θησοίμην,	θήσοιο,	θήσοιτο.
	θησοίμεθον,	θήσοισθον,	θησοίσθην.
	θησοίμεθα,	θήσοισθε,	θήσοιντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

	ἐὰν τιθῶμαι,	τιθῇ,	τιθῆται.
Αόρ.β.	ἐὰν θῶμαι,	θῇ,	θῆται.
Δυ.	ἐὰν θώμεθον,	θῆσθον,	θῆσθον.
Πλ.	ἐὰν θώμεθα,	θῆσθε,	θῶνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Τίθεσθαι. Αόρ.β. θέσθαι. Μέλ.α. θήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατ.

	Ο τιθέμενος,	ἡ τιθεμένη,	τὸ τιθέμενον.
Αόρ.β.	ὁ θέμενος,	ἡ θεμένη,	τὸ θέμενον.
Μέλ.α.	ὁ θησόμενος,	ἡ θησομένη,	τὸ θησόμενον.

Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Secunda coniugatio uerborum in μι, *à perfectis uerbis secundæ coniugationis circumflexorum fit extrema in* μι, *ac penultima in* η *mutatis: ut* ἱστάω ἱστῶ, ἵστημι. *In duali uero, & plurali, ac in passiuis,* η *in* α *iterum uersa,* ἵστατον, ἵσταμεν, ἵσταμαι *dicimus.*

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Εν.	Ιστημι,	ἵστης,	ἵστησι.
Δυ.		ἵστατον,	ἵστατον.
Πλ.	ἵσταμεν	ἵστατε.	ἱστᾶσι.
Παρατ.	Ιστην,	ἵστης,	ἵστη.
		ἵστατον,	ἱστάτην.
	ἵσταμεν,	ἵστατε,	ἵστασαν.

Παρακ.

Παρακ.	Ἑστακα,	ἕστακας,	ἕστακε.
		ἑστάκατον,	ἑστάκατον.
	ἑστάκαμεν,	ἑστάκατε.	ἑστάκασι.

Εστηκα tamen esse debuerat διὰ τοῦ η, à futuro στή σω. sed ne coincidat cum ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata est η in α, & ἕστακα factum est.

Ὑπερσ.	Ἑστάκειν,	ἑστάκεις,	ἑστάκει.
		ἑστάκειτον,	ἑστακείτην.
	ἑστάκειμεν,	ἑστάκειτε,	ἑστάκεισαν.
Ἀόριστος α.	Ἔστησα,	ἔστησας,	ἔστησε.
		ἐστήσατον,	ἐστησάτην.
	ἐστήσαμεν,	ἐστήσατε,	ἔστησαν.
Ἀόριστος β.	Ἔστην,	ἔστης,	ἔστη.
		ἔστητον,	ἐστήτην.
	ἔστημεν,	ἔστητε,	ἔστησαν.
Μέλ. α.	στήσω,	στήσεις,	στήσει.
		στήσετον,	στήσετον.
	στήσομεν,	στήσετε,	στήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν.	Ἵστατι,	ἱστάτω.
Δυ.	ἵστατον,	ἱστάτων.
Πλ.	ἵστατε,	ἱστάτωσαν.
Παρακ. καὶ ὑπ.	ἕστακε,	ἑστακέτω.
	ἑστάκετον,	ἑστακέτων.
	ἑστάκετε,	ἑστακέτωσαν.
Ἀόριστος α.	στῆσον,	στησάτω.
	στήσατον,	στησάτων.
	στήσατε,	στησάτωσαν.

Ἀόριστος β.

Αόρ.β. Στῆθι, στήτω.
στῆτον στήτων.
στῆτε, στήτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. Ἱσταίην ἱσταίης, ἱσταίη,
Δυ. ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
Πλ. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν καὶ ἱσταῖεν.
Παρ. Εστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι.
καὶ ὑπερ. ἑστάκοιτον, ἑστακοίτην.
ἑστάκοιμεν, ἑστάκοιτε, ἑστάκοιεν,
Αόρ.α. Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι.
στήσαιτον, στησαίτην.
στήσαιμεν, στήσαιτε, στήσαιεν.
Αόρ.β. Σταίην, σταίης, σταίη.
σταίητον, σταιήτην.
σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν.
Μέλ.α. Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι.
στήσοιτον, στησοίτην.
στήσοιμεν, στήσοιτε, στήσοιεν,

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. Εὰν ἱστῶ, ἱστᾷς ἱστᾷ.
Δυ. ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον.
Πλ. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.
Παρ. ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ.
καὶ ὑπερ. ἐὰν ἑστάκητον, ἑστάκητον.
ἐὰν ἑστάκωμεν, ἑστάκητε, ἑστάκωσι.
Αόρ.α. ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ.
ἐὰν στήσητον, στήσητον.
ἐὰν στήσωμεν, στήσετε, στήσωσι.

Αόρ.β.	ἐὰν Στῶ,	στῇς,	στῇ.
		ἐὰν στῆτον,	στῆτον.
	ἐὰν στῶμεν,	στῆτε,	στῶσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιστάναι. παρακ. καὶ ὑπερ. ἑστακέναι. ἀόρ.α. στῆσαι. Αόρ.β. στῆναι. μέλ.α. στήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα, τῆς σης. τὸ ἱστὰν τοῦ ἱστάντος.

Παρ. καὶ ὑπ.	ὁ ἑστακὼς,	ἡ ἑστακυῖα,	τὸ ἑστακός.
Αόριστος α.	ὁ στήσας,	ἡ στήσασα,	τὸ στῆσαν.
Αόριστος β.	ὁ στὰς,	ἡ στᾶσα,	τὸ στάν.
Μέλ.α.	ὁ στήσων,	ἡ στήσουσα,	τὸ στῆσον.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν.	Ισταμαι,	ἵστασαι,	ἵσταται.
Δυ.	ἱστάμεθον,	ἵστασθον,	ἵστασθον.
Πλ.	ἱστάμεθα,	ἵστασθε,	ἵστανται.
Παρατ.	ἱστάμην,	ἵστασο καὶ ἵστω,	ἵστατο.
	ἱστάμεθον,	ἵστασθον,	ἱστάσθην.
	ἱστάμεθα,	ἵστασθε,	ἵσταντο.
Παρακ.	Εσταμαι,	ἕσταται,	ἕσταται.
	ἑστάμεθον,	ἕστασθον,	ἕστασθον.
	ἑστάμεθα,	ἕστασθε,	ἕστανται.
ὑπερ.	Εστάμην,	ἕστασο,	ἕστατο.
	ἑστάμεθον,	ἕστασθον,	ἑστάσθην.
	ἑστάμεθα,	ἕστασθε,	ἕσταντο.
Αόρ.α.	Εστάθην,	ἐστάθης,	ἐστάθη.
		ἐστάθητον,	ἐσταθήτην.
	ἐστάθημεν,	ἐστάθητε,	ἐστάθησαν.

Μέλ.α.

Μέλ.α.	Σταθήσομαι, ϛαθήσῃ,		ϛαθήσεται.
	ϛαθησόμεθον, ϛαθήσεσθον,		ϛαθήσεσθον.
	ϛαθησόμεθα, ϛαθήσεσθε,		ϛαθήσονται.
Μετ' ὀλ. μέλ.	Εϛάσομαι, ἑϛάσῃ,		ἑϛάσεται.
	ἑϛασόμεθον, ἑϛάσεσθον,		ἑϛάσεσθον.
	ἑϛασόμεθα, ἑστάσεσθε,		ἑστάσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν.		Ιστασο καὶ ἵστω,	ἱστάσθω.
Δυ.		ἵστασθον,	ἱστάσθων.
Πλ.		ἵστασθε,	ἱϛάσθωσαν.
Παρακ. καὶ		Εστασο,	ἑστάσθω.
ὑπερ.		ἕστασθον,	ἑστάσθων.
		ἕστασθε,	ἑστάσθωσαν.
Αόριστος α.	Στάθητι,	σταθήτω.	στάθητον,
	σταθήτων.	στάθητε,	σταθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν.	ἱσταίμην,	ἱσταῖο,	ἱσταῖτο.
Δυ.	ἱσταίμεθον,	ἱσταῖσθον,	ἱσταίσθην.
Πλ.	ἱσταίμεθα,	ἱσταῖσθε,	ἱσταῖντο.
Παρακ. καὶ	ἑσταίμην,	ἑσταῖο,	ἑσταῖτο.
ὑπερ.	ἑσταίμεθον,	ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην.	
	ἑσταίμεσθα,	ἑσταῖσθε,	ἑϛαῖντο.
Αόριϛος α.	Σταθείην,	σταθείης,	σταθείη.
		σταθείητον,	σταθειήτην.
	σταθείημεν,	σταθείητε,	σταθείησαν.
Μέλλ. α.	σταθησοίμην,	σταθήσοιο,	σταθήσοιτο.
	σταθησοίμεθον,	σταθήσοισθον,	σταθησοίσθην
	σταθησοίμεσθα,	σταθήσοισθε,	σταθήσοιντο.
Μετ' ὀλ.	Εστασοίμην,	ἑστάσοιο,	ἑστάσοιτο.
μέλλ.	ἑστασοίμεσθον,	ἑστάσοισθον,	ἑστασοίσθην.

ἑστασοί-

ἑστασοίμεθα, ἑστάσοισθε, ἑστάσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν.	ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ,	ἱστᾶται.
Δυ.	ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον,	ἱστᾶσθον.
Πλ.	ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε,	ἱστῶνται.
Παρακ. καὶ	ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστᾷ,	ἑστᾶται.
ὑπερ.	ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον,	ἑστᾶσθον.
	ἐὰν ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε,	ἑστῶνται.
Ἀόριστος α.	ἐὰν σταθῶ, σταθῇς,	σταθῇ.
	ἐὰν σταθῆτον,	σταθῆτον.
	ἐὰν σταθῶμεν, σταθῆτε,	σταθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵστασθαι. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἑστᾶσθαι.

Ἀόριστος α. σταθῆναι.

Μέλ. α. σταθήσεσθαι.

Μετ' ὀλ. μέλ. ἑστάσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	ὁ ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη,	τὸ ἱστάμενον.
Παρακ. καὶ ὑπ.	ὁ ἑσταμένος, ἡ ἑσταμένη,	τὸ ἑσταμένον.
Ἀόρ. α.	ὁ σταθεὶς, ἡ σταθεῖσα,	τὸ σταθέν.
Μέλ. α.	ὁ σταθησόμενος, ἡ σταθησομένη,	τὸ σταθησόμενον.
Μετ' ὀλ. μέλλ.	ὁ ἑστασόμενος, ἡ ἑστασομένη,	τὸ ἑστασόμενον.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

	Ἵσταμαι, ἵστασαι,	ἵσταται.
Παρατ.	ἱστάμην, ἵστασο καὶ ἵστω,	ἵστατο.
Ἀόρ. α.	Ἑστησάμην, ἑστήσω,	ἑστήσατο.
	ἑστησάμεθον, ἑστήσασθον,	ἑστησάσθην.
	ἑστησάμεθα, ἑστήσασθε,	ἑστήσαντο.

Μέσος ἀόρ. β. οὐκ ἔστι.

Μέλ. α.

Μέλ.α. Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται.
στησόμεθον, στήσεσθον, στήσεσθον.
στησόμεθα, στήσεσθε, στήσονται.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εν. Ιστασο καὶ ἵστω, ἱστάσθω.
Δυ. ἵστασθον, ἱστάσθων,
Πλ. ἵσασθε, ἱστάσθωσαν.
Αόρ.α. Στῆσαι, στησάσθω.
στήσασθον, στησάσθων,
στήσασθε, στησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ιςαίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο.
Αόρ.α. Στησαίμην, ςήσαιο, ςήσαιτο.
ςησαίμεθον, ςήσαισθον, ςησαίσθην.
ςησαίμεθα, ςήσαισθε, ςήσαιντο.
Μέλ.α. Στησοίμην, ςήσοιο, ςήσοιτο.
ςησοίμεθον, ςήσοισθον, ςησοίσθην.
ςησοίμεθα, ςήσοισθε, ςήσοιντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται.
Αόρ.α. ἐὰν ςήσομαι, ςήσῃ, ςήσηται.
ἐὰν ςησώμεθον, ςήσησθον, ςήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα, στήσησθε, ςήσωνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ιςασθαι. ἀόρ.α. ςήσασθαι. μέλ.α. ςήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ο ἱςάμενος, ἡ ἱςαμένη, τὸ ἱςάμενον.
Αόρ.α. ὁ ςησάμενος, ἡ ςησαμένη, τὸ ςησάμενον.
Μέλ.α. ὁ ςησόμενος, ἡ ςησομένη, τὸ ςησόμενον.

Τρίτη

Τρίτη συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Tertia coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis tertiæ coniugationis circumflexorum fit, extrema in μι, ac penultima in ω μέγα mutatis, ut διδόω διδῶ, δίδωμι. In duali uero, ac plurali, ac in paßiuis ω magno in ο paruum iterum uerso, δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Εν.	Δίδωμι,	δίδως,	δίδωσι.
Δυ.		δίδοτον,	δίδοτον.
Πλ.	δίδομεν,	δίδοτε,	διδοῦσι.
			καὶ ἰωνικῶς διδόασι.
Παρατ.	Εδίδων,	ἐδίδως,	ἐδίδω.
		ἐδίδοτον,	ἐδιδότην.
	ἐδίδομεν,	ἐδίδοτε,	ἐδίδοσαν.
Παρακ.	Δέδωκα,	δέδωκας,	δέδωκε.
		δεδώκατον,	δεδώκατον.
	δεδώκαμεν,	δεδώκατε,	δεδώκασι.
ὑπερ.	Εδεδώκειν,	ἐδεδώκεις,	ἐδεδώκει.
		ἐδεδώκειτοο,	ἐδεδωκείτην.
	ἐδεδώκειμεν,	ἐδεδώκειτε,	ἐδεδώκεισαν.
Αόρ. α.	Εδωκα,	ἔδωκας,	ἔδωκε.
		ἐδώκατον,	ἐδωκάτην.
	ἐδώκαμεν,	ἐδώκατε,	ἔδωκαν.
Αόρ. β.	Εδων,	ἔδως,	ἔδω.
		ἔδοτον,	ἐδότην.
	ἔδομεν,	ἔδοτε,	ἔδοσαν.
Μέλ. α.	Δώσω,	δώσεις,	δώσει.
		δώσετον,	δώσετον.
	δώσομεν,	δώσετε,	δώσουσι,

Προστα-

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν.	Δίδοθι,	διδότω.
Δυ.	δίδοτον,	διδότων.
Πλ.	δίδοτε,	διδότωσαν.
Παρακ. καὶ	Δέδωκε,	δεδωκέτω.
ὑπερ.	δεδώκετον,	δεδωκέτων.
	δεδώκετε,	δεδωκέτωσαν.

Ἀόρ. α. Δῶκον δωκάτω esse debuerat secundum analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, sed in usu non est. Hoc idem & de alijs modis ac participijs intelligendum.

Ἀόρ. β. Δόθι καὶ δὸς, δότω, δότον, δότων.
δότε, δότωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν.	Διδοίην,	διδοίης,	διδοίη.
Δυ.		διδοίητον,	διδοιήτην.
Πλ.	διδοίημεν,	διδοίητε,	διδοίησαν ἢ διδοῖεν.
Παρακ. καὶ	δεδώκοιμι,	δεδώκοις,	δεδώκοι.
ὑπερ.		δεδώκοιτον,	δεδωκοίτην.
	δεδώκοιμεν,	δεδώκοιτε,	δεδώκοιεν.

Ἀόρ. β. Δοίην, δοίης, δοίη. δοίητον, δοιήτην.
δοίημεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν.

Μέλ. α.	Δώσοιμι,	δώσοις,	δώσοι.
		δώσοιτον,	δωσοίτην.
	δώσοιμεν,	δώσοιτε,	δώσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν.	ἐὰν Διδῷ,	διδῷς,	διδῷ.
Δυ.		ἐὰν διδῶτον,	διδῶτον.
Πλ.	ἐὰν διδῶμεν,	διδῶτε,	διδῶσι.
Παρακ. καὶ	ἐὰν δεδώκω,	δεδώκῃς,	δεδώκῃ.
ὑπερ.		ἐὰν δεδώκητον,	δεδώκητον.

ἐὰν δε-

ἐὰν δεδώκωμεν, δεδώκητε, δεδώκωσι.

Ἀόρ. β. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν δῶτον, δῶτον.

ἐὰν δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδῶναι, παρακ. καὶ ὑπ. δεδωκέναι. ἀόρ. β. δοῦναι. μέλ. α. δώσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακ. καὶ ὑπ. ὁ δεδωκὼς, ἡ δεδοκῦα, τὸ δεδωκός.

Ἀόρ. β. ὁ δοὺς, τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα. τὸ δόν.

Μέλ. α. ὁ δώσων, ἡ δώσουσα, τὸ δῶσον.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ἑν.	Δίδομαι,	δίδοσαι,	δίδοται.
Δυ.	διδόμεθον,	δίδοσθον,	δίδοσθον.
Πλ.	διδόμεθα,	δίδοσθε,	δίδονται.
Παρατ.	ἐδιδόμην, ἐδίδεσο καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο.		
	ἐδιδόμεθον,	ἐδίδοσθον,	ἐδιδόσθην.
	ἐδιδόμεθα,	ἐδίδοσθε,	ἐδίδοντο.
Παρακ.	Δέδομαι,	δέδοσαι,	δέδοται.
	δεδόμεθον,	δέδοσθον,	δέδοσθον.
	δεδόμεθα,	δέδοσθε,	δέδονται.
Ὑπερ.	Ἐδεδόμην,	ἐδέδοσο,	ἐδέδοτο.
	ἐδεδόμεθον,	ἐδέδοσθον,	ἐδεδόσθην.
	ἐδεδόμεθα,	ἐδέδοσθε,	ἐδέδοντο.
Ἀόρ. α.	ἐδόθην,	ἐδόθης,	ἐδόθη.
		ἐδόθητον,	ἐδοθήτην.
	ἐδόθημεν,	ἐδόθητε,	ἐδόθησαν.
Μέλ. α.	δοθήσομαι,	δοθήσῃ	δοθήσεται.
	δοθησόμεθον,	δοθήσεσθον,	δοθήσεσθον.
	δοθησόμεθα,	δοθήσεσθε,	δοθήσονται.

Μετ' ὀλ. Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται.
μέλ. δεδοσόμεθον, δεδόσεσθον, δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα, δεδόσεσθε, δεδόσονται.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εν. Δίδοσο καὶ δίδȣ, διδόσθω.
Δυ. δίδοσθον, διδόσθων.
Πλ. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερ. Δέδοσο, δεδόσθω. δέδοσθον. δεδόσθων. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Αόρ. α. Δόθητι, δοθήτω. δόθητον, δοθήτων. δόθητε, δοθήτοσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εν.	Διδοίμην,	διδοῖο,	διδοῖτο.
Δυ.	διδοίμεθον,	διδοῖσθον,	διδοίσθην.
Πλ.	διδοίμεθα,	διδοῖσθε,	διδοῖντο.
Παρακ. καὶ	Δεδοίμην,	δεδοῖο,	δεδοῖτο.
ὑπερ.	δεδοίμεθον,	δεδοῖσθον,	δεδοίσθην.
	δεδοίμεθα,	δεδοῖσθε,	δεδοῖντο.
Αόρ. α.	Δοθείην	δοθείης,	δοθείη.
		δοθείητον,	δοθειήτην.
	δοθείημεν,	δοθείητε,	δοθείησαν.
Μέλ. α.	Δοθησοίμην,	δοθήσοιο,	δοθήσοιτο.
	δοθησοίμεθον,	δοθήσοισθον,	δοθησοίσθην.
	δοθησοίμεθα,	δοθήσοισθε,	δοθήσοιντο.
Μετ' ὀλ.	Δεδοσοίμην,	δεδόσοιο,	δεδόσοιτο.
μέλ.	δεδοσοίμεθον,	δεδόσοισθον,	δεδοσοίσθην.
	δεδοσοίμεθα,	δεδόσοισθε,	δεδόσοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Εν.	ἐὰν διδῶμαι,	διδῷ,	διδῶται.
Δυ.	ἐὰν διδώμεθον,	διδῶσθον,	διδῶσθον.

Πλ.

Πλ.	ἐὰν διδώμεθα, διδῶσθε,	διδῶνται.	
Παρακ. καὶ	ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ,	δεδῶται.	
ὑπερ.	ἐὰν δεδώμεθον, δεδῶσθον,	δεδῶσθον.	
	ἐὰν δεδώμεθα, δεδῶσθε,	δεδῶνται.	
Αόρ. α.	ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ. ἐὰν δοθῆτον, δοθῆτον.		
	ἐὰν δοθῶμεν, δοθῆτε,	δοθῶσι.	

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι. παρακ. καὶ ὑπ. δεδόσθαι. ἀόρ. α. δοθῆναι. μέλ. α. δοθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. μέλ. δεδόσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεςὼς καὶ παρατ.

	ὁ διδόμενος,	ἡ διδομένη,	τὸ διδόμενον.
Παρακ. καὶ ὑπ.	ὁ δεδομένος,	ἡ δεδομένη,	τὸ δεδομένον.
Αόρ. α.	ὁ δοθείς,	ἡ δοθεῖσα,	τὸ δοθέν.
Μέλ. α.	ὁ δοθησόμενος,	ἡ δοθησομένη,	τὸ δοθησόμενον.
Μετ᾽ ὀλ. μέλ.	ὁ δεδοσόμενος,	ἡ δεδοσομένη,	τὸ δεδοσόμενον.

Οριςικὰ μέσα. Ενεςώς.

	Δίδομαι,	δίδοσαι,	δίδοται.
Παρατ.	ἐδιδόμην,	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου,	ἐδίδοτο.
Αόρ. α.	ἐδωκάμην,	ἐδώκω,	ἐδώκατο.
	ἐδωκάμεθον,	ἐδώκασθον,	ἐδωκάσθην.
	ἐδωκάμεθα,	ἐδώκασθε,	ἐδώκαντο.
Αόρ. β.	ἐδώμην,	ἔδοσο καὶ ἔδου,	ἔδοτο.
	ἐδόμεθον,	ἔδοσθον,	ἐδόσθην.
	ἐδόμεθα,	ἔδοσθε,	ἔδοντο.
Μέλ. α.	δώσομαι,	δώσῃ,	δώσεται.
	δωσόμεθον,	δώσεσθον,	δώσεσθον.
	δωσόμεθα,	δώσεσθε,	δώσονται.

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο καὶ δίδου, διδόσθω. δίδοσθον, διδόσθων.

Ἀόρ. β. Δόσο καὶ δοῦ, δόσθω. δόσθον, δόσθων.
δόσθε, δόσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.
Ἀόρ. β. Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
δοίμεθα δοῖσθε, δοῖντο.
Μέλ. α. δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.
δωσοίμεθον, δώσοισθον, δωσοίσθην.
δωσοίμεθα, δώσοισθε, δώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐν. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
Ἀόρ. β. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται.
ἐὰν δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι. ἀόρ. β. δόσθαι. μέλ. α. δώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.
Ἀόρ. β. ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.
Μέλ. α. ὁ δωσόμενος, ἡ δωσομένη, τὸ δωσόμενον.

Τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Quarta coniugatio uerborum in μι, *à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in* ω *desinentibus fit, extrema in* μι *mutata, quorum penultima singularis actiui* υ *habet productum,* ζευγνύω ζεύγνυμι. *In dualis uero & pluralis ac paßiui penultima, idem* υ *correptum, ut* ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ *enim anceps est, nec ullum habet* ἀντίστοιχον *in quod mutari poßit, sed* μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, *hoc est, longa*

siue

siue correpta linea notatur, sic, ῡ. ῠ.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Εν. Ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
Δυ. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
Πλ. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.
Παρατ. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiusmodi uerba, si polysyllaba sunt, in præsenti solũ & præterito imperfecto declinantur, tam in actiuis, quàm in paßiuis. Si uero disyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent, ut κλύμι. μέλ. κλύσω. ἀόρ. β. ἔκλυν, *sicut præteritum imperfectum.*

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εν. Ζεύγνυθι, ζευγνύτω.
Δυ. ζεύγνυτον ζευγνύτων.
Πλ. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός, ζευγνῦναι.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνῦντος. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνῦν, τοῦ ζευγνῦντος.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Εν. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
Δυ. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
Πλ. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.
Παρατ. Ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Ζώγνυσο, ζωγνύσθω. ζώγνυσθον, ζωγνύσθων, ζώγνυσθε, ζωγνύσθωσαν.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατ. ζώγνυσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ ζωγνύμενος, ἡ ζωγνυμένη, τὸ ζωγνύμενον.

Optatiuus modus & ſubiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in uſu nõ ſunt, partim quia formari non poſſunt.

Ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, *hoc eſt, ſubſtantiuum uerbum.* Ενεςώς.

Εν.	Εἰμὶ,	εἶς καὶ εἶ,	ἐςί.
Δυ.		ἐςὸν,	ἐςόν.
Πλ.	ἐσμὲν,	ἐςὲ,	εἰσί.
Παρατ.	ἦν,	ἦς,	ἦν.
		ἦτον,	ἤτην.
	ἦμεν,	ἦτε,	ἦσαν.
Μέσος	ἔσομαι,	ἔσῃ,	ἔσεται
μέλ.	ἐσόμεθον,	ἔσεσθον,	ἔσεσθον.
	ἐσόμεθα,	ἔσεσθε,	ἔσονται.

Προςακτικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εν.	Εσο καὶ ἴσι,	ἔςω.	Δυ.	ἔςον,	ἔςων.
		ἔςε,		ἔςωσαν.	

Εὐκτικά. Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εν.	εἴην, εἴης, εἴη.	Δ. εἴητον,	εἰήτην.
Πλ.	εἴημεν,	εἴητε,	εἴησαν.
Μέσος μέλ.	Εσοίμην,	ἔσοιο,	ἔσοιτο.
	ἐσοίμεθον,	ἔσοισθον,	ἐσοίσθην.
	ἐσοίμεθα,	ἔσοισθε,	ἔσοιντο.

Ὑποτα-

Ὑποτακτικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἑν. ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δ. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Ἀπαρέμφατα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἶναι. μέσος μέλλ. α. ἔσεσθαι.

Μετοχαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ὢν, τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Μέσος μέλ. ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiui, quæ in communi usu habeantur.

DE IISDEM VERBIS IN *μι, copiosius ex eodem Vrbano, Libro II.*

Verba in μι *desinentia, fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab his quæ habent circũflexa, partim ab his quæ non habent.*

Deriuatiua à grauitonis quæ habent circumflexa reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt, annumerata ea syllaba, quàm per reduplicationem suscipiunt, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *Alia autem ab ijs solum quæ in* νω *desinunt, & ipsa quoq; trisyllaba sunt, licet reduplicationem non habeant, ut* ζεύγνύω ζεύγνυμι. *Nonnulla tamen inueniuntur apud Poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio, etsi à grauitonis habentibus circumflexa deriuentur, ut* δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, οὔμην ἔγωγε αἴνημι. ἵλημι, *unde* ἵλαθι καὶ ἵληθι, ὀδυσσείας γ, ἀλλ' ἄνασσ' ἵληθι. δείπνημι, ἴσημι, κρέμημι, γήρημι, *unde* γη-

ρὰς γηράντος. Ησίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέμεν οἵγε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, unde ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βοκωλιασαῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλαι οὐ ποθόρημι. νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων, & ſimilia.

Annotantur nonnulla quæ numerum trium ſyllabarũ excedunt, quæ etiam poetica ſunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι. quorum paßiua, hoc eſt, ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, penultima producta more æolico apud Poetas frequentißimo habentur in uſu. Quinque etiam annotantur, quæ cõmuniter in uſu ſunt, ut κεράννυμι, πετάνυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, ῷ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. & Homerus ἰλιάδ. ω. οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Sunt quædam æolica, his ſimilia, ut δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι, &c. Inueniuntur alia quæ contrarium patiũtur, quoniam diſyllaba ſunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι, φημὶ τὸ λέγω. καὶ ἀφαιρέσει φ, ἡμὶ, τὸ αὐτό. Sunt & alia diſyllaba, quæ licet communiter non annotentur, frequenter tamen apud poetas in uſu ſunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & ſimilia. Sed de his & nonnullis alijs in fine huius tractatus uerborum in μι dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ ſecundũ naturã uerborũ in μι regulariter formari poſſunt, quæ, ut dixi, triſyllaba eſſe uolunt. Nam prima ſyllaba ex reduplicatione fit, ſi à grauitonis circumflexorum deducantur, cuius quidem reduplicationis in primo tractatu in principio uerborum in μι abunde mentio facta eſt.

Cum

Cum autem alia uerba appellata ſint partim grauitona, partim circumflexa ab accentu, hæc à terminatione in μι in quam deſinunt, nuncupata ſunt, quia pleraque triſyllaba ſunt, & accentum habent in antepenultima, horum μι finalis breuis eſt. Penultima uero eſt uaria ſecũdum uarias uocales. quæ inueniuntur in penultima grauitonorum, à quibus immediate fiũt, quæ quidem uocales χαρακτηριστικὰ ſunt, tam grauitonorum quàm circumflexorum, et terminatorum in μι, quæ ſunt ε, α, ο, υ. quibus in proprias longas mutatis, & extrema in μι breuem conuerſa, quatuor fiunt coniugationes uerborum in μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ab eo quod eſt ζευγνύω, quod non circumflectitur, quia non patitur ſynæreſim. Nec me fugit ab alijs traditum eſſe, tres primas coniugationes uerborum in μι fieri à circumflexis. Sed ſi quis diligentius inueſtigare uoluerit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circumflexis, quia circumflexa uerba diſyllaba ſunt, hæc autem triſyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem aſſumunt. ea enim accidentalis eſt, nec remanet, niſi in præſenti & præterito imperfecto, quæ abiecta circumflexum uerbum monoſyllabũ relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. Vnde non uidetur apte deduci poſſe ullum uerbum deriuatum in μι, cum minus duarum ſyllabarum eſſe non poßit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile diſcerni poteſt, quotæ ſit coniugationis unumquodque uerborum illorum, cum formatiua explicite nõ exiſtat ante ω finalem primæ perſonæ præſentis, niſi reſoluantur in grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ τιθέω, ἱστῶ ἱστάω, διδῶ διδόω.

διδόω. Vbi manifeste apparet, quæ sit unaquæque illorum penultima, ε scilicet, α & ο. Possumus tamen & per secundas circumflexorum personas, hoc est τιθεῖς, ἱστᾷς, διδοῖς, huiusmodi discernere uocales, si extremas illarum diphthongos cõsiderare uoluerimus. nam in ει diphthongo ε præpositiua existit uocalis, quæ figuratiua est primæ coniugationis circumflexorum. in ᾳ uero α, quæ est figuratiua secundæ. & in οι, ο μικρὸν, quæ est tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηριστικὰ sunt uerborum in μι, quæ à uerbis synæresim patientibus fiunt. Esto igitur ε formatiua primæ coniugationis terminatorum in μι, α secundæ, ο tertiæ. Quæ quidem & si in singulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, & in eorum paßiuis in easdem breues iterum uertuntur. ε quidem mutatur in η secundum præceptionem uerborum in μι, quanquam per ι in diphth. etiam augeri poßit. α etiam in η, cum uocalem longam nullam habeat in quã mutetur. ο uero in ω μέγα mutatur, τιθέω, τιθῶ, τίθημι. ἱστάω ἱστῶ, ἵστημι. διδόω, διδῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc est ω μέγα uersa est in μι breuem. penultimæ uero quæ in grauitonis breues erant, in proprias longas mutatæ sunt: quod factum est, ut tempus, quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur. At in duali & plurali, & in eorum paßiuis, cum ultima sit natura breuis, nihil cogit penultimam produci. ζεύγνυμι uero quartum sortitum est locum, cum à simili uerbo deductum non sit: patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis, non quidem uocalis, sed temporis

poris tan tū. nam cū υ δίχρονον sit, nec habeat uocalem longam sibi propriam in quam mutari poßit, eadē breuis in seipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod præsens horum uerborum propriam sortitum est formationem & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni similem. At præteritum imperfectum & secundus aoristus, ubiq; sequuntur formationem & inflexionem aoristi paßiui uerborum in ω, paucis admodum uariatis, ut ἐτύφθην ἐτίθην, τύφθητι τίθετι, etc. pro quibus talis datur regula: Quandocunque participium inuenitur terminatū in ς, extremam habens acutam, ac declinatum per ντ, ut est τιθεὶς τιθέντος, τυφθεὶς τυφθέντος, tunc indicatiuus eiusdem temporis, hoc est præteriti imperfecti, & etiam secundi aoristi uerborum in μι, terminabit in ν cum penultima uocali præsentis temporis, ut ἐτίθην ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι, ἵστην ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali syllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι, cuius penultima longa est. Imperatiuus uero desinit in θι, ut τίθεθι, non tamen τίθεθι dicimus propter alternationem duarum aspiratarum, sed τίθετι, extrema syllaba διὰ τοῦ τ. Optatiuus desinit in ην, ut τιθείην. Subiunctiuus in ῶ circumflexum, ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι, ut τιθέναι. Futurū uero horū uerborum secundum aliquos à præsenti proprij deriuatiui fit abiecta reduplicatiōe, & extrema in σω mutata, ut τίθημι θήσω, & sic minuitur una syllaba à præsenti. si uero nullam habuerit reduplicationē futurū, par erit præsenti, ut φημὶ φήσω. Possumus tamen dicere hæc futura primitiuorum esse: & uerba in μι, cum propria non

habeant

habeant futura, ab ipsis primitiuis ea sumere, sicuti & circumflexa, & hoc melius. E*tiam præteritum perfectum, & præterium plusquamperfectum, & primus aoristus primitiuorum formam sequuntur.*

V*erba quartæ coniugationis, si trisyllaba sunt, omnino carent futuro, nec declinantur, nisi usque ad paratat icum.* S*i uero disyllaba & futurum habent, & secundum aoristum, ut* δῦμι, δύσω, ἔδων. D*e quibus omnibus singulatim dicendum est.*

Πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι.

V*erba in* μι *desinentia primæ coniugationis, fiunt, ut dictũ est, à uerbis grauitonis circumflexorum primæ coniugationis, à quib. deriuantur.* E*t in penultima actiui habent* η. I*n paßiui autem penultima* ε, *quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducatur: ut* τιθέω, τιθῶ τίθημι. P*aßiuum* τίθεμαι.

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεςῶς,

Τίθημι, *fit, ut supra dictum est, à* τιθέω *grauitono,* ω *in* μι, & ε *in* η *mutatis, & accentu in antepenultimam retracto.* S*ecunda persona à prima fit, expuncto* ι *extrema uocali, &* μ *in* ς *conuersa: siue ut alijs placet,* μι *in* ς *conuersa, per cõmunem regulam, quæ est,* τὰ εἰς μι τροπῇ τῆς μι εἰς ς, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. *quæ mutatio uocalis scilicet in consonantem, fit* κατὰ κλίσιν, *sicut in optatiuo actiuo grauitonorũ dictum est.* T*ertia à secunda fit adiuncto* ι, τίθησι. *nec subscribitur* ι *secundæ & tertiæ personæ, quemadmodum in uerbis in* ω *desinentibus, quoniã nihil nõ prolatum inuenitur in uerbis in* μι, *nam* ι *in diphthongis impropriis nullum habet sonum. excipitur* φημὶ, φὴς, *cuius*

secunda

ſecunda perſona acuitur, & ei ι ſubſcribitur ſecundum antiquorum traditionem. Δυϊκὰ. *Prima perſona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum est. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε in τον conuerſa,* τίθετε τίθετον. *Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali,* τίθετον. Πληθυ. *Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in* μεν *mutata, ac penultima quæ longa eſt, in propriã breuem conuerſa,* τίθημι τίθεμεν. *Vel fit à genitiuo participij. nam regula eſt, quod participiũ præſentis & futuri extremã genitiui abijciens ſyllabam, & ante* ν *ſuſcipiens* με, *primam perſonam pluralem facit, ut* τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, *cuius penultima breuis exiſtit, ut regula expoſcit. Secunda perſona à prima fit,* μεν *in* τε *conuerſa,* τίθετε. *Tertia* τιθεῖσι, *ad ſimilitudinẽ datiui pluralis eius participij. Nam tertia perſona pluralis præſentis temporis & futuri uerborũ tam in* ω *quàm in* μι *deſinentium, ſimilis eſt datiuo plurali participij eiuſdem temporis, ut* τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, *ſic* τύπτομεν τύπτουσι. τιθεὶς τιθέντος τιθεῖσι. *ſic* τίθεμεν τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, *à tertia cõmuni expuncto* ι *de diphthongo, &* α *interpoſito. Sic enim tertiã perſonã pluralem præſentis temporis Ioannes formare cõſueuerunt in uerbis in* μι, *hoc eſt, corripientes penultimã tertiæ perſonæ communis, pluralis numeri, &* α *productũ ante* σι *aſſumentes, ut Apollonio placet. quanquam in tertia plurali præteriti perfecti, & præteriti pluſquãperfecti paßiuorũ id corripiant, quoniam uerba in* ι *deſinentia natura longam habere uolunt penultimam, et in* ι *deſinere, ut* τύπτουσι τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς.

εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. ὀδυσ. π. ἐκ δὲ ζακυνθου ἔασι ἐε
κοσι φῶτες ἀχαιῶν. & ἰλιάδ. η. ἡμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀρι
στῆες παναχαιῶν. ἴσι, ἴασι. ἰλιάδ. π. καὶ τ' ἀγελιδὸν ἴα
σι ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, & alia infinita. Seruant eti
accentum in eadem syllaba in qua prius erat, circum
flexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba &
locum & tempus mutauerit. Sic & Attici, inquit A
pollonius et Herodianus, hac eadem tertia persona pl
rali, præsentis temporis uerborum in μι, uti consueue
runt, τιθέασι, διδόασι, ζωγνύασι.

Παρατατικός.

Ετίθην fit à prima persona præsentis, extrema in
mutata, & communi augmento præposito, ut τίθημ
ἐτίθην, extrema syllaba διὰ τοῦ η. nam præteritum
imperfectum, & secundus aoristus uerborum in μι,
penultimam proprij actiui præsentis seruare debent,
ut supra dictum est. Secunda persona à prima fit, ν in
ς conuerso, ἐτίθην ἐτίθης. Tertia à secunda, expuncto
ς, ἐτίθη. Δυϊκά. prima persona dualis non fit. Se-
cunda à secunda plurali fit, τε in τον conuerso, ἐτίθετε
ἐτίθετον. Tertia à secunda duali, extrema in την con-
uersa, ἐτιθέτην. Πληθυ. Prima persona pluralis à pri
ma singulari fit, extrema correpta, & ante ν præpo-
sita με syllaba, ut ἐτίθην ἐτίθεμεν. Secunda persona à
prima plurali fit, μεν in τε conuersa, ἐτίθετε. Ter-
tia quoque ab eadem fit, extrema in σαν mutata, ἐτίθε
μεν ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. Nam Bœoti in uer-
bis quæ habent participium in ς ὀξύτονον, & decli-
natum per ντ, impares faciunt primam et tertiam per-
sonam pluralis numeri, ut ἐτίθεμεν ἔτιθεν, ἔβημεν ἔβαν

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν & ἔϐησαν, quam tertiam personam Βοιωτικῶς formare poterimus, aut à participio neutri generis augmento præposito, & accentu mutato, ut ὁ τιθεὶς, τὸ τιθὲν, ἔτιθεν. ὁ στὰς τὸ στὰν, ἔσταν: aut à prima persona singulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, si sint uerba in μι, et accentu etiam mutato, ut ἐτίθην ἔτιθεν, ἵην ἵεν, unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο, ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην ἔσταν. ἰλιάδος ε. οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν, ἀντὶ τοῦ ἔστασαν. ἔκτην ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω ῶ, deducitur. Ὀδυσσ. μ. λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδυν ἔδυν. nam υ nullam habet antistichum in quod mutari possit, sed idem productum in seipsum correptum mutatur. Ιλιάδος δ. οἱ δ' αὖτις κατὰ τὴν χ' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Ὀδυσσείας ε. ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπαμειβαδὶς, ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum est, quod in omnib. numeris & personis eædem sunt uocalium mutationes quæ in præsenti tempore, διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est cognationem, quam habet præteritum imperfectum cum præsenti. Etiam annotandum est, quod in prima & secunda & tertia coniugatione uerborum in μι, singularis numerus non est in usu, sed pro eo utimur singulari numero suorum circumflexorum, hoc est. ἀπὸ τοῦ τιθέω ῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω ῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω ῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου.

Vtimur etiam & tertia plurali eorundem circumflexorum, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Παρα-

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum proprium non est in uerbis in μι, *nec præteritum plusquamperfectum, sed eorum loco utimur primitiuorũ temporibus. non tamen erit alienum, eorum iterum tradere formationem.* Παρακ. *ergo* τέθεικα *à futuro fit* θήσω, *cuius penultima* η *esse debuerat, cum sit penultima futuri. sed mos* Bœo*torum obtinuit, ut* η *mutaretur in* ει *diphthongũ.* Vbi *enim* Dores *seruant* η, *ibi* Bœoti *mutant* η *in* ει *dipht.* Vbi *uero* Dores *mutant* η *in* α, *illic* Bœoti *seruant* η. *& quod* Dores *dicunt* ἥρωες, *id* Bœoti *scribunt* εἵρωες. *quod autem* Dores *dicunt* ἁδὺ, *ut* Θεοκ. ἁδὺ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁπύ τις, Bœoti *scribunt* ἡδὺ. *sic igitur dicendum est de hoc præterito* τέθεικα, *quoniam* Dores *non cõsueuerunt mutare* η *in* α, Bœoti *mutauerunt in* ει *diphthongum.* Secunda *persona à prima fit, adiuncto* ς, τέθεικας. Tertia *etiam à prima fit,* α *in* ε *conuersa,* τέθεικε. Δ. τεθείκατον τεθείκατον. Π. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Υπερσυντελικός.

Ετεθείκειν, ἐτεθείκεις, κει. *sicut* ἐτετύφειν, φεις, φει.

Αόρ. α.

Εθηκα *à futuro fit, sicut à* τύψω ἔτυψα. *scribendum tamen fuerat* διὰ τοῦ ς, ἀπὸ τοῦ θήσω ἔθησα. Sed *quinq; annotantur aoristi, duo quidẽ in grauitonis, ut* εἶπα, ἤνεγκα. *tres uero in his uerbis, hoc est,* ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. *quoniam non seruant consonãtem suorum futurorum, sed per mutas potius enunciantur, quod est contra propriam naturam primi aoristi.* Secunda *persona* ἔθηκας. Tertia ἔθηκε, *sicut* ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Αόρι-

Ἀόριςος β.

Ἔθην à futuro fit, extrema in ν mutata, ac præposito ε augmento, ut θήσω, ἔθην. extrema διὰ τοῦ η, ut in præterito imperfecto dictũ est. Cur autẽ à futuro formetur, & nõ à primo aoristo, quemadmodum secũdus aoristus uerborum in ω desinentium, hæc est ratio. Nam secundus aoristus uerborũ in ω desinentium fit à primo, extrema in ον mutata, & ante finalem syllabã præposita consonante medij præteriti, quæ communis est trium temporũ, hoc est præteriti medij, secundi aoristi, & secundi futuri. ut, τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι, cum medium præteritũ non inueniatur, cuius cõsonantem accipere deberet secundus aoristus, opus fuit aliunde sumere formationem, hoc est à futuro, cum ab eo, apte formari poßit. Secunda persona ἔθης, Tertia ἔθη. Δυ. ἔθετον, ἐθέτην. Πλ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν. sicut et præteritum imperfectum. Quo in loco aduertendum est, quod penultima pluralium producenda fuerat: quoniam aoristus secundus quam uocalẽ in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔςην ἔςημεν, ἔγνων ἔγνωμεν. Sed annotantur tres aoristi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν. qui cum in usu communiter non sint in singulari numero, à quo cætera formanda sunt, à communi regula deflexerũt, & ut forte euenit sortiti sunt declinationem. Nam in indicatiuo corripiunt penultimam pluralium secundũ analogiam præteriti imperfecti, ut ἔθην ἔθεμεν, ἔδων ἔδωμεν, ἧν ἕμεν, quod misi significat, quam cæteri aoristi producunt, ut ἔςην ἔςημεν, ἔφην ἔφημεν, ἔγνων ἔγνωμεν.

In imperatiuo uero quòd cũ deberet desinere in θι per communem regulam, quod quandocunque participium desinit in ς ὀξύτονον, & declinatur per ντ, imperatiuus desinit in θι, sortiti sunt longe diuersam terminationem, hoc est in s, ut θὲς, δὸς, ἕς. At in infinitiu etsi in ναι desinant, in penultima tamen habent dipl thong. ut, θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. quod omnino respuunt in finitiui in ναι desinẽtes, sicut in indicatiuo paßiuo gr uitonorum dictum est.

Μέλλ. α.

Θήσω à præsenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω mutata, ut τίθημι θήσω. Vel potius à primitiuo grauitono τιθέω, abiecta reduplicatione, ut supra, & ε in η, ac s interiecto, ut θέω, θήσω, θήσεις, θήσει

Μέλλ. β.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι, ea ratione qua nec præteritum medium. Nam ut medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo, sic etiam secundus aoristus à primo, & secundum futurum à primo. Igitur primo futuro disyllabo existente, opus esset secundum monosyllabum esse, hoc est θῶ, quod absurdum est in futuro.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Τίθετι à genitiuo sui participij fit, expuncto ν, & extrema in θι mutata, quia quãdocunque participium desinit in s ὀξύτονον, et declinatur per ντ, imperatiuus desinit in θι, ut τιθεὶς τιθέντος, τίθεθι. Vel fit à prima persona plurali, extrema in θι conuersa, τίθεμεν, τίθεθι. Sed propter alternationem duarum aspiratarum

tarum secunda mutatur in propriam tenuem, ut τίθετι. *penultima uero corripitur*. Est *enim regula, quod imperatiui in* θι, & *infinitiui in* ναι *desinentes, penultimam seruare debent primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, etsi à genitiuo participio etiam formentur,* τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Est & *alia regula, quod imperatiui uerborum in* μι *præsentis temporis corripiunt penultimam*. Homerus *tamen eam produxit metri gratia,* Οδυσσ. γ. ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι, δέ μοι κλέος ἐσθλόν. *Aduertendum est, quod in uerbis in* μι, *secundæ personæ imperatiuorum circumflexorum præsentis temporis magis sunt in usu, quàm secundæ imperatiuorum uerborum in* μι, *ut* ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵσαε, ἵσα, ἵσα. ἐδίδοε, ἐδίδου, δίδου. Tertia *persona à secunda fit, extrema in* τω *mutata, ut* τίθετι τιθέτω. Δυ. τίθετον τιθέτων. Πλ. τίθετε τιθέτωσαν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τέθεικε τεθεικέτω, *à tertia persona præteriti actiui, sicut à* τέτυφε, τέτυφε τετυφέτω.

Αόριστος α.

Primus *aoristus non est in usu. nam* θῆκον *esse debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. *sicut* ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Sed *quia abnegauit futuri consonantem, & accepit mutam,* κ *scilicet, etsi per omnes modos secundum artem formari ac flecti possit, eius tamen usus non est. hoc idem patitur &* ἔδωκα, & ἧκα, *sicut in primo aoristo grauitonorum dictum est.*

Αόριστος β.

Secundus *aoristus debuit esse à genitiuo sui participij, sicut & præsens, abiecta* ν, & *extrema in* θι *mu-*

tata, ut θεὶς, θέντος, θέτι. *uel à prima persona plurali extrema in* θι *conuersa, ut* ἔθεμεν, θέτι, *altera densa in tenuem conuersa. tamen* θέτι *non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus. Quarum prior est, quod imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι *desinentes, seruare debent, penultimam primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præsenti dictum est. Altera est, quod imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι *secundi aoristi, penultimam habere uolunt natura productā. ut* στῆθι γνῶθι, στῆναι γνῶναι. *Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est,* ἔθην, ἔδων, ἧν, *corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est, quam imperatiui et infinitiui habere debent, euenit ut per priorē regulam penultima corriperetur, ut* θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι, ἀπὸ τοῦ ἕμεν. *Per alterā uero, quæ propria est secundi aoristi, euenit, ut eadem produceretur, ut* θῆτι, δῶτι, ἧθι. *Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, à secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa, ut* ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν ἧς, ἕς. *At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit, ut* ἔστημεν, ἔγνωμεν. *Tertia persona* θέτω, *tanquam ab eo quod est* θέτι, *extrema in* τω *mutata.* Δυ. θέτον θέτων. Πλ. θέτε θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείην, *à genitiuo sui participij fit, expuncta* ν *consonante, & addito* ι *penultimæ uocali, ac extrema in* ην *mutata, per communem regulam, quod quando-*

quandocunque participium desinit in s ὀξύτονον, *&c.* *Optatiuus desinit in* ην *puram, ut* τιθεὶς τιθέντος, τιθείην, τιθείης, τιθείη, *sicut* τυφθείην τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον τιθειήτην. Πλ. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθεῖμεν, τιθείητε, τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, *subtracto* μ, *sicut in primo aoristo paßiuo grauitonorum dictum est.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθείκοιμι, *à genitiuo participij, extrema in* μι *mutata, & adiuncto* ι *penultimæ uocali, ut* τεθεικὼς τεθεικότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος α.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, *sicut* τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηστα.

Ἀόριστος β.

Θείην, *à genitiuo sui participij fit, sicut & præsens, ut* θεὶς θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πλ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν. καὶ θεῖεν ἁπλικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν, Ὀδυσ. μ. τάξομεν ἔνθακε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. *&* Ὀδυσ. γ. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήν δε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. *&* Ἰλιάδ. δ. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων α.

Θήσοιμι, *à genitiuo participij eiusdem temporis, extrema in* μι *mutata, & adiuncto* ι *penultimæ, ut* θήσων θήσοντος, θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶ, *à tertia persona præteriti imperfecti, extrema in* ω *conuersa, & abiecto augmento, ut* ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ. *sicut* ἐτύφθη, ἐὰν τυφθῶ. *uel fit à prima*

 persona

persona per communem regulam. quòd tria tempora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & aoristi, abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, & extrema in ω conuersa, faciunt subiunctiuum. Cur autem τιθῶ *circumflectatur, iam dictũ est: quòd quandocunque participium desinit in* ς ὀξύτονον, *&c. subiunctiuus desinit in* ῶ *circumflexum. Secunda persona* τιθῇς, *tertia* τιθῇ, *subscripto* ι. *quia omne uerbum in* ω *desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphth. desinentes, aut propriam, aut impropriam. Etiam aduertendũ est, in hac prima cõiugatione secundam & tertiã personã præsentis tẽporis modi subiunctiui desinere in* ῃ, *ut* τιθῇς τιθῇ. *In secunda uero in* ᾳ, *ut* ἱστᾷς ἱστᾷ. *In tertia in* ῳ, *ut* διδῷς διδῷ. *Est enim huiusmodi regula generalis subiunctiui modi,* καθόλου τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς ῃ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι. ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς, ἐὰν χρυσοῖς, ἐὰν ἱστᾷς, ἐὰν διδῷς. *Datur & alia regula modi subiunctiui uerborum in* μι, ὥς φησιν ὁ τεχνικός. ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η καὶ ι ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης, διὰ τῆς ῳ διφθόγγου. οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθυν. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε τιθῶσι.

Παρα-

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Εὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα. ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριστος α.

Εὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀχρήστου.

Αόριστος β.

Εὰν θῶ, à tertia ſecundi aoriſti: uel à prima, ſicut & præſens, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Pro quo huiuſmodi datur regula, ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ η καὶ ι ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης, διὰ τῆς ω διφθόγγου, ἐὰν δῶ, δῷς δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Οδυσ. χ. ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ. καὶ ἰλιάδ. α. γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τιθέναι à prima perſona pluralis numeri præſentis temporis fit, extrema in ναι mutata. Eſt enim regula, quòd prima perſona pluralis, præſentis temporis uerborum in μι, extrema in ναι conuerſa, facit infinitiuum, ut τίθεμεν τιθέναι, ἵσαμεν ἱστάναι, δίδομεν διδόναι, accentu etiam in penultimam translato. quia omnis infinitiuus in ναι deſinens, in penultima habet accentũ, ut τετυφέναι, τιθέναι. Poteſt etiam et à genitiuo participij deduci, ut τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. Nam omne participium in ς ὀξύτονον per ντ declinatum, facit infinitiuum in ναι. Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiui præſentis temporis uerborum

in μι corripiunt penultimam. εἶναι uero tanquam disyllabum, secutum aoristos disyllabos, penultimam produxit.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθεικέναι, *à tertia persona præteriti actiui* τέθεικε, *adiuncta* ναι, *sicut à* τέτυφε τετυφέναι.

Ἀόριστος α.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀχρήστου.

Ἀόριστος β.

Θῆναι *cũ diph. in penultima,* θῆναι *tamẽ esse debuerat. Nam formatio secundi aoristi modi infinitiui à tertia singulari eiusdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita* ναι, *ut* ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι. *& tunc penultima natura producitur, sicut et eius propria regula expostulat. Est etiam alia formatio, tam præsentis quàm aoristi secundi uerborum in* μι *communis, hoc est à genitiuo participij, ut* θείς, θέντος, θέναι. *Vel à prima persona pluralis numeri, modi indicatiui, expuncto* ε *communi augmento, & extrema in* ναι *mutata, ut* ἔθεμεν θέναι. *Vbi euenit penultimam correptam esse contra naturam secundi aoristi: quare idem error hic accidit, qui & imperatiuo modo, hoc est, duarũ regularum repugnãtia, quarum prior est, quod imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι *secundi aoristi penultimã natura longã habere uolunt. & hæc regula est secundi aoristi propria. Est & alia regula generalis, quòd imperatiui in* θι, *et infinitiui in* ναι *seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam*

gulam & penultimã infinitiui aoristi secundi corripi. Sed hic error trib.uerbis tantum accidit, quæ superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturam, quam infinitiui eiusdem temporis seruare debent, ut ἔθεμεν θέναι, ἔδομεν δόναι, ἕμεν ἕναι. *Qui quidem infinitiui, ut hãc euitarent repugnantiã, acceperunt subiunctiuas uocales,* ι *scilicet et* υ, *in diphthongos, & sic productam fecerunt eorum penultimã, ut* θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. *quæ idcirco annotata sunt, quoniam dipht. habent in penultima contra cõmunem regulam, quæ est,* ὅτι τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ υ κλιτικὸν οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, *sicut in indicatiuo paßiuo uerborum grauitonorũ dictum est. At in alijs uerbis, siue à tertia persona singulari, siue à prima plurali formentur, infinitiui secundi aoristi penultima semper est longa, cum in indicatiuo eadem in omni numero semper producatur, ut* ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι.

Μέλλων α.

Θήσειν, *à tertia futuri* θήσει, *adiuncto* ν, *sicut à* τύψει τύψειν. *Participiorum formationes in proprio tractatu latißime habentur.*

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τίθεμαι, *ab actiuo fit* τίθημι, *extrema in* μαι, *ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad similitudinem penultimæ primæ personæ pluralis numeri actiui. Est enim regula,* ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου

προσώπου

προσώπου τῶν πληθυντικῶν. οἷον τύπτομεν τύπτομαι, τίθεμεν τίθεμαι. Hoc est, quod omne uerbum passiuum siue medium, habēs in fine μ κλιτικὸν, penultimā uult habere primæ personæ pluralis proprij indicatiui actiui, ut τύπτομεν τύπτομαι, τίθεμεν τίθεμαι. Secunda persona τίθεσαι, à tertia fit, τ in ς mutato. est enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ εἰς ς, τὸ δεύτερον ποιεῖ. Hoc est, quæcunque uerba passiua habentia participium actiuum in s oxytonum, mutato τ tertiæ personæ in s, secundam faciunt. τίθεται τίθεσαι, καὶ ἀττικῶς τίθῃ. ut inquit Theodorus secundo τῶν εἰς τέσσαρα. Cuius uerba hæc sunt, ἔστι δὲ καὶ εἰς η προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε καὶ α. hoc est, uerborum in μι primæ & secundæ coniugationis, ut τίθεμαι τίθῃ, ἵσαμαι ἵσῃ. Tertia à prima fit, μ in τ conuersa, τίθεμαι τίθεται. Potest etiam secunda à prima deduci, & tertia à secunda, μ in ς, & ς in τ mutatis. Δυϊκά. τίθεμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πλη. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην à prima persona singulari præsentis temporis μαι in μην conuersa, ac ε communi augmento præposito, τίθεμαι ἐτιθέμην. Secunda persona ἐτίθεσο à tertia singulari, τ in ς conuerso, per eandem regulam quæ in præsenti dicta est. ἐτίθετο ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ς, fit ἐτίθεο ἰωνικῶς. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου, ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uero à prima, μην in το conuersa, ἐτιθέμην ἐτίθετο. Δυ. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πλ. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρα-

Παρακείμενος.

Τέθεμαι esse debuerat, quoniam cum cætera cõmunia sint præterito paßiuo uerborum in μι cum præteritis grauitonorum, hoc habet proprium, ut penultima in debitam breuem coniugationis conuertatur, ut δέδωκα δέδωμαι. Sed quia præteritum actiuum huius uerbi τίθημι amisit propriam penultimam, & assumpsit ει diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritum paßiuum, ut τέθεικα τέθειμαι. Secunda persona τέθεισαι à tertia, τ in ς conuerso per regulam in præsenti iam dictam, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in ται mutata, τέθειται. Δυ. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πλυ. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Υπερσυντ.

Ετεθείμην à præterito paßiuo, μαι in μην conuersa, ac etiam ε præposito, quandoquidem præteritum perfectum à consonante incipit, τέθειμαι ἐτεθείμην. Habes etiam eandem penultimam cum præterito paßiuo. Secunda persona à tertia fit, τ in ς conuerso, ἐτέθεισο. Tertia à prima, extrema in το mutata, ἐτέθειτο, &c.

Αόριστος α.

Ετέθην à tertia persona præteriti paßiui extrema in θην conuersa, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima, quia omnis Aoristus paßiuus uerborum in μι penultimam correptam habere debet, ut τέθειται ἐτέθην. sed propter alternationem duarum aspiratarum penultima mutatur in propriam tenuem, ut ἐτέθην. quod

factum

factum est, ne propriam terminationem amitteret primus aoristus passiuus, cui proprium est in θην *semper desinere. annotantur* ἐγνώθην *&* ἠδυνάθην, *quoniam eorum penultima producitur, sed non sunt à themate uerborum in* μι. *Nam alterum à circumflexo uerbo, hoc est,* γνόω ῶ, *deducitur. Alterum uero à grauitono, hoc est* δυνάζω. *Secunda persona,* ἐτέθης. *Tertia,* ἐτέθη, *&c.*

Secũdus aoristus paßiuus non inuenitur, quoniam secundi aoristi actiui uendicarunt sibi eorum terminationem, hoc est, ἔθην.

Μέλλων α.

Τεθήσομαι, *à secunda persona primi aoristi paßiui, addita* ομαι. *&* ε *communi augmento abiecto, ut* ἐτέθην ἐτέθης. τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, *à secunda persona præteriti paßiui, interposita* ομ, *ut* τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. *Differt autẽ à paßiuo futuro antepenultima tantum.*

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τίθεσο, *à secunda persona præteriti imperfecti passiui, abiecto augmento tantum, ut* ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθω δωρικῶς. τιθέσθω, *ad similitudinem imperatiui præteriti perfecti paßiui grauitonorum tertiæ coniugationis.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τέθεισο, *à secunda persona præteriti plusquamperfecti paßiui, expuncto* ε, *ut* ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, τὸ

προσα-

προςακτικὸν τέθεισο τεθείσθω, ſicut πέπεισο πεπείσθω.

Ἀόριςος α.

Τέθητι, à tertia perſona primi aoriſti paßiui, expuncto ε augmento, & addita τι διὰ τοῦ τ, ſicut τύφθητι. Tertia perſona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Τιθείμην, à prima perſona præſentis temporis modi indicatiui paßiui, extrema in μην mutata, & adiuncto ι penultimæ, ſicut in paßiuis grauitonorum dictum eſt, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in optatiuo paßiuo uerborum circūflexorum primæ coniugationis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθείμην, à prima perſona præteriti paßiui, extrema in μην conuerſa, τέθειμαι τεθείμην. At ſi à communi præterito, hoc eſt τέθεμαι, formare uoluerimus, addendum erit ι penultimæ, ſicut in præſenti, ut τέθεμαι τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in præſenti.

Ἀόριςος α.

Τεθείην, à genitiuo participij paßiui eiuſdem temporis, extrema in ην mutata, ſicut in aoriſto paßiuo grauitonorum dictum eſt, ut τεθεὶς τεθέντος. τεθείην, τεθείης, τεθείη. ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων α.

Τεθησοίμην, à prima perſona futuri paßiui indicatiui, extrema in μην conuerſa, & addita ι penultimæ, τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ' ὀλί-

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, *sicut & præsens* ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. *differt autem à futuro paßiuo antepenultima tantum.*

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τιθῶμαι *à prima persona subiunctiui actiui, adiuncta* μαι, ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. *Regula,* ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι παθητικὸς γίνεται. *Hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum appositione* μαι *paßiuum fit. Potest etiam formari à prima persona paßiui indicatiui, penultima in* ω *conuersa. Nam omne uerbum paßiuum, siue medium habens in fine* μ κλιτικὸν, *extrema in* μαι *mutata, si in eam non desinat, & penultima uocali in* ω *conuersa, subiunctiuum facit paßiuum, ut* τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, *penultima circumflexa. Nam subiunctiui in* μαι *præsentis temporis, à uerbis desinẽtibus in* μι, *si habeant indicatiuum actiuum in usu, circumflectuntur in penultima, ut* τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. *Si autem non habeant actiuum in usu, acuuntur in antepenultima,* δύαμαι, ἐὰν δύωμαι, *quia* δύνημι *nõ est in usu. Alia autem si à circumflexis existant, circumflectuntur.* ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. *Etiam si sint præteriti perfecti,* ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. *Quod etiam seruandum est in uerbis in* μι *desinentibus, quia & ipsa in præteritis perfectis circumflectuntur. Grauantur autem ea quæ à grauitonis existunt, ut* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. *Secunda persona à tertia fit, expuncto* τ, καὶ κρά-

καὶ κράσει τοῦ η καὶ α εἰς η. τιθῆται τιθῇ, *subscripto* ι. *Possumus etiam & tertiam subiunctiui actiui eiusdem temporis facere secundam subiunctiui paßiui per communem regulam*, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. *hoc est, Quod uniuersaliter tertia persona subiunctiui actiui, est secunda subiunctiui paßiui. Tertia uero à prima fit*, μαι *in* ται, *ac penultima in* η *conuersa*, ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τεθῶμαι, *à communi præterito paßiuo, hoc est*, τέθεμαι. *nam* τέθειμαι *Bœotorum est proprium penultima in* ω *mutata, per communem regulam supra in præsenti dictam: quod omne uerbum paßiuum, siue medium, habens in fine* μ κλιτικὸν, *&c. Moscopulus tamen formari uult à præterito actiuo subiunctiui modi, sicut & præsens, addita* μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. *Sed quia hoc præteritum non est in usu, nec etiam uidetur hæc regula esse communis omnibus temporibus. Nam in uerbis terminatis in* ω, *si ab actiuo præterito modi subiunctiui formari liceret paßiuum, dicendum esset*, ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι, *nec opus esset supplere per participium & uerbum substantiuum. Videtur ergo potius esse formandum à præterito paßiuo communi modi indicatiui, penultima in* ω *mutata, sicut in alijs uerbis, ut* πεποίημαι ἐὰν πεποιῶμαι, *sic* τέθεμαι ἐὰν τεθῶμαι. *Secunda persona* ἐὰν τεθῇ, *à tertia fit, sicut in præsenti. Potest etiam & à tertia singulari præteriti actiui communis deduci, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexum mu-*

xum mu-

xum mutato, ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ η. Nam τεθείκω, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, *Bœotorum eſt proprium*. Eſt enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν ἀποβολῇ τῆς τελευτέας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia *perſona* τεθῆται, *à prima eiuſdem temporis*, ω *in* η, & μαι *in* ται *conuerſis*, ἐὰν τεθῶμαι τεθῆται.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν τεθῶ, *à tertia perſona primi aoriſti paſſiui, extrema in* ω *conuerſa*, & ε *augmento expuncto, ut* ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ. *ſicut* ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τίθεσθαι, *à tertia perſona ſingulari paſſiui, extrema in* ται *mutata, ac* ς *interpoſito, ut* τίθεται, τίθεσθαι. Poteſt etiam fieri *à ſecunda pluralis numeri*, τροπῇ τοῦ ε ψιλοῦ εἰς τὴν αι δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθεῖσθαι, *à tertia ſingularis numeri præteriti paſſiui, extrema in* θαι *mutata, ac s interpoſito, ſeruatoq; augmento, & accentu in penultimam retracto*, τέθειται τεθεῖσθαι. Vel *à ſecunda pluralis* τέθεισθε, *ſicut & præſens: penultima tamen circumflexa, cum ſit natura longa ante breuem*, τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος α.

Τεθῆναι, *à tertia primi aoriſti paſſiui, adiuncta* ναι *ſyllaba, ut* ἐτέθη τεθῆναι, *ſicut* ἐτύφθη τυφθῆναι.

Μέλ-

Μέλλων α.

Τεθήσεσθαι à tertia singulari eiusdem temporis τεθήσεται, uel à secunda plurali.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσεσθε, à tertia singulari, uel à secunda plurali, ut supra.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media, sicut in grauitonis dictum est, in præsenti & præterito imperfecto formationem habent communem cum paßiuis, & si ueteres grammatici in his duobus temporibus ea nullo modo seorsum uariare censuerunt: idcirco eundem ordinem, quo in grauitonis usi sumus, in his quoque uerbis seruandum putauimus.

Οριστικὰ μέσα. Ενεστώς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, sicut & paßiua.

Παρατατικός.

Ετιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθω δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritū perfectum, & præteritum plusquamperfectum in his uerbis formari nō possunt sicut neq; in uerbis circumflexis, à quibus deriuantur.

Αόριστος α.

Εθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ἐτυψάμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Αόριστος β.

Εθέμην à prima persona secundi aoristi actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interposita μη, ἔθην ἐθέμην. Antiqui tamen à

primo aoristo paßiuo formari uoluerunt, extrema in μην *mutata, & tenui in densam conuersa,* ἐτέθην ἐθέμην. *Secunda persona à tertia fit,* τ *in* ς *conuerso:* ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰωνικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο.

Μέλλων α.

Θήσομαι *à futuro actiuo fit, adiuncta* μαι, *&* ω *magno in* ο *paruum mutato, ut* θήσω θήσομαι, θήσῃ θήσεται.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς, καὶ παρατ.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς.

Αόριστος α.

Primus aoristus *θῆκαι θηκάσθω esse debuerat, sicut* τύψαι τυψάσθω, *sed in usu non est, nec etiam in alijs modis.*

Αόριστος β.

Θέσο *à secunda persona secundi aoristi medij, abiecto augmento, ut* ἐθέμην ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Οδυσ. κ. ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. *unde* κάτθεο, Hesiodus, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ, κατάθου ταχέως θοἰμάτιον. Tertia *persona* θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, *ad paßiui inflexionem.*

Αόριστος β.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο. *à prima persona secundi aoristi medij* ἐθέμην, *sicut & præsens.*

Μέλ.

Μέλλων α.

Θησοίμην, à prima perſona medij futuri, extrema in μην *conuerſa, ac* ι *penultimæ uocali adiuncta,* θήσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, *ad paßiui ſimilitudinem.*

Ἀόριςος β.

Ἐὰν θῶμαι, *à prima perſona ſecundi aoriſti medij, extrema in* μαι *conuerſa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in* ω *mutata* ἐθέμην, ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, *accentu circumflexo.*

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τίθεσθαι. ἀόριστος β. θέσθαι. μέλ. α. θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ μι ῥημάτων.

VErba in μι *ſecundæ coniugationis fiunt à uerbis grauitonis circumflexorum ſecundæ coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent* η, *in paßiui autem penultima* α: *quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur, ut* ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι *paſſiuum* ἵσταμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἵστημι, ἀπὸ τοῦ ἱστάω *uerbo grauitono fit, unde* ἱςῶ *uerbum ſecundæ coniugationis circumflexorum, extrema in* μι, *& penultima, hoc eſt* α, *quæ breuis eſt, in legitimam longam mutata, uidelicet* η, *& accentu in propenultimam retracto, ut* ἱστάω ἵστημι. ἱςάω *uero* ἀπὸ τοῦ στάω, *cui præponitur* ι *ſolum, quæ reduplicatio*

abusiua siue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur consonans, ut in primo tractatu dictum est. Nam σιστάω *dicendum fuerat, &* σίστημι. *sed quoniam reduplicatio communis nunquam fit per longam uocalem. nam* ἰῶτα *hoc in loco est positione longa, idcirco* ς *non repetitur. Habet etiam aspirationem in prima syllaba: quoniam* ι *ante* ς *aspiratur, nisi syncopa fiat, uel subsequatur* ρ *post* ς, *quia tunc tenui spiritu scribitur, ut* ἵστε ἵστω, ἀπὸ τοῦ ἵστατε ἱστάτω, ἱστέον & ἵστρος. *Secunda persona à prima fit, extrema in* ς *mutata,* ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά. ἵστατον ἵστατον *penultima correpta.* Πληθυντικά. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι. *ad similitudinem pluralis datiui participij actiui eiusdem temporis penultima circumflexa, quia* α *quæ anceps est, hic natura habetur longa: ionice uere siue attice nō formatur tertia persona in hac secunda coniugatione* διὰ τὴν κακοφωνίαν. *nam* ἱστάασι *dicendum fuerat.*

Παρατατικός.

Ιστην, ἵστης, ἵστη. *à præsenti sicut* ἐτίθην. Δυϊκ. ἵστατον ἱστάτην, *penultima correpta sicut, & præsens.* Πλ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Παρακείμενος.

Εστηκα *esse debuerat à futuro* στήσω, *cuius penultima præteritum perfectum seruare debet, sed ne coincideret cum* ἕστηκα. *quod est medium præteritum* ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, *mutata est* η *in* α, *& factum est* ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε. *seruat enim aspirationem præsentis: quoniam* ε *ingrediens præterita tempora modi indicatiui, si remanet in alijs modis, spiritum thematis seruat, ut in hoc*

in hoc uerbo ἵστημι. ὁ παρακ. ἕστακα. τὸ προστακτικὸν, ἕστακε ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν ἑστάκοιμι, &c. *Si uero cadit, hoc est, si non remanet in aliis modis, sicut est in ambobus aoristis, tenuem spiritū habet.* ἀόρ. α. ἔστησα. τὸ προστακτικὸν στῆσον στησάτω. τὸ εὐκτικὸν στήσαιμι. Αόρ. β. ἔστην. τὸ προστακτικὸν στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν σταίην, σταίης, σταίη, &c.

Υπερσυντ.

Εστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει. *à præterito perfecto. unde & eundem spiritum seruat, cum in aliis modis idē sit præteritum perfectum & præteritum plusquamper fectum,* καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος α.

Εστησα, ἔστησας, ἔστησε. *sicut* ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Αόριστος β.

Εστην, ἔστης, ἔστη, *à futuro extrema in* ην *mutata, & a communi augmento præposito. ut* στήσω, ἔστην. Δυ. ἔστητον ἐστήτην, *penultima producta.* Πλ. ἔστημεν, ἔστητε ἔστησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. Ιλιάδ. α. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλλων α.

Στήσω ἀπὸ τοῦ στάω. *α in η conuersa, ac σ interposito, sicut à* θέω θήσω.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ισταθι, *fit à genitiuo participii præsentis temporis abiecto* ν, *& extrema in* θι *conuersa, ut* ἱστὰς, ἱστάντος, ἵσταθι. *Vel à prima persona pluralis numeri, extrema in* θι *mutata, ut* ἵσταμεν ἵσταθι, *in usu tamen non est, sed pro eo utimur* ἵστα *à uerbo circumflexo* ἱστάω ἱστῶ,

unde compositum καθίστα. Ιλιάδ. ι. μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα.

Tertia à secunda fit, extrema in τω *mutata,* ἱστάτω, *&c.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Εστακε ἑστακέτω, *sicut* τέτυφε τετυφέτω.

Αόριστος α.

Στῆσον στησάτω, *sicut* τύψον τυψάτω.

Αόριστος β.

Στῆθι, *fit à genitiuo participij eiusdẽ temporis, expũcto* ν, *et extrema in* θι *mutata, ut* στὰς στάντος, στάθι καὶ στῆθι, τροπῇ τοῦ α εἰς η. *Vel à prima persona pluralis numeri fit, ut* ἕστημεν, στῆθι, *penultima producta per regulam superius dictam. Tertia persona* στήτω, *à secunda,* θι *in* τω *conuersa.* Δυϊκὰ στῆτον στήτων. Πλ. στῆτε στήτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ισταίην, *à genitiuo sui participij fit, extrema in* ην *mutata, ac* ι *penultimæ uocali adiuncto, ut* ἱστὰς ἱστάντος. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη. Δυ. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πλ. ἱσταίημεν, καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν καὶ ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖμεν *subtracto* μ ἀττικῶς, *ut in optatiuo primæ cõiugationis uerborum in* μι *dictũ est.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Εστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι. *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος α.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς, στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Αόρι-

Ἀόριστος β.

Σταίην, σταίης, σταίη. à genitiuo participii eiusdem tēporis, στὰς στάντος, sicut & præsens. Δυ. σταίητον, σταιήτην. Πλ. σταίημεν καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Οδυσ. θ. ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων α.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι. sicut τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶ, à tertia persona singulari præteriti imperfecti, siue à prima, ut in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est, extrema in ῶ circumflexum mutata. ut ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Regula. καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ α. τῆς δὲ τρίτης, διὰ τοῦ ω μεγάλου. Δυ. ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πλ. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. sicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ. sicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, ψῃ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν στῶ στῇς, στῇ, à secundo aoristo, sicut & præsens διὰ τοῦ ῆ, ut in τίθημι dictum est.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱστάναι, à prima persona pluralis numeri ἵσταμεν, extrema in ναι mutata. uel à genitiuo participii ἱστὰς ἱστάντος, expuncto ν, & τος in ναι mutata.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Ἑστακέναι, *sicut* τετυφέναι. Ἀόρ. α. στῆσαι. Ἀόρ. β. στῆναι. Μέλ. α. στήσειν.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ἵσταμαι *à prima persona actiui, η in α correptum, et extrema in* μαι *mutatis,* ἵστημι, ἵσταμαι. *Secunda persona* ἵστασαι κοινῶς, καὶ ἵστη ἀττικῶς. *sicut à* τίθεμαι τίθη. *Tertia persona* ἵσταται. Δυ. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. Πλ. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικός.

Ἱστάμην. *Secunda persona* ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, *Tertia persona* ἵστατο. Δυϊ. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται. *à præterito actiuo penultima correpta, ac eadem aspiratione seruata.* Δυ. ἑστάμεθον, ἕστασθον, ἕστασθον. Πλ. ἑστάμεθα, ἕστασθε, ἕστανται. καὶ ἰωνικῶς ἑστάαται: *sed propter hiatum in usu non est.*

Ὑπερσυντ.

Ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο. *à præterito paßiuo, extrema in* μην *mutata.*

Ἀόριστος α.

Ἐστάθην, ἐστάθης, ἐστάθη. *sicut* ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *principalis syllaba tenui spiritu signata, quoniam* ε *cadit, ut* στάθητι σταθήτω, *&* σταθείην.

Μέλλων α.

Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται. *à secũda persona aoristi paßiui* ἐστάθην, ἐστάθης, *abiecto augmento & adiuncta* ομαι.

Μετ

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Εϛάσομαι, ἑϛάσῃ, ἑϛάσεται. à *secunda præteriti passiui interposita*, ομ, ἕϛασαι, ἑϛάσομαι. *seruata etiam præteriti aspiratione.*

Προϛακτικὰ παθητικά. Ενεϛῶς καὶ παρατατικός.

Ιϛασο κοινῶς. à *secunda persona præteriti imperfecti passiui.* ἱϛάμην ἵϛασο κοινῶς, καὶ ἵϛαο ἰωνικῶς, καὶ ἵϛω ἀττικῶς. *Tertia persona* ἱϛάσθω, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπ.

Εϛασο ἑϛάσθω. à *secunda persona præteriti plusquamperfecti.*

Αόριϛος α.

Στάθητι ϛαθήτω, à *tertia persona primi aoristi passiui.*

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεϛῶς καὶ παρατ.

Ιϛαίμην, ἱϛαῖο, ἱϛαῖτο. ἀπὸ τοῦ ἵϛαμαι, *accentu circumflexo in secunda & tertia persona.* Δυ. ἱϛαίμεθον, ἱϛαῖσθον, ἱϛαίσθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Εϛαίμην, ἑϛαῖο, ἑϛαῖτο. *accentu circumflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ.*

Αόριϛος α.

Σταθείην, ϛαθείης, ϛαθείη. à *genitiuo participij eiusdem temporis,* ϛαθεὶς ϛαθέντος.

Μέλλων α. Σταθησοίμην, ϛαθήσοιο, ϛαθήσοιτο. à *prima persona futuri passiui.*

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Εϛασοίμην, ἑϛάσοιο, ἑϛάσοιτο. à *prima persona eiusdem temporis.*

Υποτα-

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, διὰ τοῦ α, *licet à quibusdam* διὰ τοῦ η *inueniam huiusmodi personas, secundam scilicet, & tertiam, declinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino censeo seruandam, quæ est,* ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. *hoc est, Quod uniuersaliter tertiæ personæ actiuorũ subiunctiuorũ, secundæ sunt passiuorum: quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tmpus à nonnullis, quàm regula tradat. Illi enim ponunt* ἐὰν ἱστῶ ἱστῇς ἱστῇ. *Regula uero* ἱστᾷς ἱστᾷ, διὰ τοῦ α, *quæ est,* κατὰ μὲν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η γράφεται, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω μεγάλου, *cum præsertim* τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας *seruandum sit.* Δυ. ἐὰν ἱστώμετον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πλ. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν ἑστῶμαι, *à præterito paßiuo, penultima in* ω μέγα *conuersa, ut* ἕσταμαι ἑστῶμαι. *Secunda persona,* ἐὰν ἑστᾷ, *à tertia actiui eiusdẽ temporis et modi, abiecta extrema syllaba.* ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ἑστᾷ, ἑστᾶται. Δυ. ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, *à tertia persona primi aoristi paßiui, &c.*

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἵστασθαι, *à tertia persona singularis paßiui* ἵσταται. *Vel à secunda plurali,* ε *in* αι *diph. mutato.*

Παρα-

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἑστάσθαι, à tertia singulari, uel à secunda plurali, ut in præsenti.

Ἀόριστος α. σταθῆναι. Μέλλων α. σταθήσεσθαι. Μετ' ὀλίγον μέλ. ἑστάσεσθαι.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Ἵσταμαι, ἵστασαι καὶ ἵστῃ, ἵσταται. ab actiuo fit, sicut & paßiua.

Παρατατικός.

Ἱστάμην, ἵστασο καὶ ἵσταο καὶ ἵστω, ἵστατο.

Ἀόριστος α.

Ἐστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο. sicut ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.

Ἀόριστος β.

Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἵστημι. posset tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est, ἔστην ἐστάμην, extrema uocali, η scilicet, in α legitimam breuem uersa, ac interposita μη. Vel potius à primo aoristo paßiuo antiquorum more, extrema in μην mutata, ἐστάθην, ἐστάμην. ἔστασο καὶ ἔστω, ἔστατο. & eadem est literatura cũ præterito plusquãperfecto paßiuo, differt tamen spiritu.

Μέλλων α.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται. à στήσω futuro actiuo.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. ἱστάσθω.

Ἀόριστος α.

Στῆσαι, στησάσθω. ὡς τύψαι, τυψάσθω.

Εὐκτι-

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ισαίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο. Αόρ. α. σησαίμην, σήσαιο, σύσαιτο.

Μέλλων α.

Στησοίμην, σήσοιο, σήσοιτο. ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςῶς καὶ παρατ.

Εὰν ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται. Αόρ. α. ἐὰν σήσομαι, σήσῃ, σήσηται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ιςασθαι. ἀόρ. α. σήσασθαι. μέλ. α. σήσεσθαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ μι ῥημάτων.

Verba in μι tertiæ coniugationis fiunt, ut ſupra diximus, à grauitonis, à quibus fiunt circunflexa tertiæ coniugationis: & in penultima actiui habent ω μέγα. in paßiui autem penultima ο μικρὸν, quod oſtendit, & quotæ ſunt coniugationis, & unde deducantur, ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. *Paßiuum uero* δίδωμαι.

Οριςικὰ ἐνεργητικά. Ενεςῶς.

Δίδωμι *fit à* διδόω *grauitono, cuius circunflexũ eſt* διδῶ. *extrema in* μι, *& penultima uocali* ο *ſcilicet par uo in* ω *magnum mutatis, ut* διδόω δίδωμι. διδόω *uero,* ἀπὸ τοῦ δόω, *per reduplicationem propriam, quæ eſt, cum bis eadem conſonans repetitur cum uocali breui. Secunda perſona à prima fit, extrema in* ς *mutata* δίδως. *Tertia à ſecunda adiuncto* ι, Δίδωσι. Δυ. δίδοτον δίδοτον. Πλ. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, *ad ſimilitudinem datiui pluralis proprij participij.* καὶ ἰωνικῶς δοδόασι εὐχρηςον.

Παρα-

Παρατατικὸς.

Ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, à præsenti ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ ω μεγάλου. nam ut in τίθημι dictum eſt, præteritum imperfectum & ſecundus aoriſtus uerborũ in μι penultimã proprij actiui præſentis ſeruare debent, ut δίδωμι, ἐδίδων, ἔδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Ὑπερσυντ.

Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Ἀόριστος α.

Ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Ἀόριστος β.

Ἔδων, ἔδως, ἔδω. à futuro extrema in ν conuerſa, & ε communi augmento præpoſito. Δυ. ἔδοτον, ἐδότην. Πλ. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, penultima correpta contra communem regulam ſecundi aoriſti, ut in τίθημι dictum eſt.

Μέλλων α.

Δώσω, δώσεις, δώσει. ἀπὸ τοῦ δόω, ο paruo in ω magnum mutato.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοθι, διδότω. ὡς τίθετι τιθέτω, penultima correpta, ut in τίθημι dictum eſt, quam Homerus produxit. Ὀδυσ. γ. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε δεδωκέτω, à tertia præteriti perfecti actiui, ſicut τέτυφε τετυφέτω.

Ἀόρι-

Αόριστος β.

Δόθι δόθω, *penultima correpta contra regulam, ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictum est*, ἄχρηστον, *sed pro eo utimur* δὸς δότω, *&c.*

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίην, διδοίης, διδοίη. *sicut* τιθείην τιθείης. *à genitiuo participij*, διδοῦς, τος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι. *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος β.

Δοίην, δοίης, δοίη, *à genitiuo participij*, δοὺς δόντος. Δυϊκὰ, δοίητον δοιήτην. Πληθυ. Δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν *expuncto* μ. Οδυσσείας ω. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων α.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι. ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Εὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ ω μεγάλου. *sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Εὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριστος β.

Εὰν δῶ, δῷς, δῷ. διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς εἴρηται.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδόναι, *à genitiuo participij* διδοῦς διδόντος. *uel à prima persona pluralis numeri*, δίδομεν.

Παρα-

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Δεδωκέναι. ὡς τετυφέναι.

Αόριστος β.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, *ut in* τίθημι *dictum est.*

Μέλλ. α. Δώσειν.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται. *ab actiuo,* ω *magno in* ο *paruum, & extrema in* μαι *mutatis.*

Παρατατικός.

Εδιδόμην, ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο. *à prima persona præsentis.*

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται. *à præterito actiuo* δέδωκα, ω *magno in* ο *paruum mutato, & extrema in* μαι *conuersa.*

Υπερσυντ.

Εδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, *à præterito paßiuo* δέδομαι.

Αόριστος α.

Εδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. *à tertia singulari præteriti paßiui, extrema in* θην *mutata, sicut* ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων α. Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, *à secunda persona aoristi paßiui.*

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, *à secunda persona præteriti paßiui.*

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο καὶ δίδου, διδόσθω. *à secunda persona præteriti perfecti paßiui.*

Παρα-

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Δέδοσο δεδόσθω, à ſecunda perſona præteriti plusquamperfecti paßiui.

Αόριστος α.

Δόθητι δοθήτω, à tertia perſona aoriſti paßiui.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. ſicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. ſicut τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Αόριστος β.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη. à genitiuo participij eiuſdem temporis.

Μέλλων α.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο. à prima futuri paſſiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δοδόσοιο, δεδόσοιτο. à prima perſona paulo poſt futuri.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν διδῶμαι, ſicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uero & tertia perſona ω magno ſcribuntur. ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται. quoniam ut ſupra dictum eſt, prima coniugatio uerborũ in μι per η declinatur, ſecunda per α, tertia per ω in modo ſubiunctiuo.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Εὰν διδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν δεδῷ, à tertia actiui ſubiunctiui eiuſdem temporis extrema ſyllaba abiecta. ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκης, δεδώκῃ. ἐὰν δεδῷ. tertia ἐὰν δεδῶται.

Αόρι-

Αόριστος α.

Εὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ. à tertia perſona aoriſti paſ- ſiui, extrema in ῶ circumflexum mutata, et abiecto augmento, ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. ἐὰν δοθῶ.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, à tertia perſona ſingulari δίδοται. uel à ſecunda plurali, ε tenui in αι diph. uerſo.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Δεδόσθαι ſicut τεθεῖσθαι.

Αόριστος α.	Δοθῆναι à tertia eiuſdem temporis.
Μέλλων α.	δοθήσεσθαι.
Μετ' ὀλ. μέλλ.	δεδώσεσθαι.

Ρήματα μέσα. Ενεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ad paſſiuorum declinationem.

Αόριστος α.

Εδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Αόριστος β.

Εδόμην, ἔδοσο καὶ ἔδου, ἔδοτο. à paßiuo aoriſto fit, antiquorum more, extrema in μην mutata, ἐδόθην, ἐδόμην, unde ἀπεδόμην.

Μέλλων α.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται. ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο καὶ δίδου, διδόσθω. ad paſſiuorum ſimilitudinem.

Αόριστος β.

Δόσω καὶ δοῦ δόσθω. δόσθον δόσθων, δόσθε δόσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, ſicut paſſiua.

Αόριστος β.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο. Μέλ. α. δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται. *sicut passiua.*

Αόριστος β.

Ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι. ἀόρ. β. δόσθαι. Μέλ. α. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ μι ῥημάτων.

Verba in μι quartæ coniugationis fiunt, ut dictum est, à grauitonis uerbis sextæ coniugationis in νω desinentibus, in quibus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habent υ productum. In paßiui uero penultima idem υ correptum. quod ostẽdit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur: nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in μι desinentia, ζεύγνύω ζεύγνῡμι. *paßiuum* ζεύγνῦμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ζεύγνυμι *à* ζευγνύω *uerbo grauitono fit, extrema in* μι *conuersa, & penultima quæ in grauitono breuis est, hoc est* υ *in seipsam productam conuersa. Secunda persona* ζεύγνυς, *à prima fit, extrema in* ς *conuersa. Tertia* ζεύγνυσι, *à secunda, adiuncto* ι. Δυ. ζεύγνυτον ζεύγνυτον. Πλ. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι *secundum communem regulam esse deuerat, ad similitudinem datiui pluralis. sed usus obtinuit, ut in his uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali gra-*

-rali grauitonum, ut ζευγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, & similibus. Iones uero ζευγνύασι dicunt.

Παρατατικός.

Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυ. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. Πλ. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. nec ultra declinatur. Nam huiusmodi uerba si polysyllaba ba sunt, in præsenti solum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis, quàm in paßiuis. Si uerò disyllaba, & futurũ primum & secundum aoristum habent, ut κλῦμι. Παρατ. ἔκλυν. μέλ. α. κλύσω. ἀόρ. β. ἔκλυν. ἡ μετοχὴ ὁ κλὺς, τοῦ κλυῶτος. τὸ προστακτικὸν κλῦθι. ὡς τὸ κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, & cætera quæ ab his deducuntur. δῦμι. παρατ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόρ. β. ἔδυν. et similia, in quibus secundus aoristus par est præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ζεύγνυθι ζευγνύτω. Δυϊ. ζεύγνυτον ζευγνύτων. Πλ. ζεύγνυτε ζευγνύτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ζευγνύην. ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etsi regulariter formari poßunt à genitiuo participij ζευγνὺς ζευγνυῶτος, sicut & alia uerba in μι, in usu tamen non sunt. At eorum paßiua omnino deficiunt in modo optatiuo, quia si formarentur secundum regulam, necessario haberent υι diphthongũ in penultima, sequente consonante, cum hic modus formetur à prima persona indicatiui paßiui extrema in μην mutata, & adiuncto ι

penultimæ uocali, ut τύπτωμαι τυπτοίμην. *ſic* ζεύγνυμαι ζευγνύμην. *Sed hoc fieri non poteſt, quia poſt* ῃ *diphth. ſequitur* μ *conſonans, quod eſt contra regulam quæ poſt* ῃ *diphthongum uocalem tantummodo admittit, ut* ἅρπῃα, μῇα, τετυφῇα. *qua cautum eſt, ut poſt* ῃ *diphthongum uocalis tantum ſequatur, non autem conſonans.*

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm paßiuorum huius quartæ coniugationis, non poteſt formari duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum altera eſt, quod ſubiunctiui uerborum in μι *eandem uocalem & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis. ſic enim circũflexa cõmuniter appellantur, etſi uerba in* μι *ab eis mediate deriuẽtur, ſicut ſupra dictũ eſt, ut* τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν ἱστῶ, ἐὰν διδῶ. *& ſimilia ſecundum quam regulam etiam ſubiũctiui quartæ coniugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum ſuis primitiuis quæ grauitona ſunt, ut* ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. *Altera regula eſt, quòd omne participium in* ς ὀξύτονον *declinatur per* ντ, *ſubiunctiuum facit circumflexum, ut* τυφθεὶς τυφθέντος. ἐὰν τυφθῶ, τιθεὶς, τιθέντος, ἐὰν τιθῶ. *ſic* ζευγνὺς ζευγνῶτος, ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς πηγνῶτος, ἐὰν πηγνυῶ. *quod priori regulæ omnino repugnat, ob quam rem ſubiunctiuus modus prorſus deeſt.*

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός. ζευγνῦναι.

Οριστικά. παθητικά. Ενεστώς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. *ab actiuo fit, penultima quæ longa eſt, in ſeipſam breuem conuerſa.*

Παρα-

Παρατατικός.

Ἐζώγνύμην, ἐζώγνυσο, ἐζώγνυτο. καὶ τὰ λοιπά.

Προςακτικὰ παθητικά. Ἐνεςὼς καὶ παρατατικός.

Ζώγνυσο ζωγνύσθω, ζώγνυσθον ζωγνύσθων, ζώγνυσθε ζωγνύσθωσαν.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ζώγνυσθαι.

DE VERBIS IN MI, *quæ non omnino regulas sequuntur.*

Posteaquàm de uerbis in μι *dictum est, quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt, & quorum usus per omnes modos frequenter habetur.* N*unc de his dicendum est, quæ à communibus regulis declinant, nec per omnes modos & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur.* E*t primum de disyllabis, quorum cum* εἰμὶ *substantiuum uerbum frequentissimo sit in usu ab eo incipiendum esse duxi.* V*erum quoniam* ἕω *primitiuum eius secundum uarium accentum & spiritum uaria habet significata, hæc primum exponam:* Grauitonum *enim & tenui spiritu signatum, sum siue existo significat.* Οδυσσ. ι. ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπὸ πρόσθι δώματα ναίων. *& etiam uado & perficio significat.* A*spiratum uero, induo & sedeo, unde* ἕω. *significat etiam mitto, unde* ἱέω ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. A*t* ἐῶ *circumflexum & tenuem spiritum habens,* ἀπὸ τοῦ ἐάω, *sino significat, aspiratur uero sedeo, & fit* ἀπὸ τοῦ ἕεω.

Περὶ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω.

Ab ἔω igitur, quod existo significat, sextæ coniugationis grauitonorum deriuatur εἰμὶ, extrema in μι mutato, sicut ἀ τιθέω τίθημι, & ι ancipiti assumpta. quoniam uerba in μι desinentia, penultimam productam habere uolunt, & ε in η conuerti non potuit ne coincideret cum hoc uerbo, quod est ἠμὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. & etiam ne penitus amitteret omnes partes siue literas sui primitiui: quoniam deriuatiua omnino aliquid de suis primitiuis seruare debent. Præterea ut saperet naturam uerborum in μι quartæ coniugationis, quæ in penultima υ ancipitem longam habere uolunt. Nam ε non potest produci per υ, sed per η aut ι, & sic penultima ει diphthongo facta est longa, & εἰμὶ dictum est, quod omnino est contra communem regulam uerborũ in μι, quæ uolunt habere in penultima, aut η si sint primæ uel secundæ cõiugationis, aut ω si sint tertiæ, aut υ longã si sint quartæ. idcirco hoc uerbum excipitur, & etiam εἶμι τὸ πορεύομαι, cum & ipsum ει diphthongum habeat in penultima: & est quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuum non patiatur synæresim in modo indicatiuo, & etiam sit ei par syllabis, sicut ζεύγνύω ζεύγνυμι. Acuit eatremam, quod est etiam contra communem dictorum uerborũ regulam. nam uerba in μι aut habent circumflexum accentum in penultima si sint disyllaba, aut acutum in antepenultima, si polysyllaba sint. Sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ & φημὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ φ, ἠμὶ. quæ cum sint ἐγκλιτικὰ, opus est ut acuant extremam. Nam omnis

ἐγκλι-

ἐγκλιτικὰ dictio accentum super extremam habet: aut acutum, aut circumflexum: nunquam autem grauem, nisi per pathos, ut σφέας ἀπὸ τοῦ σφάς. Οδυσ. δ. καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. cum aliis uero ennunciata inclinatur ad accentum præcedentis syllabæ: si dictio præcedens permiserit, ut εἰμὶ, ἐγώ εἰμι. φημὶ σύμφημι. Inuenitur etiam ἐμμὶ δωρικῶς subtracto ι diphthongi, ac geminato μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ. εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον οὐ καλλὸς ἐμμί. Et in eodem. ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ' οὔποτ' ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda persona εἶν, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, extrema in ς conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης, cuius apud poetas frequentissimus est usus. Quo in loco aduertendum est, εἶς acutum habere accentum, quanquam per communem regulam circumflecti appetat. Nam omne uerbum in lõgam desinens accentum suscipientem, circumflectitur: quod ut quibusdam placet factum est, ne coincidat cum εἶς secunda persona, ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circumflexum habet accentum. Est etiam encliticum, ut αἵματός εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. Οδυσ. δ. abiecta uero ς, fit εἶ τὸ ὑπάρχεις, & circumflectitur: quanquam deducitur ab εἶς, quod acuitur, ut dictum est, quod & Ioannes Charax asserit, dicens. ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ τὸ ἀπὸ τῆς εἶς, ἀποβολῇ τοῦ ς, καὶ περισπάσθη τὸ εἶ τοῦ εἴς ὀξυτονουμένου. ἐπειδὴ εἴς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει δίφθογγον λήγοντα ῥήματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. nec inclinatiuum est εἶ, ut ὑιὸς ἐμοῦ εἶ σὺ, etsi εἰμὶ εἴς ἐςὶ enclitica sint.

Poteſt etiam & alio modo formari ſecundum Apollonium, hoc eſt à uerbo grauitono ἕω τὸ ὑπάρχω, paſſiuum ἕομαι. Secunda perſona ἕῃ κοινῶς, καὶ ἕει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ. Nam conſueuerunt attici formare huiuſmodi ſecundas perſonas indicatiuorum paßiuorum per ει dipht. & ſicut in τύπτομαι dictum eſt, tertiam perſonam actiuorum ſecundam faciũt paßiuorũ ut βούλω, βούλεις, βούλει. βούλομαι βούλει. ſic ἕω, ἕεις, ἕει. ἕομαι, ἕει, καὶ κράσει εἶ. Eſt & alia ſecunda perſona huius uerbi, cuius apud Poetas frequentißimus eſt uſus, hoc eſt ἐσσὶ, quæ ſecundum aliquos fit à ſecunda perſona regulariter formata, ἀπὸ τοῦ εἰμί. hoc eſt εἷς, cui addito altero ς, & ι in finem tranſlato fit ἐσσί. ς enim neceſſario geminatur: quoniam ſimplex ς cum ἰῶτα prolato eſt χαρακτηριστικὸν tertiæ perſonæ, ut τύπτουσι τίθησι. Sed alio modo eam format Herodianus: hoc eſt, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ interpoſito ς, ἐσμὶ facit. cuius extrema in ς conuerſa, fit ἐσσ geminato σσ. ſed quoniam nulla dictio in eandem conſonantem geminatam deſinere poteſt, additum eſt ι, & ſic ἐσσὶ factum eſt, quod inclinatur, ut σχέτλιός ἐσσι γεραιὲ Ιλιά. κ.

Tertia perſona ἐστὶ, cuius uaria eſt formatio, cum nullo modo regulariter formari poßit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam ſi à prima perſona formare uoluerimus, μι in σι conuerſa, εἰσὶ fiet. Si à ſecunda regulariter formata, hoc eſt εἷς, adiuncto ι fiet tertia ſingularis εἰσί. & talis eſt tertia pluralis. Idcirco alij alio modo eam formarunt. Quidam enim à prima perſona εἰμὶ, abiecto prius ι de dipthongo, deinde

extrema in σι conuersa secundum communem regulam, ac postremo ς in τ mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι desinens uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere ς, ut saltem penultima esset positione longa, & sic factum est ἐστὶ. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, à secunda persona ἐσσὶ, mutato altero ς in τ, fit ἐστὶ: non tamen doricum est, licet in τι desinat, sed dorico simile. Nam dorica propria secundum Herodianum in τι puram desinunt, hoc est, nulla consonante præcedente τ, si sint tertiæ personæ singularis uerborum in μι, ut φησὶ φατὶ, δίδωσι δίδωτι, uerum ἐστὶ ς habet ante τ. In plurali uero consueuerunt Dores, etiam ν consonante præcedente τ, formare tertiã personam in τι, ut φαντὶ, δίδοντι, &c. huiusmodi.

Δυϊκὰ, ἐτὸν ἐτὸν, esse debuerat penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμι, interposito ς, ἐστὸν ἐςὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι, quæ illam in singulari tantum productam habere uolunt. Ιλιάδος α. ἀλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. Πλ. ἐσμὲν, καὶ εἰμὲν, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ. Ιλιάδ. ν. οὔτοί τι μάχ' ἀδαήμενες εἰμέν. & Ιλιάδος η. ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν. καὶ δωρικῶς εἰμὲς. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς. Secunda persona ἐστὲ. Tertia ἐσὶ καὶ εἰσὶ interposito ι, ut penultima producatur: sicut dictum est, ad similitudinem datiui pluralis proprij participij cum in ι desinat. καὶ ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθέασι: retracto accentu in antepenultimam, cum non amplius sit encliticum. polysyllaba enim enclitica esse

non

non possunt, sed disyllaba tantum et monosyllaba. Ἰλιά δος η. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

Παρατατικός.

Ἦν à *prima persona præsentis temporis fit, extrema in* ν *mutata, ut* εἰμὶ εἶν. *sicut* ἵστημι ἵστην. Deinde *soluta diphthongo &* ε *in* η *conuerso, sicut* ἔμελλον ἤμελλον *fit* ἦν, ι *tamen prius expuncto, quoniam desinentia in* ν *nihil uolunt habere non prolatũ ante* ν. Iones *uero dicunt* ἔα. Ἰλιάδ. ε. ἤκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. καὶ Ὀδυσ. ξ. τοῖς ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. S*iue* ἀπὸ τοῦ εἶν *dissoluta dipht. in* εα ἰωνικῶς, *sicut* ᾔδειν ᾔδεα. *siue* ἀπὸ τοῦ ἦν, η *in* εα *soluta etiam* ἰωνικῶς, *abiecto* ν *sicut* ξέρξην ξέρξεα. *nam* α *respuit habere post se* ν, *nisi dictio ex declinatione desinat in* ν, *ut* μοῦσαν & ἔτυψαν *hæc enim à declinatione habent* ν, & *nõ* κατὰ πάθος, *et sic fit* ἔα. *unde* ε *in* η *conuerso fit* ἦα. Ὀδυσ. κ. ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιλίσσης. *Attici uero* ε & α *in* η *uertentes* κατὰ κρᾶσιν ἦ *dicunt: sicut* ᾔδεα ᾔδη. ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. δεῖ γάρ ὡς ἔοικέ μοι λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος ἀντὶ τοῦ ἦν. Poet*æ uero præponentes* ε *primæ personæ communi* ἦν ἔην *dicunt.* Ἰλιάδος λ. ὡς ἔον εἴ ποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔον à *uerbo grauitono* ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συστολῇ ἔον. *ut* ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε. & Ἰλιάδος ψ. ὡς ποτε ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων. & ἔσκον *quoque dicunt,* ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ἰλιάδος η. γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων. Et *sic prima persona præteriti imperfecti septem modis inuenitur: secundum uaria idiomata.* Communes *enim* ἦν *dicunt.* Iones *uero*

ἔα, &

ἔα, & ἦα. Attici uero ἦ monoſyllabum. At poetæ ἔην, ἔον & ἔσκον dicunt. Secunda perſona à prima fit, ν in ς conuerſo, ut ἦν ἦς, ſicut ἐτίθην ἐτίθης. nec ſubſcribitur ι, ut in τίθημι dictum eſt, cui adiuncta θα αἰολικῶς fit ἦσθα. Οδυσ. π. ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο, ἦσθα tamen inuenitur ſubſcripto ι in modo indicatiuo, ſed hoc eſt à uerbo grauitono εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντελικός. ᾔδειν ᾔδεις, adiuncta θα, ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα. ſicut οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia perſona ἦ eſſe debuerat à ſecunda perſona abiecto ς ſecundum communem regulam uerborum in μι, ut ἐτίθης ἐτίθη. ſic ἦς ἦ ſed in uſu non eſt, pro ea autem utimur ἦν, quæ à grauitono uerbo deriuatur, hoc eſt, ἔω. ὁ παρατ. ἦον, ἦες, ἦε καὶ ἦεν. Nam ε ſi in id deſinat, tertia perſona uerborum appetit poſt ſe ν. mutato uero η in ε, fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, fit ἦν. ſicut ἕεμαι ἧμαι, τὸ κάθημαι. καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ς δωρικῶς fit ἦς, ſicut in prima perſona plurali λέγομεν λέγομες. Θεό. ἐν θαλυσίοις. ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸ ἄλεντα εἵρπομες ἐκπόλιος. Poetæ uero præponentes ε, ἔην dicunt. Ιλιάδος ω. ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. & Οδ. ξ. οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλεύμεν ἠδὲ μάχεσθαι. Deinde producentes ε in η, ἤην faciunt. Οδ. π. καί κεν πάλαι ἐνθάδ' ὀδυσσεὺς ἤην. Iones uero ἔσκεν dicunt. Οδ. ι. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε τήλεμος. Et ſic tertia perſona ſex modis inuenitur. hoc eſt, ἦν ἦς, ἦεν ἤην, ἔην & ἔσκεν. quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta σκε ἰωνικῶς, ἔεσκε. ſed propter alternationem duorum εε, alterum abiicitur, & ſic fit ἔσκε. Sed aduertendum

eſt ἦν

nunquam absque ν inueniri. Δυϊκά, ἔτον, ἔτην esse *debuerat, ab eo quod est* εἶν *penultima correpta, sicut in duali præsentis temporis.* καὶ πλεονασμῷ τοῦ ς ἔςον ἔςην. ἄμφω γὰρ ἔςην τὴν ὁδὸν ποιουμένω. καὶ ἦτον ἤτην, *ab eo quod est* ἦν *penultima producta,* καὶ πλεονασμῷ τοῦ ς. ἦςον ἤςην. Ἰλιάδος ε. ἱερεὺς ἡφαίςοιο, δύο δὲ οἱ υἱέες ἤςην, ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Πληθυν. ἦμεν καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Ἰλιάδος β. ἔνθαδ' ἔσαν ςρουτοῖς νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Illud uero Hesiodi in Theogonia. τῆς δὲ ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντες, ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Nonnulli dicunt hoc esse Bœotorum more, ac Theobanorum, qui singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculini generis et feminini, iungere consueuerunt. Pindarus in Olympijs. μελιγάριες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων πέλεται, ἀντὶ τοῦ πέλονται. τουτέστι ὑπάρχουσι. Et illud, διήγετο σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο. quod Attici solum in neutris nominibus faciunt. Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam, ἀπὸ τοῦ ἦμεν ἦν, pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν ἔτυφθεν, pro ἐτύφθησαν, quod etiam Bœotorum est. Παρακ. ἧκα, ἧκας, ἧκε, à futuro. Ὑπερσυν. ἥκειν, ἥκεις, ἥκει ἄχρηστα. Μέσος παρακ. ἧα, ἧας, ἧε ἄχρηστα. Aliqui tamen uolunt ηα & ἔα primam personã præteriti imperfecti ut dictũ est, ἀπὸ τοῦ ἦν esse potius, quàm medij præteriti perfecti. Μέσος ὑπερσυν. ἤειν, ἤεις, ἤει. Παρακ. παθητικός. ἧμαι, ἧσαι, ἧται ἄχρηστα. Ὑπερσυν. παθητικός. ἥμην, ἧσο, ἧτο ἄχρηστα quibusdam tamen placet hoc esse præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἔμαι, cuius actiuum est εἰμί. ὁ παρατ. ἤμην, ἦσο, ἦτο. Εὐριπίδης. ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην

ημην τέκνων, ἀντὶ τοῦ ἦν, Αόριστος α. ἦσα, ἦσας, ἦσε, à *futuro* ἔσω ἄχρηστα. Αόρ.β.ἦν, ἦς, ἦ. à *futuro* ἔσω. *sicut* ἀπὸ τοῦ θήσω ἔθην, *sed in usu non est: pro eo autem utimur præterito imperfecto* ἦν ἦς ἦν. Μέλλ.α. ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔω, *sed in usu non est, ne coincidat cum* ἔσω *aduerbio loci.* Μέσος μέλλ. ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς. ἔσεται καὶ ἐσσεται ποιητικῶς geminato σσ, καὶ συγκοπῇ ἔσται. εὔχρηστα πάντα ἀπὸ τοῦ ἐσῶ. Dores uero dicunt ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ. *sicut* πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

Προστακτικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ισθι ἀπὸ τοῦ ἔθι, *quod secundum communem regulam formatum est* ἀπὸ τοῦ ἐμὲν, *prima persona plurali, extrema in* θι *conuersa, uel à genitiuo participij* εἷς, ἔντος, ἔθι. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ς, ἔσθι καὶ ἴσθι, ε *in* ι *conuerso, quia quandocunque sit pleonasmus alicuius consonantis in habentibus penultimam in* ε *desinentem, uertitur ut plurimum* ε *in* ι, *ut* ῥέπω ῥίπτω, μένω μίμνω, *sic* ἔθι ἴσθι. *Tertia persona* ἔστω ἀπὸ τοῦ ἔθι, *interiecto* ς, *ubi* ε *seruatum est.* Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. Πλ. ἔσθε ἔσθωσαν, καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. *uel erit dualis numerus pro plurali.*

Εσο *uero ab eo quod est* ἦσο *formatur à secunda persona præteriti imperfecti* ἤμην, ἦσο, ἦτο. *quando accipitur pro eo quod est* ἴσθι *sis uel es. quod est temporis præsentis & præteriti imperfecti imperatiui modi. Si autem ponatur in significatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriua-*

deriuatum esse à præterito plusquamperfecto, quod in hoc uerbo simile est uoce, præterito imperfecto medio utrunque enim facit ἧμην, ἧσο, ἧτο. *licet temporis significatione differant inter se.* Inuenitur *etiam* ἔσσο, σσ *geminato.* Οδυσ. α. ἄλκιμος ἔσσ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικὸς.

Εἴην, εἴης, εἴη. *à genitiuo participij* εἷς ἕντος, *quod in usu non habetur, sicut* τιθείην, τιθείης. ἀπὸ τοῦ τιθεὶς τιθέντος. Δυϊκὰ, εἴητον εἰήτην. Πληθ. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ συγκοπῇ εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Οδυσ. φ. ποῖοι κ' εἶτ' ὀδυσῆι ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι, ἀντὶ τοῦ εἴητε, *hoc est quales essetis* Vlyßi *opitulari sicunde ueniret. &* Οδυσ. ι. οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, ἀντὶ τοῦ εἴησαν, *essent.*

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικὸς.

Εὰν ὦ, *quod circumflectitur, quia eius participium in* ς ὀξύτονον *desinens, declinatur per* ντ, *&* εἷς ἕντος, *etsi in usu non sit, nec obstat altera regula, quæ in* ζεύγνυμι *dicta est, quod subiunctiua uerborum in* μι, *eandem uocem & eundē accentū habere debent cum suis primitiuis circumflexis, quia licet* ἔω *grauitonum sit, à quo deriuatur* εἰμὶ *quartæ coniugationis, ut dictum est: possumus tamen ab eo formare circumflexum uerbum in modo subiunctiuo,* ἐὰν ὦ, *cum ante* ω *præcedat* ε, *licet in usu non habeatur in modo indicatiuo, sicut neque* πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, *et similia quæ disyllaba sunt primæ coniugationis circumflexorum.* At ζευγνύω

nullo

nullo modo synæresim pati potest, cum neque α, neque ε, neque ο paruum præcedat ω magnum. Secunda persona ἧς, cui addit θα syllaba αἰολικῶς, fit ἦσθα ι subscripto. Tertia persona ἧ, καὶ ἰωνικῶς ἦσι, adiuncta σι syllaba. καὶ ἔη ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔης. Ιλιάδος. ξ. ἵνα μήτι κασιγνήτοιο ποινὴ δηρὸν ἄτιος ἔη. καὶ Οδυσ. τ. ὅδ' ἂρ ἀμύμων αὐτὸς ἔη, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ. Δυ. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε ὦσι.

Απαρέμφατα. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Εἶναι. ἔναι tamen esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔμον prima persona plurali, sicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τιθέναι. Nam infinitiui uerborũ μι præsentis temporis penultimam correptam habere uolunt. At εἶναι tanquã disyllabũ, disyllabos aoristos imitatum producit penultimam. Formatur aũt uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν, extrema in ναι mutata. uel ἀπὸ τοῦ ἔμεν, interposito ι εἶναι. καὶ δωρικῶς, καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ιλιάδος δ. ἐπείδη μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι. καὶ αὐτὸς ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Θεόκριτ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. ὅς μετάκαινον ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων α.

Εσεσθαι, à tertia singulari medij futuri ἔσεται, siue à secunda plurali, ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

Μετοχαί. Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Ο εἷς τοῦ ἕντος. sicut ὁ τιθεὶς τοῦ τιθέντος. Sed in usu non est, pro eo autem utimur participio eius primitiui ἔω scilicet, ut ὁ ὢν, τοῦ ὄντος, quod à secundo ao-

do aoristo fit, hoc est ἦον. ἡ μετοχὴ, ὁ ἐὼν, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως. sicut ὁ τυπῶν καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, fit ὁ ὢν τοῦ ὄντος. idcirco acuitur tametsi monosyllabū sit, etiam sit per crasim fiat, ἐὼν ὤν. nam ex graui & acuto circumflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ο ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον. Sed de hoc satis, cum nihil plus in simplicitate habeatur in usu. Nunc uero de compositis quæ ex eo fiunt, & eorum significatione.

De compositis ab εἰμί.

Ενεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν.

Εξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδεια ἔστι.

Συνέστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαστέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεστιν ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλους οἷς ἔχω ἔστι μοι καὶ ἄλλοτι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου ἤγουν μετουσία ἔστι μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρὼν ἐστιν, ἡ παροῦσ' ἐστιν, ἡ ἐπὶ οὐδετέρου παρόν ἐστι.

Επεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἔστι. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο. ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ, ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχειν.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν ἤγουν πλοῦτος καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεστί μοι σοφίας. περίεστι καὶ ἀντὶ κρεῖττον ἐστί. καὶ ὅμηρος περὶ μὲν

βουλῇ

βουλῇ δαναῶν περὶ δ᾽ ἐςὶ μάχεσθαι, ἤγουν περίεςε μέν. ταὶ κρείττους ἐςὶ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεςε δ᾽ ἐν τῷ μάχεσθαι, ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικήν. περίεςιν ἀντὶ τοῦ ζῇ. Απεςιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐςί.

Περὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.

Οριςικὰ ἐνεργητικά. Ενεςώς.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc est uado, fit à uerbo grauitono ἔω, ἐπενθέσει τοῦ ι εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς μι, fit εἶμι. Pro quo aduertendum est, quòd quatuor sunt uerba in ω desinentia quæ uado significant: quorum primum est ἔω, à quo deriuatur εἴω, interiecto ι, cui subtracto ε fit ἴω, unde ἶμι disyllabum, & ἴεω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι, unde ἵημι uado. A uerbo igitur εἴω διὰ διφθόγγου fit εἶμι, & est quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuum non patiatur synæresim, quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam ει diphthongum in penultima contra naturam uerborum in μι, & eadem circumflectitur cum sit longa natura ante breuem. Secunda persona εἶς à prima fit, extrema in ς mutata. Οδυσσείας α. τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; hoc est, quis es? unde uenis hominum? Illud uero Theocriti ἐν νομεῦσι. uidelicet εἰμὴ ἄπει τοῦ τῶθεν. hoc est, nisi habeas isthinc. Secunda persona est omnino similis secundæ uerbi substãtiui εἶ, quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι. ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔη ἀττικῶς καὶ κράσει εἶ, καὶ ἐν συνθέσει ἄπει. Vel à secunda fit persona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ς εἶ, καὶ ἄπει. tertia persona εἶσι à secunda fit, adiuncto ι. Ιλιάδος γ.

αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρὴς, ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός. hoc est, διέρχεται transit. Δυϊ. ἴτον ἴτον, διὰ τοῦ ι. Nam singularia cum ει diphth. scribuntur, ut productam habeant penultimam: secundum regulæ præceptionem. Dualia uero & pluralia solo ι correpto, siue à proprio singulari fiant, abiecto ε de diphth. siue ἀπὸ τοῦ ἴμι. ἡσίοδος ἐν ἔργοις, λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præsens pro futuro. Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσι κοινῶς, penultima producta, quandoquidē in ι desinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ιλιάδος π, κατ' ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, accentu in eadem syllaba seruato. Nam ἴωνες interponentes α in huiusmodi personis accentum relinquunt in eadem syllaba in qua prius erat: circumflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutauerit, ut τιθεῖσι, τιθέασι. sic ἶσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Εἶν, εἶς, εἶ, à præsenti sicut ἐτίθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυϊκά. ἴτον ἴτην. Ιλιάδος α. τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν penultima correpta. Ιλιάδος γ. οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η. ἤισαν. Ιλιάδος ν. τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤισαν ἐς πόλεμον. Eustatius tamen ἐν τῷ ω τῆς Οδυσσείας uult hanc esse tertiam pluralem primi aoristi ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλ. εἴσω. ἀόρ. α. εἶσα. unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η fit ἤισαν. Παρακ. εἶκα, εἶκας, εἶκε, à futuro εἴσω ἄχρηστα. Μέσος παρακ. Εἶα, εἶας, εἶε. ε uero in η uerso, ac ι subscripto ᾖα dicimus. καὶ διαλύσει ἤια.

ἤιας,

ἤïας, ἤïε. Ὀδυσσ. δ. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης ἀτρυγέτοιο ἤïα. καὶ Ἰλιάδ. α. ὁ δ' ἤïε νυκτὶ ἐοικὼς, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. Ὑπερσυν. ἤκειν, ἤκεις, ἤκει, à præterito perfecto ε in η conuerso ἀττικῶς, ac subscripto ι, ἄχρηστα. Μέσος ὑπερσυν. ἤειν, ἤεις, ἤει, à præterito medio. Δυϊκὰ, ἤειτον, ἠείτην. Πλη. ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν, καὶ συστολῇ ἤεσαν. & sic omnia cōposita ab his, ut ἀνήειν, ἐξήειν. ἀνήειμεν, ἐξήειμεν. ἀνήεσαν, ἐξήεσαν, συνήεσαν. συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν, καὶ ἐξίεσαν, ἔπεμψαν διὰ τοῦ ι. Ἀόριστος α. Εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. Ἀόρ. β. Secundus aoristus non inuenitur, sed pro eo utimur aoristo primitiui: hoc est ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω, unde participium ἰὼν ἰόντος, καὶ ἐξιὼν ἐξιόντος secundum alios. At secundum Theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, præsentis temporis est. Μέλλ. α. εἴσω, εἴσεις, εἴσει. ἀπὸ τοῦ εἴω, sed in usu non est. utimur autem pro eo, præsenti tempore: hoc est, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιάδος α. νῦν δ' εἶμι φθίηνδε, hoc est, ibo. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, τῇ δὲ εἶς ᾗ σ' ἐὰν ἐγώ περ ἄγω. καὶ προσθέσει τῆς θα αἰολικῶς εἶθα. Ἰλιάδος κ. εἰ μὲν γάρ κέσε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν, ἦτε καὶ ὕστερον εἶθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Ὀδυσσείας τ. ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶθα θύραζε, hoc est, ibis. & Ἰλιάδος ς. ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, id est, ibit.

Προστακτικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἴθι, unde ἄπιθι, fit à prima persona plurali, extrema in θι mutata, ἴμεν, ἴθι, sicut δίδομεν δίδοθι. Tertia ἴτω, à secunda, extrema in τω uersa. Δυ. ἴτον ἴτων. Πλη. ἴτε ἴτωσαν. Ἀόρ. β. εἶ, quod cum omnibus præpositionibus componere licet: duabus tantum exceptis,

 hoc est,

hoc est, συὼ *&* παρὰ, *ut* δίει, ἔξει, *&c.* Fit *autem à tertia persona secnndi aoristi, hoc est,* ἴον, ἴες, ἴε. *cuius thema est* εἴω, *ut supra dictum est.* τὸ προσακτικὸν ἴε, *unde* ἔξιε. καὶ κατὰ μετάθεσιν, καὶ συναίρεσιν εἶ, *unde* ἔξει. Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις. ποῦ στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. *Potest etiam deduci* ἀπὸ τοῦ εἶμι, *hoc est, à tertia persona præteriti imperfecti* εἶν, εἶς, εἶ. τὸ προσακτικὸν εἶ. καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῶ, καὶ αἰολικῶ. *Nam Attici si non utantur terminatione in* θι *in imperatiuis uerborum in* μι, *utuntur tertijs personis præteritorum imperfectorum, sicut & in uerbis in* ω *desinentibus, ut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. τὸ προσακτικὸν τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προσακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐπίμπλη. Αριστοφάνης. καὶ τοὺς κορίνους ἅπαντες ἐπίμπλη πετρῶν, ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προσακτικὸν ἵστη. Ιλιάδος φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα, ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, *statue.*

Εὐκτικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Εἴην, εἴης, εἴη, *esse debuerat secundum artem, à genitiuo participij* εἷς ἕνθος, *quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui* εἰμί. *Sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt: attamen Homerus usus est tertia persona* εἴη. Οδυσ. ξ. λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλὰ τῆς εἴη εἰπεῖν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν, ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. *Etiam subiunctiuus modus in usu non est, quia coincideret subiunctiuo eiusdem uerbi substantiui, hoc est,* ἐὰν ὦ, ἧς, ἧ.

Απαρέμ-

Ἀπαρέμφατα. Ἐνεςὼς καὶ παρατατικός.

Ἰναι, à prima persona plurali, extrema in ναι conuersa, ἴμεν ἴναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἴμεν. quod omnino est simile primæ personæ plurali. Ἰλιάδος α. ἐπειὴ πολὺ φέρτερον ἐςὶν οἴκαδ' ἴμεν, hoc est ire. Inuenitur etiam εἶ εἶναι τὸ πορεύεσθαι, διὰ διφθόγγου παραλόγως, quod fit aut ἀπὸ τοῦ ἴναι præposito ε. aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem significat, ἀπὸ τοῦ ἵημι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι καὶ ε εἶναι, unde παρεῖναι et ἀπεῖναι ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis eiusdem uerbi.

Ἔνειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.

Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.

Ἔξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.

Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.

Ἄνειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.

Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.

Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμι τινὰ, ἤγουν κολάζω.

Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμι.

Ἔπειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.

Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.

Ἄπειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

Περὶ τοῦ ἵημι.

Ιημι uaria ſignificat, ſecundum uarium ſpiritum. Denſo enim ſpiritu, mitto & cupio ſignificat: tenui autem, uado. Nec in omnibus modis & temporibus ac generibus idem eſt uſus & ſcriptura. Idcirco in tria illud diſtinguere licet ſecundum tria diuerſa ſignificata. hoc eſt ἵημι τὸ πέμπω, ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, ἵημι τὸ πορεύομαι. quorum ἵημι τὸ πέμπω, cum eius inflexio magis ſit in uſu, id in primis formandum & declinandum eſſe cenſui.

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Ιημι τὸ πέμπω, ἀπὸ τοῦ ἱέω fit, extrema in μι, ac penultima in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in μι primi tractatus dictum eſt. & patitur ſynæreſim, & eſt primæ coniugationis circumflexorum, ut ἱέω ἱῶ, unde ἵημι. ſicut ἀπὸ τοῦ τιθέω ῶ, τίθημι. Cuius formationem & inflexionem in omnibus modis & temporibus & generibus hoc uerbum ἵημι omnino imitatur. Secunda perſona ἵης, teλtia ἵησι. Ιλιάδος φ. ἀξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, hoc eſt, mittit. Δυϊκά, ἵετον ἵετον, Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ιλιάδος γ. δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, καὶ ἰωνικῶς ἱέασι. ſicut τιθεῖσι, τιθέασι, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς α μακρὸν ἀττικῶς ἱᾶσι triſyllabum, ſicut ἴασι, ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & accentu & ſpiritu. Nam ἴασι acutum accentum habet in antepenultima, & tenui ſpiritu ſignatur. ἱᾶσι uero penultimam circumflectit, & denſum ſpiritum habet. Differunt etiam in

compo-

compositione præpositionum, quoniam non cum omnibus & eisdem præpositionibus utrunque componitur. Nam cum ἐν *ἐνιᾶσι dicimus, non autem* ἐνίασι. *Cum* εἰς *uero & è contrario* εἰσίασι *dicimus, non autem* εἰσιᾶσι. *Cum* σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι *dicimus. Cum* πρὸς, προσίασι, *non autem* προσιᾶσι, *licet* προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσήκατο, & προσέεμνος *dicamus. Nam composita huius præpositionis* πρὸς, *cum actiuis huius uerbi in usu communiter non habentur. non enim dicimus* προσίημι, *neque* προσήσω, *neque* προσῆκα, *&c. sic igitur neque* προσιᾶσι. *At* εἶμι *contrariũ facit. dicimus enim &* πρόσειμι, & πρόσεισι. *sic etiã* προσίασι *dicẽdum est. Cum* πρὸ *uero,* προιᾶσι, *nõ* προίασι. *Cum* ἀνὰ *utrunque dicimus, &* ἀνίασι & ἀνιᾶσι. *Etiam cũ* κατὰ, *et* κατίασι & κατιᾶσι. *Cum* διὰ, διάσι, *non* διᾶσι, *licet* διᾶσι *dicatur. Cum* μετὰ, & μετίασι & μετιᾶσι *dicimus. Et cum* παρὰ, & παρίασι & παριᾶσι. *Cum* ἀντὶ *uero neutrum componitur.*

Παρατ. ἵην, ἵης, ἵη. *sicut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. *pro quo magis utimur singulari primitiui,* ἵεον ἵουν, ἵεες ἵεις, ἵεε ἵει. Ἰλιάδος π. ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ ἐν συνθέσει ἀφίει, προΐει. Δυϊκὰ, ἵετον ἱέτην. Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. *unde* διίεσαν, τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς ἵεν, *à prima persona singulari* ἵην, τροπῇ τοῦ η εἰς ε. *sicut* ἐτίθην ἔτιθεν, *unde* μεθίεν. Ὀδυσσ. φ, ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν μνηστῆρες. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. Παρακ. εἷκα, εἷκας, εἷκε. *cuius penultima* η *esse debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἥσω. *sed ne coincideret cum* ἧκα *primo aoristo, cuius usus frequentissimus est, mutauit* η *in* ει

 diphth.

diphth. Bœotorum more, *ſicut* τέθεικα ἀπὸ τοῦ θήσω. *quod præteritum etſi in uſu non ſit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut* εἰκὼς, ἀφεικὼς, ἀφεικέναι. παρικὼς καὶ παρικέναι. Υπερσυν. εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊκά. εἵκετον, εἱκείτην, ἄχεισα. Αόρ. α. ἧκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ. *ſicut* ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα *tamen eſſe debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἥσω, *ut in* τίθημι *dictum eſt. Compoſita etiam ab hoc eandem ſeruant ſcripturam, ut* ἀφῆκα, παρῆκα ἀνηκάμην. *At præpoſito* ε *atticorum more* ἕηκα *dicimus.* καὶ ξυνέηκα ξυνέηκε. Ιλιάδος α. τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Αόρ. β. ἦν, ἧς, ἧ, *à futuro* ἥσω, *ſicut* ἔθην *à futuro* θήσω. Δυϊκά. ἕτον ἕτην. Πλη. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ προέσαν. Οδυσ. δ. κῆρυξ τίπτε δέ σε προέσαν μνηστῆρες ἀγαυοί. *penultima correpta, ſecundum communem regulam ſecundi aoriſti uerborum in* μι. *Nam aoriſtus ſecundus quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eandē in plurali uult habere in penultima, ut* ἔστην ἔστημεν. *ſic* ἦν ἧμεν *dicendum fuerat, ſed de hoc in* τίθημι *ſatis dictum eſt.* Μέλλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ιλιάδος ξ. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, ἀπὸ τοῦ ἱέω ἱῶ, *abiecta reduplicatione, et* ε *in* η *mutato: ſicut* θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. *unde* ἀφήσω, μεθήσω. καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ιλιάδ. β. οὐ θήνμιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιεθι ἱέτω, *à genitiuo participij, uel à prima perſona plurali, extrema in* θι *conuerſa,* ἵεμεν ἵεθι, *ſicut* τίθεμεν τίθετι. Δυϊκά. ἵετον ἱέτων. Πληθυν. ἵετε ἱέτωσαν. *unde* ἐνίετε, Ιλιάδος υ. ἀργείων καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ, ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε. Παρακείμενος

καὶ ὑ-

καὶ ὑπερσυντ. εἷκε εἱκέτω, *sicut* τέθεικε τεθεικέτω, ἄχρι στα. Αόριστος β. *Secundus aoristus debuit esse à genitiuo participij, extrema in* θι *mutata, uel à prima plurali, sicut & præsens*, ἕμεν ἕθι. *nō tamen* ἕθι *dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, sicut in* τίθημι & *de hoc secundo aoristo dictum est, sed* ἕς *potius in usu habetur, quod sit à secunda persona proprij aoristi, longa in breuem mutata*, ἧς, ἕς. *unde* ἄφες, πρόες, ἄνες, κάτες, ἔφες. Ιλιάδ. ε. ἀλλ᾽ ἄγε τῷ δ᾽ ἔφες ἀνδρὶ βέλος. *Tertia persona* ἕτω, *unde* προέτω. Ιλιάδ. λ. ἀλλά σέ περ προέτω, ἅμα δ᾽ ἄλλος λαὸς ἑπέσθω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. Πληθ. ἕτε ἕτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ιείην, ἱείης, ἱείη, *à genitiuo participij* ἱεὶς ἱέντος. *sicut* τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς τιθέντος. Παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι. ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι. Αόριστος β. εἵην, εἵης, εἵη. *à genitiuo participij. sicut* θείην, θείης, θείην. Μέλλ. α. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι. *sicut* θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ. *sicut* ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. Παρακ. καὶ ὑπερ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ. Αόρ. β. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ. καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ιλιά. α. τοὺς κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ιέναι *à prima persona plurali, extrema in* ναι *conuersa*, ἵεμεν ἱέναι, *sicut* τίθεμεν τιθέναι. καὶ ἁπλικῶς, καὶ

δωρικῶς

δωρικῶς ἵεμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἵεμεν. Παρακ. καὶ ὑπερσυντ. εἱκέναι, *sicut* τεθεικέναι. *unde* καθηκέναι, παρεικέναι. Ἀόριστος β. εἶναι. *unde* καθεῖναι, ἀφεῖναι, τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι *tamen esse debuerat à prima persona plurali, secundum communem regulam uerborũ in* μι, *ut* ἕμεν ἕναι. *sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ est propria secundi aoristi, quod imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι *secundi aoristi penultimã naturã longã habere uolũt: opus fuit producere penultimã, nõ* ε *in* η *conuersa, sed assumpto* ι *in diphth. sicut in* τίθημι *diximus,* εἶναι *factum est.* καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς μέναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν. *unde* μεθέμεν. Ἰλιάδος α. αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ᾽ ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ἰλιάδ. δ. τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. *Quo in loco aduertendum est, à tribus esse* εἶναι. *primũ* ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω. *secundum* ἀπὸ τοῦ εἶμι, τὸ πορεύομαι, *& hæc duo tenuẽ habent spiritum, & præsentis temporis sunt. tertiũ uero ab hoc uerbo* ἵημι, *quod aspiratur, & est secundi aoristi. Potest etiam esse præsentis temporis* ἀπὸ τοῦ ἱέναι, κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ἱεὶς τοῦ ἱέντος, ἡ ἱεῖσα τῆς ἱείσης, τὸ ἱὲν τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ Ὀδυσσείας ρ. δίσκοισι τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ὁ εἱκὼς τοῦ εἱκότος. *unde* ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς. Ἀόριστος β. ὁ εἷς τοῦ ἕντος, ἡ εἶσα τῆς εἵσης, τὸ ἓν τοῦ ἕντος.

ἕντος. unde ἀφεὶς ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς ὑφέντος. Ιλιάδος α. ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες, deponentes.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Ιεμαι ab actiuo, extrema in μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. sicut τίθημι τίθεμαι. Δυϊκά, ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται. Παρατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυ. ἱέμεθον, ἱέσθον, ἱέσθην. Πληθυντ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο. Παρακ. Εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος. ἕμαι tamen esse debuerat, quoniam præteritum perfectum paßiuum uerborum in μι uult penultimam habere correptam. Vsus tamen obtinuit, ut penultima actiui & in paßiuo seruaretur, quæ Bœotorum more diphthongus est. sicut in τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda persona εἷσαι, unde ἀφεῖσαι. Ευριπίδης ἐν ὀρέστῃ, φρὺξ οὐκ ἄρα κτενεῖς με, ὀρέστης ἀφεῖσαι, hoc est, liberatus es. Tertia εἷται. ὅθεν ἀπαρέμφατα εἷσθαι, ἀφεῖσθαι, τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι, τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεθον, εἷσθον, εἷσθον. Πληθυ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται. Υπερσυ. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Αόριστος α. ἕθην, ἕθης, ἕθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, penultima correpta secundum communem regulam. εἵθην tamen καὶ ἀφείθην dicimus, διὰ διφθόγγου, ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, liberatus est à diluuio Deucalion.

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιεσο ἱέσθω, à secunda persona præteriti imperfecti, sicut τίθεσο τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον ἱέσθων. Πληθυ. ἵεσθε ἱέσθωσαν.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, *ſicut & paßiua.* Παρατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἀόριστος α. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα *aoriſto actiuo, qui licet excipiatur cum futuri conſonantem non ſeruauerit, in uſu tamen habetur.* προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & *alia compoſita: ſed in modo indicatiuo tantum.* Μέσος ἀόρ. β. ἕμην, ἕσο, ἕτο, *ab aoriſto paßiuo ſit, extrema in* μην *mutata,* ἕθην, ἕμην. *ſicut* ἐτέθην ἐθέμην. *Secunda perſona* ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. *Tertia,* ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθυν. ἕμεθα. ἕσθε, ἕντο. Ὅμηρος, αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός

Ἵεσο ἱέσθω, *à ſecunda perſona præteriti perfecti, ſicut & paßiua.* Ἀόρ. β. ἕσο κοινῶς, καὶ ἕω ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. *unde* πρόου, πρόσου, κάτου, *et ſimilia, quæ in uſu habētur. Quo in loco aduertendum eſt. quod medius aoriſtus ſecundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in uſu, & maxime in compoſitione, ut* προσείμην τὸ εὐκτικόν. ἐὰν πρόωμαι τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος, ἡ μετοχή. *Reliqua uero omnia tam media quàm paßiua, ſi quis formare & inflectere uoluerit, regulas ſequatur, quæ habentur de his in* τίθημι.

Περὶ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἵέω ἰῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, *hoc eſt deſidero, quod etiam aſpiratur ſicut* ἵημι τὸ πέμπω, & *eſt eiuſ-*

est eiusdem coniugationis uerborum in μι, per quam secundum artem potest regulariter formari ac uariari, tam in actiua literatura quàm paßiua, per omnes modos & tempora. Παρατατ. ἵην, ἵης, ἵη. Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε. Ὑπερσ. ἥκειν, ἥκεις, ἥκει. Αόρ. α. ἧσα, ἧσας, ἧσε. Αόρ. β. ἧν, ἧς, ἧ. Μέλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. *& sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.*

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. *unde* ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται.

Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδ. ε. ἵετο δὲ αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. *hoc est, cupiebat. unde* ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Ἵεσο ἱέσθω, ἵεσθον, ἱέσθων, ἵεσθε ἱέσθωσαν. *& alia, quæ et si omnia in usu non sint, regulariter tamen inflecti possunt.*

Περὶ τοῦ ἵημι τὸ πορεύομαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἵεω ἱῶ, τὸ πορεύομαι, *quod tenui spiritu signatur, & eo solo à superiori uerbo distinguitur: cuius usus in modo infinitiuo duntaxat habetur* κοινῶς, *ut* ἰέναι. Ἰλιάδος λ. βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν. *quod à prima persona plurali fit, extrema in* ναι *mutata.* ἴεμεν ἰέναι, *unde,* ἀπιέναι, μετιέναι, *& similia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis & participiis.* Ὀδυσ. κ. ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' οὐλῆς οὐδὸν ἵησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. καὶ Ὀδυσ. λ. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν

ἐπὶ γαῖαν ἵησι.

Ὁριστι-

Οριστικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς.

Ιεμαι, ἵεσαι, ἵεται.

Παρατατικός.

Ιέμην, ἵεσο, ἵετο, καὶ τὰ λοιπά.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Ιεσο ἱέσθω. Δυ. ἵεσθον ἱέσθων. Πληθ. ἵεσθε ἱέσθωσαν.
Ιλιάδ.μ. ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

Ο ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Οδυσσ.ρ. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. ἄςυ δὲ ἱέμενος, ὅ ἐστι πορευόμενος.
Reliqua uero si quis uariare uoluerit, regulas uerborum in μι primæ coniugationis omnino sequetur.

Περὶ τοῦ ἧμαι, τὸ κάθημαι.

Ημαι *præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in* μι. *Est enim* ἕω τὸ κάθημαι, *hoc est sedeo. à quo* ἑέω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε καὶ συναιρέσει, ἑῶ. *unde* ἕημι *deriuatiuum, sicut à* τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *Paßiuum* ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, *fit* ἧμαι, *sicut* δημοσθένεε δημοσθένη. *Licet frequentius & familiarius in* ει *dipht. fiet huiusmodi crasis: sed hoc factũ est, ne coincideret cum* εἷμαι *præterito paßiuo* ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. *Præterea* ἕεμαι *incipit à uocali, & duo* εε *per crasin in* ει *dipht. plerunque mutantur, quando syllaba incipit à consonante, ut* κέεμαι κεῖμαι, δημοσθένεες δημοσθένεις. *licet interdum etiam in* η *commutentur, ut* δημοσθένεε δημοσθένη. *At quando syllaba incipit à uocali, duo* εε *in* ει *diph-*

ει diphthongum nunquam mutantur, sed in η, ut ἕεμαι ἧμαι. Propter quod argui potest, hoc uerbum neque esse à uerbo in ω desinente, neque in μι. Nam si à uerbo desinente in ω fieret, penultima esset aut ο, sicut τύπτομαι, aut ου, sicut ποιοῦμαι. aut ω, sicut βοῶμαι. Si uero à uerbo in μι desinente, aut eius penultima esset ε, ut τίθεμαι. aut α, ut ἵσαμαι. aut ο, ut δίδομαι. aut υ, ut ζεύγνυμαι. quorum nullum uidemus esse, nec æolicū est. Sed sciendum pathos esse. nam integrum eius est ἕεμαι, quod habet ε correptum in penultima: quod proprium est uerborum in μι primæ coniugationis, quod secunda ostendit persona, quæ desinit in σαι, quia omne tempus præsens in μαι desinens, habens secundam personam in σαι, est à uerbis in μι, ut τίθεσαι ab eo quod τίθεμαι. sic ἧσαι, ab eo quod est ἧμαι. Ιλιάδ. β'. τῷ νῦν ἀτρεΐδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. hoc est, sedes exprobrans. Tertia persona ἧται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Πληθυντικά. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ιλιάδος. γ. οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. Consueuit enim Homerus has tertias personas plurales præsentis temporis, hoc est, ἧνται & κεῖνται, à tertia singulari Ionum more formare: tanquam tertiam pluralem præteriti paßiui uerborum circumflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo α, sicut πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηται. At metri gratia eandem syllabam quæ ex longa breuis facta est, παρενθέσει τοῦ ι iterum producit, ut εἵαται καὶ κείαται. Ιλιάδ. ε. καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Οδυσσ. υ. ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed super hoc & alijs huiusmodi Eustathius uarias adducit sen

tentias, &

tentias & Heraclidæ & Aristarchi, & Zenodoti, quas referre longum esset. Παρατατ. ἥμην, ἧσο, ἧτο. καὶ ἧστο, ἐπενθέσει τοῦ ς, ut quibusdam placet. Ιλιάδ. α. ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο. Δυ. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Ιλιά. α. πλησίαι κακὰ δὲ αἵγ' αἵσθην, τρώεσσι μηδέσθην. Πλ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ιλ. γ. τοῖσι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς, ἕατο. Ιλιάδ. η. οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες. & εἵατο. Οδ. γ. πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο. Possunt etiã hæc, ut quibusdã placet, ἀπὸ τοῦ ἕω grauitono deduci, ut suo loco dicetur. τὸ προστακτικὸν ἧσο, ἥσθω. Ιλιάδ. γ. ἧστο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ιλιάδος δ. τέτλασιοπῇ ἧστο, &c. Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpositione, & idem habet significatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται, unde κάθησθαι infinitiuum. Παρατ. καθήμην, κάθησο, κάθητο καὶ κάθηστο, sicut ἧτο, ἧστο. τὸ προστακτικὸν κάθησο, καθήσθω. Ιλιάδος α. ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, et similia quæ in usu habentur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, nisi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc fiat, talis aßignatur ratio: Quoniam κάθημαι παρασύνθετον est, sicut ἀέκων ἀέκοντος. Præpositiones enim sumuntur cum partibus orationis aut per σύνθεσιν, ut καταγράφω. aut per παρασύνθεσιν, ut κάθημαι, aut per σύνταξιν, ut κατὰ τῆς πόλεος. Sed aduertendum est, Græcos id appellare σύνθετον, quod in ipsa prima positione uerbi componitur, ut καθέζω, ex κατὰ & ἕζω. utrunque enim per se dicitur. παρασύνθετον uero nõ id solum quod à composito deriuatur, ut φίλιππος φιλιππίζω, sed etiam quod non ipsa prima compositione uerbi fit, quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis,

riuatis, ſicut eſt κάθημαι: cuius prima poſitio eſſet ἕημι, ſi in uſu exiſteret, inde ἕεμαι paſsiuū: quorum neutrum componitur. non enim καθέημι dicimus, neque καθέεμαι, ſed κάθημαι. quod deriuatum eſt ἀπὸ τοῦ ἕεμαι, poſtquam κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neque mirandū eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι, cum traditū ſit, quod in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur, ſiue quod κάθημαι nō eſt compoſitū, ſed decompoſitum: ſiue quod ut ἀέκων non habet compoſitionem poſitiuā, ſic etiam κάθημαι. & ut ex α particula priuatiua, & ἑκὼν componitur ἀέκω: ſic ex κατὰ & ἧμαι componitur κάθημαι, quoniam ἀείκω non inuenitur. ſic etiam κάθημαι non poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθέημι, uel καθέεμαι, quorum neutrum eſt in uſu, ſed compoſitum eſſe ex κατὰ & ἧμαι. ſicut ἀέκων ex α particula priuatiua, & ἑκὼν ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuum, hoc eſt præſentis temporis, ſed aoriſti ſecundi. Sciendum eſt autem, huiuſmodi compoſitionem ſi compoſitio ſit, decompoſitionem appellari, & propterea accentum tranſcendere, & ut non dicimus ἀεκὼν ἀεκόντος, ſed ἀέκων ἀέκοντος: ſic etiam non dicimus καθῆμαι καθῆσαι, ſed κάθημαι κάθησαι. Eſt & alia communis regula uerborum in μι. Quod omne uerbum paſsiuum in μαι deſinens, à uerbo in μι declinatū, in compoſitione accentum retrahit in tertiam à fine, niſi quid impediat, ut κεῖμαι ἀπόκειμαι, ἧμαι κάθημαι, ἥμην καθήμην, ἧσο κάθησο, ἧτο κάθητο, &c. Sed quoniam alia uerba ſunt in ω deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω ἱζάνω, quæ idem ſignificant quod κάθημαι,

& eorum usus uarius & mixtus, ab re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

Περὶ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι, *uide apud* Vrbanum.

Περὶ τοῦ κεῖμαι.

Κεῖμαι *etiam præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in* μι, *sicut* ἧμαι. *Est enim* κέω *granitonum, cuius paßiuo usus est* Homerus Ὀδυσσείας π. καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσσι θεῶν ἰότητι κέονται, *hoc est iacent. &* Ἰλιάδος χ. ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. *à quo* κεέω, *unde fit deriuatiuum in* μι κέημι. *Passiuum* κέεμαι. καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει δίφθογγον κεῖμαι, *sicut* ποιέετε ποιεῖτε. *Propter quod etiam argui posset, hoc neque esse à uerbo in* ω *desinēte, neque in* μι, *cum eius penultima sit* ει *diph. quam nullū uerbum passiuum in* μαι *desinens inuenitur habere: sed aut* α, *aut* ε, *aut* ο, *aut* ῡ, *aut* υ, *aut* ω. *sed hoc est* κατὰ πάθος. *Nam duo uerba passiua à uerbis in* μι *communiter annotātur, hoc est,* ἧμαι *&* κεῖμαι, *quæ cum æolica non sunt, penultimam habēt productam: alterum quidem* η *monophthongum, alterum* ει *diphthongum. sed de hoc in* ἧμαι *satis dictum est. Secunda persona* κεῖσαι. *Tertia* κεῖται. Δυϊκὰ, κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, *interiectoq́; ι* διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ἰλιάδος ω. δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Παρατα. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκ. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πλ. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο. καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο καὶ κείατο.

Περὶ τοῦ ἴσημι.

Ισημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω ἰσῶ fit, & secundæ coniugationis uerborum in μι. Est enim εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλλ. εἴσω, unde ἰσῶ circumflexum, abiecto ε de diphthongo. quoniam uerba in ω desinētia, ex grauitonis in circumflexa mutata, terminātur in penultima in ι correptum. ut πείθω πιθῶ, στείχω στιχῶ, φείδω φιδῶ. sic εἴδω ἰδῶ, εἴσω ἰσῶ secundæ coniugationis circumflexorum. unde fit deriuatiuum ἴσημι, ut ἱσάω, ἱσῶ, ἵσημι, καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η in α conuerso. Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροισι, καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι, hoc est noui. Secunda persona, ἴσης. Tertia, ἴσεσι. Δυϊκά. ἴσατον ἴσατον. Πληθυντ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ ς εἰς δ, ὡς ὀσμὴ ὀδμή. Ιλιάδος ψ. ἀτρείδη ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ιλιάδος υ. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆες. hoc est, nouimus. Secunda persona, ἴσατε καὶ ἴστε. Ιλιάδος β. ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστὲ, πάρεστέ τε, ἴστετε πάντα. Tertia persona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus pluralis participij ἴσας ἴσαντος. ἰσὰς tamen ὀξύτονον esse debuerat, cum sit participiū præsentis temporis à uerbo in μι secundæ coniugationis, sicut ἱστὰς, βιβὰς, κιχρὰς. sed secutum est participia disyllaba primi aoristi actiui, ut χίσας ϖρίσας, κτίσας, cum similem habeant literaturam. Hac igitur ratione ἴσας ἴσαντος in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι, quam scripturam & accentum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino secuta est. Ιλιάδος υ. ἡμετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. Παρατατ. ἴσην, ἴσης, ἴση. sicut

ἴσην, ἴσης, ἴση. Δυϊκά. ἴσατον ἰσάτην. Πλη. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Οδ. α. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων, καὶ ἔμαθον, αὔτως Εὐστάθιος.

Προστακτικά. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ισαθι, à genitiuo participij, siue à prima persona plurali, sicut ἵσαθι, & patitur syncopam in omnibus numeris & personis, ut ἴσαθι ἴσθι, ἰσάτω ἴστω. Δυϊκά. ἴσατον ἴστον, ἰσάτων ἴστων. Πλ. ἴσατε ἴστε, ἰσάτωσαν ἴστωσαν καὶ ἴστων. In quibus syncopam patientibus aduertendum est, quod principalis syllaba aspirãda fuerat, quia ι ante σ per communem regulam aspiratur, nisi ρ sequatur, ut ἵστωρ, ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορῶ, ἱσταῖος nomen proprium, ἱστὸς, ἱστίον, ἵστημι. at ἴστρος fluuij nomen tenui spiritu scribitur, quia post σ sequitur ρ. Annotantur etiam quæ syncopam patiuntur, qualia sunt iam dicta, ut ἴστω, ἴστον, ἴστων, ἴστε, ἴστωσαν καὶ ἴστων. Hoc etiam aduertendũ est, quod secunda persona huius imperatiui, hoc est ἴσθι, & scriptura & accentu eadẽ est cũ secũda imperatiui substãtiui uerbi εἰμί. nec discerni possunt, nisi ex orationis sententia. Cætera uero omnia ex ipsis primis uocalibus discretionem habent. illa enim ab ε principium habent, ut ἴσθι ἔστω, ἔστον, ἔστων. ἔστε ἔστωσαν. Hæc uero ab ι, ut ἴσθι, ἴστω, ἴστον, ἴστων, ἴστε ἴστωσαν καὶ ἴστων.

Απαρέμφατα. Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ισάναι ἄχρηστον, à prima persona plurali ἴσαμεν, extrema in ναι conuersa, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς δ δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς ἴδμεν. Θεοκ. ἐν φαρμακ-

μαρμακάυγεία, οὐ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, hoc est, non dixit uere scire. καὶ Οδυσσ. θ. εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους. & in eodem, ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστῶς.

Ισαμαι, ἴσασαι, ἴσαται. ἀπὸ τοῦ ἴσημι, penultima in propriam breuem mutata, & interiecto τ. ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσταται. nec aspiratur principalis syllaba, quoniam post ι sequatur ς. quod Ionum more factum est, qui aspirationem fugientes, pro ea tenui spiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & sic in alijs huiusmodi, quorum ἴσταμαι non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant composita. ut ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται. in quibus π non uertitur in φ, sicut in ἐφίστημι & ἀφίστημι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. esse enim ἴστημι, ἀπὸ τοῦ ἰστάω ἰστῶ. ὁ μέλλων ἰστήσω. ὁ παρακείμ. ἴστηκα. ὁ παθητικ. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται. unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰςός. quod non aspiratur διὰ τὸ πάθος. à quo nomine fit uerbum ἰστάω ἰστῶ, unde ἴστημι, τὸ παθητικὸν ἴσταμαι. Philo uero sic. Est εἴδω grauitonum. ὁ μέλλων εἴσω. ὁ παρακ. εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, εἶσαι, εἶσται. unde ἰςὸς uarbale nomen, sicut à δέδοται δοτὸς, abiecto ε de diph. ut ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ εἶμαι. Ab hoc igitur nomine ἰςὸς, quod neq; sic deductũ aspiratur, fit uerbũ ἰστάω ἰστῶ, à quo ἴστημι, paßiuum ἴσταμαι, unde ἐπίσταμαι. ὁ παρατ. ἐπιστάμην, ἐπίστασο καὶ ἐπίσταο, καὶ ἐπίστω. sicut ἱστάμην, ἵσταο, ἵστω. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ, ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἴμ'

ἀτιμίας ἄγεις. ὁ μέλλων ἐπιςήσομαι, ἐπιςήσῃ, ἐπιςήσεται. Ισοκράτης ad Demonicum, τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιςήσῃ.

Περὶ τοῦ φημί.

Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω φῶ deriuatur, nec reduplicationem ſuſcipit, ſicut τίθημι. quoniam φημὶ encliticum eſt, τίθημι autem non. Enclitica enim aut monoſyllaba ſunt, aut diſyllaba: nunquam autem polyſyllaba. habet etiam acutum accentum ſuper extremam, quod eſt contra naturam uerborum in μι. Nam uerba in μι, ſi diſyllaba ſunt, accentum habent in penultima, ut γνῶμι, τλῆμι. ſi polyſyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiũtur, hoc eſt, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona φῂς accentu acuto, ac ι ſubſcripto, contra regulam uerborum in μι: quod nihil ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non prolatum inuenitur in uerbis in μι, quemadmodum in ω deſinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in ſecunda perſona ſingulari præſentis temporis, ut inquit Euſtathius Οδυσσείας η. οὐ δὴ φῂς ἐπὶ πόντον ἀλόμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ιλιάδος δ. πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότε ἀχαιοί. & Ιλιάδος ρ. ὅςε με φῂς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑποεῖμναι. Sunt qui dicant φῂς à uerbis in μι tonum ſuſcipere, literaturam uero à uerbis in ω. Nam uerba in ω in ſecunda & tertia perſona diphthong. habent διὰ τοῦ ι. Tertia perſona, φησί. Dicimus etiam ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. nec aſpiratur principalis ſyllaba propter φ ablatum, quoniam η ante μ ψιλοῦται, quibuſdam paucis exceptis, Δυ. φατὸν φατόν.

Πληθυντ.

Πλ. φαμὲν, φατὲ, φασίν. καί δωρικῶς φαντί. φᾶσι tamen grauitonũ esse debuerat, ad similitudinẽ datiui pluralis eius participij, ut supra in alijs dictum est, quod accentũ grauem super extremam habet, ut φὰς φάντος φᾶσι. quoniã omnis datiuus pluralis disyllab. in ι desinens, non per protensionem, sicut & λόγοισι pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremam, ut βουσὶ, πρωσί. excipitur πᾶς παντὸς, πᾶσι. In participijs uero accentum grauem habet super extremam, ut βᾶσι, στᾶσι, sic igitur φᾶσι. At φασὶ uerbum acuitur, quoniam encliticum est. Παρατ. ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῆ τοῦ ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ιλιάδος ε. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ιλιάδος φ. φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης: quæ cum sit secunda persona præteriti imperfecti, accentum habet circumflexum, nec subscribitur ι, ut in secunda præsentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἦν, ἦς, ἦ. Δυϊκὰ, ἔφατον ἐφάτην. Πληθυν. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν, καὶ ἀποβολῆ τοῦ ε φάσαν. Ιλιάδος β. ὥς φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ ἐκ τοῦ ἔφασαν, κατὰ συγκοπήν. siue ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῆ τοῦ η εἰς α, ἔφαν. Ιλιάδος γ. ὥς ἄρ ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, φάν. Οδυσ. η. ὣς φὰν, τῷ δ' ἄσπαστον ἐείσατο κοιμηθῆναι, accentu acuto. quoniam si post ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur syllaba breuis, accentum suscipiens, acuitur. ut ἔβαν βάν. Ιλιάδος δ. βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον. Si uero longa, circumflectitur, ut ἔβη βῆ, ἔφη φῆ, καὶ ἦ. Ιλιάδος δ. ἦ καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα. Αόριστος β. ἔφην, ἔφης, ἔφη, à futuro φήσω. sicut ἔστην. ἔστης, ἔστη, à futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον ἐφήτην.

Πληθυντ. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν penultima producta, καὶ βοιωτικῶς ἔφαν. Vbi aduertendum est, singularem numerum secundi aoristi uerborum in μι, non suscipientium reduplicationem, eũdem esse cum singulari numero præteriti imperfecti eiusdem modi, diuersa tamen ratione, sicut in eorũ formatione dictũ est. ut γνῶμι. ὁ παρατ. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Αόρ. β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. τλῆμι. ὁ παρατατ. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Αόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. In alijs uero numeris sola penultima differunt: quoniam præteritum imperfectum corripit penultimam. secundus uero aoristus eandem appetit productam. At in uerbis reduplicationem suscipientibus differt secundus aoristus à præterito imperfecto, reduplicatione tantum in singulari numero, ut ἐτίθην ἔθην. quæ si subtrahatur, coincidunt omnino, sicut in uerbis non habentibus reduplicationem. Nam si ab eo quod est ἐτίθην, subtrahatur τι syllaba, quæ est reduplicatio, ἔθην remanet, & talis est secundus aoristus. At in alijs numeris, & reduplicatione differunt, & penultima.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Φαμαὶ, φασαὶ, φαταὶ, ab actiuo φημί. sicut ἀπὸ τοῦ ἵστημι ἵσταμαι. sed in usu non sunt ἐφάμην, ἔφατο, &c. quæ inflexionem uerborum in μι secundæ coniugationis omnino sequuntur. Απαρέμφ. φᾶσθαι, penultima circumflexa, quia natura producta est, & ultima breuis, pro sententia Heraclidis apud Eustathium Οδυσσείας ι. qui ait: Quemadmodum ab eo quod est τιθέω τιθῶ, fit τίθημι, & ab eo quod est ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι: sic ab eo quod est φάω φῶ secundæ coniugationis, φημὶ, pas-

μὶ, paßiuum φαμαὶ, inuſitatum uidelicet, cuius infinitiuum eſt φᾶσθαι. Alijs tamen placet, ab eo quod eſt ἐφάμην, medio aoriſto ſecundo factum eſſe, & propterea acui penultima, tanquam α natura breuis ſit in penultima, ſicut τυπέσθαι. ſed ſententia Heraclidis magis probatur.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἂν εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. Ιλ. ψ.
Diuerſas inter grammaticos inuenio opiniones ſuper his uerbis, utrum ſint præſentis temporis, an præteriti perfecti. quia Zenobius uult ea eſſe præſentis temporis. dicit enim eſſe ἀλάω ῶ, ab eo ἄλημι ἄλημαι. & per mutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι. paßiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος: quæ non fierent, ſi ἀλάλημαι eſſet præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de paſſiuis dictionibus, uult eſſe præteriti perfecti. ab eo enim quod eſt ἄλημι, præteritum paßiuum eſſe ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι. & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, & per tranſpoſitionem ἀλάλημαι. Sed ſciendū eſt, quod ἀλαλήμενος & ἀκαχήμενος non ſunt præterita, quia debuiſſent acui in penultima, ſicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed ἀλῶ ἄλημι, καὶ ἀλάλημι, ἀκαχῶ ἀκάχημι præſentis temporis ſunt. Paßiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς. nam æoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præſentis temporis. ſicut à δίζημι, δίζημαι,

διζήμενος.

διζήμενος. Ιλιάδος ρ. οὐ γάρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων. ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Αλαλύκτυμαι etiam idem pati uidetur, quod ἀλάλημαι. Nam alij præteritum perfectum esse uolunt, alij præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc est erro. unde ἀλύω, sicut ἀνῶ ἀνύω. à quo ἀλύσσω, sicut ἀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς, sic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτῶς. et sicut ab eo quod est ἄτακτος, uerbale nomen, fit ἀτακτῶ: sic ab eo quod est ἀλυκτὸς, fit ἀλυκτῶ. cuius præteritum perfectum est ἠλύκτηκα. paßiuum ἠλύκτημαι. καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, ἀλαλύκτημαι. Alij uero qui præsentis temporis hoc esse uolunt, sic. Est uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, paßiuum ἀλύκτημαι, αἰολικῶς. Aeoles enim in huiusmodi uerbis producunt paßiuorum penultimam ut, ποίημι, νόημι, ποίημαι νόημα. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiusmodi uerbis æolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθη, ἐπίςη δύνη
καὶ μέμνη.

Κάθη, ἐπίςη & δύνη, secundæ personæ sunt præsentis temporis paßiuæ uocis, à uerbis in μι παράλογα. hoc est præter rationem, pro his quæ sunt κάθησαι, ἐπίςασαι, δύνασαι. quæ secundum communem regulam uerborum in μι, formatæ sunt à tertia persona singulari, τ in ς mutato, ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίςαμαι, ἐπίςαται, ἐπίςασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι.

δυνάσαι sicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus subtracto ς, fiunt secundæ personæ ἔθει ἰωνικῷ, ut κάθηαι, ἐπίσαι, δυνάαι. sicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Οδυσσ. λ. νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ. Deinde penultima in ε conuersa, fit κάθεαι, ἐπίσεαι, δυνέαι, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ac subscripto ι, κάθῃ, ἐπίσῃ, & δυνῇ dicimus, ad similitudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum grauitonorum, ut τύπτομαι τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ, secunda persona præteriti paßiui. Est enim μνάομαι μνῶμαι secundæ coniugationis circumflexorum. ὁ παρακ. μέμνημαι. tertia persona μέμνηται, à qua τ in ς fit secunda μέμνησαι κοινῶς. ς uero subtracto, fit μέμνηαι ἰωνικῶς. deinde η in ε conuerso, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ac subscripto ι, fit μέμνῃ. Οδυσσείας ω. ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵστα καὶ ἵστη.

Ισα καὶ ἴση. Ιλιάδος ι. μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ κάθιστα, hoc est, statue. καὶ Ιλιάδος φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα πολὺ δ' ὀρυγμαδὸν ὤρινε. Alij dicunt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum desinentium in θι, et augmentum sequi, ut ἵσταθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵστα, καὶ ἐκτάσει ἵστη. Si breuis sit, ἀποκοπὴν esse dicunt. Si uero longa, per ἔκτασιν, ab eo quod est ἱστάω ἱστῶ, ἵσταε ἵστα. sicut ab eo quod est βοάω βοῶ, βόαε βόα. ita φίλων καὶ τρύφων. Nos antẽ dicimus, nõ solũ in uerbis desinentib. in ω sed etiã in his quæ desinunt in μι, tertias præteritorũ imperfectorũ fieri secundas imperatiuorum, ut νόει, φίλει, βόα. sic & Attici, si non utantur terminatione in θι, utuntur in tertijs personis præteritorum imperfectorum in

rum in imperatiuis, ut ἐτίθην ἐτίθης ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην ἐπίμπλης ἐπίμπλη, πίμπλη. sic ἵςην ἵςης ἵςη, τὸ προςακτικὸν ἵςη. etiam hæc dorica sunt. Dores enim dicunt ὅρα ὅρη, & πίμπλα πίμπλη. Hæc Herodianus.

Περὶ τοῦ τέθνημι καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ' ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. Ιλιάδος ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνεις. Est enim τεθναίης præsentis temporis, ab eo quod est τέθνημι secundæ coniugationis τῶν εἰς μι, cuius primitiuum est τεθνάω ῶ, per reduplicationem quæ per ε propriam fit ἰωνικῶς, ab eo quod est θνάω, ῶ. eius participium τεθνὰς τεθνάντος, unde τεθναίην. sicut ἱςὰς, ἱςάντος, ἱςαίην. quod autem sit præsentis temporis, τέθναθι ostendit, quia habet α correptum. Ιλιάδος χ. τέθναθι κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κὲν δὴ ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. si enim esset secundi aoristi, α debuisset productum esse. quia Imperatiuus in θι desinens, secundi aoristi natura productam habet penultimam. Nec me fugit esse qui tradiderint, τίθνημι, non τέθνημι esse thema huius quod est τεθναίης. sed hos potius sequor, qui τέθνημι ponunt, etiamsi τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς τε συλλαβῆς inueniatur penultima producta: quia, ut illi uolunt, erit præteritis perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α productum, τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνᾶναι. Quod etsi non nego ita fieri posse, non tamen facit ad rem. quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. & si τεθνᾶναι eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc non impediet, quo minus etiam in præsenti

sit τε-

ſit τεθνάναι penultima correpta, à prima perſona plurali ſecundum communem regulam, μεν in ναι conuerſa, τέθναμεν τεθνάναι. ſiue à genitiuo participij, τεθνὰς τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ιλιάδος ω. εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτόνων βούλομαι. Et τέθνημι hoc modo fit ab eo quod eſt θνάω θνῶ, per reduplicationem quæ per ε fit, ſicut ἕστημι. tamen hæc differentia eſt inter has reduplicationes, quia altera eſt propria, altera impropria: ſicut ex his quæ de reduplicatione antea ſunt dicta, facile eſt cuiuis cognoſcere. Idem arbitror tenendum eſſe de eo quod eſt τέτλημι, à quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν. Ιλιάδος ε. & τετλαίην. Ιλιάδος ι. οὐ δ᾽ ἂν ἔμοιγε τετλαίη κυνέος παρ᾽ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. & τετλάναι, & τετλάμεναι, unde τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας γ. νῦν χρὴ τετλάμεν ἔμπης. Quod abſque reduplicatione etiam inflectere licet, ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. μέλλ. τλήσω. ἀόρ. β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθυν. ἔτλημεν, ἔτλητε. Τὸ προσακτικὸν, τλῆθι. ἡ μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. τὸ εὐκτικὸν, τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ιλιάδος δ. τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην καὶ ἀφεσταίην.

Libuit quærere, quæ ſit poſitio huius uerbi ἑσταίην, ſed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Euſtathius dixerit ſuper illud Homeri Οδυσσ. ψ. οὐ μέν κ᾽ ἄλλη γ᾽ ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας ἔλθοι. τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχηματίσαι, καὶ ἔστι μὲν κοινὸν καὶ συνήθες ἀντ᾽ αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. τὸ μέν τοι ἀφεσταίην φίλτερον ὁμήρῳ, οἷα ποιητικότερον. hoc eſt, ἀφεσταίην autē noue formatū eſt, & nem-

& nempe commune ac consuetum est pro ipso poni ἀποσαίην. ἀφεσαίην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis poeticum. Verum ex his non intelligo, quod esse uelit thema huius uerbi, ἵστημι, an aliud. nõ enim uideo ἵστημι thema ipsius esse posse. Nam siue uellemus dicere ἑσαίην esse præsentis temporis, optatiui modi, huius quod est ἵστημι, non ἑσαίην faceret, sed ἱσαίην, ἀπὸ τοῦ ἱσὰς ἱσάντος per reduplicationem quæ fit per ι, qualis reduplicatio est in præsenti indicatiui. siue esse à secundo aoristo indicatiui eiusdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην, incrementum caderet, & σαίην faceret, ἀπὸ τοῦ σὰς σάντος, non ἑσαίην. Sed hoc & alia consideranti, nullum uisum est rationabilius thema quàm ἕστημι, licet hoc forsitan in præsenti nõ sit in usu: sed multa alia etiã inueniuntur, nec solũ in uerbis, sed etiã in alijs partib. orationis, quorũ positiones aut principia uel simplicia non sunt in usu. Nec reduplicatio quæ facta sit per ε, noua haberi potest, cum in tam multis uerbis eam inuenimus, ut τμῶ τέτμω, φνῶ πέφνω, ἕω ἕέω ὦ, unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι, & alijs, cum præsertim prima syllaba aspiretur, ut eius cõpositum declarat quod est ἀφεσαῖην. quod non fieret, si ἑσαίην esset secundi aoristi, & maxime quia ε incrementum caderet. Nec solum ἑσαίην placet esse ab eo quod est ἕστημι, sed etiã ἕσαμεν primam personam pluralem præsentis temporis modi indicatiui. Οδυσσ. λ. ἕσαμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. & ἕσατε. Ιλιάδος δ. τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέσατε, μίμνητε δ' ἄλλους. & ἑσᾶσι. Ιλιάδος μ. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέως ἑστᾶσι. & Ιλιά.

ι. νῆες

ι. νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀντὶ τοῦ ἵστανται. & ἕστασαν, tertiam pluralem præteriti perfecti. Ιλιάδος δ. τρώιον τ' ἱπποδάμων, καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. unde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι & ἕστατε. Ιλιάδος υ. μηκέτοι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. In infinitiuo quoque ἑστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας α. ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. ubi liquido apparet, Imperatiui & Infinitiui præsentis, & præteriti imperfecti temporis esse, cum præsertim penultima in his correpta sit, secundum regularũ præceptionem, & secundum analogiam fiant, nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus: sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere, præteriti perfecti esse tẽporis, per metaplasmos & syncopas, & huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantumlibet hoc ostendere conentur, non potuerunt quin ἑσταίην præsentis sit temporis, cum non poßit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cuius thema ἕστημι esse fateri opus est, à quo omnia supradicta regulariter deducuntur.

Vnum tandem inuenimus exemplũ περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic nostræ astipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grammaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones aspiratas ab ε incipientes, hanc quoque inseruit, sic inquiens, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινήματα αὐτοῦ. hoc est, ἕστημι aspiratur, & declinata eius: id est, & quæ per motum siue declinationem ab eo deducuntur, ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit hoc loco inserere, cum apud Homerum usum horum uerborum tam frequentem reperiamus.

FINIS.

VENETIIS,
apud Paulum Manutium, Aldi F.
M. D. LVII.

ius minimus [illegible]

uirtute conveniunt [illegible] sectator preci
puus omnium malorum fugiens [illegible]
et amplectens [illegible]
electa [illegible] non
exprimere [illegible]
dignas tali dignitate [illegible]

[illegible]

~~[illegible]~~ Laus mea
a Domino
Liber hic: est meus
falli

A b c d e f g h i k l m
A B c d e